

Úc
Lắm

Con
thỏ
bắt nạt
CỎ
gần
hang

tiểu
thuyết

AMAK

vh
NXB Văn học

MỤC LỤC

GIỚI THIỆU.. 3

Chương 1: SỰ TÍCH CỦA CÁI TÊN.. 5

Chương 2: TUỔI ẤU NIÊN.. 11

Chương 3: VÀO TIỂU HỌC.. 17

Chương 4: THỎ TINH LÀ THẾ! 22

Chương 5: BẠN GÁI TIN ĐỒN.. 28

Chương 6: THỎ CON HỌC VÕ.. 34

Chương 7: LÀN TỎ TÌNH ĐẦU TIÊN THẤT BẠI 41

Chương 8: CHỈ XIN LỖI THÔI SAO? CHƯA ĐỦ.. 46

Chương 9: CẬU LIỀU MẠNG VÌ TÔI NHƯ VẬY, TÔI THẬT CAO HỨNG! 52

Chương 10: TRUNG HỌC, TRƯỜNG TRỌNG ĐIỂM.. 57

Chương 11: MỸ NAM ĐÁNH BÓNG RỖ.. 63

Chương 12: CON DÂU NUÔI TỪ BÉ. 69

Chương 13: CON KHÔNG ĐÚNG BẾT LỚP MÀ T_T.. 75

Chương 14: DUẨN THIẾU GIA.. 81

Chương 15: NHỜ AI MÀ TIẾN BỘ.. 87

Chương 16: TUỔI DÂY THÌ, LẠI YÊU RỒI! 92

Chương 17: CẦU TRƯỜNG SÔI ĐỘNG.. 97

Chương 18: TÔI VÀ CẬU SỐNG CHUNG?. 104

Chương 19: LÔI KÉO VỀ NHÀ.. 109

Chương 20: TRỎ TÀI LÀM BẾP. 114

Chương 21: NGỘ ĐỘC THỰC PHẨM.. 119

Chương 22: CHẾT RỒI! ĐÁNH RỒI 125

Chương 23: THÌ LÀ... HÔN RỒI! 133
Chương 24: TÌNH YÊU TÌNH BÁO TÌNH NỘ TÌNH KIA.. 140
Chương 25: HỨA HẸN Ừ? Ừ, CỨ CHO LÀ VẬY ĐI! 145
Chương 26: NỤ HÔN ĐẦU TIÊN, THẬT SỰ ĐẾN RỒI ^... 152
Chương 27: NHỚ CHUYÊN TÂM HỌC BÀI, KHÔNG ĐƯỢC NHỚ TÔI 161
Chương 28: TIÊU THỎ CHỌN TRƯỜNG ĐẠI HỌC.. 168
Chương 29: LẦN NÀY, LÀ HẸN ĐÃ SAI RỒI SAO?. 174
Chương 30: “BÀ XÃ, ANH BIẾT LỖI RỒI, THA THỨ CHO ANH NHA?”. 180
Chương 31: TỨ ĐẠI CÔ NUỜNG PHÒNG 438. 188
Chương 32: YÊU VỢ NHƯ MẠNG.. 194
Chương 33: CÔ ẤY CHÍNH LÀ VỊ YÊU TÌNH NHÀ TA.. 201
Chương 34: SỰ HUYNH GIANG HỒ.. 207
Chương 35: ÁO TÌNH NHÂN.. 214
Chương 36: NÓI THẬT LÀM THẬT.. 221
Chương 37: NƯỚC PHÙ SA KHÔNG CHẢY RA RUÔNG NGOÀI 227
Chương 38: TRÊN ĐẦU CHỮ “SẮC” CÓ CÂY ĐAO! 235
Chương 39: TẶNG QUÀ?. 241
Chương 40: HOÁ RA THỎ TÌNH CŨNG LÀ MỸ NỮ! 247
Chương 41: BÀ XÃ, ANH YÊU EM. 254
Chương 42: ĐÊM GIÁNG SINH.. 261
Chương 43: KÌ NGHỈ TRƯỚC TẾT.. 267
Chương 44: NGHỈ TẾT NGUYÊN ĐÁN.. 274
Chương 45: HẸN ĐÃ VỀ NHÀ! 282
Chương 46: HỒNG NHAN HOA THỦY, NGHIỆT CHUỐNG! 292
Chương 47: AI XIN LỖI AI?. 299

Chương 48: PHI LỄ CHỚ NHÌN! 306
Chương 49: NHÀM CHÁN QUÁ, LÀM GÌ ĐÂY..... 313
Chương 50: NHÂN VẬT TRUYỀN KỶ NÀO ĐÂY?. 318
Chương 51: NỔI TIẾNG.. 325
Chương 52: THAM GIA HỘI SINH VIÊN.. 331
Chương 53: BAN THỂ DỤC.. 338
Chương 54: VẮNG VẼ CHỒNG CON.. 344
Chương 55: ANH HÙNG CỨU MỸ NHÂN.. 354
Chương 56: TRÓC GIAN TRÊN GIƯỜNG! 363
Chương 57: TÌNH ĐỊCH >.<.. 370
Chương 58: TIÊU PHÓ BAN THỂ DỤC TÂN NHIỆM.. 378
Chương 59: QUẢ THẬT LÀ DÀY VÒ NGƯỜI TA MÀ! 385
Chương 60: HỌC QUÂN SỰ.. 391
Chương 61: HỌC QUÂN SỰ LÀ NHƯ THẾ NÀY ĐÂY.. 398
Chương 62: MỘT THÁNG, CUỐI CÙNG CŨNG ĐƯỢC GẶP ANH! 406
Chương 63: ANH MUA XE. 413
Chương 64: BÀ XÃ, CỐ LÊN! 419
Chương 65: MỘT CẶP OAN GIA.. 425
Chương 66: NỖI LÒNG CỦA NHẠC PHỤ.. 437
Chương 67: ĐI THĂM CON GÁI 443
Chương 68: CHA VỢ - CON RẼ. 450
Chương 69: ÂM MƯU “NHỎ LỬA HÀM THỎ”. 456
Chương 70: ĐỘC NHẤT VÔ NHỊ 462
Chương 71: AI MỚI LÀ QUẢN GIA.. 470
Chương 72: Ủ, ANH GHEN ĐÂY! 477

[Chương 73: VÀ RỒI, TÌNH YÊU THOÁT XÁC THÀNH BUỒM.. 486](#)

[Chương 74: THỎ THỎ TỐT NGHIỆP RỒI! 491](#)

[Chương 75: KHÔNG RỒI XA NHAU.. 500](#)

[Chương 76 - Vĩ thanh: HAPPY ENDING.. 506](#)

GIỚI THIỆU

Tên truyện : Con thỏ 'bắt nạt' cỏ gần hang

Tác giả: Úc Cẩm

Dịch giả: Lãnh Vân

Tình trạng sáng tác: Hoàn

Nguồn tác phẩm: <http://lanhvan.wordpress.com>

õõõõõ

Văn án:

Mẹ của Tiêu Thỏ có nguyện vọng: tương lai con gái trưởng thành có thể giống như Ngọc Thỏ Tinh, cưới một gã Đường Tam Tạng trắng nõn trắng nà làm lão công, trên thì làm quan, dưới thì làm bếp, vạn nhất nhằm chán còn có thể đem hăn ăn luôn.

Chính là mẹ nàng ngàn vạn không có nghĩ đến, không đợi con gái tu luyện thành tinh, cũng đã bị Đường Tăng tu luyện thành tinh ... ẶN trước luôn. T__T

õõõõõ

Trích lời tác giả

Nói đơn giản, đây là một câu chuyện tình thanh mai trúc mã, nữ chính không thông minh, nhưng cũng không ngốc, xem như một cô nương tốt bụng đi. Nam chính phải nói là muộn tao đi, buồn thì rất buồn, nhưng lại rất có phong tao, còn có điểm phúc hắc, tóm lại tâm lý vụn vẹo, tính cách biến thái là được rồi.

Chương 1

SỰ TÍCH CỦA CÁI TÊN

Lúc Tiêu Thỏ còn nằm trong bụng mẹ, vô tuyến đang trong làn sóng cuồng nhiệt chiếu ‘Tây Du Ký’, mẹ nàng vừa liếc mắt là yêu ngay nàng Ngọc Thỏ Tinh trong đó, tới phần Tôn Ngộ Không xuất hiện phá hồng hảo sự của Đường Tăng cùng Ngọc Thỏ Tinh, mẹ nàng nhất thời phần uất, động thai khí, đau bụng kêu gào ồm ồm.

Ba nàng nhận được tin xong, đầu tiên là chạy vội từ cơ quan về bệnh viện, chờ tới khi đến nơi, Tiêu Thỏ đã ra đời.

Bởi vì là sinh sớm, lúc Tiêu Thỏ ra đời chỉ to hơn con khỉ mới sinh có chút xíu à, toàn thân nhăn nhoeo nằm trong lòng kính ấp dưỡng, vô cùng khó nhìn.

Ba nàng thấy có vẻ bị quan, cảm thấy được đứa con gái này có khi không nuôi được, cho dù nuôi lớn rồi cũng nhất định không gả nổi cho ai.

Mẹ nàng lại kiên trì cho rằng con gái mình là Ngọc Thỏ đầu thai, tương lai thế nào cũng cưới được Đường Tăng.

Ba nàng cảm thấy ý tưởng này của mẹ nàng thật không thực tế. “Đường Tăng thì có gì là hay? Không lẽ em muốn con gái chúng ta cưới một gã hòa thượng?”

Mẹ nàng khinh thường liếc mắt ba một cái. “Anh biết cái gì chứ? Đường Tăng không chỉ có bộ dạng trắng nõn trắng nà, lại là hoàng thân quốc thích, lại sẽ không ra ngoài uống rượu trai gái, quan trọng nhất chính là, nhớ ngày nào đó buồn chán còn có thể đem ra ăn luôn.”

Và thế là, ba nàng hết chỗ nói.

Sau đó, tới khi Tiêu Thỏ cuối cùng được y tá ôm từ lòng kính mang ra, người đã lớn hơn một chút, cả người nhăn nhoeo cũng biến mất, nhìn qua thật trắng hồng mập mạp.

Ba nàng vẫn là có chút bị quan, cảm thấy được con gái dễ biến dạng, hiện giờ còn xinh đẹp, về sau chỉ e lại thành một đứa xấu như ma.

Mẹ nàng không cho rằng như thế, nàng cảm thấy con gái từ nhỏ đã là một mỹ nhân nho nhỏ, đợi lớn lên hẳn sẽ thành đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, tới lúc đó các nam thanh niên đồng độ tuổi trong trấn hẳn sẽ đều theo đuổi con gái nhà mình, nàng làm mẹ sẽ ngồi yên ngắm cảnh đó cho coi. (= =)

Mẹ nàng nghĩ tới đây đặc biệt cao hứng, lập tức quyết định đặt tên cho con gái mình là tiêu Thỏ, tương lai nhất định sẽ làm Ngọc Thỏ tinh cưới Đường Tăng!

Ngay lập tức, Tiêu Thỏ oa một tiếng khóc toáng lên, tiếng khóc thật là vang á.

Mẹ nàng nói. “Anh xem, tiểu Thỏ nhà ta hẳn là thích tên này mà.”

Ba nàng nhắc nhở. “Con bé là khóc mà.”

Mẹ nàng gật gật. “Đúng thế đúng thế, phụ nữ cao hứng đều khóc cả.”

Vì thế, Tiêu Thỏ nắc một cái, không khóc nữa.

Sự việc này về sau Tiêu Thỏ biết được, nàng vô cùng buồn bực, Ngô Thừa Ân tiên sinh năm đó nếu có tả Ngọc Trư Tinh (*con lợn ngọc thành tinh* = =), không lẽ mẹ nàng định gọi nàng là Tiêu Trư sao? Không sâu sắc, hoàn toàn không sâu sắc gì cả!

Đương nhiên, những chuyện đó là về sau này.

Tiêu Thỏ tuy là sinh sớm, nhưng sức sống lại đặc biệt mạnh mẽ, chỉ cần ở bệnh viện một tháng là có thể được mẹ ôm về. Vừa ra tới cửa bệnh viện liền gặp phụ nhân nhà hàng xóm họ Lăng bụng to vượt mặt được cáng khiêng ủa vào, Lăng tiên sinh loẹt quẹt đôi dép lê theo bên cạnh.

Vì thế Tiêu Thỏ đã được mẹ ôm đi thực hiện chuyến đuổi người hóng chuyện đầu tiên trong đời.

“Anh Lăng à, vợ anh sắp sinh sao?”

“Đúng thế, cô ấy buổi sáng vừa vào toa lét thì bỗng đau bụng, tôi còn chưa kịp mang giày liền đưa nàng tới đây.”

“Vợ anh bụng to như vậy, hẳn phải là một đứa con trai to đùng nhỉ.”

“Ai biết được? Thôi không nói nữa, tôi đi xem vợ tôi đã.” Nói xong Lăng tiên sinh loẹt quẹt đôi dép lê, vèo một cái chạy mất.

Tiếng dép lê lạch bạch đánh thức nàng Tiêu Thỏ đang say mộng đẹp, nàng liền oa một tiếng lại khóc.

Mẹ nàng vươn tay vỗ về đầu nàng một lúc, sau đó làm bầm lều bầu nói một mình. “Bụng lớn như vậy, khẳng định là con trai rồi...”

Mẹ nàng đoán không sai, ba tiếng sau Lăng phu nhân quả nhiên sinh một cậu nhóc. Bởi vì đủ tháng đủ năm mà sinh nên ngoài bộ dạng trắng trắng nộn nộn không nói, cái đầu hẳn còn đặc biệt siêu lớn. Bất quá đứa bé này sinh ra xong nhất quyết không khóc, vài ngày sau vẫn y chang cái hồ lô buồn thiu, không khóc cũng chẳng nháo.

Lăng tiên sinh hoảng hốt, sợ nhờ con trai bị câm điếc, liền kêu mọi người trong tập thể

tới xem giúp đứa con, trong đó cũng có Tiêu Thỏ cùng mẹ nàng.

Lúc Tiêu Thỏ được mẹ ôm tới phòng bệnh, vẫn còn đang nhắm mắt ngủ như chết.

Một đám người vây quanh đứa con của Lăng gia, bàn tán say sưa, mẹ nàng trong tay ôm một bọc trẻ sơ sinh làm sao chen vào nổi, thế là lén thò tay xuống mông con gái nhéo một cái, Tiêu Thỏ bừng tỉnh khóc văng trời.

Quả nhiên đám người kia tất cả đều im bật, tự động ngoan ngoãn tách ra nhường đường cho Tiêu Thỏ cùng mẹ nàng vào.

Mẹ nàng vui vui sướng sướng bế con đi, vừa bước tới trước giường trẻ con, thằng nhóc to đầu nằm trên giường liền ‘Oa...’ một tiếng, cũng khóc cùng Tiêu Thỏ.

Lăng tiên sinh kích động thiếu chút nữa không cầm nổi nước mắt. Cuối cùng con mình không phải câm điếc a!

Vì chuyện này, vợ chồng Lăng gia đặc biệt cảm kích mẹ con Tiêu Thỏ, chủ động đề nghị nhận Tiêu Thỏ làm con nuôi, và như thế, Tiêu Thỏ ngoài cha mẹ ruột ở nhà, còn thêm một cặp cha nuôi mẹ nuôi, lại thêm một tên em trai nuôi, đương nhiên cái kẻ em trai nuôi kia có xuất phát từ tự nguyện hay không thì miễn bàn.

Sau đó, Lăng gia phu nhân cũng xuất viện, ôm đứa con về nhà, pháo nổ chúc mừng vang rung trời.

Tiêu Thỏ khi đó đã gần hai tháng, nghe thấy tiếng pháo nổ thật là hưng phấn, liền quờ quờ đôi tay bé nhỏ đòi mẹ mang nàng ra ngoài xem.

Mẹ nàng vừa mới ôm nàng tới cửa nhà, Lăng tiên sinh cũng vừa che chở cho vợ con đi đến, lúc này anh mặc một bộ âu phục không biết may ở đâu, dưới chân còn đi một đôi giày da sáng bóng soi gương được, vừa thấy Tiêu Thỏ cùng mẹ tới, liền ôm lấy đứa con trong tay vợ bước qua chào.

“Con gái nuôi à, ba nuôi đã mang em trai nuôi của con về nè!”

Tiêu Thỏ chớp chớp mắt, nghe chả hiểu chi hết.

“Về sau con làm chị rồi nhé, không vui vẻ sao?”

Tiêu Thỏ nhếch môi, hồ đồ ngốc nghếch cười.

“Oa...” Đứa bé trong tay anh ta khóc toáng lên.

Mẹ Tiêu Thỏ nói. “Anh Lăng à, con anh hiện tại khóc thật sự giỏi nha!”

“Đúng thế! Là nhờ tiểu Thỏ nhà chị mà!”

“Còn khách khí gì? Bán họ hàng xa mua láng giềng gần mà thôi! Về sau con anh có tiêu Thỏ nhà tôi bảo kê, giữ gìn bộ dáng trắng trắng xinh xinh của mình rồi nhé!”

“Đúng vậy, đúng vậy...”

“Đúng rồi, con anh tên gọi là gì?”

“Lăng Siêu.”

“Tên hay ghê! Về sau nhất định sẽ siêu phàm thoát tục!”

.....

Cuộc đối thoại cuối cùng cũng kết thúc trong tiếng khóc không ngừng của Lăng Siêu.

Ba Tiêu Thỏ ở cạnh đó thì thầm một tiếng. “Khóc nhiều như vậy, thật chẳng giống nam nhi gì cả nhỉ?”

Mẹ nàng lườm ba nàng một cái. “Anh biết cái gì? Trẻ sơ sinh khóc nhiều đều rất thông minh!”

“Nếu thế bé con nhà ta chẳng phải là thông minh tuyệt đỉnh sao?”

“Phì! Anh mới là tuyệt đỉnh ấy!”

Ba nàng: ...

Tiêu Thỏ được bảy tháng đã bắt đầu a ê tập nói, có điều từ đầu tiên nàng thốt ra không phải ba cũng chẳng phải mẹ, mà lại chính là đứa con trai nhà họ Lăng, Siêu Siêu.

Kỳ thật lý do rất đơn giản, Tiêu Thỏ sinh ra rất háu đói, mẹ nàng không đủ sữa cho bú, đành phải nhờ tới chị hàng xóm nhà họ Lăng. Cũng may Lăng Siêu tiêu tử ăn thật ít, mẹ hẳn liền đem sữa còn dư tới cho Tiêu Thỏ bú nhờ.

Mẹ của Lăng Siêu bình thường toàn nói thế này. “Siêu Siêu ăn xong rồi, giờ tới phiên tiêu Thỏ nhí! Tiêu Thỏ ngoan, mẹ nuôi kể chuyện cho con nha, Siêu Siêu nhà chúng ta ngày hôm qua nha...”

Cứ như vậy, Tiêu Thỏ liền nhớ kỹ từ ‘Siêu Siêu’ này, mở miệng nói từ đầu tiên, chính là chữ Siêu.

Cũng may khi đó mọi người còn suy nghĩ đơn thuần, việc này mà xảy ra hôm nay, nói không chừng ba mẹ nàng lại nghĩ không biết sinh con gái hay là sinh một đứa lưu manh đây.

Sau đó, Tiêu Thỏ tròn một tuổi, đã hơi biết đi, ba mẹ nàng tổ chức hai bàn tiệc rượu chúc mừng.

Mọi người uống chút rượu, liền đề nghị để Tiêu Thỏ biểu diễn tập đi, không ngờ tới con nhóc kia cũng có khí lực, đi một vòng lớn trong sân nhà mà không hề ngã chút nào.

Mẹ nàng vui nhất cả hội, liền đề nghị để con gái mình ‘trảo cưu’^[1]

Nhà người ta ‘trảo cưu’ là đều có chuẩn bị sẵn sàng từ trước, hoàn toàn không giống người nhà họ Tiêu ‘trảo cưu’ chút nào, chung quanh con bé có cái gì là cứ thế mà đưa ra. Một lát sau chung quanh Tiêu Thỏ đã đầy ắp đồ vật linh tinh, mẹ nàng liền vỗ vỗ hông tiểu Thỏ kêu nàng đi chọn này nọ.

Tiêu Thỏ lão đảo liêu xiêu đi một vòng quanh đồng đồ vật linh tinh, cuối cùng vươn tay ra chụp lấy một tấm vải.

Họ hàng thân thích bằng hữu liền bàn luận sôi nổi về ý nghĩa của tấm vải đó.

Cậu Hai của nàng nói. “Xem chất liệu tấm vải này mà nói, cháu gái ta về sau có thể sẽ đi... hái bông.”

Chồng thím Hai liếc mắt một cái. “Anh nói thế mà nghe được à? Hái bông? Thế mà cũng nghĩ ra được! Tôi lại thấy, tiểu Thỏ về sau hẳn là đi buôn vải thì có.”

Cô ba của nàng phản đối. “Sao lại đi buôn vải? Phải là nhà thiết kế quần áo chứ!”

Đang lúc một đám người tranh cãi không ngừng, mẹ Lăng Siêu ôm con từ trong phòng bước ra, vừa tới cửa liền gọi to. “Ba nó ơi, có thấy cái tã lót của Siêu Siêu đâu không? Cái màu trắng có in hoa màu lam ấy!”

Cả nhà đột ngột im bặt, mọi người cùng quay lại nhìn, trên tay Tiêu Thỏ chính là đang cầm một tấm vải màu trắng có in hoa màu lam, hoan hoan hỉ hỉ áp lên mặt hít hít...

Tã lót này của Lăng Siêu, về sau bị mẹ của Tiêu Thỏ trộm giấu đi, lén làm thành một con thỏ bông nhỏ cho Tiêu Thỏ, nàng luôn để đầu giường ngủ, trừ ra chính Tiêu Thỏ (vốn không hề biết việc này), không ai dám động đến.

Chương 2

TUỔI ẤU NIÊN

Tiêu Thỏ từ nhỏ sức ăn đã đặc biệt khỏe, lúc ba tuổi đã một bữa ăn hết hai bát cháo, mẹ nàng vì thế thật rầu rĩ. Cứ như vậy ăn, giờ còn bé, vạn nhất lớn lên ăn như vậy làm sao có eo nòi? Mẹ nàng lo lắng một lúc cuối cùng quyết định rút bớt xuống, cho Tiêu Thỏ chỉ ăn một bát cháo đầy thôi.

Thế là làm khó Tiêu Thỏ rồi, nàng ta nhìn chăm chăm vào cái bát không vừa ăn hết, miệng không ngớt bập bẹ. “Mẹ mẹ, ăn cơm cơm...”

Mẹ nàng thật nhẫn tâm, tự tay đem con gái bỏ ra ngoài cửa. “Ngoan, qua nhà mẹ nuôi chơi đi.”

Tiêu Thỏ thế là một mặt quay đầu nhìn bát cháo rỗng không, một mặt lắc lư lẩm chẩm chạy sang nhà Lãng Siêu.

Khi đó Lãng Siêu đã hai tuổi mười một tháng, lúc Tiêu Thỏ tới cửa nhà, mẹ hắn cũng đang dứt cháo cho hắn, một bát tô đầy cháo ở trước mặt Lãng Siêu, nhưng hắn chính là đang không chịu ăn.

Mẹ hắn sốt ruột toát cả mồ hôi, vừa dỗ vừa lừa. “Siêu siêu ngoan, ăn cơm cơm nào!”

CƠM?

Tiêu Thỏ vừa nghe thấy từ này, kia hai con mắt lóe lên y chang con sói lông vàng, xanh lè đói khát.

“Mẹ nuôi, Thỏ Thỏ cũng muốn ăn cơm cơm.”

Mẹ Lãng Siêu đang lo con trai không chịu ăn cơm, thấy Tiêu Thỏ mắt liền ngời sáng, có cách rồi! Nàng liền múc cho Tiêu Thỏ một chén cháo lớn đầy tràn, nhiệt tình tiếp đón cô bé. “Tiêu Thỏ ngoan, tới đây ăn cơm cơm cho Siêu Siêu nhìn nha... đúng rồi... nhìn ăn ngon chưa!”

Tiêu Thỏ ăn lấy ăn để, nửa khuôn mặt đều dính đầy cháo. (= =’ *bé tí đã biết ăn đồ sao?*)

Lãng Siêu nhìn nàng không chớp mắt, thỉnh thoảng thè lưỡi ra liếm cái miệng xinh xinh một cái, tới một lúc sau rốt cục hắn chịu không nổi quay đầu nhìn mẹ nói. “Mẹ mẹ, ăn cơm cơm.”

“Tốt quá!” Mẹ hắn vui vẻ huýt sáo múc lại cho con trai đầy một chén cháo.

Chính bởi việc này, mẹ của Lăng Siêu đặc biệt hoan nghênh Tiêu Thỏ tới nhà họ ăn cơm. Mà Tiêu Thỏ cũng đặc biệt thích thú, cứ tới thời điểm ăn cơm là lại hướng hàng xóm chạy mất. Được hai ba lần thì mẹ nàng nhìn ra manh mối.

“Lão công, anh có cảm thấy gần đây tiểu Thỏ nhà mình đều không đòi ăn cơm không?”

Ba nàng lúc đó đang sửa đài radio, đầu chẳng thèm ngẩng lên nói. “Thế thì tốt chứ sao?”

“Tốt cái gì mà tốt? Em cảm thấy mấy hôm nay nó ăn cháo xong đều chạy tới nhà họ Lăng, nhất định là có nguyên do gì đó, không chừng là nó tới Lăng gia ăn cơm nhờ ấy!”

Ba nàng mất kiên nhẫn ngẩng đầu lên. “Em cũng thật là, con gái thích ăn thì cứ để cho nó ăn.”

“Anh biết cái gì? Trẻ còn nhỏ hấp thu tốt, ăn cái gì cũng đều vào thịt. Vạn nhất về sau cao to quá chừng, tiền mua vài may quần áo biết làm sao, anh chi nhé?”

(= =')

Ba nàng nghĩ nghĩ cảm thấy cũng có chút đạo lý. “Nếu em lo lắng thế, vậy để con gái đi nhà trẻ đi vậy, nơi đó thức ăn đều có suất cả, đảm bảo ăn sẽ không nhiều.”

Mẹ nàng thấy cũng có lý, hôm sau liền đến nhà trẻ trên trấn đăng ký học cho Tiêu Thỏ.

Vì thế, Tiêu Thỏ dù vạn lần không tình nguyện, nhưng lão nương có lệnh, nàng không thể phản bác nổi, trốn vài lần cũng vẫn phải ngoan ngoãn tới nhà trẻ.

Cũng may, qua vài ngày sau Lăng Siêu cũng được đưa tới nhà trẻ, lại còn ở chung lớp cùng Tiêu Thỏ nữa.

Kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, từ sau khi Tiêu Thỏ đi nhà trẻ, Lăng Siêu lại bắt đầu không chịu ăn cháo, mẹ hắn lo lắng, lại tìm không ra biện pháp nào khác, thế là mang con trai đi cùng Tiêu Thỏ tới nhà trẻ, còn đặc biệt phân phó cô bảo mẫu, tới lúc ăn cơm nhớ cho hai đứa chúng nó cùng ăn với nhau.

Do quyết định sai lầm này, khiến cho toàn bộ cơm cháo của Lăng Siêu trực tiếp bị Tiêu Thỏ chiếm mất. Mọi việc diễn ra được một thời gian, có lần Lăng Siêu đói lả tới mức không có khí lực đứng lên khỏi chỗ ngồi, mà Tiêu Thỏ mỗi ngày đều phơn phơ vui vẻ, tinh thần so với ở nhà còn tốt hơn.

Lăng Siêu hiền lành thế là cũng nổi danh.

May thay, sự việc này được cô bảo mẫu ở nhà trẻ phát hiện, vì không muốn bị các phụ huynh trách cứ, cô liền mỗi lần bới cơm mức cháo đều trộm mức cho hai đứa nhiều hơn mọi người.

Vì vậy, Lăng Siêu rốt cục không còn bị đói, còn Tiêu Thỏ càng được ăn nhiều.

Nhà trẻ so với ở nhà ăn cơm thích hơn nhiều, thế nên làm cho Tiêu Thỏ sướng phát điên, mỗi buổi sáng đều gào thét mẹ mang nàng đi nhà trẻ, mẹ nàng có khi vội vã giặt nốt đồ nấu cơm hơi chậm lại một chút, nàng liền khóc nháo loạn lên.

Vì không muốn mấy cái váy mới vừa làm cho con gái bị nước mắt làm hỏng, mẹ nàng liền tìm mẹ Lăng Siêu nhờ giúp đỡ, hàng sáng lúc mang Lăng Siêu đi, liền thuận tay đem cả Tiêu Thỏ đi cùng.

Mẹ Lăng Siêu khi đó có một chiếc xe đạp Phượng hoàng trị giá một đồng hai mươi tư xu, Lăng Siêu được ngồi ghế phía trước, Tiêu Thỏ ngồi ghế bé ở sau, hai đứa hàng ngày đưa ngồi trước đưa ngồi sau xe Lăng nương tới nhà trẻ, mỗi lần ra đường đều gặp mấy bà đứng tuổi tụ tập nói chuyện phiếm trên chõc.

“Chị Lăng à, lại mang con trai con dâu đi nhà trẻ đấy ư?”

Chị Lăng ngại ngùng cười cười, thuận tay giữ chặt nàng Tiêu Thỏ đang ngo ngoáy phía sau háo hức đòi nhảy xuống, thầm nghĩ. “Không thể để cô con dâu tương lai này ngã đau được!”

Theo cách nào đó mà nói, Lăng nương là một người phụ nữ rất có khả năng đọc thấu tương lai.

Lăng nương cứ như thế đạp chiếc xe đạp nhỏ, buổi sáng đưa, buổi chiều đón, gió qua mưa lại vẫn chiếu cố hai đứa nhỏ trong hai năm ròng, mãi tới khi Tiêu Thỏ cùng Lăng Siêu tới lớp mẫu giáo lớn, chiếc xe đạp kia cuối cùng bị hỏng.

Phương tiện giao thông duy nhất trong nhà bị hỏng, Lăng nương quyết định mang theo hai đứa nhóc đi bộ tới nhà trẻ. Lúc đó tập thể nhà bọn họ cũng không quá xa nhà trẻ, chỉ cần ra khỏi cửa đi thẳng tới trước, xuyên qua một cửa lớn, dọc theo một con sông nhỏ lại thêm một đoạn đường là tới.

Khi đó Tiêu Thỏ đi bộ thực rất nhanh, nhảy nhót lảng quăng một hồi liền bỏ lại Lăng Siêu chậm chậm bước sau lưng nhiều lần, Lăng nương liền yêu cầu hai đứa nắm tay nhau đi đường.

Lăng Siêu không chịu, dẫu biến tay sau lưng, oanh một cái chạy tới sau lưng mẹ tròn.

Tiêu Thỏ lại mặc kệ, mẹ nuôi kêu nàng làm gì nàng làm nấy, mẹ nuôi bảo nàng nắm tay Lăng Siêu, đương nhiên nàng không thể để mẹ nuôi thất vọng được. Vì thế nàng phốc một cái vọt đến sau lưng Lăng nương túm lấy tay Lăng Siêu.

Lần đầu tiên nắm tay bạn cùng tuổi, mềm mềm nhũn nhũn, thật thoải mái mà.

Lăng Siêu giãy dựa vài cái không rút tay ra được, cuối cùng đành chịu thua.

Vì thế mỗi ngày sáng sớm hay chiều muộn mọi người đều có thể thấy, trong nắng sớm hoặc ráng chiều, có một cô bé con nghênh ngang trên đường, lôi kéo tay một cậu nhóc, mặt cậu nhóc kia hoàn toàn không có chút tình nguyện nào, nhăn nhăn nhí nhí đi phía sau cô nàng. Sau lưng bọn họ có một thiếu phụ hiền lành đi theo trông chừng bọn hắn, mặt luôn có nét tươi cười vui vẻ.

Ánh mặt trời sáng lạng ảm áp chiếu trên ba con người một lớn hai nhỏ, tỏa xuống thành ba cái bóng dài thật dài trên đường... (*chống cằm mơ màng ^__^*)

Một ngày kia, ba cái bóng bỗng dưng thiếu mất một cái, chỉ còn hai cái bóng nhỏ xíu tay nắm tay đi dọc bờ sông.

Thì ra hôm đó tan học, Lăng nương vốn luôn đứng giờ lại không tới đón hai đứa, hai đứa trẻ đứng ở cửa nhà trẻ lâu thật lâu, mãi tới khi tất cả các bạn nhỏ khác đều được ba mẹ đón đi cả, Lăng nương vẫn không xuất hiện.

Tiêu Thỏ đang ngồi trên bậc cửa đứng phất dậy, kéo kéo tay Lăng Siêu. “Đi, chúng mình tự về thôi.”

Lăng Siêu há miệng định nói gì đó, nhưng đã bị Tiêu Thỏ gấp gấp kéo xuống bậc.

Đường về nhà vốn thật ngắn ngủi, lần này mà nói, với hai đứa trẻ năm tuổi lại thật là dài. Bọn hắn nắm tay nhau, chậm rãi đi dọc theo bờ sông đã chớm vào đầu mùa thu. Nước sông trong suốt vỗ vỗ qua đê, tiếng ve sầu ở ngọn cây ngâm nga nốt khúc li ca cuối cùng.

Tiêu Thỏ hôn hà hôn hên nói. “Đi mau đi mau, bằng không mẹ nuôi sẽ lo lắng.”

Lăng Siêu không phục. “Ngươi làm sao cứ nhắc mẹ ta nghe lời mẹ ta thế?”

Tiêu Thỏ nghiêng đầu ngẫm nghĩ, rồi thật lòng trả lời. “Bởi vì mẹ là mẹ nuôi của ta mà.”

Lăng Siêu không hỏi thêm gì cả.

Tới lúc về tới nhà, trời đã tối, cửa vào sân hơi khép hờ, bên trong nhà loáng thoáng có tiếng cãi nhau vang tới.

Tiêu Thỏ nắm tay Lăng Siêu vừa định bước vào, cửa lớn bỗng mở, Lăng tiên sinh rậm rập bước ra, đầu còn ngoái lại quát lớn. “Mặc kệ cô có đồng ý hay không, tôi là phải đi ra khỏi cái trấn này cho biết!” Nói xong, ông quay đầu, đập vào mắt là vẻ hoảng sợ của Tiêu Thỏ và Lăng Siêu.

“Ba...” Lăng Siêu rụt rè mở miệng gọi khẽ.

Lăng tiên sinh nhìn thấy con trai, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi bỗng hốc mắt đỏ

bừng.

“Thỏ Thỏ ngoan, cha nuôi phải đi vắng một thời gian, Siêu Siêu về sau giao cho con chiều cố nhé, biết không?”

Tiêu Thỏ hỏi. “Cha nuôi, cha đi đâu thế?”

“Cha nuôi phải tới một nơi xa thật là xa, đợi khi nào về sẽ mang kẹo chocolate về cho các con ăn.”

Chocolate? Là món kẹo nâu nâu rất là ngon đó nha.

Tiêu Thỏ cao hứng gật đầu, một tay kéo Lãng Siêu, một tay vỗ ngực. “Cha nuôi yên tâm đi, Thỏ Thỏ nhất định chiều cố tốt em nuôi mà!” (*Nàng thật là... = ='*)

Sau đó Lãng tiên sinh bỏ đi, ngày hôm sau không trở về, ngày sau nữa không trở về, ngày thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu... vẫn là không có trở về.

Sau đó, Lãng nương vẫn khóc, khóc tới độ không chăm được hai đứa nhỏ đi học, vì thế mỗi ngày Tiêu Thỏ lại lôi kéo tay Lãng Siêu cùng nhau ra khỏi cửa nhà, xuyên qua cổng lớn, dọc theo bờ sông tới nhà trẻ.

Mãi tới một buổi sáng sớm, Lãng nương bỗng nhiên ngừng khóc, nàng đi thẳng vào phòng, mặc một bộ quần áo màu vàng thật mới, mắt còn sưng đỏ ánh lên nét cười, trông thật mị mị lạ ghê.

Nàng nói với Tiêu Thỏ cùng Lãng Siêu. “Đi nào, hôm nay mẹ sẽ đưa các con tới nhà trẻ!”

Tiêu Thỏ cao hứng vỗ tay thật to. “Mẹ nuôi, mẹ cười lên vẫn là dễ nhìn hơn nha!”

♥ ♥ ♥

Chương 3

VÀO TIỂU HỌC

Sau đó, Tiêu Thỏ bảy tuổi, tới lúc vào tiểu học. Hôm tới đăng ký, mẹ Lăng Siêu cũng mang theo con mình tới đó.

Trường học bắt mỗi đứa nhóc đăng ký học phải kiểm tra năng lực, nếu bình thường có thể trực tiếp nhập học, còn một số nhóc không phải bình thường liền khuyên cha mẹ chúng cho học trước lớp vỡ lòng tập đọc. Tiêu Thỏ bất hạnh nằm trong đồng số ít đó. *(Thương thay, nàng chưa đi học đã bị đúp (= ='))*

Mẹ nàng thì không thấy vấn đề gì, nhưng Tiêu Thỏ thì sống chết không chịu.

Nếu nàng phải học vỡ lòng tập đọc, Lăng Siêu không phải sẽ hơn nàng một lớp sao? Làm gì có tỷ tỷ học thua đệ đệ một lớp bao giờ? Tiêu Thỏ không phục, quán quít lấy mẹ nhất định phải học lớp một.

Mẹ nàng không có cách nào khuyên, đành phải chạy tới thầy hiệu trưởng xin xỏ.

Lần đầu tiên đi, không thành công.

Lần thứ hai đi, lúc đi khỏi nhà tiện tay mua theo hai cân táo, hiệu trưởng liền đồng ý. *(Hồi lộ a hồi lộ ! ^^)*

Vì thế, Tiêu Thỏ liền lưng đeo cặp sách vào lớp Một, còn Lăng Siêu... vào lớp Hai. (= =')

Cái gì? Người định hỏi vì sao năm học của hai đứa vẫn là không giống nhau ư? Nguyên nhân té ra cực kỳ đơn giản, lần trước kiểm tra năng lực, Lăng Siêu làm trúng hết, trở thành học sinh mới nhập học duy nhất một phát trực tiếp nhảy cóc hai năm lên lớp 2.

Rốt cuộc, Tiêu Thỏ vẫn là thấp hơn Lăng Siêu một lớp. (= = 'lần 2)

Bởi vì Tiêu Thỏ căn bản không vững, lại không chịu học vỡ lòng, nên mỗi lần nghe giảng đều cố gắng hết sức. Tới kỳ thi cuối học kỳ, thành tích phát về nhà, nàng cùng Lăng Siêu đều được một trăm điểm.

Bất quá có điểm khác biệt. Lăng Siêu là ngữ văn và toán học, mỗi môn đều đạt một trăm điểm. Còn nàng, ngữ văn và toán học, cộng vào với nhau vừa đúng một trăm điểm. (= = 'lần 3)

Tay cầm hai bài thi thậm chí không thể nói của con gái, mẹ Tiêu Thỏ bị ai thốt. “Ông trời làm sao có thể bắt nạt một đứa bé bị sinh sớm như thế?”

Vì vậy, mẹ mẹ quyết định cho Tiêu Thỏ học gia sư.

Gia sư đầu tiên là một thầy giáo về hưu, dạy được hai ngày liền lắc đầu bỏ đi, miệng còn niệm như niệm kinh. « *Gỗ mục không thể khắc hễ, trẻ đàn không thể dạy hễ...* » [2]

Mẹ nàng không hiểu ông già này dạy dỗ được cái gì, thế là quyết định tìm một gia sư trẻ hơn dạy con gái.

Mời đến người thứ hai, là cháu gái của Vương nãi nãi, hàng xóm nhà bà nội Tiêu Thỏ, nghe nói cô gái này hồi đi học chính là chuyên ngành sư phạm nha, thành tích đặc biệt tốt nha.

Đáng tiếc, mới dạy được hai ngày, cô gái kia liền viện cớ trong nhà có việc, thu thập hành lý chạy trốn.

Còn về việc sau đó Vương nãi nãi có qua nhà bà nội, nói chuyện có nhắc tới cháu gái mình nộp đơn lên trường học xin đổi chuyên ngành, đều là sau này, có thể xem nhẹ. (*Chỉ có thể dùng một từ: khủng!*)

Vì vấn đề gia sư của con gái, Tiêu nương phiền não không nguôi, lúc phơi quần áo trong sân chung của tập thể liền vô tình nói với mẹ Lăng Siêu, mẹ hẩn lập tức đề nghị. “Chỉ bằng để cho Thỏ Thỏ cùng Siêu Siêu nhà tôi cùng nhau làm bài tập đi, không hiểu còn có thể hỏi thằng bé.”

Chủ ý này thật vừa lòng Tiêu nương, buổi tối hôm đó, liền mang con gái tới nhà Lăng Siêu nhờ cậy.

Hôm đó, Tiêu Thỏ lần đầu tiên buổi tối tám giờ đã làm xong bài tập, hôm sau tới trường còn được thưởng một ngôi sao năm cánh [3].

Từ đó về sau, bé Thỏ không bao giờ làm bài tập ở nhà mình.

Học kỳ hai năm đó kết thúc, tổng điểm hai bài thi của Tiêu Thỏ phá lệ nhảy từ một trăm điểm lên một trăm năm mươi điểm. Còn Lăng Siêu ư? Dĩ nhiên là vẫn điểm tối đa rồi.

Năm lớp ba, Tiêu Thỏ lần đầu tiên trong đời làm trong ban cán sự lớp – làm ủy viên ban lao động!

Trong ban lao động của Tiêu Thỏ, cô giáo quy định ủy viên ban lao động mỗi ngày phải ở lại chỉ huy bạn học làm vệ sinh chung. Đó cũng là nguyên nhân cả lớp chỉ có mỗi Tiêu Thỏ ứng tuyển vị trí ủy viên ban Lao động mà thôi.

Tiêu Thỏ vốn ngưỡng mộ ban cán sự, được giao băng đỏ trên cánh tay là thấy trách nhiệm đầy mình, với hai việc ở lại và làm vệ sinh đều thực đặc biệt để ý. Mỗi ngày nàng đều ở lại trễ nhất, đợi lớp học được vệ sinh tất cả sạch sẽ, nàng mới rời đi. (*Băng đỏ trên tay*

giống đội cờ đỏ nhỉ!)

Điều này khiến cho người bạn đồng hành mỗi ngày cùng nàng đi học về là Lăng Siêu đợi tới không kiên nhẫn nổi.

“Tại sao mỗi ngày cậu đều khiến tớ chờ thế hả?”

(Chú thích nho nhỏ: vì hai bé đã học lớp 3 và 4, không thể xưng ta ngươi mãi nên LV mạn phép đổi thành cậu tớ cho thân mật, dù Siêu Siêu học hơn 1 lớp nhưng căn bản hai đứa vẫn bằng tuổi nhau, Siêu Siêu lại là đệ đệ trong lòng Thỏ Thỏ nên không thể xưng khác được.)

Tiêu Thỏ đuổi đuổi cánh tay chỉ chỉ vào cái băng tay màu đỏ. “Tớ là ủy viên ban lao động mà!”

“Tớ mặc kệ, cậu còn cứ ra trề như thế, tớ sẽ không thèm chờ nữa.” Lăng Siêu nói xong liền quay lưng bỏ đi, quả nhiên không thèm chờ Tiêu Thỏ.

Tiêu Thỏ không thèm để ý, mỗi ngày vẫn chờ cho mọi người dọn dẹp xong xuôi nàng mới đi về.

Vài ngày sau, lúc nàng vừa xuống khỏi cầu thang, liền thấy Lăng Siêu lưng mang cặp sách chuẩn bị về nhà.

Nàng hỏi. “Sao cậu hôm nay về muộn thế?”

Lăng Siêu xì một tiếng. “Tớ kiểm tra vệ sinh.”

Tiêu Thỏ không hiểu. “Cậu có phải ủy viên lao động đâu...”

Lăng Siêu liếc mắt nhìn nàng một cái. “Tớ là trưởng ban...” *(thua bé Siêu Siêu = = đúng là Siêu!)*

Đúng thế, Lăng Siêu đã ứng danh làm Trưởng ban Lao động của lớp Bốn.

Theo lời hấn, Trưởng ban của lớp Lăng Siêu có thêm một nhiệm vụ so với các thành viên khác, mỗi ngày ban lao động dọn dẹp vệ sinh xong xuôi, Trưởng ban đều phải kiểm tra toàn bộ một lần mới có thể đi về.

Thế là bọn hấn có thể cùng nhau về nhà.

Sau đó, nhân sinh nhật Tiêu Thỏ, mẹ nàng tặng nàng một con rùa màu xanh.

Tiêu Thỏ thật sự thích con rùa xanh này, nuôi dưỡng nó như bảo bối vậy. Mẹ nàng cảm thấy con gái cùng con rùa rất có duyên, liền đùa đùa nói với ba của Tiêu Thỏ. “Anh xem con gái cùng rùa nhỏ có duyên như thế, tương lai biết đâu có thể câu được rể Kim Quy^[4].”

Ba của Tiêu Thỏ chỉ nghĩ là đùa, nghe một hồi ừ một tiếng rồi quên khuấy. Chính là Tiêu Thỏ lại nhớ kỹ.

Lúc ngồi làm bài tập chung buổi tối, Tiêu Thỏ liền mang ra hỏi Lãng Siêu. “Rễ Kim Quy là cái gì thế?”

Lãng Siêu đang cúi đầu làm một đề thi Olympic Toán học, không thèm đáp lời nàng.

Tiêu Thỏ cau kinh gào to. “Uy, tớ đang hỏi cậu đấy. Rễ Kim Quy là cái gì?”

Lãng Siêu buông bút, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tiêu Thỏ, miệng phun ra hai chữ: “Nông cạn!”

Hai chữ ‘nông cạn’ này, hẳn là trong từ điển cho học sinh tiểu học cũng có. Tiêu Thỏ lập tức liền tra ra, tra ra xong, liền nổi giận [5].

Tiểu thử này chỉ hơn nàng có một lớp thôi mà. Bằng cái gì dám nói nàng nông cạn? Tính ra, hẳn vẫn là đệ đệ của nàng kia mà!

Tiêu Thỏ giận dữ, đứng ra lúc đi học về phải chờ Lãng Siêu, liền một mình chạy trước, một chốc là về tới nhà. Thật lâu sau Lãng Siêu mới không nhanh không chậm về tới, cũng chẳng hỏi Tiêu Thỏ vì sao.

Cứ thế giảng co vài ngày, tới một hôm hết giờ học, bạn cùng bàn của Tiêu Thỏ là Mâu Khả Ngôn liền thần bí cười hỏi. “Thỏ Thỏ, mi với bạn trai cãi nhau à?”

Tiêu Thỏ không hiểu Mâu Khả Ngôn đang nói gì, mắt chớp nháy, đầu mờ mịt.

Mâu Khả Ngôn liền nháy mắt với nàng:

“Mi đừng mong gạt ta! Chính là Trưởng ban Lãng Siêu của lớp Năm kia! Anh ấy không phải bạn trai mi, sao lại ngày ngày chờ mi kiên trì như thế? Có hồi ta còn thấy hai đứa mi nắm tay nhau đi về còn gì.”

Tiêu Thỏ thiếu điều nhảy dựng khỏi chỗ ngồi.

Lãng Siêu? Thân hình so còn thấp hơn nàng, cánh tay so còn nhỏ hơn nàng, làn da so còn trắng hơn da nàng, quan trọng nhất, hẳn cư nhiên mắng nàng nông cạn! Còn bảo là bạn trai nàng sao? Quả thật đúng là mắc-cười-muốn-chết!

Tuy Tiêu Thỏ phủ nhận liên hồi, nhưng Mâu Khả Ngôn lại tỏ ra nàng đã chính là bạn gái được Lãng Siêu công nhận, không cần giải thích làm gì phí lời.

Nguyên lai từ vài năm qua, Lãng Siêu một mình đại diện toàn trường tham gia các loại kỳ thi Toán học Olympic lớn nhỏ này nọ, đã sớm nổi danh tiểu thần đồng toán học. Điều mà

Tiêu Thỏ không biết gì hết, chính là thông qua mạng lưới buôn dưa lê bán dưa bở toàn trường, nàng đã được mọi người hoàn toàn công nhận, là bạn gái của Lăng Siêu.

Sự ‘trong sạch’ của nàng bị phá hủy, Tiêu Thỏ không hề giận dữ, mà phải gọi là... phần nộ.

♥ ♥ ♥

Chương 4

THỎ TINH LÀ THỂ!

Đối với nỗi nhục bị lời đồn đại không có thật làm nàng bị mất đi ‘trong sạch’, Tiêu Thỏ thật sự phẫn nộ, cân nhắc một ngày trời nên làm thế nào để trả thù Lăng Siêu, chỉ tiếc học xong vẫn không nghĩ ra.

Tiêu Thỏ giận dữ, lại trên đường về không thèm để ý tới Lăng Siêu, nhằm hướng về nhà chạy ừ một cái.

Chạy tới cổng chính, mới phát hiện buổi sáng đi học không mang chìa khóa, thế là nàng không vào nhà được.

Tiêu Thỏ đứng bần thần trong sân một lúc, cân nhắc xem có nên trèo tường vào không, liền thấy Lăng Siêu đã chậm rãi từ từ về tới.

“Uy, cậu có mang chìa khóa đi không?” Nàng không khách khí liền hỏi.

Lăng Siêu sờ sờ túi quần, lắc lắc đầu.

Tiêu Thỏ vốn đang giận dữ, lại càng giận hơn, vén tay áo lên chuẩn bị nhảy lên trèo tường. Bỗng dưng nàng dừng lại, quay đầu đánh giá Lăng Siêu đầy mưu mô.

Lăng Siêu lúc đó đứng dựa vào một gốc cây chuẩn bị chờ người lớn về mở cửa, thấy ánh mắt lóe ra đầy âm mưu liền cảnh giác hỏi. “Cậu muốn làm gì?”

Tiêu Thỏ chỉ vào tường. “Cậu trèo vào giúp tớ mở cửa.”

Lăng Siêu nhìn thấy bức tường cao quá cao so với hai người bọn họ liền quả quyết cự tuyệt. “Tớ không trèo.”

Tiêu Thỏ nói. “Tớ mà không vào được, tiểu Lục sẽ chết đói mất.” Tiểu Lục chính là con rùa xanh nàng nuôi.

“Nó là rùa mà, làm sao đói chết được.”

“Kệ! Tớ muốn đi cho nó ăn.” Tiêu Thỏ rõ ràng cứng đầu gây sự.

Lăng Siêu nhíu nhíu chân mày. “Sao cậu không tự trèo vào?”

“Bởi vì tớ là con gái...” Lúc Tiêu Thỏ nói ra những lời này, mặt hiện vẻ ôn nhu hiền thực, đúng vẻ một cô bé gái.

Lăng Siêu miệng khê nhếch, tựa hồ muốn nói cái gì lại không nói nên lời, nghĩ một lúc

liền buông cặp sách bước qua người Tiêu Thỏ.

“Cậu trèo đi, tớ ở dưới đỡ cậu.” Tiêu Thỏ vừa nói vừa cúi xuống.

Lăng Siêu do dự một chút rồi trèo lên vai nàng.

“Cậu đừng có lộn xộn nhé.” Hấn lần đầu tiên trèo tường, không khỏi có chút hồi hộp, tiếng nói cũng lộ ra sự run rẩy.

Tiêu Thỏ miệng đáp ứng, nhưng người không tránh khỏi loạng choạng.

“Đừng động đây!” Lăng Siêu quát.

“Biết rồi, cậu mau lên đi.” Tiêu Thỏ giục.

Lăng Siêu hừ một cái, cắn răng chống tay lên bờ tường mún dùng sức kéo thân mình lên.

Bỗng nhiên dưới chân hấn đột ngột hẫng hụt một cái.

“AAAA!”

Hấn hét một tiếng, thân mình không thể giữ nổi thăng bằng.

Một tiếng bịch vang lên, cả hai đứa bé đều ngã trên mặt đất. Điểm khác biệt là Tiêu Thỏ ngồi dưới đất, trên mặt tràn đầy vẻ mãn nguyện khoái chí báo được thù. Còn Lăng Siêu là nằm nghiêng trên đất, hai tay ôm chặt cẳng chân, mặt hiện vẻ đau đớn không chịu nổi.

Đúng vậy, hấn bị gãy chân. *(Đọc đoạn này ghét Tiêu Thỏ ghê >.<)*

Sau đó người lớn trở về, vội vã đem Lăng Siêu tới bệnh viện gần đó. Chụp X quang xong, bác sĩ tuyên bố chân trái của Lăng Siêu có một vết nứt nhỏ trên xương, phải bó bột nửa tháng.

Lần này, Tiêu Thỏ biết mình gây họa lớn, liền chạy qua định lấy lòng xin lỗi hấn, nhưng bị Lăng Siêu hung hăng liếc một cái dọa nạt.

Lăng Siêu giận dữ cũng đứng thôi, tuần sau hấn phải đại diện trường đi tham gia một cuộc thi Toán học rất quan trọng, hiện giờ nằm viện bó bột cứng ngắc, làm sao kêu bài thi bay tới cho hấn làm được.

Có điều Lăng Siêu giận gì thì giận, khi mẹ hấn hỏi làm sao bị thương ra nỗi này, hấn không hề khai ra Tiêu Thỏ, hành động trượng nghĩa rộng lượng đó càng góp phần khiến lương tâm Tiêu Thỏ thêm cắn rứt. Nhất thời nàng thấy hành vi báo thù một cách ngây ngô của mình thật quá đồi độc ác vô ích.

Sau khi hấn về nhà, để bồi thường cho Lăng Siêu, Tiêu Thỏ liền chủ động yêu cầu mỗi

ngày giúp hấn chống nạng đi học.

Đám người lớn thật cao hứng, đều nói Tiêu Thỏ đã lớn, tuy nhỏ người nhưng đã biết chiều cổ em nuôi. Kỳ thật chỉ có Tiêu Thỏ trong lòng thâm hiểu, nằng thật ra là muôn chuộc lỗi với hấn.

Chuyện Tiêu Thỏ mỗi ngày đều đỡ Lãng Siêu đi học, sau đó nhờ mạng lưới buôn dưa bán táo ở trường truyền tai nhau, mọi người càng thêm kiên định không nghi ngờ gì việc Tiêu Thỏ chính là bạn gái của Lãng Siêu, mấy cô bé học trò có ý với Lãng Siêu rốt cuộc không còn dám lầy có tới chỗ hấn hỏi bài Toán nữa. Cứ như vậy tai của Lãng Siêu cũng được yên tĩnh thanh thoi hơn rất nhiều.

Tới hôm kỳ thi Toán học trên phố được tổ chức, vì đường quá xa, Lãng Siêu chân bó bột không thể tới dự. Tiêu Thỏ ăn năn không thôi, nghĩ chán chê, cuối cùng quyết định tự mang bảo bối trân quý là tiểu Lục tới tặng Lãng Siêu để lấy lòng.

Lãng Siêu cầm cái bể cá chứa con rùa lông xanh lè, mắt hiện lên một tia chán ghét. Hấn thực sự ghét động vật, đặc biệt là cái loại con thú ươn nhẹp cả người lông lá xanh lè này.

Có điều nhìn thấy ánh mắt đầy mong chờ của Tiêu Thỏ, hấn cũng vẫn đem tiểu Lục mang về nuôi.

“Trước tiên cứ nói là tạm ỏn, nó chết tớ không chịu trách nhiệm!”

“Được rồi...” Tiêu Thỏ nhìn con rùa nhỏ, có chút không đành lòng, lại bổ sung một câu. “Cậu thông minh như thế, nhất định nuôi nó không chết đâu.”

Lãng Siêu khóe miệng giật giật không nói gì.

Mãi về sau, chú rùa con quả thật không chết yếu, vẫn yên yên ỏn ỏn đợi Tiêu Thỏ gả về nhà. Đương nhiên, đó là chuyện sau này. (*Cute quá đi ^_^*)

Trường của bọn hấn, tiểu học và sơ trung^[6] cứ thế học chung, đợi tới khi Lãng Siêu thuận lợi lên lớp Bảy^[7], Tiêu Thỏ cũng rốt cuộc lên lớp Sáu.

Lớp Sáu rồi, rất nhiều việc trong thời gian qua bất giác có nhiều thay đổi, nhất là cơ thể thiếu nữ các nàng. Lần đầu tiên Tiêu Thỏ thấy thảng, chính là ở một buổi chiều học xong của lớp Sáu.

Khi đó, ở trường đã học qua mấy tiết về sinh lý vệ sinh cơ thể người, Tiêu Thỏ ít nhiều cũng biết cơ thể mình đã xảy ra cái gì. Có điều nằng vẫn như trước không biết làm sao, chỉ ngồi im một chỗ không dám đứng dậy.

Tới khi tan học, mọi người dọn dẹp vệ sinh xong xuôi đều lục tục kéo nhau đi về, Tiêu Thỏ vẫn là không dám đứng lên, mãi tới khi Lãng Siêu chờ mãi không thấy liền lên phòng học

tìm nàng.

“Sao vẫn ngồi đây?” Lăng Siêu đem cặp sách nàng đặt trên bàn nhấc lên, định quay người đi ra.

“Chờ một chút.” Tiêu Thỏ khẽ quát, nhanh chóng nhú mào lộ ra sự xấu hổ trong lòng nàng.

Lăng Siêu phát giác có chuyện gì đó liền đi tới. “Cậu làm sao thế? Không thoải mái sao?”

Tiêu Thỏ cắn môi, lúng ta lúng túng không biết làm thế nào nói cho hắn. “Ta... chuyện đó... tới rồi...”

Lăng Siêu ngăn người, lập tức hiểu ra. Hắn bước lại buông cặp hai người xuống, rồi cởi áo khoác đồng phục của mình đưa cho nàng.

“Cầm lấy.” (*Ôi bé Siêu... tâm lý quá nha... tốt quá nha...*)

Tiêu Thỏ sững người, rồi lo lắng nhìn chằm chằm cái áo đồng phục được đưa tới, do dự không dám cầm lấy.

“Không lẽ cậu muốn ngồi đây tới mai chắc?”

Nàng cắn răng, rút cuộc vẫn nhận lấy cái áo trong tay Lăng Siêu.

Tiêu Thỏ choàng áo buộc ngang hông, vừa đủ che khuất cái quần bị ướt, sau đó cùng Lăng Siêu mặc áo sơ mi cột tay tay cầm hai cặp sách đi về nhà. (*Còn xách cặp hộ nữa... ôi ôi... *fangirl gào rú**)

Lúc về tới nhà, ngoài sân có một chiếc xe đỗ, vừa nhìn đã biết là loại xe cao cấp, khiến không ít người đứng ngoài ngẩn cổ ráng nhìn vào trong, vừa xem vừa bàn tán cái gì đó.

Đội Lăng Siêu và Tiêu Thỏ đi tới, một kẻ hiểu sự liên bảo Lăng Siêu. “Ba cháu đã về đây.”

Đúng vậy, ngày hôm đó với Tiêu Thỏ và Lăng Siêu mà nói, đều là ngày người nhà đến thăm. Điểm khác biệt là, nhà Tiêu Thỏ có bác gái đến chơi, còn nhà Lăng Siêu, chính là người cha đã biến mất suốt sáu năm qua giờ lại xuất hiện.

Lăng Siêu vào đến sân, vẫn trầm mặc không nói gì, sắc mặt không vui lắm.

Hắn không về thẳng nhà, mà là đưa Tiêu Thỏ vào tới tận trong phòng, dặn bảo nàng chú ý nghỉ ngơi, rồi mới lại xách cặp của mình quay về. (*Ôi... chu đáo quá đi... ôi bé Siêu Siêu...*)

Nhìn thấy bóng lưng Lăng Siêu rời đi, Tiêu Thỏ bỗng có chút lo lắng.

Nàng biết Lăng Siêu không thích nhắc tới ba mình trước mặt người khác. Hồi học lớp bảy có lần hắn định thu bài tập của một học sinh rất quây cùng lớp dẫn tới cãi nhau, gã học sinh hư hỏng đó lại lôi kéo thêm người ở cửa trường chờ, chỉ vào mũi hắn mà mắng hắn là đồ nghiệt chủng không có cha.

Đó cũng là lần duy nhất Lăng Siêu đánh nhau với người khác, nếu không phải Tiêu Thỏ chạy đi gọi bác bảo vệ tới, trên trán Lăng Siêu hẳn không chỉ có một vết sẹo be bé kia thôi.

Việc này cũng khiến Lăng Siêu bị mẹ giận dữ đánh cho một cái. Nhưng từ đó về sau, cả trường học không ai còn dám nhắc đến ba trước mặt Lăng Siêu, cũng không còn giáo viên nào còn nói hắn hiền, có khí chất văn nhã nữa, bởi mọi người đã phát hiện, con mèo nhỏ này khi đã phát oai, quả thật so còn khiếp hơn lão hổ nhiều.

Lăng tiên sinh đã trở về, khiến cho cả khu nhà vốn bình tĩnh giờ bỗng trở nên nhộn nhịp hẳn hơn.

Tối hôm đó, ba mẹ Tiêu Thỏ sang nhà Lăng Siêu ngồi tới khuya, Tiêu Thỏ bị ra lệnh phải ở nhà không được ra khỏi cửa, nàng chỉ có thể buồn bã dán lỗ tai vào vách tường lắng nghe động tĩnh nhà bên cạnh.

Không có tiếng khóc nháo, không có tiếng cãi nhau, chỉ có tiếng nói chuyện khi dứt khi liền, cách một bức tường nàng không nghe rõ lắm.

Sau đó, ba mẹ nàng về nhà, vẻ mặt không có vẻ nặng nề như lúc sang đó.

Lại sau đó, Lăng tiên sinh liền về nhà sống, chiếc xe ô tô xa hoa kia không đi cùng ông ta về nhà, nghe đâu ông ta đã để lại ở một bãi đỗ xe cao cấp mới xây trên trần, tiền trông xe cao tới dọa người.

Rất nhiều năm sau đó, Tiêu Thỏ một hôm nhớ tới việc này, có hỏi mẹ nàng đêm đó rốt cuộc đã xảy ra việc gì.

Mẹ nàng không kể gì hết, chỉ thản nhiên nói. “Kỳ thật, mẹ nuôi con chính là người phụ nữ thông minh nhất mẹ từng gặp.”

Đúng vậy, một người phụ nữ thông minh luôn hiểu được nên dùng một tấm lòng khoan dung để phủ lên toàn bộ tình yêu của một người đàn ông. *(Yêu và phục mẹ Lăng Siêu quá đi!)*

Chương 5

BẠN GÁI TIN ĐỒN

Lăng tiên sinh đã trở lại, nhà Lăng Siêu lập tức náo nhiệt hơn rất nhiều, thậm chí những kẻ thân thích vốn chưa bao giờ gặp qua cũng đều đến chơi. Mỗi ngày bọn họ phải tiếp đãi khách khứa nhiều tới mức hai cánh cổng lớn cũng sắp bị phá tung rồi.

Tiêu Thỏ không thích những người đó, đặc biệt là ánh mắt bọn họ nhìn Lăng Siêu, trông như chuẩn bị ăn thịt hắn tới nơi vậy.

Đương nhiên Lăng Siêu cũng không thích, cho nên mỗi lần về tới nhà nhìn thấy đám trẻ con lạ hoắc chơi trước sân, Lăng Siêu liền vác cặp đi thẳng tới nhà Tiêu Thỏ làm bài tập.

Làm xong bài, mẹ Tiêu Thỏ lại tiếp tục giữ hắn lại ăn cơm, mãi tới khi khách khứa về hết, Lăng Siêu mới thu dọn sách vở về nhà.

Sau đó, Lăng tiên sinh nhận ra sự thay đổi của con mình, cảm thấy cứ như vậy tiếp tục sẽ không tốt cho con mình. Ông ta liền bàn với vợ vào trong trung tâm thị trấn ở, nơi đó phòng ốc lớn, điều kiện học tập cũng tốt, sẽ có ích cho tương lai của Lăng Siêu.

Nhưng Lăng nương nhất quyết không chịu. “Nếu chuyển đi như thế, biết tìm đâu cô con dâu nghe lời như Tiêu Thỏ.” (*Oài, yêu mẹ Lăng Siêu nhất!*)

Lăng tiên sinh nghĩ nghĩ cũng thấy đúng, vì thế không tiếp tục có ý muốn chuyển nhà nữa. Thật ra, vài năm nay ông ta ở bên ngoài làm ăn này nọ, lòng vẫn luôn cảm thấy có lỗi với vợ con ở nhà, cho nên từ khi được lão bà tha thứ, ông ta vẫn tuân thủ câu ‘nhất vợ nhì trời’, vợ nói gì ông ta không dám không nghe theo, thành một ông chồng đủ tiêu chuẩn Nhị Thập Tứ Hiếu^[8].

Lăng Siêu tuy không phải chuyển nhà, nhưng mấy tháng sau, đồ án quy hoạch của chính phủ lại được chuyển xuống, căn phố lâu đời nhà Tiêu Thỏ và Lăng Siêu được quy hoạch thành một khu công viên dạo chơi, năm sau sẽ động thổ thi công.

Tất nhiên, để giải tỏa mặt bằng và làm yên lòng cư dân trên phố, chủ tịch thị trấn đã sớm thay mặt bọn họ chuẩn bị tốt nhà cửa phòng ốc, là khu chung cư ở vùng mới phát triển. Tuy có hơi xa, nhưng so với nhà cũ thật sự lớn hơn nhiều. Đó là một khu kiến trúc khép kín, nhà cao tầng đều có thang máy lên xuống, tới hôm chuyển nhà cũng là do chính phủ phái một đoàn xe tải đi giúp đỡ.

Mẹ Tiêu Thỏ ban đầu không chịu chuyển, sau đó Tiêu Thỏ vừa nghe nói có thang máy, liền chỉ sợ không kịp chuyển, luôn miệng thúc giục mẹ mình đồng ý. Mẹ nàng suy đi tính lại,

ngắm ra một mình chống đối cũng chả có thanh danh gì hay ho, vì thế liền đáp ứng chuyển nhà.

Nhà Tiêu Thỏ đã đồng ý chuyển, nhà Lăng Siêu tất nhiên cũng đi theo, mà cũng không biết là có định trước hay do duyên phận, hai nhà bọn họ lại ở chung tòa nhà. Hơn nữa lại càng gần hơn trước, thang dừng chung một tầng, nhà Tiêu Thỏ rẽ sang trái, nhà Lăng Siêu rẽ sang bên phải, hai cánh cổng lần này chỉ cách nhau không đến ba bốn thước.

Tới khi chuyển nhà xong xuôi, nhìn lịch đã là tháng tám, Tiêu Thỏ rốt cục cũng ngơ ngáo ngáo học xong tiểu học, chính thức sắp trở thành một nữ sinh sơ trung.

Nói là lên sơ trung, thật ra trường của Tiêu Thỏ tiểu học và sơ trung vốn vẫn dùng chung một khu nhà, bọn học sinh như Tiêu Thỏ chỉ việc từ tòa nhà này chuyển sang tòa nhà khác, đường đi học không có gì thay đổi.

Chỉ có điều, khi đó hiệu trưởng trường sơ trung lại vẫn là ông già thích làm kiểm tra năng lực của sáu năm về trước^[9]. Một tay vung bút, thế là lần này các tân học sinh sơ trung lại tiếp tục đi kiểm tra năng lực.

Lần này, hai cân táo của Tiêu nương hoàn toàn không còn có ích.

Hiệu trưởng nói. “Con của bà trí lực không hề tốt chút nào, về sau lên trung học chắc chắn có hại, không bằng để cô bé học nghệ thuật đi.”

Mẹ nàng thật khó hiểu. “Nghệ thuật? Nghệ thuật gì cơ?”

“Ví dụ như là học mỹ thuật, học thư pháp chẳng hạn.”

“Không được, không được!” Mẹ nàng lắc đầu muốn gãy cả cổ. “Tiêu Thỏ nhà chúng tôi vẽ tranh trông như viết chữ, còn viết chữ trông như vẽ tranh, không được! Tuyệt đối không được!” (viết chữ ở đây là viết thư pháp, không phải viết thường)

Hiệu trưởng liền nghĩ nghĩ. “Nếu không học âm nhạc vậy, học piano, học múa chẳng hạn?”

“Hiệu trưởng, ông đừng đùa nữa mà! Nhà chúng tôi nghèo rớt, ngay là cái nồi bằng thép cũng không mua nổi một cái, còn nói mua piano? Còn về phần học múa, lại càng không mua được sách vở nhạc nhẽo quần áo, thà cho nàng đi học võ thuật còn hơn!”

Hiệu trưởng liền vỗ bàn bộp một cái. “Võ thuật? Cũng được đấy!”

Cứ thế, Tiêu Thỏ vừa lên sơ trung, mẹ nàng liền đưa nàng tới một võ quán có danh tiếng gần đó xin học. Tiêu Thỏ cho tới giờ còn chưa biết võ thuật ra sao, lúc theo mẹ vào trong võ quán, mặt đầy vẻ khiếp hãi.

Thầy giáo dạy võ mặt mày hung ác như Võ Đại Lang hỏi nàng. “Cháu tên gì?”

“Tiêu Thỏ.”

“Con thỏ nhỏ?” (*Tiêu đồng âm với tiểu là nhỏ, tiểu thỏ lại là một ẩn dụ về sự hiền lành*) Lão võ sư ngân người. “Cháu từng học võ bao giờ chưa?”

Tiêu Thỏ lắc đầu. “Chưa học bao giờ.”

Mẹ nàng vội vã tiếp lời. “Thưa thầy, đứa nhỏ này dù chưa bao giờ học võ, nhưng nó đã từng trèo cây rất giỏi.”

Ông thầy dạy võ vừa nghe liền hào hứng. “Một cô bé con lại có thể trèo cây cơ à? Không tồi, có tiềm năng, ta nhận.”

Từ đó, Tiêu Thỏ liền bắt đầu đi theo võ sư Võ Đại Lang học võ.

Mãi tới thật lâu về sau, Tiêu Thỏ mới biết té ra vị võ sư nhìn bình thường thế này, lại từng tham gia đại hội võ thuật toàn quốc, lại còn đạt giải nhất, kẻ đứng thứ hai, bị ông ta đánh bại ấy, so ra còn cao hơn ông ta hai cái đầu.

Võ sư này té ra đâu phải là Võ Đại lang gì? Rõ ràng là Võ Tông ngự trang Võ Đại Lang thì có! ^[10]

Lúc đó, nhà Tiêu Thỏ đã ở khu nhà mới được một thời gian. Nhà mới khá xa trường học, không còn có thể đi bộ nữa. Vì thế mẹ nàng liền mua cho nàng một cái xe đạp dành cho các bé gái nhỏ, trên tay nắm còn có vài sợi ruy băng màu phấn hồng. ^[11]

Tiêu Thỏ không thích cái xe đạp này, cảm thấy nó quá trẻ con. Nàng thích cái xe hiệu Giant của Lăng Siêu kia, xe màu đen nhé, phóng lên cảm thấy mình như một cơn gió. Lăng Siêu mỗi lần mặc sơ mi trắng đứng ở cạnh xe, nhìn qua thật rất có khí phách hào hoa! ^[12]
(*mắt long lanh ngời sáng*)

Có một lần, sáng Tiêu Thỏ dậy thật là sớm, không chờ Lăng Siêu liền tự mình xuống nhà, ra nhà để xe cưỡi lên chiếc xe Giant của Lăng Siêu đi luôn.

Nhà để xe của hai gia đình vốn không chung nhau, nhưng vì Tiêu Thỏ thích nhìn xe Lăng Siêu, luôn thích đem xe mình để nhờ vào nhà để xe của nhà Lăng Siêu. Sau đó Lăng Siêu ngăn nàng làm phiền gọi hấn mở cửa, liền tự đánh thêm một chiếc chìa khóa nữa cho nàng. Không ngờ tới nàng lợi dụng nó để ‘gây án’.

Tiêu Thỏ đạp xe của Lăng Siêu tới trường học xong, vô cùng sung sướng thoải mái đem xe tới nhà để xe của trường, đeo cặp sách bước vào lớp.

Tới trưa, nàng đi vệ sinh, chợt nghe tiếng một đám nữ sinh lớp bên cạnh đang tán gẫu.

Nữ sinh Giáp. “Sáng nay lúc ta đi học nha, gặp qua trưởng ban Lăng Siêu của lớp Tám nha, các người đoán thử xem. Anh ấy bước xuống từ một chiếc ô tô thể thao nha!”

Nữ sinh Ất. “Ta biết ta biết, chính là anh Lăng Siêu tuần tú đẹp trai đúng không? Không ngờ nhà anh ấy giàu như vậy, quả thật là một hoàng tử bạch mã nha!”

Nữ sinh Bính^[13]. “Các người thôi mơ mộng hão huyền đi! Lăng Siêu người ta có bạn gái rồi đó.”

“Ai thế?”

“Là Tiêu Thỏ lớp bên ấy mà!”

Thế là, Tiêu Thỏ đang kéo quần đứng lên thiếu chút nữa rơi vào bồn cầu ngắt xiu. (ack = =')

Lời đồn đại không có thật này, tại sao tới giờ mọi người vẫn không chịu quên đi nhỉ?
T__T

Hôm đó tan học, tới phiên Tiêu Thỏ làm vệ sinh lớp, nàng dọn dẹp gọn ghẽ xong xuôi, liền vác cặp chuẩn bị đi lấy xe. Xuống đến nhà để xe, phát hiện nơi mình để xe buổi sáng có một bóng người rất quen thuộc đang đứng, mặt nghiêm nghị muốn dọa người.

Tiêu Thỏ tự biết họa đã tới, chậm chậm bước qua, giả bộ ngây ngô chào hỏi. “Sao cậu giờ này vẫn chưa về?”

Lăng Siêu hừ một tiếng. “Chờ cậu.”

Tiêu Thỏ phát hoảng. “Không cần chờ tớ, cậu vốn có thể về trước mà...”

“Tiêu Thỏ!” Lăng Siêu ngắt lời nàng, giọng trầm xuống.

Tiêu Thỏ biết, chỉ cần hần gọi đầy đủ cả tên lẫn họ nàng, nghĩa là nàng nên cúi đầu nhận sai đi.

“Thật xin lỗi mà... Tớ chỉ muốn cười thử xe cậu một lần thôi. Tớ cam đoan sẽ không có lần tiếp theo!” Nàng giơ ba ngón tay^[14], mắt long lanh nước ngược nhìn hần. Tuy lúc đó bọn họ vẫn cao bằng nhau, nhưng Lăng Siêu đứng trước mặt Tiêu Thỏ, không biết làm sao nhìn vẫn có điểm lợi hại hơn hần.

Hần nhìn thấy ánh mắt đáng thương của Tiêu Thỏ, những lời trách cứ giáo huấn đang muốn trào ra liền nuốt trở lại. (ai da, bé có nguy cơ/tiềm năng đại gái nha!)

Hần ngừng một chút, rồi chìa tay ra. “Chìa khóa.”

Tiêu Thỏ ngoan ngoãn mở cặp lấy ra chìa khóa xe đưa cho hần.

Lăng Siêu lấy xe ra ngồi lên yên, sau đó quay đầu nhìn Tiêu Thỏ. “Ngồi lên.”

“Làm gì?”

“Không lẽ cậu muốn một mình đi bộ về?” Sáng nay vì Tiêu Thỏ lấy xe hăn đi học, hăn liền phân vân đứng giữa một bên là cái xe cộ dây màu hồng phấn của Tiêu Thỏ và một bên là chiếc ô tô thể thao màu trắng của ba hăn một lúc. Cuối cùng không cam lòng nhưng phải chịu để ba hăn dùng ô tô đưa đi học.

Tiêu Thỏ do dự một lát, nhưng vừa nhìn thấy bộ mặt âm trầm giận dữ của Lăng Siêu liền không chần chờ nữa, ngoan ngoãn ngồi sau xe hăn.

Đúng lúc Lăng Siêu đạp xe chở Tiêu Thỏ ra khỏi cổng trường, lại vô tình gặp mấy nữ sinh lớp bên lúc này tán gẫu.

Nữ sinh Giáp hay mắt tràn đầy tình yêu. “Mau nhìn kia! Kia không phải Lăng Siêu ở lớp Tám sao? Dáng người đạp xe thật là đẹp nha!”

Nữ sinh Ất hai mắt muốn phun ra lửa. “Nữ sinh hăn đang chở là ai? Không phải bạn gái hăn chứ? Dáng người sao khó coi như vậy, một chút xinh đẹp cũng không có!”

Nữ sinh Giáp hưởng ức. “Đúng đúng! Thật sự là xấu xí mà, Lăng Siêu của chúng ta trắng như vậy, nàng ta đen như vậy, không xứng đôi chút nào!”

Nữ sinh Bính liếc hai bạn một cái. “Xứng hay không đâu phải do các người quyết định. Dù nàng ta có là con gấu mèo đen xì đi nữa, cũng vẫn là động vật được quốc gia bảo hộ nha!”
(ý là có xấu cũng được ‘bảo hộ’ chu đáo rồi)

“Hắt xì...”

Tiêu Thỏ ngồi sau xe Lăng Siêu chột nhảy mũi một cái.

“Đừng có chùi vào quần áo tớ đây.” Lăng Siêu nhắc nhở.

“Ồ.” Tiêu Thỏ không chút để ý hăn nói gì, đưa tay lên quẹt quẹt mũi vài cái, sau đó thật tự nhiên đem tay dừng ở trên áo hăn, chùi chùi... (@____@)

Lăng Siêu. “...” *(ý là không còn gì để nói, không nói nổi câu nào... như người đang dịch bài này!)*

Chương 6

THỎ CON HỌC VÕ

Năm Tiêu Thỏ lên lớp sơ nhị (*tương đương lớp Tám của VN*), ông thầy dạy võ Võ Đại Lang của nàng đã chọn ra vài kẻ đệ tử năng lực giỏi giang phẩm cách không tồi, lập thành đội ngũ đi tham gia Đại hội Võ thuật Thiếu niên toàn thành phố. Tiêu Thỏ tuy không phải thành phần chính thức, nhưng cũng đã được vào đội ngũ dự bị, nên vẫn phải vất vả tập luyện cùng mọi người.

Vì thời gian huấn luyện trước đại hội không còn nhiều lắm, để có thể vượt tiến độ tập luyện, võ sư bèn quy định tất cả học sinh sau mỗi buổi học đều phải tới võ quán tập luyện, tập đủ ba tiếng mới được về nhà.

Mẹ Tiêu Thỏ cũng không để ý lắm, dù sao con gái mình ăn rõ nhiều, rèn luyện một chút coi như để giảm béo cũng không sai. (= =')

Nhưng Tiêu Thỏ lại để ý, cực lực để ý. Nàng không phải là sợ tập luyện vất vả, mà là sợ về nhà một mình.

Hôm đó, tập võ đủ ba tiếng xong tới giờ được về, trời đã tối mịt, mà chỗ Tiêu Thỏ luyện võ lại ở một khu rất chi là hẻo lánh, muốn đi đi về về phải đi xe đạp, mà lại phải đạp xe một mình qua một con đường vắng tanh vắng ngắt. Tháng vừa xong mấy cột đèn đường trên đường lại còn bị hỏng, trời tối đạp xe, ngẫu nhiên sẽ có vài chú mèo hoang chó hoang nhảy ra, vô cùng đáng sợ a.

Tiêu Thỏ từ nhỏ đã sợ bóng tối, đi được vài lần trên con đường đó liền sợ run lên không dám đi, liền đem cái mặt dày đi tìm Lăng Siêu nhờ hắt đi đón nàng.

Lăng Siêu không đáp ứng, còn nói. “Cậu cũng không nên đi, một cô bé con học võ làm cái gì?”

“Không được, mẹ tớ nói, tớ học rất yếu, học võ thuật sau này thêm điểm cộng sẽ tốt hơn.”

“Sức học yếu thì để tớ phụ đạo là được.”

Tiêu Thỏ nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu.

“Không được, tớ vẫn đi học võ là hơn.”

Lăng Siêu liền có chút giận. “Cậu thích thì đi mà học, tớ không thêm đi đón cậu đâu.” Nói dứt lời liền đạp mạnh chân, xe xịn liền phóng nhanh đi mất.

Lăng Siêu này sao lại giận dữ vô lý thế cơ chứ. Tiêu Thỏ không hiểu ra sao hết, đành phải gãi gãi đầu cứng rắn đi tập võ.

Tới lúc học võ xong, đã hơn tám giờ tối, nàng xuống nhà lấy xe đi về, bỗng nhiên vừa buồn vừa vui.

Vui vì sao? Vì cái xe đạp màu hồng phấn có thêm mấy cái tua rua lòn loẹt của nàng, rốt cục bị trộm mất! (*Vậy mà vui nổi gì -.-*) Còn buồn ư? Dĩ nhiên là vì không có xe đạp, cái đoạn đường dài đằng đẳng kia, nàng phải đi bộ một mình rồi. Chuyện này khác nào muốn giết nàng đi cho xong.

Tiêu Thỏ lòng nặng trĩu, lưng đeo cặp sách, cúi đầu ảo não đi ra tới lề đường. Nàng liếc mắt nhìn bên trái, liếc mắt nhìn bên phải, đầu óc một mảnh đen kìn kịt, đến chút ánh đèn đường leo lắt cũng như bị hút vào cái mảnh đen kịt đó biến mất.

Tiêu Thỏ do dự một chút, chầm chậm nhắm mắt lại chuẩn bị chạy ừ một cái cho đỡ sợ.

Bỗng nhiên một tiếng gọi khiến nàng dừng lại.

“Tiêu Thỏ, chuẩn bị về nhà sao?”

Tiêu Thỏ quay lại, nhìn thấy một người trong tay cầm một cái chai, đúng là con trai của võ sư, Võ Thừa Vĩ.

“Ừh, sao cậu lại xuống đây?”

Võ Thừa Vĩ chìa cái chai ra phía Tiêu Thỏ lắc lắc. “Tớ phải đi mua tương đậu cho ba.”

Mua tương? Mắt Tiêu Thỏ bỗng rực sáng. “Cậu phải đi ra ngoài kia?”

Võ Thừa Vĩ gật gật. “Ừh, sao thế?”

“Không có gì, không có gì.” Tiêu Thỏ sượng điên lên. “Tớ với cậu cùng đi vậy, dù sao tớ cũng phải đi về.”

Võ Thừa Vĩ không nhận ra ‘ý đồ’ của Tiêu Thỏ, liền gật đầu vui vẻ. “Được, đi thôi.”

Có người đi cùng trên đường tối, quả nhiên không thấy sợ như mình tưởng tượng. Tiêu Thỏ vui lên nhiều, vừa đi vừa nhảy nhót, nói nói cười cười với Võ Thừa Vĩ, chỉ trong chốc lát đã tới đầu đường.

Ra tới đầu đường, Võ Thừa Vĩ nói. “Khu nhà tớ không an toàn cho lắm. Lần sau tới cậu nhớ để xe đạp vào nhà tớ cho khỏi mất!”

“Ừh.” Tiêu Thỏ gật đầu.

“Đúng rồi, giờ cậu về thế nào?”

“Tớ sẽ ra bắt chuyến xe buýt cuối cùng về.”

“Cũng được, nếu đợi mãi mà không thấy xe, cậu có thể qua cửa hàng nhỏ bên kia gọi điện về nh...”

Hai người đang nói chuyện bỗng có tiếng phanh rít lên, sau đó một bóng người nào đó đứng sừng sững trước mặt.

Tiêu Thỏ còn chưa hồi thần, đã nghe thấy tiếng Lăng Siêu lạnh lùng nói:

“Lên xe.”

Tiêu Thỏ ngạc nhiên. “Sao cậu lại tới đây?” Kỳ lạ, hẳn không phải có nói sẽ không đi đón nàng sao? Như thế nào lại xuất hiện nơi này?

Lòng đang bức bối, Lăng Siêu bắt đầu mất kiên nhẫn. “Bảo cậu lên xe thì lên đi, nói nhiều như thế làm gì?”

Sao hẳn lại giận dỗi nữa rồi? Tiêu Thỏ nhú lông mày không nói gì, buồn bã leo lên ngồi sau xe đạp hẳn, sau đó quay sang Võ Thừa Vĩ vẫy tay. “Tớ về nhé, hẹn mai gặp!”

“Được, hẹn mai...” Võ Thừa Vĩ còn chưa nói xong đã bị một ánh mắt như muốn giết người ép tới, khiến từ ‘gặp’ chột ách lại trong cổ họng, thiếu chút nữa nghẹn chết. “Tạm... tạm... biệt...”

“Hừ!” Lăng Siêu khề hừ một tiếng, thu hồi ánh mắt lại, đạp xe đưa Tiêu Thỏ đi mất.

Võ Thừa Vĩ mãi mới hồi phục lại được tinh thần, tay trái còn cầm cái chai đựng tương, tay phải đưa lên đầu giựt giựt, cào cào mớ tóc rối, miệng lẩm bẩm. “Thật ra mình vốn là đi mua tương thôi mà...”

Lăng Siêu đưa Tiêu Thỏ về, cả quãng đường đều không nói câu nào. Tiêu Thỏ cũng bắt đầu giận, nàng có bắt hẳn đi đón nàng đâu, hẳn có gì cứ phải tỏ thái độ đáng ghét như thế?

Hai người đều giận dỗi, không ai thèm để ý tới ai, tới khi xe dừng lại cạnh một cột đèn đỏ, mỗi giây phút chờ đèn chuyển sang màu xanh đều trở nên khó chịu quá hơn.

Sao lại có đèn đỏ lâu như thế chứ? Tiêu Thỏ âm thầm oán thán.

Nàng nhích nhích mông, cố tìm vị trí ngồi cho thoải mái. Cánh tay đang ôm cặp do đó vô tình khẽ quệt phải lưng Lăng Siêu.

Lưng Lăng Siêu bỗng cứng đờ, một lát sau hẳn liền mở miệng. “Từ mai tớ sẽ đi đón cậu.”

Tiêu Thỏ có chút cảm động, nhưng vừa nghĩ tới thái độ vừa rồi của Lăng Siêu liền giận

dữ nói. “Không thềm.”

Lăng Siêu khinh thường hừ một tiếng. “Cậu có đủ dũng cảm về một mình không chứ?”

Cảm giác bị người khác nhìn thấu ruột gan thật là khó chịu, Tiêu Thỏ liền cảm càu nói. “Nếu không đủ, tớ nhờ Võ sư huynh đi cùng tớ là được chứ gì!”

“Cậu dám!” Hắn bỗng quay phắt đầu lại, con mắt sắc bén như dao nhìn nàng chăm chăm như muốn đem nàng một miếng nuốt trọn.

Tiêu Thỏ hoảng hốt, cho tới giờ chưa từng thấy Lăng Siêu phát hỏa lớn tới thế, nhất thời có chút luống cuống. “Cái... ờ... đèn... kia... xanh...” Nàng yếu ớt chuyển chủ đề nhanh chóng.

Đúng lúc đó, các xe phía sau xe bọn họ đã bắt đầu mất kiên nhẫn nhần nhần còi inh ỏi. Lăng Siêu khi đó mới thu hồi ánh mắt, quay đầu lại đạp xe đi tiếp.

Cả đường còn lại vẫn không nói gì. Tới dưới chân khu nhà bọn họ, Lăng Siêu cũng vẫn không nói gì hết.

Không khí yên lặng này khiến Tiêu Thỏ cảm nhận rõ rệt đây là khoảng lặng trước cơn bão lớn. Nàng bỗng nhớ lại lần nọ Lăng Siêu đánh nhau với đám trẻ hư hồng dám gọi hắn là nghiệt chủng không có cha, bộ dạng lúc đó của hắn thật sự là rất đáng sợ.

Đang nghĩ ngợi lan man, Lăng Siêu đã dừng xe lại quay đầu nhìn nàng chăm chăm. Một cơn gió thổi qua, khiến đám tóc trên trán hắn bay bay, mơ hồ có thể thấy được vết sẹo nhỏ để lại từ trận ẩu đả đó.

Tiêu Thỏ chợt thấy căng thẳng, không dám nhìn hắn lâu, liền nhảy phốc xuống khỏi yên sau xe hắn, tay ôm cặp sách chạy một mạch té khỏi lên nhà.

Sự thật cho thấy, Tiêu Thỏ hoàn toàn không làm hở thẹn cái tên năm đó mẹ nàng đặt cho. Công phu chạy trốn của nàng, có khi còn liều mạng hơn con thỏ ấy chứ! (*ha ha*)

Tiêu Thỏ chạy vào nhà xong, trong lòng cũng bắt đầu rối loạn. Hôm nay Lăng Siêu làm sao ấy nhỉ? Quả thật giống như uống nhầm thuốc ấy, bình thường tuy tính hắn có chút kỳ quặc cũng đâu tới mức như vậy? Tiêu Thỏ nghĩ mãi không hiểu, cũng không có lòng dạ nào làm bài tập về nhà, chỉ ngồi chống cằm trên bàn học mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bàn học của Tiêu Thỏ nằm ngay cạnh cửa sổ phòng nàng, mà ngoài cửa sổ lại là ban công. Nhìn ra ngoài cửa sổ, phóng tầm mắt ra xa khỏi ban công, nàng có thể thấy bầu trời đêm sâu thẳm đầy sao.

Sao ời sao à, các người có thể nói cho ta biết Lăng Siêu vì sao lại lạ lùng như vậy không?

Đúng lúc Tiêu Thỏ đang rất nhập tâm nhìn sao, bỗng một khuôn mặt lộ ra chắn hết tầm mắt nàng. Hai con mắt tròn trừng trắng dã, làn da thì trắng nhợt nhạt, lại đột nhiên xuất hiện trước mặt. Chờ tới khi nàng nhận ra đó là Lăng Siêu, Tiêu Thỏ đã sợ tới mức hồn phi phách tán, gào thét ầm nhà.

Độc giả muốn hỏi tại sao Lăng Siêu lại xuất hiện ở ban công nhà Tiêu Thỏ ư? Kỳ thật cũng không có gì đáng ngạc nhiên lắm, bởi ban công hai nhà vốn là sát cạnh nhau. Hồi trước mới đến, đang trang trí phòng ốc, mẹ Tiêu Thỏ cảm thấy dù sao con gái mình cũng hay sang nhà Lăng Siêu làm bài tập, thôi thì để luôn một cánh cửa nối hai ban công, ra vào cho dễ. Bà vừa mang ý tưởng này ra nói với mẹ Lăng Siêu, mẹ hần liền gật lấy gật để, thế là cái cửa này ra đời.

Nói thẳng ra, hai phòng bọn hần thật ra khác gì một phòng đâu, thông nhau hết ý mà! (*hì hì*)

“Thỏ Thỏ, sao thế con?” Mẹ nàng nghe thấy tiếng con gái hét lên liền hỏi.

Lăng Siêu giơ tay ra hiệu cho nàng chớ có nói gì.

Tiêu Thỏ lấy lại tinh thần liền đáp. “Không... không sao đâu ạ!”

Mẹ nàng cũng không truy thêm, chỉ đứng ngoài cửa vọng vào. “Làm bài tập nhanh còn đi ngủ, mai con còn đi học đấy!”

“Vâng!”

Tiêu Thỏ ứng lời đáp xong, quay đầu lại đã thấy Lăng Siêu trèo cửa sổ vào tự lúc nào, giờ đang ngồi trên giường của nàng một cách tự nhiên (như ruồi), tay cầm cầm nghịch nghịch con thỏ vải màu lam in hoa của nàng (*ai nhớ sự tích con thỏ này không*) một cách tự nhiên. Người ta cứ nói con gái khó hiểu, thật ra Lăng Siêu mới gọi là khó hiểu nhất ấy. Vừa rồi còn ra vẻ giận dữ, hiện giờ nét mặt lại nhơn nhơn như chưa có gì xảy ra.

Tiêu Thỏ có chút giận, nhào qua chụp lấy con thỏ trong tay hần. “Cậu muốn làm gì? Tới thế này, muốn dọa chết tớ à?” Nói xong nàng lập tức hối hận, sợ Lăng Siêu lại giận như vừa rồi. (*Hic, nàng hiền quá đi!*)

Ấy vậy Lăng Siêu lại không hề giận, tự đứng từ trên giường đứng dậy, bước tới cạnh Tiêu Thỏ.

Lúc đó, hần chỉ chờ tới đầu tháng ba là tốt nghiệp sơ trung (*cấp 2 của VN*), cơ thể phát triển nhanh, hai người cùng đứng thẳng lên hần cũng đã cao hơn Tiêu Thỏ nửa cái đầu, chưa kể lúc này Tiêu Thỏ vẫn đang ngồi trên ghế. Tình trạng cao chèn thấp như thế, ngọn lửa giận của Tiêu Thỏ vừa ngoi ngóp lên tí nào liền bị dập tắt phũ phàng tí ấy.

Nàng đứng lên cũng không ổn, ngồi yên cũng chẳng xong. Thấy ánh mắt kỳ lạ của Lăng Siêu, nàng càng thấy mình giống một con thỏ con ngoan hiền đáng thương bị nhốt trong

chuồng, tim do đó đập loạn lên mây nhíp.

Đúng lúc nàng thấy mặt bắt đầu có chút nóng nóng, đột nhiên Lăng Siêu thốt ra ba chữ.
“Làm sai rồi.”

“Cái gì sai rồi cơ?” Tiêu Thỏ có chút hoảng hốt không hiểu.

Lăng Siêu vươn tay ra... ngón tay... chỉ thẳng vào quyển bài tập toán của nàng.

“Bài này làm sai rồi.”

Hóa ra hần muốn xem bài tập của nàng a! Tiêu Thỏ thở ra nhẹ nhõm, giải thích.

“Bài này... tớ không giải được.”

“Ngốc!” Lăng Siêu khẽ nói, thuận tay kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống cạnh nàng, bắt đầu giúp nàng giải toán.

Rõ ràng là một bài toán rất khó, qua lời hần giải thích một hồi, Tiêu Thỏ liền nhanh chóng hiểu ra, chỉ một chốc là làm hết đồng bài tập trên lớp.

“Còn môn nào không?” Lăng Siêu hỏi.

“Còn có môn hóa...”

“Lấy ra đi...”

Cứ như vậy, Lăng Siêu giảng xong môn toán, lại sang môn hóa, giảng xong môn hóa tiếp tới môn vật lý, chờ tới khi tất cả bài tập của Tiêu Thỏ đều đã được xử lý xong xuôi hần mới đứng lên chuẩn bị treo cửa sổ chạy lấy người.

“Chờ đã!” Tiêu Thỏ gọi giật hần lại.

“Có việc gì?” Lăng Siêu mặt không đổi sắc quay lại hỏi.

Tiêu Thỏ nhất thời bối rối không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy hần cứ đi về như thế, giống như thiếu một cái gì đó. Nàng nghĩ một lát rồi nói. “Mai... cậu lại đi đón tớ chứ?”

“Ừh.” Hần trả lời rồi quăng người qua cửa sổ. Đúng lúc rời đi, cái kẻ nào đó đang quay lưng về phía Tiêu Thỏ, khóe miệng liền hơi nhếch nhếch lên giống như bị cắn câu móc vào giựt giựt. *(Tác giả: Ta chỉ viết là cong cong lên thôi, cô dám so sánh thế này sao? Người dịch: Vàng, nhưng để thế này cute mà).*

Đêm tối như hôm nay, cũng không tồi!

Chương 7

LẦN TỔ TÌNH ĐẦU TIÊN THẤT BẠI

Từ hôm đó trở đi, Lăng Siêu bắt đầu tham gia buổi tự học sau mỗi buổi học, như vậy, sau khi tự học xong hẳn có thể tới võ quán đón Tiêu Thỏ về nhà. Đương nhiên, theo hẳn nói, đây chỉ là ‘thuận đường’ mà thôi.

Cái kiểu ‘thuận đường’ của Lăng Siêu khiến Tiêu Thỏ vui mừng khôn xiết, vốn là tập võ ở võ quán hết ba tiếng đồng hồ, đã đủ mệt lắm rồi, lại còn phải đạp xe về quả là nàng chịu không nổi. Nhưng từ khi có Lăng Siêu, nàng sẽ không còn phải lo lắng đi trên con đường vắng vẻ tối om ở khu đó, cũng không phải buồn bã đạp xe một mình trên một quãng đường dài về nhà, thậm chí nếu mệt còn có thể dựa đầu vào lưng hẳn ngủ một lát. Quả thật là đãi ngộ tốt a!

Cứ vậy một tháng dần qua đi, Đại hội võ thuật Thiếu niên Thành phố rốt cục cũng khai mạc.

Vào tuần cuối cùng, võ sư lên chương trình tập huấn đặc biệt cho toàn bộ đội ngũ đi tham gia. Tiêu Thỏ với danh nghĩa là đội ngũ dự bị, tự nhiên là phải có mặt.

Tối hôm đó, Tiêu Thỏ tập võ xong, cười hớn hở đi xuống dưới nhà, đã thấy Lăng Siêu đang ngồi trên xe đạp, một chân đạp sẵn lên pê đan, một chân chạm đất chờ nàng ngồi lên.

Tiêu Thỏ chạy như bay qua đó, chưa tới nơi miệng cũng đã vui vẻ hét lên. “Tớ có một tin vui nha!”

“Chuyện gì?”

“Ồ võ quán, sư tỷ Lan Vĩ Viêm của tớ phải vào viện.”

Lăng Siêu lườm nàng một cái. “Vậy mà tin vui cái gì?”

“Không phải đâu, cậu nghe cho hết đã!” Tiêu Thỏ nói tiếp luôn. “Sư tỷ ấy là thành viên chính thức của đội ngũ đi thi đại hội võ thuật lần này. Giờ tỷ ấy không đi được, sư phụ kêu tớ đi thay đó.”

“Cậu muốn đi tham gia đấu võ sao?” Lăng Siêu mắt bắt đầu long lên.

“Đúng thế!” Tiêu Thỏ hưng phấn gật mạnh đầu. “Lần này tham gia Đại hội, hầu như toàn là học sinh trung học, có mỗi tớ là sơ trung thôi. Sư phụ nói tớ có tiềm năng, không chừng còn có thể giật giải trở về. mấy hôm trước mẹ tớ còn bảo, nếu lần này tớ tham gia đại hội võ thuật có giải, không chừng tới lúc lên trung học, có thể thêm ít điểm cộng...”

Tiêu Thỏ càng thao thao bất tuyệt, mặt Lăng Siêu càng sầm xuống. Chờ nàng nói xong

hắn liền hỏi. “ Bao giờ cậu đi?”

“Tuần sau, hình như phải đi ba ngày.”

“Tuần sau tớ phải tới trường trung học A.”

Trung học A? Hắn bỗng nhiên nói khiến Tiêu Thỏ sững sờ. “Cậu đến trung học A làm gì?” Nói tới trung học A, đó chính là trung học tốt nhất trên thành phố, nghe nói hàng năm rất nhiều phần tử tài năng đã đổ vào nhiều trường đại học trọng điểm của quốc gia là xuất phát từ trường trung học đó. Lăng Siêu định đến trung học A, không lẽ...

Tiêu Thỏ giật mình một cái tỉnh ngộ. “Trường mình không phải là định giới thiệu cậu tới trường A học chứ?”

Lăng Siêu ánh mắt thâm thúy nhìn nàng gật đầu.

“Thật tốt quá!” Tiêu Thỏ cao hứng muốn nhảy loi choi tại chỗ. “Cậu đi học ở trường A, mẹ nuôi sẽ rất vui cho xem. Hôm trước mẹ nuôi còn nói chuyện với tớ, khen ngợi trường A hết lời...”

“Còn cậu thì sao?” Lăng Siêu đột nhiên hỏi.

Tiêu Thỏ không hiểu gì hết. “Tớ? Tớ thì sao?”

“Cậu có muốn tớ đi học ở trường A không?”

Tiêu Thỏ không biết tại sao Lăng Siêu lại hỏi nàng điều này, nghĩ một lúc mới trả lời. “Dĩ nhiên là tớ hi vọng cậu sẽ đi rồi! Trường A nổi tiếng rất tốt, về sau tớ nói chuyện với người khác, sẽ có thể khoe tớ có em trai nuôi đi học ở trường A, rất là oai đó nha! ...” Nàng nói ba hoa một hồi, mặt hớn hở phơn phe cười tươi, mãi tới khi nghĩ lại, mới phát hiện vẻ mặt Lăng Siêu không đúng lắm...

Á! Tiêu Thỏ chết rồi, nàng dám nói ba chữ kia!

Ba chữ mà Lăng Siêu ghét nhất ở Tiêu Thỏ nói ra, chính là ba chữ ‘Em trai nuôi’. Nhưng đúng thật là thế mà, rõ ràng hắn kém nàng một tháng, mẹ hắn lại là mẹ nuôi của nàng, hắn không phải em trai nuôi của nàng sao? Chính là Lăng Siêu nhất quyết không chịu, mỗi lần nàng nhắc tới ba chữ này lập tức đổi sắc mặt với nàng, mà là cái sắc mặt rất khó nhìn nữa.

Hồi đầu, Tiêu Thỏ không phục hắn, Lăng Siêu đầu óc không phải ngu dốt, còn học hơn nàng một lớp sao? Cứ phải xấu tính ích kỷ thế, ngay cả em trai nuôi cũng cấm tiệt không cho nàng gọi sao? Tỷ tỷ của hắn là ta đây tuy đầu óc bả đậu hơn hắn thật, nhưng cũng không tới mức không phân biệt lớn nhỏ như thế chứ?

Vì chuyện này, Tiêu Thỏ còn cố tình đi méc Lăng nương. Lăng nương nghe xong ấy nhưng lại cười một cách gian ác, xoa xoa đầu nàng nói. “Thỏ Thỏ à, thật ra Lăng Siêu hơn con

một tháng. Tại vì con bị sinh non một tháng, nó lại sinh muộn một tháng, cho nên theo lý mà nói, thật ra hẳn còn hơn con một tháng cơ.”

Tiêu Thỏ khi đó còn chưa biết sinh tiểu hài tử không thể có chuyện sinh muộn một tháng, còn tưởng mẹ nuôi nói đều là sự thật. Vì thế nàng vô cùng buồn bực, tại sao rõ ràng bản thân sinh sớm hơn Lăng Siêu một tháng, nhưng tính ra tuổi vẫn kém hơn Lăng Siêu?

Qua đó có thể thấy, mẹ của Lăng Siêu là một nữ nhân rất nhìn xa trông rộng. Nàng chỉ cần thốt một câu không quá phức tạp cao sang, đã lập tức đem quan niệm nữ lớn nam nhỏ của Tiêu Thỏ đổi thành nam lớn nữ nhỏ, từ đó về sau Tiêu Thỏ mỗi lần nhìn thấy Lăng Siêu là lại nhớ ra mình nhỏ hơn hẳn một tháng, khiến khí thế của nàng lập tức giảm đi không chỉ một bậc.

Trong lòng Tiêu Thỏ tuy cam chịu việc nàng nhỏ hơn Lăng Siêu, nhưng tinh thần AQ^[15] của nàng vẫn rất cao, mỗi lần nói về hẳn trước mặt người khác đều luôn miệng ‘em trai nuôi của tôi thế này, em trai nuôi của tôi thế kia...’. Nàng cảm thấy miệng gọi như thế lòng sẽ thấy oai phong hơn. Lâu dần nó trở thành một thói quen, hôm nay trước mặt Lăng Siêu lại nhờ miệng phát ngôn ầu.

Xem ra tính xấu của hẳn sắp phát tác rồi, nàng bắt đầu cụp tai lại chịu lắng.

Đáng tiếc lần này Tiêu Thỏ đã đoán sai. Lăng Siêu không hề nổi giận mà chỉ thản nhiên nói. “Đi thôi.” Giọng tuy không phải hào hứng cho lắm, nhưng cũng không hề nặng nề, không giống như chuẩn bị phát hỏa.

Tiêu Thỏ nhẹ nhàng thở ra, trèo lên theo chiếc xe đạp màu đen quen thuộc.

Đang là tiết xuân, gió nhẹ mơn man thổi, ngẩng mặt ngồi sau xe mà đi, mũi sẽ mơ màng ngửi thấy mùi hoa xuân từng đợt ào tới khiến cho tinh thần vô cùng thoải mái, khiến người ta không khỏi say mê chìm đắm trong đó. Tiêu Thỏ thực sự thích cảm giác đó, cho nên dọc đường đi nàng từ từ nhắm mắt lại, miệng thì thoảng lại khúc khích cười khẽ.

Bỗng dưng Lăng Siêu dừng xe lại.

Tiêu Thỏ mở mắt, phát hiện bọn họ vẫn chưa về tới nhà.

“Sao thế?” Nàng hỏi.

“Đi xuống, chúng ta đi bộ.”

Đi bộ? Tiêu Thỏ có chút buồn bực không hiểu, lật đặt bước từ trên xe xuống, hai mắt tò mò nhìn Lăng Siêu. Tiểu tử này hôm nay có chút kỳ lạ nha, tại sao lại nói những lời lạ lùng như thế chứ?

Xuống xe, Lăng Siêu khóa xe đạp vào cạnh đó, rồi bước về hướng một công viên gần đó. Tiêu Thỏ lấy lại tinh thần cũng vội vàng chạy theo.

Hai người cứ thế bước, người đi trước ta đi sau một hồi lâu ơi là lâu, cũng vẫn im lặng không nói gì. Bỗng nhiên Lăng Siêu đi trước chợt đột ngột đứng lại, quay người lại đợi Tiêu Thỏ. Tiêu Thỏ lúc đó vốn đang cúi đầu ngẫm nghĩ xem Lăng Siêu rốt cục hôm nay làm sao thế, không cẩn thận cứ thế tiến tới, liền đâm thẳng vào ngực Lăng Siêu.

“Ái ui!” Tiêu Thỏ vừa kêu, tay xoa xoa đầu, vừa nói. “Xin lỗi nhá, tớ không thấy...” Nàng bỗng ngưng bật.

Không khí chung quanh sao thấy có chút kỳ lạ nhỉ?

Nhìn kỹ, nàng cứng đờ người, bắt đầu không cảm thấy tự nhiên cho lắm. Bởi vì Lăng Siêu đã đưa tay lên ôm lấy bả vai nàng, không hề có ý buông ra, mà mắt hắn lúc này cũng đang nhìn nàng đắm đắm. Hai con ngươi đen thẫm, lại nhuốm ráng hồng của hoàng hôn, bỗng có một vẻ trong suốt lạ lùng.

“Sao thế?” Tiêu Thỏ hỏi, giọng nói có chút run rẩy.

“Cậu có nhớ nơi này là nơi nào không?”

Nơi này? Tiêu Thỏ ngẩng đầu nhìn chung quanh, bỗng hiểu ra. “Nơi này hồi chúng ta học mẫu giáo...”

“Đúng thế.” Lăng Siêu gật đầu. Đây từng là con đường về nhà của hai đứa khi còn đi mẫu giáo, có điều con đường ven đê phủ đầy đá vụn ngày đó giờ đã thành một công viên xinh đẹp, mà hiện giờ chỗ hai đứa đang đứng chính là chỗ lên đê ngày xưa.

“Thỏ Thỏ.” Lăng Siêu bỗng mở miệng. Hắn đã bắt đầu dậy thì, giọng cũng đã vỡ tiếng, nghe có chút trầm khàn. “Cậu có nhớ không, ngày xưa chúng ta hay tới đây đi dạo.”

“Ừh.” Tiêu Thỏ gật đầu, lòng dạ không yên, cảm thấy Lăng Siêu ôm nàng như vậy trông qua rất kỳ quái ám muội, khiến cả người nàng thật không thoải mái.

“Nếu tớ tới trường A, về sau chúng ta không còn có thể thường tới nơi này đi dạo chung nữa.”

“Cuối tuần cậu sẽ về mà...” Tiêu Thỏ tiếp tục không yên lòng, trong đầu bắt đầu thầm tự hỏi làm thế nào có thể thuận lợi thoát ra khỏi tư thế này một cách thuận lợi nhất...

“Nếu cậu không thích, tớ có thể tiếp tục đi học ở trong thị trấn thôi.”

Vấn đề này khiến tâm trạng bất an của Tiêu Thỏ hoàn toàn bị bỏ quên, nàng vội vã lắc đầu. “Không đâu, tớ làm gì có không thích...”

“Thỏ Thỏ...” Lăng Siêu đang ôm vai nàng chợt thu tay lại một chút, vận sức kéo nàng lại gần hắn hơn. “Cậu vẫn không hiểu ý của tớ.”

Ý gì cơ? Đầu óc Tiêu Thỏ hiện giờ bắt đầu căng thẳng, trong làn không khí tràn ngập mùi hoa trên đê lúc hoàng hôn, nàng bỗng ngửi thấy một loại mùi đặc biệt chỉ Lăng Siêu mới có... giống như... giống như... mùi hoa hướng dương vậy...

“Thỏ Thỏ...”

Càng lúc, mặt Lăng Siêu càng ghé lại gần nàng, tay hất trên vai nàng cũng túm chặt hơn, mạnh hơn vài phần. (*ái muội a, ái muội a !*)

Không hiểu làm sao, đúng lúc đó trong đầu Tiêu Thỏ bỗng hiện lên động tác mà trong buổi tập võ khi này sư phụ kêu bọn nàng tập, tay tóm lấy cổ tay đối thủ, dùng sức kéo mạnh, sau đó nghiêng người đem vai đập mạnh vào ngực đối thủ, cuối cùng nhấc eo hất, tay kia kéo mạnh, xoay người chùng vai... NÉM!

Tiêu Thỏ trong đầu nghĩ thế nào, tay cũng i chang làm như thế.

“Véo... Tùm!”

Một trận âm thanh do nước bị dao động mạnh do một vật thể bị ném xuống gây ra. Lăng Siêu... Lăng Siêu đã bị ném xuống sông rồi! (= = ‘)

Chương 8

CHỈ XIN LỖI THÔI SAO? CHƯA ĐỦ!

Lăng Siêu từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên thổ lộ với một nữ sinh khác, ấy thế nhưng lại bị ném xuống sông. Tiểu tử này tuy kế thừa bản tính phúc hắc của mẹ hắn, IQ (*chỉ số thông minh*) đã cao, EQ (*chỉ số cảm xúc*) lại càng cao, nhưng dù gì cũng vẫn là đứa bé dở ông dở thằng. Hắn gặp phải sự cố này, dù không đến nỗi buồn bực, nhưng cũng sẽ cảm thấy rất mất mặt, và có cảm giác thất bại.

Cho nên, hắn giận dữ, vài ngày sau vẫn không thèm để ý đến Tiêu Thỏ.

Đối với phản ứng của Lăng Siêu, Tiêu Thỏ cũng thật là bực bội. Thật ra hôm đó nàng nào có cố ý ném Lăng Siêu xuống sông đâu cơ chứ. Ai bảo hành động của hắn rất u là quái dị, khiến nàng cảm thấy trong lòng hoảng hốt, y chang thứ cảm giác khi có nguy hiểm tới gần.

Là một kẻ đã tập võ vài năm như nàng, gặp tình huống như thế, lẽ đương nhiên là sẽ có một chút phản xạ có điều kiện để tự phòng vệ. Hơn nữa, trước kia ở trường luyện võ, tập cùng nàng đều là sư phụ hoặc các sư huynh đồng môn. Bọn họ lớn tuổi hơn nàng, thân hình cường tráng, phối hợp nàng để nàng giả vờ ném bọn họ ngã xuống đất là cùng. Không như Lăng Siêu, cả người nặng lăm cũng không được nửa cân thịt, nên nàng vừa ra tay ném là có thể ném xa tới vậy!

Dù gì, nàng cũng không phải cố ý mà.

Nhưng Tiêu Thỏ lại đổi ý, nghĩ cho cùng chính mình mới là kẻ ra tay ném người xuống sông. Nhớ ra Lăng Siêu chìm nước có chuyện gì xảy ra, ảnh hưởng tới buổi phỏng vấn xin học của hắn, nàng không phải sẽ thành tội đồ của Lăng gia sao?

Cứ thế bực bội rồi lại lo lắng thay phiên nhau, Tiêu Thỏ cũng cảm thấy mình nên tới giải thích xin lỗi cùng Lăng Siêu.

Tiếc là nàng còn chưa có cơ hội nói gì, thì đã phải theo các sư huynh sư tỷ đi tham gia Đại hội võ thuật.

Đại hội Võ thuật Thiếu niên thành phố F rất nổi danh trong làng võ cả nước. Tuy chỉ là các trận đấu cấp tỉnh, nhưng thật ra các thành viên tham gia đến từ khắp cả nước, phạm vi ảnh hưởng của đại hội này khá rộng lớn.

Ông thầy dạy võ họ Võ rất coi trọng Đại hội lần này. Cả đội lên xe đi tới Đại hội, ông ta còn làm một bài diễn văn động viên các thành viên trong đội, lại như vô tình kể ra một cách đầy tự hào về thành tích nổi trội của bản thân mình khi tham gia năm đó, rồi lại kể về võ thuật Trung Quốc bác đại tinh thâm ra sao, rồi thì tuyên bố tập võ chính là để bảo vệ gia đình bảo

vệ quốc gia, ngày thường còn có thể đỡ các ông già bà cụ đi qua đường. Tóm lại chính là một câu: Tập võ là quang vinh, thi đấu là nghĩa vụ, giành giải là trách nhiệm!

Một hồi nói năng hùng hồn qua đi, những thành viên trong đội bùng bùng khí thế liên tục xoa tay chỉ chờ bắt đầu thi đấu. Chỉ độc có Tiêu Thỏ, từ nhà tới nơi thi đấu, đều gục đầu gà gât ngủ, ngáp ngắn ngáp dài liên tục.

Võ Thừa Vĩ ngồi bên cạnh nàng thấy nàng như vậy liền hỏi nhỏ. “Tiêu sư muội, tối qua cậu ngủ không ngon sao?”

Tiêu Thỏ mở choàng hai mắt nhìn Võ Thừa Vĩ. “Ừh, không ngủ được.” Nói xong lại ngáp một cái.

Tiêu Thỏ ngủ không ngon là có nguyên nhân cả, nguyên nhân ấy chính là Lăng Siêu. Mấy hôm nay tập võ xong, Lăng Siêu vẫn không đến võ quán đón nàng. Tiêu Thỏ cũng biết hắn là hắn đang giận, thế là rất tự nguyện đi tìm hắn xin lỗi. Nào ngờ bài diễn văn xin lỗi đều chuẩn bị xong xuôi, về tới nhà mới biết Lăng Siêu sớm đã tới thành phố này đi thi.

Tuy ném hắn xuống sông là lỗi của nàng, nhưng Lăng Siêu không phải thật quá nhỏ nhen sao! Ngay cả tới trường trung học A phòng vẫn cũng không thềm báo cho nàng một tiếng, uổng công nàng coi hắn là bạn thân thiết!

Tiêu Thỏ được tham gia Đại hội võ thuật, vốn tâm tình rất là hưng phấn, hiện giờ lại bị Lăng Siêu quấy rầy tư tưởng, nàng liền trở nên buồn bực. Cứ hưng phấn được một lúc, lại buồn bực một lúc, buổi tối ngủ không được cũng là lẽ dĩ nhiên.

Võ Thừa Vĩ thấy Tiêu Thỏ như vậy liền tiện miệng. “Nếu cậu cảm thấy mệt, vậy mau tới khách sạn ngủ thêm một chút đã. Dù sao sáng nay cũng chỉ là lễ khai mạc, đi hay không cũng chẳng sao.”

“Sư phụ sẽ mắng mất.”

“Không sao đâu, cha tớ nếu có hỏi, tớ sẽ nói cậu đi vệ sinh rồi, ông ấy sẽ không phát hiện đâu.”

Có Võ Thừa Vĩ bảo đảm, Tiêu Thỏ cũng trở nên to gan hơn, nàng tới khách sạn xong tìm có trôn khỏi đội, về phòng ngủ khì.

Đang lúc ngủ say, nàng bỗng cảm thấy có thứ gì đó cứ rung lên. Tới lúc mơ mơ màng màng nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra nàng mới phát hiện là cái điện thoại di động đầu giường nàng đang gào thét đòi sự chú ý.

Thời điểm bấy giờ, học sinh sơ trung như Tiêu Thỏ có di động dùng thật là đáng ngạc nhiên. Nhưng Tiêu Thỏ lại khác, nàng vừa lên sơ trung, ba của Lăng Siêu liền mua một chiếc di động tặng cho nàng. Sau đó mẹ của Tiêu Thỏ sang nhà từ chối muốn trả lại, kết quả là Lăng tiên sinh cầm chiếc di động cười cười đặt vào tay Tiêu nương. “Sớm muộn gì cũng là người

một nhà, chị cứ coi là sinh lễ nhà tôi đi.”

Mẹ của Tiêu Thỏ ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy cũng có lý, liền cầm ‘sinh lễ’ vui vẻ đi về.

Đương nhiên chuyện này Tiêu Thỏ hoàn toàn không biết. Nếu nàng biết từ lúc còn bé như vậy đã bị mẹ nàng gả bán ra ngoài với giá rẻ mạt, một cái điện thoại, không chừng nàng sẽ cảm thấy ủy khuất nằm lăn ra đất ăn vạ giãy dụa cho mà xem.

Tiêu Thỏ ngáp một cái sái cả quai hàm, dụi dụi mắt rồi mới cầm di động từ đầu giường lên, ấn lung tung một phím nào đó, cuộc gọi được nối lập tức.

Đầu bên kia, có tiếng của Lăng Siêu truyền tới. “Cậu đang ở đâu?”

Tiêu Thỏ còn chưa tỉnh ngủ hẳn, mơ mơ màng màng đáp. “Khách sạn XX.”

“Giờ tôi ở đại sảnh khách sạn chờ cậu. Cho cậu đúng mười phút phải xuống đây, nếu không tôi sẽ mang bài thi toán tháng trước cậu nhét vào cặp tôi để giấu đưa cho mẹ cậu xem.” Hắn nói xong, lập tức gác máy.

Đầu bên này, Tiêu Thỏ cầm điện thoại nhìn chằm chằm, ngơ ngẩn mất hai giây. Sau hai giây, nàng hoàn toàn tỉnh ngủ.

Năm mươi chín điểm! Bài thi toán đó nàng chỉ được có năm mươi chín điểm!

Lăng Siêu, nhà người thật độc ác! T_____T

Lúc Tiêu Thỏ luống cuống chân tay chạy xuống được đại sảnh của khách sạn, đã thấy Lăng Siêu nhàn nhã ngồi ở ghế sofa dành cho khách. Vừa thấy Tiêu Thỏ chạy tới, hắn liền giơ tay lên nhìn đồng hồ. “Chín phút bốn mươi lăm giây.”

Tiêu Thỏ giựt giựt khóe miệng. “Sao cậu lại ở đây?”

“Tôi đi phỏng vấn.”

Phỏng vấn? Nhắc tới việc này Tiêu Thỏ liền giận dữ, cố ý hỏi. “Không phải hôm qua cậu đã phỏng vấn xong rồi sao?”

Lăng Siêu vòng hai tay ra sau gáy, tư thế thoải mái trả lời. “Dù gì cũng không có việc gì, tôi ở lại đây chơi hai ngày rồi về.”

Quả nhiên là học sinh xuất sắc, ngay cả trốn học cũng có lý do hợp tình hợp lý thế. Tiêu Thỏ xấu xa nhắc nhở. “Hôm nay vẫn trong tuần mà, cậu còn hai ngày phải đi học đó.”

“Tôi sẽ không về trường học.” Lăng Siêu nói.

“Gì?” Tiêu Thỏ ngơ ngẩn. “Cậu... cậu vừa nói gì?”

Lăng Siêu liếc mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt có chút phức tạp, nhưng giọng nói lại vô cùng bình thản. “Hôm qua phỏng vấn xong xuôi, họ nói từ tuần sau trở đi tôi có thể tới trường A bắt đầu học luôn.”

Tiêu Thỏ bây giờ mới ý thức được. Học sinh được thư giới thiệu phải tới trường mới học luôn, nói cách khác, từ tuần sau hắn sẽ không còn đi học cùng nàng, cũng sẽ không đi đón nàng sau mỗi buổi luyện võ, lại càng không giúp nàng làm bài tập nữa. Nghĩ vậy, trong lòng Tiêu Thỏ bỗng dưng nặng trĩu, có một tư vị rất chua xót.

Nàng ngẩn người một lúc, rồi ‘ừh’ một tiếng khẽ.

Lăng Siêu nhìn nàng hỏi. “Cậu không có lời gì muốn nói với tôi sao?”

“Tôi...” Việc này tới thật quá mức đột ngột, nhất thời Tiêu Thỏ cũng không biết phải nói gì, chỉ biết ngây ngốc nhìn chằm chằm Lăng Siêu. Một lát sau nàng nhớ ra điều gì đó, liền sáng mắt.

“Đúng rồi, tôi chưa kịp xin lỗi cậu.” Nhất định là còn chưa giải thích xin lỗi hắn nên nàng mới cảm thấy bứt rứt trong lòng, mới thấy buồn bực một chút. Đúng! Hắn là thế rồi!

Vừa nghe xong, Lăng Siêu nhú mày. “Cái gì mà xin lỗi?”

“Thì là... chuyện hôm đó, tôi không nên nặng tay như vậy, lại ném cậu xuống sông. Là tôi sai rồi, mong cậu thứ lỗi.”

Lúc Tiêu Thỏ thốt ra những lời này, cố gắng hết sức biểu đạt vẻ chân thành trên mặt, hi vọng Lăng Siêu có thể qua đó không kể nợ cũ. Nhưng không ngờ, nàng càng tỏ ra chân thành, hai cái chân mày của Lăng Siêu càng nhíu lại chặt chẽ. Hắn hỏi. “Về chuyện đó, cậu có hay không ngầm nghĩ ý nghĩa của những lời tôi nói?”

Nghĩa trong lời nói? Tiêu Thỏ nghiêng đầu ngẫm nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng lắc đầu. “Không.”

“Hừ!”

Gã thiếu niên đang ngồi ghé sô pha hừ một tiếng. Từ sau khi bị ngã xuống nước, hắn cầu bản giận dữ vài ngày, nhưng cuối cùng vẫn là không cam lòng cứ như vậy bị cự tuyệt tình cảm. Đặc biệt từ khi phỏng vấn xong, biết được mình sắp phải xa nàng, phải tới trường A học ngay, cái thứ cảm giác không cam tâm càng trời phát mãnh liệt. Vì thế rõ ràng đã phỏng vấn xong mà hắn vẫn ở lại thành phố, chờ Tiêu Thỏ tới bắt nàng nói cho rõ ràng.

Cơ mà hắn hoàn toàn không nghĩ tới, Tiêu Thỏ vẫn luôn suy nghĩ nhớ mãi không quên, lại là sự kiện nàng vứt hắn xuống nước. Còn cái sự việc xảy ra trước đó, nàng hoàn toàn không có chú ý đến.

Bi thảm, chỉ có thể dùng hai chữ này để hình dung cảm xúc của Lăng Siêu hiện tại.

Nhưng mà đồng chí Lăng Siêu tuy cảm thấy thật bi thảm, nhưng cũng không hề thiếu đi sự thông thái, nhất là khi bị dồn vào bước đường cùng, sẽ có rất nhiều ý nghĩ kỳ diệu đi ra. Một lát sau hai con mắt vốn đang tối sầm sầm bỗng ánh lên một tia âm mưu gian xảo không dễ bị phát hiện.

“Tôi bị cậu ném xuống sông, cậu nghĩ chỉ một câu xin lỗi như vậy là xong sao?”

Hắn bỗng dừng lại nói như vậy khiến Tiêu Thỏ có chút sững sờ. “Chứ sao? Cậu còn muốn thế nào nữa?”

“Cậu phải dùng hành động để bồi thường cho tôi.”

“Bồi thường kiểu gì?”

“Ví dụ như giặt quần áo giúp tôi, dọn dẹp phòng học, mua đồ ăn sáng...” (*Hic, bé Siêu bắt đầu phản công!*)

Tiêu Thỏ đầu óc tối sầm lại, sao bây giờ trông Lăng Siêu giống như thiếu gia ra lệnh cho tì nữ thế nhỉ? Nàng vươn tay gãi gãi xoa xoa giựt giựt mớ tóc ngắn ngắn trên đầu rối xù như tổ quạ. “Cậu phải lên trường A đi học, tôi làm sao làm những việc đó cho cậu được?”

“Cũng đúng...” Lăng Siêu hơi dăm chiêu suy nghĩ, đầu gật gật.

“Chứ sao, cậu nghĩ kỹ hơn một chút đi, phải biết thực tế ra sao đã chứ. Tóm lại chỉ cần tôi làm được, tôi nhất định sẽ làm, tuyệt không đổi ý!” Tiêu Thỏ vỗ ngực hùng hổ cam đoan.

“Là cậu nói đấy nhé!” Mắt Lăng Siêu lóe lên một tia vui vẻ vì gian kế đã thực hiện được. “Vậy trước tiên thế này, cậu phải thắng trong đại hội võ thuật lần này, rồi cố thi vào trường A học, để còn có thể bồi thường cho tôi!”

“Á?!?!” Tiêu Thỏ muốn rớt quai hàm xuống đất.

Thật sự bất kể liệu Tiêu Thỏ đạt quán quân đại hội xong có thể thi vào được trường trung học trọng điểm A hay không, tóm lại lần này Lăng Siêu nói những lời đó, ít nhiều đều gây áp lực cho Tiêu Thỏ phải thắng trận. Mà cô nhỏ Tiêu Thỏ này, tình cờ lại đúng là điển hình của loại người phải có áp lực mới có động lực phấn đấu.

Vì thế, trong vài ngày diễn ra Đại hội võ thuật, nàng chỉ dựa vào lời của Võ sư là bản thân vốn rất có tiềm năng võ thuật, cộng thêm áp lực của Lăng Siêu, cùng với một chút may mắn khi chia tổ thi đấu, đường đường chính chính thắng một lèo vào đến chung kết nữ sinh sơ trung. Mà đám sư huynh sư tỷ của nàng lúc nào cũng tin tưởng thề bồi phải dành giải quán quân đại hội, trừ Võ Thừa Vĩ ra toàn là tay trắng ra về.

Thế mới nói, trên đời vốn không thiếu kỳ tích, chỉ là thiếu đi điều kiện tạo ra kỳ tích mà

thôi. Tiêu Thỏ nhà ta chính là chó ngáp phải ruồi, nên tạo ra được kỳ tích của mình.

Chương 9

CẬU LIỀU MẠNG VÌ TÔI NHƯ VẬY, TÔI THẬT CAO HỨNG!

Trận chung kết đó, Tiêu Thỏ quả thật vô cùng căng thẳng. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới nàng có thể thắng một lèo vượt qua mọi vòng loại, xông vào tới chung kết. Thành công này đến quá đột ngột khiến cho con chim non mới ra ràng^[16] như nàng có chút không thích ứng kịp, thậm chí có cảm giác không phải sự thật.

Không phải thật thì không phải thật, trận đấu vẫn diễn ra như thường. Vì thế chiều hôm thứ ba tới thành phố F, Tiêu Thỏ rút cuộc cũng phải lên sàn đấu trận chung kết.

Lần này đối thủ chung cuộc của Tiêu Thỏ là kẻ đứng đầu bảng nợ, là nữ sinh sơ nhị ở thành phố nào đó phía Bắc, tên là Âu Dương Mai. Nghe nói nàng ta năm tuổi bắt đầu luyện võ, tám tuổi bắt đầu đạt quán quân trong các giải võ thuật lớn nhỏ, mười hai tuổi đã được xưng danh là cao thủ võ lâm của thành phố nợ.

Tóm lại một câu, sống chết gì Tiêu Thỏ cũng không thể nào thắng nổi trận đấu này đâu.

Trên khán đài, Lăng Siêu vốn một mực chú ý xem đấu võ bỗng gửi tin nhắn cho Tiêu Thỏ.

“Đánh không thắng được thì cứ việc nhận thua, đừng có cứng đầu quá!”

Chính là cái tin nhắn này lại chọc giận Tiêu Thỏ. Hắn nói cái gì thế, nàng còn chưa có bắt đầu đánh, Lăng Siêu sao đã rửa nàng đánh không thắng cơ chứ? Hơn nữa, cho dù đánh không thắng được cũng không thể nhận thua đầu hàng chứ, vô cùng mất mặt đó nha!

Thế là Tiêu Thỏ ôm đầy một bụng tức tối xông lên sàn đấu.

Vừa lên võ đài, nàng bị dáng vẻ bên ngoài của Âu Dương Mai khiến cho sững sờ.

Tiêu Thỏ vốn tưởng Âu Dương Mai giống như các cao thủ võ thuật thường được nhắc tới, bộ dạng sẽ vô cùng hung ác dữ dằn, như năm anh em siêu nhân phiên bản nữ vậy. Không ngờ là, nhìn Âu Dương Mai ở khoảng cách gần thế này mới phát hiện ra đây là một cô nương nhỏ nhắn thanh tú, làn da trắng muốt như bạch ngọc, lại còn buộc tóc vênh lên như đuôi ngựa, hai mắt to tròn trong veo như nước, quả thật là một phiên bản thủy thủ mặt trăng^[17] vô cùng xinh đẹp!

Từ hình ảnh nữ siêu nhân xấu xí tới nữ chiến binh xinh đẹp, quả là khác nhau rất xa, khiến Tiêu Thỏ nhất thời bị mê hoặc.

Liệu nữ chiến binh xinh đẹp này có thật sẽ đại diện cho sức mạnh mặt trăng mà tiêu diệt nàng hay không?

Sự thật cho thấy, nữ chiến binh xinh đẹp cũng vẫn là nữ chiến binh xinh đẹp, nên đại diện vẫn phải đại diện, bị đánh cũng vẫn sẽ bị đánh. Thế là Tiêu Thỏ lượn một vòng đẹp như mơ bị đánh rớt xuống nền võ đài.

Đúng khoảnh khắc nàng bị rơi trên võ đài, rốt cục Tiêu Thỏ cũng hiểu được vì sao Lăng Siêu vẫn giận nàng. Té ra đây là cảm giác bị người ném đi, quả thật không thể chấp nhận được!

Nàng khẽ gắng gượng đứng dậy, toàn bộ người có chút tê rần đau đớn, liền chỉnh lại tư thế đứng ngẩng đầu nhìn Âu Dương Mai. Vừa rồi nàng ta còn tỏ ra một bộ dạng nhu nhược, nhưng giờ lại có một ánh mắt rất sắc bén, như có thể ăn thịt người sống vậy.

Sự thật tàn khốc làm sao: cho dù có khoác vè ngoài của một mỹ nữ, siêu nhân vẫn là có thể biến thân đánh bại tiểu quái thú được! (*Đọc mấy câu này chết cả cười với bạn Thỏ =))*)

Tiêu Thỏ từ bé tới giờ, lần đầu tiên bị người khác đánh cho thảm thiết tới vậy. Dù nàng đã cố cứng rắn chống chọi rất lâu, nhưng cũng vẫn không tránh nổi số phận thảm bị đánh bại. Mãi tới khi tiếng chuông báo hiệu trận đấu kết thúc vang lên, nàng như đang trong một giấc mộng, lao đảo choáng váng quay ra phía khán giả làm thế bái chào, rồi sau đó không mau không chậm bước xuống khỏi võ đài. Vừa bước vài bước chợt nàng cảm thấy không ổn, chân không vững liền lao đầu ngã xuống đất.

Một bóng người bỗng dung vọt tới, vững vàng ôm lấy nàng. Một thứ mùi vị rất quen thuộc ập vào mũi, khiến nàng yếu ớt ngẩng đầu lên nhìn, đập vào mắt chính là ánh mắt lo lắng của Lăng Siêu.

Thật ra Tiêu Thỏ cũng không phải là bị đánh tới mức ngất xỉu, nhưng là vốn cảm giác không thật lắm về trận đấu này, từ đầu tới cuối đầu óc vẫn luôn trong trạng thái lâng lâng hư ảo. Hiện tại mọi thứ đã xong, nhưng nàng vẫn không lấy lại được tinh thần.

Tuy nhiên trong mắt hàng ngàn khán giả lại hoàn toàn không phải như vậy.

Khán giả Giáp nói. “Các người thấy không, tiểu cô nương này bị đánh tới mức như vậy, vẫn cố chịu đựng tới khi chấm dứt trận đấu mới ngất xỉu, quả thật rất có tinh thần thượng võ!”

Khán giả Ất nói. “Xem thực lực của hai đứa, người nào thông minh là có thể nhìn ra kẻ cao người thấp rõ ràng, nhưng cô nhóc con này không những có dũng khí tiếp tục đấu, lại còn có thể kiên trì lâu như vậy, thật là vĩ đại a!”

Khán giả Bính nói. “Tôi cũng thấy vậy, một cô nhóc dũng cảm như thế, ít nhất cũng phải cho nàng một giải thưởng tinh thần gì đó chứ!”

...

Quả nhiên, ánh mắt quần chúng là chính xác nhất. Tới lúc trao giải của Đại hội, Tiêu Thỏ không những đạt giải Á quân, mà còn ngoài dự kiến, được trưởng ban tổ chức trao thêm một giải Tinh thần Võ thuật nữa.

Ách, Tiêu Thỏ tay cầm giải thưởng sững sờ, từ lúc nào mình lại có tinh thần võ thuật như vậy cơ chứ?

Đang lúc nàng phân vân nhìn giải thưởng, cô bé Âu Dương Mai vừa rồi trên võ đài thiếu chút nữa đánh nàng tới ngất xỉu tay cầm cúp Quán quân đại hội, cười cười bước tới.

Nàng vừa tới trước mặt Tiêu Thỏ, chìa tay ra. “Chúc mừng bạn.”

Tiêu Thỏ chưa bao giờ khách khí lịch sự với ai như vậy, sững sờ một lúc mới bắt chước nàng chìa tay ra bắt, yếu ớt cười. “Cảm ơn.”

“Bạn là đối thủ đầu tiên dũng cảm tới như vậy mà tôi từng gặp. Hi vọng lần sau có cơ hội, chúng ta lại tiếp tục so tài.” Âu Dương Mai nói xong liền cười tươi tắn như gió mùa xuân, nếu không phải vừa rồi bị nàng ta cứng rắn đánh cho thảm bại, Tiêu Thỏ thật sẽ nghĩ nàng ta là một mỹ nhân yếu ớt cơ.

Tiêu Thỏ cười nhẹ, hơi gian gian. “Tôi cũng hi vọng...” Hi vọng lần sau nhìn thấy bạn tôi có thể chạy trốn nhanh một chút.

Hai người trò chuyện một lúc, Âu Dương Mai quay đi, vừa đi vài bước nàng bỗng nhớ ra cái gì liền quay đầu lại nháy mắt với Tiêu Thỏ. “Quên mất, tôi thấy bạn trai của bạn thật là tốt với bạn đó!”

Nói xong nàng bỏ đi, để lại Tiêu Thỏ ngẩn người đứng đó.

Bạn trai? Bạn trai nào? Ý nàng ta không phải là...

Tuy vậy Tiêu Thỏ nhanh chóng lắc lắc đầu. Làm sao có thể được? Con thỏ không ăn cỏ gần hang mà! [\[18\]](#)

Vì thế, Tiêu Thỏ phũ phàng dập tắt luôn cái ý niệm vất vả lắm mới xuất hiện trong đầu nàng kia, sau đó thoải mái quay người, suýt chút nữa là đâm vào người vốn đang đứng phía sau nàng là Lăng Siêu.

Khoảnh khắc đó, Tiêu Thỏ bỗng cảm thấy nóng hết cả hai tai. “Cậu... cậu đứng đây từ lúc nào?”

Lăng Siêu nhướn mày. “Mới rồi.”

Mới rồi không phải là lúc Âu Dương Mai tới sao?

“Cậu... cậu... đứng đây làm gì?”

Vẻ mặt Lăng Siêu hiện ra một chút khoái trá. “Không phải là cậu bị đánh cho ngất xỉu xong liền bị nói lắp chứ?”

“Cậu mới nói lắp ấy!” Suy nghĩ như bị người khác nhìn thấu khiến Tiêu Thỏ có chút giận dữ. “Rốt cuộc cậu tới làm gì? Tôi phải đi thu xếp đồ đạc đi về!”

“Hôm nay tôi thật vui về a!” Hắc bổng dưng nói một câu không đầu không đuôi.

Tiêu Thỏ ngơ ngẩn. “Cái gì cơ?”

Lăng Siêu đứng đó, dùng một thứ ánh mắt kỳ lạ nhìn nàng chăm chăm, cái loại ánh mắt đó thật khiến người ta nổi cả da gà mà!

“Cậu liều mạng đấu như vậy vì tôi, tôi thật cao hứng!” Hắc nói xong quay người bỏ đi, chính lúc quay người, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười gian ác.

“Hả?”

Chờ tới khi Tiêu Thỏ hiểu ra ý hắc nói là gì, Lăng Siêu đã đi thật xa, hai tay đút túi quần, miệng cười khoan khoái.

Nhìn bóng dáng đang vô cùng tự sướng một cách thô bỉ kia, Tiêu Thỏ nắm chặt tay nghiêng răng nghiêng lợi. “Ai liều mạng vì người cơ chứ? Khi đó ta đang như trong giấc mộng, không có phản ứng gì cả, nào biết có thể đầu hàng chịu thua cơ chứ...” T__T

Tiêu Thỏ dù không đạt giải quán quân Đại hội lần này, nhưng được giải Á quân, thêm một tờ khen thưởng Tinh Thần Võ Thuật nữa cũng đủ khiến ông thầy Võ Đại Lang hưng phấn một trận, cũng đủ cho Tiêu Thỏ vốn cuộc sống yên lặng trở thành một đề tài được khoe khoang bàn tán ở trường sơ trung trong trấn rồi.

Từ đó về sau, các loại đại hội võ thuật lớn nhỏ sẽ luôn có phần tham dự của Tiêu Thỏ, tới khi nàng tốt nghiệp sơ trung, trong nhà các loại giấy khen cúp vàng của các giải võ thuật đó cũng đã đủ chật đầy một thùng lớn.

Mà Tiêu Thỏ, trong một năm Lăng Siêu đi học trường A ở thành phố này, trừ việc tập võ, tham gia giải đấu, cùng hoàn thành việc học ra, cũng không hề dành thời gian ra ngoài dã ngoại đi chơi hẹn hò, mà chuyện yêu đương do đó cũng đương nhiên không có.

Lại nói, cuộc sống của Tiêu Thỏ ở sơ trung thật là vô cùng bi thảm.

Hai năm trước, cả trường đồn đại chuyện nàng là bạn gái của Lăng Siêu, không có gã

nam sinh nào dám động tâm gì với nàng hết. Tới khi Lăng Siêu chuyển đi, nàng lại vì bận rộn tham gia các loại giải đấu võ thuật này nọ mà nổi tiếng là cao thủ võ thuật của trường, lại càng không có nam sinh nào dám ngo ngoe chung quanh.

Cứ thế ngây ngây ngốc ngốc qua hết ba năm sơ trung, nữ sinh khác thì đã tới tuổi tình cảm rung động thời mới lớn, còn EQ của Tiêu Thỏ vẫn còn dừng lại ở giai đoạn trứng thụ tinh nhưng chưa phát triển... *(Nguyên văn nó thế, Lãnh Vân không hề thêm thắt! Chị Úc Cẩm viết hài quá đi!)*

Thế nên phát triển hay không phát triển, Tiêu Thỏ cũng lên đến trung học.

Chương 10

TRUNG HỌC, TRƯỜNG TRỌNG ĐIỂM

Tiêu Thỏ có được thư giới thiệu vào khoa thể dục, được trường trung học A gửi giấy mời nhập học. Lúc biết được tin này, mẹ nàng thiếu chút nữa hét váng nhà.

Khi trước Tiêu nương chọn môn võ thuật cho con gái, cũng chính là vì thầy hiệu trưởng nói việc này sẽ giúp cô bé có thêm điểm cộng để học lên cao. Cơ mà bà không hề ngờ tới, việc học võ thuật lại có ích lợi tới nhường này trong việc học lên: cô con gái của bà, mỗi lần thi xong muốn tìm kết quả thi trên bảng danh sách đều phải tìm từ dưới tìm lên, giờ nhận được giấy báo mời nhập học của trường trung học A nổi tiếng!

Hôm nhận được tin này, mẹ nàng thiếu chút nữa làm hỏng cái điện thoại khi báo tin vui cho mọi người.

Ấy vậy nhưng ba của Tiêu Thỏ lại là một kẻ theo chủ nghĩa bi quan, ông nhìn nhìn tờ giấy mời nhập học, liền trầm ngâm suy tư lo lắng. “Mẹ nó à, tiểu Thỏ nhà mình kiến thức cơ bản rất không vững chắc, đi học ở trường A đó nhớ bị đúp bị đuổi thì sao?”

Mẹ nàng khi đó còn đang vội vã gọi điện khắp các bạn bè người thân để báo tin vui, liền liếc ba nàng một cái. “Sợ gì chứ? Không phải có Lăng Siêu ở đó rồi sao?”

Nhắc tới Lăng Siêu, ba nàng lại lo lắng. “Tôi cứ thấy chưa gì đã quyết định kết hợp tiểu Thỏ nhà mình với thằng nhóc kia rồi, như thế không tốt lắm! Ai biết được thằng nhóc Siêu Siêu kia có thật lòng với tiểu Thỏ nhà chúng ta hay không cơ chứ. Nhớ ra nó không thật lòng, con gái chúng ta không phải sẽ rất khổ sao?”

“Nói cũng đúng a.” Mẹ nàng gật gật đầu. “Vậy tạm thời đừng để cho tiểu Thỏ biết việc này vậy, dù sao trường A cũng toàn trai thanh gái lịch, không sợ nó không tìm được bạn trai khác.”

Ba nàng nghe xong đầu óc tối sầm lại. Mẹ nó à, ý của tôi là đừng để cho con gái mình yêu sớm cơ mà!?! / (ToT) / ~~~

Ba mẹ Tiêu Thỏ nhân nói tới việc này, thật ra vốn là có liên quan tới việc hơn một tháng trước vợ chồng Lăng tiên sinh có qua nhà tìm họ.

Hơn một tháng trước, các trường trung học bắt đầu nhận các loại thư mời giới thiệu học sinh ở các trường sơ trung gửi lên. Xét thành tích học tập hơn một năm qua của Tiêu Thỏ, lấy danh nghĩa giấy giới thiệu môn thể dục để xin vào học ở một trường trung học bình thường trên trần là có thể nắm chắc trong tay. Nhưng với một trường trọng điểm như trường A, chỉ dựa vào chút thành tích này để mong có giấy giới thiệu vào học là hoàn toàn không có khả

năng.

Nhưng Lăng tiên sinh lại có biện pháp khác.

Mấy tháng trước, Lăng tiên sinh lấy danh nghĩa công ty, quyên góp một phần quỹ rất lớn cho trường A. Từ đó về sau, hiệu trưởng trường A liền đem vị giám đốc họ Lăng này trở thành tài thần của trường, thái độ vô cùng cung kính! Cho nên nếu Tiêu Thỏ muốn vào trường A học, chỉ cần một câu nói của Lăng tiên sinh là được.

Vợ chồng Lăng tiên sinh đến tìm ba mẹ Tiêu Thỏ, mục đích chính là để hỏi ý kiến bọn họ, rốt cuộc có đồng ý để con gái tới học ở trường A hay không.

Mẹ Tiêu Thỏ lúc đầu không đồng ý lắm, xét cho cùng có thể vào học ở trường A hay không còn chưa chắc chắn, nhỡ ra không vào đó học được, lại bỏ qua các trường bình thường khác, chẳng phải con gái sẽ không học trung học được sao? Hơn nữa kiến thức cơ bản của Tiêu Thỏ không vững, mà học ở trường A lại toàn là các phần tử thông minh tài ba, bà sợ con gái mình sẽ bị bắt nạt.

Nhưng chỉ một câu của Lăng tiên sinh làm bay luôn nỗi lo lắng trong đầu Tiêu nương. “Ồ đó có Lăng Siêu mà, ai dám bắt nạt tiểu Thỏ nhà chúng ta chứ?”

“Đúng đó, mẹ Thỏ Thỏ ạ. Có Siêu Siêu rồi sẽ không để Thỏ Thỏ bị bắt nạt đâu.” Lăng nương cũng nói thêm. “Nói cho cùng, hai đứa nhỏ nhà chúng ta sớm muộn cũng sẽ ở chung một nhà, học cùng trường trung học, cũng còn để bồi dưỡng cảm tình nữa.”

Tiêu nương nghĩ nghĩ, cũng thấy mẹ của Lăng Siêu nói có lý, sớm muộn hai đứa cũng ở chung, hẳn là nên bồi dưỡng tình cảm nhiều nhiều một chút. Thế là mẹ nàng liền gật đầu đồng ý.

Còn về ba nàng, cơ bản là không có quyền phát biểu ý kiến. Nếu mẹ nàng đã đồng ý, vậy việc này cứ quyết định như thế là được.

Cứ như vậy, chuyện gì phải đến thì cũng đến, Tiêu Thỏ trở thành học sinh được giấy giới thiệu tới trường A, trải qua buổi phỏng vấn vô cùng thuận lợi, rồi nhận được giấy gọi học.

Toàn bộ câu chuyện từ đầu tới cuối nàng hoàn toàn không hay biết gì hết. Nếu nàng biết việc mình được thư giới thiệu là do ba mẹ nàng bán rẻ con gái đổi lấy, không chừng nàng sẽ muốn đi mua một khối đậu hũ về đập đầu vào tự tử cho xong!^[19]

Chớp mắt một cái đã tới lúc khai giảng vào học, bởi vì Tiêu Thỏ là học sinh khoa thể dục, nên không cần cùng học sinh có thư giới thiệu khác tới trường học trước từ những tuần trước đó, chỉ cần tới trước hôm khai giảng một ngày tới trường là được.

Vì trường A ở thành phố lớn, xa nhà, Tiêu Thỏ đi học sẽ phải vào ký túc xá ở, mà ở ký

túc xá chắc chắn sẽ phải mang theo không ít đồ đạc từ nhà đi.

Tiêu Thỏ không giống các cô bé học sinh khác có rất nhiều đồ dùng linh tinh này nọ. Hành lý của nàng chỉ có một túi quần áo, một ít đồ dùng cuộc sống hàng ngày, thêm con thỏ bông vải trắng in hoa xanh để đầu giường, vừa đủ một túi xách to.

Lúc đi, là đi nhờ xe của Lăng tiên sinh, vì Lăng Siêu cũng đi khai giảng, mà theo như lời Lăng tiên sinh nói: Đưa một đứa đi cũng là đưa, đưa hai đứa đi cũng là đưa, không bằng đưa cùng đi cho xong. Đương nhiên Tiêu Thỏ hoàn toàn không biết đến tầng nghĩa bóng vô cùng thâm sâu trong lời nói đó: Đưa con trai đi cũng là đưa, đưa con dâu đi cũng là đưa, không bằng đưa cả con trai con dâu đi cho nó thân mật.

Bởi đồ đạc hành lý của Tiêu Thỏ không nhiều, ba mẹ nàng cũng không cần cùng đi. Dọc đường Tiêu Thỏ có chút căng thẳng liền hỏi Lăng Siêu. “Trường A có lớn không? Thầy giáo có dữ không?”

Lăng Siêu hôm đó tâm tình đặc biệt tốt. Hỏi câu nào sẽ trả lời câu đó. “Trường học rất lớn a, thầy giáo thì... tôi không cảm thấy sao hết.”

“Cậu bảo trường học rất lớn, là lớn chừng nào?”

“Bên trong trường có một cái hồ.”

“Oa, có cả một cái hồ cơ à?” Tiêu Thỏ vô cùng ngạc nhiên. “Vậy hồ đó tên là gì?”

“Kính hồ.”

Hai người cứ vừa đi vừa tán gẫu này nọ, một chốc đã tới trường A. Vừa tới cổng trường, liền thấy một ông già hói đầu, bên sau có một đám người đi theo, cười hớn hở chạy lại. “Lăng tổng, các vị đã tới rồi!”

Thì ra đó là hiệu trưởng trường A, Dương Kiến Quốc. Đi bên cạnh ông ta là thư ký của ban giáo viên tên là Vương Hữu Phú.

Thấy những người này, vẻ mặt Lăng Siêu tối sầm xuống. Hắn tự xuống xe, vòng ra phía cốp đằng sau lấy hành lý của Tiêu Thỏ xuống, tay kia cầm cặp sách của chính mình vắt ra sau lưng. Hắn quay sang Tiêu Thỏ nói. “Đi thôi!”

Tiêu Thỏ lúc này mới giật mình, vẻ mặt ngơ ngác ngác nhảy xuống xe chạy theo Lăng Siêu.

Đi được vài bước, Lăng tiên sinh liền gọi hai đứa dừng lại. “Lát nữa ba sẽ ăn cơm trưa cùng ngài Dương hiệu trưởng. Hai đứa cũng đến cùng đi.”

“Con phải về soạn đồ linh tinh, không đến đâu.” Lăng Siêu miệng nói, đầu vẫn không thèm quay lại. Nói xong hắn tiếp tục bỏ đi thẳng.

Tiêu Thỏ lục tục chạy sau, một mặt thầm tán thưởng vẻ mặt Lăng Siêu khi nói câu đó thật là lạnh lùng thật là tiêu sái, một mặt thầm bực bội, sao hắn lại có thể đi nhanh thế chứ?

Kể ra cũng lạ thật, Lăng Siêu đi trước nàng, bước chân thoảng nhìn qua vốn rất bình thường không nhanh không chậm, mà nàng đi sau thiếu điều chạy nhanh như con thỏ, miễn cưỡng lắm mới đuổi kịp hắn.

Ngay khi Tiêu Thỏ suy nghĩ lan man về việc này mãi không giải thích được, Lăng Siêu đang đi đằng trước đột ngột không báo trước gì cả, dừng phắt lại, khiến Tiêu Thỏ không để ý lại đập bốp một cái, lao thẳng vào lòng hắn. *(Bé Siêu rất là khoái trò đang đi dừng lại cho bé Thỏ nhào vào lòng nha!)*

“Cẩn thận, đi đường đừng có cúi gằm mặt xuống thế chứ!” Lăng Siêu khẽ nhắc nhở, có điều trong mắt hắn, vẻ lạnh lùng lúc nãy dường như đã tan thành mây khói, thậm chí giờ còn có chút ý cười vui.

Tiêu Thỏ xoa xoa trán rồi ngẩng đầu lên, lại giật bắn mình hoảng hốt. “Oái, cậu cao lên như vậy từ bao giờ thế?” Trách sao hồi nãy nàng bước nhanh như vậy mà vẫn không kịp bước chân hắn kia chứ, té ra một năm qua hắn đã cao hơn so với nàng rất nhiều, đi bộ có thể bước những bước dài tới thế. Bực nhất chính là nàng giờ mới nhận ra điều đó. *(*hắc hắc*)*

“Cậu cao bao nhiêu rồi?”

“Không biết. Đợt kiểm tra sức khỏe hồi học kỳ vừa rồi, đo được một mét bảy mươi sáu.” *(ách! cao rứa????)*

“Cái gì?” Tiêu Thỏ lắp bắp kinh hãi. “Tôi nhớ là hồi đầu tháng ba cậu mới có một mét bảy, sao giờ lại cao nhanh như vậy? Cậu ăn cái gì mà cao thế hở?”

Lăng Siêu không nhịn được cười, thò tay ra xoa xoa đầu nàng, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của nàng từ trên xuống dưới. “Chứ cậu ăn cái gì mà thấp thế, mãi chả cao lên gì cả?”

Những lời này khiến cho tâm trạng vui vẻ của Tiêu Thỏ tan biến theo gió. Lăng Siêu đáng ghét, nói gì không nói lại đi nhắc đến chiều cao nỗi đau đớn lớn nhất trong lòng nàng. Từ sơ nhị trở đi, nàng thế nào cũng không cao lên thêm được. Buổi tổng kiểm tra sức khỏe hồi tốt nghiệp sơ trung, chiều cao của nàng đo được là một mét năm mươi chín phết bảy, còn thiếu mỗi ba milimét nữa mới được một mét sáu. Ấy vậy mà Lăng Siêu, qua một năm học trên thành phố xa nàng, chiều cao liền cứ thế tăng tăng mà tiến. Giờ hai đứa đứng cạnh nhau một cao một thấp, trông không khác gì hai kẻ diễn hài trên sân khấu vậy.

Tiêu Thỏ buồn bực, vươn tay lên chụp lấy tay Lăng Siêu đang để trên đầu nàng.

“Sau này cấm cậu không được xoa đầu tôi!”

Cặp lông mày đẹp đẽ của gã thiếu niên cạnh nàng khẽ nhướng lên. “Tại sao?”

“Như vậy tôi sẽ không cao lên được!”

“Không sao, tôi không đề ý là được.” (*hê hê*)

Khóe môi Tiêu Thỏ khẽ khẽ run lên. Đại ca, đề ý cái đầu nhà người ấy à? T___T

Theo như sự phân công của trường, Tiêu Thỏ được phân ở tòa nhà ký túc xá có phân đông là nữ, phòng 308. Bởi trường A quả thật rất rộng lớn, nàng vẫn phải đi theo Lăng Siêu mới tìm được ký túc của mình.

Vốn Lăng Siêu muốn giúp nàng bê hành lý lên lầu, nhưng Tiêu Thỏ cảm thấy hắn là một nam sinh, lại lên phòng ký túc của nữ sinh quả không ổn cho lắm nên không cho hắn lên phòng mà tự mình bê hành lý hùng hục trèo lên mấy tầng cầu thang.

Tiêu Thỏ vốn là kẻ tập võ, xách một cái va li leo cầu thang tất nhiên không có vấn đề gì. Nhưng lúc nàng trèo tới tầng hai, liền nhìn thấy một cô bé nữ sinh, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi, trên người mặc một bộ váy liền, tay tha hết túi to lại túi nhỏ khệ nệ leo cầu thang, nhìn qua thật là đáng vẻ đã cố hết sức rồi.

“Đề tôi giúp bạn nhé!” Tiêu Thỏ hào hiệp đề nghị.

Cô bé kia nhìn dáng người bé nhỏ của Tiêu Thỏ, liền nghi hoặc hỏi. “Bạn mang được không?”

“Tất nhiên là được!” Nàng nói xong, liền vươn tay ra tóm lấy cái túi hành lý lớn nhất trong tay cô bé kia, dễ dàng leo cầu thang tiếp.

Cô bé kia ngẩn người nhìn nàng, một lúc lâu sau mới lấy lại ý thức liền hét theo. “Uy, bạn đừng leo nữa, tôi ở phòng 308 rồi!”

Người ta vẫn thường nói hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, Tiêu Thỏ vô tình giúp đỡ cô bé nữ sinh này, cuối cùng đó lại là cô bạn cùng phòng của nàng trong suốt ba năm học tới, Trương Quyên Quyên.

Mang giúp hành lý của Trương Quyên Quyên lên phòng xong, Tiêu Thỏ lại gặp thêm một cô bạn cùng phòng nữa, tên là Hà Diễm, người cũng như tên, vẻ người rất ngọt ngào, nói chuyện lại càng nhẹ nhàng dịu dàng ngọt như mật. [\[20\]](#)

Tiêu Thỏ vừa bước vào phòng, Hà Diễm đang ngồi trên giường dọn dẹp sắp xếp đồ đạc, bỗng dưng nhìn thấy hai kiện hành lý rõ là lớn khiêng một người bước tới (*Thỏ Thỏ, người ta không cảm thấy sự tồn tại của nhà người rồi!*). Cô nàng cả kinh tới mức thiếu chút nữa ngã lăn từ trên giường xuống đất.

“Uy, bạn cẩn thận một chút a!” Hà Diễm nói.

“Không có việc gì, cảm ơn đã quan tâm.” Tiêu Thỏ thả hết đồng hành lý xuống đất, hơi thở cũng vẫn bình ổn chưa hề tán loạn.

Một lát sau, kẻ đi theo là Trương Quyên Quyên cuối cùng cũng khó nhọc kéo nốt chỗ hành lý còn lại tới. Ba người tập trung lại, giới thiệu bản thân này nọ xong xuôi liền bắt đầu sắp xếp đồ đạc.

Đồ đạc linh tinh đã dọn dẹp thu xếp xong, bỗng Trương Quyên Quyên nói. “Ồ, phòng mình không phải còn thiếu một bạn nữa sao?”

Vừa dứt lời, cửa phòng lại oanh một tiếng bật tung ra, kẻ đứng ở cửa tay trái xách hai cái túi lớn, tay phải kéo theo một va li to, trên vai còn khoác một cái ba lô vô cùng vĩ đại.

Hà Diễm rốt cục chịu hết nổi sự kích động này, thật sự ngã lăn từ trên giường xuống đất.

Còn Tiêu Thỏ thì sao? Nàng ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn chăm chăm mặt người mới tới, một lát sau mới có thể mở miệng thốt lên. “Bạn là... Âu Dương Mai?”

Chương 11

MỸ NAM ĐÁNH BÓNG RỒ

Ngày học đầu tiên của trường trung học, dù có dùng từ ngữ phong phú đến mấy cũng không thể đủ để diễn tả thành lời tâm trạng xúc động của Tiêu Thỏ. Cách nói chính xác nhất, gần gũi nhất hẳn sẽ là, kích động cực điểm, nguy hiểm vờn quanh.

Đặc biệt là lúc nhìn thấy Âu Dương Mai, nàng quả thật thiếu chút nữa nhảy dựng từ trên giường xuống đất (cần phân biệt với Hà Diễm là ngã từ trên giường xuống đất!). Cổ nhân có câu, một lần bị rắn cắn, mười năm còn sợ dây thừng^[21], huống chi con tiểu quái thú là nàng, hôm đó trên võ đài bị nữ siêu nhân Âu Dương Mai đánh cho tơi bời suốt mười phút đồng hồ, có sợ cũng là lẽ dĩ nhiên thôi.

Đối với tâm lý suy nghĩ này của Tiêu Thỏ, Âu Dương Mai tất nhiên hoàn toàn không hề hay biết. Nàng ta nhìn thấy Tiêu Thỏ, phản ứng đầu tiên chính là vô cùng mừng rỡ, thả lỏng hành lý của mình đánh bịch một cái trên đất rồi xoa xoa hai bàn tay vào nhau đầy phấn khích. “Tiêu Thỏ, từ sau lần trước, tôi vẫn chưa gặp thêm được đối thủ nào như bạn cả. Hôm nào chúng ta thử đấu lại lần nữa đi!”

Tiêu Thỏ sợ tới mức liên tục vẩy tay từ chối. “Chuyện sau này để sau này hẵng tính, tớ... Chúng ta trước hết vẫn là đi sắp xếp đồ đạc cái đã!”

“Được rồi.” Âu Dương Mai hơi hơi cụt hứng liền gãi gãi đầu, bắt đầu bắt tay vào thu dọn đồ đạc của mình.

Vì đồ đạc cũng không nhiều lắm, thời tiết lại khá là nóng nực, bốn người các nàng đều nhanh chóng thu dọn đồ của mình xong. Thế là Tương Quyên Quyên đề nghị. “Bọn mình ngồi nói chuyện phiếm chút nhì!”

“Được a!” Âu Dương Mai gật đầu đồng ý, lập tức đứng phắt dậy, hai tay ôm thành quyền khom người nói. “Tại hạ họ Âu Dương, tên Mai, tự là Hồng Cửu, nhà ở tỉnh J, lần đầu tới đây mong các vị tỷ muội tận tình giúp đỡ.”

Một hồi lâu sau Tương Quyên Quyên mới có phản ứng. “Tiểu Mai, cậu không phải là tập võ đó chứ?”

“Gọi tớ là tiểu Cửu đi nha!” Âu Dương Mai gật đầu. “Sao cậu biết?”

Khóe miệng Tương Quyên Quyên khẽ run lên. Vừa nhìn là biết nhà mi không phải tới đây đọc sách mà rõ ràng là để hỗn chiến giang hồ rồi!

Âu Dương Mai giới thiệu xong, tới lượt Tương Quyên Quyên. “Tên tớ là Tương Quyên

Quyên, mọi người đều gọi tở là Quyên nhi^[22]. Từ nhỏ tở đã học lớp phụ đạo của trường A, nên có bất cứ chuyện gì ở trường A, mọi người cứ hỏi tở là được.”

Té ra là thổ địa trường này^[23], Tiêu Thỏ thăm nghĩ. Rồi nàng cũng bắt chước mọi người đứng lên tự giới thiệu. “Tở tên là Tiêu Thỏ, từng học sơ trung ở thị trấn ngoại ô thành phố F. Còn thì... tở cũng tập võ...”

“Cậu cùng tiểu Cửu trước có quen nhau sao?” Tương Quyên Quyên hỏi.

Âu Dương Mai nói tiếp. “Năm ngoái ở Đại hội võ thuật thiếu niên, bọn tở có đấu võ với nhau một lần.”

“Ai thắng thế?” Tương Quyên Quyên hai mắt ngời sáng.

Tiêu Thỏ một lúc, chỉ biết nói. “Tở thua...”

“Nhìn qua cũng đoán được, khí tức của cậu và tiểu Cửu vốn không giống nhau lắm.”

“Không giống thế nào?” Tiêu Thỏ tò mò.

“Tiểu Cửu nhìn qua rất giống Nhậm Doanh Doanh, còn cậu...” Tương Quyên Quyên ngừng lại một chút, nhìn Tiêu Thỏ từ trên xuống dưới như để đánh giá. “Có điểm giống Nhạc Bất Quần...”

Khóe miệng Tiêu Thỏ bắt đầu run lên.

“... Nhạc Linh San tiểu thư con gái lão.”

Tiêu Thỏ thở một hơi dài nhẹ nhõm: Tốt quá, miễn không phải Nhạc Bất Quần là được. *(Được cái gì mà được? Ba người là Nhạc Bất Quần, lão công của người là Lâm Bình Chi, là hai gã thái giám đó nha!)*^[24]

“À đúng rồi, cậu còn chưa có tự giới thiệu nha!” Tương Quyên Quyên chuyển ánh mắt nhìn sang phía Hà Diễm đang ngồi cạnh.

Chỉ thấy nàng ta lúc này đang nhìn chăm chăm một cách đầy hâm mộ về phía Âu Dương Mai, mãi tới khi phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn nàng mới lấy lại tinh thần, Hà Diễm liền cười tươi như hoa. “Tở tên là Hà Diễm, các cậu cũng có thể gọi tở là Britney...”

Trong âm thanh ngọt ngào uyển chuyển muốn đứt ruột đứt gan người khác của Hà Diễm, lần đầu tiên tụ họp nói chuyện của bốn cô nàng này rốt cuộc cũng có thể kết thúc.

Tương Quyên Quyên khẽ hắng giọng một cái. “Thôi chúng ta đi ăn cơm đi.”

Ở trường A, nhà ăn và ký túc xá ở rất xa nhau, muốn đi từ ký túc xá tới nhà ăn phải đi

xuyên qua khu nhà giảng đường, qua một cái sân vận động, rồi mới tới. Cũng may mà có thổ địa Trương Quyên Quyên đi cùng, mấy cô nữ sinh chân ướt chân ráo còn lại mới không bị đi lạc đường một cách oan uổng.

Lấy đồ ăn xong, bốn nàng liền chọn một cái bàn sạch sẽ ngồi xuống bắt đầu ăn cơm.

Tiêu Thỏ nhìn đồng cà rốt trong bát ăn liền nhú mảy, bắt đầu cúi xuống tỉ mỉ nhặt ra từng sợi từng sợi cà rốt bào ra. Nàng nhặt cà rốt bào sợi ra nhưng lại không bỏ ra ngoài bát, mà chỉ bỏ tới rìa bát cơm, mãi tới khi toàn bộ cà rốt bào sợi được nhặt riêng ra hết nàng mới bắt đầu xúc thìa cơm đầu tiên ăn.

Trương Quyên Quyên nhìn thấy thế liền hỏi. “Tiêu Thỏ, cậu có phải là thỏ không thế hả? Sao lại không ăn cà rốt?”

Tiêu Thỏ có chút xấu hổ. “Tớ không thích ăn mà...”

“Cậu không ăn thì bỏ ra ngoài là được, sao lại phải để ở rìa bát cơm thế? Không phải là để trông cho đẹp chứ?”

Câu hỏi này khiến cho Tiêu Thỏ ghen hống, nhất thời không biết nên giải thích cho Quyên nhi ra sao.

Thật ra việc nàng nhặt ra hết cà rốt trong thức ăn ra để bên rìa bát là một thói quen từ hồi học tiểu học mà thành. Khi đó buổi trưa học xong phải về nhà ăn cơm rồi quay lại học, nhưng bình thường giờ đó người lớn không có nhà. Để cho hai đứa bé không bị đói và cho tiện hai nhà, mẹ Tiêu Thỏ thường sẽ nấu sẵn cơm nước để trên bàn, buổi trưa Tiêu Thỏ và Lăng Siêu về nhà sẽ có thể ăn chung.

Khi đó mẹ nàng vốn là vô cùng ham thích tìm hiểu về dinh dưỡng học cho nhi đồng, bà tìm hiểu được cà rốt có rất nhiều betacaroten cần thiết cho sự thông minh xong, liền nấu món nào cũng bỏ một ít cà rốt vào. Trong khi đó thứ rau mà Tiêu Thỏ ghét nhất lại chính là cà rốt, nên lần nào nàng cũng len lén nhặt ra bỏ đi.

Lần đầu tiên, nàng bỏ vào thùng rác trong nhà, bị mẹ nàng phát hiện.

Lần thứ hai, nàng vứt vào bồn cầu toa lét, vẫn bị mẹ nàng phát hiện.

Lần thứ ba, nàng vứt vào ống cống, lại khiến cống bị tắc, vì thế lại vẫn bị mẹ nàng phát hiện.

Cuối cùng, đến cả Lăng Siêu cũng nhịn không nổi nữa. “Cậu không định ném xuống sông chứ?”

Tiêu Thỏ vẻ mặt vô cùng lương thiện ngây thơ lắc đầu. “Không được nha, thầy giáo nói không được vứt rác xuống sông nha.”

Sau vài lần khuyên bảo không có kết quả, Lăng Siêu rốt cục cũng chấp nhận thỏa hiệp. “Cậu nhặt cà rốt ra đi, tớ ăn hộ cho.”

Cứ như vậy, từ đó mỗi lần ăn cơm cùng Lăng Siêu, Tiêu Thỏ lại chọn hết cà rốt trong thức ăn ra để qua một bên rìa bát cho Lăng Siêu ăn, lâu dần liền thành thói quen nhặt cà rốt kỳ quái này.

Tương Quyên Quyên cùng những nàng kia tất nhiên không thể biết tại sao Tiêu Thỏ lại có cái thói quen quái đản này, nhưng thấy nàng không nói gì nên cũng vui vẻ chuyển sang chuyện khác nói.

Hà Diễm nói. “Tiểu Cửu, cậu quả thật là tập võ sao?”

Âu Dương Mai lúc đó đang bận gặm một cái đùi gà, tướng ăn vô cùng khoáng đạt khiến người khác phải khen ngợi (nói trắng ra là ăn như rồng cuộn, tự nhiên như đứng rồi!), liền ngẩng đầu lên ‘ừ’ một tiếng rồi tiếp tục gặm.

Hà Diễm không cam lòng, tiếp tục hỏi. “Có phải tập võ xong làn da cậu mới đẹp mịn như vậy không?”

Hà Diễm sờ dĩ hỏi như thế bởi vì quả thật Âu Dương Mai vô cùng xinh đẹp. Tuy nàng ta từ nhỏ đã học võ, hành vi cử chỉ vô cùng thô tục, nhưng vẫn không che khuất được vẻ đẹp của nàng. Đặc biệt là khi nàng ta ngồi yên không nói gì, có thể dùng từ xinh đẹp như tiên để hình dung vẻ đẹp của nàng. Điều này khiến cho Hà Diễm, cô nàng yêu vẻ đẹp như mạng sống vô cùng hâm mộ, vốn nàng ta vẫn lén quan sát nàng cả buổi trưa, nhưng cuối cùng vẫn quyết định hỏi bí quyết làm đẹp của Âu Dương Mai.

“Tập võ á?” Âu Dương Mai lau miệng. “Quả rất có ích nha, có thể giúp cho cơ thể khỏe mạnh, bảo vệ quốc gia bảo vệ gia đình, khi không có việc gì còn có thể giúp ông già bà cụ qua đường. Đương nhiên là nếu cậu muốn giảm béo giữ eo, thải độc dưỡng da cũng có thể nha...”

Tiêu Thỏ ngồi một bên nghe xong, vẻ mặt ngốc trệ. Những lời này của Âu Dương Mai, sao lại giống y chang lời của ông thầy Võ Đại Lang của nàng thế nhỉ? Không lẽ nhà nàng cũng mở võ quán sao?

Quả nhiên, hai mắt Hà Diễm liền sáng lóa như đèn pha. “Cậu nói thật chứ?”

“Thật mà, không thật không lấy tiền! Cha tớ lần nào cũng nói với các đệ tử như thế”

“Cha cậu làm gì thế?” Tiêu Thỏ không nhịn được hỏi.

“Mở võ quán thôi!”

Tiêu Thỏ: > _____ <

Trên đường từ nhà ăn về, Hà Diễm vẫn chìm đắm trong bài diễn văn về ích lợi của việc tập võ của cha Âu Dương Mai đến mức không thể tự kiềm chế. Khi họ tới sân vận động, mắt nàng bỗng ngời sáng. “Tiêu Cửu, tớ bái cậu làm thầy để học võ được không?”

Âu Dương Mai vô cùng sảng khoái, trả lời ngay không cần suy nghĩ. “Được thôi!”

Hà Diễm vô cùng phấn khởi liền kéo tay Âu Dương Mai. “Đi ra sân vận động đi, ở đó có trường luyện võ, cậu dạy tớ luôn đi!”

“Không thành vấn đề!” Âu Dương Mai đi theo Hà Diễm vài bước, bỗng quay lại nhìn Tiêu Thỏ. “Tiêu Thỏ, chỉ bằng lát nữa chúng ta lại so tài một lần nữa đi.”

Tiêu Thỏ sợ tới mức bủn rủn cả chân tay. “Tớ... tớ không đi đâu.”

“Về phòng sớm thế làm gì chứ? Lâu rồi tớ không đánh võ, đi giúp tớ luyện mấy bài quyền đi mà!” Nói xong nàng ta liền chạy tới kéo tay Tiêu Thỏ.

Tiêu Thỏ bắt đầu nghĩ cách chuồn. “Tớ...” Nàng vừa nói vừa nhìn thấy sân bóng rổ cạnh đó liền đảo mắt kiếm cái lý do. “Tớ muốn xem bọn họ chơi bóng rổ cơ!”

Âu Dương Mai vô cùng thất vọng. “Bóng rổ thì có gì hay mà xem? Tập võ hay hơn bao nhiêu kia mà!”

“Tớ muốn xem bóng rổ, tớ thích nhất là xem mỹ nam đánh bóng rổ nha!” Tương Quyên Quyên bỗng ngắt lời hai người. “Thỏ Thỏ, tớ với cậu đi xem đánh bóng rổ.”

Cũng may Âu Dương Mai không có cứng đầu nài ép, thế là Tiêu Thỏ thuận lợi trốn thoát khỏi số mệnh làm bị bông, nhưng lại bị Tương Quyên Quyên lôi tới sân bóng rổ xem mỹ nam chơi bóng.

Tới sân bóng rổ, đã có không ít người vây quanh đó. Trong sân hai đội áo xanh lam và áo trắng đang đấu bóng vô cùng quyết liệt, mỗi lần tiến mỗi lần ghi điểm đều khiến cả sân vang lên không ít tiếng gào rú ủng hộ.

Hình ảnh này hoàn toàn khiến bản tính mê giai phát điên của Tương Quyên Quyên bị kích động ra ngoài, liền lôi tay Tiêu Thỏ dùng sức chen lấn vào vòng người chung quanh, chỉ trong chốc lát hai người đều chiếm được vị trí tốt nhất để theo dõi trận đấu.

“Cậu xem cậu xem, anh chàng số 4 của đội màu xanh thật đẹp trai nha!” Tương Quyên Quyên đã phát hiện ra mỹ nam, tinh thần lập tức đặc biệt phấn chấn.

Tinh thần Tiêu Thỏ ngược lại vô cùng thê thảm, nàng vốn không yêu thích gì cái môn bóng rổ này, hơn nữa vừa rồi lại bị Âu Dương Mai hào hứng đòi đấu võ dọa cho một trận, lại càng không có tâm tình xem đấu bóng rổ. Nàng liền kéo kéo áo Tương Quyên Quyên. “Quyên nhi, tui mình về phòng ký túc đi.”

“Đừng mà, tớ còn chưa xem đã mắt a!” Trương Quyên Quyên nói xong, bỗng nhiên thốt lên một câu đầy cảm thán. “Cậu biết không, tớ ước gì tớ là quả bóng kia thì tốt, sẽ có nhiều mỹ nam nhào vào tranh cướp tớ à nha!”

Lời này thốt lên rất to và vang vọng, khiến Tiêu Thỏ cũng vạ lây, khuôn mặt toàn bộ những người đứng chung quanh đều tối đen sầm sì nhìn hai nàng.

Trương Quyên Quyên vẫn không thèm để ý, tiếp tục lôi kéo Tiêu Thỏ mà chỉ. “Mau nhìn kia, anh chàng số 7 đội màu trắng sắp ghi một cú ba điểm rồi.”^[25]

Tiêu Thỏ nhìn theo hướng ngón tay nàng ta chỉ, quả nhiên nhìn thấy một bóng mặc đồng phục bóng rổ màu trắng, khễ dưng chân chạy, tay cầm quả bóng vươn cao khỏi đầu, sau đó tay trái nhẹ nhàng vẫy một cái, quả bóng kia liền bay theo một quỹ đạo cong vô cùng chuẩn xác bay thẳng vào rổ.

Bốn phía gầm rú lên cổ vũ.

Tiêu Thỏ không cổ vũ, nàng là đang suy nghĩ... À, người này... cũng giống Lăng Siêu, cũng thuận tay trái ha... Hai giây sau, bỗng dưng nàng giật thót mình một cái. Đấy... đấy không phải chính là Lăng Siêu sao?

Chương 12

CON DÂU NUÔI TỪ BÉ

Trong ấn tượng của Tiêu Thỏ, Lăng Siêu vốn luôn luôn coi khinh mọi thể loại vận động tay chân. Nàng còn nhớ hồi học sơ trung, mỗi khi trường họ tổ chức đại hội thể dục thể thao, Lăng Siêu chết sống nhất quyết không chịu tham gia. Hỏi tại sao, hẳn bảo ghét bị ra mồ hôi, sau đó còn không quên liếc mắt nhìn Tiêu Thỏ vừa thi chạy cả người toàn mồ hôi ướt sũng, hừ một cái trong mũi. “Tránh xa tở ra một chút đi, hôi quá!”

Vì chuyện này, Tiêu Thỏ buồn bã không ít ngày, nam sinh trong trường đều rất thích môn thể dục, thích tới điên lên được, tại sao Lăng Siêu lại muốn trở nên khác người như vậy chứ? Sau đó có một lần, vô tình nàng nghe được đám ba nữ sinh túm tụm tán gẫu với nhau, mới biết được tở ra việc Lăng Siêu ghét vận động trong mắt các nàng lại trở thành hình mẫu của hoàng tử bạch mã. Thậm chí còn có người gọi sau lưng hẳn là Lăng hoàng tử.

Lăng hoàng tử?

Trong đầu Tiêu Thỏ bỗng hiện lên hình ảnh của N năm trước về một Lăng Siêu đang mặc quần... thùng đít, cả người đều run rẩy khiến từ đó về sau, nàng không hề ôm ảo tưởng với vị ‘hoàng tử’ được nhắc tới này nữa. (____ ‘)

Lăng hoàng tử vốn ghét nhất phải vận động mạnh, giờ bỗng chơi bóng rổ, mà lại còn chơi không tồi chút nào, điều này khiến Tiêu Thỏ giật mình. Sau đó dường như Lăng Siêu cũng nhìn thấy nàng, ánh mắt hai người chạm nhau chừng nửa giây, Lăng Siêu liền quay đầu chạy tới nhặt quả bóng như không có việc gì xảy ra cả.

Từ lúc đó cho tới tiếng còi hết trận đấu, Lăng Siêu vẫn không hề quay lại nhìn nàng. Còn Tiêu Thỏ, nàng nhìn chăm chú dáng vẻ chơi bóng rổ của hắn, lòng vô cùng buồn bực. Nhìn cách hắn phối hợp cùng đồng đội, không hề giống một kẻ mới chơi chút nào: đập bóng, xoay người, nhử bóng, né tránh... mỗi động tác đều vô cùng thuần thục. Rốt cuộc hắn bắt đầu chơi bóng rổ từ lúc nào cơ chứ?

Tháng chín, dù đã hết hè nhưng thời tiết vẫn khá là nóng nực. Kẻ nào chơi bóng rổ dưới ánh nắng mặt trời ngay đầu buổi chiều, chói gắt vô cùng, không đổ mồ hôi mới là lạ. Lăng Siêu cũng vậy, hơn mười phút sau, mồ hôi liền chảy ròng ròng trên má, bộ áo cầu thủ bóng rổ trắng muốt giờ cũng đã ướt sũng một mảnh lớn trước ngực.

Không phải hẳn ghét nhất là bị đổ mồ hôi sao? Tiêu Thỏ có chút sững sờ.

Đúng lúc đó, một tiếng còi vang lên, quả bóng màu da cam cũng vừa kịp bay vọt khỏi tay Lăng Siêu, lộn một đường cong hoàn mỹ trên không trung, rơi vào cái rổ, ghi điểm cho đội. Tiếng hoan hô cổ vũ lại được dịp rộn lên lần nữa.

Sau đó, Lăng Siêu vốn vẫn không thèm chào hỏi gì Tiêu Thỏ bỗng quay đầu lại nhìn nàng, ánh mặt trời vàng như mật ong cuối mùa hạ chiếu rọi lên kẻ thiếu niên ấy, khuôn mặt mờ hoi còn đang chảy, khóe miệng hơi hơi gợn gợn lên thành một nụ cười với nàng.

Tiêu Thỏ bỗng nhiên có cảm giác như đang say rượu, như đang trong một giấc mơ. (Thỏ Thỏ đã đổ cái rằm!)

Có điều rất nhanh chóng, cảnh tượng như trong mơ này đã bị một quả bóng rỏ bay tới trước mặt nàng phá vỡ.

Lăng Siêu biến sắc, muốn chạy lại cũng không còn kịp nữa, chỉ có thể hét lớn nhắc nhở. “Cẩn thận!”

Lúc quả bóng chỉ còn cách mặt Tiêu Thỏ chừng chục phân, đầu óc Tiêu Thỏ còn chưa kịp đưa ra nhận xét phán đoán phản ứng gì, cơ thể nàng vốn luyện võ lâu năm cũng lập tức có phản ứng.

Đầu nàng lập tức ngã về sau, tám lưng thon mềm dẻo uốn cong lại chống đỡ sức nặng của cơ thể, mãi tới khi quả bóng kia bay sượt qua trên người nàng, lúc này nàng mới đứng thẳng lên, thế chân đứng từ lúc nào vẫn không hề thay đổi. Thẳng người lên xong, nàng quay lại nhìn hướng quả bóng bay mất, lúc này mới thở phào một tiếng, vỗ ngực tự nhủ: Wow, nguy hiểm quá a!

Tới lúc quay đầu lại, nàng lại thiếu chút nữa vươn tay ra ném Lăng Siêu ra ngoài thêm phát nữa.

“Cậu không sao chứ?” Hắn cảm hai vai nàng, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Lần đầu tiên Tiêu Thỏ nhìn thấy vẻ mặt này trên mặt Lăng Siêu. Nàng không bị bóng đập cho ngất xỉu, mà lại mê man vì hắn trước. Hôm nay là ngày gì mà sao cái cảm giác như nằm mơ cứ bám riết lấy nàng thế nhỉ?

Sau đó, cả đội bóng cũng vội vã chạy tới, tỏ vẻ lo lắng an ủi nàng.

Giữa một đám người bu lại, bỗng nhiên một gã nam sinh mặc đồng phục bóng rỏ màu xanh lam hấp tấp lao ra, mở miệng. “Bạn không sao chứ? Tôi không có cố tình đâu!”

“Không vấn đề...” Tiêu Thỏ còn đang định phẩy tay, bỗng trợn trừng mắt. “Cậu... cậu chính là Duẫn Tử Hàm?”

Nhắc tới gã Duẫn Tử Hàm này, câu chuyện quả thật rất dài.

Nói tới trường sơ trung của đám Tiêu Thỏ, cái trường ở vùng sâu vùng xa chả ma nào thèm biết tới, kẻ có tiền có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà vừa có tiền vừa có thế, đã hiếm sẽ lại càng hiếm. Duẫn Tử Hàm chính là một trong số đã hiếm lại càng hiếm đó.

Đại danh của Duẫn Tử Hàm, từ lúc Tiêu Thỏ vừa mới bắt đầu vào sơ trung cũng đã nghe không ít người nhắc tới.

Duẫn gia thế lực vô cùng lớn, nghe nói ông nội gã hồi nhà nước Trung Quốc mới được thành lập, từng qua Liên Xô làm ở đại sứ quán, sau khi về hưu chỉ muốn sống một cuộc sống ẩn cư nơi thôn xóm nhỏ. Bà nội gã thì là cán bộ về hưu của Bộ Giáo dục, cũng rất quan trọng. Ba gã hình như là mở công ty riêng, tiền tài như nước. Còn về phần mẹ gã, thì nghe nói là quản lý của công ty chứng khoán nọ trên thành phố. Tóm lại cả nhà người này đều là nhân vật có mặt mũi lớn cả.

Tin tức này năm đó được lưu truyền một cách ồn ào trong cái ngôi trường bé nhỏ của bọn nàng, mãi tới khi Duẫn Tử Hàm chuyển trường mới hết.

Cơ mà Tiêu Thỏ vốn có ấn tượng với đàn anh khóa trên của mình này, không phải là do gia đình hiển hách của gã, mà lại là vì Lăng Siêu.

Lại nói tiếp, Duẫn đại thiếu gia cũng thật là thảm. Nhớ lại năm đó mỗi ngày gã đi học là có xe ô tô riêng đưa đi đón về, tướng mạo đường đường anh tuấn, thành tích lại cũng vô cùng oanh liệt, vốn nên được nổi danh là một người hoàn mỹ đáng được sử sách lưu truyền a! Ấy vậy, lúc gã học sơ trung, lại được phân vào lớp của Lăng Siêu, kể từ đó, ác mộng của Duẫn đại thiếu gia bắt đầu.

Chọn lớp trưởng, gã luôn luôn kém hẳn một phiếu.

Thành tích học tập, lần nào gã cũng chỉ đứng thứ hai.

Đi thi toán, chỉ cần có Lăng Siêu tham gia, cho tới giờ gã vẫn chưa bao giờ lấy nổi giải nhất.

Rốt cuộc, cho tới khi gã tỏ tình với cô nàng gã thương thầm nhớ trộm đã lâu, lại bị cô nàng ấy từ chối vì đã lỡ thích Lăng Siêu mất rồi, áp lực trong lòng Duẫn đại thiếu gia bấy lâu nay cuối cùng cũng bùng nổ.

Hôm đó, Lăng Siêu chở Tiêu Thỏ về như thường lệ, bỗng nửa đường có một chiếc xe hơi lao ra chặn bọn họ lại. Sau đó, Duẫn Tử Hàm tức giận nhảy từ trên xe xuống, chỉ vào mặt Lăng Siêu hét. “Lần này thi hết học kỳ, nếu ta được đứng thứ nhất, ngươi phải đem Linh Linh tặng cho ta!” Linh Linh chính là cô nàng năm đó Duẫn Tử Hàm thích.

Kết quả, Lăng Siêu mặt không đổi sắc, mắt không thèm ngược lên, chỉ hỏi một câu. “Linh Linh là ai?”

Sau đó, thành tích thi cuối kỳ được phát ra, Duẫn đại thiếu gia vẫn như cả năm trước, chỉ đứng thứ hai, còn Lăng Siêu đứng trước hẳn điểm còn hơn hẳn tới hai mươi điểm. Còn về cô nàng đó, vẫn ngây ngốc si mê Lăng Siêu, đến cái nhìn còn không thèm ném cho Duẫn Tử Hàm. Vì Duẫn đại thiếu gia của chúng ta, sau lần gặp đả kích lớn này, rốt cục phần nộ chuyển

trường.

“Gã Duẫn Tử Hàm kia sao lại cũng tới học ở trường A nhỉ?” Lúc rời khỏi sân bóng rổ, Tiêu Thỏ liền hỏi Lăng Siêu.

Lăng Siêu lúc đó đang chịu sự đánh giá khắc nghiệt của Quyên Quyên cô nương đang đi bên cạnh, liền nhú mào quay sang hỏi. “Duẫn Tử Hàm là ai?”

Tiêu Thỏ >”< một lúc. “Chính là cái gã hồi nãy không cẩn thận suýt ném bóng vào mặt tôi á!”

“Ồ!” Lăng Siêu ứng lời đáp, ánh mắt lạnh lùng quét về phía Quyên Quyên. Nàng Tương Quyên Quyên vốn đang hưng phấn nhòm ngó rổ cục cũng rụt đầu lại trốn phía sau Tiêu Thỏ.

“Gã đó không phải cùng chơi bóng rổ với cậu lúc nãy sao?” Tiêu Thỏ hỏi lại.

“Hôm nay hắn vừa mới tới, tôi không biết.”

“Từ từ!” Tiêu Thỏ bỗng nhớ ra cái gì đó. “Hôm nay lúc gã vừa nhìn thấy cậu, hắn là có nói cái gì đó với cậu đúng không?”

Lăng Siêu nghĩ nghĩ. “Hình như có nói vài câu gì đó thì phải.”

“Chứ cậu trả lời gã ta ra sao?”

“Tôi hỏi lại: cậu là ai?”

Tiêu Thỏ nhìn trời: quả nhiên hắn chỉ biết nói những lời này... T____T

Ký túc xá nam ở phía trước ký túc xá nữ. Lúc bọn hắn đi tới dưới chân lầu, Lăng Siêu bỗng quay sang Tiêu Thỏ nói. “Tôi lên gác lấy cái này, cậu chờ tôi chút.” Nói xong liền quay đi.

Tiêu Thỏ còn chưa kịp phản ứng, hắn định lấy cái gì đưa cho nàng cơ chứ, Tương Quyên Quyên vốn vẫn trốn phía sau Tiêu Thỏ lập tức phát pháo. “Thành thật nói cho tớ mau, các cậu có quan hệ gì?”

Tiêu Thỏ bị nàng dọa cho hoảng sợ. “Quan hệ cái... cái gì? Ý cậu là sao?”

Tương Quyên Quyên neho mắt nhìn nàng. “Cậu đừng mong giả nai lừa gạt tớ! Tớ đã quan sát cả đường về rồi, quan hệ giữa cậu và anh ta tuyệt đối không phải tầm thường!”

“Ai cơ? Cậu bảo Lăng Siêu á?” Tiêu Thỏ bị ánh mắt háu đói của Tương Quyên Quyên nhìn tới trong lòng phát run. “Cậu đừng nghĩ lung tung, hắn chẳng qua là em trai nuôi của tớ mà thôi!”

“Cậu đừng có sĩ nhục IQ của tớ được không hả? Anh ta còn cao hơn cậu một cái đầu,

làm em trai nuôi của cậu thế nào được? Nói mau, các cậu có quan hệ gì?”

Tiêu Thỏ T____T không biết giải thích cho Tương Quyên Quyên ra sao, không lẽ nói mình không thông minh như Lăng Siêu nên mới nhỏ hơn so với hắn? Tiêu Thỏ nghĩ nghĩ một lúc liền đáp. “Tớ với hắn là hàng xóm từ bé.”

“À thì ra là thanh mai trúc mã!” Tương Quyên Quyên vỗ tay. (Thông minh a!)

“Không phải mà! Mẹ hắn là mẹ nuôi tớ, ba hắn là ba nuôi tớ, thật đó!”

“Mẹ nuôi thì cũng là mẹ, ba nuôi thì cũng là ba, á! Tớ hiểu rồi!” Tương Quyên Quyên giật mình hiểu ra. “Tiêu Thỏ, nguyên lai cậu là con dâu nuôi của nhà anh ấy!” *(ba nuôi, mẹ nuôi, em trai nuôi, giờ là con dâu nuôi! Ha ha ha!)*

Tiêu Thỏ: >_____<

Đang lúc Tiêu Thỏ bị lỗi suy nghĩ phóng đại của Tương Quyên Quyên khiến cho không biết làm sao, Lăng Siêu đã thay quần áo khác bước xuống, trong tay cầm một bao đồ gì đó, tới trước mặt Tiêu Thỏ liền ném vào lòng nàng.

“Đây là gì thế?” Tiêu Thỏ hỏi.

“Áo thi đấu.”

“Đưa tôi làm gì?”

“Giặt cho tôi.”

“Á?” Tiêu Thỏ sững sờ, ngây ngốc cả nửa ngày mới lấy lại được tinh thần. “Uy, vì sao tôi phải giặt cho cậu?”

Lăng Siêu bỗng nheo nheo mắt gian ác. “Cậu quên từng hứa với tôi cái gì sao?”

Cái gì cơ? Đầu Tiêu Thỏ quay mòng mòng, một lúc sau, đoạn hội thoại nọ mới bị miễn cưỡng đào lên từ cái trí nhớ không tả nổi của nàng.

—giải phân cách ‘ta đã nhớ ra’—

“Tôi bị cậu ném xuống sông, cậu thấy chỉ một câu xin lỗi là xong sao?”

“Chứ cậu còn muốn làm sao nữa?”

“Cậu phải bồi thường cho tôi bằng hành động.”

“Bồi thường thế nào?”

“Ví dụ như giúp tôi giặt đồ, dọn dẹp phòng ở, mua đồ ăn sáng...”

“Cậu còn đi học ở trường A, làm sao tôi làm mấy thứ đó được?”

“Cũng đúng.”

“Đúng mà, cậu vẫn nên nghĩ thêm một chút, tìm biện pháp nào thực tế một chút, tóm lại chỉ cần làm được, tôi nhất định sẽ làm, tuyệt không đổi ý!”

“Đây chính là cậu nói nhé... Cứ tạm ghi nợ đó, chờ thắng đại hội võ thuật lần này xong thì tới trường A học, rồi bồi thường cho tôi.”

...

—giải phân cách ‘ta đã nhớ ra xong’—

Oành...

Đầu Tiêu Thỏ như bị một cây búa động thật mạnh thức tỉnh, quay lại nhìn Lăng Siêu, đã thấy hắn sớm chạy xa rồi, chỉ còn có mỗi đồng quần áo vô cùng hôi hám trong tay nàng, thêm cô ả Trương Quyên Quyên đang không ngừng liếc nhìn nàng một cách ái muội.

“Tớ đã bảo mà, không phải sao? Con dâu nuôi?”

♥ ♥ ♥

Chương 13

CON KHÔNG ĐỪNG BẾT LỚP MÀ T_T

Thời gian thấm thoắt trôi, hè qua thu tới, Tiêu Thỏ của chúng ta đi học ở trường trung học A cũng đã được hơn một tháng.

Mấy ngày gần đây, Tiêu Thỏ cũng đã thích ứng được với cái sự nghiệp học hành ở trường A này. Tuy sức học của nàng không giỏi bằng các bạn cùng lớp, nhưng dù sao trường A cũng là trường trọng điểm, giáo trình học cũng tân tiến, các giáo sư giảng dạy cũng rất tận tình chu đáo. Nên một tháng vừa qua, Tiêu Thỏ cũng vẫn miến cưỡng theo kịp tốc độ học ở trường.

Có điều, lẽ tự nhiên cho thấy không có việc nào có thể thuận lợi diễn ra một cách tuyệt đối cả, Tiêu Thỏ cũng vẫn gặp phải chuyện khiến nàng buồn bực.

Nguyên nhân nổi buồn bực của nàng chính là Lăng Siêu.

Từ lần đó giặt áo thi đấu cho hấn xong, Lăng Siêu dường như sai bảo nàng đã thành thói quen, mỗi lần thi đấu bóng rổ xong áo đều đưa cho nàng giặt, đến nổi sau một thời gian, bên ký túc xá nữ các bạn ở chung nhà bắt đầu phát hiện ra có điều lạ.

“Phòng của các cậu tại sao lại phơi quần áo của nam sinh thế?”

“O! Bộ đồ thi đấu này không phải của đội bóng rổ trường mình sao?”

“Số 7! Hình như là áo thi đấu của Lăng Siêu đó!”

.....

Đối mặt với các loại nghi vấn của các nàng, Tiêu Thỏ vẫn là không nói gì hết, chỉ có Trương Quyên Quyên lần nào cũng không ngại phiền phức, tỉ mỉ giải thích cho mọi người. “Đó đúng là áo thi đấu của Lăng Siêu. Tiêu Thỏ mang về giặt hộ anh ấy thôi.”

“Tại sao áo thi đấu của Lăng Siêu lại đưa cho Tiêu Thỏ giặt? Bọn họ có quen nhau sao?”

“Không phải chỉ quen thôi đâu. Tiêu Thỏ là con dâu nuôi của Lăng gia đó!”

Tiêu Thỏ: “... ..”

Lâu dần, nhân vật truyền kỳ nổi danh của trường A là Lăng Siêu lại có thêm một lời đồn đại mới bổ sung vào bộ sưu tập lời đồn đại... nghe nói nhà hấn có cô con dâu nuôi, mỗi ngày đều giặt quần áo, dọn dẹp phòng ở, lại còn mua điểm tâm cho hấn nữa!

Cứ như vậy, lời đồn thổi bay đến chạt cả tai, khiến cho Tiêu Thỏ vốn rất ngoan hiền dễ

tính cũng không nhận được nữa.

Trước kia trong trường có lời đồn nàg là bạn gái của Lăng Siêu, tuy không phải là sự thật nhưng ít ra nghe cũng vẫn thuộc loại bình thường (**hô hô* tâm lý tiềm thức đã chấp nhận a*), làm sao lên trung học lại biến thành ‘con dâu nuôi’ cơ chứ? Đã thế kỷ hai mươi rồi, không thể làm cho lời suy nghĩ độc hại cổ hủ của chế độ phong kiến làm tổn hại tới đóa hoa ưu tú của tổ quốc được. (**cười lẩn lộn**)

Do đó, tới lần tiếp theo Lăng Siêu đưa bộ đồ thi đấu cho nàg, nàg rút cuộc lấy hết dũng khí mở lời cự tuyệt.

“Cậu đã nói mà lại định không giữ lời sao?” Lăng Siêu mặt không đổi sắc hỏi. (*Yu bé về mặt lạnh lùng quá đi...*)

Tiêu Thỏ đã sớm nghĩ phải nói gì, liền giả bộ tỏ ra khó xử. “Phòng ngủ nữ sinh lại đi phơi quần áo của nam sinh, ảnh hưởng không tốt lắm.”

Nguyên tưởng rằng, xét trình độ IQ của Lăng Siêu, chỉ nói tới mức này là hắn sẽ hiểu, nào ngờ hắn lại bỏ sung một câu. “Có gì mà không tốt?”

“Ồ... thì... không tốt là không tốt chứ sao...”

“Rút cuộc không tốt chỗ nào, hắn phải có lý do gì chứ?” Hắn như kiểu quyết tâm phải hỏi cho ra nhẽ vậy.

“Thì là bọn các nàg toàn nói... nói là... là...” Tiêu Thỏ lắp bắp thêm mấy lần nữa, cuối cùng mặt cũng vẫn khóc không ra nước mắt, tay cũng vẫn chìa ra nhận lấy bọc áo thi đấu hôi rình của Lăng Siêu. “Thôi thà để tôi giặt cho cậu vậy.” (**cười lẩn lộn**)

Ai da, lời đồn mát mẻ thể diện như vậy, thật khiến nàg không nói ra khỏi miệng được! > ____ < Đấu tranh giành chính quyền nửa ngày trời, cũng vẫn phải mang áo thi đấu của Lăng Siêu về giặt, khiến hôm đó đi học Tiêu Thỏ tinh thần vô cùng uể oải.

“Tiêu Thỏ.” Cảm thấy có người bên cạnh khẽ gọi nàg, Tiêu Thỏ giật mình tỉnh lại, phát hiện đó là cô bạn Tương Quyên Quyên cùng bàn với nàg.

“Sao hôm nay trông cậu như có tâm sự gì thế hả?” Tương Quyên Quyên ép giọng thấp xuống hỏi.

“Haizzz...” Tiêu Thỏ thở dài. “Quyên nhi à, trước đây người khác nhờ cậu làm gì đó, cậu làm thế nào để từ chối chứ?”

“Từ chối ư? Thì trực tiếp nói với người đó là được!”

“Thế nếu không nói nên lời?”

“Vậy... thì tìm cái cớ nào đó?”

“Tìm có là sao?”

Quyên nhi nghĩ nghĩ. “Ví dụ như người khác muốn vay tiền cậu, cậu đừng bảo không có tiền, mà nói gần đây tài chính có chút kẹt. Hay ví dụ như có người muốn cậu đi chơi cùng, cậu đừng nói không muốn đi chơi, mà hãy nói trong nhà có việc...”

“Chứ nếu người đó muốn tở giặt đồ hộ thì sao?” (*siêu ngốc mà!*)

Tương Quyên Quyên dừng phát lại, mắt thâm hiểm nhìn Tiêu Thỏ. “Tiêu Thỏ, người cậu muốn từ chối không phải là Lăng Siêu chứ?”

Tiêu Thỏ có chút xấu hổ gật đầu.

“Cậu thật ngốc quá đi! Cậu không muốn giặt giúp anh ấy, thế thì đưa tở giặt cho”

Kết quả là do Tương Quyên Quyên quá ư là hưng phấn, tiếng nói càng lúc càng tăng âm lượng, nàng vừa dứt lời liền phát hiện ra hai nàng đã trở thành tiêu điểm bị nhòm ngó của cả lớp, ngay cả thầy chủ nhiệm Tiết đang giảng bài trên bục giảng cũng không thể nhìn được nữa.

“Hai trò kia, có nhiều chuyện để nói hơn cả bài giảng của tôi, hết buổi học tới văn phòng tôi nói nghe thử là chuyện gì!”

Tương Quyên Quyên “.....”

Tiêu Thỏ “.....”

Đây là lần đầu tiên trong đời Tiêu Thỏ bị giáo viên trách phạt vì tội nói chuyện trong lớp, cũng là lần đầu tiên nàng được chứng kiến tài năng giáo huấn đệ tử của một giáo viên trường trung học trọng điểm. Thầy Tiết nói như giảng bài, từ lỗi nói chuyện nói lên, nói tới tương lai làm người của bọn nàng, nói tới sự nguy hại của nói chuyện trong giờ, nói tới khi thi tốt nghiệp trung học, học đại học, tốt nghiệp, đi làm, thậm chí cả việc sinh con đẻ cái cũng có thể bị ảnh hưởng bởi lỗi làm nói chuyện trong giờ học. (*ack*)

Bài diễn văn vừa được nói hết, thầy Tiết liền mang kết quả học tập tháng đầu tiên ra xem, lo lắng nhìn Tiêu Thỏ. “Tiêu Thỏ, trò còn không cố gắng, không lẽ định lần sau thi còn đứng bét lớp sao?”

“Thưa thầy...” Tiêu Thỏ sợ sệt nhìn thầy Tiết. “Lớp chúng ta có bốn mươi hai học sinh, lần trước thi, con đứng thứ bốn mươi một mà.” (*đứng áp chót còn khoe!*)

“Đó là bởi vì trò Trương Đại Ngũ bị viêm ruột thừa, không tới tham gia kỳ thi tháng được!” Thầy Tiết rốt cuộc cũng bị sự ngây ngốc của Tiêu Thỏ đánh bại, liền bắt đắc dĩ lắc đầu nhìn Tiêu Thỏ. “Theo ta thấy, vẫn là đổi chỗ hai trò ra chỗ khác thôi!”

Hôm sau, thầy Tiết liền đổi chỗ ngồi của hai đứa. Kẻ náo loạn nhắng nhít nhất lớp là Tương Quyên Quyên được chuyển tới ngồi cạnh kẻ ít nói tĩnh lặng nhất lớp là nam sinh Cổ Tư

Văn. Còn về kẻ có thành tích học tập kém cỏi nhất lớp Tiêu Thỏ, đương nhiên sẽ được chuyển tới ngồi cạnh kẻ có thành tích học tốt nhất rồi. Tiêu Thỏ nhìn thấy kẻ đó xong, >__<

... là Duẩn Tử Hàm!

Có người sẽ hỏi Duẩn Tử Hàm vốn học cao hơn Tiêu Thỏ một lớp, sao lại rơi xuống học cùng khóa với Tiêu Thỏ, việc này phải nói từ lúc Duẩn Tử Hàm chuyển trường năm đó nói lên.

Nhắc lại năm ấy, Duẩn đại thiếu gia vì không chịu nổi việc cô bạn mình thâm thương mến lại đối với chính mình nhìn mà không thấy, liền thương tâm muốn chết, quyết định chuyển trường. Vốn tính toán ở trường mới lập ra một biểu thành tích huy hoàng, lại phát hiện ra một cách bất đắc dĩ, thiếu đi mục tiêu là Lăng Siêu, học tập với gã, căn bản là không có động lực phấn đấu.

Kết quả năm ấy thi vào trung học, tới việc vào lớp trái tuyến bổ sung của trường A gã cũng không đủ điểm, điều này khiến cho Duẩn đại thiếu gia cảm thấy vô cùng bị mất mặt, lại nghe nói Lăng Siêu đã sớm được giấy giới thiệu tới trường A không cần thi, trong lòng gã lại càng không phục. Vì thế gã liền nhờ bà nội vốn là cán bộ trong ngành giáo dục về hưu, nhờ quan hệ này nọ nên được thi lại năm sau.

Lần này gã đã có lại mục tiêu là Lăng Siêu, không cần cố sức cũng vào được trường A, lại còn thành bạn cùng lớp với Tiêu Thỏ.

Nói về Tiêu Thỏ, từ lúc phát hiện Duẩn Tử Hàm học cùng lớp với mình, nàng vẫn tránh tiếp xúc cùng gã. Nguyên nhân rất đơn giản, từ hồi nọ cùng về với Lăng Siêu, nửa đường bị Duẩn Tử Hàm chặn lại nói này khác, nàng vẫn cảm thấy kẻ này nhân cách không tốt lắm. Hơn nữa ngày đầu đi học đã bị gã ném bóng rổ suýt đập vào mặt, khiến trong lòng bỗng có thành kiến, không muốn có quan hệ gì với gã.

Không ngờ, ý trời vốn trêu ngươi, mới khai giảng một tháng, nàng lại thành bạn cùng bạn với Duẩn Tử Hàm, không hiểu sao Tiêu Thỏ bắt đầu cảm thấy có chút bất an.

Tuy vậy, Tiêu Thỏ vốn vẫn thuộc phái lạc quan, nếu hai người về sau sẽ phải ngồi cùng bàn, hẳn không thể lúc nào cũng cho rằng người ta không tốt được. Thế nên sau khi nàng mang sách vở tới cạnh Duẩn Tử Hàm, nàng liền vui vẻ quay sang chào người bên cạnh. “Chào bạn!”

Duẩn Tử Hàm đương nhiên là nhận ra Tiêu Thỏ, cũng đã nghe nói ít nhiều về quan hệ của Tiêu Thỏ và Lăng Siêu, nhưng tuy gã hiểu thấu thật, cũng vẫn là một kẻ ân oán rõ ràng. Người có cừu oán với gã là Lăng Siêu, Tiêu Thỏ không quan hệ tới chuyện đó. Cho nên gã cũng mỉm cười với Tiêu Thỏ. “Chào bạn!”

Thấy Duẩn Tử Hàm cười với mình, Tiêu Thỏ cảm thấy có thể trước kia mình đã hiểu lầm gã, nhìn gã cũng không đến mức tệ hại như thế.

Cứ như vậy hai ngày trôi qua, cuối cùng cũng tới thứ sáu.

Ngày thứ sáu là ngày vui nhất của đám học sinh, đặc biệt là học sinh trọ học xa nhà, đều sắp xếp hành lý, xoa tay xoa chân hào hứng chuẩn bị về thăm nhà. Tiêu Thỏ không có đồ đạc gì muốn mang về nhà trừ cặp sách, nên chỉ cần ba Lăng Siêu tới đón là có thể về nhà.

Thế là hôm đó, chuông hết giờ học vừa vang lên, cả đám học sinh đều sung sướng gào thét chạy ra ngoài hết, nhưng nàng vẫn không vội vã ngồi tại chỗ làm nốt bài tập toán.

Môn toán ở trung học khó hơn ở sơ trung nhiều lắm. Tiêu Thỏ vốn trong não rất ít nơ ron dành cho toán học, nên lại càng thấy rối rắm. Nàng nhìn chăm chăm cái bài tập toán giấy trắng mực đen rành rành, lòng chợt cảm thấy nó tiếp nhận nàng, nhưng tại sao nàng vẫn không tiếp nhận nổi nó cơ chứ?

Lúc đó Duẩn Tử Hàm cũng đã thu dọn đồ đạc chuẩn bị chạy lấy người như bao kẻ khác, thấy Tiêu Thỏ còn chưa đi liền gọi khẽ. “Bạn còn chưa về sao?”

Tiêu Thỏ cũng dễ dãi trả lời. “Ừ, bài toán này tớ còn chưa giải xong.”

Duẩn Tử Hàm liếc qua cuốn sách toán một cái, lại vui vẻ nói. “Đề này đơn giản mà.”

Tiêu Thỏ cũng vui vẻ hỏi lại. “Thế ư? Giải thế nào?”

Thề có trời đất chứng giám, đoạn hội thoại thuận lợi vui vẻ trên diễn ra một cách vô cùng tự nhiên tình cờ a! Cho nên Duẩn Tử Hàm liền tiện tay ném túi sách qua một bên, chuẩn bị giảng toán cho Tiêu Thỏ.

Nào ngờ, đúng lúc đó, một chuyện vô cùng không hề thuận lợi vui vẻ liền xảy ra.

“Râm...”

Lăng Siêu ném cặp sách của hắn lên bàn hai kẻ vừa giật bắn mình kia, lạnh lùng thốt. “Đi về!”

Chương 14

DUẨN THIẾU GIA

Quả thật, Duẩn đại thiếu gia đúng là một kẻ thất bại toàn cục.

Trong quá khứ, lúc nào gã cũng luôn đua tranh với Lăng Siêu, đến cả việc ra lệnh cho lái xe lao ra chặn Lăng Siêu lại khiêu chiến cũng đã dám làm, ấy vậy mà Lăng Siêu thậm chí còn không thèm nhớ tên gã là gì. Lần này vốn gã không hề cố tình gây ra cử chỉ hành vi gì đặc biệt, nhưng lại khiến Lăng đại công tử nổi giận vì hồng nhan, ánh mắt kia, thiếu điều muốn bầm hấn ra làm trăm ngàn mảnh.

Nhìn thấy dáng vẻ Tiêu Thỏ bị khuôn mặt lạnh lẽo giận dữ của Lăng Siêu dọa tái mét cun cút đi theo kia, Duẩn Tử Hàm không khỏi nhớ lại tình cảnh bản thân năm đó, bị cô bạn cùng lớp khiến cho bị đau lòng. Chính khoảnh khắc đó, bỗng gã chợt ngộ ra một điều. Đúng thế! Gã sẽ đấu với Lăng Siêu, giành lấy Tiêu Thỏ, gã muốn thằng nhóc đó cũng phải nếm mùi bị người thương làm cho đau lòng!

Nghĩ tới đây, khoe miệng Duẩn Tử Hàm liền cong lên thành một nụ cười quỷ dị.

Lại nói tới Tiêu Thỏ, bị Lăng Siêu gương mặt lạnh lẽo nghiêm trọng lời đi xong, đầu óc nàng hoàn toàn mù mịt, tay cầm cặp sách vội vội chạy theo cho kịp bước Lăng Siêu đi trước. “Cậu đi nhanh thế làm gì? Cha nuôi không phải năm giờ mới tới đón chúng ta sao?”

Lăng Siêu không thèm để ý tới nàng, cứng đầu đi tiếp.

Cách đối xử lạnh lùng này của hắn khiến nàng có chút khó chịu, đều là tại Lăng Siêu cả, cái đề toán vừa rồi nàng còn chưa kịp giải xong, giờ cái mặt hắn lại còn cau cau có có như thế người nào cũng đang thiếu nợ hắn không bằng, nhìn qua nhìn lại thật đúng là chẳng mê nổi. Lại thêm hơn tháng nay giặt quần áo giúp hắn, cũng đã phải chịu không ít buồn bực, trong nháy mắt, cái cục bức xúc trong lòng cô nữ sinh Tiêu Thỏ lập tức bùng nổ.

Nàng không thèm báo trước, liền rào bước nhanh lên, giơ chân ra cước cho Lăng Siêu tiểu tử kia một cái vào bàn toạ của hắn. *(há há há *cười ghê rợn*)*

Cú đá này tới vô cùng đột ngột, dĩ nhiên là Lăng Siêu không thể đoán trước mà tránh được, nên thiếu chút nữa thì ngã đập mặt xuống đất. Chờ tới lúc hắn ảo não quay đầu lại nhìn Tiêu Thỏ, đã thấy nàng vút cặp sách xuống chân, chân đứng tấn, tay nắm thành đấm, bày ra một bộ nghênh chiến, miệng thốt. “Tôi nhìn cái bản mặt cậu ghét không chịu được, tôi muốn đập cho cậu một trận quá!”

Không hiểu tại làm sao, trong lòng hắn bao nhiêu toan vị *(vị chua của giấm í mà, hí hí)* vừa tích đầy một bụng giờ bỗng dung tan biến hết, ngược lại lại có cảm giác vô cùng buồn

cười.

Hắn cố nghiêm mặt, nín cười, giữ cho giọng nói thật bình thản. “Được thôi.”

Vừa dứt lời, nắm đấm của Tiêu Thỏ liền bay tới.

Hắn nhất thời chưa kịp phòng bị, bị cái nắm đấm đó động thẳng vào ngực. Ui cha, cái nắm tay nhìn nhỏ bé xinh xinh thế kia, mà sao nắm đấm mạnh thế không biết. Lăng Siêu nhin không được kêu khẽ một tiếng. Ngay lúc đó, một nắm đấm thứ hai cũng bay vọt tới, giờ hắn đã biết thông minh hơn, liền nhanh chóng giơ tay trái ra nhắm đúng thời điểm và vị trí, đón lấy cái nắm tay xinh xinh đó, sau đó mượn lực nhào tới của Tiêu Thỏ, kéo nàng lại về phía mình.

Tiêu Thỏ kinh nghiệm đánh võ cũng không ít, nhưng ở tình huống bình thường, nắm đấm đánh qua nếu bị người kia đón đỡ được, thì đều bị người kia đẩy ra ngoài, khi đó chỉ cần để ý nắm bắt thời cơ tung ra một nắm đấm khác. Cơ mà nàng ngàn vạn không có ngờ tới, Lăng Siêu tuy có đón đỡ nắm đấm của nàng, nhưng lại không đẩy nàng ra, ngược lại lại kéo nàng vào lòng mình.

Tình huống này ngoài sự dự đoán của mọi người, khiến cho Tiêu Thỏ không kịp thu hồi lực lao tới, cơ thể đã nhào theo cái nắm tay phản chủ kia, mà lao thật mạnh vào lòng Lăng Siêu.

Thế này... Tiêu Thỏ > ____ <.

Ánh nắng chiều mùa thu vàng dịu dàng chiếu xiên xiên bên góc đường, lá ngô đồng vàng khô lại rụng đầy trên đất, cô gái lao thẳng vào lòng chàng trai trẻ, tay hai người còn đang nắm chặt lấy nhau. Xem khung cảnh lãng mạn như tranh vẽ này, đừng nói là người qua đường Giáp, Ất, Bính, Đinh..., đến cả bản thân Tiêu Thỏ cũng nhin không được nghĩ này nghĩ nọ. (*hê hê *cười gian**)

Người qua đường Giáp là một ông lão tóc đã hoa râm, vừa thấy tình cảnh này liền lắc đầu cảm thán. “Ai da, đám trẻ bây giờ thật là! Lưng còn đeo cặp sách, lại làm cái trò này giữa đường giữa chợ...”

Người qua đường Ất là một thiếu phụ tay dắt con đi, thấy tình cảnh này, nàng liền dùng tốc độ nhanh nhất có thể bịt kín mắt đứa bé gái, miệng khẽ niệm Phật. “A di đà phật, thiện tai thiện tai...”

Người qua đường Bính là một học sinh vừa tan học, mặt đỏ bừng quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa hét với những bạn học đang đi đằng sau. “Đừng tới đây! Ở đây có hình ảnh Rating R^[26] a!”

...

Tiêu Thỏ đang áp mặt vào ngực Lăng Siêu, lòng quần bách chỉ hận không có cái lỗ giun

nào mà chui xuống cho rành, đã thế Lăng Siêu còn giữ chặt cả người nàng trong lòng, nhất quyết không buông tay. (**cười nham hiểm* có đưa lợi dụng ăn đậu hũ a...*)

Tiêu Thỏ cuống quýt tới mức giọng cũng nhỏ nhẹ hơn nhiều dù vẫn quát. “Cậu có buông tôi ra không thì bảo?”

Lăng Siêu giọng không đổi sắc thái. “Còn dám đánh tôi không?”

“Không dám nữa, mau buông tôi ra...”

“Tôi mà buông tay, cậu lại nhào tới đánh nữa thì sao?”

“Tôi cam đoan với cậu, tuyệt đối không đánh nữa!”

“Thề đi!”

“Tôi thề, nếu còn đánh cậu, cả đời này thi toán đều sẽ bị đánh trượt!” Nàng cuống tới mức sắp khóc tới nơi rồi.

“Sau này còn dám không giặt đồ cho tôi nữa không?”

“Giặt! Cái gì tôi cũng giặt!”

“Còn điếm tâm?”

“Tôi mua cho cậu!”

“Là chính miệng cậu nói đấy nhé!” Khóe môi Lăng Siêu gợi lên một nụ cười nửa miệng gian tà theo kiểu mưu lớn đã thành, lúc này mới quynh luyện không rời mà buông lỏng tay ra. (*cưng à, cưng gian ác quá nha!*)

Hắn vừa khẽ buông tay, Tiêu Thỏ liền giặt phắt ra khỏi lòng ngực hắn nhanh như chớp chớp, mặt đỏ y chang con tôm luộc chín. Cô nàng ‘tôm luộc’ chạy tới nhặt cái cặp sách bị vứt trên đất, ánh mắt lóe lên. “Chuyện này... ơ... đi... đi thôi. Cha nuôi... đang... đang chờ... chúng ta...” Nói xong, nàng liền dùng tốc độ chạy trốn nhanh nhất có thể ào về phía trước. Thảm lá khô dưới chân nàng bị đạp vỡ kêu lên những tiếng khô khốc thật là thảm thiết.

Hắn nhìn theo bóng dáng con thỏ cụp tai chạy trốn của nàng, lại tiếp tục nhếch môi cười, vắt cái cặp sách của mình ra sau lưng vung vẩy, những tiếng cười khe khẽ đầy khoái trá cũng chậm rãi vang lên.

Mùa thu, quả đúng là mùa thu hoạch a. [\[27\]](#)

“Tiêu Thỏ, tiết sau là tiết thể dục, chúng ta thử đấu lại một lần đi.” Vừa hết tiết, Âu Dương Mai liền vọt tới trước mặt Tiêu Thỏ, hai tay xoa vào nhau đầy phấn khích.

Tiêu Thỏ đang cầm cúi cặm cũi làm lại bài thi toán, thiếu chút nữa thì làm gãy cả ngòi

bút. “Tớ... đề toán hôm nọ tớ còn chưa giải lại xong, để hôm khác đi!”

“Sao cậu thích làm đề toán thế không biết ? Nhìn một đồng chữ số chạy qua lại như vậy cậu không thấy khó chịu à?” Âu Dương Mai vẻ mặt vô cùng bất mãn.

Khó chịu! Đương nhiên là khó chịu rồi! Nhưng thà thế còn hơn, phải đấu võ với nhà người, ta tình nguyện làm một trăm bài toán a! Tiêu Thỏ chìa bài thi của mình ra trước mặt Âu Dương Mai: “Cậu xem, lần trước tớ kiểm tra được có mỗi năm mươi bảy điểm.” Lúc này, giữ lại cái mạng nhỏ của nàng còn quan trọng hơn là thể diện nhiều lắm.

Âu Dương Mai vừa nhìn thấy điểm của Tiêu Thỏ, quả nhiên không dám ép nàng nữa, thành thành thật thật đáp. “Tiêu Thỏ, cha ta hay nói, căng cung mà không buông, văn võ sẽ không hòa thuận. Buông dây cung không căng, văn võ sẽ càng không làm được, vừa căng cung vừa buông, ấy là đạo của văn võ vậy”^[28]. Cậu không thể chỉ luyện võ mà hoang phế việc học được đâu!”

Âu Dương Mai cô nương tự là Hồng Cửu này quả nhiên không phải người bình thường, mấy câu vừa rồi có phải cổ văn hay không cũng không chắc, nhưng Tiêu Thỏ nghe xong vẫn như lọt vào mớ sương mù dày đặc, chỉ biết kính cẩn gật đầu.

“Trẻ con thật dễ dạy!”^[29] Âu Dương Mai hài lòng gật đầu rồi quay đi đi học tiết thể dục.

Thấy nàng ta đi xa rồi Tiêu Thỏ mới dám thở phào nhẹ nhõm. Rốt cục cũng được bình an!

Kỳ thật nàng cũng không cố ý tránh né Âu Dương Mai như thế, nhưng mà nàng vốn là một kẻ rất nhát gan. Tiêu Thỏ đã nếm mùi đau đớn một lần, thật sự không muốn thử lại lần thứ hai. Chưa kể, vài hôm trước nàng nhất thời xúc động đánh Lăng Siêu xong, từ đó trở đi cứ nhắc tới chuyện luyện võ nàng lại không nén nổi nhớ tới chuyện xảy ra trên đường về, mặt liền không nén nổi lại đỏ bừng lên.

Quả nhiên, bạo lực vốn không thể dùng để giải quyết vấn đề. Về sau gặp những sự thế này, vẫn là dùng đức thu phục người khác tốt hơn. (*Thu phục kiểu gì a!*)

Đúng lúc Tiêu Thỏ đang suy nghĩ tới mất hồn, Duẫn Tử Hàm bỗng cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng. “Tiêu Thỏ, cậu bị sốt à?”

Ba hồn chín vía Tiêu Thỏ lập tức quay lại, tay sờ sờ khuôn mặt có chút nóng, miệng cười cười ngây ngô. “Không phải, tớ đang nghĩ nghĩ đề toán...”

“Đề toán này sao? Để tớ giảng cho cậu!” Duẫn Tử Hàm vừa nói, vừa giục lấy cây bút trong tay Tiêu Thỏ bắt đầu giảng bài.

Tiêu Thỏ có chút sững sờ, không hiểu sao từ đầu tuần tới giờ, Duẩn Tử Hàm bỗng trở nên vô cùng nhiệt tình. Nhớ lại khi nàng mới chuyển tới ngồi cùng gã được hai ngày của tuần trước, gã có thể đâu?

Có điều Tiêu Thỏ cũng không suy nghĩ nhiều làm gì, không phải thầy giáo luôn nói bạn cùng bàn phải giúp đỡ lẫn nhau sao? Có thể là Duẩn Tử Hàm thấy kết quả học của nàng quá kém, nên muốn giúp nàng thôi. Cứ nghĩ vậy nàng lại cảm thấy mọi chuyện trở nên bình thường, tâm lý cũng an ổn mà ngồi nghe Duẩn Tử Hàm giảng bài toán khó. *(bé siêu ngốc, bé à! Chỉ Lăng Siêu mới trị nổi bé thôi, hắc hắc!)*

Sự thật cho thấy, cậu bạn Duẩn Tử Hàm này tuy so với Lăng Siêu thì vẫn không bằng được, nhưng xét cho cùng cũng là một học sinh ưu tú. Gã giảng giải một hồi, Tiêu Thỏ liền nhanh chóng làm xong lại bài thi của mình.

Mất thấy cái đề toán khiến mình bí tịt không hiểu chút nào giờ đã chinh phục được, Tiêu Thỏ không nén nổi sự vui vẻ. “Cảm ơn cậu, cậu thật là tốt bụng a!”

Tốt bụng? Vừa nghe thấy hai chữ này, lòng Duẩn Tử Hàm bỗng hơi trầm xuống. Tuy biểu hiện của gã hoàn toàn ra vẻ vô cùng tốt bụng, nhưng kỳ thật nội tâm lại đang ẩn giấu một âm mưu vô cùng gian ác không thể nói với ai. Gã nhìn thấy dáng vẻ ngây thơ của Tiêu Thỏ, trong lòng không nén nổi cảm thấy hơi tội lỗi, liền khẽ nói. “Không có gì đâu, chỉ là tiện tay làm giúp thôi mà...”

“Đừng nói thế, tớ vẫn thấy cậu quả là tốt bụng. Hồi tớ học sơ trung, không bao giờ có thể hỏi bài toán bạn cùng bàn hết. Bọn họ đều bảo tớ làm phiền họ, chê tớ ngu dốt đề dễ thế cũng hỏi. Cho nên từ đó tớ không bao giờ hỏi bài bạn cùng bàn nữa.” Nàng còn nhớ rõ như in ánh mắt chán ghét dè bĩu của người bạn cùng bàn với nàng đầu tiên. Từ đó trở đi tất cả bài tập nàng đều mang hỏi Lăng Siêu hết, bởi vì chỉ có Lăng Siêu, mặc cho nàng hỏi cái gì đều vẫn luôn kiên nhẫn trả lời nàng.

Kỳ thật một cô bé bề ngoài nhìn qua rất hồn nhiên vô tư, không lo không sầu như nàng, hóa ra nội tâm lại vô cùng yếu ớt.

Duẩn Tử Hàm nghĩ vậy, bỗng trong lòng có chút thông cảm với nàng. “Vậy từ sau có gì cứ hỏi tớ là được, tớ cam đoan sẽ không kêu ca cậu làm phiền tớ.”

“Thật sao? Cậu thật là tốt nha!” Tiêu Thỏ vui sướng cười.

Nhìn thấy dáng vẻ vui thích của nàng, trái tim của Duẩn Tử Hàm bỗng dưng khẽ rung động. Nếu mình chỉ tiện tay một chút lại có thể khiến cho một người vui vẻ tới vậy, có lẽ có mục đích âm mưu hay không cũng không sao cả ...

Chương 15

NHỜ AI MÀ TIẾN BỘ

Dưới sự trợ giúp của Duẩn Tử Hàm, thành tích của Tiêu Thỏ đột ngột tăng mạnh mẽ, tới khi hết học kỳ, thành tích đã khá lên không ít. Tới kỳ thi cuối kỳ, nàng làm bài xong, ra khỏi phòng thi, tự cảm thấy vô cùng sảng khoái.

“Tiêu Thỏ, làm bài thế nào?” Duẩn Tử Hàm ở phòng thi bên cạnh đi ra, cười hỏi.

“Cảm thấy được lắm, cái bài cuối cùng hôm qua cậu vừa chỉ cho tớ xong mà.”

“Thế sao? Nếu có tiến bộ, đừng quên mời tớ ăn một bữa cơm nhé!”

Tiêu Thỏ vỗ ngực. “Không thành vấn đề!”

Ánh mặt trời sáng lạng chiếu xuống gương mặt cười thật hồn nhiên vui vẻ của cô thiếu nữ, khiến cho Duẩn Tử Hàm chợt thấy thất thần.

Về phòng ngủ xung, Tiêu Thỏ vô cùng sung sướng, vừa khe khẽ cười vừa soạn đồ đạc linh tinh.

“Ô thật là đáng chết, sẽ có ngày tôi cũng chịu không nổi nữa rồi!” Trong phòng bỗng vang lên một tiếng rên rỉ. Ngay sau đó Trương Quyên Quyên cúi đầu ủ rũ đi vào, khiến cho Hà Diễm vốn đang đắp dưa leo lên mặt sợ tới mức run rẩy làm rớt hết luôn cả dưa xuống.

“Quyên nhi, cậu chỉ được cái dọa người khác muốn chết a!” Hà Diễm thấy dưa leo thái lát nằm dưới đất thay vì trên mặt mình, đau thất lòng lại, liền nhăn mặt giả làm Tây Thi. [\[30\]](#)

“Quyên nhi, cậu sao thế?” Âu Dương Mai đang hùng hục luyện võ trong phòng cũng dừng tay hỏi.

Trương Quyên Quyên bỗng đứng nhào tới, giữ chặt tay Âu Dương Mai lắc mạnh. “Tiểu Cửu, cậu giúp tớ giết chết cái gã giả vờ văn nhã Giả Tư Văn [\[31\]](#) ấy đi! Tớ muốn hấn chết! Tớ muốn hấn đi chết a!”

Âu Dương Mai ngơ ngác không hiểu gì cả. “Quyên nhi, tớ là người học võ, làm sao có thể bắt nạt Cổ Tư Văn một gã nhu nhược như ông lão, yếu ớt như đàn bà đâu?”

“Hấn nhu nhược yếu ớt cái rắm ấy!” Trương Quyên Quyên hận tới mức răng nanh lấp ló

nhe ra. “Gã chết tiệt đó quả là Giả Tư Văn danh phó kỳ thật^[32] a! Mỗi lần ngồi học đều kiểm có nói chuyện với tớ, làm ảnh hưởng việc học của tớ! Hu hu hu... lần này thi tớ chết chắc rồi!”

“Quyên nhi, chuyện này đâu thể trách hẳn hoàn toàn được?” Tiêu Thỏ không nhìn được xen vào.

“Sao lại không trách hẳn? Nếu không phải hẳn cứ bắt chuyện với tớ, làm sao tớ lại nói chuyện không nghe giảng nhiều như thế? Đều là tại hẳn, khiến hiệu quả học tập của tớ càng ngày càng thấp, mới có thể làm bài thi tệ như thế được!”

“... nhưng... cậu vốn có thể lờ tịt hẳn đi cơ mà?”

Nói tới đây Tương Quyên Quyên càng thêm bi thống. “Tớ cũng muốn thế lắm chứ! Nhưng cứ vừa nhìn thấy bộ dạng tiểu bạch kiểm^[33] giả vờ tỏ ra đáng thương của hẳn, tớ lại không nhìn được...”

Tiêu Thỏ: “.....”

Âu Dương Mai: “.....”

Hà Diễm: “.....”

Trong giọng gào thét rền rĩ mắng mỏ của Tương Quyên Quyên, đồ đạc này nọ cũng đã được thu thập gần xong, bỗng có tiếng người gọi to ngoài cửa. “Tiêu Thỏ, bạn trai cậu chờ dưới lầu rồi kìa!”

Tiêu Thỏ đang thu dọn nốt đồ đạc, lập tức đờ người, thiếu chút nữa lăn từ trên giường xuống đất, lại nhìn thấy ba kẻ trước mặt đều ôm miệng cười bò.

Tương Quyên Quyên rút cuộc chuyển sự chú ý từ Cổ Tư Văn dời sang nàng, liền trêu ghẹo Tiêu Thỏ. “Tiểu Thỏ à, dù cậu có là con dâu nuôi nhà anh ấy đi nữa, nhưng cứ còn như vậy sẽ bị tiểu Tiết Tiết đuổi giết không tha cho mà xem!” Tiểu Tiết Tiết là biệt danh của chủ nhiệm lớp các nàng Tiết Hiểu Hiểu^[34].

“Đúng á, tiểu Tiết Tiết ghét nhất là học sinh bày đặt yêu sớm, cậu phải cẩn thận!” Hà Diễm rút cuộc cũng đã vượt qua nỗi đau dưa chuột cắt lát mà bước tới.

Tiêu Thỏ tuy sớm quen với việc bị các nàng chòng ghẹo, nhưng cứ nói toang toác toành toạch thế, sắc mặt nàng không khỏi có chút ngượng ngùng.

Sau đó Tương Quyên Quyên ném cái bọc đồ trên tay xuống đất phịch một cái, hào khí bay lên tận trời xanh. “Cậu yên tâm, nếu tiểu Tiết Tiết dám chia uyên rẽ thúy, chúng tớ sẽ kêu

lão Cửu cần bà ta!”^[35]

“Đúng a, thả sư phụ của tớ ra cần chết bà ta đi!” Hà Diễm vỗ tay tán thưởng.

Âu Dương Mai: Sao lại dính ta vào thế? T_____T

Lúc cầm túi đồ xuống nhà, Tiêu Thỏ trong đầu vẫn còn lẩn quẩn mấy câu chọc của đám bạn cùng phòng, mặt vẫn có chút nóng bừng. Lúc này Lăng Siêu đã chờ dưới nhà được khá lâu rồi, vừa thấy Tiêu Thỏ bước xuống liền mất kiên nhẫn. “Cậu làm gì mà như rùa bò thế hả?”

Tiêu Thỏ vừa bị trêu chọc còn đang buồn bực, giờ cái kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này lại còn dám tỏ thái độ này nọ với nàng ư, liền lạnh lùng nói. “Cậu không chờ được, cứ việc về trước!”

Á! Hôm nay con thỏ trắng của hấn lên cơn tức giận không nhỏ chút nào nha? Lăng Siêu bỗng cảm thấy vô cùng thú vị. “Ồ, chờ lúc đó trả bài thi xong đừng có bảo tôi giấu giúp cậu nhá!”

“Không khiến cậu lo!” Tiêu Thỏ hung hăng ngẩng lên. “Lần này tôi làm bài tốt rồi!”

“Cậu mà cũng có thể tính toán được là sẽ làm bài tốt sao?”

“Cậu...” Tiêu Thỏ cảm thấy khó thở. “Cậu đừng có xem thường người khác thế! Lần này Duẩn Tử Hàm đã giảng hết cho tôi toàn bộ đồng đề toán trong sách ôn tập, tôi chắc chắn bài thi của tôi sẽ tốt!”

“Duẩn Tử Hàm ?” Ánh mắt Lăng Siêu chột long lên.

“Đúng à! Hấn chính là người đứng thứ nhất cả khóa của tôi đó! Uy, cậu đi đâu thế, chờ đã...”

Lăng Siêu hừ một cái, trong mắt xẹt qua một chút thâm sâu khó lường.

Duẩn Tử Hàm? Tên này, có lẽ nên nhớ cho kỹ. *(Bó tay, người ta tranh đấu với hấn cả mấy năm sơ trung, hấn không thèm nhớ tên, giờ thì... =))*

Quả nhiên là vậy, tới khi trường gửi bảng điểm thi về nhà, môn Toán của Tiêu Thỏ quả nhiên điểm tốt, không chỉ Toán học, mà mấy môn khác điểm cũng không tệ, tổng hợp lại, nàng từ vị trí thứ bốn mươi một trong lớp nhảy vọt lên mười bậc, tới vị trí thứ ba mươi một.

Biết được tin, mẹ nàng vô cùng cao hứng, liên tục nói với với lão ba nàng. “Anh xem, em quyết định đúng chưa nào? Để cho Tiêu Thỏ nhà chúng ta vào trường A học là đúng rồi!”

Ba nàng chính đang cầm tờ báo của hôm đó, nghiên cứu thị trường cổ phiếu, liền thuận miệng nói một câu. “Giờ mới có cao nhất *(tương đương lớp 10 của VN)*, còn nhiều việc biết thế nào được.”

“Anh thật không chịu nhìn vào mặt tốt của vấn đề gì cả, nói không chừng tới lúc phân ban, tiểu Thỏ nhà mình cũng đã lên tới vị trí hai mươi một rồi.”

“Em tưởng con gái mình là cô phiêu, mỗi học kỳ đều tăng giá trị liên tục chắc?”

Mẹ nàng: “.....”

Tối hôm kết quả gửi về nhà, Tiêu Thỏ chính là đang nằm nhào người ra bàn làm bài tập được giao về nhà trong kỳ nghỉ đông này.

Bỗng mẹ nàng đứng ngoài gọi lớn. “Tiểu Thỏ, có điện thoại.” Sau đó liền mở cửa chia điện thoại vào, đúng lúc đặt cái điện thoại không dây vào tay con gái, còn khẽ nhăn nhó nháy mắt nói. “Là con trai nha ...”

Tiêu Thỏ > . < > . < nhận lấy điện thoại. “A lô” một tiếng.

“Tiêu Thỏ.” Là tiếng Duẩn Tử Hàm.

“Duẩn Tử Hàm?” Tiêu Thỏ có chút ngơ ngẩn, sao gã lại gọi điện cho nàng chứ? “Có chuyện gì thế?” Nàng hỏi.

“Không có gì..” Tiếng nói bên đầu bên kia điện thoại có chút nhẹ bẫng. “Tớ chỉ là muốn hỏi thăm xem kết quả thi thế nào, có tốt không?”

Nói tới kết quả thi, Tiêu Thỏ liền tỉnh cả người. “Tớ kể cậu nghe nha, lần này tớ vượt tậ mười bậc đó nha!”

“Thế sao?” Đầu bên kia, Duẩn Tử Hàm cũng cười, không khí không còn ngượng ngịu như hồi nãy.

“Lần này phải cảm ơn cậu nhiều lắm! Chờ quay lại học, tớ mời cậu đi ăn kem được?”

Đầu điện thoại bên kia bỗng dưng im lặng, một lát sau Duẩn Tử Hàm liền nói. “Mai tớ đăng nào cũng về nhà cũ, hay là mai cậu mời tớ đi?”

“Ngày mai sao? Cũng được...” Lời còn chưa dứt, cái điện thoại trong tay nàng liền bị một kẻ nào đó cướp giật trắng trợn.

“Mai cô ấy không rảnh!” Năm chữ này vừa được lạnh lùng thốt ra, điện thoại lập tức bị ngắt.

Tiêu Thỏ nhìn sững Lăng Siêu đang đứng ngoài cửa sổ, vẻ mặt đần thối.

Phải một lúc sau nàng mới có thể hồi thần. “Cậu... cậu làm cái gì ngoài cửa sổ phòng tôi hả?”

“Máy nghe đĩa CD của tôi.” Lăng Siêu đáp.

“Không phải bảo cho tôi mượn thêm vài hôm nữa sao?”

“Giờ tôi muốn dùng.” Lăng Siêu nét mặt vẫn lạnh lùng không hề đổi sắc.

Gi... đồ ki bo! Tiêu Thỏ len lén tròng mắt với Lăng Siêu một cái, rồi lại đầu giường cầm cái máy nghe đĩa lên đưa cho Lăng Siêu.

Hắn vừa cầm lấy liền quay lưng biến mất, để lại một mình Tiêu Thỏ ngây ngây ngốc ngốc đứng đó.

Qua một hồi lâu nàng mới sực nhớ ra, nhào ra cửa sổ gào lên. “Uy! Vừa rồi ai cho cậu cướp điện thoại của tôi hả? Mai tôi có rảnh mà...”

Cuối cùng bất kể ngày mai Tiêu Thỏ thật ra có rảnh hay không, tóm lại cái gã Duẫn Tử Hàm đáng thương kia rốt cuộc cũng không thấy gọi điện lại cho nàng lần nào trong suốt kỳ nghỉ đông này nữa.

Chương 16

TUỔI DẬY THÌ, LẠI YÊU RỒI!

Trường trung học trọng điểm sở dĩ được gọi là trọng điểm, không chỉ vì điều kiện dạy học ở đó, mà còn vì học sinh ở đó đã bắt đầu học là sẽ vào guồng quen trời quen đất, tính mạng không màng. Trừ vài kẻ cá biệt như Cổ Tư Văn hay Tương Quyên Quyên ra, còn đám học sinh còn lại, vừa sau kỳ nghỉ đông trở lại trường, đứa nào cũng toàn tâm toàn ý lao đầu vào học. Trong bối cảnh như vậy, Tiêu Thỏ cũng không còn cách nào khác là cố gắng học bài.

Lại nói tiếp, so với hồi còn học sơ trung, giờ thời gian nàng dành ra cho việc học quả là nhiều hơn rất nhiều.

Thứ nhất là giờ nàng tuổi cũng không còn nhỏ nữa, ít nhiều cũng đã hiểu được phải học cho thật tốt. Thứ hai là hồi trước học sơ trung, phần nhiều thời gian đều là dành cho tập võ này nọ. Giờ học trung học, tuy cũng vẫn phải tham gia các buổi tập của đội võ thuật, nhưng sự chú ý của mọi người giờ tất cả đều chuyên tới vị cao thủ võ lâm Âu Dương Mai, còn cái dạng lòng tong như nàng thì bị giáng cấp bắt đi làm nền mà thôi.

Nhưng đi làm nền thì cũng có chỗ tốt của đi làm nền a, ít nhất là không cần xuất đầu lộ diện. Kỳ thật từ sau lần đầu tiên tham gia đại hội bị Âu Dương Mai đánh cho tơi bời, nàng vẫn là sờ sờ đầu trường, nếu không phải sợ cha mẹ thầy dạy võ thất vọng, nàng thật không thích cái cảm giác bị nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm nàng như vậy, khiến nàng thật khó thở.

Nên nói về chuyện chính nể, tuy Tiêu Thỏ học hành cũng có không ít cố gắng, chăm chỉ, nhưng dù sao nàng cũng không thông minh như Lăng Siêu, nên học thật sự là vất vả. Đặc biệt là Toán học Hóa học mấy môn này, đến nửa học kỳ thứ hai của cao nhất lại càng khó, khiến cho người khác muốn điên lên được.

Hôm đó, Tiêu Thỏ lại đang làm một bài tập hóa, đầu óc vô cùng phiền não, bỗng thấy Duẫn Tử Hàm bước tới, liền nhân tiện gọi hắt lại. “Tử Hàm, tớ có đề hóa này chả biết làm sao cả.”

Duẫn Tử Hàm biến sắc. “Tớ... tớ đang chuẩn bị đi đánh bóng rổ.”

“Gì, không phải tiết thể dục vừa rồi cậu vừa đánh sao?” Tiêu Thỏ hoàn toàn không hiểu được Duẫn Tử Hàm thật ra đang muốn có ý trón nàng.

“Tớ... tớ còn phải tham gia buổi tập của đội bóng nữa...” Mắt Duẫn Tử Hàm khẽ lóe lên.

“Đội bóng không phải chỉ tập vào thứ hai thứ tư thứ sáu sao?” Tương Quyên Quyên ngồi phía trước bỗng quay phắt lại.

Kẻ nào đó bị bắt quả tang nói dối, liền đỏ bừng hai má, không biết nên nói gì.

Ấy thế nhưng mà lại là Tiêu Thỏ giải vây giùm hắn. “Tớ nghe Lăng Siêu nói sắp tới đội bóng rổ có một trận đấu quan trọng với đội của trường nào đó, thời gian tập hắn là được bổ sung thêm rồi.”

“Thế sao?” Trương Quyên Quyên nhìn thẳng vào mắt Duẩn Tử Hàm, không nói thêm gì.

“Tiêu Thỏ... tớ...” Duẩn Tử Hàm đứng ngốc ở đó, nghĩ muốn nói gì đó lại không biết mở miệng thế nào.

Tiêu Thỏ cười cười. “Không sao, cậu mau đi tập đi, trận đấu quan trọng hơn...”

“Còn bài hóa của cậu...”

“Không sao, cậu cho tớ mượn bài làm của cậu đi, tớ sẽ nhìn nhìn tự tìm hiểu là được.”

“Được... nếu có gì không hiểu, mai hỏi tớ.” Về mặt gã vô cùng kỳ dị, nói xong liền nhanh chân chạy mất.

Tiêu Thỏ cũng không nghĩ gì nhiều, thò tay ra với lấy cuốn bài tập của gã bắt đầu nghiên cứu môn hóa học.

Bên này, Tiêu Thỏ đang đại chiến ba trăm hiệp với đề hóa học, bên kia, Duẩn đại thiếu gia của chúng ta trong lòng cũng đang vô cùng giãy dụa kịch liệt.

Từ sau lần gọi điện cho Tiêu Thỏ lại bị Lăng Siêu cắt lời, trong lòng gã bỗng dưng có một nỗi khó chịu không tả nên lời.

Đã tới như thế, sao Lăng Siêu vẫn còn ở cạnh Tiêu Thỏ? Bọn họ lúc đó làm cái gì? Quan hệ giữa bọn họ có phải đúng như lời đồn đại không? Mà dù gì những chuyện đó vốn không liên quan tới gã, vậy mà tại sao mỗi lần nghĩ tới, tim gã đều đập loạn lên như vậy?

Duẩn Tử Hàm suy nghĩ nát óc suốt cả kỳ nghỉ đông, cũng không hiểu ra, vì thế nghỉ đông xong quay lại trường, gã liền bắt đầu vô tình mà cố ý tránh Tiêu Thỏ. Có đôi khi tránh không nổi, liền tìm mọi cách để kiếm cớ chuồn đi chỗ khác, cứ như vậy loạn đầu hết mấy tuần, trong đầu lúc nào cũng chỉ toàn gương mặt Tiêu Thỏ, đuổi mãi cũng không đi.

Rốt cục, đêm hôm đó thật dài khiến gã mất ngủ, không gian yên tĩnh, Duẩn đại thiếu gia trần trụi qua trần trụi lại trên chiếc giường rộng lớn của mình một lúc, cuối cùng tâm trí ngu độn của một kẻ thiếu niên đã được giác ngộ.

Đúng thế, cảm giác này giống hết năm đó khi gã thâm mến cô bạn Linh Linh kia!

Tuổi dậy thì, lại yêu rồi!

“Tiêu Thỏ, đề hôm qua cậu ‘chiến’ được chứ?” Hôm sau Duẫn Tử Hàm cố ý hỏi Tiêu Thỏ.

Tiêu Thỏ vô cùng uể oải. “Nó ‘chiến’ tớ thì có...”

“Đề tớ giảng giúp cho.”

“Được a!”

Vì thế, Duẫn Tử Hàm bắt đầu giảng bài cho Tiêu Thỏ, vừa giảng, vừa nhin không được liếc mắt khẽ nhìn sang ngắm Tiêu Thỏ qua khóe mắt.

Mặt của nàng không quá xinh đẹp, nhưng cũng rất dễ nhìn, đặc biệt là khi gặp việc gì đó vô cùng vui vẻ, đôi con mắt đen lay láy trong sáng như hắc ngọc kia sẽ bừng sáng lên trong vắt, đôi môi hồng phấn mịn màng hơi hơi bĩu, có chút ngốc nghếch lại có chút đáng yêu. Lúc này hai người thật ra đang ngồi rất gần nhau, Duẫn Tử Hàm càng nhìn Tiêu Thỏ, càng cảm thấy cả người nóng bừng lên, nhin không được muốn sáp lại gần hơn một chút... lại gần hơn một chút...

“Tiêu Thỏ.”

Bỗng có tiếng gọi cắt ngang dòng ham muốn của hắn. Duẫn Tử Hàm vừa ngẩng đầu lên đã muốn chết cóng người bởi ánh mắt rét lạnh của Lăng Siêu.

Lăng Siêu không thềm nhìn hắn lâu, chỉ một chút rồi quay sang nhìn Tiêu Thỏ, tay vươn ra, vẫy vẫy.

“Sao thế?” Tiêu Thỏ bước ra cửa lớp.

“Ba tôi hồi sáng tới, bảo tôi đưa cái này cho cậu.”

“Cái gì thế?” Tiêu Thỏ nhận lấy cái túi to trên tay hắn.

“Khăn choàng. Mẹ cậu nói sắp tới là đợt rét đầu xuân, gửi cho cậu giữ ấm, còn nhắc cậu chú ý đừng để cảm lạnh.”

Tiêu Thỏ mở cái túi ra, quả nhiên là một chiếc khăn choàng, nền trắng hoa xanh, lướt qua thật giống như con thỏ ở đầu giường nàng. *(có ai nhớ ra sự tích cái con thỏ này không nào?)*

Bỗng một bàn tay từ đâu ra, nhân lúc nàng không hề phòng bị, liền thò vào trong túi lấy cái khăn choàng ra.

“Cậu làm...” Tiêu Thỏ còn chưa kịp nói hết câu, cái khăn choàng đó đã được vắt lên cổ nàng.

Hắn... hắn đang làm cái gì?

Tiêu Thỏ bỗng cảm thấy trong đầu trống rỗng một mảnh, ngơ ngơ ngác ngác đứng đó, mặc cho Lăng Siêu giúp nàng quàng khăn cho ấm. Hai bàn tay hắn thật trắng trẻo, thật sạch sẽ, ánh mắt hắn khi choàng khăn cho nàng lại vô cùng ôn nhu dịu dàng...

Tiêu Thỏ cho tới giờ chưa bao giờ nhìn thấy Lăng Siêu như thế, nhất thời thần cả người, mãi tới khi hắn choàng thật gọn cái khăn lên cổ nàng, lại duỗi tay ra xoa xoa nhẹ nhẹ mái tóc của nàng, mỉm cười nói. “Được rồi, mau vào lớp đi.”

Những lời này khiến nàng đang thất thần liền tỉnh lại, lập tức mặt đỏ bừng lên.

“Không được sờ đầu tôi!” Tiêu Thỏ phản đối, nhưng giọng nàng lại giống hệt hơi nhẹ bẫng.

Lăng Siêu khẽ nhếch mép. “Vài hôm nữa có trận đấu bóng rổ, cậu cũng tới xem nhé!”

“Được...”

“Tôi đi đây, đi học thì ngồi nghiêm chỉnh một chút, đừng có thần người ra như thế.”

“Ừh...”

Rồi Lăng Siêu bước đi.

Tiêu Thỏ cũng không nhớ rõ mình làm thế nào mà quay lại lớp về chỗ nữa, chờ tới khi nàng hồi phục lại tinh thần, mới phát hiện cái lớp học của nàng hồi nãy còn vô cùng huyền ảo ồn ào, giờ im ắng vô cùng, bao nhiêu cặp mắt của bạn cùng lớp đều dồn hết về phía nàng nhìn chằm chằm.

Một lát sau, tiếng bàn tán bắt đầu vang lên.

“Hắc hắc, Kim Đồng Ngọc Nữ, trai tài gái sắc a!” Tương Quyên Quyên cảm thán.

“Gì, rõ ràng là trai có tài mà gái vô sắc!” Cổ Tư Văn ngồi cạnh đập lại.

“Nhà người không nói kháy người khác thì không chịu được à?” Tương Quyên Quyên trừng mắt nhìn Cổ Tư Văn. “Người thì có sắc nhỉ, là sắc người chết á!”

Cổ Tư Văn cười tới khuynh quốc khuynh thành. “Cám ơn Quyên tỷ tỷ khen ngợi”

Tương Quyên Quyên: T____T

Trong lớp tiếng bàn tán ồn ào vô cùng náo nhiệt, chỉ có một kẻ là ngoại lệ, cái kẻ đó chính là Duẫn Tử Hàm Duẫn đại thiếu gia.

Mất thấy một màn vừa rồi Lăng Siêu choàng khăn ấm cho Tiêu Thỏ, cái cảm giác khiến cho tinh thần không yên này lại lớn vồn trong lòng gã, lúc này, không chỉ có tinh thần không

yên, mà còn thêm rất nhiều toan vị (*vị chua*), cái loại toan vị cứ dồn dập trào lên từ đáy lòng.

Trong đầu gã không ngừng hiện lên ánh mắt Lăng Siêu ném cho gã lúc mới tới, cái ánh mắt tràn ngập vẻ khiêu khích khiến cho lòng gã từ từ cảm thấy chua chát, rồi chậm rãi mạnh dần lên, cuối cùng hóa thành hùng tâm tráng chí muốn tranh đấu.

Gã quyết định, gã giờ đây nhất định muốn phải thắng hẳn một lần!

Chương 17

CẦU TRƯỜNG SÔI ĐỘNG

Hôm đó, Tiêu Thỏ còn đang vô cùng mải mê nghe giảng, bỗng dưng cảm thấy có ai đó bên cạnh ra sức đẩy đẩy cánh tay nàng. Nàng quay đầu lại nhìn, lại chính là Duẫn Tử Hàm.

Kỳ lạ, gã không nghe giảng, đẩy tay nàng làm gì chứ? Lại nhìn kỹ chút nữa, nàng phát hiện trong tay hắn dường như đang cầm cái gì đó, hình như định đưa cho nàng.

Tiêu Thỏ cầm lấy, chợt nhận ra.

Á! Đó lại là một tờ giấy, phía trên còn có viết chữ: “*Tiêu Thỏ, chiều nay đấu bóng rổ, cậu đến xem không?*”

Tiêu Thỏ nghĩ nghĩ, sao Duẫn Tử Hàm lại vô công rồi nghề tới nổi đi viết giấy hỏi nàng có đi xem đấu bóng rổ không nhỉ?

Có điều nàng không suy nghĩ lâu, quay sang hắn gật gật mấy cái, rồi lại quay lại nghe giảng tiếp. Ấy thế nhưng Duẫn Tử Hàm vừa thấy nàng gật đầu, liền mừng rỡ như vừa trúng độc đắc, hai con mắt đeo kính giãn ra thành một nét cười vô cùng sáng khoái.

Duẫn Tử Hàm mừng rỡ như thế, tất nhiên là có lý do cả.

Từ sau lần Lăng Siêu như khiêu khích gã, đứng ngay cửa lớp học tuyên bố thái độ đánh dấu chủ quyền đối với Tiêu Thỏ, lại khiến cho ý chí đấu tranh của Duẫn Tử Hàm hoàn toàn bị kích động bột phát. Gã thề phải cướp bằng được Tiêu Thỏ trong tay hắn ta.

Nhưng Duẫn đại thiếu gia có điều bất tiện, người ta từ nhỏ đã sống trong đại thế gia, cái chuyện gặp mặt thổ lộ này gã rất cuộc vẫn làm không nổi, đành phải lần nào cũng chỉ bóng bóng gió gió, đánh lể bên sườn đối phương mà thôi.

Cũng may, gã đánh lể bóng gió cũng đã vài lần, bỗng phát hiện ra Tiêu Thỏ dường như cũng không hề thừa nhận quan hệ giữa nàng với Lăng Siêu, điều này khiến Duẫn Tử Hàm sướng rơn lên được. Gã liền quyết định muốn tìm cơ hội tỏ vẻ oai hùng trước mặt Tiêu Thỏ một phen, để gây ấn tượng tốt với nàng.

Cơ hội của Duẫn Tử Hàm đến vô cùng nhanh chóng. Chiều thứ sáu tuần này, đội bóng rổ của trường có trận đấu với đội một trường khác, thành viên chủ lực đều phải tham gia, dĩ nhiên trong số đó không thể thiếu gã và Lăng Siêu rồi.

Nói tới bóng rổ, Duẫn Tử Hàm cũng chẳng phải tay mơ, thật ra gã chơi hơi bị giỏi. Thứ nhất, gã khá là cao, sức bật nhảy lên càng mạnh, coi như điều kiện về thể lực không tồi đi. Thứ hai, gã vốn yêu thích môn bóng rổ, từ hồi bé ở nhà đã mời sẵn gia sư chuyên trách dạy gã

chơi bóng rổ, kỹ thuật gã ra sao, không cần nói nữa.

Duẩn đại thiếu gia kiên trì tin tưởng, có điều kiện cơ hội tốt như vậy, lần này đấu bóng rổ, gã hoàn toàn có thể chơi tốt hơn Lăng Siêu, kỹ thuật áp đảo toàn trường, tới lúc đó, trái tim thiếu nữ nhạy cảm của Tiêu Thỏ nhất định sẽ nghiêng ngả vì gã. (**ợe* bé mơ tưởng hão huyền quá đi!*)

Nghĩ tới đây, Duẩn Tử Hàm không khỏi bật cười ra tiếng, đáng tiếc, tiếng cười quá lớn khiến cả lớp thôi nghe giảng mà sững sờ nhìn chằm chằm gã, khiến gã không khỏi ước gì có cái lỗ nẻ nào chui xuống trốn.

Sự việc này về sau bị Cổ Tư Văn tóm tắt lại một cách vô cùng tinh tế. “Người có thành tích tốt thường là rất nhiều áp lực. Nhiều áp lực dễ dẫn đến đầu óc bị đảo lộn, hành động sẽ trở nên có chút quái dị. Bạn Duẩn Tử Hàm quả thật đáng thương a!”

Duẩn Tử Hàm T_____T

Trận bóng rổ được bắt đầu lúc đầu giờ chiều. Chiều thứ sáu chỉ có một tiết học, nên rất nhiều học sinh đều chạy ủa ra sân bóng xem náo nhiệt, bốn kẻ trong phòng Tiêu Thỏ đương nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Đến sân bóng mới thấy, hai bên khán giả hai đội đã muốn bày trận thế giăng co gay cản. Té ra lần này trận đấu là giữa trường A với lại một trường trung học trọng điểm Z, là trận đấu hữu nghị mỗi năm được tổ chức một lần. Bởi hai trường A và Z đều là trường trọng điểm, nên vốn luôn đua tranh trên mọi phương diện, tất nhiên sẽ không buông tha cho cái cơ hội thi đấu bóng rổ này, nên trường Z thậm chí mang hết cả đội cổ vũ, sân sau của đội bóng tới đây, rất ngờ là sẽ có vũ lực xảy ra.

Tương Quyên Quyên là một cao thủ về chuyện tranh giành chỗ đứng, lại thêm trong đám còn có cao thủ võ lâm nổi tiếng toàn trường là Âu Dương Mai, nên bốn nàng nhanh chóng chiếm được một loạt vị trí không tồi trên khán đài.

Tương Quyên Quyên có vẻ đặc biệt hưng phấn, miệng hót như khiêu, không ngừng bô bô giới thiệu, nào là gã tiền đạo của trường Z vô cùng lợi hại nha, nào là gã được đặt cho ngoại hiệu là “Tiên Đạo”^[36] nha... bla bla bla...

Kết quả là đến khi vị nhân huynh đó ra sân, Tiêu Thỏ vừa nhìn thấy tí nữa thì phát ói.

Cả đầu chắc phải dùng tới mấy lọ keo để tạo dáng tóc, quả nhiên có chút giống như nhân vật hoạt hình a!

Một lúc sau, nhóm chủ lực của đội bóng rổ của trường A cũng ra sân, Tiêu Thỏ còn chưa nhìn rõ ai với ai, Tương Quyên Quyên đã kéo tay nàng chỉ. “Tiểu Thỏ, ông xã nhà cậu ra kìa!”

Ông xã?

Tiêu Thỏ thiếu chút nữa thì thổ huyết trên khán đài.

Quyên nhi, nói chuyện với cậu cứ phải thót tim như vậy sao? T____T

Đội bóng rổ trường A giờ đang mặc một bộ áo thi đấu mới trắng toát, Tiêu Thỏ cũng nhận ra bộ áo này, hôm nọ nàng còn giặt giúp Lăng Siêu chứ đâu. Cứ nhớ việc giặt đồ thi đấu, nàng lại không nén nổi buồn bực, không biết mình còn phải giặt áo thi đấu cho Lăng Siêu tới bao giờ a...

Ngay lúc nàng đang cảm thấy vô cùng ảo não, ánh mắt Lăng Siêu chợt quét về phía nàng, lại còn gật gật đầu mấy cái.

Không hiểu làm sao, Tiêu Thỏ bỗng thấy chân tay luống cuống không biết nên làm gì, đáp lại hắn cũng không ổn, mà không đáp lại hắn càng không ổn, do dự mãi, cuối cùng nàng cũng gơ tay vẫy vẫy với hắn dưới ánh mắt vô cùng mờ ám của Trương Quyên Quyên.

Đối với cái vẫy tay này, Lăng Siêu thì chả phản ứng gì cả, nhưng cái kẻ đứng trước Lăng Siêu là Duẫn Tử Hàm lại hiểu lầm rằng Tiêu Thỏ vẫy gã, thế là máu toàn thân đều sôi lên sùng sục, tay vội gơ lên vẫy lấy vẫy để với Tiêu Thỏ.

Lăng Siêu đứng sau hắn, vẻ mặt không đổi, khẽ hừ một cái rồi bỏ ra chỗ khác.

Thấy hắn quay đi, trong lòng Tiêu Thỏ bỗng có chút khó chịu, là cậu gật đầu với tôi trước cơ mà, tại sao tôi vẫy tay với cậu cậu lại không phản ứng? Thế là nàng quay mặt đi chỗ khác một cách buồn bực.

Còn về phần gã Duẫn Tử Hàm, là kẻ vừa vẫy tay một cách vô duyên giữa hai người, bởi sự chú ý của Tiêu Thỏ không có rộng rãi tới vậy, nên nàng bỏ qua không hề nhìn thấy.

Trận đấu nhanh chóng bắt đầu, nhưng Lăng Siêu lại chưa ra sân thi đấu.

Điều này khiến cho Duẫn Tử Hàm, vốn ra sân ngay từ đầu vô cùng cao hứng, vừa vào trận đã chơi vô cùng xuất sắc một cách bất thường, không những chặn vài đường bóng hiểm của đối phương, mà còn ném bóng vào rổ ghi điểm đầu tiên cho đội.

Cổ động viên của trường A sôi sục lên mừng rỡ.

Hà Diễm nói. “Không ngờ Duẫn Tử Hàm đánh bóng rổ cũng giỏi ghê ha, còn đẹp trai nữa.”

“Đúng thế, nhìn cậu ấy không hề giống một gã học sinh giỏi suốt ngày cúi đầu vào sách vở.” Trương Quyên Quyên say mê nhìn.

“Tớ thấy trông hắn ta thích hợp để tập võ ra phết!” Âu Dương Mai có chút dăm chiêu suy nghĩ.

Hà Diễm: “.....”

Tương Quyên Quyên: “.....”

Đoạn đối thoại này, Tiêu Thỏ hoàn toàn không tham gia, bởi ánh mắt của nàng trước giờ vẫn dính chặt lên người đang ngồi ở khu dự bị, Lăng Siêu.

Kỳ lạ, không phải hôm nọ hắn còn kêu nàng phải đi xem trận đấu này sao? Tại sao không vào sân? Không phải hắn bị thương chứ... Bao nhiêu câu hỏi cứ xoay như chong chóng trong đầu nàng, vì thế Duẫn đại thiếu gia đáng thương dù đã vô cùng cố gắng chơi bóng một cách cứng cỏi trong hai hiệp đầu, nàng cũng hoàn toàn không chú ý thấy.

Mãi tới hiệp đấu thứ ba, lúc này sức của Duẫn Tử Hàm cũng sắp cạn kiệt tới nơi, huấn luyện viên bỗng ra lệnh đổi người.

Lăng Siêu rút cuộc cũng vào sân.

Với tiếng hoan hô rầm rĩ của toàn bộ cổ động viên, rõ ràng có thể thấy hắn được hoan nghênh tới mức nào. Quả nhiên vừa mới vào sân, Lăng Siêu lắc mình một cách vô cùng đẹp mắt, tránh được gã “Tiên Đạo” của đối phương, thoải mái ném bóng ghi điểm.

Những động tác liên tiếp nhau, lọt vào mắt Tiêu Thỏ, không hiểu tại sao khiến cho lòng nàng có một cảm giác vô cùng đặc biệt.

Một lúc sau, Lăng Siêu nghiêm nhiên thành tiêu điểm của toàn sân bóng, liên tục ghi điểm, tiếng hoan hô của khán giả cũng không ngớt vang lên.

Tới lúc này, anh bạn Duẫn Tử Hàm trước đó vốn vô cùng đặc ý tự ngạo bắt đầu buồn bực. Gã liều mạng sống chết dồn hết sức đánh bóng chạy nhảy cả nửa trận đấu, sức lực đã sớm dùng hết, ấy vậy mà khán giả lại vô cùng nhiệt tình với nửa trận về sau này, bảo gã làm sao chịu cho nổi a? Kỳ thật, Duẫn đại thiếu gia nếu biết được không những khán giả không nhiệt tình với hắn, mà ngay cả Tiêu Thỏ từ đầu trận vẫn chưa hề chú ý tới biểu hiện xuất sắc của hắn, gã dám thương tâm mà đập đầu vào cột bóng rồi tự tử mất. *(Khổ thân bé Hàm, bé cũng xuất sắc cơ mà là nhân vật phụ làm nền thôi nên đành chịu thiệt vậy!)*

Tuy đội của trường A được Lăng Siêu dẫn đầu liên tục ghi điểm, nhưng trường Z dù sao cũng không phải chỉ có hư danh, vị “Tiên Đạo” kia tốt xấu gì cũng là dùng hơn hai lọ keo xịt tóc mới có thể tạo dáng tóc đẹp như vậy, nói gì thì nói cũng không thể có lỗi với hai lọ keo đó được. Thế nên đến hiệp đấu thứ tư, đội trường Z bắt đầu tấn công mạnh mẽ, tới khi hết hiệp, điểm số hai đội lại hòa nhau.

Bị lợi ngược dòng như vậy, các thành viên trong sân của trường A không khỏi có chút mệt mỏi, có chút lộ ra vẻ mặt uể oải, mà trong số đó mệt nhất chính là Duẫn Tử Hàm.

Thứ nhất, gã chơi từ đầu trận đấu, nên sức lực vốn không còn lại bao nhiêu. Thứ hai, gã

từ đầu chỉ chăm chăm biểu hiện thật tốt trước mặt Tiêu Thỏ, nên không hề phân chia sức lực dàn đều ra toàn trận, khiến cho cả hiệp hai lẫn hiệp ba liên tục mắc sai lầm.

Lúc này, huấn luyện viên của trường A đề nghị nghỉ ngơi.

Duẩn Tử Hàm giờ mới có thể dừng lại nghỉ lấy hơi, đáng tiếc gã lấy chưa được hơi nào thì Lăng Siêu đã bước về phía gã.

“Cậu nếu chơi không nổi, ra xin huấn luyện viên cho thay đi.”

Nghe cái giọng lạnh như băng của hắn, Duẩn Tử Hàm lập tức nổi giận. “Ai bảo tôi không chơi nổi? Cậu đừng coi thường người khác như thế!”

“Cậu đã giúp đối phương ghi điểm ba lần.”

Duẩn Tử Hàm đỏ bừng mặt, giận đùng đùng quát. “Lăng Siêu, cậu đừng khinh người quá đáng! Cậu đừng cho mình là hơn người khác thế chứ?” Dù gì cũng là thiếu niên, tính tình nóng nảy, suýt nữa gã còn muốn giơ cái tay đang nắm chặt lên nữa kia.

Nắm tay còn chưa kịp giơ, Lăng Siêu đã nhanh chóng lùi lại. “Hy vọng lát nữa cậu sẽ không làm gánh nặng cho toàn đội.”

Hắn nói xong, lập tức đi.

Sau lưng chỉ còn Duẩn Tử Hàm, nắm tay đang giơ lên một nửa, đứng như hóa đá.

Tiếng còi tiếp tục trận đấu vang lên, tới vài phút cuối, điểm số hai đội vẫn đang ngang nhau, mãi tới thời điểm mấu chốt cuối cùng, Lăng Siêu bỗng cướp được đường chuyền bóng của đối phương.

Khoảnh khắc đó, tất cả khán giả trên cao, kể cả Tiêu Thỏ trong đó, ai cũng nín thở.

Chỉ thấy hắn thoát một cái xoay người, bỏ lại hàng loạt hậu vệ của đối phương, nâng tay lên định ném bóng vào rổ.

Đúng lúc đó, một bóng ma lù lù xuất hiện vây hắn lại, “Tiên Đạo” kia lợi dụng ưu thế về chiều cao của mình liền chặn trước mặt hắn.

Lúc này nếu hắn cứng đầu mà ném bóng, cũng không phải là không thể ghi bàn, nhưng Lăng Siêu không thèm ném bừa, liền đảo tay một phát, đem bóng trong tay búng lên không trung chuyền tới cho Duẩn Tử Hàm.

Duẩn Tử Hàm tuy vô cùng kinh ngạc, nhưng dù sao đây cũng là khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, gã không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức nhảy lên ném bóng.

Vào rồi!

“Thắng rồi!” Toàn khán đài đồng loạt hét lên, khán giả ai nấy đều sục sôi mừng rỡ.

Duẩn Tử Hàm ngậy ngấn cả người đứng yên tại chỗ, cú bóng cuối cùng kia, ấy vậy lại là do gã ném vào, là hấn đó nha! Sau đó, toàn bộ đồng đội cũng sôi nổi ùa về phía hấn.

Trong khi cả sân đấu hoan hỉ âm ỉ, Lăng Siêu lại quay người bỏ đi.

Mất thấy Lăng Siêu rời khỏi sân đấu, Tiêu Thỏ không chạy theo mọi người chạy xuống dưới ăn mừng, mà là đi theo hấn ra ngoài.

Ra tới con đường rời khỏi sân đấu, nàng liền gọi hấn lại.

“Cậu vẫn khỏe đấy chứ?” Tiêu Thỏ có chút lo lắng nhìn Lăng Siêu, không biết vì sao lúc hấn quay người bỏ đi, trong lòng nàng bỗng có một cảm giác trống rỗng không nói nên lời.

“Không có việc gì.” Lăng Siêu bình thản đáp.

“Vừa rồi... tại sao cậu không tự mình ném bóng?” Tiêu Thỏ không hiểu, cú bóng đó nếu xét kỹ thuật chơi của Lăng Siêu, mười phần cũng phải được tám chín phần là ném trúng.

“Được bảy mươi phần trăm.” Lăng Siêu bỗng nói.

“Là sao?” Tiêu Thỏ có chút ngốc.

“Cú ném bóng đó nếu là tôi ném, đại khái là có bảy mươi phần trăm là trúng rồi.”

“Rồi sao?” Tiêu Thỏ nhìn hấn khó hiểu. “Không lẽ cậu chuyên cho Tử Hàm thì có thể ném trúng tới trăm phần trăm sao?”

“Cũng không quá được bảy mươi phần trăm.”

“Vậy tại sao cậu còn đem bóng chuyên cho cậu ta?”

“Nếu xác suất ném trúng là như nhau, tôi việc gì phải gánh vác cái nguy cơ có ba mươi phần trăm ném ra ngoài cơ chứ?” Đúng vậy, nếu là có nguy cơ ném trượt như nhau, không bằng đẩy cái nguy cơ đó cho Duẩn Tử Hàm gánh. *(Haizzz, bé Siêu thật là gian mà... cơ mà ta thích, hắc hắc)*

Tiêu Thỏ giật mình hiểu ra, đồng thời nàng cũng thầm mắng bản thân trong lòng: Nhà người lo lắng cho hấn làm quái gì? Nếu là có hại, hấn đời nào chịu để cho mình chịu hại cơ chứ.

Ai bảo hấn là Lăng Siêu cơ?

Chương 18

TÔI VÀ CẬU SỐNG CHUNG?

Đấu bóng rổ tuy là thắng trận, nhưng lại khiến cho anh bạn Duẩn Tử Hàm của chúng ta có một nỗi ám ảnh rất lớn. Gã không ngờ cú đánh bóng máu chốt kia lại là do Lăng Siêu chuyển cho mình. Gã không phải là ngốc, đương nhiên nhìn ra được kỳ thật lúc ấy Lăng Siêu hoàn toàn có thể tự mình ném bóng ghi điểm, chính là tại sao hắn không ném mà lại chuyển cho bản thân cơ chứ? Đây là một loại ra ơn sao?

Trên chiến trường, chết trong tay kẻ địch còn thông khoái hơn so với nhận ơn huệ do kẻ địch ban cho rất nhiều, hiển nhiên Duẩn Tử Hàm do đó vô cùng khó chịu. Hơn nữa hôm đó gã rất vất vả mới chuồn ra khỏi đám người xem và đồng đội vây quanh tầng tầng lớp lớp để đi tìm Tiêu Thỏ, lại phát hiện Tiêu Thỏ đi theo Lăng Siêu bỏ đi rồi. Gặp một lúc tới hai đả kích lớn như vậy, Duẩn Tử Hàm không khỏi im ắng trầm xuống một thời gian.

Nhưng Duẩn Tử Hàm dù sao cũng là một kẻ dai như đĩa xôi, trầm lắng xuống một thời gian xong cuối cùng cũng vẫn ngộ ngộ tiếp tục muốn tranh thủ tình cảm của Tiêu Thỏ. Chỉ tiếc là lúc đó học kỳ hai cũng đã sắp hết, và cũng đã tới lúc phải chọn phân ban ^[37].

Tiêu Thỏ, không nằm ngoài dự tính của mọi người, chọn khoa Văn. Khoa Tự nhiên, nàng thật sự kém vô cùng, đặc biệt là môn hóa, cố thế nào thì cố cũng chỉ miễn cưỡng đạt điểm trung bình. Văn khoa thì khác, từ học kỳ này trở đi, nàng vô cùng cố gắng học hành, còn dùng môn Văn để dần dần đuổi kịp các bạn cùng lớp, thậm chí còn có lần thi Ngữ Văn đạt điểm cao nằm trong top 10 của lớp.

Tiêu Thỏ chọn khoa Văn, bạn học chung quanh cũng lục tục chọn lựa. Ba cô bạn cùng phòng với nàng cũng không phải ngoại lệ, đều chọn khoa Văn, thậm chí cùng chọn khoa Văn với các nàng còn có gã ngồi cùng bàn với Tương Quyên Quyên là Cổ Tư Văn.

Mãi tới khi cả lớp đã chọn lựa xong xuôi, Duẩn Tử Hàm vẫn còn chưa lựa chọn.

Gã học các môn tự nhiên vẫn rất tốt, cha mẹ gã cũng hy vọng hắn chọn khoa Tự nhiên, nhưng mà gã cứ nghĩ tới học khoa Tự nhiên xong, về sau sẽ không thể học cùng lớp với Tiêu Thỏ, khiến gã vô cùng do dự.

Cứ thế lo tới lo lui vài ngày liền, rốt cục có một hôm mọi người đang nói chuyện tán gẫu linh tinh, Tiêu Thỏ đột nhiên hỏi gã. “Tử Hàm, cậu chọn khoa nào?”

“Tớ... còn chưa nghĩ xong.” Duẩn Tử Hàm không biết nên giải thích với Tiêu Thỏ ra

sao.

“Tớ thấy cậu học Tự nhiên tốt mà, tại sao không chọn luôn khoa Tự nhiên đi?”

Duẩn Tử Hàm trong lòng muốn nói to, tớ chọn khoa Tự nhiên, về sau sẽ không thể thấy cậu thường xuyên nữa, nhưng mà những lời này gã vẫn không thốt nổi nên lời, nên gã chỉ biết dùng một phương thức biểu đạt bóng gió uyển chuyển hơn. “Tiêu Thỏ, nếu tớ mà vào khoa Tự nhiên, sẽ không có ai giảng bài tập cho cậu.”

Gã cứ nghĩ, nói vậy Tiêu Thỏ nhất quyết sẽ hiểu ý, đáng tiếc gã lỡ đánh giá cao năng lực hiểu biết của Tiêu Thỏ mất rồi. Năm đó Lăng Siêu nói dễ hiểu đến thế mà còn bị Tiêu Thỏ ném xuống sông, huống chi là gã?

Tiêu Thỏ đáp. “Có việc gì đâu, tới lúc đó tớ sẽ hỏi thầy giáo vậy!”

Duẩn Tử Hàm lại cố thử lần nữa. “Vớ lại hai chúng ta sẽ không có cách nào ngồi chung bàn cả.”

“Dù cậu chọn khoa Văn, cũng đâu nhất thiết là chúng ta sẽ ngồi chung bàn?”

“Từ giờ về sau tớ sẽ ít gặp được cậu hơn.”

“Chọn khoa quan trọng hơn, ít gặp thì ít gặp thôi, có sao!”

Duẩn Tử Hàm: “.....”

Kỳ thật Duẩn đại thiếu gia hoàn toàn có thể nói câu nói mấu chốt kia ngay từ đầu, cơ mà gã cố tình lại chọn phương thức từ từ tiến tới, gây mê thần kinh Tiêu Thỏ trước, nên rõ ràng Tiêu Thỏ không phát hiện ra kể từ đầu cũng là lẽ thường tình.

Duẩn Tử Hàm đáng thương, chịu không nổi một loạt đả kích này, liền nhất thời xúc động chọn phát khoa Tự nhiên.

Không lâu sau, năm cao nhất vô cùng náo nhiệt rốt cuộc cũng bế mạc kết thúc, Tiêu Thỏ đã lên cao nhị (*tương đương lớp 11 của VN*).

Tiêu Thỏ lên cao nhị, có nghĩa là Lăng Siêu sẽ lên cao tam (*lớp 12*). Đối với một học sinh, lên cao tam quả thật là một thời điểm vô cùng quan trọng. Lăng Siêu dù có thấy bình thường, nhưng ba mẹ hắn cũng vẫn rất coi trọng việc này. Hai người lo nghĩ một hồi, liền quyết định cho con trai ra khỏi ký túc, tới ở một căn hộ chung cư bọn họ đã mua cạnh trường A, càng thêm yên tĩnh, và tiện bề cho họ chăm sóc cậu con cưng.

Đối với việc này, Lăng Siêu cũng không nói gì nhiều. Chỉ tới khi kỳ nghỉ hè năm đó tới, ngày đầu tiên được nghỉ, Tiêu Thỏ đang ngồi làm bài tập ở nhà Lăng Siêu, bỗng Lăng Siêu quay sang nói. “Từ học kỳ sau, tôi sẽ phải ra ngoài ở rồi.”

“Ừ.” Tiêu Thỏ chính là cái loại người việc gì đến thì đến, không suy nghĩ ý kiến ý cò gì

nhiều.

“Cậu cũng ra ở cùng.” Lăng công tử quả nhiên khác với Duẫn đại thiếu gia, đã nói là nói thẳng luôn vào chính đề.

“Hả?” Tiêu Thỏ ngây ra. “Tại sao tôi phải ra đó ở?”

“Nhà lớn quá, một người ở rất phí.”

Đây là loại lý do gì hả? Tiêu Thỏ có điểm > ____ <: “Ba mẹ cậu không bàn việc chuyển qua đó ở cùng cậu sao?”

“Mẹ tôi thỉnh thoảng mới tới.”

Tiêu Thỏ có chút đăm chiêu, gật gật đầu ra vẻ hiểu. Bỗng nàng nhận ra điều gì đó liên hỏi. “Cậu bảo tôi qua đó ở, không phải ý cậu là bình thường sẽ chỉ có mỗi hai chúng ta trong nhà chứ?” Thế này... thế này không phải là... sống chung sao? Nghĩ tới đây mặt Tiêu Thỏ không nhịn được bắt đầu đỏ lên.

“Cậu đang nghĩ cái gì?” Lăng Siêu đột ngột hỏi.

“Không... không có gì!”

“Cậu không phải đang nghĩ là tôi với cậu sống chung chứ?”

“Không mà!” Tiêu Thỏ thiếu tý nữa thì nhảy dựng lên khỏi ghế, mặt đỏ bừng như tôm luộc, hai con mắt không ngừng đảo qua đảo lại, đáng vẻ rõ ràng ‘nơi-đây-không-có-ba-ngàn-lạng’^[38]

Lăng Siêu thích thú, liền buông bút chống tay lên cằm khoái trá nhìn Tiêu Thỏ. “Nếu cậu muốn nghĩ thế, tôi cũng không để ý.”

Oạch...

Tiêu Thỏ rốt cục không chịu nổi nữa.

“Mẹ tôi gọi về ăn cơm rồi!” Lời còn chưa dứt, người đã biến mất không thấy bóng dáng.

Tiêu Thỏ cuối cùng vẫn chọn ở lại ký túc, đương nhiên quyết định này không phải bản thân nàng đưa ra. Phải biết rằng nàng chỉ là một con Ngọc Thỏ Tinh không chút đạo hạnh cao cường, đụng tới gã yêu tăng tu luyện thành tinh Lăng Siêu kia, đảm bảo bị bắt vào chuồng mà còn không biết làm sao bản thân lại tự động bước vào chuồng nữa kia.

Lần này không cho hai đứa ở chung, ấy lại là do hai bên cha mẹ vốn một lòng tác hợp hai đứa.

Tiêu gia cảm thấy dù gì con gái mình cũng còn nhỏ, hai đứa nhỏ ở chung, nhờ xảy ra chuyện gì, thật sự là hơi bị sớm quá. Còn Lăng gia thì lại sợ con trai mình học hành không tập trung, nhờ trượt thi đại học.

Dù sao, bốn người bọn họ cũng không khác gì các bậc cha mẹ khác, tấm lòng lo cho con cái lớn thành người vẫn là như nhau cả.

Cái việc cuối cùng này, kết quả quan trọng nhất chính là, năm nay Tiêu Thỏ rốt cuộc có thể thoát khỏi cơn ác mộng phải giặt quần áo cho Lăng Siêu!

Cứ như vậy thoải mái khoan khoái sống được một thời gian, cô nàng luôn luôn nhiều chuyện luôn nhảy cảm Tương Quyên Quyên cuối cùng cũng phát hiện ra có điều là lạ.

“Tiêu Thỏ, gần đây sao không thấy cậu giặt quần áo cho ông xã nữa?”

Đang cầm đầu ăn cơm, Tiêu Thỏ tí nữa thì chết nghẹn.

Nàng ngẩng đầu lên ai oán nhìn Tương Quyên Quyên, ánh mắt rõ ràng nói thành lời: Quyên nhi, cậu đừng có lúc nào cũng làm người khác thót tim thế chứ?

Khô thay, Tương Quyên Quyên hoàn toàn hiểu sai cái nhìn đó của Tiêu Thỏ, liền kêu toáng lên. “Tiêu Thỏ, không phải cậu đang cãi nhau với ông xã chứ?”

Câu nói này, khiến cho Tiêu Thỏ có thêm đồng bạn chịu cảnh mắc nghẹn muốn chết, chính là hai nàng Âu Dương Mai và Hà Diễm đang ngồi cạnh.

“Thỏ Thỏ, cậu quả thật đang cãi nhau với Lăng Siêu à?”

“Không có mà...” Tiêu Thỏ muốn khóc mà không ra nước mắt.

“Vậy là cậu không cãi nhau với ông xã nhà cậu?”

“Không phải!” Cái gì mà ông xã chứ? Chú ý dùng từ coi! Chú ý dùng từ a!

“Vậy là các cậu quả thật có cãi nhau?”

Tiêu Thỏ: “.....”

Người nói vô tình, người nghe lại cố ý.

Tin tức rằng thì là mà Tiêu Thỏ và Lăng Siêu cãi nhau liền hóa thành một cơn cuồng phong quét qua toàn bộ mạng lưới buôn dưa lê bán dưa chuột của toàn trường, tất nhiên cũng không tránh khỏi có sự tai nạn qua tai kia liền tam sao thất bản, bản mới bản cũ cứ gọi là loạn cào cào.

Nào là: ‘Song quyền nan địch nhị nữ, hoa khôi giảng đường hoành đào đoạt ái,’ [39],

nào là ‘Con dâu nuôi không chịu nổi tệ bạc đã ngã bài’, thôi thì ‘Lăng Siêu tham phú phụ bản, bội tình bạc nghĩa’ vân vân đủ cả. Các loại phiên bản tuôn ra bất tận tầng tầng lớp lớp, thừa đủ để có thể soạn thành cuốn sách: ‘Tiêu Thỏ không còn giặt đồ cho Lăng Siêu nữa – Mười vạn câu hỏi vì sao’.

Có nhiều lúc, lời đồn so với sự thật dù xa tít tắp nhưng lại vô cùng thú vị hơn nhiều.

Lời đồn đại cứ lan truyền như sóng trên biển, rốt cuộc cũng rơi vào tai Duẫn Tử Hàm.

Chương 19

LÔI KÉO VỀ NHÀ

Hôm đó, Tiêu Thỏ tan học còn ngồi tại chỗ nói chuyện phiếm với bạn bè, bỗng có người gọi. “Tiêu Thỏ, có người tìm cậu.”

Tiêu Thỏ ngó đầu ra ngoài cửa lớp, té ra là cậu bạn lâu ngày không gặp Duẩn Tử Hàm.

“Tử Hàm, cậu có chuyện gì sao?”

Duẩn Tử Hàm mặt đỏ bừng lên. “Tiêu Thỏ, chiều thứ bảy này cậu có rảnh không?”

“Cuối tuần này tớ không về nhà, nên rảnh, có việc gì thế?”

“Thứ bảy là sinh nhật tớ... tớ muốn mời cậu đi ăn tối.”

“Được a!” Tiêu Thỏ vui vẻ cười. “Cậu muốn có quà gì?”

“Không cần phiền phức thế, có cậu đến là vui rồi.” Duẩn Tử Hàm bình thản đáp, nhưng thật ra lòng gã đã sớm vui như tết. Từ sau khi quá đau lòng xúc động mà chọn khoa Tự nhiên, gã vẫn luôn hối hận trong lòng. Mãi tới gần đây nghe được tin Tiêu Thỏ và Lăng Siêu chia tay, cái hùng tâm tráng chí muốn tranh đấu kia vốn bị đè nén lâu nay lại bùng nổ. Lần này, gã quyết tâm phải thổ lộ với Tiêu Thỏ.

“Vậy quyết định nhé, chiều thứ bảy lúc ba giờ, tớ sẽ chờ cậu ở cửa Trung tâm Sách.”

“Được.”

Tiêu Thỏ không hề biết, trong lúc nàng và Duẩn Tử Hàm nói chuyện vui vẻ ở ngoài cửa phòng học, một đám người khác cũng đang ở bên trong lớp bàn tán về hai người.

Một người hỏi. “Ai da, nói vậy Duẩn Tử Hàm tìm Tiêu Thỏ có việc gì nhỉ?”

“Có vậy cũng thắc mắc, đương nhiên là việc riêng rồi!”

“Liệu có việc riêng gì cần học sinh khoa Tự nhiên đến khoa Văn bọn ta tìm người cơ chứ?”

“Các cậu thì biết cái gì? Duẩn Tử Hàm là bạn cùng bàn với Tiêu Thỏ năm cao nhất, quan hệ giữa hai người hẳn là không chỉ là bạn thường thôi đâu!”

“Không phải chứ? Tiêu Thỏ không phải là đã cặp với Lăng Siêu ở lớp cao tam sao?”

“Chia tay lâu rồi!”

“Tại sao lại chia tay nhỉ?”

“Nghe nói là hoa khôi học đường vẫn theo đuổi Lăng Siêu, Lăng Siêu không nén nổi sức quyến rũ đó nên bỏ rơi bà xã rồi!”

“Nói nhảm! Tôi thấy Lăng Siêu đâu phải loại người như vậy chứ! Có khi là Tiêu Thỏ có lòng khác... Lăng Siêu mới bắt đắc dĩ bị ép phải chia tay với nàng thôi.”

“Đúng nha! Các cậu xem Tiêu Thỏ với Duẩn Tử Hàm kìa, không biết đang nói chuyện gì nhỉ?”

“Còn có thể nói chuyện gì chứ? Là nói chuyện tình yêu tình báo thôi!”

.....

Chờ tới khi Duẩn Tử Hàm vô cùng vui vẻ đi về, Tiêu Thỏ quay lại lớp học, rốt cuộc đám người này cũng ngừng buôn chuyện, nhưng mà lại dùng ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn nàng.

Tiêu Thỏ cũng không để ý nhiều, về chỗ ngồi xuống. Vừa ngồi chưa ấm chỗ, Tương Quyên Quyên liền chờ không nổi hỏi luôn. “Thỏ Thỏ, Duẩn Tử Hàm tìm cậu có chuyện gì thế?”

“Cậu ấy nói thứ bảy sinh nhật, muốn mời tớ đi ăn.” Tiêu Thỏ thản nhiên nói.

“Sao hán mời cậu mà không mời tớ?”

Tiêu Thỏ gãi đầu. “Ồ, tớ chưa hỏi cậu ấy...”

Tương Quyên Quyên nheo nheo mắt. “Thỏ Thỏ, cậu không có chuyện gì dấu diếm tớ chứ?”

“Chuyện gì cơ?” Tiêu Thỏ bị nàng ta truy hỏi, đầu óc bắt đầu đen thui lùì.

“Rốt cuộc cậu với Duẩn Tử Hàm có quan hệ gì?”

“Tớ với cậu ấy á?” Tiêu Thỏ muốn ngốc cả người, bọn họ thì làm gì có quan hệ gì?

“Đừng có giả bộ! Duẩn Tử Hàm thích cậu, đừng bảo tớ là cậu không biết nhé!”

“Á?” Tiêu Thỏ giật bắn người sợ hãi. “Quyên nhi, cậu không đùa đấy chứ?”

“Ai thêm đùa với cậu?” Tương Quyên Quyên giận dỗi bĩu môi. “Nếu cậu không nói thật, tớ sẽ đi hỏi người khác!”

Tương Quyên Quyên quả nhiên nói sao làm vậy, nàng hỏi Tiêu Thỏ không được, liền quay người chạy tới khoa Tự nhiên tìm bạn của Duẩn Tử Hàm hỏi thăm.

Bạn gã đáp. “Tôi cũng không biết, để tôi hỏi người khác xem?”

Kết quả là bạn gã tìm bạn của bạn gã, bạn của bạn gã đi tìm bạn của bạn của bạn gã, cuối cùng cái việc này lại nghiêm chỉnh chấp hành quy tắc, biến thành đề tài buôn chuyện, đồn đại khắp nơi.

Các phiên bản dĩ nhiên là lại mọc ra nhiều loại mới.

Phiên bản một: “Cần khôn nghịch chuyển, Tần Hương Liên bỏ rơi Trần Thế Mỹ^[40].”

Phiên bản hai : “Cá mòi vùng lên, con dâu nuôi đã động lòng xuân^[41].”

Phiên bản ba : “Con thỏ rắc rối kia sẽ chết vào tay ai?” (ack)

...

Tóm lại lời đồn cứ thế mà lan truyền ra xa, truyền tới truyền lui, truyền qua truyền lại, dĩ nhiên là rơi vào tai Duẫn Tử Hàm, cuối cùng rồi cũng rơi vào tai kẻ học sinh đang học năm cuối là Lăng Siêu.

Chiều thứ bảy, trời có chút lạnh, Tiêu Thỏ liền thay quần áo ra khỏi nhà.

Nàng vừa đi, Tương Quyên Quyên liền rên rỉ. “Nữ sinh có người theo đuổi thật là tốt a! Không như thân tôi đây sắp thành bà cô, chết già trong cái phòng ký túc này mất thôi!” (Nhắc lại, các nàng mới lớp 11 nha >___<)

“Thứ bảy tuần trước không phải cậu vừa đi nhà hàng Biển ăn lẩu hải sản sao?” Hà Diễm bĩu môi.

“Sao cậu biết?” Tương Quyên Quyên kinh ngạc không ngờ.

“Cổ Tư Văn kể mà.”

Rồi thì Âu Dương Mai cũng chen vào. “Cổ Tư Văn đã đem chuyện này kể cho nam sinh trong cả lớp, còn nói bọn họ không nên có ý tưởng gì với cậu cả.”

Tương Quyên Quyên: “.....”

Lúc này, Tiêu Thỏ đã ra khỏi cổng trường, rảo bước tới trung tâm Sách.

Trung tâm Sách ở ngay cạnh trường, ra khỏi cổng rẽ một cái là tới. Tiêu Thỏ giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã ba giờ kém năm phút, Duẫn Tử Hàm hẳn đã chờ nàng rồi.

Nàng bước nhanh hơn một chút, chuẩn bị rẽ vào góc phố. Bỗng nhiên một bóng người đột ngột nhào ra chặn trước mặt nàng, khiến nàng thiếu chút nữa thì đâm sầm vào đó.

Ngẩng đầu nhìn, quả đúng là Lăng Siêu, hai mắt lạnh lẽo nhìn nàng chăm chăm.

“Sao thế?” Lời còn chưa dứt, tay nàng bỗng bị hấn túm chặt lấy.

“Đi.” Lăng Siêu nói.

“Làm gì? Ê! Cậu đừng có kéo tôi, tôi còn có việc...” Phản đối cũng vô dụng, bởi Lăng Siêu đã lôi nàng đi quay lại trường.

Sức lực Tiêu Thỏ vốn không phải yếu ớt, nhưng nàng lại không hề ngờ tới, cái kẻ vài năm trước còn bị nàng ném bay kia, giờ sức lực đã mạnh hơn nàng rất nhiều. Mặc cho nàng bị lôi theo sau vừa kêu vừa mắng, bàn tay hấn nắm chặt tay nàng nhất quyết không buông. *(Ôi ôi bé Siêu bá đạo quá nha, cơ mà ta thích, hí hí)*

Cứ như vậy bị lôi kéo một hồi, Tiêu Thỏ rốt cục không thềm chống cự nữa, mặc kệ hấn kéo, mà lẽo đẽo đi theo.

Trời có chút lạnh, trên đường thưa thớt bóng người, Tiêu Thỏ im lặng bước, mọi âm thanh chung quanh dường như cũng trở nên lặng lẽ hơn. Sự im lặng bao phủ ấy cuối cùng khiến cho Tiêu Thỏ để ý tới bàn tay nàng đang bị Lăng Siêu nắm lấy.

Tay hấn, vì chơi bóng rổ nhiều nên dường như to hơn rất nhiều, nhìn qua như thể xòe ra là có thể bao trùm lấy toàn bộ bàn tay nàng.

Nàng bỗng nhớ lại cách đây lâu lắm rồi, khi hai người còn đi học mẫu giáo, hàng ngày nàng chính là luôn nắm tay hấn như vậy mà đi về nhà. Thật không ngờ, nhiều năm sau bọn họ lại đổi vai cho nhau, lại thành Lăng Siêu kéo tay nàng, mà nàng không có chút biện pháp nào để phản kháng. Rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào mà hai người bọn họ lại có sự biến hóa lớn lao như vậy...

Tiêu Thỏ suy nghĩ tới nhập thần, mãi tới khi Lăng Siêu bỗng dừng lại trước một cánh cửa chung cư.

“Đây là đâu?” Tiêu Thỏ hỏi.

Lăng Siêu liếc nàng một cái, thản nhiên trả lời. “Nhà tôi!”

Tiêu Thỏ không nhớ nổi bản thân làm thế nào mà mơ mơ màng màng đi theo Lăng Siêu lên tầng nữa.

Lúc Lăng Siêu vừa thốt ra hai chữ ‘Nhà tôi’ ấy, tinh thần nàng lập tức hoảng hốt, đầu óc nghĩ loạn tưng bậy một hồi có có không không, chờ tới khi hồn quay về xác, tinh thần hồi phục, hai người đã tới trước cửa căn hộ.

Lăng Siêu lấy chìa khóa mở cửa, đứng đó chờ nàng vào.

Tiêu Thỏ nuốt nước bọt đánh ực một cái, bỗng trong lòng có cảm giác vô cùng bối rối hoảng hốt.

“Tôi... không vào đâu. Tử Hàm còn đang chờ... Á...” Lần nữa, lời còn chưa dứt, Lăng Siêu đã kéo nàng vào trong.

Vừa vào trong, cửa lập tức bị Lăng Siêu đóng sầm lại, Tiêu Thỏ chưa kịp hồi phục tinh thần, lập tức cảm thấy một làn khí tức mạnh mẽ nóng hừng hực đang bao phủ toàn thân. Nàng theo bản năng liền lùi lại phía sau trốn, vừa lùi hai bước, lưng đã chạm tới cánh cửa.

Lúc này, Lăng Siêu đã đặt hai tay lên phần cánh cửa ngay phía trên hai vai nàng, người tiến lại gần, giam chặt nàng giữa hai tay, cánh cửa và thân người hắn.

Đầu óc Tiêu Thỏ lập tức trống rỗng không còn tí suy nghĩ mạch lạc nào, lời muốn nói tất cả đều quên sạch không còn một chữ, răng đánh lập cập, lưỡi lắp bắp. “Cậu... cậu làm gì vậy?”

Lăng Siêu không quan tâm, càng tiến lại gần hơn, mãi tới khi mặt hắn chỉ còn cách nàng chừng chục phân thì dừng lại. (*Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn a!*)

Hắn nói. “Mẹ ta hôm nay không có nhà.”

“Ừm...” Tiêu Thỏ không thể mở miệng thốt ra lời, nàng sợ mình mà ngo ngoáy nói chuyện sẽ đụng vào mặt Lăng Siêu mất.

“Trong nhà không có ai cả.”

Lúc hắn nói, toàn bộ hơi thở ấm nóng đều phủ lên gương mặt của Tiêu Thỏ, khiến mặt nàng càng lúc càng nóng lên, đầu thì bắt đầu miên man suy nghĩ này nọ: Sao hắn lại nói với nàng là trong nhà không có ai? Không lẽ... Vừa nghĩ tới đây, mặt Tiêu Thỏ chợt trắng bệch ra.

Thấy vẻ mặt nàng vừa đỏ lại trắng, bộ dạng kinh hoàng sợ sệt, cơn giận dữ lúc nãy còn bùng bùng trong lòng Lăng Siêu một khắc liền tiêu tan. Hơn nữa hai người đứng gần nhau như vậy, bản thân hắn cũng có chút không kiềm chế được này nọ. (*Này nọ là gì a? *chóp mắt giả nai**)

Hắn chậm rãi thu tay lại, đứng thẳng lên rồi thản nhiên nói. “Nên hôm nay, cậu phải nấu cơm.” (**fangirl té cái rầm* =*)))

Chương 20

TRỐ TÀI LÀM BẾP

Tiêu Thỏ ngán cả người nhìn đồng thức ăn trong tủ lạnh.

Bỗng dung nàng cảm thấy, dường như trước giờ cái đồng đồ là lạ này, nàng mới chỉ nhìn thấy lúc chúng được nấu chín bày lên bát lên đĩa thôi thì phải

Nàng lướt tay qua gói thịt lợn (*sống*) một lát, rồi lại sờ sờ miếng thịt gà (*cũng sống nốt*), cuối cùng lại ngó ngó tảng thịt bò, cuối cùng vẫn không còn cách nào khác, thò tay ra với lấy đồng trứng gà.

Lúc nàng đóng cửa tủ lạnh lại, bỗng đập vào mắt là cảnh Lãng Siêu ngồi thư thái ở trên ghế sofa nghiêng người ngồi học bài, trong lòng có chút sầu não bi thảm.

Đúng lúc đó, Lãng Siêu dường như cảm thấy nàng đang nhìn, liền ngẩng đầu lên nhìn nàng, đúng lúc hai ánh mắt chạm nhau, Tiêu Thỏ vội vã quay đi, giả như chưa có chuyện gì xảy ra hết.

Nếu để cho Lãng Siêu nhìn thấy vẻ mặt sầu não đau khổ của nàng, đảm bảo lát nữa hẳn sẽ cười nhạo nàng đến cơm cũng không biết nấu. Cơ mà nói đi cũng phải nói lại, nàng vốn là con một, từ nhỏ ba mẹ không hết bắt nàng nấu cơm, trong trường lại có nhà ăn, nàng không biết nấu cơm cũng là bình thường mà...

Haizzzz! Tiêu Thỏ thở dài, nhìn nhìn mấy quả trứng gà trong tay, lại quay sang phía bếp nhìn đồng nồi niêu ở đó.

Thôi làm cơm rang trứng vậy!

Về phần lãng Siêu, sau khi lòi được Tiêu Thỏ về nhà, tâm tình hẳn trở nên vô cùng vui vẻ. Làm bài thi cũng thoải mái hơn thường lệ, chỉ một chốc là hẳn đã làm xong nửa bài. Đang chuẩn bị làm nốt nửa còn lại, bỗng dung hẳn nghe thấy một loạt âm thanh loảng xoảng trong bếp vang ra, như thể có người nào đó đang đánh nhau vậy.

Chỉ một chốc sau, Tiêu Thỏ một tay ôm đầu một tay cầm cái vá rang cơm, mặt xám xịt như tro chạy vội ra. “Chết rồi... cháy!” Té ra là nàng cho quá nhiều dầu vào chảo, dùng vá đảo qua đảo lại một lúc vô tình để lửa ga bén vào khiến toàn bộ đồng dầu ăn trong chảo đều bùng lên.

Lãng Siêu vội vã chạy vào bếp, nhanh tay lấy nắp vung đập chảo lại dập tắt lửa, thêm một trận loảng xoảng nữa, cuối cùng cái bếp cũng lại yên lặng như cũ.

Tiêu Thỏ giờ mới thở phào nhẹ nhõm, tay cầm cái vá cẩn thận rón rén tới gần chảo, thò

tay nhấc nắp lên, lập tức một làn khói đen kịt bay lên, cả căn bếp cũng lập tức ngập tràn mùi cháy khét lẹt. Nàng lại liếc mắt nhìn đồng trứng gà trong chảo, giờ chỉ còn là một đồng đen đen dưới đáy, có khi còn không phân biệt nổi đâu là đáy chảo đâu là trứng gà. *(Hic, thật là ác liệt. Trận chiến giữa Thỏ Thỏ và trứng gà: Thỏ Thỏ thua!)*

Mặt Tiêu Thỏ đen kịt vô cùng đáng thương quay sang nhìn Lăng Siêu gượng cười. “Trứng gà vậy là đã về trời...”

Lăng Siêu nhìn nàng, chỉ biết thở dài bất đắc dĩ. “Gà mẹ mà biết, đảm bảo sẽ khóc thét!”

Tiêu Thỏ: “.....”

Gà mẹ đập cánh: “Cục tác... tác... tác...”

Một phút mặc niệm qua đi, Lăng Siêu nói. “Đưa đây.”

“Gì?” Tiêu Thỏ ngẩn người.

“Vá.”

“Á!” Tiêu Thỏ giờ mới phản ứng, vội vàng đem cái vá trong tay đưa cho Lăng Siêu.

“Tạp dè!”

Biết bản thân đã gây họa lớn, Tiêu Thỏ biết thân biết phận ngoan ngoãn cởi tạp dè ra không dám nói câu nào.

“Mặc vào giúp tôi.” Lăng Siêu ra lệnh.

“Hả?” Tiêu Thỏ ngây cả người, tay cầm tạp dè do dự một lúc lâu, bỗng ánh mắt nhìn tới đồng trứng chim vô tội bỏ mình trong chảo, liền rầu rĩ ngoan ngoãn mang tạp dè vừa cởi ra kiềng chân đeo lên cổ Lăng Siêu.

Kiềng kiềng a kiềng kiềng, vẫn không đeo được.

Cuối cùng Lăng Siêu nhịn không nổi quát khế. “Cậu đứng xa như thế làm sao đeo vào cổ tôi được?”

Tiêu Thỏ giờ mới nhận ra, quả là nàng đứng cách hắn tận hơn một mét, tay dĩ nhiên là với không tới cổ hắn rồi. Có điều nàng cứ nghĩ tới cảnh lúc nãy Lăng Siêu ép nàng vào cửa, tim bỗng dưng lại vô duyên vô cớ đập loạn lên, nên không dám lại gần hắn.

“Ai bảo cậu cao như cái cột nhà thế cơ chứ, cậu cúi đầu xuống không được à?” Nàng cắn răng đá quả bóng trách nhiệm về phía hắn.

Lăng Siêu nhếch khóe môi, quay qua lập tức cúi mặt xuống gần nàng.

Tiêu Thỏ không ngờ hần lại ngoan ngoãn nghe lời như thế, lại còn ngay lập tức cúi mặt về phía nàng, hơi thở hần nóng hổi phả lên mặt khiến cho trong đầu không tránh khỏi lại hồi tưởng lại cái cảnh ám muội lúc nãy, lập tức mặt nàng đỏ rần lên.

Nàng không dám nghĩ nhiều hơn, vội vã đem dây đeo tạp dề tròng lên cổ hần, rồi nhanh chân như chạy trốn vòng ra phía sau lưng choàng tay với lấy hai cái dây đeo lưng buộc gọn sau lưng hần.

Chờ nàng buộc tạp dề cho hần xong, Lăng Siêu đã quay người lại. Nàng chưa từng thấy dáng vẻ hần đeo tạp dề, giờ thấy có chút ngộ nghĩnh lại có chút cảm giác thân thiết không nói nên lời.

“Tôi nấu, cậu giúp.”

Lăng Siêu nói xong, vươn tay với lấy cái chảo chứa ‘thì thề’ hi sinh oanh liệt của trứng gà trên bếp ga đưa cho nàng. “Rửa đi.”

Tiêu Thỏ máy móc nhận lấy cái chảo, lại liếc nhìn qua thêm cái nữa, một đồng trứng gà đen xì khét lẹt nằm dưới đáy, dáng vẻ như chết mà không nhắm mắt. Lăng Siêu nói quả là đúng, gà mẹ nhìn thấy sẽ khóc thét mất. T_____T

Tiêu Thỏ tuy không biết nấu ăn, nhưng rửa nồi lại vô cùng thành thạo, cái chảo cháy đen kia bị nàng cọ cọ rửa rửa một hồi, nhanh chóng lại sáng bóng như ngày nào, giống như chưa từng xảy ra ‘thảm án’ kia vậy.

Quả nhiên mắt không thấy thì tim không đau, vừa nhìn thấy cái chảo sạch sẽ, Tiêu Thỏ dường như quên bég luôn cái ‘thảm án’ lúc nãy là do mình gây ra, vui vẻ hào hứng quay lại định khoe cái chảo với Lăng Siêu.

Vừa quay lại, người ngây dại.

Hần đứng đó, ánh mắt vô cùng chăm chú, con dao trên tay bầm bầm chặt chặt như bay lượn, trên bàn bếp là mấy cái đĩa đựng đầy những thứ hần vừa cắt : rau củ thịt thà này nọ, xanh xanh đỏ đỏ, nhìn vô cùng đẹp mắt.

“Cậu học làm bếp khi nào thế?” Tiêu Thỏ nhin không được bèn hỏi.

“Mới học.”

Mới học? Không phải là tới đây ở rồi mới học chứ? Từ đó tới giờ mới có mấy tháng mà! (____ !)

Bỗng Tiêu Thỏ nghĩ ra điều gì đó. “Cậu biết nấu cơm còn gọi tôi tới làm gì hả?”

Lời nói này bị chìm trong âm thanh leng keng của nồi chảo va vào nhau, Lăng Siêu không trả lời nàng.

Chờ tới khi Lăng Siêu nấu ăn xong, đã là sáu giờ tối.

Tiêu Thỏ ngửi thấy mùi ăn thơm nức phòng, bụng liền ọt ọt mấy cái.

Vừa rồi nàng nhìn Lăng Siêu làm bếp, vốn định mon men lại gần bái sư học nghệ, không ngờ xem cả nửa ngày, nghề thì không học được, nhưng một đám côn trùng đói khát trong bụng lại bị đánh thức dậy.

Lần đầu tiên nàng phát hiện, hóa ra xem người khác nấu ăn như vậy cũng là một sự hưởng thụ đáng nhìn a.

“Được rồi, mang đồ ăn ra đi!” Lăng Siêu nói.

“Được!” Tiêu Thỏ vui vẻ ứng thanh đáp, vội vội vàng vàng mang đồ ăn hân hân nấu xong mang ra phòng ngoài, không nhiều không ít vừa đúng ba món mặn một món canh. Một đĩa thịt bò xào tiêu xanh, một đĩa cải thảo xào, một đĩa thịt thái mỏng xào khoai tây, lại thêm một bát canh trứng nóng hôi hổi nữa.

Đồ ngon trước mặt, bụng Tiêu Thỏ kêu càng to, nàng liền vội vã cầm đũa gấp nhanh một miếng thịt bò.

“Cẩn thận bỏng!” Lăng Siêu vội nhắc.

Y như rằng Tiêu Thỏ bị bỏng đầu lưỡi, đưa tay ôm miệng rên hừ hừ một lúc, bỏng đau tới mức nước mắt muốn trào ra, nhưng miệng vẫn không quên lúng búng lúng búng phun ra hai chữ. “Ngon... quá...”

Bỏng tới thế còn không quên nói Ngon quá, đủ để chứng minh Lăng Siêu nấu ăn ngon tới chừng nào.

Tiêu Thỏ từ bé tới giờ mới có một bữa ăn vui vẻ tới thế, ngay cả món tiêu xanh vốn không thích ăn cũng ráng ăn vài miếng, vừa ăn vừa khen. “Cậu nấu thật ngon a, còn ngon hơn mẹ tôi nấu ấy chứ! Về sau về nhà cậu nấu cho tôi ăn nhé...”

“Được.” Lăng Siêu nhìn nàng ăn ngấu nghiến như hổ, mắt hơi nheo lại gian xảo. “Vậy cậu phụ trách việc rửa bát, giặt quần áo, dọn dẹp trong nhà.”

“Không sao!”

Tiêu Thỏ càng ăn càng cao hứng, hoàn toàn không ý thức được vừa rồi bọn họ nói chuyện, chính là thảo luận việc kết hôn xong chia sẻ việc nhà ra sao.

Cứ như vậy nam thực như hổ nữ cũng thực như hổ một hồi, Tiêu Thỏ cuối cùng cũng ăn xong, chờ vuốt bụng no nê nhìn lên đồng hồ, đã thấy kim chỉ bảy giờ tối.

Bảy giờ tối của mùa thu không thể so với bảy giờ tối mùa hè, ngoài trời đã tối mịt, Tiêu

Thỏ nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngốc cả người.

Lăng Siêu nhìn ra đầu nàng đang nghĩ gì, liền nói. “Đêm nay cậu đừng về.”

“Không được...” Tiêu Thỏ miệng thì nói thế, trong lòng lại đã dao động, thời tiết lạnh thế này, ăn no, ngồi ghế xa lông coi TV, quả là thích hơn a!

Lăng Siêu nói. “Vậy tự cậu đi mà về!”

Tiêu Thỏ >__<>__< nhu nhược nói. “Tôi không về nữa vậy...”

Lăng Siêu khẽ nhếch mép. “Ngăn kéo tủ phòng mẹ tôi có bàn chải và khăn mặt mới đó, muốn dùng thì tự đi mà lấy, tôi vào phòng sách học bài, có việc gì thì gọi.”

Sao nàng bỗng có cảm giác hắn đã có chuẩn bị từ trước nhỉ? Tiêu Thỏ gỡ đầu gỡ tóc một hồi vẫn không nghĩ ra đành nói. “Được.”

Lăng Siêu đi làm bài tập, Tiêu Thỏ thu dọn bát đĩa trên bàn gọn gàng sạch sẽ, rửa bát xong mới vào phòng tắm tắm một phát rồi ngồi bịch xuống ghế xa lông hào hứng ngồi xem TV. *(Giống cảnh sinh hoạt gia đình quá !!!)*

Tuần này nàng không về nhà, trong phòng ký túc lại không có TV, vốn nghĩ hắn sẽ vô cùng nhàm chán, không ngờ còn có thể hưởng thụ như vậy, thật là không tồi. *(Khổ chưa, anh Tử Hàm bị bỏ quên nơi nào rồi.)*

Tiêu Thỏ vui vẻ vừa xem TV vừa nghĩ linh tinh, một chốc đã tới mười giờ.

Lúc này, trên TV đang phát một bộ phim võ hiệp, tới cảnh vị đại hiệp nọ lấy một địch mười, đem đám lính cò con giun đất kia đánh cho tơi bời hoa lá, bỗng nhiên có một gã binh lính đằng sau có ý định đánh lén vị đại hiệp kia, chàng liền nhanh chóng xoay người, không chút do dự xoay kiếm đâm thẳng vào bụng gã binh lính đó. Hắn ta liền kêu a một tiếng ngã xuống đất, ôm bụng lăn lộn đau đớn, vẻ mặt vô cùng tả thực.

“Gã lính này diễn tốt thật, mình nhìn hắn còn thấy đau bụng” Tiêu Thỏ tự nhủ.

Có điều chỉ một lúc sau, nàng bị thảm phát hiện ra không phải là do gã lính đó diễn tốt, mà bụng nàng quả thật đau vô cùng.

Chương 21

NGỘ ĐỘC THỰC PHẨM

Lúc Lăng Siêu ra khỏi phòng sách, Tiêu Thỏ đã đi cầu ba lần, ói hai lần, nằm bẹp dí ở ghế sofa, mặt trắng bệch như tờ giấy. Nàng vừa nhìn thấy Lăng Siêu, nước mắt bỗng dưng trào ra, hơi thở yếu ớt run rẩy. “Trúng gà... hình như tìm tôi để báo thù...”

Lăng Siêu không nói câu nào, nhanh chân bước tới, sờ thấy tay nàng lạnh như băng, chân mày không khỏi nhíu lại. Hắn quay vào phòng ngủ lấy một tấm chăn lông đắp lên người nàng.

“Cậu chờ chút tôi đi lấy thuốc.”

Uống thuốc xong, lại uống nước ấm, bệnh tình của Tiêu Thỏ vẫn không có dấu hiệu biến chuyển tốt hơn, ba lần đi cầu trong vòng hai tiếng tiếp theo, khiến cho sắc mặt nàng từ trắng sang xanh lét, không khác gì màu vỏ quả dưa chuột.

Lăng Siêu đặt cốc nước xuống bàn. “Đi bệnh viện vậy.”

Do Tiêu Thỏ bị ‘hành hạ’ như vậy, sức lực của nàng đã sớm biến mất sạch. Lúc Lăng Siêu đỡ nàng đứng lên khỏi ghế sofa, toàn thân nàng đã mềm oặt như khối đậu hũ.

Hắn cúi người xuống định đỡ nàng.

Tiêu Thỏ đã sớm mệt tới mức đầu óc mơ hồ, không hơi đâu suy nghĩ nhiều liền gục lên lưng hắn, đầu ngả lên vai, mặt áp vào cổ hắn. Hơi ấm nóng từ cơ thể hắn truyền tới khiến nàng cuối cùng cũng có chút tỉnh táo lại.

Sau đó, Lăng Siêu đã đỡ nàng chạy ra cửa xuống dưới nhà.

Trời đêm mùa thu ở thành phố A có chút lạnh lạnh. Lúc được hắn đỡ xuống dưới đường, Tiêu Thỏ chợt cảm thấy một luồng gió lạnh ập vào mặt, khiến nàng nhin không nổi run rẩy một chút.

Cảm thấy người nàng run lên, Lăng Siêu liền khe khẽ xóc xóc nàng, thấp giọng an ủi. “Bệnh viện ngay gần đây, cậu ráng chịu một chút.” Âm thanh trầm trầm ấy theo gió truyền vào tai nàng, trong một chốc, Tiêu Thỏ chợt cảm thấy gió dường như cũng bớt lạnh hơn.

Khu chung cư nhà Lăng Siêu cách bệnh viện một phố. Lăng Siêu không gọi xe, không chút do dự đỡ nàng nhằm thẳng hướng bệnh viện mà chạy.

Tiêu Thỏ tuy giờ mềm nhũn nửa sống nửa chết, nhưng dù gì cũng là một người ‘gần lớn’. Cũng một người ‘gần lớn’ chạy qua một con phố, lúc tới được bệnh viện, trên trán hắn đã toát ra vài giọt mồ hôi, miệng cũng thở hổn hển. Nhưng hắn không chịu ngồi nghỉ, chạy vội

khắp nơi công nàng tìm người xem bệnh, tìm bác sĩ, xét nghiệm, mua thuốc, rót nước... Cuối cùng tới khi Tiêu Thỏ có thể nằm yên một chỗ truyền dịch, đã là ba giờ sáng.

Lúc này trong bệnh viện cũng đã xử lý bệnh nhân, thuốc và dịch truyền được truyền vào tĩnh mạch nhanh chóng, sắc mặt Tiêu Thỏ cuối cùng cũng khá hơn rất nhiều, đầu óc cũng không còn mơ hồ như trước. Nàng thấy Lăng Siêu vất vả từ nãy tới giờ, trong lòng cũng có chút cảm động lo lắng không yên. (*hic, Siêu Siêu thật là tốt a!*)

“Không thì cậu về nhà ngủ trước đi, chờ tôi truyền dịch xong cậu lại tới đón cũng được.”

Lăng Siêu lắc lắc đầu. “Cậu ngủ đi, đừng lo cho tôi.”

“Không thì cậu ngủ một lát đi vậy? Lúc nào xong tôi gọi.”

Lăng Siêu vẫn lắc đầu, mắt không chớp nhìn nàng đắm đắm.

Tiêu Thỏ bỗng cảm thấy hơi ngượng ngịu. “Không thì...”

“Suyt!” Ngón tay hần bỗng chặn lên môi nàng, dịu dàng như dỗ dành một đứa trẻ. “Đừng nói nhiều, mau nghỉ ngơi đi, chờ truyền xong tôi gọi cậu dậy.” Khoảnh khắc đó, đôi mắt hần nhìn nàng bỗng nhiên toát lên một sự ấm áp chưa từng có, nhu hòa dịu dàng lại sáng rực lên, giống như mặt nước hồ ban đêm phản chiếu ánh bầu trời đầy sao lấp lánh. (**fangirl chóng mặt mơ màng**)

Tiêu Thỏ chột trong lòng hoảng hốt, cảm giác như cả người nàng đang chìm trong cái hồ nước trong mắt hần, chờ tới lúc nàng hồi phục tâm trí, ngón tay hần vẫn còn ấn nhẹ trên môi nàng, đôi mắt hần vẫn như vậy, nhìn nàng đắm đắm.

Nàng vội vã quay đi tránh ánh mắt kỳ lạ của hần. “VẬY... TÔI NGỦ ĐÂY...”

Dứt lời nàng từ từ nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Vấn đề là, trong lúc này làm sao ngủ được cơ chứ? Nàng vốn giả vờ nhắm mắt lại ngủ, mí mắt thỉnh thoảng lại khẽ giật một cái, thỉnh thoảng lại hé ra liếc về phía Lăng Siêu một cái, chỉ thấy hần cúi người sửa lại, ém mép chặn trên người nàng cho kín, rồi ngồi trên cái ghế cạnh đó tiếp tục nhìn nàng chăm chăm. (*Ôi bé Siêu chu đáo quá đi *mắt hình trái tim**)

Ánh mắt hần vừa chạm tới nàng, Tiêu Thỏ liền vội vã nhắm tịt mắt lại, gương mặt vốn yếu ớt tái nhợt giờ cũng có chút ửng hồng.

Nàng tuy đã nhắm mắt, nhưng vẫn có thể cảm thấy kẻ ngồi bên cạnh vẫn dùng mắt nhìn nàng, khiến thần kinh nàng vô cùng căng thẳng, ngay cả trở mình cũng không dám động đậy. Dần dần trong đầu nàng hiện lên khuôn mặt của Lăng Siêu, vừa rồi hần công nàng chạy tới bệnh viện, toàn bộ dáng vẻ vội vã của hần như một cuộn phim quay chậm từ từ hiện lại trong ký ức của nàng, ngay cả vầng trán lấm tấm mồ hôi của hần cũng đều hiện lên rõ mồn một trong

đầu nàng.

Trái tim thiếu nữ vốn như một mặt hồ phẳng lặng, cuối cùng cũng có một viên đá đầu tiên rơi xuống, từng gợn sóng chậm rãi tỏa ra, theo các đầu thần kinh tới tứ chi của nàng. Bàn tay vốn lạnh như băng, rốt cục có chút ấm áp...

Cứ như vậy ấm áp trong lòng, cơn buồn ngủ bắt đầu kéo tới.

Truyền nước cả đêm, cuối cùng bụng đã hết đau, nhưng cả người Tiêu Thỏ vẫn hoàn toàn không còn tí sức lực nào. Bác sĩ kê thuốc cho nàng, dặn kỹ trong mấy ngày tới tốt nhất không nên ăn uống linh tinh, bệnh của nàng chính là do ăn uống tinh tinh mà ra đó.

Về đến nhà, Tiêu Thỏ ngồi suy nghĩ cả nửa ngày cũng không nghĩ ra rốt cuộc mình ăn phải cái gì khiến cho đau bụng như thế, liền quay sang nhìn Lăng Siêu. *(Có ai nghĩ ra ‘về đến nhà’ này là nhà ai không nào? hí hí)*

Lăng Siêu liếc mắt cũng nhìn ra nàng đang nghĩ thâm cái gì, liền nói luôn. « Đồ trong tủ lạnh đều là hôm nọ mẹ tôi vừa mua, không hề bị hỏng đâu. »

Nếu không phải là đồ nhà hần bị hỏng, không lẽ quả thật là bạn trứng gà không cam lòng bỏ mạng thê thảm nên hóa thành oan hồn kiếm nàng báo thù? *(sức tưởng tượng của Thỏ Thỏ thật là tốt!)*

“Á!” Tiêu Thỏ bỗng nhớ ra điều gì, liền nhanh chóng lôi di động ra gọi điện thoại cho Trương Quyên Quyên.

Điện thoại vừa được bắt máy, bên kia liền truyền đến tiếng Trương Quyên Quyên, giọng vô cùng yếu ớt. “A lô...”

Tiêu Thỏ >___< : “Quyên nhi, không phải cậu cũng đau bụng chứ?”

“Đau! Ruột của lão nương ta sắp đứt đoạn rồi!” Trương Quyên Quyên rên rỉ. “Sao? Cậu cũng bị ư?”

“Ừh... Quyên nhi, hay là hai cái bánh bao chúng ta ăn trưa hôm qua có vấn đề?”

“Không thể nào! Hai cái bánh bao đó tớ mới mang từ nhà lên từ tuần trước thôi mà, không sao đâu!”

Tiêu Thỏ: “.....”

“Phải rồi, đêm qua sao cậu không về?”

“Tớ...” Tiêu Thỏ lén liếc về phía Lăng Siêu đang mãi nấu cháo trong bếp, nói khe khẽ. “Tớ đi bệnh viện.”

“Một mình cậu sao? Dẫn Tử Hàm đâu?”

Câu hỏi này của Tương Quyên Quyên rốt cục cũng khiến Tiêu Thỏ nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng: nàng đã quên bém cuộc hẹn với Duẫn Tử Hàm! *(thế này gọi là thấy trắng quên đèn, thấy ông xã quên bạn trai, he he!)*

TT__TT

“Hắt xì!” Trong một căn biệt thự vô cùng sang trọng của thành phố A, Duẫn Tử Hàm vừa mới nhảy mũi.

“Thiếu gia, cậu có điện thoại.” Ngô lão quản gia cầm điện thoại tới.

“Ta không nghe!” Giọng gã có chút ảo não.

“Nhưng thưa thiếu gia, cô ấy nói mình là bạn học của ngài, tên là cái gì Thỏ ấy...”

“Mau đưa điện thoại đây!” Duẫn Tử Hàm lập tức cướp lấy điện thoại trong tay Ngô lão. “Tiêu Thỏ?” Thanh âm vô cùng sung sướng.

“A lô, Tử Hàm đó à?”

“Tớ đây!” Đây là lần đầu tiên Tiêu Thỏ chủ động gọi điện cho gã, tim gã không khỏi bình bịch đập mạnh.

“Tử Hàm, tớ gọi để xin lỗi cậu, trưa hôm qua... tớ ăn phải đồ hỏng... bị đau bụng...” Lần đầu tiên nói dối người khác, lương tâm Tiêu Thỏ có chút cắn rứt.

“Sao? Cậu bị ốm? Giờ sao rồi? Còn khó chịu không? Có cần tớ đến đưa cậu đi bệnh viện không?”

Gã liên tiếp hỏi khiến lòng Tiêu Thỏ càng cắn rứt hơn.

“Tớ... tớ đã đi bệnh viện... không sao...”

“Đi bệnh viện rồi thế bác sĩ bảo sao? Có nghiêm trọng không? Hay là tớ gọi bác sĩ riêng của nhà tớ tới xem bệnh cho cậu?”

“Không cần đâu!” Tiêu Thỏ sợ bản thân càng nói càng loạn, vội vàng chuyển chủ đề nói chuyện. “Tử Hàm... tớ muốn xin lỗi cậu, hôm qua không tới hẹn thật là có lỗi với cậu! Tớ...”

“Tiêu Thỏ đừng nói thế, cậu có cố ý đâu!”

“VẬY... vậy cậu không chờ tớ lâu chứ?”

“Không, tớ chờ hơn mười phút là về rồi!” Gã nói xong lập tức lấy tay che ống nói của điện thoại, hắt xì một cái. Hôm qua gã đứng chờ từ lúc ba giờ chiều tới tám giờ tối, nếu không phải Ngô lão bảo tài xế lái vào xe, không chừng giờ này gã ngốc này vẫn còn đang đứng

chờ.

Tiếc là lấy tay che ông nói không có tác dụng cách âm cho lắm, gã hắt xì vẫn khiến Tiêu Thỏ nghe thấy.

Đầu bên kia, trong lòng Tiêu Thỏ chột nặng nề.

“Tử Hàm, cậu bị ốm sao?”

“Không, tớ rất khỏe mà!” Gã cười, nói dối.

Tiêu Thỏ do dự một chút. “Hôm qua... cậu... quả thật không chờ lâu chứ?”

“Thật mà, tớ có lừa ai cũng không lừa cậu.”

Lừa? Từ này chột lóe trong đầu Tiêu Thỏ khiến lòng nàng có cảm giác vô cùng tội lỗi.

“Tử Hàm, thật ra tớ...” Nàng muốn nói lại thôi.

Duẩn Tử Hàm tưởng nàng vẫn tự trách, vội an ủi. “Tiêu Thỏ, cậu đừng tự trách làm gì, tớ ốm không phải tại cậu, tớ không trách cậu đâu!”

Lúc này, Tiêu Thỏ cảm thấy Duẩn Tử Hàm trở thành một hình tượng vô cùng khoan dung độ lượng tấm lòng bao la như biển cả, cùng với bản thân nói dối không ngượng miệng ác độc xấu xa thật là một trời một vực, cảm giác tội lỗi trong lòng nàng từ sâu dưới đáy liên bùng phát mạnh mẽ.

Tiêu Thỏ nhắm mắt lại, cắn răng quyết định nói thật. “Tử Hàm, cậu cứ trách tớ đi! Vừa rồi là tớ lừa cậu. Hôm qua tớ không tới là vì Lăng Siêu ngang ngược kéo tớ tới nhà nấu cơm cho cậu ấy, rồi tớ làm cháy đen thui đồng trứng gà, bla bla bla...”

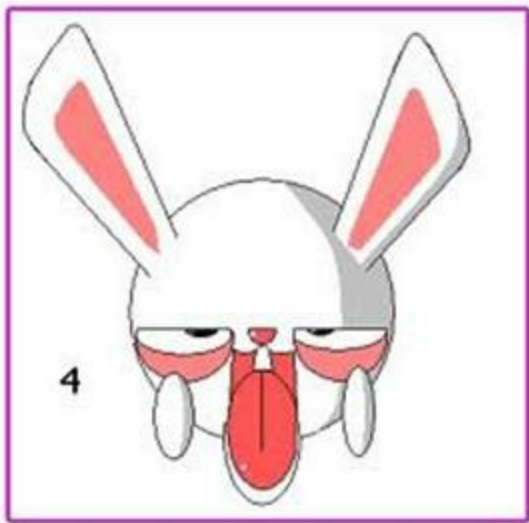
Chờ nàng dừng cảm đem hết chuyên tình từ hôm qua nói rõ từ đầu chí cuối, nguyên văn một chữ không dấu điểm xong xuôi, tảng đá lớn trong lòng nàng rốt cuộc cũng được thả xuống.

Nàng nói. “Tớ nói xong rồi, cậu mắng tớ đi!”

Đầu điện thoại bên kia, nụ cười của Duẩn Tử Hàm hóa đá trên mặt gã.

Sau một khoảng im lặng lâu thật là lâu, điện thoại cạch một cái, bị ngắt. *(Ai da, tội nghiệp bé Tử Hàm chưa kìa! hu hu hu *nước mắt cá sấu*)*

Chương 22

CHẾT RỒI! ĐÁNH RỒI

“Thỏ Thỏ, chết... chết rồi!” Đang buổi nghỉ trưa, Tương Quyên Quyên bỗng hồn hà hồn hên chạy vội vào lớp học.

Tiêu Thỏ đang ngồi cắm cúi làm bài tập liền ngẩng đầu lên ngạc nhiên. “Quyên nhi, cậu có chuyện gì mà rộn hết cả lên thế?”

Tương Quyên Quyên nhào tới nắm lấy tay nàng. “Chết... chết rồi! Đánh... đánh rồi...”

“Đánh cái gì? Ai đánh?”

“Duẩn Tử Hàm... với Lăng Siêu... đánh... đánh...”

Hả? Trong lòng Tiêu Thỏ chợt giật thót một cái.

“Cậu nói hai người bọn họ đang đánh nhau sao? Ở đâu? Mau dẫn tớ đi!”

“Đấy... ở sân vận động... Mau lên!” Nói xong Tương Quyên Quyên liền lôi tay Tiêu Thỏ kéo một mạch tới sân vận động.

Tới nơi, Tiêu Thỏ ‘_____’.

Thế này cũng gọi là đánh nhau sao? Rõ ràng là đánh bóng rổ mà!

Nàng đang định quay lại trách Tương Quyên Quyên, vừa quay đầu nhìn, lại bị dọa cho một phát sốc luôn.

Chuyện gì thế này?

Nàng chỉ thấy hơn nửa đám bạn cùng lớp nàng đều đang vây quanh sau lưng hai người, nhìn chằm chằm về phía sân bóng rổ của trường, ánh mắt đờn nào cũng xanh lè lóa sáng, y như sói đói vậy...

Không lẽ đây là tình huống hay được nhắc đến, bị quần chúng nhân dân không rõ chân tướng sự thật vây quanh nhìn chằm chằm hay sao?

Thật tốt a, thật hoành tráng a!

Lại nói về hai kẻ đang đứng trong sân, đều bởi đám người mới tới xông xáo làm ồn quấy nhiễu nên đều dừng lại nhìn về hướng bọn Tiêu Thỏ các nàng. Ánh mắt Duẩn Tử Hàm chạm vào hình ảnh Tiêu Thỏ, lập tức máu trong người gã lại sôi sục trào dâng.

Đúng thế, hôm nay gã đầu bóng rổ với Lăng Siêu, chính là do gã chủ động đề nghị với Lăng Siêu vậy.

Vài hôm trước, Tiêu Thỏ gọi điện cho hắn, từ lúc biết được Tiêu Thỏ không đến chỗ hẹn là do Lăng Siêu gây ra, đồng oán khí đối với Lăng Siêu vốn tích tụ trong lòng Duẫn Tử Hàm từ bao nhiêu năm nay rốt cuộc hoàn toàn bùng nổ.

Gã quyết định ngửa bài với Lăng Siêu.

Duẫn đại thiếu gia lần này không còn rụt rè thiếu tự tin lảng tránh nữa, vừa gặp Lăng Siêu, câu đầu tiên thốt ra chính là. “Tôi thích Tiêu Thỏ.”

Đôi lông mày của Lăng Siêu cũng không thèm nhúc nhích, hắn chỉ hờ hững nói. “Tôi biết.”

Hai chữ này càng khiến Duẫn Tử Hàm bị chọc giận hơn. “Nếu cậu biết tôi thích Tiêu Thỏ, tại sao lúc nào cũng cản trở tôi? Không phải cậu đã chia tay cô ấy rồi sao?” Rõ ràng, anh chàng Duẫn Tử Hàm tính tình đơn thuần của chúng ta đã đánh giá quá cao tính chân thật của những lời đồn đại buôn dưa trong đám thầy cô học sinh ở trường.

“Ai bảo thế?” Hắn nói câu này, giọng không hề có chút biến đổi, vẫn là hờ hững, nhưng bay vào tai Duẫn Tử Hàm lại trở thành tràn ngập sự khiêu khích.

“Lăng Siêu, cậu đừng tự cho là mình hay ho hơn người nữa đi! Nếu cậu thích Tiêu Thỏ, vậy đi mà nói với cô ấy cho rõ ràng, đừng có làm bộ kiêu căng trên cao nhìn xuống như thể đó là chuyện tất nhiên vậy! Cậu cho cô ấy là vật sở hữu của cậu chắc?”

Đôi mắt vốn lạnh lùng của Lăng Siêu tối sầm lại, hắn lạnh lùng thốt. “Không phải việc của cậu!”

“Tôi thích Tiêu Thỏ, thế là việc của tôi rồi!” Duẫn Tử Hàm túm lấy cổ áo đồng phục của Lăng Siêu. “Họ Lăng kia, tôi muốn đấu tay đôi với cậu!”

Lăng Siêu gạt phắt tay gã ra. “Tôi không cần tranh đua với cậu!” Nói xong quay người định bỏ đi.

“Được, vậy giờ tôi lập tức đi bày tỏ với Tiêu Thỏ, tôi không tin cô ấy lại chọn người không biết điều như cậu!”

Đôi chân đang bước xa dần chợt dừng phắt lại, một lúc sau, người trước mặt gã chậm rãi xoay người trầm giọng hỏi. “Cậu muốn đấu tay đôi thế nào?”

Âm thanh cổ vũ ‘Cố lên’ vang dội khắp nơi khiến Duẫn Tử Hàm đang hời hợt lại cũng bừng tỉnh, gã quay đầu lại ném quả bóng trong tay cho Lăng Siêu.

“Chín quả tranh bóng, vào rổ năm là thắng. Cậu tới trước.”

Lăng Siêu không nói nhiều, thân mình nhoáng lên một cái đã đập bóng vượt qua bên cạnh Duẫn Tử Hàm còn đang ngơ ngác khiến gã chưa kịp phản ứng. Chờ lúc gã vội vã quay lại phòng ngự đã quá muộn, Lăng Siêu đã ném được quả đầu tiên vào lưới.

“Hay quá!” Đám khán giả nhón nháo liền gào lên cổ vũ.

Đứng giữa đám người đang kích động kịch liệt gào rú âm ỉ này, tâm tình Tiêu Thỏ cũng trở nên vô cùng phức tạp.

Duẫn Tử Hàm sao bỗng nhiên lại đòi đấu bóng rổ với Lăng Siêu cơ chứ? Nàng còn nhớ Lăng Siêu vốn không thích Duẫn Tử Hàm, thậm chí mỗi lần nàng nhắc tới cái tên này đều khiến hấn mặt mũi không vui. Mà Duẫn Tử Hàm lại càng không phải nói, từ sơ trung cũng đã không hợp với Lăng Siêu. Hai kẻ vốn đối địch nhau như vậy tự dưng không hiểu ra sao lại đánh bóng rổ tay đôi một chỗ... Lòng Tiêu Thỏ mơ mơ hồ hồ dường như cảm thấy được điều gì.

“Lấy được bóng rồi!” Tiếng Trương Quyên Quyên hét cắt đứt luồng suy nghĩ của Tiêu Thỏ.

Nàng lấy lại tinh thần, đã thấy Duẫn Tử Hàm đã dẫn bóng chạy tới dưới rổ.

“A! Duẫn Tử Hàm thật là giỏi a! Hấn coi vậy mà cướp được bóng trong tay Lăng Siêu a!” Sau lưng nàng, mấy cô nữ sinh bô lô ba la náo nhiệt âm ỉ. Tiêu Thỏ cũng có chút kinh hãi, nàng biết Duẫn Tử Hàm chơi bóng rổ không đến nỗi nào, nhưng vẫn không chú ý nhiều lắm. Mãi tới hôm nay mới phát hiện, hóa ra kỹ thuật chơi bóng của gã không kém Lăng Siêu nhiều lắm...

Đang còn nghĩ ngợi, Duẫn Tử Hàm đã ném bóng vào lưới một quả.

“Giỏi quá! Tiếp đi!”

“Duẫn Tử Hàm cố lên!”

“Lăng Siêu, anh mau cho gã tiểu tử kia biết sư huynh yêu mến của em lợi hại thế nào!”

“.....”

Lúc này, buổi trưa giờ đã có chút lạnh, nhưng chỉ cần một hồi hai kẻ kia tranh cướp bóng, lại có thể khiến cho khu vườn trường vốn tĩnh mịch giờ vô cùng có sức sống, có lẽ đây chính là thứ tên gọi Tuổi Thanh Xuân.

Trận đấu giữa hai người còn đang tiếp tục, người một quả, ta một quả không ai chịu nhường ai.

Tỷ số 1-2, rồi 2-2, 2-3, rồi 3-3, 4-3, rồi 4-4... Tám quả tranh bóng đã qua, hai người giờ ngang tay, hòa nhau, đúng lúc này bóng nằm trong tay Lăng Siêu.

“Chỉ còn một quả.” Lăng Siêu bỗng nói.

Thanh âm của hắn vô cùng bình tĩnh, nhưng bay vào lỗ tai Duẫn Tử Hàm, lại hoàn toàn kích động nội tâm vốn đang mất kiên nhẫn của gã.

“Tôi sẽ không thua đâu!” Duẫn Tử Hàm nghiêng răng đáp. Gã đã thua Lăng Siêu quá nhiều thứ rồi, bất kể là vì Tiêu Thỏ hay vì bản thân, gã không thể thua tiếp được!

Hai bên cứ thế giằng co, chung quanh khán giả cũng yên lặng tĩnh mịch, rõ ràng chỉ là một trận đấu bình thường, song ai cũng như nhau, đều cảm thấy giữa hai người kia có một cơn tức giận xúc động nào đó khó lường.

Tim Tiêu Thỏ chợt đập mạnh.

Lăng Siêu đã nhào tới trước.

Hắn hạ thấp trọng tâm, nhào tới làm một động tác giả rồi mạnh mẽ định vượt qua Duẫn Tử Hàm. Tuy vậy, sau mấy quả vừa rồi, Duẫn Tử Hàm cũng đã thích ứng với chiến thuật chớp nháy của Lăng Siêu, nên gã lập tức phản ứng ngăn cản đường tấn công của hắn.

Một công một thủ.

Ai cũng thấy, Lăng Siêu sắp ném vào lưới, thắng rồi.

Đúng lúc đó, Duẫn Tử Hàm bỗng liếc thấy vẻ mặt Tiêu Thỏ, có một vẻ rất chờ mong háo hức. Dáng vẻ này của nàng như một cây kim bén nhọn chọc thẳng vào lòng gã, khiến gã vừa kích động vừa phẫn nộ, liền làm thêm một động tác, nhào về phía Lăng Siêu.

Tiếng bóng đập mạnh xuống đất. Hai người kia cũng ngã xuống trên sân bóng.

“Lăng Siêu!” Trong lòng Tiêu Thỏ bỗng thất lại, không kịp nghĩ nhiều liền chạy vọt tới. “Cậu sao rồi? Không có việc gì chứ?”

Lăng Siêu lắc đầu, tay chống lên vai nàng định đứng lên, chân vừa vận sức một chút, lông mày chợt cau lại theo bản năng.

“Sao thế?”

“Có vẻ như trật mắt cá rồi.” Hắn khẽ nói.

Tiêu Thỏ cuống quýt đến toát cả mồ hôi. “VẬY... vậy phải làm sao? Có nghiêm trọng không? Tôi đưa cậu đến bệnh viện!”

Lăng Siêu phẩy tay. “Không nghiêm trọng, tôi tới phòng y tế của trường là được.”

“Cũng được! Để tôi đỡ cậu!” Nàng không nói nhiều lời, liền ghé vai vào đỡ hắn khập

khiêng đi.

Như thể có sự đồng ý trước, đám bạn học vây quanh sân bóng tự động giãn ra hai bên nhường đường cho hai đứa đỡ nhau đi qua, tất cả mọi người cũng thức thời tản mát nhanh chóng.

Trong ánh mặt trời sáng lạng đầu giờ chiều, hai cái bóng đỡ nhau đi sát như nhập làm một trái dài thật dài trên mặt đất...

Trên sân bóng, còn lại một dáng hình cô độc đứng đó nhìn về phía bọn họ bỏ đi tới xuất thần. Lần đầu tiên, gã không bại bởi Lăng Siêu, mà lại thua trái tim Tiêu Thỏ.

Gã thiếu niên nhẹ nhàng thở dài quay lưng lại ngẩng đầu nhìn bầu trời chói lọi ánh sáng, kìa áng mây kia dường như biến thành hình ảnh khuôn mặt tươi cười của thiếu nữ trong lòng hắn, rồi dần dần tan ra...

Tranh một thứ, dù là vô cùng tốt đẹp, nhưng là thứ không thuộc về mình, hắn là có chút uổng công chăng?

Có lẽ, đã tới lúc rời bỏ...

“Bác sĩ, cậu ấy sao rồi?” Trong phòng y tế của trường, Tiêu Thỏ đang lo lắng hỏi.

Cô bác sĩ của trường nhìn như tỷ tỷ, mặc áo blu trắng muốt, vẻ mặt hiền hòa dịu dàng. “Chỉ là trặc chân một chút, không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi một chút là được.”

“Nhỡ không phải chỉ trặc chân thì sao?” Tiêu Thỏ cuống quýt hỏi lại. “Cô xem, cậu ấy đi khắp khiêng thế kia, có phải là xương cốt bị ảnh hưởng không? Có cần đi bệnh viện không?”

Cô bác sĩ cười. “Cô bé, cô tưởng chân cậu ta làm bằng đậu hũ chắc, trật khớp một chút có thể khiến nứt xương hay sao chứ? Lời này đồn ra ngoài, người ta tưởng đội trưởng đội bóng rổ trường A chỉ là một tay trói gà không chặt mất!”

Tiêu Thỏ hơi hơi xấu hổ. “Ý em là, chân cậu ấy còn sưng như vậy, có cần đi bệnh viện xem thử...”

“Không cần, tôi đã bôi thuốc cho cậu ta rồi, nghỉ ngơi một lát sẽ hết sưng. Nếu em không yên tâm, vậy để cậu ta nằm trong kia một lát chờ hết sưng rồi về.”

“Được không ạ?” Tiêu Thỏ cuối cùng cũng yên tâm hơn.

“Không sao, dù sao lâu rồi tôi không gặp thằng bé nào dễ nhìn thế này.” Cô nàng nói xong còn cố tình quay sang Lăng Siêu nháy mắt mấy cái.

Bác sĩ à, không ngờ chị lại Trâu già còn gặm cỏ non như vậy a! Tiêu Thỏ mặt mày tối sầm xuống. *(Cái này có gọi là ghen hông ta?)*

Cuối cùng, vì Tiêu Thỏ yêu cầu đòi hỏi mạnh mẽ (*ai da, từ này gây hiểu nhầm a!*), Lăng Siêu rút cuộc đồng ý vào phòng trong nghỉ ngơi chờ hết sưng mới đi.

Phòng y tế trường A bày biện không đến nỗi nào, phòng nghỉ bên trong có giường, có ghế sofa, y như khách sạn vậy.

Tiêu Thỏ đỡ Lăng Siêu ngồi lên giường, một lát sau bác sĩ tỷ tỷ thò đầu vào. “Chỗ này là nơi công cộng ban ngày ban mặt đó nha, hai người đừng có làm chuyện gì... không đứng đấy đó!” Nói xong liền nháy mắt với bọn họ vài cái rồi lại rút đầu trở lại.

Mặt Tiêu Thỏ lại sầm sì đen lại, nàng cảm thấy một cách nghiêm túc rằng, đến phòng y tế xem bệnh, dù không có bệnh cũng có thể bị vị bác sĩ tỷ tỷ này khiến cho bị nội thương.

“Cậu về đi học đi.” Lăng Siêu bỗng nói.

“Không cần, tôi phải ở đây chờ chân cậu hết sưng mới đi.” Tiêu Thỏ kiên định trả lời.

“Cũng được.” Giọng Lăng Siêu có chút bất đắc dĩ, kỳ thật hẳn chỉ là bị trặc chân một chút, vậy mà Tiêu Thỏ làm như hẳn sắp gãy chân tới nơi vậy.

“Hôm nay... tại sao cậu lại đấu bóng với Duẫn Tử Hàm thế?” Tiêu Thỏ nhìn không được liền hỏi.

Lăng Siêu dời ánh mắt khỏi nàng, quay đi thản nhiên nói. “Không tại sao cả.”

“Có phải hai cậu...” Tiêu Thỏ không biết hỏi thành lời thế nào, chỉ cảm thấy được chuyện giữa hai người đó hôm nay có vẻ có liên quan tới mình.

“Đừng nghĩ nhiều, không có gì đâu.” Lăng Siêu ngắt lời nàng.

Hắn cứ nói thế khiến Tiêu Thỏ không hỏi gì thêm được, chỉ một lát, cả phòng nghỉ đều yên lặng.

Cái sự im lặng này, lại ở lúc chỉ có hai người, không tránh khỏi làm Tiêu Thỏ có chút nghĩ ngợi lung tung. Nội dung tất nhiên không gì khác ngoài Lăng Siêu. Nghĩ tới hôm trước nàng ốm, Lăng Siêu nấu cháo cho hắn. Rồi lại nghĩ tới hôm ở bệnh viện Lăng Siêu nhìn nàng với ánh mắt vô cùng ấm áp dịu dàng chưa từng có. Rồi lại nghĩ tới trước đó, hắn ép nàng vào cửa đứng sát nàng ra sao...

Không hiểu vì sao, trong lòng nàng như có cái gì đó phá kén thoát ra ngoài.

“Mặt cậu sao thế?” Lăng Siêu đột nhiên hỏi.

Giờ Tiêu Thỏ mới ý thức được bản thân vừa vô tình đỏ mặt, liền vội vã lắc đầu, đem cái cảm giác kỳ lạ trong lòng này đuổi đi chỗ khác. “Cậu mau ngủ đi, chờ tỉnh lại chỗ sưng sẽ hết thôi.”

Lăng Siêu nhìn nàng một cái, không nói gì, từ từ nhắm mắt lại.

Hắn nhắm mắt xong, phòng nghỉ ngơi lập tức yên tĩnh trở lại. Tiêu Thỏ nhàn rồi không biết làm gì, liền ngồi xuống cạnh đó, tay để lên giường chống cằm ngắm nhìn Lăng Siêu. Làn da hắn vẫn trắng trẻo như trong trí nhớ nàng, nhưng vẻ trẻ thơ phần nộn trên mặt đã sớm giảm đi khá nhiều, sự góc cạnh ngày càng rõ nét hơn. Lúc hắn nhắm mắt lại, có thể thấy hai hàng lông mi hắn rợp dài như lông mi con gái, nhưng khi mở mắt ra, ánh mắt hắn lại vô cùng sắc bén khiến người khác không nén nổi mà đề phòng... Lăng Siêu, thật ra rất đẹp trai a, Tiêu Thỏ nghĩ thầm.

Nghĩ nghĩ một hồi, rốt cuộc nàng cũng buồn ngủ không nén được liền nhắm mắt lại.

Hai luồng hơi thở đều đặn thi nhau vang lên trong không gian nhỏ bé này.

Thật lâu sau, cái người nằm ngủ trên giường kia bất chợt mở mắt, hai đồng tử đen thẫm như hắc ngọc lấp lánh chiếu thẳng vào khuôn mặt cô gái ở cạnh giường.

Mặt nàng hướng về phía hắn, vẫn có chút mồm mĩm như trẻ thơ, trên chóp mũi nhỏ xinh còn có mấy nốt tàn nhang mờ mờ, đôi mắt nhắm nghiền khiến hàng lông mi rủ xuống rợp bóng trên khuôn mặt, đôi môi hồng đầy đặn hơi hơi hé, mơ hồ có thể thấy màu trắng của hàm răng đều đặn...

Rõ ràng khuôn mặt không có gì đặc biệt đẹp để tinh xảo, nhưng càng nhìn càng khiến người ta mù quáng đắm chìm...

“Nếu cậu thích Tiêu Thỏ, vậy đi mà nói với cô ấy cho rõ ràng, đừng có làm bộ kiêu căng trên cao nhìn xuống như thế đó là chuyện tất nhiên vậy! Cậu cho cô ấy là vật sở hữu của cậu chắc?”

Trong đầu hắn bỗng nhớ lại lời Duẫn Tử Hàm nói với hắn, đôi lông mày vốn bình thản bằng phẳng bỗng có chút cau lại.

“Cậu vốn là của tôi mà...” Âm thanh trầm khàn khe khẽ vang lên từ đáy lòng hắn, hắn cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn phớt lên đôi môi khiến hắn khao khát từ lâu.

Nhẹ nhàng, thật sự là nhẹ nhàng... như cánh bướm phớt qua... (**fangirl sáng mắt* hun rồi, hun rồi nha!*)

Nhưng điều mà hắn không biết chính là, bàn tay kia không chống cằm đang để hờ bên mép giường, những ngón tay bất chợt hơi hơi run rẩy.

Chương 23

THÌ LÀ... HÔN RỒI!

Cả ngày, hai má của Tiêu Thỏ cứ gọi là đỏ rực lên, lại còn thỉnh thoảng giơ tay lên chạm khẽ vào môi, bộ dáng rõ ràng là tâm hồn treo ngược cành cây.

Buổi tối, nàng về phòng ngủ, Trương Quyên Quyên liền hỏi. “Tiêu Thỏ, không phải là cậu bị hôn của Quan Công ám ảnh chứ?”

“Hả? Gì cơ?” Tiêu Thỏ đầu óc mù mịt.

Trương Quyên Quyên thò tay lấy cái gương trên đầu giường nhét vào tay nàng. “Tự cậu soi gương xem, mặt cậu nhìn đủ để đi đóng giả làm Quan Nhị gia được rồi đấy!”^[42]

Tiêu Thỏ nhìn gương một chốc, quả nhiên thấy mặt mình thực là đỏ bừng, nhưng ánh mắt nàng lại không dừng ở khuôn mặt của mình, mà lại không nén được nhìn xuống đôi môi kia. Trong nháy mắt khuôn mặt lại đỏ phừng phừng lên như bị lửa thiêu đốt vậy.

Đúng lúc đó, Âu Dương Mai bước vào phòng.

Nàng vừa tiến vào, Trương Quyên Quyên đã kêu lên. “Trời đất, gần đây có một bất chước cổ nhân hay sao thế hả? Một vị Quan Nhị gia đã không tính, giờ lại thêm một ngài Bao Công trong phòng nữa là sao?”^[43]

“Đừng nói nữa!” Âu Dương Mai ném túi sách phịch một cái lên giường, rồi ngồi đánh bịch một cái lên đầu giường, mặt xám xịt đen xì. “Tớ vừa đánh nhau với người khác!”

Một câu của Âu Dương Mai, khiến toàn bộ sự chú ý của Trương Quyên Quyên và Hà Diễm dồn hết qua đó. Quyên nhi hỏi. “Wow! Thần thánh phương nào may mắn được nắm đầm của Cữu cô nương ngài chiếu cố tới thế hả?”

“Còn ai vào đây nữa?” Âu Dương Mai nắm chặt tay lại, ánh mắt phẫn nộ đùng đùng nhìn sang Tiêu Thỏ.

“Sao thế?” Tiêu Thỏ kinh ngạc.

“Chính là gã sư huynh Võ Thừa Vĩ của cậu!” Âu Dương Mai nghiêng răng nghiêng lợi. “Tốt nhất hắn đừng nên xuất hiện trước mặt tớ lần nữa, nếu còn để tớ nhìn thấy hắn, thấy một lần, tớ sẽ đập một lần!”

“Võ sư huynh sao?” Tiêu Thỏ lúc này cũng tạm quên vấn đề của bản thân mà quay sang hỏi. “Võ sư huynh làm gì cậu?”

Lại nói, quả cũng là duyên phận, gần đây huấn luyện viên đội võ thuật đi vắng, trường các nàng liền đánh tiếng tới các trường dạy võ các vùng phụ cận để tìm giáo viên tạm thời, không ngờ người được chọn lại chính là vị sư huynh đã lâu không gặp của Tiêu Thỏ, Võ Thừa Vĩ.

Võ Thừa Vĩ tới, Tiêu Thỏ dĩ nhiên vô cùng cao hứng. Thứ nhất là hồi trước khi nàng còn học võ ở võ quán của sư phụ Võ Đại Lang, Võ sư huynh vốn luôn quan tâm chiếu cố tới nàng, nàng vẫn luôn coi hấn như đại ca của mình. Thứ hai là vì gần đây nàng bận học không thể thường đi tập võ với đội được, có Võ Thừa Vĩ ở đó, nàng cũng dễ trôn hơn.

Không ngờ rằng, vị đại ca luôn ôn nhu dịu dàng với người khác Võ Thừa Vĩ lại chọc tới Âu Dương Mai, nguyên do có sự ản tình bên trong, hấn nhất định vô cùng đặc biệt a.

Thấy hai mắt Tiêu Thỏ bỗng nhiên lóe sáng, Âu Dương Mai có chút hoảng. “Thỏ Thỏ, sao cậu lại đi học cái vẽ mặt này của Quyên nhi thế hả?” Quả nhiên gần mực thì đen gần đèn thì rạng^[44], ở chung lâu ngày với Trương Quyên Quyên, người thường cũng sẽ trở nên hóng chuyện.

“Lão Cửu, cậu vừa nói gì? Tớ thì làm sao hả?” Trương Quyên Quyên đứng cạnh rất là không phục, bỗng nàng nghĩ ra điều gì, liền cười rộ lên đầy gian xảo. “Cửu cô nương, hấn là nhà người đang trốn tránh câu hỏi của chúng ta phải không?”

Lời này vừa thốt, mặt Âu Dương Mai lập tức biến sắc.

Trương Quyên Quyên quả nhiên là bậc thầy hóng hớt, nhoáng cái là phát hiện vẻ mặt kia khác thường. “Mau mau nói thật, vị Võ sư huynh kia đã làm gì cậu?”

Lúc này, không khí trong phòng đã có chuyển biến một cách rõ rệt, gương mặt đen xỉ như Bao Công của Âu Dương Mai thoáng chốc trở nên đỏ bừng, ngón tay còn vô ý thức đưa lên quệt quệt môi, nhìn qua đáng vẻ không khác gì một Tiêu Thỏ thứ hai cả.

“Hấn... hấn ... hôn tớ...”

Tiếng nói kia vốn líu ríu nhỏ như muỗi kêu, trong nháy mắt lại như tiếng sấm bên tai Tiêu Thỏ.

Nàng không phải bị môi ‘gian tình’ của Âu Dương Mai và Võ Thừa Vĩ khiến cho hoảng hốt, mà là nghĩ tới chính mình.

Đúng thế, chiều hôm qua ở phòng y tế, lúc Lăng Siêu hôn nàng, nàng đang hoàn toàn tỉnh táo. Nụ hôn ấy như chuồn chuồn khẽ chạm mặt nước, phớt nhẹ trên môi nàng chỉ vài giây rồi rời đi nhanh chóng, nhưng đối với Tiêu Thỏ, nó lại không khác gì một quả bom ném thẳng vào lòng nàng. Lực sát thương của nó quả là ghê gớm, cho tới giờ còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự suy nghĩ của nàng.

Lăng Siêu tại sao lại làm như thế? Hắn có phải là hôn trộm nàng hay không? Hôn trộm nàng không lẽ là vì...

“Đồ ngốc! Là vì hắn thích ngươi mà!” Tương Quyên Quyên hét to lên một tiếng khiến Tiêu Thỏ đang trầm tư suy nghĩ cũng giật mình quay lại hiện thực.

“Lão Cửu, cậu quả là đứa con gái ngốc nhất ngốc nhất ngốc nhất mà tớ từng biết! Gã Võ Thừa Vĩ kia bộ dạng đẹp trai thế kia mà? Cậu có biết nữ sinh các lớp khác bàn tán thế nào về vị võ sư mới của chúng ta hay không hả? Bọn họ nói hắn ta có công phu của Schwarzenegger, gương mặt của Kim Thành Vũ, sự chói lọi của Vương Lực Hoàn, và có vẻ u buồn của Lương Triều Vĩ! (Vũ Thừa Vĩ: Liệu ta có còn là con người không? - __-) Trường A cả đám đầu trọc bụng to, một gã đẹp trai ưa nhìn hiếm hoi là vậy chạy tới hôn cậu, cậu còn không nể nang gì mà cho người ta một đá! Cậu, cậu làm tớ quá thất vọng rồi...”

Tương Quyên Quyên đứng đó thao thao bất tuyệt, Tiêu Thỏ bên cạnh chỉ biết thất thần.

Thích sao? Lăng Siêu là thích nàng sao?

Vấn đề này không ngừng đảo qua lượn lại trong đầu nàng, hai nàng tâm thần không yên ổn.

Đầu óc rối loạn cứ thế thêm vài ngày, thẳng tới thứ sáu, trường học chuẩn bị nghỉ cuối tuần.

Bởi vì tuần trước nàng không về nhà, tuần này Tiêu Thỏ hẳn là chuẩn bị về thôi. Như thường lệ, là ba của Lăng Siêu tới đón hai đứa, do đó dĩ nhiên nàng sẽ gặp Lăng Siêu.

Vừa nghĩ đến việc gặp hắn, suy nghĩ vốn đã rối vài ngày qua của Tiêu Thỏ giờ lại càng rối loạn hơn.

Từ sau vụ hôn kia, Lăng Siêu như thể biến mất khỏi trường học, mấy ngày đều không thấy đâu, có khi nàng còn cố ý ở lại nhà ăn lâu hơn lúc ăn trưa để tìm bóng dáng của hắn, nhưng cũng chỉ phí công. Rốt cục là nàng trước giờ chưa hề chú ý giờ giấc của hắn, hay là Lăng Siêu cố tình tránh mặt nàng? Trong lòng hắn rốt cục đang nghĩ gì nhỉ...

Ở chung bao năm như vậy, mãi tới hôm nay, Tiêu Thỏ chợt phát hiện hóa ra bản thân không hề biết gì về Lăng Siêu.

“Khụ khụ...” Bỗng có người ho khẽ bên cạnh nàng.

Tiêu Thỏ vội tỉnh hồn lại, phát hiện ra cả lớp đã đi hết không còn bóng người, mà vừa rồi cái kẻ cứ xuất hiện liên tục trong tâm trí nàng kia, giờ lại đang đứng trước mặt nàng bằng xương bằng thịt.

“Nghĩ cái gì mà tới mức xuất thần thế hở?” Lăng Siêu hỏi, ánh mắt bình tĩnh không chút

gợn nào, như thể trước giờ vốn chưa có chuyện gì bất thường xảy ra hết.

Thấy dáng vẻ hẩn thur thái như thể không có chuyện gì, không hiểu từ đâu trong lòng Tiêu Thỏ bỗng nổi lên một trận tức tối. Rõ ràng hẩn mới là kẻ đi hôn trộm nàng, lại có thể tỏ ra như không thể kia, trong khi nàng là kẻ bị hại, lại mất vài ngày cơm không ngon ngủ không yên, toàn là do kẻ thâm hiểm là hẩn gây ra cả! Thật không hiểu là do da mặt hẩn dày hay là bản thân mình cảm thấy tội lỗi nữa?

Vừa nghĩ tới đây, toàn bộ đồng cảm giác thẹn thùng vốn lẫn lẫn trong lòng Tiêu Thỏ cả ngày hôm nay đều biến sạch không còn một mảy, thậm chí còn giận dữ nói. “Không có gì!” Nói xong nàng quăng cặp sách lên vai hùng hổ chạy ra cửa.

Không hiểu tại sao nàng lại nổi giận, Lăng Siêu chỉ biết nhún vai đi theo sau.

Hai người kẻ trước người sau đi, tới cổng trường, Tiêu Thỏ bỗng có người gọi tên. Nàng nhìn về phía thanh âm phát ra, thấy Duẫn Tử Hàm đang đứng cạnh một cỗ xe hơi màu đen tuyền, giơ tay vẫy vẫy nàng.

“Không được qua đó!” Kẻ đi phía sau lạnh lùng cảnh cáo. *(hí hí, ghê chưa kìa!)*

Tiêu Thỏ vốn không muốn qua đó, nhưng vừa nghe Lăng Siêu nói vậy, chỉ hận không thể chạy thẳng qua đó ôm lấy Duẫn Tử Hàm khiến Lăng Siêu tức chết. *(ha ha, chiêu này quá độc... bé mà làm vậy đảm bảo có án mạng xảy ra!)*

Tất nhiên, nàng dù có xúc động tới mấy cũng sẽ không thể ban ngày ban mặt ở cổng trường làm ra cái chuyện khiến người khác chú ý thể được, nên nàng chỉ có thể chậm rãi bước qua. Còn chưa kịp mở miệng chào hỏi Duẫn Tử Hàm, gã lại đột nhiên choàng tay ôm lấy nàng.

Tiêu Thỏ bị tình huống đột ngột này khiến cho ngây ngẩn cả người. Cũng may tan học đã lâu, cổng trường giờ đã vắng người qua lại, nhưng nàng vẫn có thể cảm thấy rõ một luồng sát khí lạnh lẽo từ phía sau ập tới.

Luồng sát khí kia khiến Tiêu Thỏ bừng tỉnh, nàng vội vã đưa tay đẩy Duẫn Tử Hàm ra.

“Đừng động đây, Tiêu Thỏ.” Duẫn Tử Hàm bỗng trầm trầm thốt, giọng gã so với bình thường có chút khác khác. “Tớ phải ra nước ngoài rồi.”

“Ý cậu là gì?” Tiêu Thỏ bật thốt lên, quên bém luôn việc mình đang bị gã ôm.

“Ừ, ông nội tớ đã giúp tớ thu xếp xong xuôi, sáng mai tớ bay rồi. Sau ngày mai, có thể cả đời này chúng ta sẽ không gặp lại...” Giọng hẩn bỗng trở nên vô cùng buồn bã thương tâm. “Thỏ Thỏ, tớ thích cậu.”

Lần đầu tiên trong đời bị người khác tỏ tình, Tiêu Thỏ lập tức sững người không biết làm sao.

“Hai người ôm đủ chưa?” Một tiếng nói đầy khó chịu vang lên cắt ngang bọn họ. Lăng Siêu không biết đã tới cạnh hai người từ lúc nào. *(Hi hi, ghen ghen, đáng đời chưa, ai bầu hôn trộm!)*

Duẩn Tử Hàm cười có chút chua xót, cô tình ôm chặt Tiêu Thỏ không buông, lại còn ra vẻ hờn dỗi than thở. “Tôi sắp phải đi rồi, cậu còn keo kiệt thế làm gì?” *(trả thù a trả thù!)*

“Hừ!” Lăng Siêu khề hừ một tiếng, nguẩy mặt qua một bên. *(Ôi tưởng tượng mà chết cả cười!)*

Còn bên kia, Tiêu Thỏ vẫn đang sững sờ...

Duẩn Tử Hàm vươn tay ra vỗ vỗ vai nàng. “Thỏ Thỏ, tớ đi rồi, cậu phải chăm sóc bản thân cho tốt nhé.” Một đêm thức trắng, gã dường như đã trưởng thành lên rất nhiều, đối với chuyện tình cảm cũng như đối với cuộc đời.

Thật ra chuyến đi nước ngoài này, người nhà đã sắp xếp cho gã xong xuôi từ vài tháng trước, nhưng gã vốn không cam tâm cứ thế mà buông tha cho Tiêu Thỏ. Mỗi tới hôm đó trên sân bóng, nhìn theo bóng Tiêu Thỏ đỡ Lăng Siêu rời đi, gã bỗng cảm nhận được những năm qua việc gã tranh này tranh nọ với Lăng Siêu nhằm chán vô ích tới chừng nào. Nếu có thứ đồ vốn không phải của mình, dù có tranh cướp sút đầu mẻ trán, cũng chỉ là phí công. Không bằng buông tay đúng lúc để đi theo đuổi thứ mà bản thân nên chân chính theo đuổi.

Có lẽ trong những năm qua, người gã phải cảm ơn nhiều nhất chính là Lăng Siêu. Nếu không có hắn, gã vẫn sẽ chỉ là một bông hoa trong nhà kính được che chở bảo dưỡng, không biết đến mùi vị thất bại, và do đó cũng sẽ không thể thức ngộ ra được.

Người là sẽ trưởng thành, trong vài ngày ngắn ngủi ấy, trong lòng Duẩn Tử Hàm đã xảy ra nhiều biến đổi lớn, quả thật như biến thành người khác vậy.

Lúc chuẩn bị phải đi, gã quay sang nháy mắt với Tiêu Thỏ. “Thỏ Thỏ, tuy tớ đi rồi, nhưng biết đâu ngày nào đó tớ sẽ quay lại. Mong cậu ngàn vạn lần đừng có người trong lòng nhanh quá nhé!” Nói xong gã lườm sang phía Lăng Siêu một cái, quả nhiên sắc mặt hắn so với than còn đen hơn.

Té ra đây là khoái cảm khi trả thù trong truyền thuyết, Duẩn đại thiếu gia cuối cùng cũng đã ném được mùi vị không tẻ của nó, trách sao Lăng Siêu vốn thích dùng giọng lạnh lùng đùa bốn người khác như thế.

Tiêu Thỏ mặt hồng hồng đứng chào tạm biệt Duẩn Tử Hàm, chiếc xe màu đen kia chậm rãi đi về hướng hoàng hôn buông xuống, ánh nắng chiều hắt lên thân xe một màu vàng cam óng ả, nàng còn nhìn rõ bóng Duẩn Tử Hàm vẫy tay chào tạm biệt bọn họ.

“Tạm biệt, nhớ bảo trọng...”

Một câu chúc phúc khi chia tay ấy, như có cánh vươn dài ra bay cao bay xa trong không

gian đỏ rực của hoàng hôn, biến mất sau tầng mây cuối trời.

Đời người, sớm muộn cũng sẽ phải đối mặt với sự chia cắt, đây chính là ngưỡng cửa trưởng thành a.

Mãi tới khi chiếc xe hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Tiêu Thỏ quay người nhìn thấy Lăng Siêu đứng sau lưng nàng. Ánh hoàng hôn còn sót lại cũng hắt trên người hắn, mái tóc đen huyền như được phủ một lớp vàng rực rỡ, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước, có chút mơ hồ mông lung.

Tuy không thích Duẫn Tử Hàm, nhưng hắn dù gì cũng không phải người tuyệt tình như vậy, tuy ngoài mặt hắn làm bộ không có chuyện gì, nhưng trong lòng hắn vẫn đủ các cung bậc tình cảm như người bình thường chứ...

Nghĩ tới đây, khúc mắc trong lòng Tiêu Thỏ lại được cởi bỏ.

“Đi, chúng ta ra kia chờ ba cậu.”

Lăng Siêu thu hồi ánh mắt lại, gật gật đầu, tia thất thần hồi nãy giờ được giấu chắt trong đáy mắt.

Đội xe cùng họ, cạnh đó có một vài học sinh túm năm tụm ba bàn luận chọn đại học thế nào. Tiêu Thỏ do đó cũng thuận miệng hỏi. “Học kỳ sau xong là cậu phải thi đại học rồi, cậu đã chọn trường nào thi chưa?”

“Rồi.” Lăng Siêu gật gật đầu.

“Trường nào?” Tiêu Thỏ bỗng tỉnh táo hẳn lên. Chí hướng của Lăng Siêu hẳn là phải rất xa vời rồi, đại học B? đại học F? Nghe đã thấy theo không kịp rồi...

“Trường Z.” Hắn bỗng thốt ra cái tên này.

“Trường Z?” Tiêu Thỏ lắp bắp kinh hãi, tuy trường Z cũng tính trong hàng ngũ các trường đại học hạng nhất của cả nước đi, nhưng so với những trường đại danh lẫy lừng như đại học B hay đại học F, tựa hồ đẳng cấp vẫn là thấp nhất a.

“Tại sao? Lấy thành tích của cậu mà xét, trường đại học nào vào chẳng được?”

Lăng Siêu không trả lời nàng, nhưng lại đem vấn đề hỏi ngược lại. “Còn cậu? Cậu muốn thi đại học nào?”

“Tôi áy à...” Vấn đề này không khiến Tiêu Thỏ lo lắng chút nào. “Tôi chưa nghĩ nhiều đến việc học ở trường nào, nhưng tôi đã nghĩ đến theo chuyên ngành nào rồi. Tôi muốn làm y tá.”

“Hả?” Giọng Lăng Siêu bỗng có chút hứng thú xen lẫn.

Thế là khơi trúng nguồn của Tiêu Thỏ rồi. “Cậu còn nhớ hồi trước có lần cậu bị sốt, khiến mẹ nuôi phải mang đi bệnh viện không? Khi đó nhà tôi không có ai ở nhà, mẹ nuôi lo lắng tôi ở nhà một mình nên mang tôi đi cùng. Kết quả là tới bệnh viện, cậu sống chết nhất quyết không chịu truyền thuốc, lại còn vừa khóc vừa nháo loạn cả lên...”

“Đều là chuyện lâu rồi!” Lăng Siêu ngắt lời nàng, ánh mắt hiện lên một tia bối rối cùng quần bách.

Tiêu Thỏ dường như không nghe thấy mà tiếp tục nói. “Sau đó, có chị y tá kia cầm lấy tay cậu, nhẹ nhàng vỗ vỗ xoa xoa vào cái, cậu lập tức ngừng khóc nha! Chuyện trước đây cậu có thể quên, nhưng từ khi đó đã luôn nghĩ, làm y tá thật là tốt...” Lúc nàng nói những lời này, đầu hơi ngửa lên, đôi mắt hơi rực sáng, đúng lúc ánh trời chiều chiếu lên gương mặt nàng vô cùng xinh đẹp.

Lăng Siêu thu ánh mắt lại, khẽ cúi xuống nhìn bàn tay mình.

Tôi làm sao quên được, bởi vì lần đó, là cậu nắm lấy tay kia của tôi mà...

Chương 24

TÌNH YÊU TÌNH BÁO TÌNH NỢ TÌNH KIA

Sau ngày Dẫn Tử Hàm rời đi, hết thấy dường như đều quay trở lại điểm khởi đầu. Lăng Siêu bắt đầu quá trình tập trung ôn tập khẩn trương để chuẩn bị thi đại học. Tiêu Thỏ cũng đã dần quên nụ hôn phớt nhẹ kia, thi thoảng trong đầu nàng chợt thoáng hiện lên vẻ mặt của Lăng Siêu hôm đó, nàng sẽ thất thần một chốc rồi thôi. Vì xét cho cùng việc học ở trung học dù sao cũng vô cùng bận rộn và nhiều kiến thức mới, nên những chuyện bên lề nghĩ mãi mà vẫn không ra như vậy, đặt cạnh cuốn sách bài tập mở ra mở vào mãi vẫn chưa làm xong, thì rõ ràng vẫn yếu thế hơn hẳn, vẫn phải lắc lắc đầu mà vớt qua một bên.

Cứ như vậy thời gian lặng lẽ trôi, đã tới tháng năm của năm ấy.

Kỳ thi đại học được ngàn vạn người chú ý tới rốt cục cũng đến.

Lăng Siêu là mong muốn thi vào đại học Z. Xét thành tích học tập của hắn, hoàn toàn thừa sức. Nhưng ai cũng biết không có cách nào có thể đoán trước tương lai một cách chính xác, chỉ có cố gắng hết mình mới có thể tới gần thành công nhất có thể. Do đó khoảng thời gian trước kỳ thi đại học kia, lần đầu tiên Tiêu Thỏ thấy Lăng Siêu đi học phải cố gắng học bài tới thế, thậm chí những trận đấu của đội bóng rổ hắn cũng không buồn tham gia.

Như thể bị sự biến đổi của Lăng Siêu hấp dẫn, Tiêu Thỏ cũng bắt đầu cố gắng học hơn. Tuy nàng không nghĩ bản thân có thể giống như Lăng Siêu thi vào trường Z, nhưng ít nhất ngày hôm nay của năm tới, nàng cũng sẽ phải đối mặt một cách tự tin với cuộc thi quan trọng nhất cuộc đời học sinh này, và nàng hi vọng khi ấy, mình sẽ có thể ung dung đối mặt với nó.

Người rồi cũng phải lớn lên, bây giờ Tiêu Thỏ đã không còn là cô bé con tay cầm hai bài thi cộng lại mới tròn một trăm điểm của năm đó nữa.

Hôm đó tiếng chuông tan học lại một lần nữa vang lên, các bạn cùng lớp đã lục tục sách cặp ra về.

“Thỏ Thỏ, về thôi!” Trương Quyên Quyên giục nàng.

Tiêu Thỏ lắc đầu cười. “Cậu về trước đi, tớ còn hai bài nữa.”

“Thật không hiểu cậu còn cố làm cái gì nữa?” Trương Quyên Quyên khẽ than thở, rồi cũng đi theo các bạn ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát, cả lớp chỉ còn lại vài học sinh đặc biệt chăm chỉ cố gắng ở lại tư chiến với bài tập, may mắn thay, Tiêu Thỏ cũng là một trong số đó.

Cuối cùng cũng làm xong hai bài tập ấy, nàng thở dài nhẹ nhõm, định đứng lên vươn vai

ưỡn lưng rồi ra về, ai dè vừa ngẩng đầu đã thấy Lăng Siêu đang đứng bên ngoài lớp học.

Ánh đèn ngoài hành lang có chút vàng vọt, thiếu niên áo trắng kia như thâm trầm như cứng rắn, ánh mắt thăm thăm mà xa vời nhìn thẳng vào nàng, trong nháy mắt, nàng chợt có cảm giác, hắn đã đứng đó nhìn nàng như vậy thật lâu... *(LV thích nhất những đoạn này, rất sâu lắng và nhẹ nhàng!)*

Có điều ngay lập tức, hắn giơ một ngón tay về phía nàng, ngoắc ngoắc như gọi thú cưng, lập tức phá hỏng hình tượng hoàn mỹ đạo cốt tiên phong hồi nãy.

Tiêu Thỏ dụi dụi mắt, thầm mắng bản thân bị ma ám, rồi cúi xuống thu dọn đồ đạc bước ra ngoài.

“Sao cậu còn chưa về nhà?” Lúc này hắn hẳn phải về căn hộ chung cư rồi chứ.

Lăng Siêu ngẩng mặt lên nhìn bầu trời đêm thăm thăm khẽ thản nhiên nói. “Chưa muốn về, muốn đi dạo chút đã.”

“Ồ.” Tiêu Thỏ khẽ đáp, không biết nói gì.

Đúng lúc đó, Lăng Siêu bỗng tóm lấy tay nàng. “Đi, chúng ta cùng ra hồ đi dạo!” Dứt lời, hắn không chờ nàng trả lời đã phăm phăm kéo nàng đi tới bên hồ.

Cái hồ trong khuôn viên trường A tên là Kính Hồ, ngay bên cạnh sân bóng rổ của trường.

Buổi tối hôm ấy hoàn toàn không một gợn gió, mặt hồ phẳng lặng như một tấm gương, phản chiếu bầu trời đêm, còn có vầng trăng tròn vành vạnh sáng trưng, còn có hàng liễu rủ phất phơ bên bờ cùng nhau hòa quyện, đẹp như một bức họa tuyệt mỹ.

Lúc Lăng Siêu kéo tay Tiêu Thỏ đi tới bờ Kính Hồ, trên sân bóng rổ cạnh đó còn có vài người ở lại chơi bóng. Tiếng ồn ào ầm ĩ ở đó cùng với sự trầm lặng tĩnh mịch giữa hai người trở nên hoàn toàn đối lập rõ rệt.

Rốt cuộc là hắn từ lúc nào trở nên mạnh như vậy chứ? Tiêu Thỏ có chút buồn bực, nhưng ẩn sâu bên dưới sự buồn bực ấy dường như lại có một chút cảm giác cao hứng không nói nên lời.

Rồi thì Lăng Siêu cũng muốn dừng lại, hắn buông tay nàng ra, bước tới một băng ghế đá bên hồ ngồi xuống.

“Lại đây.” Hắn lại vươn tay ra ngoắc ngoắc vẫy vẫy nàng.

Tiêu Thỏ bỗng có chút ngượng ngịu, nàng do dự một chút mới chầm chậm bước tới, ghé ngồi xuống đầu bên kia ghế băng, xa thật xa.

Lăng Siêu không nói gì cả, chỉ ngẩn người nhìn chằm chằm sân bóng rổ cách đó không

xa.

Sự im lặng trầm mặc này khiến Tiêu Thỏ không tự nhiên chút nào, liền giả như vô tình khơi mào câu chuyện. “Lâu rồi cậu không chơi bóng rổ nhỉ?”

“Ừh.” Hấn không quay đầu lại, chỉ trầm trầm trả lời.

Kỳ lạ thật, hôm nay Lăng Siêu không giống với bình thường chút nào, không lẽ đây chính là chứng uất ức căng thẳng trước kỳ thi lớn mọi người hay nói sao? Nghĩ vậy, Tiêu Thỏ quyết định khiến cho không khí sinh động một chút.

“Bọn họ ai chơi cũng không hay bằng cậu!”

Quả là ‘thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên’^[45], Lăng Siêu liền quay đầu lại nhìn nàng chăm chăm.

“Các bạn nữ lớp tôi đều mê cậu như điên đảo, ai cũng nói đáng về chơi bóng của cậu đẹp tới mê người!” Tiêu Thỏ nói xong len lén liếc nhìn hấn một cái, thấy hấn dường như có vẻ có hứng thú nghe, liền bắt đầu thao thao bất tuyệt. “Đặc biệt là bạn lớp phó Hoa Từ là fan lớn nhất của cậu nha. Quyên nhi kể cuốn vở Ngữ văn nào của bạn ấy cũng đều có viết tên cậu... bla bla bla...”

Chờ Tiêu Thỏ nói xong, nước miếng văng lung tung, Lăng Siêu vốn trầm mặc bỗng hỏi. “Còn cậu?”

“Tôi?” Tiêu Thỏ sững sốt. “Tôi làm sao?”

“Vở của cậu có viết tên tôi không?”

“Làm gì có?” Tiêu Thỏ đỏ mặt phản đối. “Tôi... tôi đang không viết tên cậu làm quái gì? Tôi có phải hạng mê trai đâ... Ủầy, cậu lấy cặp sách tôi làm gì?”

Lúc nàng còn đang nói, Lăng Siêu đã dùng tốc độ siêu cấp lấy ra vở Ngữ văn của nàng, lật trang cuối, tiêu sái ký rõ ràng tên mình vào đó, rồi nhét lại vở vào trong cặp sách, đã thế còn ra vẻ độ lượng nói. “Yên tâm, tôi không để bụng đâu.”

Tiêu Thỏ bỗng có cảm giác dở khóc dở cười.

Ai bảo Lăng Siêu bị chứng uất ức trước kỳ thi chứ? Rõ ràng là bị thần kinh trước kỳ thi mà!

Đúng lúc đó, mấy người trên sân bóng bỗng dừng ồn ào giải tán ra về, tiếng ồn cắt ngang luồng suy nghĩ của Tiêu Thỏ.

Lăng Siêu lại quay ra nhìn về phía sân bóng rổ, bỗng dừng hỏi nàng một câu không đầu không cuối. “Cậu có biết tại sao tôi tập bóng rổ không?”

“Tại sao?” Tiêu Thỏ hỏi.

“Bởi vì ngày này ba năm trước, cậu ném tôi xuống sông.” Hắc cúi đầu, giọng có chút ảm đạm. *(Hi hí, có kẻ thù dai)*

Tiêu Thỏ bỗng đứng đầu óc trống rỗng. “Hả, cậu bảo sao?”

“Tôi nghĩ giờ chắc là cậu không ném được tôi...”

Vừa nói dứt lời, hắc đã đứng thẳng lên, vươn hai tay ra kéo nàng dậy rồi trượt xuống ôm lưng nàng.

Hơi thở nóng hổi của hắc trong giây lát đã ập vào mặt nàng, khiến cho đầu óc Tiêu Thỏ càng thêm trống rỗng, chờ nàng hồi phục tinh thần, đã thấy đôi môi của Lăng Siêu đã tiến gần sát tới nàng. *(Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn a... second kiss??)*

Chuyện ba năm trước làm chưa xong, hôm nay hắc là nên làm cho trót thôi nhỉ?

Nhưng ôi thôi, người tính không bằng trời tính, Lăng Siêu dù đã lo lắng chu toàn tất cả *(ý là cả về sức lực, thời điểm, Tiêu Thỏ đã học xong, vân vân và vũ vũ)*, nhưng lại không nghĩ tới việc giữa chừng chột nẩy ra một... bác bảo vệ.

Một luồng ánh đèn pin quét tới, bác bảo vệ vô cùng hưng phấn kêu lên. “Hai cô cậu kia, tôi bắt quả tang rồi nhé!”

“F*ck!” Lần đầu tiên trong đời, Lăng đại công tử thốt ra một lời chửi tục, hắc nắm lấy tay Tiêu Thỏ chạy trốn chết. *(hô hô, miếng ngon đến miệng còn để rơi!)*

“Ê! Còn cặp sách của tôi...” Tiêu Thỏ hô to, cơ mà... đã quá muộn.

“Các người đứng lại cho tôi!” Bác bảo vệ cầm đèn pin chạy đuổi theo sau hai đứa, vừa chạy vừa quát. “Bờ hồ của trường đâu phải là chỗ để quan hệ trai gái này nọ chứ! Các người không được chạy... ê này...” *(Ngu gì không chạy, hê hê!)*

Cứ thế người trước kẻ đuổi theo sau chạy được một vòng hồ, bác bảo vệ dĩ nhiên thể lực không bằng hai đứa tuổi trẻ già sừng trâu kia được, nên đặt mông ngồi phịch bên bờ hồ.

“Còn trẻ có phải tốt không, còn trẻ mới có thể chạy nhanh như vậy!” Bác ta khẽ than thở, rồi quay đầu lại, mắt sáng lên chuyển buồn thành vui khi thấy trên băng ghế đã vẫn còn lại cặp sách của Tiêu Thỏ.

Đôi uyên ương chạy được, cặp sách thì không!

Cái cặp sách này, hôm sau bác bảo vệ trực tiếp đưa tận tay cô chủ nhiệm lớp của nàng là Tiểu Tiết Tiết *(ừm, Tiết Hiếu Hiếu)*, lại còn mồm năm miệng mười, thêm mắm dặm muối tả lại từ đầu tới cuối chuyện tối qua.

Tiểu Tiết Tiết vừa nghe xong, lửa giận bốc lên đầu, lại mở cặp sách ra rút một cuốn vở, định xem cái kẻ dám to gan quan hệ trai gái bấy bọ kia là ai, ai dè lại vớ đúng quyển vở Ngữ văn hôm qua Lăng Siêu ký tên hẳn. Cả trang vở bên trên là chữ Lăng Siêu rõ ràng tiêu sái, bên dưới là tên của Tiêu Thỏ, hai cái tên được nối ở giữa bằng một hình trái tim vô cùng xinh đẹp!

Thế này... thế này thật là quá sức trắng trợn! Tiểu Tiết Tiết choáng giận tới mức đầu muốn bốc khói.

Tuy nói vậy, nhưng cuối cùng Tiểu Tiết Tiết cũng không làm khó Tiêu Thỏ gì cho lắm. Dù sao Lăng Siêu cũng là con trai độc nhất của vị Mạnh Thường Quân Lăng tổng của trường, việc này mà làm to chuyện, rất dễ bị hiệu trưởng gọi lên nói chuyện uống trà. Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Do đó hôm sau có tiết, Tiểu Tiết Tiết liền mang theo cặp sách của Tiêu Thỏ vào lớp.

Nàng giơ cuốn vở lên, đồng dặc nói trước mặt cả lớp. “Trò Tiêu Thỏ, hi vọng từ giờ trò sẽ không viết nhăng vẽ bậy trong vở Ngữ văn nữa, đặc biệt là không nên viết tên bạn trai này nọ, lại càng không nên vẽ hình trái tim khó coi như vậy!”

Tiêu Thỏ nhìn thấy trang cuối cuốn vở có chữ ký như bay lượn của Lăng Siêu, cùng với hình trái tim được tạo thành từ hai nét bút kia, tất cả những suy nghĩ đêm qua về tình yêu tình báo tình nọ tình kia... một phát đều bay mất tăm mất tích.

Lăng Siêu, tôi hận cậu! T_____T

"Tut-tut," I said then,
"Shut up, if you please."

I rushed 'cross the moor, and in an hour
I built a red-roofed house, I put in a quick roof.
I called all my footmen and lads and maids
and I said, "Listen here! There's a wonderful noise
for the whole town for thirty or forty miles!
Get over here fast! Take the road to North Nibley.
There's left a Wherryman. Stay right a horse search."

Chương 25

HỨA HẸN Ơ? Ừ, CỨ CHO LÀ VẬY ĐI!

Sự kiện bất ngờ về đôi tình nhân lén lút kia coi như làm sống động không khí thi cử căng thẳng được một chút, một tháng sau, kỳ thi đại học rốt cục cũng bắt đầu.

Vì trường học được trưng dụng làm phòng thi nên toàn bộ các lớp cao nhất cao nhì (*lớp Mười và Mười Một ở Việt Nam*) đều được nghỉ hai ngày. Tiêu Thỏ không về nhà được, nên đành tới tạm trú ở căn hộ nhà Lãng Siêu. Mà Lãng nương mẹ hắn cũng đặc biệt nhân dịp này mà tới ở đó để chiều cô cậu con cưng.

Chiều hôm thi cuối cùng, thời tiết chợt nóng một cách bất thường. Toàn bộ các bản tin dự báo thời tiết đều nói đây là kỳ thi đại học nóng nhất trong vài năm trở lại đây.

Trong căn hộ đã lắp điều hòa, Lãng nương đang lúi húi trong bếp nấu cơm chiều, Tiêu Thỏ cầm cuốn sách tiếng Anh ngồi học trên ghế sofa. Nàng vừa đọc, mắt vừa lơ đãng liếc về phía cánh cửa khép kín, lòng có chút không yên.

Tầm năm giờ hơn, bỗng ở trường A vốn cách đó không xa có tiếng huyền não âm ỉ vọng tới. Chỉ một lát sau, Lãng Siêu với khuôn mặt nhễ nhại mồ hôi cũng mở cửa bước vào.

Hắn vào nhà, cũng chẳng nói câu nào, với tay lấy quần áo tiến thẳng vào phòng tắm.

Chỉ trong chốc lát, có tiếng nước chảy từ phòng tắm vọng ra.

Tiêu Thỏ tới lúc này làm gì còn đầu óc nào học tiếng Anh cho nổi, liền ném sách qua một bên chống cằm ngồi suy nghĩ miên man.

Tại sao hắn vào nhà lại không nói gì cả thế? Không phải là vì làm bài không tốt chứ? Nhưng mà xét trình độ của Lãng Siêu, hắn là hắn không đến nỗi thi cử thất thường chứ... Càng nghĩ càng thấy không an lòng, nàng không nhịn được lên kiểm cái khăn tắm chạy tới cửa phòng tắm định chờ hắn ra hỏi cho rõ.

Đúng lúc đó, cửa phòng tắm cách một cái mở ra.

Tiêu Thỏ vốn đang đứng áp tai vào cánh cửa tính nghe thử động tĩnh bên trong thế nào, cửa vừa mở, cả nửa bên mặt nàng đang áp sát vào cửa liền ập thẳng vào khuôn ngực trần còn đọng nước của Lãng Siêu. (**sáng mắt, miệng há hốc, nước miếng nhỏ tong tong**)

“Cậu có cần vội vã nhào vào lòng tôi đòi ôm thế không?”

Tiếng nói đầy vẻ hài hước vang lên trên đầu, Tiêu Thỏ vội vàng tránh ra, bên nửa gương mặt vừa chạm vào ngực hắn giờ đỏ như cà chua chín, chỉ một giây sau cả gương mặt

còn lại cũng đỏ nốt. Nàng luống cuống nói. “Cậu... cậu... sao lại không mặc gì thế hả?” Nói xong còn liếc về phía Lăng Siêu một cái từ dưới lên, đôi chân để trần, đến thân dưới mặc một cái quần đùi màu trắng đục như bờ cát, rồi thân trên cũng để trần với bộ ngực gầy gầy trắng mịn, mái tóc ngắn ướt sũng còn đang nhỏ nước xuống ngực hần. (*xịt máu mũi*)

Thấy Tiêu Thỏ sững người ngấm hần, Lăng Siêu cũng không để ý, thậm chí còn cố tình tiến lại gần nàng, khoe miệng hơi nhếch lên hỏi. “Cậu ngấm xong chưa?”

Tiêu Thỏ vội lảng mắt đi lùi lại vài bước, rồi chìa cái khăn bông đang cầm trong tay về phía hần. “Ai thèm ngấm cậu? Mau lau khô tóc đi!”

Theo lý mà nói, lúc này Lăng Siêu hần sẽ thốt ra vài câu chòng ghẹo nàng tiếp, có điều hôm nay hần lại im lặng không nói câu nào, nhận lấy cái khăn tắm rồi bước qua nàng vào phòng. Chờ Tiêu Thỏ nhớ ra định quay lại hỏi hần, thì đã không thấy bóng hần đâu.

“Này!” Tiêu Thỏ đuổi theo vào phòng hần. “Cậu còn chưa nói cậu làm bài thế nào mà?”

Lăng Siêu không nói gì, chỉ ngồi trên giường lật lật một cuốn truyện tranh.

“Lau khô tóc đã rồi hãy đọc truyện!” Tiêu Thỏ lại nói.

“Từ lúc nào cậu biến thành mẹ tôi thế hả?” Lăng Siêu cười.

Tiêu Thỏ sững một lúc, vừa định mở miệng phản đối lại, bỗng một cái khăn tắm bị ném vào tay nàng.

“Cậu lau đầu giúp tôi!” Hần rất ung dung nhàn nhã sai bảo nàng.

“Muốn lau tự mình lau đi!” Tiêu Thỏ ném lại cái khăn tắm vào lòng hần.

“Được thôi!” Lăng Siêu nhún vai. “Tôi sẽ không nói cho cậu làm bài thi thế nào...”

“Cậu!” Tiêu Thỏ tức muốn cắn khẩu.

Vô sỉ là gì chứ? Lợi dụng sự hiếu kì tò mò của người khác để đạt được mục đích không thể nói với người khác, đây chính là vô sỉ a!

“Tôi lau là được!” Tiêu Thỏ bước tới đoạt lại cái khăn tắm trong tay hần, ngồi lên giường. Tay trùm khăn lên đầu hần, xoa xoa sát sát mạnh không thua gì xoa mặt chược.

“Nhẹ tay chút coi, cậu có thù oán gì với tôi đấy à?”

“Đúng thế, nếu cậu còn không chịu nói tôi nghe làm bài thế nào, tôi sẽ cho cậu đi tu!” Tiêu Thỏ vừa nói vừa xoa đầu hần càng lúc càng mạnh, động tác như muốn đem toàn bộ tóc trên đầu hần xoa cho rụng sạch không bằng.

“Đúng là... thua cậu!” Lăng Siêu đã đau tới mức nghiêng răng nghiêng lợi, thò tay lên giựt

lấy cái khăn tắm trong tay nàng, bắt đầu nói về mặt kiên nhẫn. “Tôi làm bài tốt, được chưa?”

“Nói cụ thể hơn đi! Ví dụ như là bài thi có khó không này? Có đề nào làm không ra không này? Hay là cậu có cảm thấy phần nào mình làm có chút linh tinh không này?”

“Cậu đòi hỏi nói rõ ràng như vậy làm gì? Cậu có phải mẹ tôi đâu?”

“Tôi...” Tiêu Thỏ nhất thời cứng họng không đáp được. Đúng thế, tại sao mình lại quan tâm đến việc thi cử của Lăng Siêu tới thế nhỉ? Có phải mình thi đâu cơ chứ! Cơ mà trong lòng lại nhin không nổi muốn tìm hiểu, còn sợ hấn làm bài không tốt...

“Cậu... cậu là em trai nuôi của tôi, tôi quan tâm một chút đã sao!” Nàng cứng giọng trả lời.

Mặt Lăng Siêu lập tức lạnh như đất bom. “Cậu còn lặp lại ba chữ em trai nuôi lần nữa, tôi sẽ cưỡng bức cậu!”

Tiêu Thỏ: &*%#μ\$□

Không khí trong phòng lập tức hạ nhiệt độ xuống vài bậc. Tiêu Thỏ cúi đầu rầu rĩ, trong lòng nghĩ thầm, rốt cuộc Lăng Siêu tự lúc nào bắt đầu có kiểu nói không kiêng dè gì với mình như thế chứ, có vẻ như... Có vẻ như là từ một tháng trước, từ sau lần hấn định hôn nàng trên ghế đá bên bờ Kình Hồ, kể từ lúc đó mỗi khi hai người ở chung một chỗ, không khí đã có chút biến đổi.

Tiêu Thỏ tuy vốn không nhạy cảm với chuyện tình cảm trai gái (*gì, phải gọi là ngổ mớ đúng!*), nhưng tới năm nay, dù chưa nếm qua thịt lợn cũng đã thấy qua con lợn nó như thế nào. Cả ngày Trương Quyên Quyên lải nhải không ngừng bên tai nàng, nào là ai với ai quan hệ rất tốt đẹp, ai với ai đứng ôm nhau ngoài hành lang... những chuyện như thế nghe đầy hai tai, khiến nàng cũng mơ hồ cảm nhận được Lăng Siêu dường như là thích nàng.

Cơ mà vấn đề nằm ở chỗ...

Lăng Siêu rốt cục bắt đầu thích nàng tự lúc nào? Và tại sao hấn lại thích nàng cơ chứ?

Hai người vốn cùng lớn lên từ nhỏ, cùng ăn cùng ở, lúc đi nhà trẻ còn được xếp ngủ cùng giường nữa kìa! Trong ấn tượng của Tiêu Thỏ, Lăng Siêu cũng như ba mẹ nàng, vốn được xếp vào khu vực dán nhãn ‘người thân’.

‘Người thân’ biến thành ‘người yêu’? Cảm giác này... thật là... kỳ cục!

“Cậu định thi vào trường đại học nào?” Lăng Siêu đột nhiên hỏi khiến luồng suy nghĩ của Tiêu Thỏ bị cắt ngang.

“Hả?” Tiêu Thỏ ngây ra. “Không phải là hơi sớm để nói chuyện đó sao?”

“Cậu bảo cậu thích học làm y tá?”

“Ừh...”

“Khoa Y tá của trường Z khá là có tiếng đấy.”

“Trường Z?” Tiêu Thỏ lấp bắp kinh hãi. “Làm sao tôi thi vào trường Z nổi?”

“Cậu còn chưa thi, sao đã biết là không thi nổi?”

“Không thể nào đâu!” Tiêu Thỏ phẩy tay lia lịa. “Trình độ của tôi hiện giờ, có thể thi đại học hay không còn là câu hỏi lớn a! Không thể nào đâu, không thể nào đâu...”

“Nếu vì tôi thì sao?” Lăng Siêu ngắt lời nàng đột ngột.

“Hả?” Tiêu Thỏ lại ngây người.

“Vì tôi, cậu có thể thi nổi không?” Hắn chống hai tay xuống giường, quay mặt sang nhìn thẳng vào nàng, đôi mắt hơi hơi nheo lại, hai con ngươi đen lay láy dường như phát ra một thứ ánh sáng kỳ bí.

Người yêu? Đầu Tiêu Thỏ lại búp một cái hiện ra từ này, tim nàng đột nhiên đập cuồng loạn trong lồng ngực.

Hắn nói như vậy, dường như có ẩn ý rủ rê nàng phải không? Rủ rê nàng cùng học một trường với hắn, rủ rê nàng...

“Haizz...” Lăng Siêu bỗng thở dài. “Cậu không vào trường Z, sau này lấy ai giặt đồ cho tôi?”

Vẻ ngượng ngùng trên mặt Tiêu Thỏ đột ngột hóa đá.

Một lúc sau, nàng giặt lấy cái khăn tắm trên giường chụp lên đầu Lăng Siêu sát mạnh mẽ. “Cậu không nên học đại học, mà đi tu cho rồi! Đi tu cho rồi...”

T_____T

Lăng đại công tử đương nhiên là không ngoài dự kiến, nửa tháng sau kết quả thi đại học và hồ sơ tuyển sinh lục tục kéo tới. Lăng Siêu không chút do dự, điền ngay vào khoa Kinh tế trường đại học Z. Lại thêm một tháng nữa, giấy báo nhập học của trường Z được gửi tới nhà.

Hôm nhận được giấy báo nhập học, Lăng tiên sinh vô cùng sung sướng, liền đặt nhà hàng khách sạn Orson tốt nhất trên trần tổ chức tiệc ‘mừng công’ cho cậu con quý tử.

Cả nhà Tiêu Thỏ đương nhiên là cũng đi dự.

Thường trong những dịp thế này, chủ tiệc không phải là thí sinh trúng tuyển mà chính là cha mẹ hắn, hơn nữa Lăng tiên sinh do công việc nên bận bịu làm ăn rất nhiều, cả buổi tiệc chỉ

toàn tiếng người hô chúc mừng này nọ.

Tiêu Thỏ nhìn quanh, ánh mắt có chút nản lòng. Phần lớn người trong tiệc nàng thậm chí còn chưa gặp bao giờ, nói không chừng đến Lăng Siêu cũng chưa từng gặp. Khoa trường nhất là ngay cả hiệu trưởng trường trung học A của họ cũng tới, tay bắt mặt mừng với Lăng Siêu, miệng không ngớt khoe đây là học sinh trường mình bla bla bla. Khuôn mặt ông ta tươi roi rói, như thể chính mình mới là người thi đậu vậy.

Khác với cả căn phòng toàn những gương mặt toe toét tươi cười, cái nguyên nhân mở tiệc là Lăng Siêu trên mặt đến cả chút nét cười ý vui cũng không có, thậm chí còn tỏ ra vẻ chán ghét cực độ.

Tiêu Thỏ biết Lăng Siêu chán ghét điều gì, nàng cũng chán ghét những người này, như câu nói mở đầu tiểu phẩm của Triệu Bản Sơn vậy. “Như thể tiếng cười như khóc, như thể tiếng khóc như cười.”^[46]

Tới lúc tiệc gần tàn, Lăng Siêu rốt cục không chịu nổi nữa, đứng lên rời khỏi phòng tiệc.

Diễn viên chính đã rời sân khấu, Tiêu Thỏ còn ngồi lại làm cái gì? Thế là nàng cũng tìm một cơ nào đó, ra khỏi phòng tiệc đi theo sau hắn.

Lăng Siêu cứ thế đi lên tầng thượng của khách sạn, tới nơi mới xoay người lại nói. “Ra đây đi!”

Tiêu Thỏ vốn rất lén lút trốn phía sau liềm, ngoan ngoãn bước ra.

“Sao cậu biết tôi đi theo cậu?”

“Bằng vào trình độ của cậu...” Lăng Siêu xì một cái, tung người nhảy lên ngồi trên lan can sân thượng, ngẩng đầu lên nhìn lên bầu trời đêm trải rộng vô tận.

“Trình độ của tôi đương nhiên là hơn cậu!” Tiêu Thỏ lè lưỡi làm mặt xấu với hắn rồi cũng bước tới. Nàng cũng muốn nhảy lên lan can ngồi, tiếc là nàng lùn như cục nấm, lan can thì cao, nhảy không tới đành phải đứng yên tại chỗ dựa vào đó, tay nắm lấy lan can, mắt phóng tầm nhìn ra ngoài.

Khách sạn Orson này vốn là một trong các công trình kiến trúc cao nhất trong trấn những năm gần đây mới mọc lên, cao bốn mươi lăm tầng, lại được xây ở khu nội thành náo nhiệt phồn hoa nhất mới xây, đứng trên sân thượng nhìn xuống, sẽ có thể thấy toàn bộ cảnh đêm của thành phố thu hết vào trong mắt.

Yên hội tấp nập, sang trọng ăn chơi^[47], ai cũng khó lòng tin được, nơi này mười mấy năm trước vẫn là một mảnh đất hoang vu cằn cỗi trải dài tới ngút mắt.

Tốc độ phát triển của thị trấn này quả thật vô cùng nhanh chóng, mười mấy năm như bóng câu qua cửa sổ [48], vô số tòa nhà nối nhau xây lên, đối với một người đã sống ở đó mười mấy năm mà nói, tất cả như thể một giấc mơ đêm qua.

“Cậu nhìn đằng kia xem!” Tay Tiêu Thỏ bỗng chỉ về một miếng đất trống đen thùi lùi xa xa phía trước. “Cậu có nhớ nơi đó hồi trước là cái gì không?”

“Công viên thiếu nhi?”

“Đúng thế! Trước kia tôi thích nhất là tới đó chơi. Tôi còn nhớ rõ cái cầu trượt ở đó có hình đầu một con voi lớn. Đúng rồi! Còn có trò xe đung nữa, cậu còn nhớ hồi chúng ta hay đi chơi không, hồi đó tôi rất không muốn chơi, mỗi lần đều bám lấy tường không chịu đi... Còn [49] nữa còn nữa! Lần đầu tiên tôi bị gãy xương chính là vì thích nhảy trên cái giường cao su ở đó, khiến cho sau này mẹ tôi cấm tôi đến gần giường cao su lần nữa...” Nàng không ngừng hồi tưởng lại quá khứ, nhớ về những ký ức thời thơ ấu, đôi mắt đen láy như phản chiếu cả bầu trời đêm lấp lánh.

Tiêu Thỏ hoàn toàn không chú ý thấy, toàn bộ dáng vẻ lúc này của nàng đã nằm trọn trong mắt Lăng Siêu. Mọi ám ức dồn nén cả một buổi tối trong lòng hắn bỗng dung tan biến, ánh trăng cũng có chút nhu hòa mềm mại dịu dàng hơn lúc nãy.

“Haizz!” Tiêu Thỏ bỗng thở dài. “Giá như công viên thiếu nhi không bị phá thì tốt biết mấy, tôi thật muốn được tới đó chơi nhảy trên giường cao su một lần nữa...”

Nàng nhíu chặt đôi lông mày, môi hơi bĩu ra vẻ hờn dỗi, khiến người khác không nhìn được mà sinh lòng yêu mến.

“Để tôi mua miếng đất đó, xây cho cậu một cái công viên, cho cậu chơi cho đã nhé.” Hắn nhướn mày.

Tiêu Thỏ thẳng thốt. “Cậu đùa à? Miếng đất đó muốn mua rất mắc tiền, lại còn muốn xây công viên, cậu định đi cướp ngân hàng chắc?”

Lăng Siêu cười khẽ, định mở miệng nói điều gì, rồi lại ngừng lại không nói tiếp. Hắn quay mặt đi, chuyển tầm mắt phóng ra tới dải đất trống tối đen trong đêm, ánh mắt bỗng có chút xa xăm.

Không thể được sao?

Nếu cậu thích, tại sao lại không thể chứ?

<http://g-magphubdell.blogspot.com>

Chương 26

NỤ HÔN ĐẦU TIÊN, THẬT SỰ ĐẾN RỒI ^^

Lăng Siêu cuối cùng cũng phải lên đường.

Vì Lăng Siêu một mực không chịu, Lăng tiên sinh cũng đành thôi không lái xe đưa cậu quý tử tới trường, mà chỉ lái xe đưa con tới ga tàu. Đi cùng dĩ nhiên là có Lăng nương và Tiêu Thỏ.

Lăng nương nắm chặt tay con dặn dò cẩn thận. Dù sao, đây cũng là lần đầu tiên con trai bà đi xa nhà, lòng người mẹ dù có tin tưởng con mình tới mấy cũng vẫn cảm thấy không yên lòng. Họ cứ đứng đó lao xao dặn dò một hồi lâu, rốt cuộc cũng đến lúc tàu vào sân ga.

Lăng Siêu đưa mắt với mẹ hắn một cái, mẹ hắn hiểu ý con trai, vội tìm cái có lời Lăng tiên sinh đi chỗ khác.

Bọn họ vừa đi, Lăng Siêu liền nhét tấm vé dành cho thân nhân đi tiễn hắn đã sớm chạy đi mua vào tay Tiêu Thỏ. “Đi, tiễn tôi lên tàu.”

Vì hắn đi sớm hai ngày so với lịch nhập học, người trên sân ga vốn cũng không đông lắm. Lúc Tiêu Thỏ đi theo Lăng Siêu tới sân ga, hành khách đợi tàu cũng chỉ khoảng hơn mười người, còn tàu thì đang chậm rãi tiến vào ga.

Tiêu Thỏ cúi đầu, một mực im lặng không nói gì. Không phải nàng không muốn nói, mà là nàng không biết phải nói với hắn điều gì.

Nàng không nói, Lăng Siêu cũng không nói. Trên sân ga không người nào là không tận dụng nốt những khoảnh khắc cuối cùng để nói nốt những lời giã biệt, có mỗi hai người bọn họ đứng im như phỗng, không nói năng gì.

Bên cạnh họ, một đôi tình nhân trẻ tuổi đang đứng ôm nhau ỉ ôi nói chuyện.

Thiếu nữ kia rúc vào lòng người yêu, ánh mắt có chút đỏ. “Anh yêu à, anh đi rồi, em nhất định sẽ nhớ anh, nhớ lắm, nhớ lắm í!”

Anh chàng kia an ủi nàng. “Em yêu à, anh nhớ em đảm bảo so với em nhớ anh còn nhiều hơn, sâu đậm hơn kia!”

Thiếu nữ hơi hơi bĩu môi. “Không đâu! Người ta nhớ anh, nghĩ đến anh chắc chắn phải nhiều hơn a!”

“Còn lâu, anh nhớ hơn!”

“Em nhớ hơn!”

“Rõ ràng là anh nhớ hơn!”

“Là em nhớ hơn...”

“.....”

Thấy xe lửa đã lừng lững tiến vào sân ga, hai kẻ tình lữ mật ngọt này càng như là bị ám bùa, không ngừng lặp đi lặp lại những lời này, khiến cho Tiêu Thỏ đứng gần đó nghe thấy, cả người đều nổi gai ốc. Nàng khẽ nhún vai, định đứng tránh ra cho xa một chút, nhưng mới bước một bước đã bị Lăng Siêu giữ lại kéo vào lòng ôm chặt.

Nàng hoảng hốt, không ngờ Lăng Siêu lại nồng nhiệt tới thế, trong một chốc lại càng hoảng không nói nên lời.

Môi hần khẽ khẽ thốt sát bên tai nàng. “Tôi đi rồi, cậu phải cố gắng học nhé!” Hơi thở của hần cả tiếng cả gió bay hết vào vành tai hồng hồng của nàng, khiến nàng vừa nhột vừa cảm thấy có gì đó bứt rứt trong lòng.

“Ừ...” Tiêu Thỏ máy móc khẽ gật đầu, tim đập thật là mạnh trong ngực.

Hần vẫn không buông nàng ra mà tiếp tục nói. “Đi học không được mất tập trung.”

“Ừ...”

“Thỉnh thoảng qua nhà giúp mẹ tôi.”

“Ừ...”

“Tiểu Lục tôi đã đặt ở bệ cửa sổ, cậu nhớ sang cho nó ăn.” Tiểu Lục là con rùa lông xanh năm đó Tiêu Thỏ tặng cho hần.

“Được...”

“Không được nói chuyện với thằng con trai nào hết.”

“.....”

“Phải nhớ tôi, biết chưa?”

Không chờ Tiêu Thỏ phản ứng trả lời, hần đã buông nàng ra, in đôi môi mềm mại nóng bỏng của mình lên trán nàng.

Khoảnh khắc ấy, Tiêu Thỏ chỉ thấy trong lòng hoảng hốt, đầu óc trống rỗng, dưới chân nhẹ bẫng như đang trôi đi trong một giấc mơ.

Chờ tới lúc tỉnh mộng, Lăng Siêu đã bước lên tàu. Bánh xe bắt đầu chuyển động Tiêu

Thỏ mới có phản ứng, mình còn chưa nói lời tạm biệt hẳn kia mà?

“Lăng Siêu!” Nàng vội vã chạy theo xe lửa như điên dại trên sân ga. “Cậu đi thuận buồm xuôi gió...”

Tiếng kêu của nàng cùng với tiếng còi tàu vang lên thật lớn, thật xa. Làn khói trắng tỏa ra trên nóc đầu tàu như trái dài nổi nhớ nhung, vương vấn trên không trung thật lâu không tan.

Mãi tới khi đoàn tàu đã đi thật là xa, biến mất khỏi tầm mắt của nàng, Tiêu Thỏ mới dừng lại, đầu khể cúi xuống đất, mắt có chút mờ đi, môi khể lắm bầm những tiếng mà không ai khác ngoài nàng có thể nghe thấy. “Cậu cũng phải nhớ tôi nhé...”

Lăng Siêu đi rồi, Tiêu Thỏ bắt đầu cắm đầu vào học như điên.

Nàng không dám vọng tưởng mình có thể đỗ chung trường đại học với Lăng Siêu, nhưng mỗi lần dừng lại, lại cảm thấy trong lòng có chút không cam tâm, lại giống như đang có ánh mắt nào đó nhìn chăm chăm vào nàng khích lệ vậy.

Năm cuối cấp ấy, thành tích của nàng đột ngột tăng lên mạnh mẽ. Học kỳ hai có kỳ thi đầu kỳ, tới khi kết quả gửi về, nàng ấy vậy mà bất ngờ đạt được vị trí nằm trong top hai mươi của cả lớp. Ở một trường trọng điểm như trung học A này, thứ hạng như vậy, hoàn toàn có thể thi vào một trường đại học không tồi chút nào.

Tay cầm bảng kết quả của trường, trong lòng Tiêu Thỏ có niềm vui sướng hân diện không nói lên lời, việc đầu tiên nghĩ đến chính là gọi điện cho Lăng Siêu khoe kết quả.

Điện thoại được nhắc, Tiêu Thỏ vừa “A lô?” một tiếng, đầu bên kia đã lập tức có tiếng như bò rống của một nam sinh lạ liên thoắt không ngừng. “A lô, tìm sư phụ hả? Anh ấy ở phòng bên cạnh, cô chờ một chút a!”

Sau đó nàng lại nghe thấy hân dùng âm thanh như bò rống ấy gào lên. “Sư phụ à, lại có con gái gọi điện cho anh này!”

Vừa nghe thấy chữ ‘lại’, niềm vui trong lòng Tiêu Thỏ bỗng dưng biến mất tăm hơi, lòng có chút buồn bực nữa.

Một lát sau, điện thoại rốt cuộc có tiếng Lăng Siêu lạnh lùng thốt lên. “A lô?”

Trong lòng Tiêu Thỏ càng thêm nặng nề, nàng cắn cắn môi, bỗng dưng không biết nên nói gì.

Một lúc sau, tiếng Lăng Siêu bỗng trở nên dịu dàng hơn. “Thỏ Thỏ, là cậu sao?”

“Ừ...” Tiêu Thỏ ừ hử một cái.

Lập tức, giọng hân trở nên nhẹ nhàng dịu dàng đi rất nhiều. “Sao thế? Tự dưng lại gọi cho tôi vậy?”

“Lần này tôi thi, đứng thứ mười chín trong lớp.” Giọng nàng buồn buồn thốt lên.

“Thế là tiên bộ, sao giọng lại có vẻ mất hứng thế?”

“Lăng Siêu,” Tiêu Thỏ bỗng nói. “Có phải có rất nhiều con gái thường gọi điện cho cậu không hả?”

Điện thoại bên kia lặng đi một chốc, rồi hần nói tiếp, giọng có chút như đang cười. “Thỏ Thỏ, cậu đang ăn dấm chua có phải không?” (*ăn dấm chua = ghen, ha ha... Tiêu Thỏ ghen hay ghê!*)

“Cậu mới ăn dấm chua! Cả nhà cả họ cậu mới ăn dấm chua!” Tiêu Thỏ đỏ mặt gào lên, gào xong, bụp một cái ngắt luôn điện thoại.

Điện thoại vừa đặt xuống, gã bạn cùng phòng Tôn Thế Ba hồi nãy vừa trả lời điện thoại lúc đầu liền ló khuôn mặt tươi cười vào hỏi. “Anh Lăng đẹp trai à, hôm nay lại là cô nương nhà nào gọi điện cho anh thế? Là Hoa khôi giảng đường hay là Hoa hậu học viện nhỉ?”

Ánh mắt ôn nhu hồi nãy đã sớm quay trở về vẻ lạnh lùng sắc bén thường ngày, Lăng Siêu quét mắt lườm gã ta một cái, bình thản nói. “Bà xã của tôi.”

Vẻ tươi cười của Tôn Thế Ba lập tức cứng đờ trên mặt.

Một lúc sau, từ trong ký túc xá liền vọng ra âm thanh lập thể vô cùng rõ, nét, sắc, vang của tiếng tru tréo phát ra từ Tôn Thế Ba. “Bớ người ta! Vạn Niên hòa thượng đã có bà xã rồi!”

Đôi con ngươi đen nhánh nhìn chăm chăm vào bản danh sách cuộc gọi tới có tên của nàng trên cùng, Lăng Siêu bỗng thất thần trong một chốc.

Giờ này, nàng ắt hẳn đang mặt đỏ phừng phừng nhìn cái điện thoại mắng chửi hần chẳng? Có lẽ còn nắm chặt tay chống hông hay vung vẩy, thậm chí có lẽ còn giận tới mức nhảy dựng lên? Có lẽ còn...

Không hiểu vì sao, bỗng nhiên trước mắt hần như hiện ra bóng dáng của nàng.

Lăng Siêu đoán trúng phóc. Vừa dập điện thoại xong, Tiêu Thỏ quả thật giận điên lên, trong lòng đã lòi Lăng Siêu mắng một trận từ đầu tới chân, chỉ còn thiếu việc rửa hần bị bệnh phụ khoa nữa là đủ. (*ack ack!*)

Có điều, sau đó nàng lại nghĩ khác.

Mình việc quái gì phải giận hần chứ? Hần có thể nói chuyện điện thoại với con gái, nàng cũng có thể tìm con trai gọi điện vậy!

Tiếc là Tiêu Thỏ lục trong danh bạ cả nửa ngày trời, mới phát hiện trong máy di động

của mình trừ Lăng Siêu ra, không có số điện thoại nào khác của con trai hết. Nàng gục đầu buồn thảm một chốc, lại nhớ tới câu Lăng Siêu nói trước khi lên tàu.

“Không được nói chuyện với thằng con trai nào hết.”

Phì! Chính nhà người còn không phải thản nhiên nói chuyện điện thoại với con gái đó sao?

Con giận trong lòng Tiêu Thỏ lại bốc lên, vừa đúng lúc này Tương Quyên Quyên bước vào phòng ngủ các nàng.

“Quyên nhi, lâu lắm mới được nghỉ một hôm, chúng ta đi dạo phố đi!” Tuần này nàng không về nhà cuối tuần.

“Hả?” Tương Quyên Quyên ngạc nhiên. “Hôm nay mặt trời mọc hướng Tây hay sao thế? Một kẻ suốt ngày cắm đầu vào học như cậu lại muốn đi dạo phố, tớ không nghe nhầm đây chứ?”

Tiêu Thỏ. “Tớ muốn giải lao một chút không được à?”

Tương Quyên Quyên gãi gãi đầu. “Được thì được, có điều tớ không đi với cậu được, Cổ Tư Văn hẹn tớ đi ăn kem rồi...”

Tiêu Thỏ hét chỗ nói. “Điềm Điềm đâu?”

“Mẹ cậu ấy gọi về nhà ăn cơm mà!”

“Còn Tiểu Cửu?”

Tương Quyên Quyên trợn mắt. “Không lẽ cậu đòi ý muốn thử đánh nhau lại một trận với cậu í sao?”

Tiêu Thỏ: “.....”

Cuối cùng, Tiêu Thỏ bị thảm phát hiện ra, khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ xả hơi, ấy thế mà mình lại bị bỏ rơi. T_____T

Thôi vậy! Tớ lớp học ngồi làm bài tập vậy!

Tuy là có không ít học sinh giống như Tương Quyên Quyên, Cổ Tư Văn, nhất quỷ nhì ma quây tung trời, nhưng ở trường A, học sinh ngoan ngoãn tập trung học bài vẫn là chiếm đa số thôi.

Tiêu Thỏ ôm sách vở vào lớp học, đã thấy hơn mười ‘đồng bạn’ tự giác tự phát ngồi ở vị trí của mình chăm chỉ học bài. Trong lớp yên lặng tới mức giờ có cây kim khâu rơi xuống đất hẳn cũng nghe thấy rõ.

Nàng thở dài một tiếng, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế của mình.

Hôm nay Tiêu Thỏ học, dĩ nhiên phần nhiều vẫn là tập trung vào môn Toán. Các môn văn hóa xã hội với nàng cơ bản không thành vấn đề, nhưng đầu đầu nhất vẫn là môn Toán, nên vừa ngồi xuống, nàng liền mở cuốn bộ đề thi đại học môn Toán bắt đầu tập làm.

Vừa nghĩ vừa làm, thẳng tới ba giờ chiều.

Trong lớp rất yên lặng, chỉ có tiếng sách vở lật qua lật lại, thi thoảng có học sinh ra vào cũng vô cùng cẩn thận rón rén, khiến Tiêu Thỏ chỉ lo cúi đầu làm bài không ngẩng đầu lên.

Lại một lát sau, mấy đề thi cuối nàng cũng đều làm xong, chỉ còn lại có một bài tính toán, nàng đã giở đáp án nghiên cứu đi nghiên cứu lại nhưng vẫn không hiểu ra sao để làm lại bài.

Đúng lúc nàng vò đầu bứt tai buồn bực không nguôi ấy, một bóng người không phát ra tiếng lặng lẽ ngồi xuống cạnh nàng. Một bàn tay vươn tới, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc lòa xòa trên trán nàng vén ra sau tai. Rồi sau đó tay kia vươn ra phía sau cầm lấy bàn tay đang cầm bút của nàng. *(Ồi chao, thật là lông mơn mơn... gương mặt a ngưỡng mộ... *chống cằm thêm muốn*)*

Tiêu Thỏ giật mình quay sang, thiếu chút nữa thì hét toáng lên.

“Suyt!” Bàn tay đang nắm tay nàng liền vọt lên bịt kín miệng nàng lại, Lãng Siêu giơ một ngón tay lên miệng tỏ ý chớ lên tiếng, rồi chỉ chỉ về phía những người chung quanh đang tập trung học bài.

Tiêu Thỏ gật gật đầu, tỉnh hồn lại, ánh sợ hãi trong mắt cũng nhạt đi. Nàng chợt bỗng phát hiện ra tư thế hẩn choàng tay ra sau lại ôm miệng nàng lại, giống như là đang câu cổ nàng kéo lại gần, vô cùng ám muội a.

Nàng đỏ bừng mặt, vội vã giơ tay gạt bàn tay trên mặt hẩn đi.

Lúc bàn tay hẩn rời đi, đầu ngón tay như cố ý như vô tình khẽ lướt qua đôi môi mềm mại của nàng, khiến Tiêu Thỏ lại không tránh khỏi một trận tim nhảy loạn mặt đỏ bừng.

“Sao cậu lại tới đây?” Tiêu Thỏ quay sang hẩn mở miệng làm động tác nói không phát ra tiếng. *(chỉ uốn môi thành chữ, không phải nói thầm)*

Hẩn cũng mở miệng, làm động tác nói không phát ra tiếng giống nàng.

Nàng đọc được môi hẩn nói gì, liền vội vã cúi đầu xuống nhìn chăm chăm vào cuốn bài tập.

Vì động tác hẩn vừa nói chính là ‘nhớ cậu’.

Có điều trong tình trạng này, làm sao nàng còn đầu óc giải đề toán cơ chứ? Tiêu Thỏ

ngây ngốc cầm bút nhìn chằm chằm đề bài, nhưng đầu óc toàn là dấu hỏi. (?)

Tại sao hần lại ở đây? Chỉ đơn giản là vì nhớ nàng sao? Nhưng lộ trình từ đại học Z tới trường A cũng phải mất ba bốn tiếng đi tàu. Không lẽ chỉ vì nhớ nàng hần liền chạy về đây? Còn việc học của hần làm sao bây giờ... Đầu óc nàng rối loạn suy nghĩ mất cả nửa ngày, dĩ nhiên đề toán càng không làm ra.

Đúng lúc đó, Lăng Siêu bỗng đón lấy cái bút trong tay nàng nhẹ nhàng thì thầm. “Để tôi chỉ cho cậu.”

Không hổ là sinh viên đại học, một cái đề toán khó như thế đã được hần giải ra một cách kỹ lưỡng cặn kẽ, sau đó hần lại đem từng bước từng bước giải toán tỉ mỉ giảng lại cho nàng, thậm chí mỗi phép tính nhỏ hần cũng cẩn thận viết xuống cho nàng. (*Hu hu, ta cũng muốn a...*)

Tiêu Thỏ trước đó còn không tự nhiên, sau đó nghe hần giảng một hồi, lòng lập tức bình tĩnh trở lại, thậm chí còn vô cùng chuyên chú lắng nghe hần giải thích từng bước một. Mười phút sau, bài toán khó kia liền cứ thế mà đã được xử lý xong.

Lăng Siêu buông bút xuống. “Còn có đề nào không làm được không?”

Tiêu Thỏ lắc đầu. “Không có.”

“Vậy chúng ta ra ngoài đi dạo đi.” Hần kéo tay nàng đứng lên.

Giờ là lúc giao mùa từ xuân sang hè, không khí tràn ngập một thứ hương vị tươi mát thanh khiết của cỏ xanh.

Bọn họ tay trong tay đi dọc theo bờ Kính Hồ, mặt hướng về phía bãi cỏ ven bờ nước mấp mé. Bãi cỏ một màu xanh mướt dịu dàng cộng với vẻ trong suốt của nước hồ càng tạo ra một khung cảnh trong lành thanh bình khó tả.

“Lát nữa cậu có về qua nhà không?” Tiêu Thỏ hỏi. “Không về.” Lăng Siêu nói.

“Cậu không định lát nữa quay về trường luôn đấy chứ?”

Lăng Siêu cười. “Sao thế? Không nhớ xa tôi à?”

“Ai không nhớ xa cậu chứ? Tôi... tôi là không nhớ thấy tiền vé xe bị tiêu phí thôi.” Tiêu Thỏ đỏ bừng mặt phản đối.

Thấy nàng rõ là then thùng nhưng lại giả vờ như không có việc gì cả, trong lòng Lăng Siêu có một nỗi khoái chí không nói nên lời. Cả quãng đường dài xe buýt xóc nảy trong phút chốc bỗng trở nên đáng giá vô cùng để có giờ phút này. “Yên tâm, chờ tôi làm xong công việc này, sẽ kiếm lại tiền vé xe trả cho cậu.”

Lời của hần khiến tính tò mò trong Tiêu Thỏ lại nổi lên. “Công việc gì thế?”

“Cũng không có gì, chỉ là giúp một đàn anh năm bốn, làm chút việc thêm để gây dựng sự nghiệp thôi.”

“Có được trả tiền không?”

“Có chút chút.”

Nghe được trả tiền, hai mắt Tiêu Thỏ liền sáng như đèn pha. “Bao nhiêu thế?”

“Thỏ Thỏ, cậu trở nên tham tiền từ bao giờ thế hử?”

Tiêu Thỏ không nói gì, cúi đầu lỏn lỏn nói. “Tiền thì ai chẳng thích chứ...”

Bỗng có hai bàn tay ôm lấy má của nàng, rồi một giọng ôn nhu nói. “Yên tâm đi, tiền của tôi chính là tiền của cậu mà.” *(Ôi ôi, ta chết ngất đây... ngọt ngào đến thế là cùng... Giá mà lão công của ta cũng nói với ta như thế...)*

“Hà?” Tiêu Thỏ ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Lập tức đôi môi bị chiếm lấy.

Nụ hôn đầu tiên trong đời thế là đã tới. Hôn nàng không vội vã cũng không chậm chạp. Trước hết là dùng môi khê âu yếm vuốt ve đôi môi nàng trong chốc lát, sau đó nhẹ nhàng đẩy lưỡi tách hai hàm răng của nàng ra. Nàng vốn không ngờ hắn lại làm như thế, khê kêu một tiếng. Lập tức tiếng kêu còn chưa kịp vang lên đã bị hắn nuốt vào trong...

Đôi mắt Tiêu Thỏ vốn đang mở to rồi cuộc cũng từ từ nhắm lại. Mặt nước hồ bằng phẳng trong veo phản chiếu hai cái bóng dính vào làm một, trời xanh xanh nước xanh xanh cùng hàng liễu xanh xanh lay động như hòa vào nhau tạo thành một bức họa tuyệt đẹp. *(*chống cảm mơ màng*)*

Nụ hôn vừa xong, Tiêu Thỏ mặt đỏ tận tai, đầu óc choáng váng, có chút đứng không vững.

Bỗng nhiên bên tai họ vang lên một tiếng động dị thường, hai người cùng quay sang nhìn, liền thấy... bác bảo vệ đứng ngay cạnh, khuôn mặt cười đắc ý nhìn hai đứa nhóc.

“Hắc hắc! Cô cậu thân mến, lần này rốt cục cũng bị tôi bắt được rồi nha!”

Chương 27

NHỚ CHUYÊN TÂM HỌC BÀI, KHÔNG ĐƯỢC NHỚ TÔI

“Thỏ Thỏ, cậu bị sốt đấy à?” Trong lớp tự học, Tương Quyên Quyên tính cẩn thận hay đề ý, lập tức phát hiện sự khác lạ của Tiêu Thỏ, liền thấp giọng hỏi.

“Hả?” Tiêu Thỏ đang thất thần liền tỉnh lại, bất giác có chút phiền muộn.

Vừa rồi... lại nhớ tới hần...

Từ hôm hần đến trường xong, lâu lâu nàng lại không nén được nhớ tới hần. Nhớ cảm giác hôm ấy hần hôn nàng, cái loại cảm giác như trái tim nàng được ướp mật ngọt hoa thơm, khiến cho người ta khó lòng mà tập trung tinh thần được.

“Ê ê! Ba hôn bảy vía nhà ngươi đã về chưa đấy?” Tương Quyên Quyên bị bỏ qua không đề ý, lập tức giơ nanh gương vuốt ra véo cho nàng một cái.

“Tớ... tớ đang nghĩ đề toán!” Tiêu Thỏ vội vàng che giấu.

“Nghĩ đề cái đầu cậu ấy! Cậu đến cả bút còn cầm ngược!”

Tiêu Thỏ cúi đầu nhìn, quả nhiên là cầm ngược thật!

“Thỏ Thỏ, tớ thấy... cậu là đang nghĩ tới con trai thì đúng hơn a?” Tương Quyên Quyên nheo nheo mắt lại.

“Đừng nói nhảm...” Nàng cúi đầu giả vờ làm bài, tránh đi ánh mắt của Tương Quyên Quyên.

Tương Quyên Quyên thấy thế liền hét lớn. “Yêu tinh kia, ngươi đừng mong có thể trốn được mắt lửa ngươi vàng của Lão Tôn ta đây!” Cơ mà nàng nhất thời quên mất mình đang ở đâu, các bạn học đang ngồi chăm chỉ tự học liền lập tức quay phắt đầu sang nhìn nàng vô cùng khó chịu.

“Ồ... hì... hì...” Tương Quyên Quyên vội cười gượng.

“Nhìn cái gì mà cười! Các cậu chưa thấy người điên phát bệnh bao giờ à?” Cổ Tư Văn ‘nghiêm chỉnh’ nói.

Không khí nghiêm túc nãy giờ lập tức bị phá vỡ. Một tràng cười hi hi ha ha ngán ngủ vang lên xong, cả lớp học lại quay trở lại sự yên lặng vốn có.

Tương Quyên Quyên nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt lườm Cổ Tư Văn một cái, rồi lại quay lại nhìn Tiêu Thỏ nói. “Hừ, hôm nay Lão Tôn ta tha cho con Thỏ tinh nhà ngươi một

mạng...” Dứt lời, lại quay lại vỗ của mình... học tiếp.

Tiêu Thỏ giờ mới thở phào nhẹ nhõm. Nguy hiểm thật! Nếu để cho Trương Quyên Quyên ‘tra hỏi bức cung’, nói không chừng mình sẽ nhớ mồm nói lộ ra mất... Có điều nói đi thì cũng phải nói lại, giờ bảo nàng nói, nàng cũng chẳng biết nói sao cho nên lời. T___T

Ngay lúc Tiêu Thỏ dần dần quay lại trạng thái thất thần, di động đặt trong túi sách bỗng rung lên vài cái.

Nàng vội vã thò tay vào cặp lấy ra nhìn, là tin nhắn của Lăng Siêu gửi đến.

‘Nhớ chuyên tâm học bài, không được nhớ tôi.’

Tiêu Thỏ: “.....”

Tất nhiên, tin nhắn của Lăng Siêu không khỏi có chút tự kiêu, nhưng hẳn cũng quả là có tâm nhắc nhở Tiêu Thỏ, giờ chính là thời điểm mấu chốt nhất, tập trung học còn chưa chắc đủ, sao lại còn tâm trí mà nói chuyện yêu đương? Theo cách nói của Hà Diễm thì chính là: muốn nói chuyện thì tìm kỳ thi đại học mà nói! Nói xong thì nhúng chàm nó, chinh phục nó, bắt nó về nhà gả cho cậu! (= =”)

Cứ như thế, Tiêu Thỏ lại khôi phục tinh thần chiến đấu, cầm bút lên nói chuyện yêu đương với đề thi.

Quy trình cứ lặp đi lặp lại như thế, cái gì cần nhúng chàm cũng bị nhúng chàm, cái gì cần chinh phục cũng bị chinh phục. Cứ như vậy tới tháng sáu, tình thương mến thương giữa các thí sinh cuối cấp và kỳ thi đại học kéo dài ba năm qua cuối cùng cũng đến ngày thi mang tính quyết định.

Tối hôm trước khi thi, Tiêu Thỏ lưỡng lự thường đi bộ ra khỏi lớp, tiện chân vòng tới Kính Hồ dạo quanh.

Trời đã vào đầu mùa hạ, không khí bên hồ tràn ngập một hơi ẩm ướt mà ấm nóng, vài con côn trùng không rõ tên cũng khe khẽ ngân nga những bài ca của mình trong góc sân, gọi lên vô vàn suy nghĩ trong lòng người đi dạo. Nàng bước đi một cách vô thức, bất tri bất giác Tiêu Thỏ lại bước tới nơi hôm ấy Lăng Siêu đã hôn nàng.

Không hiểu vì sao, bỗng dưng nàng rất muốn nghe thấy tiếng nói của hắn. Tiêu Thỏ vừa lúi di động ra định gọi điện cho hắn, điện thoại chợt rung lên, là hắn gọi tới.

Đầu dây bên kia, âm thanh ấm áp bình thản truyền tới. “Mai thi sao?”

“Ừh.”

“Đồ đạc vật dụng cần mang nhớ chuẩn bị cho kỹ.”

“Được.”

“Sao thế? Căng thẳng tới mức không thốt nên lời sao?” Lăng Siêu khẽ cười nói.

“Lăng Siêu!” Bỗng nhiên Tiêu Thỏ gọi đầy đủ tên hắn. “... Nếu tôi không đỗ được vào trường Z, cậu có buồn không?”

Đầu dây bên kia bỗng lặng thinh, trầm mặc.

Không biết bao lâu sau hắn mới bình tĩnh nói. “Có.”

Tim Tiêu Thỏ chùng xuống một nhịp.

“Thế nên, mai cậu phải vì tôi mà cố gắng hết sức, biết chưa?” Lần đầu tiên, hắn thật sự nghiêm chỉnh nói với nàng câu này.

Tiêu Thỏ giật mình, một lúc sau lại không nhìn được cười khẽ.

Quả nhiên hắn vẫn là người hiểu nàng rõ nhất! Nếu đã đi tới bước cuối cùng, đương nhiên là phải toàn lực cố gắng, nếu không chẳng há là bỏ phí công lao vất vả học tập một năm qua sao?

Hôm sau vào phòng thi, Tiêu Thỏ quả nhiên nhẹ nhõm làm bài thi, một chút nặng nề lo lắng cũng không có. Người khác thi xong đều kêu trời kêu đất khổ sở, còn nàng thì lại vui vẻ hào hứng vui đùa một trận với đám Quyên nhi các nàng.

Cứ như vậy thi liên tục trong ba ngày, kỳ thi đại học cuối cùng cũng kết thúc.

Sau đó là sự chờ đợi bài thi được chấm, kết quả được công bố. Quảng thời gian này tuy ngắn ngủi mà lại hóa ra lâu vô cùng.

Hai tuần sau, kết quả thi đại học cũng được dán lên, thành tích của Tiêu Thỏ thật là tốt, hoàn toàn ngoài dự kiến của mọi người.

Biết được điểm của con gái xong, mẹ nàng thiếu chút nữa bóp méo cả mặt ông xã nhà mình.

Tuy biết từ khi con gái mình lên cấp ba, sức học đột nhiên tăng mạnh, thậm chí ở kỳ thi thử còn được đứng vị trí thứ mười hai trong lớp, nhưng giờ điểm thi thật như thế này, không những là ngoài dự kiến của mình, đừng nói là trường đại học chuyên nghiệp bình thường, giờ ngay cả trường đại học trọng điểm cũng có thể đủ điểm xét tuyển nữa. Vương Thi Thi nàng, quả là sinh được cô con gái văn võ song toàn, tài sắc như nhau a!

So với việc mẹ nàng mừng phát điên lên, ba nàng lại bình tĩnh hơn nhiều.

Ba nàng xoa xoa hai bên má bị mẹ nàng véo cho sưng méo, miệng thốt. “Thỏ Thỏ nhà chúng ta tuy điểm thi thật không tệ chút nào, nhưng để vào trường Z vẫn là chưa chắc, vẫn có chút nguy hiểm. Tới lúc điền hồ sơ, em đừng đưa ra chủ ý linh tinh gì nhé.”

Mẹ nàng mặt mờ mịt không hiểu. “Điểm cao như vậy, còn không thể vào trường Z sao?”

“Anh đã tìm hiểu điểm xét tuyển vào trường Z mấy năm gần đây, so với điểm trung bình của các trường trọng điểm phải cao hơn tới năm sáu mươi điểm, em bảo Thỏ Thỏ nhà mình có thể vào được sao chứ?”

Mẹ nàng giờ cũng có chút tỉnh ra, cúi đầu khẽ nói. “Thì Thỏ Thỏ nhà mình thi cũng cao hơn điểm chuẩn tới năm mươi điểm đó thôi...”

“Nhỡ ra tới lúc đó điểm xét tuyển lại cao hơn điểm chuẩn năm mươi một điểm, không lẽ em lại thay Thỏ Thỏ đi xin điểm?”

“Em...” Mẹ nàng rốt cục không nói gì lại được.

Sự thật quả là, điền hồ sơ dự tuyển còn quan trọng hơn việc thi rất nhiều, năm nào thi đại học cũng thế, không ít thí sinh vì điền nguyện vọng sai lầm mà bị lỡ mất một năm. Đặc biệt là những người bỗng bột phát thành tích cao như Tiêu Thỏ, lại càng không nên điền sai, một khi sai lầm, rất có thể trả giá đắt.

Thận trọng nhìn lại, rốt cục ba của nàng, người trước giờ chưa bao giờ có thể can thiệp vào việc của con gái, giờ cũng đã có cơ hội ra tay.

Đầu tiên là ông lôi hết những tài liệu thu thập được về việc xét tuyển tuyển sinh để thuyết phục bà vợ, sau đó là lôi Tiêu Thỏ ra ‘nói chuyện nghiêm túc’, tiến hành quá trình ‘giáo dục tẩy não’ đặc biệt, nào là sinh động miêu tả đủ các kiểu hậu quả khủng khiếp, rồi lại còn thao thao bất tuyệt kể về những ví dụ ‘máu tanh đương trường’, ‘huyết án kinh người’ do các sĩ tử chọn lựa nhầm trường mà ra, tất nhiên trong số đó không thiếu vài ví dụ là ông ta tự biên tự diễn sáng tác ra.

Có điều những chuyện đó Tiêu Thỏ hoàn toàn không biết đến, nàng đã hoàn toàn bị ba mẹ mình ‘nghiêm chỉnh giáo huấn’ làm cho chân tóc cũng run lên vì sợ, nên cái quyết tâm ban đầu muốn nộp hồ sơ vào trường đại học Z, giờ cũng bắt đầu lung lay.

Cuối cùng, đến tối hôm trước khi Lăng Siêu nghỉ hè về nhà, cái người nào đó vốn nguyện vọng đầu tiên muốn điền là trường Z, liền đổi thành trường C.

Trường C, xét cho cùng cũng là một đại học không tồi chút nào, nhưng dĩ nhiên so với trường Z cũng có một khoảng cách nhất định nào đó. Có điều, khoảng cách lớn nhất không phải là về việc giảng dạy học hành ở đó, mà chính là khoảng cách địa lý giữa hai trường. Một trường phía đông một trường phía tây, đến ngồi máy bay còn mất tới mấy tiếng chứ đừng nói đi tàu hỏa.

Thế nên hôm sau khi Lăng Siêu về tới nhà, nhìn đến tờ điền danh sách nguyện vọng xét tuyển đã điền xong, mặt liền đen như đêm ba mươi.

Tiêu Thỏ lúc đó đã bị ba mẹ nàng ‘đầu độc’ tới mức chữa không nổi nữa, sợ bị trượt, nên hắn nói gì nàng vẫn không chịu đổi thành trường Z, tay ôm khư khư bộ hồ sơ xét tuyển, thề chết không theo.

Cứ thế cãi nhau vài hiệp xong, Lăng Siêu nổi đóa, buông lại một câu. “Cậu thích học đầu thì học, tôi không thèm quan tâm nữa!” Sau đó hắn quay lưng, không thèm ném cho nàng ánh mắt nào, nhảy vù qua cửa sổ về phòng mình.

Còn lại Tiêu Thỏ, nhìn sững tờ điện nguyện vọng xét tuyển còn trong tay, trong lòng thực không biết nói sao.

Nguyện vọng thứ nhất của tờ điện này vốn đã bị gạch đi viết lại, xóa xóa tẩy tẩy không biết bao nhiêu lần, chữ trên đó cũng mờ hồ không còn rõ nữa, đủ để thấy trong lòng cái kẻ điện nó có biết bao nhiêu do dự không buông.

Nhưng mà tại sao Lăng Siêu không chịu hỏi lý do đã khẳng khái bắt nàng sửa lại, hắn có nghĩ tới việc nàng cảm thấy thế nào không? Nhờ không trúng vào trường Z, nàng biết làm sao bây giờ? Tiêu Thỏ càng nghĩ trong lòng càng có một nỗi tức giận bùng lên, liền chụp lấy cái bút định đem nguyện vọng chính thức điện vào, nhưng đầu bút vừa chạm vào giấy, bàn tay cầm bút lại do dự không quyết.

Trường C ư, người bắc kẻ nam, về sau muốn gặp được hắn lại càng không dễ dàng chút nào.

Bỗng nhiên nàng lại nhớ tới ngày nọ hắn một thân phong trần bụi bặm vội vã đáp xe từ trường Z tới chỗ nàng, chỉ để nhìn thấy mặt nàng một cái rồi lại chạy xe cả đêm về lại trường đi học... Không biết làm sao lòng nàng lại mềm nhũn ra.

Thật ra, là bởi hắn không nỡ xa nàng nên mới giận nàng đúng không? Cũng như nàng cũng không nỡ xa hắn...

‘Cộc cộc cộc...’

Gõ vài lần lên cửa sổ, Tiêu Thỏ phát hiện trong phòng Lăng Siêu lại không có ai hết.

Nàng do dự một lúc, cuối cùng cũng vẫn đẩy cánh cửa ra, nhẹ nhàng rón rén trèo vào trong.

Căn phòng này nàng từ cửa bước vào đã không ít lần, nhưng là trèo cửa sổ mà vào lại là lần đầu tiên, đứng vững trên sàn xong Tiêu Thỏ không tránh khỏi có chút cảm giác kẻ trộm có tội giết mình.

Rót cục mình tới đây làm gì cơ chứ? Nếu bảo là giải thích xin lỗi hắn, thì hắn cũng sai kia mà? Nếu bảo cãi nhau tiếp, thì nàng lại không muốn. Có điều đơn giản là nàng cảm thấy về mặt hắn lúc này bỏ đi khiến người khác cảm thấy thật bứt rứt khó chịu nên nàng nhìn không được muốn chạy sang nhìn...

Đang chìm trong suy nghĩ, ngoài cửa bỗng có tiếng bước chân, ai đó sắp vào.

Tiêu Thỏ hoảng hốt không kịp nghĩ nhiều, chui thẳng vào gầm giường trốn.

Đúng lúc nàng chui tọt vào gầm giường, cửa phòng liền mở ra, chỉ trong chốc lát một người bước vào. Tiêu Thỏ nhìn lên từ dưới chân giường ra, liếc một cái liền nhận ra đôi dép lê người kia đang mang là của Lăng Siêu.

Hắn vào phòng, đi vòng một vòng quanh giường, sau đó đứng cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài một lát, rồi bỗng nhiên bước lại trước giường đứng sững.

Tiêu Thỏ dưới gầm giường đã cảm thấy căng thẳng tột độ, nàng quỳ rạp trên mặt đất không dám ngo nguậy, lòng hồi hận muốn chết. Minh thật là ngu ngốc mà, nghĩ sao lại vào phòng Lăng Siêu chứ? Đã thế lại còn hồ đồ chui xuống gầm giường. Thi đại học rồi nha, điểm thấp hay cao thì cũng chịu rồi, giờ tới mức này, để Tương Quyên Quyên mà biết thì cô nàng cười nàng tới rụng răng mất!

Cũng may Lăng Siêu dường như cũng không phát hiện ra nàng. Hắn chỉ đứng đó một lát rồi bỏ dép lê ra trèo lên giường. Sau đó vô tuyến trong phòng được bật lên, hắn bật trò chơi điện tử lên chơi một mình.

Tiêu Thỏ lại >_<, cái giường này gầm không cao cho lắm, nàng quỳ mọp xuống như con cún, nằm không ra nằm quỳ không ra quỳ, mặt mũi cũng đều bị ép xuống sàn nhà, mà Lăng Siêu vẫn không có chút dấu hiệu nào là sẽ ra khỏi phòng. Đã thế hắn còn có vẻ càng đánh càng hăng, âm thanh trong trò chơi không ngừng hi ha vang tới, không biết là đã qua mấy bàn rồi.

Cứ như vậy trong tiếng nhạc của trò chơi, Tiêu Thỏ rốt cục không chịu nổi bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài chuẩn bị ngủ gật.

Đúng lúc nàng đang mơ mơ màng màng sắp ngủ tới nơi, bỗng dưng có một thứ gì đó ném xuống trước mặt, Tiêu Thỏ vừa nhìn liền hóa đá.

Đây... đây không phải là cái quần bò nãy nàng thấy Lăng Siêu mặc sao?

Sau đó lại xoẹt một tiếng, thêm một cái áo sơ mi bị thả xuống dưới, dĩ nhiên chính là cái áo hời nãy hắn vừa mặc.

Rồi lại tiếp tục roạt roạt hai tiếng, hai chiếc tất thời rinh cũng bị ném xuống theo. Tiêu Thỏ bịt mũi lại, hoàn toàn tỉnh táo, tinh thần hoàn toàn hoảng loạn.

Hắn... đang làm gì thế này? Không lẽ hắn định ngủ... nude sao?

Kể lại thì chậm, chứ sự việc xảy ra nhanh vô cùng, lại thêm một thứ nữa bị ném xuống dưới, lần này là một cái... QUẦN LÓT!

Tiêu Thỏ rốt cục không chịu nổi sự đả kích lớn lao này, theo phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên.

Cơ mà nàng đã quên mình không phải đang ở chỗ khác, mà lại là ở dưới gầm giường. Đầu vừa nhấc lên đã đập thẳng vào thanh giường bên trên, lập tức đau tới đầu hoa mắt váng, nhe răng méo miệng, kêu thảm thiết không thôi.

Chờ tới lúc nàng tỉnh táo lại, đầu hết váng vất, mới phát hiện Lăng Siêu đã xuống ngồi dưới đất, cúi xuống khoái chí nhìn nàng tự lúc nào.

Hắn ăn mặc rất chỉnh tề, đầu tóc thậm chí còn không có chút nào loạn xạ, ánh mắt nheo nheo lại cười gian như muốn nói. ‘Để xem lần sau cậu còn dám trốn xuống gầm giường nữa hay không?’

Chương 28

TIÊU THỎ CHỌN TRƯỜNG ĐẠI HỌC

Vất vả lắm mới lồm cồm bò ra khỏi gầm giường nổi, Tiêu Thỏ cúi tới mức thiếu chút nữa thì nhào qua cửa sổ cho Lăng Siêu một phát.

Kẻ độc ác này lại dám quá đáng tới mức đem cả quần... lót của mình ném xuống dưới trêu chọc nàng, quả thực là ác, rất ác, vô cùng ác, cùng cực ác mà! Nếu là bình thường, nàng không thể không lôi hẳn ra mắng cho một trận cho chừa đi, có điều tình huống hôm nay có chút khác biệt, là nàng sai trước, lén lút vào phòng hắn, nên không mở miệng mắng được.

Thế là, mắng cũng không mắng nổi, nói cũng không nói nên lời, rốt cục Tiêu Thỏ chỉ còn cách đặt mông xuống giường, thậm chí xoa xoa cái trán bị cộc vào gầm giường đau đớn.

Má ơi! Rất là đau a!

Lúc này, Lăng Siêu vốn vẫn ngồi đó lạnh lùng nhìn nàng bỗng không nói tiếng nào đi ra khỏi phòng, Tiêu Thỏ còn chưa kịp hiểu gì hết, hắn đã lại quay lại, trong tay cầm một bọc khăn mặt.

“Bỏ tay ra.” Hắn ngồi trước mặt nàng, vươn tay ra gỡ bàn tay nàng đang xoa trán xuống, rồi tay kia cầm chiếc khăn mặt bọc đá lạnh bên trong áp khế lên cái trán đang đau tấy lên.

Cảm giác lạnh buốt truyền tới khiến cho cơn đau trên trán Tiêu Thỏ bỗng chốc giảm đi rất nhiều, nàng mở to mắt ngạc nhiên nhìn Lăng Siêu. Động tác của hắn bỗng nhiên trở nên vô cùng dịu dàng, ánh mắt cũng đã mất đi vẻ trêu chọc lạnh lùng hồi nãy. Hắn thật cẩn thận, tỉ mỉ cầm túi chườm đá khe khẽ xoa xoa, chỉ trong chốc lát, cảm giác đau đớn trên trán Tiêu Thỏ liền hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại cảm giác nóng bừng bừng trên hai má mà thôi.

Để thoát khỏi không khí khẩn trương này, Tiêu Thỏ mở miệng. “... Sao cậu biết tôi trốn dưới gầm giường?”

Lăng Siêu lườm nàng một cái. “Lần sau có muốn làm kẻ trộm, nhớ giấu dép lê cho kỹ.”

Dép lê? Tiêu Thỏ giật mình hiểu ra, hóa ra lúc nãy nàng trèo cửa sổ vào, còn để lại đôi dép lê bên ngoài, bảo sao không bị phát hiện chứ... Quả nhiên, muốn làm kẻ trộm cũng phải có khả năng thiên phú mới được! T_____T

Ảo não một hồi, Tiêu Thỏ bỗng nhớ ra mục đích mình vào đây, liền khế hỏi. “Cậu còn giận tôi sao?”

Lăng Siêu. “Cậu thử nói xem?”

“Tôi...” Tiêu Thỏ cúi đầu không nói gì. Trường C với trường Z cách xa nhau như vậy, Lăng Siêu nổi giận cũng là đúng thôi, hơn nữa lúc mình quyết định đổi nguyện vọng, hoàn toàn là do nghe lời ba mẹ ‘giáo huấn’, không hề thương lượng với hắn...

Nghĩ tới đó, trong lòng Tiêu Thỏ lại nhói lên một cái, tay thò qua nít lấy vạt áo hắn khẽ giật giật, thấp giọng xuống. “Này, đừng giận tôi nữa mà. Cùng lắm tới lúc tôi học trường C, mỗi tháng sẽ tới chỗ cậu một lần...”

“Không đủ.”

“Vậy còn không đủ?” Tiêu Thỏ buồn bã nhíu mày. “Vậy nửa tháng một lần?”

Lăng Siêu lắc đầu.

“Không lẽ cậu muốn tuần nào tôi cũng tới? Làm ơn đi, vé máy bay đắt lắm nha!” Tiêu Thỏ bĩu môi hờn dỗi, tay vò vò cái vạt áo (của hắn).

Bỗng nhiên tay nàng được cầm lên.

Hắn cầm bàn tay nàng đưa lên mặt, môi má cọ cọ vài cái, rồi thốt lên đầy chân thành. “Tôi muốn ngày nào cũng có thể nhìn thấy cậu...”

Khoảnh khắc đó, Tiêu Thỏ bỗng cảm thấy toàn bộ những lý lẽ bảo vệ chính đáng của mình đều bị đẩy lùi không thương tiếc.

Đúng lúc nàng đang xúc động tới nỗi chuẩn bị thay đổi chủ ý lần nữa, mẹ Lăng Siêu bỗng bước vào.

Cửa vừa mở, Tiêu Thỏ dùng tốc độ nhanh nhất có thể giật lại bàn tay đang bị Lăng Siêu nắm giữ, đầu cúi gằm xuống không dám nhìn Lăng nương.

Thấy bộ dạng Tiêu Thỏ hai tai đỏ ửng, cúi đầu không nói gì, trong lòng Lăng nương dĩ nhiên là hiểu đại khái này giờ đã xảy ra chuyện gì, nhưng bà làm bộ không nhìn thấy. “Thỏ Thỏ, may quá con còn đây, ngày mai mẹ nuôi phải đi mua quà sinh nhật cho chị họ của Lăng Siêu, con đi cùng mẹ giúp mẹ chọn nhé!”

Tiêu Thỏ không suy nghĩ nhiều, gật đầu ngay. “Vâng!” Nhưng lập tức nàng liền nhớ ra. “Không được rồi mẹ nuôi, mai con phải tới trường nộp đơn nguyện vọng xét tuyển.”

“Vậy sao...” Lăng nương có chút khó xử nhíu mày. “Nhưng mà ngày kia đã là sinh nhật chị họ Lăng Siêu rồi, mấy đứa nhóc các con lớn nhanh quá, sở thích thay đổi, mẹ thật không biết chọn quà gì.”

Đúng lúc đó Lăng Siêu bỗng chen vào. “Mai tôi có hẹn với bạn cũ tới trường thăm thầy giáo, không thì đưa đây tôi nộp đơn hộ cho.”

“Như vậy có được không?” Tiêu Thỏ có chút do dự.

“Không sao đâu, không lẽ con không tin tưởng Siêu Siêu sao?” Lăng nương phụ họa.

Nếu mẹ nuôi đã nói thế, Tiêu Thỏ còn biết làm sao, chỉ còn gật đầu. “Được, lát tôi tôi sẽ mang đơn nguyện vọng điền xong cho cậu mang đi ngày mai.”

“Giờ cậu đưa luôn cũng được, tôi phải đi ngủ sớm, mai còn dậy sớm.”

“Nhưng phần điền chính thức tôi vẫn chưa điền xong...”

“Thì cứ mang sang đây tôi điền nốt cho.”

“Được!” Tiêu Thỏ không nghĩ nhiều, về phòng mang tờ đơn nguyện vọng xét tuyển đưa cho Lăng Siêu, miệng còn không quên dặn dò. “Cậu đừng có điền sai đó nha!”

Lăng Siêu lườm nàng một cái. “Cậu tưởng tôi là cậu chắc?”

Tiêu Thỏ. “.....”

Cứ thế, Tiêu Thỏ rốt cục đưa tờ điền nguyện vọng cho Lăng Siêu. Một tuần sau, các trường đại học bắt đầu thông báo điểm chuẩn xét tuyển ra ngoài. Tiêu Thỏ thấy trường C tuyển chỉ hơn điểm trung bình có mười điểm, mừng rỡ biết chắc mình đã đậu, có điều nàng tìm mãi trên danh sách trúng tuyển công bố trên báo chí, thế nào cũng không thấy tên mình.

Tiêu Thỏ hoảng hốt, rõ ràng mình thừa điểm trúng tuyển vào trường C, tại sao trong danh sách trúng tuyển lại không có tên mình cơ chứ? Sau đó cả nhà nàng cũng hoảng hốt theo, mẹ nàng còn đặc biệt gọi điện thẳng cho một người bạn học cũ làm ở cục Giáo dục để hỏi thăm, kết quả là đối phương cũng không nói được nguyên do tại làm sao.

Cứ như vậy lo lo lằng lằng hai ngày trời, bỗng có một tờ giấy báo trúng tuyển gửi tới.

Tiêu Thỏ vừa nhìn đến địa chỉ ghi trên tờ giấy đó, lập tức ngây ngốc một hồi.

Sao... sao lại là trường Z?

Ba nàng vừa nhìn thấy tờ báo trúng tuyển đó, chưa nói câu nào, lắc đầu bỏ đi, còn vừa đi vừa lầm bầm. “Con gái lớn không thể giữ nổi nữa rồi...” [\[50\]](#),”

Mẹ nàng thì mặt mày hơn hờ cười tươi như hoa, gặp ai cũng khoe. “Con gái tôi thật là may mắn nha, hóa ra lại vào trường cao cấp như vậy!”

Còn về phần Tiêu Thỏ, sau khoảnh khắc kinh ngạc ban đầu, nghĩ nghĩ một lúc, một cơn giận liền bùng lên mạnh mẽ trong lòng nàng!

Lăng Siêu, nhất định là Lăng Siêu làm!

Hôm đó Lăng Siêu nhiệt tình nói muốn nộp hộ nàng hồ sơ xét tuyển, nàng phải đoán

ngay được chứ. Cái kẻ tính nết cứng đầu, chưa đạt được mục đích còn lâu mới bỏ qua như hần, làm gì có chuyện vui về giúp đỡ như vậy? Còn việc tự nhiên mẹ nuôi bỗng nhờ nàng đi chọn mua quà cho chị họ gì đó ư? Khỏi phải nói, chắc chắn tám chín phần mười là Lăng Siêu giờ trò sau lưng.

Mơ mơ hồ hồ, tự nhiên bị hai mẹ con hần hợp sức nhau lừa một cú, mà kẻ chịu hại là nàng lại không hay biết gì. Nếu không phải trường Z gửi trực tiếp giấy báo trúng tuyển tới, nàng còn ngốc nghếch hồ đồ mãi mãi tìm kiếm trong danh sách trúng tuyển của trường C dài dài.

Tuy nói dù gì hai mẹ con bọn họ cũng giúp nàng chó ngáp phải ruồi vào được trường đại học Z, nhưng nhờ mà điểm nàng không đủ trúng tuyển thì sao chứ? Không lẽ mình nàng lại phải thi lại một năm? Cái kiểu tự tung tự tác không để ý gì đến cảm nhận của người khác như thế này quả thật là rất đáng ghét, khiến kẻ khác khó mà nén giận cho được!

Tiêu Thỏ từ nhỏ tới lớn, cho tới giờ chưa bao giờ cơn giận lại lớn và dai tới thế!

Nàng dùng dùng chạy tới cửa sổ phòng Lăng Siêu, ném tờ báo trúng tuyển xuống trước mặt hần, dùng giọng ‘tra hỏi’. “Câu giải thích cho tôi xem, sao lại thế này hử?”

Khi đó Lăng Siêu vừa tắm gội xong, vốn đang ngồi cầm khăn bông lau khô tóc. Hần hồ hững hiếu tờ giấy báo trúng tuyển kia một cái rồi thản nhiên nói. “Là tôi sửa đấy.”

Đã làm sai lại còn có thể khí định thần nhàn^[51], vẻ mặt như thể tất cả lẽ dĩ nhiên là phải thế, Tiêu Thỏ liền giận dữ hết. “Sao cậu có thể không hỏi ý kiến tôi, tôi chưa đồng ý đã tự tiện sửa tờ điền nguyện vọng của tôi chứ? Nhờ tôi không trúng tuyển thì sao hả, không lẽ cậu tính để tôi chờ năm sau thi lại sao?” Hần sao có thể ích kỷ tự tư tự như thế, không để ý đến cảm giác của nàng cơ chứ? Càng nghĩ Tiêu Thỏ càng khó chịu trong lòng.

Hần bỗng buông khăn mặt trong tay, nghiêm chỉnh nhìn nàng. “Thì tôi sẽ cùng đợi với cậu.”

Tiêu Thỏ sừng sốt, không biết đáp lại sao.

Một lúc lâu sau, Lăng Siêu bỗng chìa tay ra đưa cái khăn bông trong tay cho nàng, như thể chưa có chuyện gì xảy ra thản nhiên nói. “Thỏ Thỏ, lau tóc giùm tôi đi.”

“Lau cái đầu cậu ấy!” Tiêu Thỏ rút cục không thể chịu được nữa, ném thẳng cái khăn vào mặt hần. “Lăng Siêu, cậu thật là đáng ghét, tôi không thèm chơi với cậu nữa!”

Tiêu Thỏ quả là giữ lời, vài ngày sau nàng vẫn không thèm để ý tới Lăng Siêu, ngay cả mẹ nuôi mà nàng luôn kính trọng tới làm thuyết khách, cũng không thể dao động quyết tâm của nàng.

“Mẹ nuôi, mẹ đừng nói nữa, con không tha thứ cho hần ta đâu!” Tiêu Thỏ giận dữ nói

“Thỏ Thỏ, thật ra việc này mẹ nuôi cũng có sai mà, nhưng ít nhất giờ con cũng đã trúng tuyển vào trường Z rồi, học trường Z rõ ràng hơn trường C không phải sao?”

“Mẹ nuôi, vấn đề không phải ở chỗ đó!” Mà là ở chỗ Lăng Siêu dám dỗi gạt nàng, hần sao dám làm vậy không để ý đến cảm giác suy nghĩ của nàng chứ? Tiêu Thỏ thế nào cũng không nguôi được cơn giận này.

Cuối cùng, ngay cả mẹ nuôi cũng chỉ có thể lắc đầu đi về.

Lại vài ngày sau, Tiêu Thỏ vẫn không chịu tha thứ cho Lăng Siêu, mà Lăng Siêu cũng không hề có ý định qua giải thích xin lỗi với nàng. Giữa hai người mơ hồ có một tầng không khí lạnh như băng chặn giữ, thậm chí vô tình gặp giữa đường cũng là quay mặt ngoác, ánh mắt còn trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Cứ thế, mẹ của Tiêu Thỏ không chịu nổi nữa.

“Thỏ Thỏ, con đi tìm việc gì đó bên ngoài làm thêm đi!”

Tiêu Thỏ trước giờ chưa biết đến cái gọi là đi làm liên ngốc ra. “Làm thêm cái gì?”

“Cái gì cũng được, đừng có để mẹ nhìn thấy cái bản mặt lạnh lẽo của con là được!” Mẹ nàng vuốt ngực nói. “Còn để mẹ chứng kiến con với Lăng Siêu cãi nhau chiến tranh lạnh như vậy, khác nào khiến mẹ lên cơn đau tim cơ chứ?”

Tiêu Thỏ xám xịt mặt mày. “Mẹ, mẹ bị bệnh tim từ lúc nào đâu?”

Mẹ nàng im lặng một chút, nổi giận. “Không phải bệnh tim thì bệnh trĩ vậy được không? Thôi mẹ xin tiểu tổ tông của mẹ, con cho mẹ thoáng khí vài ba ngày đi mà!”

Tiêu Thỏ: “.....”

Vậy là, dưới sự uy hiếp áp bức của mẹ nàng, Tiêu Thỏ cuối cùng cũng tìm thấy công việc làm thêm lần đầu tiên trong đời: đi làm phụ giáo dạy võ thuật.

Chương 29

LẦN NÀY, LÀ HẮN ĐÃ SAI RỒI SAO?

Lần này Tiêu Thỏ đi làm trợ giáo dạy võ thuật, không ở đâu xa, chính là ở võ quán của ông thầy Võ Đại Lang của nàng ngày trước.

Từ sau khi Tiêu Thỏ tốt nghiệp sơ trung, lớp võ thuật của thầy Võ càng ngày càng được mở rộng. Chỉ trong vài năm, ‘trường huấn luyện’ này vốn chỉ là một trường võ nhỏ nhỏ trong khu dân cư, đã trở thành một trường dạy võ chuyên nghiệp, còn lấy một cái tên mới vô cùng uy phong là ‘Chấn Uy võ quán’. Hôm khai trương, nghe đâu ngay cả ông trưởng trấn cũng được mời đến, thế là đủ biết ngôi trường này oai tới mức nào.

Vì võ quán giờ tiếng tăm vô cùng lớn, không ít đệ tử kể cả trên thành phố đều mến mộ thanh danh mà tới. Đệ tử ngày càng nhiều, Võ lão sư đương nhiên một mình không thể quản lý hết được, mà con ông ta là Võ Thừa Vĩ lại đang đi dạy võ trên thành phố, không thể rời vị trí ngay được. Do đó thầy Võ liền nảy ra ý định trong đầu là đi tìm người trợ giáo cho mình. Đúng lúc này Tiêu Thỏ lại đang tìm việc làm thêm, thế là ông ta lập tức tuyển nàng vào giúp mình.

Nói là trợ giáo, thật ra công việc không khác gì thầy giáo dạy võ chính cả. Tiêu Thỏ mới làm ở đó hơn một tháng, phụ trách dạy các động tác cơ bản cho các cô cậu thấp hơn nàng năm cấp. Nàng cả ngày bị một đám trẻ con lít nhít quần quít nháo loạn bên tai, lỗ tai nhanh chóng muốn điếc đặc.

Nhưng thà là nàng bị đám tiểu quỷ kia làm phiền, vẫn còn hơn là cả ngày ngồi ngẩn ở nhà nhìn cái mặt lạnh như băng của gã Lăng Siêu kia. Một thời gian sau nàng còn rất thật lòng tạo thành mối quan hệ vô cùng tốt đẹp với đám nhỏ ấy. Chúng nó đùa nào cũng thân mật gọi nàng là cô giáo Thỏ Thỏ, miệng gào thét nhất định đòi học võ với cô giáo Thỏ Thỏ cơ, thậm chí mấy đứa nhóc lớp khác có hôm còn len lén chuồn tới lớp của nàng để được học với nàng.

Còn về phần Võ lão sư, một mình ông ta vốn là không thể nào dạy hết đám đệ tử được, đám trẻ con kia thích học cô giáo Thỏ Thỏ, ông ta mừng còn chả kịp nữa là. Cứ như vậy một thời gian dài qua đi, đệ tử của Tiêu Thỏ ngày càng nhiều hơn, thời gian nàng làm việc ở võ quán cũng ngày càng dài hơn. Hàng ngày nàng thức dậy rời khỏi giường là chạy tới võ quán, về tới nhà là mệt muốn chết nửa người, đặt mình xuống giường là ngủ say.

Mẹ nàng ban đầu còn khoái chí đặc ý cho rằng may mà cô con gái mình có việc để làm, sẽ không còn sức đâu cãi nhau giận dỗi với Lăng Siêu nữa. Từ từ rồi hai người sẽ tiến triển tốt hơn. Cơ mà mẹ nàng lại không hề nghĩ tới việc từ lúc Tiêu Thỏ đi làm trợ giáo ở võ quán, thời gian ở nhà ngày càng ít hơn, dĩ nhiên là không còn sức đâu giận dỗi cùng Lăng Siêu, nhưng ngay đến sức lực làm hòa với hắn... cũng không còn.

Mẹ nàng bắt đầu lo lắng, hai đứa nhỏ này đã chiến tranh lạnh hơn một tháng, sao vẫn không có chút dấu hiệu nào là sẽ làm hòa thế này. Cứ tiếp tục như vậy, cậu con rể ngoan của bà làm sao chịu nổi, sẽ buông tay mất thôi? Cứ nghĩ miên man một hồi, bà quyết định tạo cơ hội cho hai đứa nhỏ làm hòa với nhau.

Lại nói về ba của Tiêu Thỏ, thật ra hồi trước ông ta nhất quyết thuyết phục Tiêu Thỏ vào trường C, ngoài nguyên nhân khách quan là sợ con mình trượt, cũng có bao gồm chút ý đồ riêng tư trong đó. Con gái mình từ nhỏ gần như đã ước định cho Lăng Siêu, ngay cả cơ hội giao tiếp với mấy thằng bé khác cũng không có chút nào, không lẽ tiểu tử Lăng Siêu kia quả là tốt tới thế? Hơn nữa, ba của Lăng Siêu có ‘tiền án’ bỏ rơi vợ con ngày trước, nhờ ra Lăng Siêu thừa hưởng di truyền tính cách của ba hắn, không phải con gái mình sẽ chịu thiệt thòi sao?

Thế nên khi mẹ nàng đề ra ý kiến phải tạo điều kiện cho hai đứa làm lành, ba nàng kiên quyết không chịu.

“Hai đứa nếu muốn làm lành, còn phải chờ em phí sức tạo cơ hội sao? Anh thấy lần này Lăng Siêu nó quả thực là quá đáng, để cho Thỏ Thỏ giận hờn một tí cũng tốt, đỡ cho việc về sau chúng nó kết hôn xong thằng bé cậy mạnh bắt nạt Thỏ Thỏ nhà mình.”

Mẹ nàng bắt đầu cáu. “Có giận thì cũng giận hơn một tháng rồi còn gì? Anh không sợ cứ không khí chiến tranh lạnh thế này hai nhà chúng ta biến thành Nam cực mất hay sao?”

Ba nàng kiên quyết tỏ thái độ không lùi bước. “Nếu thằng bé Siêu Siêu bên đó làm chuyện sai còn không chịu thừa nhận, anh thấy con gái mình việc quái gì phải gả cho một đứa cứng đầu như thế cơ chứ!”

“Nói gì thì nói, cũng phải cho chúng nó điều kiện để giải thích xin lỗi chứ? Anh xem Thỏ Thỏ nhà mình ngày nào cũng đi sớm về muộn thế, Siêu Siêu dù có muốn xin lỗi cũng không có lúc nào a!”

“Em đừng tưởng anh không biết, hắn nếu có lòng muốn xin lỗi, thì đã sớm sang phòng Thỏ Thỏ nói chuyện rồi! Không được, anh thấy cái cửa ngoài ban công kia cũng không thể để như vậy được, sớm muộn gì cũng sẽ có hại cho Thỏ Thỏ, anh sẽ khóa cái cửa đó lại...”

Mất thấy sự tình ngày càng nghiêm trọng, mẹ Tiêu Thỏ rốt cục ra chiêu tới hậu. “Anh mà dám khóa cánh cửa đó lại, em sẽ méc với mẹ em hỏi đó cái nhẫn làm lễ xin dâu của anh là vàng giả!”

Năm đó lúc mẹ Tiêu Thỏ lấy ba nàng, mẫu thân đại nhân nhà bà thích chọn rể sang, lúc nào cũng đòi con rể tương lai phải đưa lễ là nhẫn vàng thứ thiệt. Ba nàng vốn không có cách nào khác đành phải kiếm nhẫn mạ vàng cho đủ số. Việc này khi ấy mẹ nàng vì ông chồng thân yêu của mình vốn vẫn giấu biệt không nói ra.

“Em... đúng là muốn anh tức chết mà!” Ba nàng giận tới nói không nói nên lời.

Cứ như thế, mẹ nàng trong cứng ngoài mềm, vừa bức ép vừa dụ dỗ, ba nàng cuối cùng cũng phải thỏa hiệp.

Thế là, buổi tối thứ sáu hôm ấy, Tiêu Thỏ mệt mỏi lê bước về nhà mình, đập vào mắt là cánh cửa nhà khóa trái kín mít, trên có gài tờ giấy.

‘Con gái ngoan, cuối tuần này cơ quan mẹ tổ chức đi du lịch, ba mẹ đều muốn đi. Chìa khóa ba mẹ gửi ở bên nhà mẹ nuôi con, con qua đó ăn cơm luôn nhé.

Yêu con

Mẹ.’

Tiêu Thỏ sững người đọc đi đọc lại tờ giấy đó ba lần bảy lượt, mãi mới có thể gom góp can đảm quay ra ấn chuông cửa nhà Lăng Siêu.

Một lát sau, có người ra mở cửa, chính là Lăng Siêu.

Hai người đã lâu lắm không nói chuyện, lần trước vô tình chạm mặt đã không nhớ nổi là mấy ngày trước đây. Cho nên lần này Tiêu Thỏ vừa nhìn thấy Lăng Siêu, lập tức cảm thấy mất tự nhiên, chưa kể vẻ mặt hắn cứ cứng đanh như thế không hề thay đổi, khiến cho người khác vô cùng khó chịu.

Tiêu Thỏ gượng gạo nói. “Mẹ nuôi đâu rồi?”

Lăng Siêu thản nhiên trả lời. “Đi vắng rồi.”

“Còn cha nuôi?”

“Cũng không ở nhà.”

Tiêu Thỏ >___<, không lẽ giờ nhà hắn có mỗi mình Lăng Siêu hắn ở nhà? Sững người một lúc nàng mới thốt nên lời. “Tôi tới lấy chìa khóa.”

“Chìa khóa gì cơ?”

Tiêu Thỏ có chút phiền muộn. “Mẹ tôi gửi chìa khóa nhà bên nhà cậu mà.”

Lăng Siêu vẻ mặt thản nhiên không biết gì cả. “Tôi không biết chuyện đó.”

Thái độ này, quả là khiến người ta muốn đập cho hắn một trận. Tiêu Thỏ nắm chặt tay lại, rồi phát hiện cả ngày hôm nay nàng bị đám tiểu quý hành cho tới số, giờ ngay đến nắm tay lại cũng hết cả hơi rồi... Trong lòng khổ sở giãy dụa một hồi, nàng vẫn đành quyết định làm mặt lơ đãng. “Nếu thế tôi vào tìm xem sao.”

Lăng Siêu không nói gì, nghiêng người tránh qua một bên.

Cánh cửa vốn không lớn, một mình hắn đã chiếm hơn nửa không gian. Lúc Tiêu Thỏ bước qua cửa, hắn dường như còn cố ý sấn về phía nàng một chút, khiến Tiêu Thỏ gần như là bước sát sần sật vào hắn mới vào được, không tránh khỏi vừa xấu hổ vừa tức giận.

Vào nhà, nàng tìm một hồi lâu vẫn không thấy chìa khóa mà mẹ nàng nói, à Lăng Siêu thì vẫn khoanh tay dựa vào tường đứng đó nhìn nàng thản nhiên, ánh mắt dõi theo từng cử động của nàng khiến Tiêu Thỏ hoàn toàn mất tự nhiên.

Lẽ đời là càng vội vã càng tìm không thấy, nên cuối cùng Tiêu Thỏ đành phải bỏ cuộc không tìm nữa, lấy di động ra gọi cho mẹ nuôi.

“Thỏ Thỏ à con? Mẹ đang ở ngoài. Gì, chìa khóa nhà con ư? Ở trên tủ giày mà! Sao lại không có? Vậy còn trên bàn nước... cũng không có? Hay con vào bếp tìm xem?...”

Cứ thế nàng đem nhà mẹ nuôi tìm lên tìm xuống vài lần, chỉ còn thiếu mỗi cái toilet là chưa vào nữa hồi, cái chìa khóa vẫn không thấy đâu hết. Cuối cùng mẹ của Lăng Siêu a một tiếng. “Ai da! Cái chìa khóa ở chỗ mẹ, mẹ xếp đồ linh tinh không cẩn thận cho vào túi mất rồi!”

Tiêu Thỏ: “.....”

Tiêu Thỏ mặt xám xịt tắt máy. Tắt máy xong nàng ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt của Lăng Siêu. Hắn vẫn đứng đó như trước, chỉ là trong mắt có thêm một nét thú vị, như cười mà không phải cười.

Vừa rồi đáng vẻ nàng vội vội vàng vàng tìm đồ vật trông vô cùng thú vị, khiến người khác nín không được thấy lòng rất vui vẻ.

Tiêu Thỏ thì lại chẳng vui vẻ chút nào. Nàng đã bị mẹ nuôi khiến cho cuống quýt muốn chết, giờ thêm vẻ mặt Lăng Siêu, quả thật nàng chỉ muốn bước tới bóp cổ hắn thôi. Có điều hiện giờ nàng mệt đến mức đến con kiến cũng chả bóp chết được, chưa nói đến cái kẻ mặt dạn mày dày kia. Nàng quay người đi, quyết định trước tiên đi đường ban công về nhà trước rồi tính sau.

Mới bước tới ban công, nàng lại >___<

Cửa giữa hai ban công... bị khóa rồi.

Thật ra chuyện cánh cửa bị khóa này, không hề do mẹ nàng vì muốn tác hợp hai đứa mà làm ra, sự việc này kỳ thật phải hỏi ba nàng. Từ lúc mẹ nàng đề nghị phải tạo cơ hội cho con gái và Lăng Siêu làm hòa, ba nàng trong lòng không hề muốn chút nào. Có điều bà xã của mình quá ư là cố chấp, ông ta lại không giỏi phản bác lại. Thế là sáng hôm đó lúc ra khỏi nhà cũng mẹ nàng, ông ta liền lén khóa tịt cửa ban công lại. Cứ thế, tiểu tử Siêu Siêu kia sẽ không thể thừa dịp bọn họ không có ở nhà, buổi tối mò sang phòng con gái mình làm bậy được, kể

làm cha như ông ta cũng sẽ yên tâm hơn.

Có điều ba nàng thông minh lại bị thông minh hại, không ngờ tới mẹ Lăng Siêu lại mang chìa khóa nhà đi, khiến cho Tiêu Thỏ có nhà mà không về được. Ngay lúc Tiêu Thỏ nhìn thấy cánh cửa ban công nhà mình bị khóa chặt, sững sờ muốn khóc mà không ra nước mắt, ba nàng đang ngồi rung đùi trong phòng khách sạn đắc ý về việc mình thông minh...

Tiêu Thỏ cúi đầu ủ rũ đi từ ban công quay lại phòng. Cả ngày đã mệt nhọc, lại thêm lúc này bị tra tấn tinh thần, nàng cơ hồ đã bài hoại hết cả người.

“Cửa khóa, tôi ngồi chờ mẹ nuôi về vậy...”

Lúc này, Lăng Siêu đang ngồi trên ghế xa lông xem vô tuyến. Hắn không thèm quay lại cũng chả thèm ừ hử lên tiếng.

Rõ ràng là hắn sai, lại còn làm ra dáng vẻ theo lý đương nhiên phải thế như vậy, Tiêu Thỏ không thể không nổi lên một cơn giận dữ nữa, ngồi phịch một cái lên đầu kia ghế xa lông, cũng xem vô tuyến.

Ghế xa lông rất dài, mỗi người ngồi một đầu, không ai để ý tới ai.

Lúc trước Tiêu Thỏ còn giận dữ buồn bã. Chỉ một lát sau, rốt cục nàng không chịu nổi cả ngày mệt mỏi, liền thiếp ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Tiêu Thỏ nằm mơ một giấc mơ.

Nàng mơ thấy hôm công bố kết quả thi đại học, nàng bị đứng chót bảng, bị loại. Mẹ nàng khóc lóc không ngừng, ba nàng giận dữ nghiêm mặt bắt nàng học lại một năm. Nàng không chịu, đi tìm Lăng Siêu, lại thấy hắn quay người bỏ đi không thèm nhìn tới nàng, sau đó là mẹ nàng, rồi tới ba nàng, cuối cùng mẹ nuôi cũng bỏ nàng mà đi...

“Đừng đi! Đừng bỏ rơi con mà...” Tiêu Thỏ cuống tới mức kêu lên, vươn tay ra muốn giữ lại bọn họ.

“A!”

Nàng không cẩn thận chạm vào cái gì đó, khiến nàng bừng tỉnh, lập tức nhìn thấy gương mặt Lăng Siêu gần ngay trong gang tấc.

“Tôi chỉ định đắp chăn cho cậu, cậu đừng có cảm động tới mức thế chứ?” Hắn cười mà như không cười nói.

Chỉ một khoảnh khắc sau, vẻ tươi cười của hắn như hóa đá, bởi hắn vừa thấy mắt Tiêu Thỏ đỏ bừng lên. Nàng khóc.

“Đều là cậu không tốt! Cậu là kẻ đáng ghét, đáng ghét!” Nàng vẫn đắm chìm trong mơ cảm xúc hỗn độn của cơn ác mộng, túm lấy áo hắn không ngừng đâm mạnh vào ngực hắn.

Nói thật, Lăng Siêu tới giờ chưa từ thấy đáng về Tiêu Thỏ thê thảm thế này, nhất thời cũng hoảng lên chỉ biết ôm chặt lấy nàng, mặc cho nàng vừa đánh vừa mắng hắn. “Đừng khóc, là tôi không tốt, là tôi đáng ghét...” Hắn cũng không biết bản thân tại sao lại nói những lời như thế, chỉ là vừa nhìn thấy nước mắt của nàng, tim hắn như bị xé làm đôi, đau không chịu được.

Một lát sau cuối cùng Tiêu Thỏ cũng bình tĩnh lại, vẻ mặt hoảng hốt dúi vào lòng hắn, hôn hên thở.

Lại thêm một lát sau, đúng lúc Tiêu Thỏ rốt cục tỉnh táo lại, nhận ra mình đang dựa vào lòng Lăng Siêu, bụng nàng chợt ‘ọt...’ một tiếng thật to.

Bầu không khí vi diệu hồi nãy lập tức bị phá vỡ, Tiêu Thỏ vội vã đẩy Lăng Siêu ra, co ro ngồi trên ghế xa lông, mặt đỏ bừng xấu hổ không biết làm gì.

“Cậu đói à?” Hắn dịu dàng hỏi.

Tiêu Thỏ muốn chui vào cái lỗ nẻ nào cho khuất, nhẹ giọng ừ hử một cái.

“Để tôi nấu cho cậu bát miến ăn.” Hắn nói xong liền đứng lên khỏi ghế xa lông.

Khoảnh khắc hắn quay đi bước vào bếp, đôi mắt hắn chợt tối sầm xuống, trái tim như còn mơ hồ cơn đau như xé hồi nãy.

Lần này, quả là hắn đã sai rồi sao?

Chương 30

“BÀ XÃ, ANH BIẾT LỖI RỒI, THA THỨ CHO ANH NHA?”

Ăn miến xong, dọn dẹp bát đĩa gọn gàng, nhìn đồng hồ đã là tám giờ tối, Lăng nương vẫn chưa về.

Tiêu Thỏ ngồi trên ghế xa lông, chợt nhớ lại chuyện vừa nãy, nhớ tới đáng về lúc Lăng Siêu ôm nàng, không hiểu vì sao trong lòng bỗng có cảm giác có lỗi.

Thật ra nàng không phải một người thích ôm thù nhớ oán lâu. Sự việc đã xảy ra rồi, nàng cũng đâu thay đổi được điều gì. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ Lăng Siêu tới giờ vẫn không chịu nhận mình sai. Không lẽ với hần, nàng là kẻ mà hần muốn làm sao thì làm không cần để ý cảm xúc của nàng sao?

Nghĩ tới đó, Tiêu Thỏ lại kiên quyết không lùi bước: Không thể thỏa hiệp, tuyệt đối không thể thỏa hiệp!

Lúc đó, Lăng Siêu đã dọn rửa bát đĩa xong xuôi và bước ra, vẻ mặt có chút đăm chiêu trầm mặc. (*wow, chàng nấu xong, nàng ăn chàng rửa bát giùm hờ... *mắt nong nanh ngời sáng**)

Trong lòng hần cũng đang phiên muộn chuyện này. Hơn một tháng qua, hần chỉ đơn giản nghĩ Tiêu Thỏ nổi giận một chút thôi, ai ngờ nàng lại vì thế mà rơi nước mắt! Nói thật lòng, từ nhỏ tới lớn cùng nhau, hần chưa từng thấy Tiêu Thỏ rơi lệ bao giờ, ngay cả lúc đấu võ hồi ấy, trên sàn đấu nàng bị Âu Dương Mai đánh cho tơi tả, nàng cũng chưa hề lộ ra vẻ khuất phục buồn bã. Ấy vậy mà giờ đây nàng lại vì chuyện này mà khóc.

Nghĩ lại, hần không khỏi tự hỏi bản thân: Không lẽ lần này, quả thật là mình đã làm sai rồi sao?

Cứ thế, hai người tuy cùng ngồi trong phòng khách, nhưng mỗi người lại theo đuổi một luồng suy nghĩ riêng, ai cũng không mở miệng nói chuyện trước.

Tới khi đồng hồ chỉ chín giờ hơn, Lăng nương mới gọi điện về nhà. Lăng Siêu nhắc điện thoại, vâng dạ hai tiếng, rồi đưa máy cho Tiêu Thỏ. “Mẹ tôi tìm cậu.”

Tiêu Thỏ nhận lấy điện thoại, tiếng Lăng nương lập tức truyền tới. “À lô? Thỏ Thỏ hả con, tối nay có sinh nhật một người bạn thân của mẹ, cô ấy nhất quyết đòi mẹ ở lại đêm nay. Mai mẹ mới về được!”

Tiêu Thỏ sững sờ muốn khóc. “Còn chìa khóa nhà con...”

“Giờ mẹ ở trong thành phố, không có cách nào đưa chìa khóa cho con cả. Không thì con

ngủ lại phòng dành cho khách nhà mẹ một đêm đi vậy, dù sao bàn chải khăn mặt mới trong toalet có sẵn, quần áo cho con tắm rửa trong phòng dành cho khách ấy, ở ngăn kéo thứ hai từ dưới lên tủ quần áo... À phải rồi! Ba của Siêu Siêu đi công tác vắng, mai bà nội nó tới mà không ai đi đón kịp. Con nhớ nói với Siêu Siêu tám rưỡi sáng phải tới ga tàu đón bà nha.”

“Nhưng mà mẹ nuôi à...”

“Không được, chỗ này ồn quá mẹ nghe không rõ. Con nhớ kỹ nhé, phải nhắc Siêu Siêu sáng mai đi đón bà nội a! Mẹ tắt máy đây.” Sau đó cách một tiếng, Lăng nương đã tắt máy.

Tiêu Thỏ cầm điện thoại ngẩn người một lúc mới có phản ứng. Mà phản ứng đầu tiên là mặt xù xuống xám xịt.

Không lẽ, nàng với Lăng Siêu... ack... đêm nay... cô nam quả nữ ở chung nhà? Nghĩ tới đây, trong lồng ngực quả tim bất tri bất giác loạn cào cào.

Ngay lúc Tiêu Thỏ không biết làm sao, Lăng Siêu đột nhiên hỏi tới. “Mẹ tôi bảo sao?”

“... Mẹ nói hôm nay tôi ngủ ở phòng dành cho khách.” Từng chữ từng chữ khó khăn lắm Tiêu Thỏ mới thốt ra được.

Lăng Siêu ngẩn ra, lập tức bình tĩnh nói. “Vậy cậu đi tắm trước đi.”

Rõ ràng là ngại ngần việc ở chung một chỗ, vậy mà hấn lại tỏ ra thản nhiên không cần để ý, khiến cho Tiêu Thỏ bỗng cảm thấy dường như mình suy nghĩ quá nhiều.

Chỉ là ngủ một đêm thôi mà, không có gì đâu! Trong lòng nàng không ngừng tâm niệm câu nói đó, cảm xúc nhộn nhạo hồi nãy cũng được thả lỏng đi nhiều. Nàng gật gật đầu bước vào phòng ngủ cho khách để lấy quần áo.

Bạn hỏi vì sao quần áo của Tiêu Thỏ lại ở trong phòng dành cho khách của nhà Lăng Siêu ư? Thật ra lý do vô cùng đơn giản. Tiêu Thỏ từ bé tới lớn từng qua nhà Lăng Siêu ngủ không ít lần.

Trước kia lúc ba mẹ nàng phải đi vắng không có nhà, mẹ nàng luôn mang nàng qua nhà Lăng Siêu ăn nhờ ở nhờ. Số lần tăng lên nhiều, cuối cùng khiến mẹ Lăng Siêu đành luôn một cái ngăn kéo tủ quần áo để sẵn quần áo cho Tiêu Thỏ thay.

Nhưng tất cả đã là chuyện của vài năm trước. Hơn nữa khi ấy ba mẹ nuôi của nàng luôn có ở nhà, tình hình hoàn toàn khác với hiện giờ chỉ có nàng với Lăng Siêu hai đứa ở trong một cái nhà thật to. Chưa kể nàng với Lăng Siêu đang chiến tranh lạnh, Tiêu Thỏ từ phút đầu tiên đã bối rối cũng là lẽ thường tình mà thôi.

Lại nói Tiêu Thỏ vào phòng dành cho khách lấy quần áo vào phòng tắm. Trong phòng tắm, nước nóng vừa đủ, mơn man trên làn da mềm mại, khiến nàng vô cùng thoải mái, bao nhiêu mệt mỏi trong ngày đều như tan biến hết.

Cứ như vậy chìm trong làn nước ấm thư giãn, Tiêu Thỏ dần dần quên đi sự ngưng ngừng hồi nãy. Mãi tới khi nàng tắm rửa xong xuôi, mặc quần áo ra khỏi phòng tắm, nàng mới nhận thấy có chút gì đó không ổn cho lắm.

Sao dưới chân thấy lạnh lạnh man mát thế nhỉ?

Vừa cúi đầu nhìn, nàng liền cứng người, hóa đá tại chỗ.

Quần áo này nàng mặc từ mấy năm trước rồi, tuy vài năm gần đây nàng không béo lên, nhưng mà... nàng cao lên a...

Lúc này, Lăng Siêu cũng ôm quần áo chuẩn bị vào phòng tắm. Vừa nhìn thấy Tiêu Thỏ, hắn cũng sửng cả người.

Chiếc quần ở nhà màu hồng phấn ôm gọn lấy cặp đùi dài mịn màng thon thả, gấu quần chỉ chớm nửa đùi. Tay nàng còn không ngừng nắm gấu quần kéo xuống mong che bớt, nhưng càng che lại càng có vẻ gây sự chú ý tới nơi đó, khiến người ta không nín nổi đưa mắt nhìn xuống chỗ muốn che.

Thấy Lăng Siêu mắt nhìn không chớp về phía chân mình, Tiêu Thỏ thực hận không kiếm ra cái lỗ nẻ nào mà chui xuống cho rồi.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Đồ sắc lang!” Nàng giựt luôn đồng quần áo trong tay hắn để trước đùi hòng che bớt. *(Nghe ‘sắc lang’ – con sói háo sắc, gã háo sắc thì hay hơn là ‘đồ háo sắc’ nên LV để nguyên, he he... sắc lang!)*

“Là quần áo của tôi mà.” Lăng Siêu ‘tốt bụng’ nhắc nhở nàng.

“Thì sao?” Tiêu Thỏ giận dữ hỏi lại.

“Cậu đang dùng quần áo của tôi để che chân cậu...”

Tiêu Thỏ không nhớ nổi mình làm thế nào vừa ôm quần áo của Lăng Siêu, vừa chạy ra phòng khách nữa, chỉ nhớ rõ hai má nóng bừng bừng, hai tai như muốn xì khói.

Vừa ra tới phòng khách, nàng vội chạy vào phòng Lăng nương, kiếm đại một bộ đồ ngủ của bà mượn tạm cái quần, rồi mới thở phào nhẹ nhõm mò ra ngoài.

Chân vừa bước tới cửa phòng, liền chạm mặt ngay Lăng Siêu.

“Cậu muốn gì?” Nàng vừa xấu hổ vừa buồn bực, nhìn hắn một cách cảnh giác.

Thấy dáng vẻ nàng như vậy, y chang con thỏ trắng bị sợ hãi run rẩy rụt đầu cụp tai, khiến người khác không nhìn được muốn trêu ghẹo một trận.

Lăng Siêu chỉ chỉ tay nàng. “Cậu thích quần áo của tôi tới vậy sao?”

Tiêu Thỏ giờ mới nhớ ra mình còn chưa trả quần áo lại cho người ta đi tắm, liền vươn tay ném quần áo qua. “Giả này! Sắc lang!” Cứ nghĩ tới lúc này ánh mắt hấn dán lên đùi mình, nàng liền không nén được đỏ bừng mặt, tim đập loạn xạ.

Bị nàng ném quần áo vào người, Lăng Siêu cũng không giận, chỉ thuận tay vứt quần áo qua một bên, lừ lừ tiến lại gần nàng. Tiêu Thỏ theo bản năng chạy trốn dần dần lui về phía sau, nhưng nàng lùi một bước, hấn lại tiến một bước...

Cứ như vậy kẻ tiến người lùi một lúc, Tiêu Thỏ rốt cục không còn chỗ lùi, trượt một cái ngồi phịch xuống giường.

Khoảng cách giữa hai người mờ ám thế này khiến Tiêu Thỏ bỗng dưng bối rối sợ hãi, hai tay đã vô thức làm thành thế phòng thủ dù đang ngồi, nếu hấn dám tới gần nàng, đừng trách nàng không khách khí.

Đúng lúc Tiêu Thỏ nắm tay lại chuẩn bị vùng ra, Lăng Siêu tự xét ‘tiên hạ thủ vi cường’, kẻ nào ra tay trước là kẻ mạnh, thò tay ra giữ chặt tay nàng trước.

“Cậu làm gì thế?” Lời Tiêu Thỏ còn chưa dứt, người đã bị đẩy mạnh về phía sau. Lưng nàng vừa chạm giường, hai tay đang bị giữ lập tức bị đặt hai bên cạnh đầu chặt chẽ không cựa được.

Tiêu Thỏ bị đánh úp bất ngờ, lập tức sững sờ nằm im, chỉ thấy cổ họng có chút nghèn nghèn.

Hơi thở ấm nóng vô cùng nguy hiểm dần dần tiến lại gần, tới khi mặt hấn ở ngay sát phía trên khuôn mặt nàng mới dừng lại.

Hấn thân nhiên, mắt không có chút nào đùa cợt, trong ánh mắt còn như ẩn chứa cảm xúc nào đó. Một lát sau, khóe môi hấn khẽ giật giật như muốn nói gì đó. *(phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn... wa, là trong phòng ngủ của ba mẹ Lăng Siêu nha!)*

Trái tim Tiêu Thỏ đã muốn nhảy ra ngoài cổ họng, mắt thấy tình hình nguy cấp đã gần kề thế này, lửa giận trong đầu lập tức bốc cao.

“Thỏ Th... AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!”

Một tiếng hét thảm vang lên, Lăng đại công tử lăn lộn trên mặt đất, hai tay tạo ra một dáng vẻ vô cùng đáng xấu hổ ở... ừm... chỗ nào đó giữa hai chân. *(aaaaaaaaaaaaa *fangirl gào rú cùng bé Siêu*)*

Đúng vậy! Tiêu Thỏ đã phản kích.

Lúc nàng từ trên giường đứng thẳng lên, Tiêu Thỏ chỉ có thể ném một ánh mắt đầy tội lỗi về phía Lăng Siêu nằm trên sàn nhà, trong lòng thầm nói ‘Thật xin lỗi! Là cậu ép tôi

trước!’ rồi chạy trốn như bay ra ngoài, vào phòng ngủ dành cho khách, khóa trái cửa.

Cánh cửa vừa khóa lại, trái tim này giờ còn đang bùm bụp đập liên hồi trong ngực nàng giờ mới bình tĩnh xuống, bình tĩnh rồi mà lòng còn hoảng hốt chưa thôi.

Vừa rồi, quả thật là... rất nguy hiểm a!

Hắn thật ra muốn làm gì với nàng, ánh mắt như thế... Giờ nàng nhắm mắt lại vẫn có thể tưởng tượng ra rõ ràng như đang trước mặt cái cảnh hồi nãy, khoảng cách gần gũi tới mức nàng có thể cảm nhận rõ từng hơi thở của đối phương, tới mức nàng nhìn rõ khuôn mặt mình phản chiếu trong đôi mắt nóng bỏng của hắn... (**fangirl nhỏ dãi**)

Tiêu Thỏ lắc lắc đầu, thật không dám nghĩ lại nữa, chỉ có thể cúi đầu, trườn vào trong chăn tự chôn mình vào giấc mộng thôi.

Đêm hôm đó, Tiêu Thỏ ngủ thật không ngon giấc, vài lần tỉnh dậy mò mẫm ra áp tai vào cửa nghe xem động tĩnh bên ngoài ra sao, nhưng lại không dám bước ra ngoài.

Một cước vừa rồi của nàng hình như là đúng vào... ờ... chỗ hiểm. Hắn sẽ không... ờ... không... ảnh hưởng chứ... Không đâu! Hắn khỏe mạnh tráng kiện như vậy, sẽ không làm sao đâu. Tiêu Thỏ nhanh chóng gạt đi ý tưởng trong đầu mình. (*haizzz, khổ thân bé Siêu*)

Cứ như vậy do dự không biết có nên ra ngoài không, rồi lại lắc đầu đi vào, tới lúc trời gần sáng Tiêu Thỏ rốt cục mới nhắm mắt ngủ say.

Lúc nàng tỉnh lại, đã là hơn tám giờ sáng hôm sau. Tiêu Thỏ ngáp một cái rõ to, rồi ngồi dậy dụi dụi mắt nhìn đồng hồ treo tường.

Ừm... còn sớm mà... ngủ thêm một lát.

Á!

Bỗng nhiên nàng nhớ ra cái gì đó, vội bật dậy lao xuống đất như tên bắn.

Tối qua lúc mẹ nuôi gọi điện hình như có nói... tám giờ rưỡi... Lãng Siêu phải ra ga... đón bà nội, phải không ta?

Tiêu Thỏ tỉnh cả người nhìn đồng hồ treo tường lần nữa, đã tám giờ năm phút! Mà nàng tối qua... hình như... quên mất không nói với Lãng Siêu chuyện này!

Tiêu Thỏ gần như là lao ra khỏi phòng, không kịp gõ cửa mà nhào thẳng vào phòng Lãng Siêu, lúc này vẫn còn đang say giấc nồng.

“Mau, dậy mau lên! Sắp muộn rồi! Không kịp mất thôi!” Tiêu Thỏ đứng cạnh giường hấn gào lên.

Gào một hồi, hắn không những không thềm mở mắt nhìn nàng, còn trằm chằm lên đầu

quay đi.

Tiêu Thỏ cuống lên liền nhào tới giật chân của hấn xuống.

Cứ như vậy tôi giật cậu giữ lại chân một hồi, Lăng Siêu cuối cùng cũng nổi cáu. Hấn túm lấy cổ tay nàng, kéo nàng vào một cái lên giường, sau đó thuận thế nhào qua nằm đè lên người nàng. *(Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, lại phi lễ nữa bà con ơi! Trẻ em nhắm mắt lại, nhanh!)*

Một loạt động tác liên tục tiếp nối nhau như chảo chớp, Tiêu Thỏ không phản ứng kịp. Chờ lúc nàng hiểu chuyện gì vừa xảy ra, ánh mắt sắc lẹm như muốn giết người của Lăng Siêu đã phóng vun vút tới gần nàng.

Tiêu Thỏ giờ mới nhớ tới một việc vô cùng quan trọng. Lăng đại công tử có một tính xấu cực kỳ lớn: Tính nết khó chịu khi thức giấc [\[52\]](#)!

Cái gọi là tính nết khó chịu khi thức giấc, chính là có những người, lúc ngủ dậy, tính tình sẽ trở nên vô cùng khó chịu. Trong cuộc sống thật ra những người như thế khá nhiều. Có những người căn bệnh này còn nhẹ, lúc thức giấc ra khỏi giường chỉ cùng lắm mắng chửi làm bầm vài câu thô lỗ rồi thôi, nhưng vài người bệnh nặng, thậm chí còn có thể cãi vã đánh nhau với người khác nữa.

Lăng Siêu cũng có bệnh khó chịu khi thức giấc, nhưng bệnh của hấn không giống người thường. Hấn không mắng chửi, không đánh nhau, không ném đồ ném đặc, mà chỉ... có một ánh mắt như muốn giết chết người đối diện!

Loại ánh mắt như thể dao kiếm vô hình có thể giết người này của hấn, Tiêu Thỏ không phải chưa từng chứng kiến bao giờ. Nàng còn nhớ rõ lúc học tiểu học, có một ngày vô cùng hào hứng sung sức dậy thật sớm. Lúc qua nhà Lăng Siêu gọi hấn đi học, hấn còn đang cuộn tròn trên giường, thế là nàng cũng như hôm nay, vừa hò hét vừa kéo chân, kết quả là...

Nghĩ tới đó, Tiêu Thỏ không khỏi rùng mình run lên...

Vật vả lắm Tiêu Thỏ mới hồi phục tinh thần thoát khỏi bóng ma thời thơ ấu, nhìn lên lại gặp ánh mắt giết người của Lăng Siêu, quả thật giống y hệt năm đó... Không phải! Là còn nguy hiểm khủng bố hơn một bậc a!

Nàng sợ tới mức không dám ngọ nguậy, cả người cứng đờ, mặc cho Lăng Siêu nhìn nàng chằm chằm một cách đáng sợ.

Chỉ một lát thôi, một lát là mọi chuyện sẽ qua ấy mà... Nàng chỉ còn biết tự an ủi.

Quả nhiên, sau vài phút giằng co như vậy, ánh mắt Lăng Siêu trở nên bình thường trở lại. Ngay lúc Tiêu Thỏ tưởng hấn bắt đầu tỉnh táo hơn, hấn... nhắm mắt lại, gục đầu xuống ngủ!

Nếu chỉ được dùng một từ để miêu tả tâm trạng Tiêu Thỏ bây giờ, thì hẳn đó sẽ là từ: BI THÂM!

Mắt thấy đến giờ tàu vào ga, Lăng Siêu lại vẫn đang ngủ, mà chết người nhất chính là, bản thân nàng bị hắt nằm đè lên, dậy không dậy được, kêu không kêu được, nhờ không cẩn thận lại đánh thức Lăng đại công tử, ánh mắt kia sẽ...

T ____ T

Đúng lúc Tiêu Thỏ muốn khóc mà không rơi nổi nước mắt, đầu Lăng Siêu bỗng áp sát vào mặt nàng, cọ cọ, dụi dụi vài cái. Rồi có một âm thanh khẽ khàng lại mang chút trầm trầm khàn khàn vang lên bên tai. “Bà xã...”

Tiêu Thỏ sững sờ, thiếu chút nữa nghĩ hay mình ngủ quên nên nằm mơ nghe nhầm.

“Bà xã...” Hắn lại gọi tiếng nữa, lần này quay đầu sang dán môi vào tai nàng mà gọi, tiếng nỉ non không ngớt truyền vào tai nàng, vô cùng ‘chân thực sống động như thật’. *(Hì hì, mượn lời quảng cáo ti vi một chút!)*

Má hai người chạm vào nhau, truyền đến một cảm giác ấm áp, cộng với hơi thở nóng hổi của hắn khi nói chuyện phả lên mặt nàng, khiến Tiêu Thỏ hiểu ra hẳn là giả vờ ngủ, nhưng mà... nàng vẫn không dậy nổi... *(ừm, hỏi nhỏ, bé Siêu không có morning breath, buổi sáng dậy bị hôi miệng hay sao mà bé Thỏ... ừm... chịu được thế?)*

Hắn... đang gọi nàng là ‘bà xã’ sao?

Rõ ràng làm cho người ta xấu hổ ngượng ngùng muốn chết, nhưng lòng lại không nén nổi sinh ra một chút ấm áp ngọt ngào từ sâu thẳm trái tim.

“Bà xã, anh biết lỗi rồi, tha thứ cho anh nha?” Tiếng của hắn lại vang lên, mặt dán vào cổ nàng dụi qua dụi lại y như con cún nhỏ đang làm nũng. *(Hic, ngọt ngào... nổi cả da gà!)*

Trong lòng Tiêu Thỏ bỗng có tiếng thở dài: Đúng là con trai! Đôi khi giấu mình trong vỏ bọc không ai nhìn thấu nổi hẳn nghĩ gì, nhưng đôi khi lại nói thẳng tuột khiến người ta không biết làm sao phản ứng, tính cách rõ ràng vừa biến thái vừa xấu tính vừa quái đản, nhưng lại khiến người ta muốn giận cũng không giận được lâu... *(má ơi, 1 tháng còn không giận lâu sao?)*

Tự sâu thẳm trong tim nàng bỗng có tiếng thì thầm khe khẽ. “Tha thứ cho hắn đi thôi.”

Thật lâu sau, nàng mới nhẹ nhàng lên tiếng. “Ừh.”

Ngay khi nàng vừa đáp ứng, chỉ một giây sau, đôi môi lập tức bị chiếm lấy.

Một nụ hôn mãnh liệt, không kiêng dè, không kiềm chế. Môi ai kia cứ thế công thành chiếm đất xâm lược mạnh mẽ, mãi tới khi rút hết toàn bộ hơi thở của nàng, như thể muốn đem

những nỗi nhớ thương buồn bã lo âu của hơn một tháng qua lôi ra đòi bồi thường vậy.

Đúng vậy! Hắn đã lâu như thế mà vẫn không chịu mở miệng giải thích nhận lỗi, chỉ là vì lòng tự kiêu tự tin tự ngạo tự tôn một cách vô nghĩa trong hắn tác oai tác quái. Cho tới giờ khi nàng tha thứ cho hắn, hắn mới phát hiện hơn một tháng nay hắn nhớ nàng, mong nàng, cần nàng sâu đậm tới mức nào.

Hôn nàng tới khi cả hai không thở nổi, rời ra hắn còn chưa thỏa mãn, lại thuận thế hôn xuống chiếc cằm xinh xinh, xuống chiếc cổ thon mảnh dịu dàng, xuống dưới... dưới nữa... Đầu lưỡi không ngừng lưu luyến trên làn da mềm non tơ, để lại bao dấu ấn hồng nhạt, mãi tới khi...

“Chờ đã!” Tiêu Thỏ kêu lên.

“Sao thế?” Lăng Siêu nhú mày ngẩng lên, trên mặt viết rõ mấy chữ ‘đang-hôn-dở-không-muốn-ngừng’ đầy khó chịu.

Tiêu Thỏ run rẩy vươn tay chỉ lên đồng hồ treo tường. “Mau đi... đi đón... đón... bà nội!”

Chương 31

TỨ ĐẠI CÔ NƯƠNG PHÒNG 438

Lúc hai bạn nhỏ của chúng ta chạy tới được ga tàu, vị bà nội đáng kính kiêm đáng thương của Lăng Siêu đã đứng đợi ở đó được một tiếng đồng hồ. Bà vừa nhìn thấy hai đứa, lập tức mắng té tát cho hai đứa một trận từ đầu tới chân. Mắng xong xuôi, bà còn cảm thấy chưa vừa ý, thế là về tới nhà lại tố cáo kể lể với Lăng nương thêm một trận nữa.

Lăng nương hết nhìn Lăng Siêu, rồi lại quay sang nhìn cô nàng Tiêu Thỏ mặt đỏ như cà chua chín, tay thì không ngừng che che dấu dấu cái gì đó trên cổ. Bà chỉ mỉm cười không nói gì.

Sau đó, ba mẹ Tiêu Thỏ cuối cùng cũng về tới nhà. Ba nàng vừa biết việc mình khóa cửa ban công lại thành khéo quá hóa vụng^[53], liền hối hận không thôi, dậm chân đấm ngực, chỉ hận không thể tự tát cho mình vài cái. (*cười gian*)

Thôi rồi Lượm ơi, đứa con gái này chỉ e là không thể giữ lại được nữa!

Nhưng dù sao ba nàng cũng là người thông minh, tuy con gái mình xem chừng là không giữ được nữa rồi, nhưng cũng không thể cứ thế mặc kệ để yên cho tên nhóc con kia chiếm tiện nghi của con bé như thế được. Thế là ông ta vẫn thỉnh thoảng lại lôi con gái ra thì thầm to nhỏ, nói ra nói vào, khuyên bảo tận tình rằng nàng không nên tha thứ cho Lăng Siêu một cách dễ dàng như thế.

Tiêu Thỏ không thông minh cho lắm, nhưng cũng không phải kẻ ngốc. Tuy lần này nàng tha thứ cho Lăng Siêu, nhưng dù sao trong lòng vẫn hậm hực như thế hắc vẫn nhờn nhờn quá. Thế là, dưới sự ‘chỉ bảo hướng dẫn tận tình và chu đáo’ mang chút hơi hướm ích kỷ của ba, nàng liền thu dọn hành lý, không thèm chờ Lăng Siêu, đi cùng ba mình chạy thẳng tới trường đại học Z làm thủ tục nhập học trước một ngày.

Tới lúc chàng ‘thanh niên’ Lăng Siêu phấn khởi hào hứng tay xách nách mang hành lý khệ nệ sang nhà chuẩn bị đón cô bạn gái bé nhỏ để hai ‘vợ chồng’ dắt tay nhau vui vẻ đến trường ngày đầu tiên, đập vào mắt chàng, là căn nhà của Tiêu Thỏ vắng tanh, có mỗi Thỏ mẹ không hiểu gì cả tròn mắt nhìn hẩn.

Mẹ nàng nói. “Gì cơ? Không phải cháu đi cùng hai cha con Thỏ Thỏ rồi sao?”

Lăng Siêu: “.....”

Lại nói về Tiêu Thỏ, nàng cùng ba mình đến trường Z xong, ba nàng vô cùng hào hứng bùng bùng khí thế thể hiện tinh thần phụ huynh quan tâm đến con cái, nào là sắp xếp bê hành

lý lên phòng, nào là giúp nàng thu dọn đồ đạc trong phòng, lại còn không quên trước khi đi ngoài lại dặn dò con gái. “Con à, con phải nhớ cho kỹ ba ba của con tốt với con như thế nào nhé! Về sau đừng có vớ được ông xã là quên ông ba già này của con a!”

Tiêu Thỏ cảm động gật đầu lia lịa. “Ba! Chỉ có ba là tốt với con nhất thôi!”

Sau đó ba nàng liền vui vẻ huýt sáo lên đường về nhà.

Ba Tiêu Thỏ đi rồi, các cô bạn cùng phòng ký túc xá với nàng cũng lục tục kéo đến.

Người đến đầu tiên là một cô gái tóc dài rẽ ngôi đeo kính cận, nhìn rất dịu dàng thanh nhã, tên là Hạ Mạt. Cô vào phòng, cũng không nói chuyện nhiều, chỉ hòa nhã tự giới thiệu với Tiêu Thỏ rồi đi thu xếp đồ đạc của mình.

Tiêu Thỏ thầm cảm thấy may mắn rằng mình gặp được một người bạn cùng phòng không tồi. Đúng lúc đó, Hạ Mạt đang sắp xếp đồ đạc bỗng khẽ kêu ‘A’ một tiếng khiến Tiêu Thỏ nhìn sang. Nàng vừa quay đầu lại, lập tức đập vào mắt là một con gì đó đen thui lúi trên sàn nhà đang nhanh chóng bò ra phía ngoài cửa.

Té ra là một con gián^[54]!

Tiêu Thỏ tuy từ bé đã chẳng biết sợ côn trùng rắn rết chi cả, nhưng đột nhiên bỗng hiện ra một con vật đen thui chạy lăng quăng trước mặt, lại còn dùng tốc độ nhanh nhất bò thẳng về phía chân mình, nàng không tránh khỏi ngẩn cả người không biết làm sao.

Mắt thấy chú gián nhỏ sắp bò tới gần chân Tiêu Thỏ, bỗng ‘Chát!’ một tiếng, một chiếc dép đập thật mạnh lên người nó, chỉ trong thoáng chốc, chú gián nhỏ liền dẹp lép, thành hình dạng tiêu bản ép khô. Nàng lại ngược lên nhìn Hạ Mạt, tay còn cầm chiếc dép, hai mắt người sáng rực rỡ, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười quỷ dị, tay kia cầm lấy chú gián nhỏ tội nghiệp vừa bị đập chết từ đất nhặt lên, nhìn trên nhìn dưới, nhìn trái nhìn phải, cẩn thận xem xét, vừa xem vừa không ngừng gật gù, miệng lầm bầm. “Hay quá, còn nguyên hình nha...”

Tiêu Thỏ bỗng thấy trong lòng dần dần nổi lên một nỗi sợ hãi không tên...

Đúng lúc đó, một tiếng kêu rên đầy thương tâm vang đến tai nàng. “Ôi gián ơi, mi chết thật là thảm mà!” Rồi một bóng người chạy vọt vào phòng, nhìn chú gián dẹp lép mà mặt tràn đầy nỗi thương tâm.

Quả là vậy, đây là một cô gái có tấm lòng nhân ái bao la rộng rãi, ngay cả một con gián cũng không đành lòng đánh chết. Cô nàng này cũng là một bạn cùng phòng ký túc xá với Tiêu Thỏ, tên gọi là Nghê Nhĩ Tư. Nói về cô bé Nghê Nhĩ Tư này, từ nhỏ vốn toàn tâm toàn ý theo trường phái ăn chay, chủ nghĩa không sát sinh, ngay đến con kiến cũng không nỡ lòng dẫm chết. Cô không ngờ vừa mới vào phòng ký túc đã chứng kiến ngay một cảnh máu me thảm thiết như vậy, có phản ứng hơi quá mức tưởng tượng cũng là lẽ đương nhiên.

Nhìn thấy hai cô bạn cùng phòng trước mặt, Tiêu Thỏ bỗng có cảm giác ‘đứng hình trong gió cuốn.’

Loại cảm giác này vẫn đeo theo nàng tới tận buổi chiều, khi mà cô bạn thứ tư trong phòng vẫn mãi chưa xuất hiện.

Lúc này, bạn Nghê Nhĩ Tư rốt cục cũng lấy lại được tinh thần sau quãng thời gian bị ai thống thiết vì cái chết của chú gián tội nghiệp liền đề nghị xuống đi dạo trong khuôn viên trường.

Ba người thay đồ tử tế chuẩn bị ra cửa, Tiêu Thỏ đi trước vừa mở cửa bỗng ngáy người nhìn kẻ đang đứng ngoài cửa. “Em gái, em muốn tìm ai?”

“Tôi... không tìm ai cả, tôi ở phòng này mà!” Cô bé lắc lắc bím tóc buộc vênh như đuôi ngựa cười trả lời.

Tiêu Thỏ sững sờ... đây... không phải là cô bạn cuối cùng trong phòng chưa thấy đây chứ?

Có điều nhìn qua ngoài đáng vẻ nhỏ nhắn xinh xắn, cô bé trông vẫn như một người bình thường, nên Tiêu Thỏ vội thu lại ánh mắt sững sờ sợ hãi hồi nãy mà cười hỏi thân thiện. “Bạn tên là gì?”

“Đồng Đông Đông!”^[55]

Một giây sau, không chỉ Tiêu Thỏ, mà cả hai cô gái sau lưng nàng mặt đều hóa đá.

Quả là một cái tên nghe rất vần điệu, tiết tấu nhịp nhàng!

Cứ như thế, phòng ký túc xá số 438, lầu 9, trường đại học Z đã tụ họp đủ bốn người vào ở. Không hiểu vì sao, Tiêu Thỏ bỗng có chút cảm giác một ‘tương lai tăm tối’^[56] đang đón chờ trước mặt.

Khoa y tá trường Z là khoa chuyên đào tạo y tá nổi tiếng nhất cả nước, với một bề dày lịch sử và nền tảng văn hóa giảng đường độc đáo của chính học viện này^[57]. Tuy hàng năm số lượng sinh viên tuyển vào không nhiều lắm, nhưng phàm là sinh viên tốt nghiệp từ khoa y tá trường Z, đều trở thành đối tượng được/bị các bệnh viện lớn tranh cướp giành giật mạnh mẽ, nghề nghiệp do đó cũng có thể mau chóng phát triển, lương cao đáng sợ.

Trong lễ khai giảng, viện trưởng đặc biệt khoác lên người bộ đồng phục của y tá, ‘tràng giang đại hải’ kể lại một lượt lịch sử Khoa Y tá của trường Z, ngôn từ hóm hỉnh hài hước nhưng lại không hề thiếu đi sự ly kỳ hồi hộp, đặc biệt là lúc kể đến tinh thần của Florence Nightingale^[58], toàn bộ hội trường đều hướng mắt nhìn lên ngưỡng mộ.

Toàn bộ đều là những tân sinh viên mới vào đại học, tấm lòng nhiệt tình thuần túy ấy còn chưa bị dập tắt.

Đại lễ khai giảng xong xuôi, cả lớp mới cũng tiến hành họp lại, lập ra một ban cán sự tạm thời, Tiêu Thỏ cũng nhờ đó mà thêm hiểu biết về tình hình của lớp mình. Cả lớp tổng cộng có hai mươi lăm sinh viên, hai nam, còn lại đều là các ‘nữ chiến binh’ dũng cảm. Nghe nói tình hình các lớp khác cũng không khá hơn là mấy. Năm nay toàn khoa tuyển vào có bốn lớp hộ lý, tính tổng số nam sinh, thật sự vẫn còn chưa đủ để lập nên một đội bóng đá đi tham gia thi đấu...

Về điểm này, cô chủ nhiệm lớp có máu hài hước cao tên là Trương Tiểu Hồng liền dùng một hình tượng vô cùng... phi thường để miêu tả: “Ở khoa y tá chúng ta, nữ sinh phải coi như nam sinh mà đối xử, nam sinh phải coi như súc sinh mà đối xử.” Nói xong, cô còn không quên quay lại nhìn hai đồng chí XY kia, môi nở một nụ cười vô cùng quý dị, khiến cho hai gã nam sinh kia sợ tới mức trắng bệch cả mặt mũi.

Buổi họp tạm thời đầu năm chấm dứt, Trương Tiểu Hồng cũng chỉ định ra ban cán sự lớp tạm thời. Trong số chín người trong ban cán sự, riêng phòng Tiêu Thỏ đã chiếm hai vị trí: Đồng Đông Đông làm lớp trưởng, Nghê Nhĩ Tư làm lớp phó đời sống. Lúc đó Tiêu Thỏ mới biết, hóa ra cô bạn Đồng Đông Đông nhìn qua chỉ lớn như học sinh cấp hai, nhưng lại là một lớp trưởng chuyên nghiệp, từ nhà trẻ tới giờ luôn ứng cử làm lớp trưởng, cho tới giờ chưa từng thất bại.

Còn phải nói, đừng nhìn bạn ấy nhỏ nhắn mà nhầm, cô bạn nhảy phắt lên bục giảng, phong thái nghiêm nghị không giống người thường, vung tay nói to. “Trừ người già yếu, còn lại các bạn khác đi cùng tôi đi nhận sách học!”

Ai lại tự nguyện nhận mình là người già yếu cơ chứ? Thế nên nữ sinh cả lớp, thêm hai ‘súc sinh’ kia, tất cả đều từ từ chạy tới nhận khu cung cấp dụng cụ học tập.

Tiêu Thỏ vốn tưởng, từng đó người tới nhận dụng cụ giảng dạy hẳn là sẽ rất nhẹ nhàng, ai dè tới khu nhà cấp dụng cụ giảng dạy mới thấy sự thật so với trong tưởng tượng còn tàn khốc hơn nhiều. Cả một phòng lớn chứa đầy các sách vở dụng cụ học tập giảng dạy cao như một ngọn núi, lại thêm không ít sinh viên lớp khác cùng khoa cũng đang ở đó lấy sách vở, nên tình huống vô cùng hỗn loạn.

Vất vả mệt mỏi cả một tiếng đồng hồ, mỗi người mới có thể cầm trên tay một bộ sách của chính mình. Máy chục cuốn sách cùng cho vào một chỗ, nên nặng nề khỏi phải nói. Tiêu Thỏ thì không sao vì nàng vốn khỏe mạnh, cầm túi đựng sách vẫn thoải mái đi lại được. Cơ mà nàng đi vài bước mới phát hiện có chút gì đó không ổn, quay đầu lại mới thấy các cô bạn cùng phòng của mình trừ Hạ Mạt ra còn lại đều muốn sụm gói quy xuống đất.

Đồng Đông Đông kêu lên. “Má ơi, đây là sách bê tôi hay tôi bê sách nữa không biết!”

Giọng điệu này, nhắc Tiêu Thỏ nhớ tới cô bạn học thân thiết Tương Quyên Quyên ở cao trung, liền không tránh khỏi sinh lòng thương xót mà bước qua. “Để tôi giúp bạn mang một nửa.”

“Bạn mang được không?” Đồng Đông Đông ngồi sụp trên mặt đất, ngược mắt lên nghi hoặc nhìn nàng. Quả thật Tiêu Thỏ nhìn qua so với mình có vẻ khỏe hơn rất nhiều.

Tiêu Thỏ cười thoải mái. “Không thành vấn đề!”

“Vây nhờ cậu thôi!” Đồng Đông Đông giờ mới yên tâm trút bớt sách sang cho Tiêu Thỏ.

Xếp gọn sách xong Tiêu Thỏ chuẩn bị đi tiếp, lại phát hiện thấy Nghê Nhĩ Tư cũng đang dùng một ánh mắt vô cùng đáng thương vô cùng mong chờ nhìn mình.

Tiêu Thỏ nghĩ thầm, mọi người đều là bạn cùng phòng, xét cho cùng không thể bên trọng bên khinh được, thế lại lại quay sang nói. “Không thì tôi cũng giúp bạn cầm một ít vậy?”

Cứ thế, chỉ trong vài phút, số sách trong tay Tiêu Thỏ vốn cho một người giờ phình lên thành dành cho hai người, gấp đôi lên.

Tuy Tiêu Thỏ khỏe mạnh hơn người, nhưng dù gì cũng chỉ có giới hạn, lại thêm thời tiết tháng chín vốn có chút nóng nực, khoảng cách giữa khu cung ứng sách học với ký túc của các nàng lại khá xa. Rót cục nàng đi được một đoạn đường cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi khó chịu, mồ hôi chảy ròng ròng từ trán xuống hai má, ướt đầm cả một mảng trên áo.

“Bạn đi được không?” Đồng Đông Đông đi bên cạnh lo lắng hỏi thăm.

Vừa rồi chính mình chủ động muốn giúp người ta, mới được một lát đã kêu mệt, có vẻ là sẽ rất mất mặt, nên Tiêu Thỏ cắn răng cười gượng. “Không vấn đề gì...” (*haizzz, Thỏ Thỏ hiền quá!*)

Cứ như vậy thêm một đoạn đường nữa, hai tay cầm túi sách đã muốn đờ ra mất cảm giác.

Bỗng nhiên có tiếng gọi bọn họ: “Các bạn kia ơi! Chờ một chút!”

Tiếp theo, một gã nam sinh mập mạp đẩy một cái xe cút kít ba bánh chạy tới, hiển nhiên là cũng vừa đi lấy sách, trên xe đã chứa không ít sách học. Anh chàng sinh viên kia cười ngốc nghếch, thẹn thùng ngại ngùng hỏi. “Các em... có cần giúp không?”

“Có có!” Giờ thì Tiêu Thỏ cũng không cố xem xét vấn đề thể diện mặt mũi gì nữa, cứ ném đồng sách trong tay nàng lên xe của người ta đã rồi tính sau.

Chờ bốn nàng đều để hết sách lên cái xe ba bánh kia, bỗng nhiên từ phía sau lại có thêm một nam sinh viên mặc áo phong màu da cam chạy tới, vỗ cái bóp vào vai cậu nam sinh mập mạp vui vẻ nói. “Bát Giới, tôi đã bảo chú là các em ấy sẽ không từ chối sự giúp đỡ mà!”

Bát Giới? Tên người này khiến cho Tiêu Thỏ tí nữa thì thổ huyết tại chỗ.

“Anh ấy gọi là Bát Giới, vậy anh không phải gọi là Ngô Không chứ?” Đồng Đông Đông trêu chọc người kia.

“Sao em biết?” Gã sinh viên mặc áo màu da cam chói lọi làm một động tác gãi đầu gãi tai, trông thật tức cười.

Đồng Đông Đông cười. “Vậy chứ sư phụ các anh đâu?”

“Sư phụ ở kia kìa!”

Nhìn theo hướng tay Ngô Không chỉ, Tiêu Thỏ lập tức sững sờ.

Nếu chưa từng thấy tới dáng vẻ hành vi xấu xa bình thường của hắn, chỉ nhìn bộ dáng tao nhã tiêu sái này, ánh mắt thần nhiên không gợn sóng, bước chân không vội vã cũng không chậm chạp, từ từ bước tới, khí chất ôn nhuận thanh thuần như không hề vướng víu chút bụi bặm như bản nào... hắn bất cứ người nào cũng sẽ có hảo cảm với một người con trai như vậy, phải không?

Chẳng qua...

Tiêu Thỏ đang thất thần liền đột ngột tỉnh lại, đôi mắt sâu thăm thẳm mà kẻ khác không thể nắm bắt rõ ý nghĩ phía sau của Lăng Siêu đã gần ngay trước mặt nàng.

Chương 32

YÊU VỢ NHƯ MẠNG

Khoảnh khắc ấy, cả không gian và thời gian như đứng lại. Trong ánh mắt đen huyền sâu thẳm mà kẻ khác khó mà nắm bắt được của Lăng Siêu, Tiêu Thỏ bỗng có chút bối rối không biết làm sao, cũng không biết mục đích hẳn xuất hiện ở đây để làm gì.

Ngay lúc nàng xấu hổ vươn tay ra chuẩn bị chào hỏi hẳn, Lăng Siêu vốn vẫn đang nhìn nàng bỗng rời ánh mắt đi, tỏ ra như thể chưa có chuyện gì xảy ra, vui vẻ chào hỏi mọi người.

Tay Tiêu Thỏ sững lại giữa khoảng không.

Hắn... vậy mà lại không để ý tới nàng! >___<

Đám người có mặt vốn đều bị sự xuất hiện đột ngột của Lăng Siêu khiến cho sửng sốt tại chỗ không biết nói gì, bỗng dừng lại thấy mặt hắn tươi cười vui vẻ chào hỏi, lúc này tất cả mới hồi phục tâm trí, trong đó phải kể đến kích động nhất là Đồng Đông Đông.

Mặt hoàn toàn không đổi sắc, nàng ta thốt. “Hóa ra đáng vẻ sư phụ lại phong lưu phóng khoáng như vậy, quả nhiên không hổ danh Ngự đệ ca ca trong truyền thuyết!”

Ngự đệ ca ca? Quả nhiên tính cách của Đồng Đông Đông so với Tương Quyên Quyên về độ ‘liều miệng’ thật là kẻ tám lạng người nửa cân. Tiêu Thỏ đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, nhân cơ hội lén nhìn qua Lăng Siêu một cái, chỉ thấy vẻ mặt hắn tỉnh bơ như thường, như thể việc gọi hắn như vậy cũng chẳng có gì là đặc biệt cả.

Bỗng nhiên, có tiếng Ngô Không đứng bên cạnh trêu chọc. “Cô em đừng nhầm, sư phụ của bọn anh ngoài phong lưu tiêu sái, đa tài bác học ra, xét trên phương diện ‘tránh gần nữ sắc’, cũng không hề thua kém Ngự đệ ca ca đâu nha!”

“Thật ư?” Hạ Mạt vốn nãy giờ im lặng không nói gì bỗng hai mắt lóe sáng, y chang vẻ mặt hồi sáng khi cô nàng dùng dép đập bẹp dí bạn gái tội nghiệp kia.

Mọi Tiêu Thỏ khẽ run lên, không phải là một hủ nữ yêu đam mỹ đó chứ?

Không ngoài dự đoán, câu tiếp theo Hạ Mạt thốt ra chính là câu hỏi không chút ngại ngùng. “Vậy anh là thích con trai sao?”

“Ack...”

Trừ Lăng Siêu và Tiêu Thỏ mặt mày xám xịt lại, tất cả những người khác đều muốn té nhào ra đất.

Đặc biệt là Ngô Không, cậu ta ôm bụng cười bò tới mức chảy cả nước mắt. “Đàn em thân mến, em đừng nghĩ vậy, sư phụ tui anh là đàn ông có vợ thôi mà!”

“Có điều cho tới giờ hân vẫn chưa chịu mang bà xã tới trình diện tui anh!” Bát Giới vẻ mặt thật thà cũng nhin không nổi nói chen vào.

Nghe Nhĩ Tư nghịch ngợm trêu. “Hay là... trong nhà sư phụ các anh là một con yêu tinh nên không dám mang tới?”

“Cũng có thể lắm a...”

Trong lúc cả đám người thoải mái vui vẻ bàn tán, chỉ có mình Tiêu Thỏ là mặt hết xanh mét lại đỏ ửng rồi trắng bệch, vô cùng đặc biệt.

Người mới là yêu tinh, cả nhà các người mới đều là yêu tinh! *(Ha ha ha, Tiêu Thỏ nhận mình là bà xã rồi đó nha!)*

Ngay lúc nàng nghiêng răng nghiêng lợi thăm mắng những người kia, ánh mắt Lăng Siêu bỗng như cố ý như vô tình liếc một cái về phía nàng, như cười mà không cười, vẻ mặt bình tĩnh ung dung nhìn diễn trò hay trước mặt khiến cho Tiêu Thỏ nổi giận.

“Cũng có thể là vì yêu tinh không muốn ăn thịt Đường Tăng.” Tiêu Thỏ chen lời.

Đồng Đông Đông cười. “Vậy yêu tinh thật là ngu ngốc! Thịt Đường Tăng có thể làm cho người ta trường sinh bất lão nha, con yêu tinh nào mà lại không muốn ăn chứ?”

“Chắc gì nào!” Tiêu Thỏ cố tình lườm qua Lăng Siêu một cái. “Ai cũng nói thịt Đường Tăng có thể trường sinh bất lão, nhưng đã có ai thật sự ném thử đâu? Nói không chừng ăn xong không những không có trường sinh bất lão, mà còn bị tào bón đi ngoài nữa kia!”^[59]

“Vậy...” Đồng Đông Đông quả nhiên không trả lời được, đúng là trong Tây Du Ký vẫn chưa thấy con yêu tinh nào ăn được thịt Đường Tăng, cũng không khác gì phim hoạt hình mèo đuổi chuột, tới giờ Tom nào có ăn thịt được Jerry đâu.

Tiêu Thỏ vênh mặt nhướng mày nhìn Lăng Siêu. Hừ! Da trắng thịt béo không chắc đã là Đường Tăng, mà cũng có thể là Ngưu Ma Vương biến thân. Xuất gia đi tu không nhất thiết đều tứ đại giai không^[60] coi mọi thứ là hư ảo, mà cũng có thể là Cưu Ma Trí độc ác^[61].

Mọi người vừa đi vừa tán gẫu, chủ đề về Đường Tăng và yêu tinh rất nhanh đều bị gạt qua một bên.

Có thể nhận ra, Ngô Không là một gã luôn luôn tạo không khí vui vẻ hài hước, mà tình cờ Đồng Đông Đông cũng là một cô nương mồm năm miệng mười, do đó suốt đường đi, mọi người đều liên tục cười nói vui vẻ.

Nhưng thân ở giữa đám người vui vẻ ấy, Tiêu Thỏ rõ ràng không hề có tâm tình tốt như vậy. Nàng vừa đi vừa lén quan sát Lăng Siêu, hần bước đi không nhanh không chậm phía sau, không tự nêu ra chủ đề, cũng không tham gia trò chuyện, có điều thỉnh thoảng trên mặt lại hiện ra một vẻ tươi cười thần bí khó lường, khiến trong lòng nàng như có kiến bò trên chảo vậy.

Cứ như vậy thẳng đường tới ký túc xá nữ sinh, Nghê Nhĩ Tư bỗng thần thần bí bí kéo Tiêu Thỏ qua một bên thì thào. “Thỏ Thỏ, mi có thấy gã sư phụ kia bộ dạng rất là tuấn tú không?”

Hả? Tiêu Thỏ sững sốt, cũng gượng cười. “Có chút chút...”

“Gì mà chút chút? Phải nói là đẹp trai mê người! Không được, đã vào chùa thì phải cúng Phật, làm gì phải làm cho trót^[62], chúng ta không thể lãng phí một cơ hội tốt như vậy, lát nữa lúc về tới chỗ cửa ký túc, mi đi hỏi số điện thoại của anh í đi nha!”

Tiêu Thỏ ngán ngẩm, mặt mũi sầm sì hỏi. “Không cần khoa trương như thế chứ? Hơn nữa... Tại sao lại là ta đi?”

“Bởi vì...” Nghê Nhĩ Tư không dám nói mình không đủ can đảm, ậm à ậm ừ một lúc mới thốt lên. “Bởi vì mi xinh nhất trong đám mà!”

Tiêu Thỏ lão đảo, thiết chút nữa ngã lăn ra đất.

Chị hai à, chị tìm ra cái cớ này cũng thật quá miễn cưỡng đi. > ____ <

Thấy Tiêu Thỏ không đồng ý, Nghê Nhĩ Tư cũng có chút cuống, mắt thấy ký túc xá nữ đã tới gần, nàng vội nói. “Mi không đi, ta đi vậy!”

Không biết vì sao, vừa nghe cô nàng nói thế, trong lòng Tiêu Thỏ bỗng có chút khăn trương không rõ, liền buột miệng. “Đừng!”

“Thế thì mi đi đi!” Nghê Nhĩ Tư vừa dứt lời, bất ngờ không báo trước đẩy Tiêu Thỏ một cái.

Cô nàng này được lắm, lúc bê sách thì kêu không có sức, vậy mà đẩy người thì mạnh thế này, Tiêu Thỏ không đề ý bị đẩy một cái, loạng choạng hai bước, tình cờ thế nào liền ngã ập xuống ngay gần Lăng Siêu.

Nàng vừa ‘ôi’ một tiếng, thân hình chuẩn bị ngã xuống đã được Lăng Siêu đỡ lấy.

Lòng bàn tay hần ấm nóng kinh người, hơi nóng thấm qua lớp vải áo phong chạm vào làn da nhạy cảm bên hông nàng, khiến Tiêu Thỏ có chút hoảng hốt thất thần. (sắc lang lộ mặt!)

Lúc này, những người đi trước cũng đã nghe thấy tiếng kêu của Tiêu Thỏ lập tức quay đầu lại xem sao, vừa thấy tư thế này của hai người, mặt lập tức sùng sờ.

Không phải chỉ là trượng nghĩa hào hiệp giúp mang sách về thôi sao, làm sao lại cũng có thể tạo ra tình huống đầy rẫy mùi vị gian tình thế này?

Tiêu Thỏ cuống quýt tới mức mặt mũi đỏ bừng, thật muốn túm bàn tay hắn trên eo nàng bỏ ra, nhưng hắn lại cố tình không chịu buông tay, lại còn di tay xuống dưới kéo mạnh, cố ý vô tình đem nàng ôm thẳng vào lòng, miệng còn ra bộ tốt bụng nhắc nhở. “Áy, sư muội cẩn thận chút!”

Rõ ràng là hắn ăn đậu hũ chiếm tiện nghi của người ta, còn giả bộ ra vẻ ta đây người tốt, mặt không đỏ tim không loạn nhịp, quả là cảnh giới cao nhất của đám sắc lang mà! (*sắc lang này... dĩ nhiên là level cao rồi!*)

Cuối cùng, đến lúc Tiêu Thỏ chuẩn bị nhịn không nổi muốn hét lên, hắn lại đột ngột buông tay lễ phép lui lại phía sau về mặt đầy quan tâm lo lắng. “Cô em không sao chứ?”

Không sao cái đầu nhà ngươi áy! Tiêu Thỏ bắt đầu giận tới mức muốn mắng chửi người.

“Không sao không sao...” Nghê Nhĩ Tư vội đi ra giảng hòa. “Cám ơn sư huynh đã giúp, thân thủ của anh thật là nhanh nhẹn!”

“Không có gì, lúc đánh bóng rổ luôn có bóng ném tới mà.”

Tiêu Thỏ nhăn nhó, nhà ngươi xem ta là quả bóng rổ chắc!

“Hôm nay may mà có các anh giúp đỡ, hay là tối nay mời mọi người ăn bữa cơm cùng nhau đi!” Tới chân ký túc xá nữ, Đồng Đông Đông bỗng đề nghị.

“Được thôi.” Ngộ Không nói xong, liền cười gian xảo nhìn Lăng Siêu. “Bọn anh thì không vấn đề, có điều sư phụ tội anh ái thể như mệnh, không biết...”^[63]

“Tôi cũng đi.” Lăng Siêu đáp.

Trong lúc Ngộ Không về mặt vô cùng kinh ngạc sững sờ, Đồng Đông Đông thốt. “Vậy quyết định nhé, lát nữa năm giờ hẹn ở dưới này, chúng ta tới nhà ăn đồ Tây ở lầu ba của căng tin.”

“Được.” Lăng Siêu gật đầu, ánh mắt liếc sang Tiêu Thỏ, khóe môi bỗng nhếch lên thành một nụ cười quỷ dị. “Sư muội cũng nhớ đến đó.”

Tiêu Thỏ. “.....”

Do cái nụ cười quái quỷ của Lăng Siêu trước khi rời đi, Tiêu Thỏ vẫn không vui khi nghĩ đến cái hẹn ăn cơm tối, nàng cân nhắc một lúc, cuối cùng quyết định không đi vẫn hơn.

“Đồng Đông, lát ta không đi ăn cơm tối ...”

Nói còn chưa hết câu đã bị ngắt lời phũ phàng. “Tại sao không đi? Thật mất hứng!”

“Đúng a, khó có được dịp may vừa nhập học đã quen được một sư huynh đẹp trai như thế.” Về mặt Nghe Nhĩ Tư vô cùng mê trai đắm đuối.

Tiêu Thỏ bỗng cảm thấy có chút khó chịu. “Người ta có bạn gái rồi mà...”

“Ta biết rồi!” Nghe Nhĩ Tư thần nhiên đáp. “Ta chỉ muốn ngắm trai đẹp chút thôi, dù gì trai đẹp như thế không ai ngắm có phải phí không, chỉ bằng ngắm nhiều một lát cho đỡ ngiên!”

Tiêu Thỏ không biết nói gì, lý lẽ thật mạnh mẽ nha!

“Còn Hạ Mạt?” Đồng Đông Đông lại hỏi.

“Mi mời thì ta đi.”

Bạn Hạ Mạt thân mến, bạn thật là trực tính đi! >___<

Đồng Đông Đông nhăn nhó quay sang Tiêu Thỏ nói. “Đi thôi, đây là hoạt động tập thể của phòng, mi không đi chính là tách rời đoàn thể đó a!”

Quả nhiên, lớp trưởng chuyên nghiệp lâu năm cũng không phải chỉ có cái danh, lý lẽ rắn chắc như vậy, Tiêu Thỏ không có cách nào đành phải gật đầu.

Cứ như thế tới gần năm giờ, Tiêu Thỏ liền cố cứng cỏi đi theo đám bạn gái cùng phòng mới quen được một ngày, không ai giống người thường này xuống dưới nhà.

Xuống tới nơi, đám Lăng Siêu đã chờ từ lúc nào.

Thấy Lăng Siêu, Tiêu Thỏ bỗng có chút sững sờ, chiếc áo sơ mi hần mặc chính là...

Trí nhớ của nàng chợt hiện lên ngày hôm ấy cách đây nửa năm. Đó là hôm sinh nhật Lăng Siêu, hần học ở trường Z, nàng vẫn ở trường A chuẩn bị thi đại học, vốn không thể có cơ hội gặp gỡ. Hôm ấy, hần lại đột ngột gọi điện cho nàng lúc tan học.

“Thỏ Thỏ, tôi chờ cậu ở cổng trường.” *(Lúc này chưa có vụ cãi nhau, làm hòa, bà xã ngọt ngào kia nha, nên vẫn xưng hô tôi-cậu nha!)*

Nàng hoảng hốt, liền vội vã thu dọn đồ dùng học tập chạy ra khỏi lớp. Khi ấy, hai đứa đã lâu lắm không gặp nhau, trên đường chạy ra cổng trường, lần đầu tiên trong lòng Tiêu Thỏ có nỗi chờ mong được gặp hần nhiều tới thế.

Bởi lúc đó còn đang mùa đông, tới được cổng trường thì trời đã tối sầm xuống, ánh đèn rực rỡ được thắp lên. Hần mặc chiếc áo gió màu xám đứng trong ánh đèn đường lúc hoàng hôn chờ nàng. Làn ánh sáng mờ mờ từ ngọn đèn rọi vào gương mặt tuần tú của hần, vô cùng đẹp đẽ.

Hắn cởi áo gió ra khoác lên người nàng. “Hôm nay sinh nhật tôi, cậu tặng tôi một giờ ở chung nhé?”

Sau đó hai người tới quán cà phê cạnh đó, uống một tách cà phê nóng hôi hổi, nói chuyện về những thứ diễn ra thời gian qua, không nói yêu đương cũng không ôm hôn âu yếm, chỉ là nhìn vào mắt nhau, nhìn thấy nhau, gặp được nhau, cũng lại thành một đoạn ký ức vô cùng khó quên trong trí nhớ hai người.

Ra khỏi quán cà phê, Tiêu Thỏ một mực muốn tặng quà sinh nhật cho hắn.

Sau đó, hai người chạy tới cửa hàng gần đó mua chiếc áo sơ mi này, nàng vẫn còn nhớ rõ hôm đó mình không mang theo nhiều tiền, nhưng lại một mực muốn mua bằng tiền của mình. Cuối cùng dưới ánh mắt nghi hoặc của nhân viên bán hàng, hai người đành chọn chiếc áo sơ mi lỗi thời đang giảm giá này. Rõ ràng chỉ là một chiếc áo lỗi thời, nhưng hắn lại vui vẻ vô cùng, còn nói: đây là món quà sinh nhật tốt nhất của hắn năm nay.

Sau đó, Tiêu Thỏ cũng không hề thấy lại chiếc áo sơ mi này. Nàng cũng từng nghĩ, có lẽ màu áo này quả không hợp với hắn, hay có lẽ hắn kỳ thật vốn không hề thích chiếc áo lỗi thời, chỉ là ngại ngần không nói thẳng với nàng mà thôi. Tóm lại, Tiêu Thỏ để ý một hồi cũng dần dần quên việc này.

Không ngờ là, hôm nay nàng lại ‘gặp lại’ chiếc áo sơ mi này, vẻ mặt tuần tú của hắn dưới đèn đường tối hôm đó lại một lần nữa hiện lên trong đầu nàng. Không biết vì sao, lòng Tiêu Thỏ bỗng dưng mềm nhũn. *(Còn vì sao nữa, haizzz, sắc lang dùng mưu kế dụ dỗ lấy lòng bé Thỏ non đây mà!)*

Có lẽ mình vốn không nên giận dữ hắn lâu như thế, dù gì hai người từ nhỏ bên nhau, hắn vẫn luôn đối tốt với mình, sao nàng không biết cơ chứ? Nghĩ tới đó, Tiêu Thỏ len lén chạy lên, thừa dịp không ai để ý, khẽ giựt giựt lưng áo Lăng Siêu. *(Hic, lời dặn của Thỏ ba đã bị bay vào dĩ vãng...)*

Hắn giật mình quay đầu lại, bỗng như hiểu ra điều gì đó, thò tay ra sau nắm chặt tay nàng.

Hơi ấm từ bàn tay hắn truyền tới, hai người nhìn nhau cười, rốt cục bao nhiêu hiềm khích cũ đều tan biến hết.

“Hai người...”

Một tiếng kêu kinh ngạc khiến cho Tiêu Thỏ không thể không rời ánh mắt khỏi gương mặt Lăng Siêu, và rồi chứng kiến một màn khiến kẻ khác còn giật mình hơn.

Bạn Ngộ Không thân mến của chúng ta bởi nhìn thấy cảnh hai người nắm tay nhau thân thiết như vậy, quá đổi khiếp sợ, không cần thận chú ý, liền ngã nhào vào... cái ao bên cạnh.
T____T

Chương 33

CÔ ẤY CHÍNH LÀ VỊ YÊU TINH NHÀ TA

Nếu nói trên đời này thảm nhất là khi bạn đang đi đường thì rơi xuống ao, thì chuyện còn thảm hơn, chính là việc bạn rơi xuống ao, nhưng lại không biết bơi. Đã thế lại còn chuyện thảm hơn nữa so với việc này, đó là rơi xuống ao xong, bạn gào thét rõ to hô cứu mạng chần chề, mới phát hiện hóa ra cái ao này chỉ sâu mỗi một mét.

Mặt đỏ bừng lồm cồm bò từ dưới ao lên, bạn Ngô Không của chúng ta quả là đã ném trái đủ.

“Sư phụ, người cố tình chọc con nha...” Ngô Không cắn môi, vẻ mặt vô cùng ủy khuất tội nghiệp.

Lăng Siêu nhướn mày. “Là do nhà người bản thân đi đường không cẩn thận chứ.”

“Nhưng người sao lại có thể làm cái chuyện này sau lưng vị yêu tinh nhà mình cơ chứ?” Ngô Không chỉ thẳng vào hai bàn tay mười ngón đang nắm chặt lấy nhau của hắn và Tiêu Thỏ.

“Vị cô ấy chính là vị yêu tinh nhà ta.”

Thế là, bạn Ngô Không tội nghiệp của chúng ta lại ‘ném trái’ thêm một lần nữa.

Do Ngô Không bất hạnh rơi xuống nước vài lần, thành một con khỉ nhúng nước, bữa cơm hôm nay đành tạm thời hoãn lại. Trở về phòng ngủ, đương nhiên Tiêu Thỏ bị đám bạn cùng phòng thay nhau thẩm vấn hỏi cung.

Đồng Đông Đông mặt lạnh như tiền nghiêm giọng. “Thỏ Thỏ, mi biết điều thì tự mình khai ra mau.”

Tiêu Thỏ ngượng ngừng xoa đầu. “Ồ... việc này... đây là... bạn trai ta.”

“Vấn đề không nằm ở chỗ đó.” Đồng Đông Đông nói to. “Vấn đề là, mi dám lừa gạt bạn bè kìa!”

“Đúng nha Thỏ Thỏ, đáng ra mi phải nói sớm cho chúng ta chứ?” Nghê Nhĩ Tư có chút phiền lòng, nàng cứ nhớ tới vừa rồi trước mặt người ta lộ vẻ mặt mê trai với bạn trai của người ta, là lại cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Tiêu Thỏ bắt đầu muốn khóc. “Nhưng các mi có hỏi ta đâu...”

“Chả trách anh chàng sư phụ kia hết cô em nọ tới cô em kia, thân mật vô cùng, té ra các mi đã sớm có gian tình! Nói mau, các mi quen nhau thế nào hả?”

“Đúng nha, nhìn qua các mi giống như quen nhau lâu lắm rồi vậy.”

Dưới vẻ mặt hóng chuyện của hai người này, Tiêu Thỏ đành phải kể lại từ đầu chuyện giữa nàng và Lăng Siêu. *(có bao gồm chuyện con thỏ bông vẽ hoa xanh không nhỉ? Hí hí)*

Tuy Tiêu Thỏ đã là nói tóm lược ngắn gọn, lại không thêm mắm dặm muối, tu từ cảm thán chi cả, nhưng Đồng Đông Đông và Nghê Nhĩ Tư vẫn nghe ra mùi vị tươi mới, say sưa chăm chú.

Nghe xong, Nghê Nhĩ Tư cảm thán một câu. “Hóa ra là thật sự có chuyện thanh mai trúc mã như vậy sao!”

Đồng Đông Đông nắm chặt tay lại. “Ai cũng bảo trông ta giống học sinh cấp 2, hay là hôm nào đó ta cũng lượn qua trường sơ trung nào đó kiếm một bé làm trúc mã cho ta nhỉ?”

Tiêu Thỏ nghe được, vẻ mặt nhăn nhó, vừa quay đầu lại liền thấy Hạ Mạt này giờ không nói gì hóa ra đang vô cùng chăm chú tốc ký trên một cuốn vở.

“Mi viết gì đấy?” Tiêu Thỏ hỏi.

Hạ Mạt liền đẩy gọng kính trên sống mũi một cái. “Ta cảm thấy vụ việc này có thể dùng để nghiên cứu đề tài về lúc thanh thiếu niên bắt đầu có ý thức về giới tính.”

Tiêu Thỏ. “.....”

Sự xuất hiện của Lăng Siêu được xem như đoạn mở màn của giai đoạn khai giảng. Không lâu sau, trường học bắt đầu chính thức vào học.

Do là năm nhất, chương trình học cũng không dính đến nhiều kiến thức chuyên môn. Tiêu Thỏ cô học cũng không vất vả lắm, trừ mỗi môn toán học cấp cao mỗi lần học đều khiến nàng đau đầu không thôi, còn các môn khác nàng đều có thể đối phó vượt qua được.

Vòng bạn bè trong trường học dĩ nhiên là khởi đầu từ phòng ký túc. Tiêu Thỏ các nàng cũng không phải ngoại lệ. Ngày nào bốn cô gái phòng 438 cũng đi cùng với nhau, đi học cũng ngồi cùng bàn, cứ như vậy chỉ qua một cuối tuần, Tiêu Thỏ cũng đã có thể hiểu thêm về tính cách của mỗi người.

Đồng Đông Đông người cũng như tên, là một người sống rất có ‘nhịp điệu tiết tấu’, nói chuyện hay làm việc đều có chút háo hức, lại thẳng thắn, thêm vẻ bề ngoài vô cùng đáng yêu, không khác gì một cô nàng Lolita đầy nhiệt huyết. Còn về Nghê Nhĩ Tư, vì nàng thi đại học hai năm mới vào được trường Z, nên lớn tuổi nhất trong nhóm. Mỗi lần có việc gì cần giải quyết, nàng đều trưng ra bộ dáng đầy kinh nghiệm phong phú, nhưng trong thực tế, từ trong ra ngoài cô nàng lại là một người vừa tốt bụng vừa nhát gan, nguyên việc nàng theo chủ nghĩa ăn chay không sát sinh là có thể thấy được.

Ngoài ra còn Hạ Mạt, cứ nhắc đến cô nàng này là Tiêu Thỏ lại nản. Chưa thấy một nữ sinh nào có dáng vẻ thanh nhã xinh đẹp, mà trong đầu lại mê mẩn tất cả những bộ phận trên cơ thể con người tới mức mê muội như vậy. Có lần lên lớp học môn sinh lý, Tiêu Thỏ chính mắt nhìn thấy cô nàng lật sách tới phần Chức năng bài tiết của hệ tiêu hóa, rồi say sưa nghiên cứu suốt ba tiết liền... Hôm đó ăn trưa, cô nàng này còn đặc biệt lấy một phần... lòng lợn phần ruột già để ăn.

Cứ như thế nhìn Hạ Mạt hai hôm liên tục ăn lòng lợn xong, Tiêu Thỏ rốt cục không nhịn nổi liền hỏi. “Tiểu Mạt à, tại sao mi lại xin vào khoa Y tá?”

Hạ Mạt vốn đang nhìn chằm chằm khúc ruột già của con lợn ngán cả người, nghe thấy Tiêu Thỏ hỏi mới lưu luyến không nguôi ngẩng đầu lên. “Ta vốn không điền khoa Y tá nguyện vọng một, nhưng vì điểm không đủ nên phải vào nguyện vọng sau.”

“Chứ mi điền chính là khoa nào?”

“Pháp y.”

Tiêu Thỏ nhìn xuống khúc ruột lợn trên đĩa kia, rốt cục cũng hiểu ra.

Do Tiêu Thỏ khơi mào câu chuyện trước, hai người kia cũng nhanh chóng tham gia chủ đề này. Mọi người ngồi tán gẫu, nàng mới phát hiện hóa ra trừ bản thân mình muốn vào khoa Y tá ngay từ đầu, ba người còn lại đều là bị bắt buộc vào đây cả. Ví dụ như Đồng Đông Đông, nàng điền vốn là khoa Y, nhưng điểm không đủ nên bị điều đến khoa Y tá. Còn về Nghê Nhĩ Tư, còn thần kỳ hơn, nghe nói cả nhà nàng có bảy người đều học Y mà ra, tới lúc điền nguyện vọng, một không đầu lại bảy, nàng chỉ có thể chọn khoa Y tá.

“Tại sao các mi lại không thích khoa Y tá cơ chứ?” Tiêu Thỏ không hiểu.

“Chứ tại sao mi lại thích?” Đồng Đông Đông hỏi lại.

“Tại vì...” Tiêu Thỏ không biết trả lời sao.

Thật ra nàng muốn làm y tá, chỉ vì trước đây cùng Lăng Siêu vào bệnh viện, trở nên có ấn tượng vô cùng tốt với nghề y tá, nhưng thật lòng mà nói, chính mình cũng hiểu đây không phải loại lý do nhất quyết phải trở thành y tá.

Cuộc đời là thế, có rất nhiều việc, ngay từ lúc chúng ta còn thơ ấu đã được định sẵn, duyên phận định sẵn, khó mà giải thích được.

Thấy Tiêu Thỏ không trả lời, đề tài lại nhanh chóng được chuyển hướng.

Đồng Đông Đông nói. “Ta mới nhận được tin, buổi lễ chào đón sinh viên mới tới nay xong xuôi, khoa Y tá chúng ta phải tập trung ở phòng học gần cầu thang nhà A để gặp gỡ người trợ giảng phụ trách sinh viên mới khoa Y ta chúng ta một chút.”

“Nhưng trợ giảng không phải đã có rồi còn gì?” Nghê Nhĩ Tư hỏi lại.

“Ừh, có điều đây là người trợ giảng về tâm lý y tá do học viện đặc biệt phái đến cho sinh viên mới chúng ta, lại không phải giáo viên, mà là một sinh viên năm trên.”

“Sinh viên?” Tiêu Thỏ đang trầm ngâm cũng liền hỏi phục lại. “Sinh viên cũng có thể làm trợ giảng sao?”

“Dĩ nhiên rồi! Nghe nói trường mình hàng năm đều có không ít sinh viên mới vào do không thích ứng nổi với việc học ở đại học đều tự động xin nghỉ, thế nên trường mình tuyển một ít các đàn anh đàn chị có kinh nghiệm học tới làm trợ giảng cho sinh viên mới chúng ta.”

“Vậy trợ giảng của chúng ta là đàn chị hay đàn anh nhỉ? Nếu là một người trông dễ nhìn thì tốt biết mấy...”

Ba người còn lại cùng nhau quay sang khinh bỉ Nghê Nhĩ Tư. “Nam sinh khoa Y tá dễ nhìn sao? Mi thật là được voi đòi tiên a!”

Nghê Nhĩ Tư: “.....”

Nhưng người nào cũng không ngờ tới, lần này Nghê Nhĩ Tư nhà ta nói bừa lại thành sự thật. Khoa Y tá luôn âm thịnh dương suy, mất cân bằng giới tính nghiêm trọng, ấy thế nhưng năm nay lại cử tới một trợ giảng vô cùng dễ nhìn!

Lúc vừa mới khai mạc lễ đón tân sinh viên, chợt nghe lớp bên cạnh có người rĩ tai nhau lát nữa muốn tới nhìn đàn anh đẹp trai, chờ tới khi lễ đón sinh viên mới kết thúc, tin này đã mọc cánh bay khắp khoa Y tá, ngay cả các đàn chị năm hai năm ba cũng đều la hét muốn đi tham gia buổi gặp mặt vị trợ giảng trong lòng bọn họ.

Tiêu Thỏ ngốc cả người, rốt cục là đẹp trai tới thế nào mà có thể khiến cho một đám nữ sinh điên cuồng lên thế chứ?

Lúc đó, Đồng Đông Đông vẽ mặt thần bí gian xảo liền chạy từ bên bục giảng tới. “Hỏi thăm được rồi, hỏi thăm được rồi!”

“Sao cơ sao cơ?” Một đám con gái thấy mùi liền hóng hớt bô lô ba la vây chặt cô nàng ở giữa.

“Tớ mới hỏi một đàn chị năm hai, chị ấy nói lần này trợ giảng được cử tới chăm sóc chúng ta là một đàn anh năm bốn khoa Y, tên là Giang Hồ, là một anh chàng đẹp trai siêu cấp đó nha!”

Một đám con gái lập tức hai mắt sáng lên như sói đói. “Đẹp trai tới mức nào?”

“Nghe nói có một bông hoa khoa Y trường mình, theo đuổi anh ta ba năm, năm ngoái còn chặn đường tỏ tình công khai với anh ta, kết quả là bị từ chối tại chỗ!”

“WOWWWW!” Chuyện hành lang hấp dẫn như vậy, không thể không khiến máu đam mê cái đẹp trong lòng mọi người sôi lên, chỉ hận không thể mọc cánh bay thẳng tới nhà A để tận mắt nhìn thấy vị đàn anh đẹp trai trong truyền thuyết này.

Chỉ có Tiêu Thỏ thì khác, nàng chỉ yên lặng nghĩ tới Lăng Siêu, nếu xét bề ngoài, hẳn hẳn cũng được tính là một gã đẹp trai chứ nhỉ... *(Tình nhân trong mắt ra Tây Thi... hí hí...)*

Tới phòng học gần cầu thang, quả nhiên đã có không ít người chờ bên trong, đã thế lại còn có rất nhiều đàn chị bon chen chạy tới, tất cả đều trưng một bộ mặt vô cùng hưng phấn. Có điều, rất nhiều người trong đó đều là không mời mà tới, khiến cho căn phòng học nhỏ bé không đủ chỗ ngồi. Bọn Tiêu Thỏ tới cũng hơi muộn, cũng không còn chỗ để vào ngồi.

“Những người này cũng thật là, đây là buổi gặp mặt sinh viên mới chúng ta kia mà, bọn họ sao lại tới chiếm chỗ vô duyên thế không biết?” Nghe Nhĩ Tư than thở một câu.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Ai bảo các cô tới muộn như vậy!” Một nữ sinh ăn mặc rất sành điệu trừng mắt lườm các nàng một cái.

“Này! Chị này sao có thể nói như thế chứ?” Trách nhiệm của trưởng lớp Đồng Đông Đông liền bùng nổ.

“Tôi tôi làm sao? Các cô tự mình tới muộn còn trách người khác cái gì?” Thái độ của nữ sinh kia rất là to tiếng, cô ta mới nói mấy câu đã khiến mọi người chung quanh quay lại nhìn các nàng.

Tiêu Thỏ kéo áo Đồng Đông lại. “Đồng Đông, đừng thêm cãi nhau với loại người như vậy!” Nàng vốn luôn là người không thích cãi nhau, gây sự chú ý.

Không ngờ một câu nói khế như thế lại lọt được vào tai cô nữ sinh kia.

“Loại người như tôi là sao?” Nữ sinh kia đột ngột đứng lên, Tiêu Thỏ giờ mới phát hiện nàng ta vốn đã rất là cao, lại còn đi giày cao gót, khí thế vô cùng áp bức người khác.

Nãy giờ xung đột với nàng ta, dù sao cũng toàn mấy cô sinh viên mới vào đại học, còn non nớt lắm. Nàng ta hùng hổ như thế khiến mọi người đều ngán người, Nghe Nhĩ Tư vốn nhát gan liền lùi về phía sau vài bước, chỉ có Tiêu Thỏ tiến lên nói thẳng. “Chị à, em thấy chị nói chuyện như vậy không có lý lẽ gì là sao?”

Người nọ ngán ra, hiển nhiên chưa từng bị người khác phản đối lại bao giờ, liền nổi giận. “Cái gì không có lý lẽ? Chị đây còn cần một sinh viên mới chưa nứt mắt như chúng bay dạy dỗ sao? Có biết thế nào là đạo lý người đến trước được hưởng trước không? Các cô tự đến muộn còn trách người khác cái gì. Cô...”

Bà chị kia miệng liên thanh như pháo nổ, rõ ràng chính mình vô lý, chị ta lại nói ý như mình mới là hợp lý hợp tình, khí thế bức người.

Tiêu Thỏ từ nhỏ chưa thấy ai như thế, cũng có chút sững sờ.

Mắt thấy người nọ càng nói càng hăng, còn hùng hổ ép nàng lùi lại về phía tường phía sau, bỗng một bóng người chắn giữa hai bọn họ.

“Xem ra vai trò trợ giảng của mình bắt đầu có việc để làm rồi đây.” Lời nói mang theo ý cười, Tiêu Thỏ giật mình, lập tức phát hiện chàng trai trước mặt mình rất rất là cao, mặc một chiếc áo sơ mi vừa ôm lấy người. Từ nơi nàng đứng có thể thoáng thấy gương mặt nhìn nghiêng của anh ta, trên sống mũi còn đeo một chiếc kính gọng vàng, nhìn qua đường viền phần dưới khuôn mặt cũng thấy vô cùng đẹp trai.

Ngay đúng lúc Tiêu Thỏ thả hồn lên mây, bà chị lúc nãy khi thế còn hùng hổ áp bức người khác liền lập tức biến mất, thay vào đó là một giọng dịu dàng ngọt ngào. “Giang sư huynh...”

Giang sư huynh? Chính là đàn anh Giang Hồ trong truyền thuyết kia sao?

Một chút im lặng kéo dài ngắn ngủi, tiếng thảo luận dần dần vang lên, trung tâm của sự chú ý lúc này bắt đầu nhanh chóng chuyển sang vị nam sinh vô cùng dễ nhìn mang tên Giang Hồ này.

♥ ♥ ♥

Chương 34

SƯ HUYNH GIANG HỒ

“Sư huynh, Bạch sư tử...”

“Tiểu Thanh, em là sư tử, hẳn là nên chiêu cố cho đàn em một chút chứ?” Giọng của Giang Hồ mới nghe thật là dịu dàng, nhưng ẩn trong đó lại là sự cứng rắn không để người khác cự tuyệt.

Cô nữ sinh được gọi là Tiểu Thanh kia khẽ cắn môi, hung hăng lườm Tiêu Thỏ một cái, cuối cùng cũng hừ một tiếng rồi phát tay bỏ đi.

Bạch sư tử? Tiểu Thanh? Không lẽ Giang Hồ sư huynh là Hứa Tiên ^[64]?

Tiêu Thỏ ngây người một lúc, đến lúc nghĩ ra muốn liếc xem dáng vẻ vị Giang sư huynh tuần mỹ được ca tụng này, anh ta đã bước lên bục giảng, và cất lên giọng nói âm áp văn nhã của mình. “Ồ, tôi phát hiện trong buổi họp mặt sinh viên mới này có không ít các bạn quen mặt, có vẻ là bị đúp chẳng?”

Lời này vừa thốt ra, bao nhiêu sư tử đàn chị lấy cớ để đến ngắm mỹ nam dĩ nhiên là xấu hổ cúi đầu chạy mất.

Bọn họ vừa đi, lập tức trong phòng học còn trống bao nhiêu chỗ ngồi, bọn Tiêu Thỏ các nàng cuối cùng cũng có chỗ của chính mình.

Chợt nghe thấy sau lưng có tiếng nữ sinh Giáp nói khẽ. “Tớ thấy vị Giang sư huynh này thật là tốt tính, dáng vẻ lại anh tuấn ngời ngời, nếu như trong nhà có cửa ăn của để một chút, vậy đảm bảo sẽ thành đối tượng tuyệt hảo để làm ông xã đó nha!”

“Cậu không biết sao? Anh ấy là thiếu gia của bệnh viện Chúng An đấy!”

“Bệnh viện Chúng An? Không phải là nơi nổi tiếng... bla bla bla...”

“Đúng thế... bla bla bla...”

Nghe đám nữ sinh buôn dưa lê bla bla bla một hồi xong, bệnh háo sắc của Nghê Nhĩ Tư lại bùng bùng nổi lên. “Oa... Nếu vị sư huynh đẹp trai này chịu để mắt tới ta thì tốt biết bao nhỉ?”

Hạ Mạt lườm nàng ta một cái. “Mi mơ à?” *(Tuy Nghê Nhĩ Tư lớn hơn mọi người hai tuổi nhưng nhí nhảnh như trẻ con nên cho các cô này gọi nhau như bạn bè luôn, LV cũng có bạn lớn tuổi hơn vẫn xưng ta mi tớ ấy bình thường)*

Nghê Nhĩ Tư giận. “Này cô họ Hạ kia, cô có tí ti mơ mộng đặc trưng của thiếu nữ nào trong đầu cô không hả? Tôi lớn hơn cô hai tuổi còn chưa đến mức thực tế như cô đó nha!”

“Thì đã sao?” Mặt Hạ Mặt tỉnh bơ.

Đúng lúc Nghê Nhĩ Tư chuẩn bị nổi cơn giận dữ, tiếng của Giang Hồ cất lên cắt ngang cuộc trò chuyện của các nàng.

“Chào các em tân sinh viên thân mến. Kể từ hôm nay, tôi chính là người phụ trách về mặt tâm lý học đường của các em...” Tiếng của anh ta có chút trầm trầm, khiến người khác có một cảm giác rất an ổn, đôi mắt ẩn sau lớp kính vừa đen lại vừa sáng, mang theo chút nét cười ấm áp chỉ có ở các bậc tiền bối đức cao trọng vọng với đám trẻ ranh.

Cũng bởi vừa rồi anh ta đã giải vây cho các nàng, Tiêu Thỏ liền có ấn tượng khá tốt với con người này, nàng chú ý nghe một chút, phát hiện anh ta nói chuyện nghe rất hay, lấy ví dụ minh họa cũng vô cùng sống động vui vẻ, chỉ trong mười phút, hơn phân nửa số nữ sinh trong phòng đã bị anh ta mê hoặc cho điên đảo thần hồn.

Không hổ là một nhân vật được truyền tai nhau a! Trong lòng Tiêu Thỏ có chút cảm thán.

Chỉ một lát sau, buổi gặp gỡ cũng kết thúc. Lúc chuẩn bị giải tán, Giang Hồ vốn đang rời khỏi bục giảng bỗng nhớ ra điều gì đó liền quay lại, chụp lấy micro hỏi to. “Xin hỏi trong số các bạn có em nào tên là Tiêu Thỏ không?”

Bỗng nhiên nghe thấy tên mình từ miệng Giang Hồ thốt ra, Tiêu Thỏ sửng sốt một hồi lâu, mãi tới khi Đồng Đông Đông đẩy tay nàng một chút, nàng mới như tỉnh giấc mộng, yếu ớt giơ tay lên. “Có em...”

Giang Hồ mỉm cười với nàng. “Lát nữa mong em ở lại một chút.”

Tiêu Thỏ gật đầu, trong óc mờ mịt một hồi. Vị Giang sư huynh này nàng chưa gặp bao giờ, sao anh ta lại biết tên nàng cơ chứ? Lại còn gọi đích tên nàng ở lại, rất kỳ quặc nha!

Lại nhìn sang Nghê Nhĩ Tư, y như rằng nàng ta đang nháy mắt gian xảo nhìn nàng. “Thỏ Thỏ, mi quả là có điềm phúc a!”

Hạ Mạt thở dài. “Là phúc thì không phải họa, còn là họa thì tránh không nổi rồi!”

“Uầy, mi không thể nói câu nào dễ nghe được sao?” Nghê Nhĩ Tư rốt cục có cơ hội nổi giận.

Tiêu Thỏ: “.....”

Mọi người nhanh chóng rời khỏi phòng học. Tiêu Thỏ đi lên bục giảng hỏi Giang Hồ giờ đang cúi đầu sửa sang lại tài liệu giấy tờ. “Sư huynh, có việc tìm em sao?”

Giang Hồ ngẩng lên nhìn kỹ Tiêu Thỏ một chốc, ánh mắt lạnh nhạt hơn vừa nãy rất nhiều. “Em là Tiêu Thỏ?”

“Vâng.” Tiêu Thỏ gật đầu.

“Em biết bà nội tôi?”

“Bà nội anh?” Tiêu Thỏ càng sững sốt. “Sur huynh không nhận nhầm người chứ?”

“Em không phải sống ở trấn F sao?” Giang Hồ thấy nàng gật đầu, lại nói thêm một cái địa chỉ nữa.

Địa chỉ này sao nghe quen quen nhỉ? Tiêu Thỏ suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra. “Bà ngoại em ở đó mà... A!” Tiêu Thỏ liền nhớ ra điều gì. “Không lẽ anh là cháu của Miêu bà bà...”

Nhắc tới Miêu bà bà, có cả một đống chuyện để kể.

Từ nhỏ Tiêu Thỏ rất thân thiết với bà ngoại, mỗi lần nghỉ học là lại chạy tới nhà bà ngoại ở chơi vài ba ngày. Không lâu sau nàng liền xem như thân quen với toàn bộ hàng xóm nhà bà ngoại. Mà vị Miêu bà bà này chính là một người già ở một mình trong căn nhà ngay sát vách nhà bà ngoại của Tiêu Thỏ.

Bà lão này tính khá cô độc, không có bạn bè chi cả, chỉ có thú vui lớn nhất là nuôi mèo. Bà luôn mang những chú mèo con bị người khác bỏ lại về nhà nuôi, lâu dần trong nhà ngoài sân đều toàn mèo là mèo, nên mọi người đều gọi là Miêu bà bà.

Nhưng dù sao mèo vẫn không phải con người, nên cũng sẽ gây phiền phức chung quanh, khiến cho hàng xóm láng giềng đều có thành kiến với Miêu bà bà, không quan hệ với bà lão. Chỉ có Tiêu Thỏ là khác, từ nhỏ nàng thích nhất là các con thú nhỏ, nên thường xuyên chạy tới giúp Miêu bà bà cho mèo ăn, bà lão liền rất quý Tiêu Thỏ. Năm nay khi tốt nghiệp xong, nàng có qua đó một lần. Nàng còn nhớ rõ lúc tới đó, Miêu bà bà hỏi nàng học đại học nào, nàng nói là trường Z, bà lão liền nói cháu nội mình cũng học ở trường Z, tới lúc đó có thể chiếu cố cho Tiêu Thỏ này nọ.

Tán gẫu kiểu này Tiêu Thỏ nghe qua cũng bỏ ngoài tai, không ngờ đến Miêu bà bà quả nhiên nói với cháu mình.

Tiêu Thỏ lấy lại tinh thần hỏi. “Anh là cháu của Miêu bà bà sao?”

“Đây là bà nội tôi, không phải Miêu bà bà gì hết!” Giang Hồ nghiêm mặt nói.

Cách gọi thân mật thế còn gì, tại sao lại phải nghiêm trọng hóa lên thế chứ? Tiêu Thỏ có chút xấu hổ, ngán người một chút mới nói. “VẬY... cảm ơn ý tốt của anh, em...”

“Về sau có việc gì em có thể tìm tôi.” Giang Hồ ngắt ngang lời nàng, giọng lạnh lùng.

“Có điều bình thường tôi đều bận rộn nhiều việc, tốt nhất là em cố mà tự mình làm lấy đi!”

Khẩu khí cao ngạo kiêu căng quá nha, so với giọng lúc trong buổi gặp mặt như thể hai người khác nhau vậy.

Tiêu Thỏ ngốc cả người, không biết phản ứng ra sao.

“Thỏ Thỏ!” Phía sau bỗng có tiếng Lăng Siêu gọi. “Sao còn chưa về?” Vừa nói hắn vừa chạy tới cạnh Tiêu Thỏ, không chờ nàng trả lời, tay hắn rất tự nhiên choàng qua vai nàng.

Bàn tay ấm áp, cánh tay cũng ấm áp, da thịt chạm nhau (*đừng hiểu nhầm, là bàn tay anh í chạm vào vai nàng Thỏ a!*), khiến cho phía đầu vai Tiêu Thỏ bỗng có chút nóng lên. “Là sư huynh tìm em có việc.”

“Vây xong chưa? Chúng ta về thôi.”

Tiêu Thỏ nhìn sang Giang Hồ. “Sư huynh, nếu không có việc gì, em đi trước nhé.”

Giang Hồ gật đầu.

Lúc ra khỏi phòng học, Lăng Siêu lơ đãng quay đầu lại, nhìn thấy Giang Hồ nhìn chằm chằm theo hai người, trong mắt hiện lên một chút chán ghét xẹt qua, rồi nhanh chóng biến mất.

“Vừa rồi đó là sư huynh của em sao?” Ra khỏi phòng học xong Lăng Siêu hỏi Tiêu Thỏ.

“Vâng, là trường học cử tới làm người phụ trách giúp đỡ về tâm lý học đường cho sinh viên năm nhất, nghe đâu sư huynh đó học năm bốn khoa Y.” Tiêu Thỏ kể chi tiết.

“Đừng tiếp xúc nhiều với hắn ta, anh không thích hắn.” Nhớ tới ánh mắt lúc hai người rời khỏi khi nãy, đôi lông mày của Lăng Siêu vốn luôn luôn thẳng băng gặp chuyện không cau, giờ có chút nhíu lại.

“Biết rồi.” Tiêu Thỏ gật đầu, vừa rồi thái độ của vị Giang sư huynh kia thật là kỳ cục, lúc lạnh lùng lúc ấm áp, khiến trong lòng nàng cũng có chút không thoải mái.

“Đúng rồi, sao anh lại tới tìm em?” Tiêu Thỏ đột nhiên hỏi.

Lăng Siêu giật mình, bỗng mỉm cười. “Không có việc gì thì không thể tìm em sao?”

“Ồ...” Tiêu Thỏ không biết trả lời ra sao.

“Thỏ Thỏ à, anh là bạn trai em đó nha!” Khái niệm này bao giờ mới in được vào đầu nàng mới được cơ chứ?

Bạn trai...

Bạn trai...

Bạn trai...

Hai chữ này bắt đầu quay cuồng nhào lộn trong đầu Tiêu Thỏ, nàng bỗng cảm thấy có chút không chân thật. Mọi chuyện cứ tuần tự nhi tiến, cứ thế theo lý mà thành, về sau bọn họ cũng sẽ giống các cặp tình nhân khác nói chuyện yêu được anh em mùi mẫn, không có việc cần cũng sẽ gặp nhau, nắm tay một cái, âu yếm một cái, hôn nhau một cái...

Nghĩ tới đây, mặt Tiêu Thỏ liền đỏ bừng lên.

Bỗng nhiên, tay bị nắm lấy.

“Thỏ Thỏ...” Lăng Siêu trầm giọng gọi nàng.

Tiêu Thỏ vẫn còn thẹn thùng với chính suy nghĩ mơ mộng của mình vừa xong, bỗng đứng mặt Lăng Siêu tiến sát lại gần, lúc nói chuyện đều phả hơi thở ấm nóng lên mặt nàng. *(He he, may mà bé Siêu không bị hôi miệng =))*

“Đừng... có người...” Một người qua đường nào đó bước tới, tò mò liếc nhìn hai người bọn họ một cái khiến Tiêu Thỏ xấu hổ quay đi.

Cầm lập tức bị kẻ nào đó nắm lấy nâng lên. Những ngón tay vì chơi bóng rổ mà có chút chai sạn khê vuốt nhẹ làn da mềm mại, khiến ai đó trong lòng không khỏi run rẩy nhón nhột.

“Nhìn vào mắt anh này.” Hấn nói.

Tiêu Thỏ ngượng ngừng ngẩng đầu lên, đôi đồng tử trong vắt được ánh đèn đường vàng nhàn nhạt chiếu rọi, càng như thể phủ một lớp nước, trong suốt long lanh.

“Anh là gì của em?” Hấn hỏi.

“Em nuôi...” *(ack, giờ này còn nói từ này sao?)*

“Gì cơ?”

“Bạn trai...” Giọng Tiêu Thỏ thấp xuống y như muỗi kêu.

Khóe miệng Lăng Siêu khê nhếch lên, lộ ra một nụ cười gian xảo đầy hài lòng. “Vậy em phải làm thế nào chứng tỏ nhỉ?” Lúc hấn nói câu này, đôi môi như khiêu khích khê chạm nhẹ lên môi nàng, cọ cọ rồi lui ra. Một chút nhẹ nhàng là vậy, lại khiến cả người Tiêu Thỏ cứng đờ, vô cùng khẩn trương.

Kẻ độc ác này không phải là đang... chòng ghẹo nàng chứ?

Trong lòng quả là hạnh phúc nhộn nhạo, có chút tư vị không nói nên lời, nhưng cứ để vậy, bị hấn chòng ghẹo thành công cũng sẽ mất mặt lắm nha!

Ngay lúc nàng bối rối không biết làm sao, điện thoại di động của Lăng Siêu bỗng reo lên.

Tiêu Thỏ nhẹ nhàng thở phào một cái, vội nhắc nhở hắn. “Anh có điện thoại kìa!”

Lăng Siêu nhú mào suy nghĩ, cuối cùng cũng đành buông nàng ra, thò tay vào túi lấy di động ra nghe.

“A lô.” Tiếng hắn tràn ngập vẻ bất mãn cố nén.

“Sư phụ, buổi hẹn ngày mai kêu phòng của sư mẫu đi cùng nha!” Tiếng Ngô Không vang lên.

“Để sư phụ hỏi cô ấy đã.” Lăng Siêu buông điện thoại ra. “Phòng anh mai có buổi hẹn đi chơi, phòng em có đi cùng không?”

“Chỉ có phòng anh thôi chứ gì?” Nghĩ nghĩ.

“Được, lát em về hỏi các bạn ấy.”

Lăng Siêu lại cầm điện thoại lên. “Cô ấy bảo được.”

“Hu ra! Mai được gặp mỹ nhân rồi!” Ngô Không gác máy xong liền nhảy nhót vui vẻ vô cùng.

Bát Giới bất mãn nói. “Đại sư huynh, sư huynh thật không biết thời vụ gì cả, sư phụ đang âu âu yếm yếm tình cảm với với sư mẫu, mai huynh hỏi không được chắc?”

“Đệ biết cái rắc rối gì?” Ngô Không mắng tục một câu. “Ta đây chính là chọn đúng lúc đó để gọi điện qua phá phách bọn họ hẹn hò với nhau. Ai bảo bọn họ hại ta rơi xuống nước mấy lần chứ?”

Bát Giới giật mình. “Nhỡ ra sư phụ đang trong cuộc... ờ... ngừng lại như vậy dễ thành bệnh đó nha!”

Nói xong, hai kẻ này gian ác nhìn nhau, cười to một cách thâm độc. *(Chính từ của tác giả, Lãnh Vân không dám bỏ =))*

Chương 35

ÁO TÌNH NHÂN

Tối hôm đó, Tiêu Thỏ đem chuyện được rủ đi ăn cơm nói với đám bạn cùng phòng, trừ Hạ Mạt về mặt lãnh đạm không nói gì, còn lại mọi người thật vô cùng khoái chí. Nghê Nhĩ Tư còn đặc biệt lôi chiếc váy vốn được nhét dưới đáy va li của nàng ta ra, nói là muốn gây ấn tượng tốt cho các sư huynh.

Tiêu Thỏ thì chẳng vấn đề gì, dù sao trước kia ngày nào nàng cũng mặc đồ ngủ in hình con gấu bông lượn qua lượn lại trước mặt Lăng Siêu chán chê, hắn cũng có nói gì nàng đâu. Thế nên tối hôm sau, nàng chỉ mặc một chiếc áo phong trắng với quần bò rồi đi cùng mọi người.

Lúc ra khỏi phòng, Nghê Nhĩ Tư và Đồng Đông Đông còn trêu nàng, nói nàng chẳng chịu để ý hình tượng trước mặt người yêu gì cả, mặc đồ cứ như chuẩn bị đi dự tang lễ không bằng (*ack ack!*). Kết quả là xuống dưới nhà xong, cả đám sững sờ, cười phá lên.

Đồng Đông Đông trêu ghẹo Tiêu Thỏ. “Thỏ Thỏ, bảo sao mi không chịu mặc váy áo này nọ, hóa ra là đã thỏa thuận với tình lang là mặc đồ tình nhân rồi cơ đấy!”

Tiêu Thỏ ngẩn ra quay sang nhìn về phía Lăng Siêu, giờ mới phát hiện hôm nay hắn cũng mặc một chiếc áo phong có cổ màu trắng, dáng thẳng ôm gọn lấy thân hình thon dài của hắn, kèm thêm chiếc quần bò màu xanh nước biển. Rõ ràng chỉ là một cách ăn mặc bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng khi hắn mặc vào lại toát ra một vẻ vô cùng tuấn mỹ khiến người khác không tránh khỏi lòng nhộn nhạo theo. (**tổng tổng tổng* hội fangirl bắt đầu rỏ dãi*)

Có điều... Tiêu Thỏ cúi đầu nhìn quần áo mình đang mặc, lại nhìn sang hắn, quả nhiên rất giống áo tình nhân a! > ____ <

Nàng giờ mới giật mình hiểu ra, bảo sao trước khi đi hắn có gọi điện hỏi hôm nay nàng mặc gì, hóa ra là... Nghĩ đến đây Tiêu Thỏ có chút tức giận bất bình, sao nàng có cảm giác mình đang bị kẻ nào đó luồn dây vào mũi dắt đi thế nhỉ? Thế là trên đường tới chỗ hẹn, nàng cứ quần lầy Nghê Nhĩ Tư không buông.

Một lúc sau, Nghê Nhĩ Tư cũng nhin không nổi. “Thỏ Thỏ... bạn trai mi nhìn như muốn giết ta đến nơi ấy...”

“Sao lại thế được?” Tiêu Thỏ vừa giương mắt nhìn, quả nhiên Lăng Siêu đang dùng dáng vẻ cười mà như không cười nhìn chằm chằm hai người, rõ ràng trong mắt có chút ý cười thật đấy, nhưng mà ánh mắt thì... Lòng nàng giật thót một cái sợ sệt, vội vàng cúi đầu không nhìn nữa.

Cùng lúc đó, Ngô Không và Bát Giờ đang chụm đầu vào nhau thì thầm to nhỏ.

Bát Giờ: “Sư phụ với sư mẫu hình như đang cãi nhau nha.”

Ngô Không: “Không ngờ sư phụ cũng có ngày chịu thất bại nhỉ.”

Bát Giờ: “Đệ thấy không giống như chịu thất bại đâu, mà là...”

Hai kẻ xấu xa kia người nọ nhìn người kia, mắt to nhìn mắt nhỏ, lại nghĩ tới vụ bàn tán tối hôm qua, liền rung vai lên cười thật đậm tà. *(Lần nữa, là lời của tác giả, Lãnh Vân vô (số) tội).*

“Cẩn thận bị trả thù.” Bên cạnh bỗng có một giọng nói lạnh lẽo vang tới.

Một nam sinh mặc áo phong đen, dáng vẻ âm trầm khép kín, bước không nhanh không chậm đằng sau mọi người.

Ngô Không và Bát Giờ liếc lẫn nhau một cái, nhún vai, rồi ngoan ngoãn quay đi không nói gì nữa.

Một lát sau cuối cùng đoàn người cũng tới nơi tụ họp. Tiêu Thỏ vừa nhìn biển hiệu liền hơi giật mình, sao lại là một quán bar? Nền biển hai màu đen vào hồng, trên đó có chữ Hồi Sinh vô cùng bay bướm hoa mỹ, thêm những bóng đèn nê ông tỏa ra ánh sáng vô cùng huyền hoặc.

Tiêu Thỏ lần đầu tiên đến loại quán này, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

“Nơi này bọn anh hay tới, rất thanh tĩnh, không cần phải sợ.” Lăng Siêu đã bước tới bên nàng tự lúc nào, nhỏ giọng nói khẽ.

“Ai nói bọn em sợ chứ? Tư Tư nhỉ?” Tiêu Thỏ vừa quay đầu, mặt liền hóa đá.

Nghê Nhĩ Tư nhìn còn lo lắng hơn nàng, hai tay túm chặt lấy cánh tay nàng run rẩy, miệng không ngừng lẩm bẩm. “Thôi xong thôi xong, ba mình mà biết mình tới chỗ thế này sẽ đánh chết mình mất...”

Sự thật cho thấy, cái quán bar mang tên Hồi Sinh này quả nhiên hoàn toàn khác với tưởng tượng của các nàng. Nội thất được trang trí theo phong cách châu Âu, không khí rất thoải mái, thư giãn nhẹ nhàng trong nền nhạc Jazz, người trong quán cũng ăn mặc rất bình dị, trừ những vị khách đang ngồi uống rượu cạnh quầy bar, còn lại các vị khách đều ngồi thành đôi thành nhóm ở các bộ bàn ghế xa lông mềm khê khàng trò chuyện tán gẫu.

Bồi bàn đưa cả nhóm bọn họ tới một bàn, nhanh nhẹn lấy giấy ghi rượu ghi nước cho mọi người, một lời thừa cũng không có, rồi quay người tránh ra.

Quả nhiên là một chỗ thuộc sở thích của Lăng Siêu, Tiêu Thỏ thầm khen ngợi rồi chọn vị trí ngồi xuống. Nàng vừa định gọi Nghê Nhĩ Tư lại ngồi cạnh thì nàng ta đã rất thức thời

ngồi xuống cạnh Hạ Mạt, lại còn quay sang đá lông nheo với Lăng Siêu. “Sur huynh à, anh ngồi đi thôi.”

Tiêu Thỏ tức tối nghiên răng nghiên lợi, nhưng Lăng Siêu cũng đã không khách khí chút nào đặt móng ngồi xuống, tay còn rất tự nhiên chủ nghĩa vòng qua eo Tiêu Thỏ.

“Đừng có động tay động chân chứ!” Tiêu Thỏ nói nhỏ, khẽ gạt nhẹ cái bàn tay đang đè bên hông nàng. Nàng gạt lên trên, hấn liền hạ tay xuống dưới, nàng gạt xuống dưới, hấn lại mò mẫm lên trên. (*bạn Siêu Siêu trình độ ăn đậu hũ càng lúc càng tăng a =*)))

Đến cuối cùng, tay thì không gạt ra được, lại còn bị kẻ kia chiếm không ít tiện nghi. (*Đây gọi là mất cả chì lẫn chài, aka, không trộm được gà còn mất nắm gạo*).

“Cảm tình giữa sư phụ và sư mẫu thật là tốt nha!” Bát Giới cảm thán.

“Ban ngày ban mặt chỗ đông người thế mà cũng có thể thân nhiên làm những việc hạn chế trẻ em như vậy... haizzz!” Ngộ Không không quên thêm mắm dặm muối.

“Thật là làm ô nhiễm tâm hồn non nớt ngây thơ của thiếu nữ ta đây a!” Đồng Đông Đông phụ họa theo.

“Ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy...” Nghe Nhĩ Tư miệng lảm bảm.

Hạ Mạt lôi giấy bút ra, nhanh chóng viết mấy chữ đầu đề mới – Bản nghiên cứu hành vi của nam nữ tiền hôn nhân.

Tiêu Thỏ: “.....”

Một lát sau, nước uống đều được mang lên, một két bia kèm vài lon nước chanh.

Tiêu Thỏ vừa thò tay tới đồng bia, Lăng Siêu đã đặt cộp lon nước chanh trước mặt nàng. Tiêu Thỏ liền quay sang trừng mắt lườm hấn: Ai cần anh quản nhiều thế chứ?

Lăng Siêu trừng trở lại: Anh quản đấy, thì sao nào? (*Iu đoạn này chết được!*)

Em lườm anh anh trừng em một hồi mới phát hiện bốn bề đã trở nên yên ắng đáng sợ.

Tiêu Thỏ lấy lại tinh thần, giờ mới nhận ra ánh mắt của mọi người đều chăm chăm nhìn về hướng hai người, ai cũng lộ vẻ rất là mờ ám.

Nàng vội vã hắng giọng. “Ừhm... các anh hay tới chỗ này sao?”

“Đúng thế, anh có đề nghị đi chỗ nào náo nhiệt một tí, cơ mà sư phụ cứ một mực muốn tới quán này.”

“Sao anh không phản đối?” Tiêu Thỏ tò mò.

“Ai da, ai bảo bọn anh kỹ thuật không bằng người ta?” Thế là dưới ánh mắt nghi hoặc của Tiêu Thỏ, Bát Giới liền giải thích nguyên do từ đầu, té ra mỗi lần phòng bọn họ tổ chức tụ tập ăn uống đều chơi bài cùng nhau, ai thắng được quyết định. Có điều lần nào Lăng đại công tử cũng thắng, nên đành phải nghe theo hần ta chỉ đạo.

“Ai bảo lần nào sư phụ cũng thắng chứ? Lão Sa cũng thắng nhiều mà!” Ngộ Không mặt cau có bắt phục hướng mắt sang nhìn gã nam sinh bên cạnh, dùng cùi chỏ chọt chọt anh ta. “Lão Sa, đúng không?”

“Ừh.” Một tiếng rên khẽ.

Hai người hỏi đáp, khiến cho mọi người đều dồn sự chú ý về phía chàng trai này giờ vô thanh vô tức ngồi đó. Chỉ thấy anh ta toàn thân mặc một màu đen, trừ dáng vẻ vô cùng trầm tĩnh khác hẳn với người thường, còn lại mặt mũi đều bình thường mờ nhạt, bình thường tới mức thậm chí làm người ta nhìn qua một lần đảm bảo là quên mất. Chả trách suốt dọc đường đi mọi người đều chẳng ai chú ý đến sự có mặt của anh ta.

Thấy mọi người đều quay sang nhìn ‘lão Sa’, Ngộ Không liền mở miệng giới thiệu. “Đây là Quan Tự, là Sa Tăng của phòng bọn anh. Các em đừng tưởng hần ta bình thường không nói gì như vậy, thật ra ở trong phòng...” Ngộ Không dừng lại một chút. “... hần cũng vậy thôi!”

Mọi người: Lạnh quá nha, điều hòa không phải bật nhiệt độ quá thấp chứ?

Tiêu Thỏ có nghe Lăng Siêu nhắc qua, Ngộ Không tên thật là Tôn Thế Ba, Bát Giới thì có một cái tên vô cùng dẹt dẹt là Chu Văn Vũ, vốn tưởng Sa Tăng hần cũng sẽ họ Sa [65], không ngờ lại là họ Quan. Tiêu Thỏ không nén được nổi tò mò: bốn người này thật ra làm sao lại lấy mấy cái ngoại hiệu như vậy chứ?

Ngộ Không nói. “Anh với Bát Giới là tự chọn ngoại hiệu này, còn về sư phụ thì...” Hần ta hướng mắt sang Lăng Siêu nói về thần bí. “Thật ra là có sự tích cả nha.”

“Sự tích gì cơ?” Tiêu Thỏ tò mò tiếp.

“Đó là vì...”

“Khụ khụ...” Lăng Siêu hắng giọng ho khan.

Ngộ Không vẻ mặt vô cùng ủy khuất đành buông xuôi. “Sư mẫu, sư phụ không cho đệ tử nói.”

Sư mẫu? >___<

Tiêu Thỏ bị sốc một chút xịu, có điều lòng hiếu kỳ nhanh chóng chiếm ưu thế hơn, nàng liền dùng giọng dụ dỗ trẻ con nói. “Không vấn đề gì, anh cứ kể đi, em sẽ bảo vệ anh.”

Ngô Không nhìn thoáng qua Lăng Siêu với vẻ mặt mưu gian đã thành, liền bô lô ba la kể lể. “Sur mẫu, thật ra là thế này... bla bla bla...”

Nhờ có sự thêm mắm thêm muối của Ngô Không, lời lẽ biểu đạt vô cùng lộn xộn, cuối cùng Tiêu Thỏ cũng hiểu được đại khái. Tình hình là đám Lăng Siêu có một sư tỷ trên một khóa là một mỹ nhân của khoa, lúc tổ chức hoạt động của hội học sinh vô tình thấy hấn liền nhất kiến chung tình, vừa thấy đã yêu. Về sau lúc nào cô ấy cũng tìm cơ tiếp cận Lăng Siêu, còn thường xuyên gọi điện quấy rầy. Vốn là khoa Kinh tế dương thịnh âm suy, nữ ít nam nhiều, lại thêm vị sư tỷ kia lại là mỹ nữ của khoa, đáng vẻ xinh đẹp tính cách phóng khoáng, nên toàn bộ nam sinh trong khoa đều vô cùng hâm mộ Lăng Siêu, có điều...

Ngô Không kể tới đây liền ngừng lại một chút, giả vờ gạt nước mắt thương tâm mà thốt. “Sur mẫu, sư phụ vì em mà không để ý đến việc toàn bộ nam sinh trong lớp nghi ngờ xu hướng giới tính của người (*ack*), dứt khoát thẳng tay từ chối vị mỹ nhân của khoa kia! Thật sự là tình thâm ý trọng, thề chết không rời [\[66\]](#) nha!”

Bát Giới ngạc nhiên. “Đại sư huynh, huynh vừa dùng tới thành ngữ đó sao?”

“Cút cút cút, cút sang chỗ khác cho ta!” Ngô Không phát tay đuôi, tiếp tục nói. “Em có biết mỹ nhân kia mất mặt tới chừng nào không? Về sau cô ta ra ngoài tung tin đồn nhảm, nói sư phụ tui anh là bị lãnh cảm...” [\[67\]](#)

“Phốc!” Cả một đám người thiếu điều phun hết nước bọt ra ngoài.

“Sur mẫu à, em nói sư phụ người làm sao có thể bị lãnh cảm chứ?” Ngô Không oán thán.

“Phải a!” Tiêu Thỏ đồng ý theo phản xạ, nói xong liền phát hiện có vấn đề.

Mỗi người trước mặt đều đang nhìn nàng vẻ vô cùng mờ ám, dùng một giọng vô cùng tà mị hòa theo. “Đúng thôi đúng thôi, nhất định là không phải...”

Tiêu Thỏ: Ta làm sao mà biết được rốt cục hấn có bị lãnh cảm gì đó không cơ chứ?

T__T

Lăng Siêu vỗ vỗ lưng nàng thì thầm khẽ. “Về sau những chuyện này, mình về nhà đóng cửa bảo nhau thôi!” (*nguyên văn là đừng nói với người ngoài, nhưng LV tạm mượn cái ‘về nhà đóng cửa bảo nhau’, cute mà*)

Tiêu Thỏ thật đáng thương, giờ chỉ hận không tìm ra khối đầu hũ nào đập đầu tự tử cho rồi.

Ngay lúc Tiêu Thỏ vô cùng quần bách, bỗng có người tới cạnh bàn bọn họ chào hỏi.

“Mọi người đều tới à?”

Theo ánh đèn của quán bar, Tiêu Thỏ nhận ra đó là một người con trai có chút thon gầy, đeo một cặp kính gọng đen, ánh mắt nét mặt mơ hồ lộ ra nét tinh anh sắc sảo của người làm ăn.

Nhân thể Lăng Siêu đang tán gẫu với anh ta, Tiêu Thỏ bèn quay sang hỏi Ngô Không. “Anh ấy là ai thế?”

“Diệp Tuấn, là chủ quán bar này.”

“Cũng là cựu sinh viên khoa Kinh tế bọn anh, vừa tốt nghiệp xong.” Bát Giới bổ sung thêm.

Hóa ra là người mở quán bar, bảo sao vừa nhìn là biết kẻ thuộc giới làm ăn, Tiêu Thỏ thầm nghĩ.

“Có điều vị mỹ nam họ Diệp này cũng chỉ là một cổ đông của quán bar này thôi, còn thật ra anh ấy là một nhà tư vấn đầu tư^[68] kia, cũng không biết sự phụ tui anh làm sao mà lại quen được với thể loại đại thần cỡ này a...”

“Nhà đầu tư là to lắm phải không?” Tiêu Thỏ không nén được tò mò.

Kết quả... nàng lại bị khinh bỉ rồi! T___T

Trò chuyện vài câu với Lăng Siêu xong, Diệp Tuấn liền rời đi, trước khi đi còn vô cùng hào phóng nói miễn phí toàn bộ tiền nước uống tối nay của bọn họ. Mọi người dĩ nhiên vui vẻ không ngớt, lại thêm quán bar vốn mở nhạc Jazz nhẹ nhàng giờ lại đổi thành nhạc nhảy Electro, không khí bắt đầu trở nên vô cùng náo nhiệt.

Mọi người vui đùa một chốc, bỗng có kẻ ác độc đề nghị: “Chúng ta chơi trò Nói thật Làm thật đi?”^[69]

Chương 36

NÓI THẬT LÀM THẬT

Trước hết là phải thỏa thuận rõ ràng nhá, nếu đã chơi, không được bỏ cuộc giữa chừng, cũng không được nói dối a!” Ngộ Không cười một cách đầy quỷ quyết.

Bọn Tiêu Thỏ các nàng hồi nào giờ chưa chơi trò Nói thật Làm thật này bao giờ, nên hoàn toàn không biết nó ác độc tới cỡ nào, thế là bắt chước người khác nhắm mắt đưa chân gật đầu đồng ý.

Trò chơi nhanh chóng bắt đầu.

Kẻ đầu tiên bốc phải quân bài Quý chính là Đồng Đông Đông. Nàng ta chọn Nói thật.

Người khác hỏi đều quanh đi quẩn lại ‘Bạn đi thi từng quay cóp chưa’ này nọ, Đồng Đông Đông đều thật thà trả lời. Tới lượt Ngộ Không hỏi, anh ta lúc bình thường vẫn cười hi hi ha ha đùa giỡn, giờ bỗng nghiêm mặt hỏi. “Em có nguyện ý làm bạn gái anh không?”

Trong khoảnh khắc, chung quanh yên lặng sừng sờ, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Đồng Đông Đông, chỉ thấy khuôn mặt nàng hết trắng lại đỏ, cuối cùng cũng... gật đầu.

“Oaaaaaa! Đại sư huynh thật may mắn nha!” Bát Giới lập tức rống lên.

Một đám người hùa theo hoan hô, ghép đôi bọn họ ầm ỹ cả lên.

Ngộ Không cả người lâng lâng như trên mây, xuân phong đắc ý, kết quả là còn chưa đắc ý đủ, đột bốc thăm thứ hai, lá bài Quý chính là rơi vào tay anh ta.

“Anh thật lòng thích Đồng Đông Đông của bọn em sao?” Nghê Nhĩ Tư hỏi.

Ngộ Không gật đầu, nếu không hấn lao tâm khổ tứ đề nghị chơi Nói thật Làm thật làm quái gì.

“Vì sao thích?” Tiêu Thỏ hỏi.

Câu này, lại khiến cho một Ngộ Không vốn luôn băng nhắng trêu chọc mọi người, ấy vậy mà giờ lại ngượng ngùng không thôi. “... Là vì... anh thấy cô ấy thật đáng yêu, tính cách rất hay, thật là hợp với anh...”

“Hóa ra là thật hợợợợợ... mới dính nha...” Bát Giới cố ý kéo dài giọng chữ ‘hợp’ ra. (*À ý bạn í là hòa hợp chiến XXOO í mà =*))

Thoáng chốc, mặt Ngộ Không và Đồng Đông Đông đều đỏ bừng như cà chua chín.

Còn chưa đợi Ngô Không bình phục lại, Lăng Siêu mặt không đổi sắc giọng không đổi thanh hỏi. “Nhà ngươi có còn trinh không hả?” (*Dịch câu này, tí sắc nước! =*)) Siêu Siêu ơi là Siêu Siêu, còn ai bảo em í mới là triển vọng BT không cơ chứ?)

Lời vừa nói xong, sắc mặt Ngô Không lập tức từ đỏ bừng chuyển sang trắng bệch, ai oán nhìn Lăng Siêu. “Su phụ à, tội phá đám nhân duyên tốt lành của người khác là sẽ bị sét đánh à nha...”

“Yên tâm, con chưa bị sét đánh thì làm sao su phụ bị được?” (*Ý là bạn Ngô Không kia phá đám em Siêu Siêu nhà ta nhiều quá nên ẻm trả thù í mà... cơ mà... trả thù ác quớ...*)

Kết quả là Ngô Không đáng thương của chúng ta đành chấp nhận số phận đau thương mà... lắc đầu. (*À đây, có tội nên bị xử là đúng rồi =*))

“Cùng với ai hả?” Đồng Đông Đông hỏi luôn. (Khô, vừa cưa được em đã mất mặt thế này rồi! Siêu Siêu: khổ gì, ai bảo nó ‘chơi’ ta trước, hừ hừ, thế còn nhẹ)

“.....”

Đồng Đông Đông nghiêm mặt. “Không được nói dối, cũng không được bỏ cuộc giữa chừng.” (*Gậy ông đập lưng ông rồi Ngô Không ơi... =*))

Sắc mặt Ngô Không giờ quả thật không còn lời nào tả nổi.

Do câu hỏi của Lăng Siêu mở đầu, về sau mấy câu hỏi đều xoay quanh ‘lần đầu tiên’ của chàng Ngô Không, nhanh chóng khiến cho câu chuyện về ‘lần đầu tiên’ của một ‘thiếu nam’ hiền lành ít nói kia từ trong tới ngoài, từ đầu tới đuôi, bị tra hỏi vô cùng sạch sẽ, thậm chí đến cả chuyện bí hiểm của anh ta khi bị bạn gái mối tình đầu đá đít đều bị moi móc ra hỏi. Chúng ta có thể tưởng tượng thật rõ ràng bạn Ngô Không giờ xấu hổ tới chừng nào.

Sau một vòng Nói thật kia, Tiêu Thỏ cuối cùng cũng hiểu ra rốt cục trò chơi này tà ác tới mức nào, trong lòng không nhịn được bắt đầu lo lắng. Kết quả là ghét của nào trời trao của ấy, vài vòng sau, lá bài Quý kia liền hiện ra trên tay nàng.

Nàng vừa nhớ tới vết xe đổ của Ngô Không, lập tức lựa chọn Làm thật. Có điều nàng hoàn toàn không biết, đôi khi Làm thật còn độc ác hơn Nói thật rất nhiều a.

Quả không sai, nàng bị Ngô Không trả thù. (*Ơ, là Lăng Siêu gây ra mà. Ngô Không: Của chồng công vợ, *muh ha ha ha ha* *cười man rợ**)

“Đi hỏi số điện thoại của anh chàng đằng kia đi!” Ngô Không chỉ chỉ về phía một đôi nam nữ đang tán tỉnh nhau ở gần đó. Gã trai trông rất cao, do quay lưng về phía bọn họ nên không rõ mặt, còn nàng con gái, có thể coi như là người ăn mặc mát mẻ nhất quán bar này, đáng người không tệ, đôi mắt lúng liếng đưa tình, vừa nghe những lời nói khẽ của gã trai kia vừa cười tới hoa rơi nước chảy, chỉ hận không thể ngã hẳn vào gã trai kia.

Tiêu Thỏ mặt mày xám xịt, quay sang Lăng Siêu cầu cứu.

Hắn nheo mắt lại, trong mắt hiện ra vài tia sáng đầy nguy hiểm bắn như điện về phía Ngô Không.

Cơ mà bạn Ngô Không đáng thương của chúng ta còn đang chìm ngập trong cảm giác báo thù hủ hê, không chút sợ hãi nhìn thẳng sư phụ của mình. “Sư phụ à, phải tuân thủ quy tắc trò chơi chứ!”

Tiêu Thỏ tội nghiệp đành tự nhận phần thua thiệt, cố gắng mặt dày đến hỏi số điện thoại người kia.

Lúc tới gần hai người đó, đôi nam nữ kia vốn đang tán tỉnh với nhau bỗng buông chén rượu, bắt đầu... hôn nhau nồng nhiệt. Nhìn tư thế đứng của họ thiếu điều cô nàng kia muốn ngã hẳn lên người gã trai.

“Nhanh lên chứ!” Ngô Không phía sau nàng ra hiệu tay.

“A hèm...” Tiêu Thỏ cố ý hắng giọng một tiếng.

Hai kẻ trước mặt hôn nhau đến quên trời quên đất, hơi đâu để ý tới nàng.

Không cách nào khác, nàng đành thò tay ra chọt chọt cánh tay gã trai kia.

Chọt một cái, không phản ứng. Chọt hai cái, vẫn không phản ứng. Mãi tới khi người kia cảm giác như tay mình như có cái dùi gõ chọc chọc hoài mới khó chịu quay lại. “Làm gì thế hả?”

“Ồ... cho hỏi... số di động của anh... là bao nhiêu?” Tiêu Thỏ cúi đầu, khẽ khàng hỏi.

Đối phương không trả lời.

Tiêu Thỏ ngẩng đầu lên. “Cho hỏi...”

Đúng lúc ấy, nàng sững người, đôi mắt đen phản chiếu ánh đèn, đôi lông mày rậm hơi nhướng lên, khuôn mặt này trông vốn không có gì đáng sợ... nhưng mà... nhìn quen quen, nàng thấy ở đâu rồi nhỉ?

Người kia thấy nàng, cũng sững sốt, trong nháy mắt, cả hai người chột nhận ra người kia.

Đây... đây không phải là Giang Hồ sao? Tiêu Thỏ ngạc nhiên không ngờ một sư huynh năm trên nhìn nho nhã là thế mà lại đứng tán tỉnh con gái trong quán bar, lại còn ôm hôn thắm thiết trước mặt mọi người. Mà xấu hổ nhất là, lại còn bị một kẻ như nàng phá vỡ chuyện hay ho của bọn họ! Bản năng con thỏ trong nàng bắt đầu muốn chạy trốn.

Bỗng dưng bàn tay nàng bị tóm lấy, dưới ánh mắt ngỡ ngàng của Tiêu Thỏ, Giang Hồ

nhANH chóng viết một số điện thoại vào lòng bàn tay nàng, lại còn dùng một giọng nói vô cùng mỉa mai hoặc thốt. “Vậy nhớ gọi điện cho anh nhá, bé cưng!”

Bé cưng?

Tiêu Thỏ rớt cục đứng hình trong gió, chân lập tức khởi động chạy trốn nhanh như thỏ, chạy xa rồi mà vẫn cảm giác sau lưng có ánh mắt của anh ta nhìn theo khiến cả người muốn rợn tóc gáy.

Lúc về tới bàn, nàng bỗng phát hiện vẻ mặt mọi người chung quanh vô cùng kỳ quái. Hạ Mạt hai mắt sáng bừng thích thú. Ngô Không và Bát Giới thì mặt trông như vừa ném phải phân bò (*à vì sao ví như thế thì chờ chút sẽ hiểu =*))). Còn những người khác thì đều đưa tay bịt miệng kiểu muốn cười mà không dám cười.

“Có chuyện gì sao?” Tiêu Thỏ hỏi.

Nghê Nhĩ Tư kéo nàng sang bên cạnh, khẽ giọng thì thầm. “Thỏ Thỏ, ông xã mi thật ác nha!”

“Anh ấy làm gì thế?”

“Anh ấy bắt Ngô Không... ơ... hôn... có dùng lưỡi... với Bát Giới. Vừa rồi hai người bọn họ... ta không nhìn được nữa rồi... Ha ha ha ha...” Nghê Nhĩ Tư bắt đầu cười như điên không ngừng nổi. (*Ha ha ha, ai bảo dám chọc vào bà xã của Siêu Siêu =*))=)) Nguyên văn là *cường hôn, chính là French kiss á, để là hôn kiểu Pháp thì sợ mọi người không hiểu nên... =*))=)) *Ném phân =*))=)))

Ngô Không và Bát Giới giờ chỉ hận không có cái lỗ nẻ nào chui xuống cho rồi.

Hóa ra lúc Tiêu Thỏ phải đi xin số điện thoại Giang Hồ, bọn họ vừa chơi một vòng nữa, kết quả là bạn Ngô Không của chúng ta... bị báo thù gấp bội!

Việc này về sau trở thành ‘bóng ma tâm lý’ của Ngô Không và Bát Giới, mất một thời gian hai người vẫn không dám ở chung một chỗ chỉ có hai người. Lại về sau, Đồng Đông Đông cuối cùng cũng hết giận mà chấp nhận làm bạn gái Ngô Không. Có điều ‘cán cân quyền lực’ giữa hai người đã có sự thay đổi ngất trời, bạn Ngô Không đã bị đóng dấu cả đời bị bà xã chèn ép. Dĩ nhiên, tất cả đều là những chuyện về sau...

“Anh cũng dám hỏi những câu đấy, không sợ tới mình bị trả thù sao?” Lúc trên đường về, Tiêu Thỏ nén không nổi liền hỏi Lăng Siêu.

Lăng Siêu thản nhiên. “Không tới anh được.”

“Tại sao?”

“Vì anh đánh dấu góc quân bài rồi.”

“Cái gì?” Tiêu Thỏ nản, bảo sao bao nhiêu vòng chơi mà hấn ta chưa từng chạm tới quân bài Quỷ lần nào, dù là ngẫu nhiên. Hóa ra... “Sao anh lại như vậy chứ?” Nàng to tiếng.

Những người đi trước đang sôi nổi trò chuyện liền im bật quay lại nhìn bọn họ.

Lăng Siêu tóm chặt lấy tay nàng, kéo một phát khiến nàng nhào vào lòng hấn, bình tĩnh giải thích. “Cô ấy say rồi.”

Mọi người hiểu ra, trong lòng tự nhủ ‘phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nghe’, ngoan ngoãn quay lên đi tiếp.

“Này này!” Tiêu Thỏ giãy dụa trong lòng hấn cả nửa ngày cũng không thoát được, lại thêm quả thật nàng có uống vài chén, đầu bắt đầu quay cuồng, không có sức lực. Càng giãy nàng lại càng thấy giống như cô gái nhỏ cọ cọ dụi dụi làm nũng trong lòng tình lang. Cuối cùng, nàng đành thôi không chống cự nữa, kệ cho hấn ôm mình tùy ý, hai lòng bàn tay dán chặt vào nhau, trong khung cảnh ban đêm mát rượi này, cảm giác cũng không tệ nha!

Có điều đi được một đoạn, Tiêu Thỏ cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không đúng. Vừa giật tay ra khỏi tay hấn, quả nhiên là... dãy số điện thoại hồi nãy Giang Hồ viết lên tay nàng giờ đã bị hấn chùi qua cọ lại, mờ tịt nhìn không rõ nữa.

“Anh đây là đang ăn dấm chua a!” Nàng phản đối.

Lăng Siêu thò tay ra lại tóm lấy tay nàng kéo lại ôm tiếp. “Anh là vừa muốn ăn đậu hũ, nhân tiện chấm thêm tí dấm chua chứ sao!” (*Zòì ời, có ai mặt dày như Siêu Siêu hông cơ chứ???*)

Tiêu Thỏ: Anh có cần phải nói thẳng mặt không đôi sắc thể không hả? >___<

Đêm đã khuya, dưới ánh sáng đèn đường mong manh hiu hắt, hai cái bóng như nhập làm một trải dài trên mặt đường. Bỗng dưng Tiêu Thỏ ngẩng đầu lên, nhón gót chân. Do Lăng Siêu cao hơn nàng gần một cái đầu, nàng chỉ cần nhón chân là môi sẽ chạm vào cằm hấn. Cảm giác ấm áp mềm mại vừa chạm vào liền truyền ra toàn thân khiến Lăng Siêu sững sờ.

“Em làm gì thế?” Giọng hấn có chút khô khốc trầm trầm.

“Ăn đậu hũ a!” Nàng khẽ cười, đôi mắt long lanh ngời sáng dưới ánh đèn đường, làn mi hơi chớp chớp (*giả nai =*)))

Ai cho phép chỉ hấn mới được ăn đậu hũ của nàng? Con thỏ cũng có thể ăn cỏ gần hang chứ bộ!

Tiêu Thỏ, quả nhiên là hơi quá chén rồi!

Gương mặt hấn vốn sững sờ bỗng nhiên chuyển sang cười gian. “Thỏ Thỏ, anh không ngại nếu em ăn nhiều thêm một chút đâu!”

AAAAA... rõ ràng là ăn đậu hũ của người ta, tại sao nàng vẫn có cảm giác là bị người ta ăn thế nhỉ? > _____ < (còn tại sao tại giếng gì nữa hả giòi =)) Em bị vô bèo ngâm dấm ăn dần từ lúc mới sinh rồi còn thắc mắc gì hồi em =)))

Có điều, xét cho cùng, ai ăn đậu hũ của ai cũng chẳng quan trọng nữa rồi. Quan trọng hơn ấy là, có điều gì đó tỏa hương thật ngọt ngào, lan tỏa trong ban đêm tĩnh lặng, ngọt ngào, và ấm áp tới mức lòng người đều muốn mở rộng đón chào...

Lúc tạm biệt, Lăng Siêu đột nhiên nói. “Thỏ Thỏ, mai đi xem anh đánh bóng rổ nhé!”

“Được.” Tiêu Thỏ gật đầu.

Hai người nhìn nhau cười, đêm lạnh dường như ấm hơn, tinh thần cũng sáng lạng hơn.

Chương 37

NƯỚC PHÙ SA KHÔNG CHẢY RA RUỘNG NGOÀI

Gần đây Tiêu Thỏ cảm thấy vô cùng hối hận, hối hận tại sao ngày hôm ấy lại đồng ý đi xem Lăng Siêu chơi bóng rổ cơ chứ. Xem thì xem thôi, cứ sao hấn lại còn phải mang nàg ra giới thiệu khắp bạn bè trong đội bóng làm gì.

Do đó, tình huống hôm đầu tiên đi xem đánh bóng là như sau.

“Sur muội ơi, đội cổ vũ Pom-pom girl còn thiếu người, hay là em tới tham gia đi?”^[70]

“Sur muội à, nghe nói khoa Y tá rất nhiều mỹ nữ, hay là em giới thiệu cho bọn anh làm quen với?”

“Sur muội ới ời, tuần sau đội bóng rổ có buổi tụ tập ăn uống, em cũng đến nha!”

.....

Rõ ràng chỉ là đi xem chơi bóng, tại sao lại có cảm giác như là đi ra mắt người thân thế cơ chứ?

Đến cuối cùng, ngay cả huấn luyện viên đội bóng rổ cũng mở miệng. “Lăng Siêu, nước phù sa không nên để tưới ruộng người khác^[71], tôi thấy vị trí quản lý của đội bóng rổ hay là để bạn gái cậu làm luôn cho rồi!”

Thế là...

Nghĩ tới đây, Tiêu Thỏ quả thật chỉ muốn đập đầu vào mặt bàn chết lập tức.

“Thỏ Thỏ, Thỏ Thỏ!” May mà Đồng Đông Đông vừa kịp lay tỉnh nàg. “Sao ta cảm thấy như mi có vẻ muốn đập đầu vào bàn thế hả?”

“Thật thế sao?” Tiêu Thỏ toát mồ hôi lạnh.

Kết quả: ba người còn lại gật đầu khẳng định mãnh liệt: có a!

“Dạo này nhà mi trông thật bất ổn đó nha!” Đồng Đông Đông nheo nheo con mắt cẩn thận soi nàg.

“Không... không phải...”

Ừay, hay là cái việc đó đó đó... dạo này... không hợp nhau?” (*oạch!*)

Đồng Đồng à, từ hồi nhà người làm bạn gái Ngô Không, càng lúc càng đậm tà nha!

T__T

Trong bầu không khí sắc mùi bức cung tra hỏi như thế, Tiêu Thỏ vẫn là cầm túi sách vở, quyết định ‘tẩu vi thượng sách’.

“Hết giờ học, ta còn phải đi tham gia hoạt động của đội bóng rổ, ta đi trước nha!” Lời chưa dứt, hai chân cũng đã phóng như bay chạy trốn ra ngoài.

Sau lưng, ba cái đầu nhìn nhau, lắc đầu thở dài.

Nghe Nhĩ Tư: “Chả trách người ta vẫn nói, con gái khi yêu thần kinh đều có vấn đề (*ha ha ha*), xem ra vấn đề lớn a...”

Đồng Đồng Đồng: “Chắc là không hòa hợp, nhất định là không hòa hợp chán gôi mà!” (*ack ack*)

Hạ Mạt tiện tay vớ giấy bút ghi chép lại: Thường xuyên ‘quan hệ’ đối với phía nữ có sự ảnh hưởng lớn tới đầu óc suy nghĩ. (*T__T khóc thay Tiêu Thỏ*)

“Ất xì!” Tiêu Thỏ đang chạy ra ngoài khu nhà học liền nhảy mũi một cái thật mạnh, thiếu chút nữa trượt chân ngã vào bãi cỏ.

Nàng chạy một mạch tới khu nhà tập, đội bóng sắp bắt đầu tập rồi.

Đội bóng rổ trường Z là một đội hạng A trong đám đội sinh viên, lịch sử tồn tại cũng lâu đời như bản thân ngôi trường. Từ khi đội bóng đội Z được thành lập, đã đại diện cho trường tham gia vô số giải đấu lớn nhỏ, và dĩ nhiên là thắng lợi mang về không ít vinh quang. Năm nào, đội bóng được bồi dưỡng cấp cao này đều được liên hiệp bóng rổ các trường đại học của cả nước coi là đội bóng xuất sắc, chỉ nói vài năm gần đây cũng đã liên tục giữ chức quán quân ba lần, được giới truyền thông xưng tụng là ‘Đội bóng Vàng’.

Làm quản lý của ‘Đội bóng Vàng’ này, tuy chỉ là một trong số các quản lý, nhưng áp lực dồn lên Tiêu Thỏ đã không cần nói cũng có thể hiểu được. Không những mỗi ngày đều phải tới đội bóng, làm tốt công tác hậu cần, lại còn phải phụ trách làm bản quan sát ghi chép về Lăng Siêu, mỗi lần họ tập bóng đều phải lấy máy ảnh số chụp lại các động tác tốt hay xấu của hắn... đúng thế, đây chính là nỗi buồn thảm lớn nhất của Tiêu Thỏ. (*Ha ha, bị quản lý gắt gao thế không buồn mới lạ...*)

Vất vả lắm mới lên đại học, sao nàng vẫn có cảm giác mình đang làm các việc của ‘con dâu nuôi’ nhỉ? (*Còn cảm giác gì nữa, chính là làm ‘con dâu nuôi’ mà, hóa ra ý đồ bé Siêu khi bảo Thỏ Thỏ đi xem đánh bóng rổ là đây, chắc phím trước hết với huấn luyện viên rồi a =))*)

Nàng càng nghĩ càng thấy uể oải ngán ngẫm. Bỗng dưng một quả cầu lao thẳng tới nàng,

theo bản năng nàng thò tay chụp lấy ôm vào lòng, nhìn qua thì thấy Lăng Siêu chính là đang nhướng mắt nhìn mình.

“Anh đừng có làm người khác giật mình thế được không? Em đang mải suy nghĩ nha!” Tiêu Thỏ bực bội ném quả bóng lại cho hắn.

“Nghĩ gì thế?” Hắn hỏi.

Oạch, không thể nói là nghĩ tới chuyện ‘con dâu’ được rồi. Thế là nàng thốt ra một câu nói dối mặt không đỏ tim không đập loạn. “Nghĩ đề Hóa.”

“Kỹ thuật nói dối của em ngày càng tăng nhỉ?” Lăng Siêu nhặt quả bóng lên nhìn nàng.

Dĩ nhiên rồi, suốt ngày ở chung với anh, người da mặt mỏng tới mấy cũng có thể luyện thành da tường đồng vách sắt a! Tiêu Thỏ tuy còn chưa đạt tới trình độ tường đồng vách sắt ấy, có điều cũng đủ hơn trước rất nhiều, giờ nàng không dễ thẹn thùng xấu hổ hơn rồi.

“Đấu bóng rõ với anh đi.” Hắn lại ném bóng về phía nàng. “Em thua phải nói thật cho anh biết vừa nghĩ cái gì.” (*Bá đạo quá đi... >___< Cơ mà ta thích :>*)

“Thế không công bằng!” Tiêu Thỏ kháng nghị, đấu võ còn may ra, chứ đấu bóng rõ... nàng chắc chắn không phải đối thủ của hắn a.

“Trong mười phút, em chỉ cần ném vào lưới được một quả liền tính là em thắng.”

Một quả vào lưới sao? Tiêu Thỏ có chút dao động. “Mười lăm phút đi?” Bắt đầu mặc cả.

“Không thành vấn đề!” Lăng đại công tử sáng khoái trả lời.

Từ mười phút lên mười lăm phút, Tiêu Thỏ cảm thấy nàng mặc cả có lời nha. Có điều nàng đã quên mất một điều... mười lăm phút chứ mười lăm giờ thì với trình độ của nàng, dù nàng lấy đầu làm bóng, Lăng Siêu cũng khó mà thua được.

Thời gian tập của đội bóng chính thức bắt đầu lúc 4 giờ chiều, do Tiêu Thỏ tan học lập tức chạy tới, nên giờ sân bóng cũng chả có mấy người.

Hai người cùng xuống sân bóng, do Tiêu Thỏ từng học võ, cũng có tham gia vài khóa học đánh bóng rõ nên thật ra đánh cũng không tệ. Vài lần nàng cũng đã có thể bứt phá tới gần cột bóng, nhưng vẫn là không có cơ hội nào ra tay. Cuối cùng nàng hiểu ra, mình mới cao có một mét sáu lăm, còn cái gã Lăng Siêu chét dẫm này không biết ăn gì mà lớn thế, đã một mét tám hai rồi, cấp bậc của hai người chênh lệch quá xa, nàng còn ngu ngốc nhận lời đấu bóng rõ với hắn làm gì cơ chứ?

Tiêu Thỏ phát hiện nàng lại một lần nữa rơi vào bẫy của ai đó rồi. T___T

Đã sắp hết giờ, Tiêu Thỏ vẫn chưa ném được quả nào, nàng liền oai. “Anh vẫn không

công bằng.”

“Không công bằng chỗ nào?”

“Ít nhất anh phải chấp em xe mã pháo chứ?” Đây là ‘mật ngữ’ giữa hai người bọn họ. Trước kia mỗi lần chơi cờ tướng, lần nào Tiêu Thỏ cũng thua, sau đó Lăng Siêu chấp nhận bỏ ba quân Xe, Mã, Pháo của mình, xem như công bằng. Đương nhiên, trong điều kiện ‘công bằng’ đó, Tiêu Thỏ vẫn tiếp tục thua, lại là chuyện khác.

“Được rồi.” Lăng Siêu gật đầu. “Em chỉ cần ném bóng chạm vào cái bảng màu xanh kia là thắng.”^[72]

Thế này quả là không thể ‘công bằng’ hơn được nữa rồi, do đó vài phút cuối cùng, Tiêu Thỏ nắm đúng cơ hội liền ném thẳng vào cái bảng xanh ấy, cố ném nhiều lần, hẳn cũng phải có một lần trúng chứ.

Đáng tiếc là...

Một cánh én không thể làm nên mùa xuân được^[73].

Đến vài giây cuối, Tiêu Thỏ ném bóng ào ào vẫn không có quả nào chạm vào tới tấm bảng màu xanh đó cả. Mất thấy sắp hết thời gian, lòng nàng liền chùng xuống, mặc kệ ba bảy hai một liền ném đại. Tiếc là nàng dùng sức quá mạnh nên lao thẳng vào người Lăng Siêu đang chắn trước mặt, tuy là bóng cuối cùng cũng chạm vào cái bảng màu xanh, nhưng hai người bọn họ cũng ngã lăn đùng ra đất. *(Còn tưởng nàng Thỏ ném được vào rồi chứ hóa ra vẫn là ném chạm vào bảng à =))*

“Hoan hô! Em thắng rồi!” Tiêu Thỏ khoái chí hét ầm lên.

“Ừh, em thắng.” Lăng Siêu khẽ nhếch mép.

Cái nụ cười nửa miệng gian xảo đó vô tình nhắc nhở cho Tiêu Thỏ nhớ, rằng hiện giờ nàng đang nằm TRÊN người Lăng Siêu trong một tư thế vô cùng bất nhã (đậu hũ a đậu hũ), mà thảm nhất là, đám thành viên còn lại của đội bóng đã bắt đầu lục tục bước vào sân. Nàng còn chưa kịp chống tay ngồi lên khỏi thì đã có kẻ gào ầm lên.

Thành viên Giáp vỗ mặt mờ ám. “Siêu ca, anh bắt mãi tới mức không kiểm chế được tới vậy cơ à?”

Thành viên Ất cười gian xảo. “Có cần tớ lau sạch sân bóng cho hai người sau đó không?” *(Híc!)*

Thành viên Bính che mắt. “Tôi không nhìn thấy, tôi không nhìn thấy a...”

Huấn luyện viên bước tới, thấy đám quần chúng xem trò hay liền rống lên. “Hai cô cậu

mau mau biến ra khỏi sân bóng cho tôi nhờ, chỗ này chỉ dành cho người có nhu cầu chơi bóng rổ thôi a!”

Tiêu Thỏ: “.....”

Sự việc này về sau nghe nói trở thành một câu chuyện diễm tình lan truyền trong trường đại học Z, mỗi đời huấn luyện viên đều đưa ra lời răn dạy với các cầu thủ đặc ý nhất của mình rằng: Phải học tập họ, cố gắng làm sao để Đấu trường Tình trường đều mỹ mãn, hai tay như nhau, ba chân như nhau^[74]! Đương nhiên, chuyện này là chuyện mãi về sau.

Tối hôm đó khi Tiêu Thỏ quay về phòng, công lao vất vả luyện da mặt cho dày bấy lâu của Tiêu Thỏ liền đổ xuống sông xuống biển cả, mặt nàng lại đỏ bừng như Quan Công.

“Thỏ Thỏ, sao mi về muộn thế? Mà sắc mặt sao lại xấu thế này, bị sốt đấy à?” Nghe Nhĩ Tư quan tâm hỏi han. Có điều bình thường nàng ta nói năng đều dùng biện pháp tu từ ‘nói một thành hai, nói trắng thành đen’, giờ ngay câu hỏi bình thường nhất cũng bị suy diễn thành chuyện khác, khiến cho độ ‘sốt’ của Tiêu Thỏ lại cao thêm mấy bậc.

“Không sao hết!” Nàng buồn bã ném túi sách vở lên bàn.

Nghe Nhĩ Tư cũng không để ý nhiều, chỉ nhắc nhở. “Vậy mi mau đi làm bài Hóa đi, Tiểu ma nữ vừa thông báo xong, là mai phải nộp bài tập đó.

‘Tiểu ma nữ’ là tên ‘thân mật’ của cô giáo dạy môn Hóa Dược của các nàng, dáng vẻ thướt tha lả lướt, lại là một nhân vật vô cùng lợi hại, thường xuyên làm ra không ít quyết định khiến dân tình không biết đường nào mà lần. Ví dụ như tối nay, cô ấy dùng một cú điện thoại, nhấn hết đám học sinh rằng sáng mai tám giờ phải nộp bài tập về nhà, nếu không thì cứ việc xơi trứng ngỗng đi nhé.

Gì mà ‘Tiểu ma nữ’ chứ, là ‘Đại ma đầu’ thì có!

Than thở một lúc, Tiêu Thỏ bắt tay vào tìm sách Hóa, tìm một hồi nàng mới tá hỏa... Lúc chiều chạy vội khỏi lớp học tới sân bóng, nên... nàng quên sách ở lớp rồi!

Lúc Tiêu Thỏ chạy tới lớp học đã là chín giờ tối, cả khu nhà học vắng tanh không bóng người. Nàng nhanh chóng tìm thấy cuốn sách môn Hóa để quên ở chỗ của mình, lại còn tiện tay tìm thấy cái cốc của Đồng Đông Đông, còn có cái ô của Nghe Nhĩ Tư, còn có... máy tính xách tay của Hạ Mạt...

Lát nữa về phòng ngủ, phải đề nghị Hạ Mạt nghiên cứu hiện tượng trí nhớ ngắn hạn của đám sinh viên mới được. Tiêu Thỏ tay ôm một đồng thứ, vừa đi vừa miên man suy nghĩ, đi tới gần cầu thang bỗng dưng có tiếng nói chuyện của một nam một nữ hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Do đèn cầu thang không bật, Tiêu Thỏ nhìn không rõ đó là người nào, chỉ thoáng thấy cô gái kia hình như đang khóc.

“Anh cho em thêm một cơ hội nữa đi? Em xin anh mà...” Cô gái kia giọng thôn thức van vãn.

Trong bóng tối, tiếng người con trai lạnh lùng không buông. “Chúng ta đã hết rồi.”

“Đừng đối xử với em như thế mà, em xin anh! Đừng như vậy...”

“Hừ!” Người con trai kia hừ lạnh lẽo. “Sao cô không nghĩ hồi trước đã đối xử với tôi ra sao?”

Tiếng khóc của cô gái lại nức nở vang lên, lặp đi lặp lại. “Em xin lỗi, em thật sự xin lỗi...”

Cô gái này quả là có chút cứng đầu nhỉ, người ta đã không cần mình, cần gì cứ phải cố sống cố chết quấn lấy người ta chứ? Có điều gã con trai này có lẽ cũng không phải hạng tốt lành gì cho cam, người ta đã van vãn hân thiết tha tới thế mà hắn còn bình tĩnh lạnh lùng nói chuyện được. Chỉ mới tưởng tượng một lúc, Tiêu Thỏ bất chợt cảm thấy bản thân thật đáng chán, tự dừng lại đi nghe lén hai cái người chẳng ra sao kia nói chuyện với nhau, quả nhiên là bị cô nàng bà tám Đồng Đông Đông làm lây bệnh rồi.

Thế là nàng chuẩn bị đi đường vòng để xuống dưới nhà. Vừa bước vài bước, khéo mắt lại liếc thấy hai cái bóng trong đêm kia, theo ánh trăng mờ chiếu, nàng có thể nhìn thấy cô gái kia đang cố chủ động muốn hôn gã con trai.

“Cút ngay!” Giọng nói không chút tình cảm, tay mạnh mẽ đẩy, không chút lưu tình hất cô gái kia ngã ngổ trên đất.

Tiêu Thỏ lập tức phát hỏa.

Chuyên tình cảm của người khác nàng vốn không muốn tham gia, nhưng loại đàn ông đi xuống tay với con gái như thế này, khiến một kẻ có tinh thần thượng võ hấp thụ tinh hoa võ thuật Trung Quốc như nàng làm sao mà chịu nổi?

“Dừng tay!”

Ngọn đèn bùng sáng chiếu rõ cả bậc cầu thang. Gương mặt đầm nước mắt của cô gái kia như đâm thẳng vào mắt Tiêu Thỏ, nàng bước lên, để đồng hồ trong tay xuống đất, rồi không sợ hãi gì mà chặn giữa hai người đó, lạnh lùng thốt. “Anh sao có thể đẩy một nữ sinh yếu ớt như vậy hả? Anh có phải nam nhi không thế?” Lời vừa dứt, nàng lại đau đầu phát hiện ra, quả là oan gia ngõ hẹp a.

Gã con trai máu lạnh ấy, lại chính là Giang Hồ!

“Lại là cô em sao?” Mắt Giang Hồ chợt long lên, lần này anh ta cũng như lúc ở quán bar, không đeo kính, nên ánh mắt lạnh lùng càng rõ rệt hơn, so với lần đầu gặp gỡ như thế hai

người khác nhau vậy.

Hóa ra đây chính là cái gọi là kẻ hai mặt. Tiêu Thỏ giờ đã có thể nhìn rõ bản chất của kẻ này, lại thêm cô gái vừa bị đẩy ngã còn không phải người hôn hít tán tỉnh với hắn ở quán bar hôm nọ nữa, cái loại con trai bắt cá mấy tay, đùa giỡn tình cảm người khác như thế này, thật sự là nàng ghét nhất trần đời!

Nàng định há mồm mắng hắn, ai dè lời còn chưa ra khỏi miệng, cô gái phía sau nàng lại mắng nàng trước. “Ai khiến cô xen vào chuyện của người khác!”

Không lẽ đây là việc ‘làm ơn mắc oán’ mà hay được nhắc tới sao? Nàng còn chưa trải qua tình huống như vậy bao giờ, chỉ biết ngăn cả người, chờ lúc phản ứng, thì cô gái mặt đầm lệ kia đã đứng lên chạy khỏi đó mất rồi.

“Đây là lần cuối cùng!” Trước khi đi, cô ấy còn quay mặt lại, trong đôi mắt rung rung kia hiện lên một vẻ quyết tâm, khiến khuôn mặt toát lên một vẻ đẹp phi thường.

Đây rốt cục là cái dạng tình cảm gì, mà có thể khiến cho một cô gái cầu xin van vỉ một người con trai như thế chứ? Tiêu Thỏ ngạc nhiên, cũng chậm rãi quay đi, có điều đúng khoảnh khắc ấy ánh mắt lại lướt qua một vẻ cô đơn lạc mịch trên mặt Giang Hồ.

Khoảnh khắc ấy, trong đầu Tiêu Thỏ tự dưng hiện lên một ý nghĩ. Thật ra, anh ta cũng là... không nữa phải không?

Có điều ý nghĩ này nhanh chóng bị ánh mắt tiếp theo của anh ta đánh cho tơi bời. Giang Hồ nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt vô cùng không tốt. Thế nên mới nói, làm người không nên làm điều gì khi xúc động a, nếu không sẽ khiến bản thân gặp nguy hiểm, như hiện giờ chẳng hạn.

Tiêu Thỏ bất giác lùi lại từng bước. “Chuyện này... ờ... em thật ra là đi mua tương [75] thôi...” (*Ack ack...*)

Đôi mắt đen sắc lẹm kia cũng không nhượng bộ vì câu đánh trống lảng của nàng mà giảm đi độ lạnh lùng chút nào, lại còn tiến lại gần nàng, từng bước, từng bước một.

Lúc này, trốn là cách tốt nhất.

Tiêu Thỏ không hồ là người đã luyện võ vài năm, nhanh chóng xoay người, chưa kịp chờ Giang Hồ phản ứng, nàng đã biến mất sau khúc quanh.

Chạy một đường về tới phòng ngủ, tìm nàng vẫn còn đập mạnh mẽ vì khăn trương.

Nghê Nhĩ Tư đang đắp mặt nạ đưa chuột bước ra khỏi phòng tắm, hai người liền đụng vào nhau, đều bị người kia dọa cho hết hồn.

“Tur Tur, mi định nhát ma ta đấy hả?” Tiêu Thỏ áp tay lên ngực, mặt trắng bệch.

“Ta cũng bị mi dọa chứ bộ? Hiện giờ dưa chuột lên giá, quý lắm nha!” Trên mặt Nghê Nhĩ Tư có vài lát dưa chuột rơi xuống khiến cô bé đau lòng không thôi. “Mi không phải đi lấy sách Hóa sao? Còn chạy như ma đuổi sau lưng thế làm gì? Bị chó đuổi hả?”

“Ta không phải bị chó đuổi, mà là...” Tiêu Thỏ đang nói tự dưng ngưng bật, một lát sau nàng đầm ngực dậm chân gào khóc. “Chết rồi, ta làm mất sách Hóa rồi!” *(Còn đóng ô, cóc chén, thêm máy tính của đám bạn cùng phòng nữa =.=)*

Chương 38

TRÊN ĐẦU CHỮ “SẮC” CÓ CÂY ĐAO!

Do khoa Y tá trường Z có một bộ phận tài liệu giảng dạy đặc biệt đặt mua ở nước ngoài về, trong nước rất khó mua được. Thế nên sau khi Tiêu Thỏ không cẩn thận làm mất sách môn Hóa Dược, liền bị Tiểu ma nữ chì chiết.

“Sinh viên lớn đầu như vậy rồi, đi học cũng không mang theo sách học, đến hết học kỳ thật không biết nên nhận xét chấm điểm cô ra sao đây!”

Sau một trận bị bức cung uy hiếp, Tiêu Thỏ không có cách nào khác đành phải đem chuyện làm mất sách kể cho Lăng Siêu. Dĩ nhiên nàng không kể chuyện gặp Giang Hồ nói với hấn làm gì, thứ nhất là sợ hấn sẽ mắng nàng xen vào việc của người khác, thứ hai là không muốn hấn lo lắng. Học kỳ này Lăng Siêu khá là vất vả. Nghe Ngô Không nói hấn dường như muốn đem toàn bộ chương trình học đại học học xong hết luôn vậy (chú ý nha, bé Siêu mới ĐH năm 2, hơn Thỏ Thỏ 1 năm), có điều gã Lăng Siêu này từ nhỏ luôn làm xong mọi việc mới nói ra nên Tiêu Thỏ cũng không vội hỏi han hấn làm gì. (*Tâm lý chưa kìa!*)

Nói với Lăng Siêu chuyện này, vốn chỉ để kể lể tâm sự một chút giải tỏa tâm lý. Không ngờ hấn biết xong lại có thể thần thông quảng đại, tìm mua được cuốn sách học nàng cần kia cho nàng. Lúc nhận sách, Tiêu Thỏ cảm thấy không thể không hỏi.

“Anh làm sao mua được thế? Cuốn sách này rất khó mua a, hồi trước em lên mạng tìm khá nhiều cũng không tìm được!”

“Là một sư huynh giúp đấy.”

“Sư huynh? Là vị tư vấn đầu tư kia sao?” Tiêu Thỏ nhớ tới hôm ở quán bar nhìn thấy Diệp Tuấn, sau đó nàng có gặp lại anh ta vài lần, đều là lúc đang đi chung với Lăng Siêu, quả thật nàng cảm thấy quan hệ giữa hai người khá là tốt đẹp.

“Ừ.” Lăng Siêu gật đầu.

“Ngô Không nói anh ấy rất trâu bò, là thật sao? Hai anh làm sao quen nhau thế?”

“Bà xã, anh thấy tự dung em trở nên nhiều chuyện quá nha.”

Bỗng dung hấn thản nhiên buông câu ‘bà xã’, khiến Tiêu Thỏ muốn méo cả mặt.

“Em là quan tâm đến anh thôi mà....” Nàng cúi đầu, hai má có chút nóng bừng lên.

Thu đã đến khá lâu, gió lạnh ào ạt khắp nơi, bỗng dung bàn tay hấn áp lên má Tiêu Thỏ. Cái cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay hấn dường như trong nháy mắt truyền khắp toàn thân nàng

khiến nàng ngẩn ra. Đôi môi mềm mại ấm áp của hắn cũng đã nhẹ nhàng đậu lên đôi môi hồng như cánh hoa của nàng.

Chỉ nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, nhưng khi rời đi cũng đã để lại những gợn sóng lăn tăn trên mặt nước hồ của tâm hồn nàng.

“Cám ơn em, bà xã.” Tiếng của hắn dịu dàng, ấm áp như thể ánh mặt trời mùa thu vô cùng sáng lạng. Người kia nghe thấy đều bất giác thấy tim mình cũng ấm áp theo.

“Ai bảo em là bà xã của anh làm gì?” Nàng nói xong, mới nhận ra hình như mình vừa chủ động quá thì phải, liền vội vàng lấy cớ chuồn. “Em về phòng đây, chiều còn có...”

Lời nói chưa dứt lập tức bị ngăn lại giữa hai đôi môi áp vào nhau có điều lần này không còn chỉ là chuồn chuồn lướt nước nữa rồi. Một trận hôn mạnh bạo bất ngờ và mê đảo tâm hồn [76] vừa qua, Tiêu Thỏ lập tức luống cuống tay chân lấm lét nhìn quanh. “Anh đừng như thế, nhớ ai nhìn thấy...”

“Ai bảo em là bà xã của anh làm gì?”

Lăng đại công tử, anh học nhại lại nhanh quá nha! > ____ <

Tiêu Thỏ về đến phòng mà như bay bay, như thể nàng đang lơ lửng và được gió thu thổi về ấy. Về đến nơi, trước mắt nàng vẫn còn nguyên ánh mắt sâu thẳm đầy tình ý của hắn, trên môi vẫn còn lưu lại hương vị ngọt ngào của môi hắn, trên răng trên lưỡi vẫn còn cảm giác của môi hắn lưỡi hắn... AAAAAAAAAAAAAA! Thật muốn ngửa mặt lên trời hét toáng lên a! > ____ <

“Thỏ con, thu rồi.” Tiếng Hạ Mạt kéo nàng về lại với chung quanh.

“Hả?” Tiêu Thỏ lập tức tỉnh táo lại, ngạc nhiên nhìn cô bạn.

“Sao mi giờ này vẫn còn đang động lòng xuân?”

Tiêu Thỏ: “.....”

“Haizzzz, đây là thiếu nữ đang yêu mà!” Nghê Nhĩ Tư nằm trên giường than thở. “Dáng vẻ làm sao như hai bông hoa không có tình yêu bón tưới như chúng ta, chỉ có thể nằm trên giường cô đơn làm bạn cùng máy tính được? Bị kịch a bị kịch!” [77]

Bị kịch cái đầu mi ấy! Mi nằm ngốc trên giường cả buổi sáng rồi còn gì!” Đồng Đông Đồng bước từ toilet ra, phun ra một câu vô cùng không khách khí.

“Ai bảo trời lạnh...” Nghê Nhĩ Tư than thở nhỏ trong miệng. “Dù sao cũng đã có người mua cơm trưa giúp ta rồi mà, Thỏ Thỏ nhỉ?”

“Á!!” Tiêu Thỏ giật mình như vừa tỉnh giấc mộng. “Ta... ta quên mua cơm trưa cho mi rồi!”

Hai giây sau, phòng ngủ số 438 không đẹp lắm, tầng 9 của ký túc xá nữ phát ra một giọng nữ gào lên như heo bị chọc tiết. “TIÊU THỎ!!!!!!!!!!!! CƠM TRƯA CỦA TA AAAAAAAAAA!!!”

“Thục Phạn Thập Tam Lang^[78] lại bắt đầu đòi ăn rồi!” Nữ sinh Giáp ở phòng bên lắc đầu bất đắc dĩ.

“Lần này đã là lần thứ mười tám từ lúc khai giảng rồi.” Nữ sinh Ất bổ sung.

Trên giường nữ sinh Bính uể oải ngẩng đầu lên. “Này, cơm trưa của tớ đâu?”

Mọi người: “.....”

Do sơ sót của Tiêu Thỏ, Nghê Nhĩ Tư đáng thương đành phải nhịn cơm trưa. Lão nhân gia nàng đành phải vừa ngồi gặm bánh quy trên giường, vừa rửa xả Tiêu Thỏ nào là ‘bị tình yêu che mờ lý trí’, nào là ‘sắc dục thiêu mất tim’, nào là ‘có tình quên bạn’; rồi thì ‘chữ sắc trên đầu là chữ đao’^[79] ...

Ai cũng biết tính nàng ta, nên mọi người đều im lặng mặc kệ. Cứ làm bầm lẫu bầu khoảng một tiếng, Nghê Nhĩ Tư cuối cùng cũng thấy vô nghĩa, giờ mới chậm chậm thu dọn vớ vẩn, mặc quần áo cẩn thận rồi xuống giường, lại thêm một giờ nữa trang điểm xinh đẹp, rồi mới tinh thần vui vẻ mà nói. “Đi, xem giai đẹp đi!”

“Giai đẹp nào cơ?” Tiêu Thỏ đang ngồi chép lại những ghi chép vào cuốn sách mới liền nhịn không được lên tiếng hỏi.

Nghê Nhĩ Tư khinh bỉ lườm nàng một cái. “Con gái lấy chồng đúng là chả nhạy cảm gì cả, ngay cả buổi nói chuyện của Giang mỹ nam chiều nay cũng quên bống luôn rồi!”

Lời vừa nói, Tiêu Thỏ lập tức nhớ ra!

Đúng thế, chiều nay có buổi tọa đàm về sức khỏe tâm lý của sinh viên do Giang Hồ làm chủ tọa!

Do trước đó từng đắc tội với Giang Hồ nên Tiêu Thỏ căn bản là không muốn đi. Nhưng ai bảo bạn cùng phòng của nàng Đồng Đông Đông là lớp trưởng, lớp trưởng ai lại để cho bạn cùng phòng trốn hoạt động của học viện cơ chứ. Thế là cuối cùng nàng bất đắc dĩ phải vác mặt bò đến.

Tới lớp, Giang Hồ đã đang chuẩn bị trên bục giảng, lại lần nữa đeo cặp kính gọng vàng đầy trí thức, thêm bộ vest màu xám nhạt đầy nho nhã, vô hình cố ý đã khiến cho một đông nữ sinh mê mẩn không thôi. Dù sao cũng có rất ít người có thể đạt được trình độ cảm thú mặc

quần áo vào trông thanh tân thoát tục như vậy.

Tiêu Thỏ cố ý tránh anh ta mà vào bằng cửa sau, lại còn chọn vị trí ở hàng ghế cuối cùng, phía trước còn có một nam sinh to lớn, loại một người chiếm hai chỗ ấy. Tiếc là nam sinh kia nghe được một nửa liền bỏ đi, khiến trước mặt nàng tự dưng có hai chỗ trống, lập tức hiển lộ hoàn toàn.

Quả nhiên, ánh mắt Giang Hồ từ lúc đó bắt đầu không ngừng lướt về phía đám Tiêu Thỏ, khiến cho Nghê Nhĩ Tư muốn phát điên lên được. “A! Lại nhìn nữa kìa!” “Lần hai, lần thứ ba rồi nha!” “Anh ấy như cười với ta nha!” “Ôi đẹp mê ly nha!”

Hạ Mạt rốt cục chịu hết nổi. “Cẩn thận, chữ sắc trên đầu là chữ đao!”

Tiêu Thỏ: Tại sao hiện giờ mọi người toàn có một học lại câu nói của người khác thế nhỉ?

Hai tiếng sau, nội dung nghe được ít hay nhiều tạm thời không bàn tới, nhưng mắt thì bỏ thôi rồi. Tiếng chuông vừa reo, còn có không ít nữ sinh vây quanh Giang Hồ hỏi này hỏi nọ, một loạt không buông tha.

Tiêu Thỏ vội vàng cầm túi sách lên ra khỏi lớp học. Chân vừa chạm ngưỡng cửa, sau lưng đã có tiếng Giang Hồ gọi lại.

“Sur muội Tiêu Thỏ, sách Hóa của em đang ở văn phòng anh đấy.”

“Thỏ Thỏ, sư huynh đang gọi mi kìa!” Đồng Đông Đông liền kéo Tiêu Thỏ lại.

Lúc đó, Giang Hồ cũng đã nhanh chóng ‘phá vòng vây’ bước tới bên nàng mỉm cười thốt. “Đi cùng anh tới văn phòng lấy một thể nhé.” Về mặt anh ta vô cùng ngây thơ vô số tội, rất có phong phạm ga lăng với phái nữ, lập tức lại khiến một đám nữ sinh xung quanh rú lên mê muội. Từ đó về sau, nghe đồn của văn phòng Giang Hồ sẽ thường xuyên có các loại sách học to to nhỏ nhỏ, đủ môn học đủ thể loại, điểm duy nhất giống nhau chính là bên trên đều ghi rõ ràng đẹp đẽ tên chủ sách, khoa đang học, lớp đang học, thậm chí còn có vài cuốn có cả ảnh chân dung của chủ nhân dán ở bìa ngoài. (Ặc ặc ==))

Do khoa Y tá hai năm trước từng trực thuộc khoa Y, nên văn phòng của Giang Hồ cũng chính là phòng tư vấn tâm lý của khoa Y. Để bảo vệ sự riêng tư của sinh viên, phòng học được cách âm rất tốt, lại ở tầng trên cùng của tòa nhà khoa Y vậy.

Lúc Tiêu Thỏ đi theo Giang Hồ, trực giác đã cảnh báo có cái gì đó không ổn. Nhưng nàng vẫn nghĩ, Giang Hồ hẳn là không định trả thù cá nhân chứ, mà xét cho cùng nàng thật ra cũng có làm gì quá đáng với anh ta đâu... Nói để biết, dù sao từ nhỏ tới lớn nàng vẫn chỉ sống trong môi trường vô cùng đơn thuần vô tư, việc đời trải qua không nhiều lắm.

Thế nên, lúc nàng vào phòng hẳn lấy sách, vừa nghe tiếng khóa cửa tách một cái sau lưng, cả người lập tức ngẩn ra. Trên đời không phải là thật sự có cảm thú mặc áo giả dạng

người chứ? (Cầm thú... ha ha ha...)

Vừa tự hỏi, gã cầm thú kia đã lừ lừ lặng lẽ tiến lại gần, gọng kính vàng chói hơi rủ xuống để lộ đôi mắt đen lạnh lùng khóc ra chút ánh mắt khiến kẻ khác không nắm bắt được. “Cô em cố ý phải không?”

“Cái gì?” Tiêu Thỏ ngạc nhiên, lùi lại một chút.

“Cố ý tiếp cận anh ấy?” Một câu thần nhiên, thêm chút gia vị khinh miệt bên trong, quả thật đã đạt tới trình độ tự cao tự đại tới siêu phàm thoát tục.

Tiêu Thỏ không nói gì, lại lùi lại phía sau một chút.

Anh ta lại nhanh chóng bước tới, dáng vẻ vô cùng hung hãn. “Nếu cô em thích anh tới vậy, chỉ bằng tạm thời làm bạn gái anh đi.”

Thấy chưa? Kiều nói gì thế này hả?

Trong tình huống này, cuộc đối thoại thường gặp hẳn sẽ là:

Cô gái run rẩy nói. “Anh đừng tới đây, còn bước tới tôi sẽ hét lên đấy!”

Cầm thú cười khẩy. “Cô hét đi, hét khản cả cổ cũng không ai tới cứu cô đâu.”

Có điều, kiểu đối thoại này không thể áp dụng cho Tiêu Thỏ nhà ta được. Nàng lùi lại vài bước, tới lúc phát hiện không còn chỗ để lùi, lập tức hạ thấp trọng tâm, hai tay đưa lên tạo thành tư thế phòng thủ. “Anh đừng lại gần, còn lại gần tôi sẽ không khách sáo nữa đâu.”

Thấy nàng chỉ là một thiếu nữ chân yếu tay mềm lại nói những câu lên gân lên cốt như thế, trong mắt Giang Hồ hiện lên nét khinh thường. “Được thôi, anh thật muốn xem cô em có thể làm được gì.”

“Nếu bị thương đừng có trách tôi.”

“Đương nhiên rồi.”

Mặc cho bộ dạng nàng như vẻ nói thật làm thật, Giang Hồ vẫn thần nhiên không coi vào đâu, thò tay ra định nắm lấy cằm của nàng. Tay còn chưa chạm tới mặt, lập tức bàn tay bị nắm lấy quăng mạnh về phía sau. Anh ta còn chưa kịp thấy đau đớn, lập tức con mắt trái bị đâm mạnh một phát, mơ mơ hồ hồ thấy thân hình bé nhỏ xinh đẹp kia nhào tới như một tia chớp tới bên cạnh, nắm tay nhỏ xíu mà vô cùng cứng rắn đã thui thẳng vào bụng, sau đó cả cẳng tay bị gấp lại, thân người cúi gập xuống, trước ngực lại bị một bờ vai thon húc mạnh, cuối cùng cả người bị ném bay ra ngoài.

Khoảnh khắc bị ném bịch trên đất kia, cuộc sống tự cao tự đại cuồng vọng biến thái suốt hai mươi năm có lẽ của Giang thái tử gia, rốt cục chấm dứt.

Trong lúc hoảng hốt anh ta còn nghe thấy tiếng Tiêu Thỏ. “Anh tự nói đây nhé, bị thương đừng có trách tôi.”

Không chờ anh ta trả lời, ngực lại bị đập một phát nữa, trước mắt tối sầm xuống, rốt cục đến âm ừ cũng không ra tiếng. Chiếc kính mắt gọng vàng nằm chỏng chơ trên đất tự khi nào, dáng vẻ tự vẫn nho nhã bị hủy trong phút chốc!

Chương 39

TẶNG QUÀ?

Thời tiết ngày càng lạnh, thoáng chốc đã sắp tới cuối học kỳ. Tiêu Thỏ dù không phải rất thông minh, nhưng cũng may là đi học bình thường cũng rất chăm chỉ, nên học hành không đến nỗi quá vất vả. Nhưng Nghê Nhĩ Tư thì khác, thế nên cô nàng đành thoát khỏi cái mỹ danh Thục Phạn Thập Tam Lang hoặc động vật ngủ đông, bắt đầu ngày nào cũng lúi Tiêu Thỏ tới thư viện học bài.

Cứ như vậy được vài ngày, tới thứ tư, Bộ Giáo dục tổ chức một đợt phụ đạo tâm lý trước khi thi, nghe nói là để chuẩn bị tinh thần cho toàn bộ sinh viên năm nhất trước cuộc thi đầu tiên.

Nhắc tới phụ đạo tâm lý, Tiêu Thỏ lập tức phản xạ có điều kiện nghĩ đến Giang Hồ. Không phải lại là anh ta chứ?

Lại nói, Tiêu Thỏ cũng vô cùng oan uổng a. Thật ra giữa Giang Hồ và nàng vốn không thù không oán, vốn là không nên ra tay mạnh như thế. Nhưng ai mà ngờ được Giang thái tử gia đáng vẻ cao lớn mạnh mẽ như vậy lại không chịu nổi vài cú đòn, thật là phí cơm phí gạo hơn hai mươi năm qua mà! *(Bó tay, tưởng em hời hợt gì, hóa ra là chê bạn Giang Hồ yếu xìu, ờ mà nghĩ, bạn Siêu Siêu nhà em cũng vì ném đòn mà đi học bóng rổ để khỏe lên còn gì)*

Sau vụ việc kia, Tiêu Thỏ thật sự còn có ý lo lắng để ý diễn đàn học sinh của trường Z vài ngày liền, xem có chủ đề bàn tán nào mới kiểu ‘Một nghiên cứu sinh của trường chết thảm không rõ nguyên nhân trong phòng tư vấn tâm lý’, hay là ‘Giới đại học kinh hoàng về bạo lực trong giới sinh viên’, hoặc như ‘Một sinh viên đại học ra tay tàn độc, đánh gãy xương bạn cùng học’, vân vân và vân vân. *(Zời ơi, em tưởng diễn đàn trường là báo lá cải hả em?)* Đến khi để ý kỹ là không có bài post nào kiểu thế xuất hiện, nàng mới an tâm thả lỏng cơ thể, xác định mình không đánh anh ta tới tàn phế được.

Có điều, nhớ lại hôm đó, nàng ra tay quả thật cảm thấy vô cùng thích chí nha. Đã lâu rồi mới có cơ hội hoạt động gân cốt như thế, xem ra học kỳ sau nên nghĩ tới việc tìm đội võ thuật nào đó tập luyện thôi nhĩ.

Ngồi trong lớp suy nghĩ vẩn vơ một lúc, buổi phụ đạo tâm lý liền bắt đầu. Theo lịch là người phụ đạo lên trò chuyện cởi mở một chút, rồi mời một giáo sư tâm lý học lên giảng bài.

Tiêu Thỏ ngồi nghe người phụ đạo nói chuyện linh tinh cả nửa ngày, cũng không thấy bóng dáng Giang Hồ đâu cả. Sau đó bỗng có một ông trung niên bụng to đầu hói bước từ ngoài vào, người phụ đạo liền giới thiệu. “Giờ xin mời thầy Giang lên giảng về phụ đạo tâm lý cho chúng ta.”

Cầm Tiêu Thỏ thiếu điều rút xuống đất cái bịch. Nếu không phải nghe được phía sau có người bàn tán về Giang Hồ, nàng thật sự là đang nghĩ ông già bụng to đầu hói trên bục giảng kia chính là Giang Hồ sau khi bị nàng phá hủy dung mạo. (=))=)) *Trí tướng bỏ của em bay cao và xa quá đề!*)

“Ai da, không phải vừa nói thầy Giang sao? Sao lại thành một ông già hói thế này?” Một nữ sinh buồn bực nói.

“Đúng thế, tớ còn tưởng là Giang sư huynh lên nói chuyện chứ, ai biết là anh í không đến!”

“Các cậu có biết sư huynh đi đâu không? Cả tháng nay tớ không nhìn thấy anh ấy rồi.”

“Không rõ lắm, nghe nói anh ấy ốm rồi!”

“Ôm gì nghiêm trọng thế?”

“Anh ấy gãy xương tay nha, hôm đó tớ nhìn thấy ở ký túc xá, thấy anh ấy bó bột tay mà.”

“Nghe nói là ngã cầu thang phải không nhỉ? Lần trước tớ thấy trên mặt anh ấy cũng có vết thương!”

“Ngã cầu thang?”

Cả đám nhìn nhau một hồi, im lặng một hồi, có kẻ xem chừng rành rẽ mọi việc liền thốt lên đầy cảm thán. “Xem ra bạn gái Giang sư huynh là cộp cái không chừng.”

Mọi người gật đầu lia lịa. “Gia môn bất hạnh a, gia môn bất hạnh a...”

Tiêu Thỏ ngồi trên nghe xong mặt đen thui, nghe là biết Giang thái tử gia từ nhỏ tới lớn chưa bị ai đánh bao giờ, ngã cầu thang xuống ư? Lý do nhầm nhứ như vậy cũng nghĩ ra được!

Hết buổi phụ đạo tâm lý, Nghê Nhĩ Tư vừa định lôi Tiêu Thỏ đi thư viện, lập tức bị Đồng Đông Đông kéo lại.

“Không được, chiều nay Thỏ Thỏ là của ta!”

“Nhà mi có lão Ngộ Không rồi, còn muốn cướp Thỏ Thỏ nhà ta làm gì?” Nghê Nhĩ Tư cảnh giác nhìn lại.

“Sư thái, đừng có thần kinh bất ổn thế có được không hả?” Sư thái là một trong số hàng loạt ‘tên gọi thân mật’ của Nghê Nhĩ Tư, bởi nàng vốn theo chủ nghĩa ăn chay, đến con gián bé xíu cũng không đành lòng đập chết, nên bị gán cho ngoại hiệu là ‘sư thái’.

“Mi đừng có sư thái này sư thái kia thế chứ, làm vậy ta thật sự cảm thấy giống như gọi

Diệt Tuyệt sư thái^[80] không bằng!”

Đông Đông Đông lập tức dùng giọng trẻ con ngây thơ cao vút của mình mà gào lên. “Nghĩ Lâm tiểu sư muội, có thể cho ta mượn Thỏ Thỏ nhà mi trong nửa ngày không nào?”

Nghê Nhĩ Tư cuối cùng cũng đứng hình trong gió. Mi mới là ni cô, cả họ nhà mi mới là ni cô! >_____<

“Đông Đông, mi muốn đi mua cái gì?” Tiêu Thỏ không hiểu ắt giáp gì cả bị Đông Đông Đông kéo đi dạo phố, nhất thời có chút không hiểu nàng ta muốn gì.

“Mua quà!”

“Sao lại quà?”

“Quà cho Ngô Không chứ sao?”

“Sinh nhật Ngô Không à?”

“Đồ ngốc!” Đông Đông Đông rút cục chấp nhận thất bại với suy nghĩ ngây thơ của Tiêu Thỏ, nên làm một bài giảng nghiêm chỉnh. “Ai bảo chỉ có sinh nhật mới cần đưa quà chứ? Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày có bao nhiêu ngày lễ để tặng quà cơ mà.”

Tiêu Thỏ trước sau như một, mờ mịt không hiểu. “Cho ví dụ giùm đi?”

“Sao trên đời lại có con bé chả lằng mằng gì cả như mi nhỉ?” Đông Đông Đông chỉ còn biết lắc đầu bất đắc dĩ. “Đề chị đây giảng cho mà nghe, một năm, ngoài sinh nhật hai người, còn có lễ Tình nhân của phương Tây, lễ Tình nhân Trắng, lễ Thất tịch^[81], 8/3 Quốc tế Phụ nữ, 1/5 Quốc tế Lao động, 1/6 Quốc tế Thiếu nhi, 1/10 lễ Quốc khánh, 9/9 âm lịch lễ Trùng cửu^[82], lễ Trung Thu, rồi còn một vài lễ ít quan trọng hơn như xuân phân thu phân, lập hạ lập đông, đại hàn tiểu hàn^[83], ... Tóm lại chỉ cần là ngày có tên gì đó, đều có thể kỷ niệm cùng nhau mà!” (*Hoa mắt, chóng mặt với nàng này, 4 ngày đầu tiên còn hiểu được, đến lễ Lao động với Quốc khánh cũng tặng quà lẫn nhau thì... khiếp quá =))*)

Tiêu Thỏ bị tràng liệt kê ngày lễ này của Đông Đông khiến cho đầu hoa mắt váng, mãi một lúc sau mới có thể yếu ớt hỏi lại. “Còn tiết Thanh minh^[84] thì sao?”

“Thì có thể cùng nhau lên núi tế bái tổ tiên a!”

Cuối cùng Tiêu Thỏ không còn gì để nói nữa rồi.

“Mi với Lăng Siêu không phải chỉ kỷ niệm mỗi sinh nhật cùng nhau chứ?” Đông Đông dùng một thứ ánh mắt chuyên dùng với sinh vật lạ ngoài hành tinh để nhìn Tiêu Thỏ.

“Ồ... thật ra bọn ta còn cùng nhau đi tảo mộ Thanh minh a!” Do người đã khuất của hai nhà đều được an táng ở cùng một nghĩa trang, nên lần nào đi nhà nà cũng đi cùng xe với nhà Lãng Siêu a.

Đồng Đông Đông rất cục tuyệt vọng. “Ta thật sự khâm phục hai đứa bọn mi! Mi đừng bảo ta hai người quen nhau lâu như vậy còn chưa bao giờ hẹn hò chính thức với nhau nhé!”

Tiêu Thỏ: “... Hồi trước bọn ta thường... hẹn nhau đi học chung.”

Đối diện với một cặp đôi không hiểu biết tận dụng hoàn cảnh gia tăng tình cảm, trong lòng Đồng Đông Đông trào dâng cảm xúc, liền ném sạch những thứ đang ôm trong tay ra một bên, hùng hồn tuyên bố. “Bọn mi không thể cứ lãng phí tài nguyên vô giá là thời gian như thế được. Tuần sau mi với Lãng Siêu hẹn hò đi cho ta nhờ!”

Tiêu Thỏ khó xử. “Nhưng mà tuần sau làm gì có lẽ lạt gì...”

Lập tức nàng bị đập bốp một phát vào đầu, bên tai ong ong tiếng găm rú giận dữ của Đồng Đông Đông. “Mi là người trên rừng mới xuống hả? Thứ bảy tuần sau là Giáng Sinh a!”

Tiêu Thỏ quả nhiên vẫn còn là một đứa trẻ ngây thơ, ngay cả lễ Giáng Sinh quan trọng như vậy cũng quên mất.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, không thể trách nàng hoàn toàn được. Có trách thì trách ba nàng có một tình yêu nước quá sức là nồng nhiệt, nên trong nhà toàn bộ trang thiết bị nội thất, đồ gia dụng, đồ dùng hàng ngày, đồ trang trí, ... tất cả đều là hàng nội địa hoàn toàn không có hàng ngoại nhập. Thậm chí ngay cả lần cơ quan ba nàng cử ông đi ra nước ngoài công tác, quà cáp lưu niệm mang về cũng đều là loại có chữ đen to ạch: made in China! (*Ở nước ngoài cái gì chả made in China =. = A có giày với quần áo là made in Vietnam*)

Trong tình huống gia đình như vậy, đừng nói là các ngày lễ dương lịch, đến cả đồ ăn Tây cũng ăn rất ít. Thế nên Tiêu Thỏ không nhớ rõ ngày Giáng Sinh cũng đúng thôi.

“Vậy ta nên mua quà gì bây giờ?” Lúc này, Tiêu Thỏ coi như đã thấm nhuần bài giảng của Đồng Đông Đông, hoàn toàn coi nàng ta thành chuyên gia tư vấn tình yêu của mình.

“Nghĩ xem anh ấy còn thiếu cái gì?”

Lãng Siêu thiếu cái gì ư? Tiêu Thỏ cúi đầu nghĩ nghĩ, từ nhỏ tới lớn chưa từng thấy nhà Lãng Siêu thiếu cái gì cả, ba hần chiều con khủng khiếp, bình thường Lãng Siêu chưa nói ba hần đã mua đồ này nọ về cho rồi...

Thấy Tiêu Thỏ không trả lời, Đồng Đông Đông lại từ từ hỏi tiếp. “Hoặc là thử nghĩ xem gần đây anh ấy hay làm gì, có cái gì cần dùng...”

Tiêu Thỏ lắc đầu lần nữa, gần đây Lãng Siêu luôn cắm đầu vào học học thi thi, ngày nào

cũng học bài tới khuya, không lẽ đi mua tài liệu học cho hần?

Đồng Đông Đông rốt cục bị vẻ mặt nàng đánh bại, chỉ còn biết túm lấy cánh tay Tiêu Thỏ lôi đi. “Đi, chúng ta cứ nhìn đã rồi tính!”

Đại học Z ở trong nội thành của thành phố C, do số lượng sinh viên lớn, nên khu buôn bán chung quanh cũng vô cùng đa dạng, nhất là khu phố thương mại trung tâm. Gần tới lễ Giáng Sinh, các cửa hàng lớn trên phố đều nhân dịp này mà đưa ra hàng loạt các khuyến mại giảm giá, đi trên đường thôi cũng có thể ngửi được không khí lễ hội tràn ngập trong không gian.

Tiêu Thỏ lần đầu tiên chứng kiến tận mắt bộ dạng của một người ‘nghiện mua sắm’ hay được nhắc tới. Tốc độ tiêu tiền của Đồng Đông Đông quả thật như gió rung chớp giật, chỉ lượn một phố, trong tay hai người đã túi lớn túi nhỏ không kể xiết. Chỉ có Tiêu Thỏ vẫn một mực đứng cạnh gương mặt nhìn, chậm chạp chưa mua gì cả.

“Sao mi không mua gì hết?” Đồng Đông hỏi.

“Ta không chọn được...” Cấp hai bạn luyện võ, trung học bạn học thi, quả thật kinh nghiệm đi shopping của Tiêu Thỏ gần như là bằng không.

“Rốt cuộc mi có phải con gái không thể hả?” Đồng Đông Đông thuận tay kéo nàng vào một cửa hàng bán đồ trang sức, chỉ tay vào quầy dành cho nam giới. “Mi xem, cái này cũng được nha!”

“Nhẫn?”

“Hai cô muốn tặng bạn trai sao?” Người bán hàng vô cùng nhiệt tình chào mời. Tặng nhẫn quả là một lựa chọn tốt nha, có thể khiến bạn trai vô cùng cảm động và gắn bó hơn.”

Gắn bó... bạn trai? Tuy có chút xấu hổ, nhưng ý kiến này nghe cũng hấp dẫn lắm a.

Cuối cùng, dưới sự thúc ép lôi kéo của Đồng Đông Đông, Tiêu Thỏ chọn một chiếc nhẫn dành cho nam giới được thiết kế khá đặc biệt. Trên nhẫn có ẩn một cái rãnh nhỏ, đủ để chứa một chiếc dây chuyền cùng bộ nhỏ xíu. Dây chuyền dĩ nhiên là người con gái đeo, thế nên nói cho cùng đây là một bộ trang sức tình nhân rất có vẻ mờ ám. Thậm chí nhà thiết kế còn nghĩ cho nó một câu slogan quảng cáo vô cùng biến thái: “Thứ vòng qua cổ em đã từng nằm trên tay anh.”

Trả tiền xong, cầm món quà được gói ghém cẩn thận về trường, Tiêu Thỏ càng nghĩ càng cảm thấy hình như hôm nay mình hơi bị quá sức xúc động làm bừa. “Đồng Đông, món quà này, không phải là quá hào phóng chứ?”

“Đâu có?” Đồng Đông vẻ mặt hoàn toàn không thêm để ý.

Sao lại không có, cái gì mà ‘thứ vòng qua cổ em đã từng nằm trên tay anh’, này còn

không cảm thấy được, giờ nhớ lại, sao nàng lại có cảm giác hơi hơi... đen tối nhỉ? > ____ <

“Nếu mi ngại, lúc tặng nhẫn cho anh ấy, đừng nói là có chiếc dây chuyền đi kèm là được, dù sao nhìn qua cũng không thấy đâu mà!” Đồng Đông Đông chỉ chăm chăm muốn về giấu đồng chiến lợi phẩm của mình, vốn không để lời Tiêu Thỏ vào tai.

Ý này không tệ nha! Tưởng tượng một hồi, Tiêu Thỏ hết cả buồn bực, vui vẻ hơn hử đi cùng Đồng Đông Đông về phòng ngủ. Lúc tới cửa phòng, nàng mới nhớ ra một việc vô cùng quan trọng, quan trọng nhất!

... Chuyện hẹn hò, làm sao mở miệng nói với Lăng Siêu bây giờ?

Chương 40

HOÁ RA THỎ TÌNH CŨNG LÀ MỸ NỮ!

Chuyện hẹn họ kia, làm sao mở miệng nói với Lăng Siêu bây giờ nhỉ?

Vấn đề này khiến Tiêu Thỏ bối rối nghĩ mấy ngày liền. Mất thấy hôm sau chính là lễ Giáng Sinh rồi mà nàng vẫn còn do dự ngại ngần không muốn gọi điện cho Lăng Siêu.

Cứ dửng dăng mãi như thế, khiến Nghê Nhĩ Tư vốn luôn tự xưng là kẻ dửng dăng quyết định lâu nhất trong phòng cũng đều nhịn hết nổi. “Thỏ Thỏ, bình thường lúc ta mượn bình nước nóng của mi, mi đều không ngại ngần gì mà cái cọ không cho ta mượn, sao bây giờ một việc còn con thỏ mà cũng phải so đo ngại ngần hả???”

“Chuyện này không giống thế!” Tiêu Thỏ nhăn nhó: Lăng Siêu có phải bình nước nóng đâu...

> ____ <

Thật ra nàng không gọi cho Lăng Siêu không hoàn toàn vì thẹn thùng ngượng ngùng, mà một phần lý do là mấy hôm nay Lăng Siêu quả thật vô cùng là bận, vừa phải chuẩn bị thi cuối học kỳ, vừa muốn làm nghiên cứu sinh, lại còn dường như đang cùng Diệp Tuấn lên kế hoạch gì đó...

Từ nhỏ Tiêu Thỏ vốn không phải loại con gái cứ phải dính lấy bạn trai, nên trong khoảng thời gian này nàng cố gắng hết sức không quấy rầy Lăng Siêu. Thậm chí hai người cũng lâu lắm không ở chung một chỗ yên tĩnh an hưởng thế giới hai người rồi. Chỉ nói mấy hôm nay thôi, ngay cả lúc hai người nói chuyện điện thoại với nhau cũng chưa đến mười phút a.

Cái này cũng có thể coi là cách ở bên nhau nhiều năm nay giữa họ: một bên có việc, chắc chắn bên kia sẽ cố gắng không làm phiền.

Có điều trong mắt đám Đồng Đông Đông các nàng, điều này không nhỏ chút nào. Thấy Tiêu Thỏ mãi còn chưa gọi điện cho Lăng Siêu, Đồng Đông Đông còn bức mình hơn Nghê Nhĩ Tư, lập tức thò tay giật lấy điện thoại di động trên tay Tiêu Thỏ, không nói câu nào lặng lẽ tìm số di động của Lăng Siêu.

Số của hắn dĩ nhiên là nằm đầu tiên trong danh sách gọi đến gọi đi rồi, có điều tên hiển thị đọc lên nghe muốn bủn rủn cả người – Ông xã thân yêu.

Đồng Đông Đông vừa thấy liền cười phá lên, thêu thảo nói. “Thỏ Thỏ, không ngờ mi cũng ‘máu’ như vậy nha, còn đặt là Ông xã thân yêu nữa...”

Mặt Tiêu Thỏ lập tức đỏ bừng, cái tên hiển thị đây có phải tự nàng lưu vào máy đầu cơ chứ. Là cái kẻ đại biến thái trơ tráo mặt dày tên là Lăng Siêu kia có lần đi chung liền lên đồi của nàng đây chứ, nàng đã đổi đi đổi lại cho tử tế vài lần, nhưng lần nào cũng bị hấn lên lút đổi lại, cứ đổi qua đổi lại vài lần, cuối cùng nàng cũng nản lòng mà mặc kệ. *(Thấy chưa, biến thái cộng mặt dày cộng trơ, các chàng nhớ học tập =))*)

Nghe Đồng Đông Đông nói thế, Nghê Nhĩ Tư cũng hóng hót nhảy vào. “Cho ta nhìn với nào, ui chời ời! Lại còn ‘thân yêu’ nha...”

“Không được nhìn, mau trả đây!” Tiêu Thỏ ngượng quá hóa giận, nhào qua cố giành lại điện thoại trên tay ba người kia.

Cứ nháo qua nháo lại một hồi khiến cho Hạ Mạt đang ngồi trước máy tính viết báo cáo nghiên cứu bị quấy rầy, nàng ta chỉ nhú mày quay lại nói thản nhiên. “Cẩn thận rơi!”

Vừa dứt lời, chiếc di động vốn theo Tiêu Thỏ từ năm năm nay lập tức bay khỏi tay ba người kia, lượn một đường vòng cung đẹp như mơ, rồi thẳng tắp rơi xuống sàn nhà. Nảy một cái, nảy hai cái, thế là một chiếc di động biến thành ba mảnh: pin, thân máy và bàn phím. *(Ồi edit đoạn này thật là thống khoái a, *nảy nảy*)*

Ba người kia sững sờ tròn mắt nhìn.

Một hồi lâu sau, Nghê Nhĩ Tư rụt rè lên tiếng. “Thỏ Thỏ, di động của mi cũng cũ rồi mà đúng không?”

Tiêu Thỏ: “.....”

Đồng Đông Đông. “Đến lúc thay rồi mà?”

Tiêu Thỏ: “.....”

Hạ Mạt: “Vừa đúng ba mảnh, không cần ráp lại.”

Tiêu Thỏ rốt cục hoàn toàn bị đánh bại.

Tuy chiếc di động này cũng không còn mới nữa, màn hình cũng xước tùm lum, nhưng dù sao cũng đã cùng nàng trải qua năm năm, không khác gì con thỏ bằng vải bông đầu giường kia, đều là những đồ vật chứa đầy cảm tình cả.

Thế nên Tiêu Thỏ trơ mắt nhìn thấy bạn di động đáng thương bị ngũ mã phân thân, trong lòng đau đớn một thoáng, khiến nàng hoàn toàn quên mất việc gọi điện cho Lăng Siêu.

Đám Đồng Đông Đông cũng tự biết tội mình không nhẹ, nên cũng không dám gọi lại chuyện này trước mặt Tiêu Thỏ. Mãi tới mười giờ tối, trong phòng cũng chưa có ai nhắc lại chuyện phải gọi điện thoại cho Lăng Siêu.

Thêm một tiếng nữa trôi qua, điện thoại trong phòng vang lên.

Nghê Nhĩ Tư nhắc máy, chỉ trong chốc lát liền quay qua chớp mắt cười gian gọi Tiêu Thỏ. “Thỏ Thỏ, ông xã thân yêu của mi gọi này!”

Tiêu Thỏ trừng mắt nhìn nàng ta một cái rồi nhận lấy ống nghe, nhẹ nhàng ‘alô’ một tiếng.

“Bà xã thân yêu.” Giọng hần mang theo chút ý cười vang lên trong ống nghe, lại mang một chút từ tính vô cùng đặc biệt, rõ ràng là đã nghe thấy lời Nghê Nhĩ Tư vừa rồi.

Mặt Tiêu Thỏ lại đỏ bừng lên. “Anh đừng có bắt chước người khác trêu ghẹo em thế, chả đứng đắn tí nào.” Tại sao hôm nay ai cũng thích chọc tức nàng thế nhỉ?

“Ừh.” Lãng Siêu ừ hử rồi dùng giọng nghiêm chỉnh hỏi. “Bà xã, sao em không bật di động à?”

Tiêu Thỏ hết chỗ nói. > ____ < (*ý là không gọi bà xã thân yêu nhưng vẫn gọi bà xã í mà*)

“Di động em bị rơi vỡ rồi.” Nàng trả lời ngắn gọn.

“Thế à.” Giọng hần bỗng có vẻ giãn ra một chút, im lặng một lát, đột nhiên hần nói tiếp. “Mai là Giáng Sinh, ăn tối cùng nhau đi?”

Tiêu Thỏ tay cầm ống nghe chờ đợi một lúc mới nhận ra Lãng Siêu đang muốn hẹn hò nàng.

“... Được.”

“Vậy năm giờ chiều mai, anh chờ em dưới nhà.”

“Vâng.”

“Anh cúp máy đây.”

“Từ từ!” Nàng bỗng như vừa mới giật mình tỉnh mộng. (*hê hê, thiếu nữ lại hoài xuân rồi*)

“Sao thế?”

“... Trời trở lạnh, anh nhớ mặc đủ ấm. Tối đừng ngủ muộn quá!”

Bên đầu kia điện thoại bỗng lặng như tờ, một lúc lâu sau hần mới dùng một giọng rất kìm nén vì còn phải che dấu cảm xúc mà khàn khàn nói với nàng. “Biết rồi, bà xã thân yêu!”

Tiêu Thỏ lại thêm một lần nữa mặt mũi méo xẹo.

Dập điện thoại xong, Lăng Siêu dựa vào ban công, dõi mắt nhìn lên. Rất nhiều ánh sao lấp lánh như được đóng đầy trong đôi mắt đen của hắn, ánh mắt vốn thường ngày lãnh đạm lạnh lùng giờ bỗng ngập tràn sự dịu dàng và tình ý.

Ngô Không cười hề hề chạy lại, gian xảo hỏi. “Sur phụ, khả năng chịu đựng của người không đủ nha, ai từng nói phải chờ sur mẫu gọi điện tới hử?”

“Chờ ư?” Lăng Siêu thu hồi ánh mắt dịu dàng hồi nãy lại, giờ lại quắc lên. “Chờ nữa thì sẽ cười muộn ể muộn, không tốt!” Dứt lời, người đã biến vào trong phòng. (Bó tay Siêu Siêu =)))

Để lại một mình chàng Ngô Không sững sờ tại chỗ, một lúc sau mới thấy tiếng anh ta khe khẽ tự thán. “Sur phụ, không ngờ nha, người còn khản trương hơn đệ tử a...”

Trưa hôm sau.

Do trong lòng vô cùng áy náy hồi hận về chuyện làm hỏng điện thoại của Tiêu Thỏ, Đồng Đông Đông vừa ăn trưa xong là sổng chết kéo tay Tiêu Thỏ đi, miệng không ngớt nói phải giúp nàng ăn mặc cho đẹp ể.

Tiêu Thỏ vừa nhìn thấy nào chai nào lọ nào hộp nào que dùng ể trang điểm, đầu muốn nổ tung. “Không cần phiền toái như thế, chỉ là đi ăn cơm chung thôi mà!”

“Không được, mi sao có thể không chú ý đến vẻ bề ngoài của mình thế hả? Tốt xấu gì thì hôm nay cũng là buổi hẹn hò chính thức đầu tiên của mi và Lăng Siêu kia mà!”

“Đúng thế, nhất định phải ăn mặc trang điểm cho cẩn thận!” Nghe Nhĩ Tư cũng góp miệng.

Kết quả, dưới sự vừa áp bức vừa dụ dỗ của hết kẻ nọ người kia, lần đầu tiên Tiêu Thỏ biết thế nào là trang điểm.

Đừng nhìn vào vẻ bề ngoài như học sinh cấp hai của Đồng Đông Đông mà nhảm, nàng ta vốn vô cùng rành rẽ chuyện trang điểm nha. Mục đích là ể cho bản thân nhìn trong gương chặc một chút, nên mỗi lần nàng lên mạng đều rất chăm chỉ nghiên cứu các biện pháp trang điểm, sau một thời gian cũng gần thành chuyên gia. Giờ đây nàng ta không ngớt xoa xoa vẽ vẽ trên mặt Tiêu Thỏ như thể một nghệ nhân trang điểm thứ thiệt vậy.

Khuôn mặt Tiêu Thỏ vốn rất dễ thương, nhưng chưa bao giờ trải qua một cuộc ‘tu sửa chỉnh trang’ nào, nên luôn lộ vẻ mộc mạc. Nhưng dưới đôi bàn tay khéo léo của Đồng Đông, lại giống như một viên kim cương vốn chưa được mài giũa giờ bỗng nhoáng lên. Đến lúc trang điểm xong xuôi, Nghe Nhĩ Tư đứng bên cạnh học tập cũng không nén nổi mà thốt lên. “Thỏ Thỏ, cuối cùng ta cũng hiểu Lăng đại công tử tại sao lại thích mi rồi, hóa ra mi vốn là một mỹ nữ!”

Tiêu Thỏ còn đang chờ Đồng Đông Đông thoa son nốt lên môi, liền giật mình đánh thót một cái, khiến cho tí nữa thì cần phải thổi son.

“Tur Tur, mi đừng có làm người khác giật mình thế chứ?” Nàng vừa chùi chùi chỗ son bị lem vừa nhăn nhó.

“Ta nói sai gì nào? Không tin mi đi hỏi lớp trưởng đáng kính của chúng ta xem!”

“Đúng là một mỹ nữ!” Đồng Đông Đông nghiêm trang gật đầu.

Lần này, Tiêu Thỏ chỉ biết méo mặt.

Từ nhỏ tới lớn, bạn bè người thân gặp nàng, nếu khen cũng chỉ nói mấy câu kiểu như ‘Thỏ Thỏ nhà ta thật đáng yêu!’ hay là ‘Tiêu Thỏ thật là có sức sống!’ rồi thì ‘Thật là dễ nuôi!’ các loại... Nói tóm lại, trừ mẹ nàng luôn miệng nói con gái mình thật xinh đẹp, vốn không có ai dùng hai chữ xinh đẹp mà để cạnh tên nàng hết.

Giờ đột nhiên có tới hai người cùng nói mình xinh đẹp, khiến Tiêu Thỏ cảm thấy khó mà tin nổi.

“Không tin mi tự nhìn xem!” Nghe Nhĩ Tư tiện tay với lấy cái gương để trước mặt nàng.

Vừa nhìn, quả thật trông nàng xinh xắn hơn hẳn trước khi, đặc biệt là làn màu nhũ nhẹ ở mi mắt dưới của nàng lóng la lóng lánh, nhìn qua vô cùng động lòng người khác.

“Ô ta còn phát hiện ra da mi còn trắng hơn ta nha!” Nghe Nhĩ Tư duỗi cánh tay ra so.

Hai người so sánh một hồi, Tiêu Thỏ cũng giật cả mình, mình trắng ra từ khi nào thế nhỉ?

“Mắt mi cũng to hơn mắt tan ha!” Đồng Đông Đông chỉ chỉ mắt mình. Do nàng ta trang điểm nhiều nên nhìn qua mắt to hơn người khác nhiều. Giờ cả hai người cùng trang điểm, mới phát hiện ra mắt Tiêu Thỏ cũng rất to tròn vậy.

Từ làn da lại bàn tới mắt, từ mắt bàn tới mũi... Tóm lại từ trên xuống dưới, ngay cả vòng 1 của nàng cũng không tránh khỏi ‘bàn tay khám xét’ của Đồng Đông.

Tiêu Thỏ: sao tự dung mình có cảm giác là con vật nuôi chuẩn bị mang ra chợ bán đi thế nhỉ?

Tiêu Thỏ sống trên đời gần hai mươi năm rồi, lần đầu tiên mới phát hiện ra té ra mình vốn là một mỹ nữ.

Mỹ nữ trang điểm xong, mặc bộ váy ngắn Đồng Đông Đông vừa mua, xỏ chân vào đôi giày cao gót của Nghe Nhĩ Tư tặng, đôi chân thon dài được ôm kín bằng chiếc quần tất đen, mái tóc dài buông lơ lửng theo cổ được uốn hơi cong một chút, dây chuyền lung linh trên làn da trắng trẻo, cùng với lớp nhũ bạc phủ lên mi mắt càng thêm lấp lánh dưới ánh đèn.

Dưới nhà, cả đại sảnh vốn trang hoàng theo chủ đề Giáng Sinh long lanh, nàng lập tức trở thành tiêu điểm thu hút không ít ánh mắt. Ngay cả hai nhân viên bảo vệ đang ngồi dưới chân ký túc xá cũng đều bị vẻ đẹp mỹ miều này cuốn hút.

“Tuổi trẻ thật là tốt, giá như tôi cũng có thể trở lại những tháng năm thanh xuân ấy thì thật tốt biết bao!”

“VẬY bác có thể đi xem tiểu thuyết dành cho tuổi thanh xuân ấy, gần đây có một cuốn khá hay đó nha!”

“Tiểu Thuyết gì?”

“ ‘Con thỏ bắt nạt cỏ gần hang’, vô cùng trẻ trung, nam chính cũng rất tuần tú!”

“À, cuốn đó tôi cũng biết, có điều tác giả của nó có vẻ hơi biến thái thì phải...”

Sắc trời dần tối, cây đèn đường đầu tiên trong sân ký túc cũng đã được thắp sáng lên. Chung quanh rộn rã tiếng đàn ca vui vẻ, các sinh viên đi lướt qua nhau, trên mặt cũng ngập tràn vẻ tươi cười. Không ít những câu chuyện lãng mạn cùng đang chờ đợi khai hoa kết quả.

Bỗng dưng, mọi âm thanh chung quanh dường như biến mất, Tiêu Thỏ ngẩng lên nhìn, lập tức cũng muốn ngưng thở.

Đầu kia của con đường nhỏ được ánh đèn đường chiếu sáng, một người con trai mặc áo lông trắng toát đang chậm rãi bước về phía nàng, đôi mắt hàm chứa nét cười vui vẻ. Trong cái phong nền vốn rộn rã giờ trở thành yên lặng không một tiếng động, khoảnh khắc ánh mắt hắn và ánh mắt nàng gặp nhau, lập tức trở thành vĩnh hằng...

Chương 41

BÀ XÃ, ANH YÊU EM.

Sách vở có câu ‘tâm linh tương thông’^[85], rõ ràng vẫn còn cách nhau xa tới mức nhìn không rõ mặt người kia, nhưng chỉ cần liếc thấy một bóng dáng mơ hồ là có thể nhận ra nhau.

Mãi tới khi hai người tới gần, Tiêu Thỏ mới sững sờ một chút.

Hôm nay Lăng Siêu mặc một chiếc áo khoác màu xám, bên trong là áo len cổ chữ V màu trắng, giản dị nhưng không mất đi phần tao nhã. Con người tuấn tú kia chậm rãi tiến lại gần nàng, tới lúc nhìn rõ nàng, cũng không tránh khỏi ngỡ ngàng.

Hắn biết Tiêu Thỏ vốn không phải kiểu con gái khiến người khác liếc mắt một cái mà cảm thấy diễm lệ khó quên, nhưng nàng có vẻ đẹp của riêng mình. Lúc rời giường, có vẻ mê ly của đôi mắt mơ màng chưa tỉnh, khi mỉm cười hai hàng lông mi khe khẽ lay động đầy đáng yêu, khi làm nũng đôi môi nhỏ chu lại khẽ cười, khi bị bắt nạt ủy khuất thì nhún mày nhăn nhó đáng thương... Tóm lại, nàng chính như một quả cà tím, thoáng qua thì không có vị nào đặc biệt, nhưng ghép với món nào cũng có thể nảy ra tất cả các loại hương vị. (*ack ack, có ai ví bạn gái giống thức ăn thế này không hả???*)

Nhưng hôm nay, khoảnh khắc hắn nhìn thấy nàng kia, lập tức khiến cho một gã Lăng Siêu luôn tự hào rằng mình đã hiểu hết mọi thứ về nàng cũng có lúc ngỡ ngàng thảng thốt.

Đẹp, quá đẹp, đẹp tới mức kinh tâm động phách.

Như một đóa hoa xưa còn chỉ hàm tiếu e ấp không nhìn ra vẻ mỹ lệ, giờ đột nhiên bùng nở khoe vẻ đẹp khiến cho kẻ khác ngừng thở.

Thấy Lăng Siêu sững người thất thần nhìn nàng đắm đắm, Tiêu Thỏ không khỏi có chút ngượng ngùng không dám nhìn thẳng hắn. Nàng còn đang nghĩ nên nói chuyện gì để đánh vỡ không khí xấu hổ này, bỗng thấy đôi lông mày của Lăng Siêu nhíu lại.

“Mặc thế này... quá mỏng rồi!” Ánh mắt hắn dừng lại ở đôi chân thon dài của nàng.

Tiêu Thỏ lập tức hiểu ra, liền vội vàng giải thích. “Anh đừng chỉ nhìn thấy mỗi cái váy, thật ra bên trong em mặc hai cái quần tất, nên tính ra còn dày và ấm hơn quần bò...” Tuy Đồng Đông Đông luôn miệng bảo nàng ‘ăn chơi thì phải chịu đựng’, muốn có phong độ thì phải chịu lạnh một tí, cơ mà Tiêu Thỏ vẫn cố chấp mặc nhiều một chút, nhờ ra bệnh một cái lại phải tốn tiền xem bệnh cắt thuốc, có phải là phí ra không.

Thế nên rốt cuộc, nàng vẫn tính là một nàng dâu hiền lành đảm đang a!

Nhưng Lăng Siêu dường như không nghe thấy lời giải thích của nàng, mà thu ánh mắt mê muội lại thần nhiên nói. “Về sau tốt nhất là không cần mặc váy!”

“Không đẹp sao?”

“Anh không thích!” Hắc đường đường chính chính đáp.

Hóa ra hắc không thích nàng mặc váy, Tiêu Thỏ thất vọng nào nề, biết thế không mặc, kệ cho Đồng Đông Đông gào thét.

Trong lòng Lăng Siêu lại thầm tính cái khác: Mặc váy ngắn tất đen như vậy, quyết không thể để gã con trai nào khác nhìn thấy, độ nguy hiểm sẽ rất cao! (=.= *Biết ngay mà! Tính sở hữu chủ quyền lại nổi lên rồi*).

Hai người trong lòng đều có suy nghĩ riêng, đi ra khỏi khu ký túc một hồi vẫn yên lặng không mở lời.

Bỗng nhiên, Tiêu Thỏ vươn tay tóm lấy Lăng Siêu, nhào cả người vào trong lòng hắc, dựa hắc vào ngực. (*Oa... Thỏ Thỏ chủ động a!*)

Động tác nhỏ bé này mỗi bất mãn tràn trề về cách ăn mặc của bạn gái trong lòng Lăng Siêu lập tức biến mất tăm không thấy đâu. Không ngờ nàng lại chủ động như vậy, nhiệt độ ấm áp của cơ thể nàng ào tới trong lòng hắc, trái tim cũng theo đó mà ấm áp hơn. Hắc khẽ cong cong khoe môi lên đầy thỏa mãn, rồi vươn tay ra choàng qua eo nàng. Đây mới là dáng vẻ nên có của một cặp tình nhân đi chơi lễ chứ! Lăng Đại công tử bề ngoài nhìn vô cùng bình tĩnh ung dung tự tại, cơ mà trong lòng suy nghĩ tư tưởng đã sôi trào đến cấp độ cao, trái tim cũng đã đập loạn trong lồng ngực.

Giờ phút đó, tim Tiêu Thỏ cũng đang loạn nhịp không kém.

Nàng đang nghĩ: Rất nguy hiểm, thiếu chút nữa thì treo mắt cá thôi, về sau mình sẽ nhất quyết không đi giày cao gót nữa! (*Oa, dịch đoạn này mém té ghé lăn ra đất cười!*)

Sự thật cho thấy, đầu óc biến thái và bản tính ngây ngốc tự nhiên vẫn có khoảng cách khác biệt a...

Tuần nam mỹ nữ, trai thanh gái lịch muôn thuở xưa nay đều khiến người khác động lòng chú ý, giờ lại còn âu yếm đi cùng nhau, chỉ trong chốc lát đều khiến cho không ít ánh mắt chăm chú ngắm nhìn. Lúc đầu Tiêu Thỏ còn vui vẻ, dù sao cũng là lần đầu tiên nàng được người khác ngưỡng mộ kia mà, nhưng chỉ một lúc sau, trong lòng lập tức phiền muộn.

Một người nhìn ngó chỉ trở, cảm giác không tệ nha. Hai người chỉ trở nhóm ngó, còn coi là thỏa mãn lòng tự tôn. Ba người nhóm ngó chỉ trở, có chút cảm giác bay bổng tự hào. Đến người thứ tư thứ năm thứ sáu chỉ trở nhóm ngó... tại sao bỗng dưng lại có cảm giác như người ngoài hành tinh bị nhốt trong sở thú thế nhỉ? T_____T

Vì muốn cái cảm giác khó chịu đây biến đi chỗ khác, Tiêu Thỏ đành phải cố gắng chuyển sự chú ý của mình ra chỗ khác vậy.

“Tôi nay ăn gì anh?”

“Ăn cơm Tây được không? Cũng hợp với ngày lễ hôm nay mà.”

Hôm nay là đêm Giáng Sinh, không ít nhà hàng đồ Tây đều trưng bày Bữa tiệc Giáng Sinh, lựa chọn này cũng không tồi. Có điều từ nhỏ Tiêu Thỏ do ảnh hưởng từ ba mình, nên vốn không thích thú lắm với đồ ăn Tây phương.

Thấy nàng không trả lời, Lăng Siêu hỏi lại. “Sao thế, em không thích?”

Tiêu Thỏ vừa định gật đầu, bỗng nhớ ra tối nay là Giáng Sinh, hẳn Lăng Siêu phải vất vả lắm mới tranh thủ được thời gian tới ăn cơm cùng nàng. Nàng cũng không muốn làm phức tạp làm chi, nên chỉ còn cách chuyển đề tài khéo léo. “Cũng không hẳn, chỉ là bỗng dưng em muốn ăn món sườn xào chua ngọt của anh làm mà thôi.”

Lời nói này quả thật diệu kỳ, vừa có thể chuyển đề tài vừa có thể nhân tiện nịnh nọt người ta một tí^[86]. Quả nhiên ánh mắt vốn trầm tĩnh như nước của Lăng Siêu liền hiện lên nét cười vô cùng giáo hoạt. “Vậy lát nữa anh nấu cho em ăn nhé.”

Nàng còn tưởng hắn nói đùa. “Tốt quá!”

“Nhưng mà ăn xong em rửa bát đấy!”

“Không thành vấn đề!”

Hai người vừa đi vừa cười nói thảo luận xem ăn tối món gì, mãi tới khi tới cửa siêu thị, Tiêu Thỏ mới giật mình. “Đến siêu thị làm gì?”

Mua đồ ăn!”

“Mua đồ ăn?” Tiêu Thỏ lấp bắp kinh hãi. “Không phải bảo ăn đồ Tây sao?”

“Bà xã, cả một đường chúng ta vừa thảo luận rõ ràng nấu món ăn gì, em không định nuốt lời đấy chứ?”

Tiêu Thỏ không biết nói gì. Vừa rồi... vừa rồi không phải nói giỡn sao? > ____ <

Lăng Siêu vốn không hay nói đùa, vào siêu thị lập tức thẳng tiến chọn đồ nấu ăn, rồi đi ra trả tiền nhanh chóng, sau đó như thể làm phép thuật, một chốc Tiêu Thỏ đã thấy mình bị dẫn đến một khu chung cư gần đó, lên lầu, đứng trước một căn hộ chờ Lăng Siêu lấy ra chìa khóa mở cửa.

Tiêu Thỏ mặt hồ đồ ngây ngốc theo sau hắn, không khác gì một thiếu nữ bị bán đi mà

không hay biết.

Thế này là thế nào? Sao Lăng Siêu lại có nhà ở đây? Không chờ nàng hiểu ra, Lăng Siêu đã tìm thấy chìa khóa mở cửa, nhanh chóng xách đồ đạc vừa mua tiến vào bếp bắt đầu nhóm lửa nấu bữa tối phục vụ bà xã.

Căn hộ nhỏ này cấu trúc rất đơn giản, phòng bếp kiểu Mỹ, thông với phòng khách. Người ngồi trong phòng khách có thể nhìn rõ người trong bếp nấu nướng. Thấy Lăng Siêu vào nhà lập tức vội vã nấu cơm tối, Tiêu Thỏ cũng không tiện hỏi han nhiều, cũng chỉ tiến vào ngồi dựa lên ghế sofa nhìn hẩn nấu nướng.

Không thể không thừa nhận một điều, nhìn Lăng Siêu nấu cơm là một việc vô cùng hưởng thụ và khoan khoái thư giãn^[87].

Rõ ràng chỉ là một việc vô cùng thường thức trong cuộc sống, vào tay hẩn lại sinh ra thêm vài phần tao nhã trong đó. Nhìn qua những bước nấu không nhanh không chậm, hẩn lại làm vô cùng thanh thoát như mây trôi nước chảy, đặc biệt là khi nhìn đến vẻ mặt hẩn khi cắt thái thức ăn, ánh mắt chăm chú sâu thẳm như thể muốn hút người khác vào bên trong chìm đắm không thôi.

Tiêu Thỏ bỗng nhớ tới một câu: Đàn ông khi nấu cơm là lúc gọi cảm nhất.

Giờ đây, Lăng Siêu quả thật vô cùng là gọi cảm a...

Đang còn mê mẩn tâm hồn treo ngược cành cây, bỗng thấy hẩn đột nhiên quay lại, gương đôi mắt đen nhìn thẳng vào nàng, thấy vẻ mặt si mê của nàng xong, khóe môi lập tức khẽ cong lên nhẹ nhẹ. “Ngồi ngây ngốc ở đó làm cái gì? Còn không ra đây giúp anh sao?”

Đang say sưa nhìn lại bị hẩn nói vậy khiến cho Tiêu Thỏ có cảm giác có tật giật mình, liền vội vã bước vào bếp giúp một tay.

Nói là giúp một tay, thật ra đến nửa tay cũng chả cần nàng giúp, cái cần cắt gọt hẩn cũng cắt gọt xong, cái cần rửa hẩn cũng đã rửa sạch sẽ xong, Tiêu Thỏ chỉ còn biết đứng sau lưng hẩn, thi thoảng thò tay đưa cho lọ dầu ăn lọ muối lọ tương lọ dấm, còn phần lớn thời gian còn lại chỉ là đứng đó nhìn hẩn nấu ăn ở khoảng cách gần hơn hồi nãy. *(Hóa ra chàng tạo điều kiện cho nàng ngắm cho đã a!)*

Khác với lúc này ngồi xa xa nhìn, giờ đứng gần ngắm hẩn nấu ăn, lại có một cảm giác thân thiết đặc biệt. Nàng bỗng nhiên nhớ ra vài năm trước khi hẩn lần đầu tiên nấu cho mình ăn, khi đó chuyện cảm tình giữa hai người còn chưa thật sự rõ ràng, cảm giác朦朧 lung mờ ảo ấy giờ rõ ràng như làn hơi nước bốc lên từng đợt trên bếp nấu cơm, khiến người ta có chút ấm áp ngọt ngào trong lòng.

Không biết vì sao, bỗng nhiên nàng rất muốn ôm hẩn.

Lúc hai tay Tiêu Thỏ vòng từ sau lưng qua bụng hần, tay Lăng Siêu vốn đang đảo đồ ăn trên bếp bỗng dừng lại. Cảm giác ấm áp của người nàng dán vào lưng hần khiến hần như thấy trong đầu dáng vẻ nàng đang dụi dụi cọ cọ mặt vào lưng mình.

Cô gái này quả thật là đáng yêu mà.

Hần mỉm cười, tiếp tục động tác trên tay còn dang dở, nấu tiếp món sườn xào chua ngọt mà nàng thích ăn nhất. Hần còn nhớ về mặt nàng vô cùng thích thú lần đầu tiên hần nấu cho nàng, từ lúc ấy trong lòng hần cũng đã đặt quyết tâm, về sau cả đời này sẽ nấu ăn cho nàng.

Hạnh phúc đôi khi rất đơn giản, một món ăn ngon, một cái ôm, vậy là đủ rồi. *(Ôi ngọt ngào chết đi được... *mắt long lanh*)*

Thêm đường, thêm bột năng, chờ cho sôi nhẹ trở lại, món sườn chua ngọt nàng thích ăn nhất cũng đã xong xuôi.

Lăng Siêu cũng không vội vã dọn bàn, mà chỉ thò tay tắt bếp ga, lại với lấy chiếc vung nồi đặt kỹ càng lên nồi, bảo đảm cho hơi nóng sẽ không thoát ra ngoài, lúc này mới quay người lại, hôn lên môi nàng.

Nàng không kháng cự, thuận theo tự nhiên đem hai tay đang vòng qua hông hần quàng lên cổ.

Lòng bàn tay mềm mại, xoa xoa, chà sát lên phần da thịt mẫn cảm giữa gáy và vai hần, kích thích hần hôn càng nồng nàn hơn, trong cảm giác rằng môi hòa trộn, cũng như muốn hút lấy cả trái tim cả cơ thể người kia vào lòng.

Nụ hôn vừa xong, hai mắt Tiêu Thỏ trở nên mơ màng, mãi một lúc lâu sau mới chậm rãi thốt lên. “Nếu chờ tới khi chúng ta cùng già đi, anh vẫn nấu cho em ăn như vậy thì thật là tốt...”

Chờ tới khi chúng ta cùng già đi...

Bỗng dưng từ đáy lòng hần dâng lên một nỗi xúc động lớn lao khó mà kiềm chế nổi, hần liền xoay người áp nàng vào mặt tủ lạnh cạnh đó.

“Bà xã, anh yêu em.” Hần nói xong, lại hôn nàng một lần nữa. Có điều lần này không còn chỉ là quần quít môi thơm, mà hai tay cũng đã luồn vào trong áo len của nàng, khẽ khàng lướt qua làn da vùng eo thon mịn, thuận đà luồn ra sau lưng, ngón tay khẽ tháo rời móc áo trong của nàng...

Hần... vừa nói... hần yêu nàng sao?

Trong lòng đã biết rõ, nhưng tận tai nghe từ chính môi hần thốt ra, đầu óc nàng vẫn không tránh khỏi một chút mê ly, mãi tới khi bàn tay nóng rực của hần áp lên phần lưng của nàng, sau đó phần ngực vốn được bao chặt chẽ bỗng bung ra...

Tiêu Thỏ bừng tỉnh, bỗng dựng trong lòng có chút căng thẳng.

Nàng đã không còn lại một cô bé con nua tỉnh nua mê như lúc trước, những chuyện giữa nam và nữ, cũng sẽ thường được nhắc tới trong các chủ đề tán gẫu buổi tối trong phòng ngủ. Cũng như Đồng Đông Đông hay nói vậy, cái gì tới thì sẽ tới, nàng vốn không nên để ý. Chẳng qua... trong lòng vẫn có chút cảm giác bối rối, trái tim đập loạn xạ trong ngực nàng, như thể muốn phá tung lồng ngực mà ra vậy.

Bàn tay hần vẫn tiếp tục vuốt ve trên người nàng, môi hần cũng đã rời khỏi vành môi giờ hơi sưng lên của nàng mà đáp xuống cổ, vài lần lướt qua lướt lại xong, lại đột ngột ngoài suy nghĩ của nàng mà vươn lên khẽ cắn vào vành tai mềm mềm trắng nõn nà, khiến Tiêu Thỏ khẽ run lên một chút, đầu óc trống rỗng.

Như cảm giác thấy sự thay đổi của cơ thể nàng, Lăng Siêu bỗng ngừng lại nhìn chăm chú vào mắt nàng. Hai gò má nàng đã sớm ửng đỏ như trái đào chín, đôi mắt đen huyền giờ long lanh ướt rượt gợi cảm, ánh mắt sớm mê ly tự lúc nào.

Nhìn nhau vài giây, hần bỗng vòng tay ôm lấy eo nàng, tay kia vòng xuống sau hai chân đem nàng nhắc bổng lên bước nhanh về phía phòng ngủ.

Hành động đột ngột này của hần, khiến Tiêu Thỏ chột kêu lên theo phản xạ.

“Dừng!”

Chỉ một tiếng khẽ, khiến hần dừng lại.

“Bà xã, em không muốn sao?” Không phải hần muốn ép nàng, chỉ là trong mắt hần bỗng hiện lên chút bất an lo lắng.

Tiêu Thỏ vòng tay ôm cổ hần, giấu mặt vào hõm vai hần khẽ thì thầm. “Em chưa chuẩn bị tinh thần...”

Tiếng nói khe khẽ truyền vào tai khiến Lăng Siêu thật sự dừng bước mà quay lưng đưa nàng đặt lên ghế sofa, môi khẽ chạm lên trán nàng. “Dừng sợ, anh sẽ rất nhẹ nhàng mà...”

Nàng vẫn lắc đầu, cất tiếng nhỏ như muỗi kêu. “Sớm quá...”

Không chuẩn bị, là nàng hoàn toàn chưa chuẩn bị gì hết, tuy vừa rồi nàng vẫn cố thuyết phục bản thân thuận theo, nhưng khoảnh khắc hần bế bổng nàng lên, nàng vẫn không nén nổi phản xạ mà bật lời phản đối.

Không phải không muốn cùng với hần, mà chỉ là thật tình chưa có chuẩn bị sẵn sàng.

Nàng cúi đầu, hai người cùng yên lặng một hồi lâu, rồi bỗng nhiên bàn tay hần lại luồn vào bên trong áo nàng, tinh tế mà khéo léo cài lại dây áo trong cho nàng. Rồi sau đó, hần lại lần nữa áp môi lên trán nàng, một chiếc hôn phớt qua như chuồn chuồn lướt nước, hơi thở vừa

rồi vốn nặng nề hỗn hển giờ cũng đã bình thường trở lại. “Bà xã, anh yêu em, nên anh sẽ không ép buộc em.”

Rõ ràng là chỉ một câu đơn giản, lại khiến lòng nàng nóng rực lên, vừa ngẩng đầu định nói với hắn điều gì đó, thì điện thoại của Lăng Siêu reo vang.

Đầu bên kia truyền đến âm thanh lo lắng của Bát Giới. “Có chuyện rồi sư phụ! Ngộ Không có chuyện rồi!”

Chương 42

ĐÊM GIÁNG SINH

Lúc Tiêu Thỏ và Lăng Siêu vội vội vàng vàng chạy tới bệnh viện, đập vào mắt là cảnh Đồng Đông Đông sụt sùi khóc, mắt đỏ hoe đứng ngoài cửa phòng chụp X-quang, Bát Giới đứng bên khe khẽ an ủi.

Tiêu Thỏ căng thẳng trong lòng, vội vã chạy qua xem sao. “Đồng Đông, xảy ra chuyện gì thế? Ngô Không ra sao rồi?”

Thấy là Tiêu Thỏ, Đồng Đông Đông liền ôm chầm lấy nàng khóc òa lên, miệng không ngớt nói. “Đều là tại ta hết, tại ta hại Ngô Không...”

Tiêu Thỏ càng nghe càng sốt ruột. “Đồng Đông, trước tiên nín đã nào, rốt cuộc là có chuyện gì, từ từ nói ta nghe coi.”

Được Tiêu Thỏ vỗ về an ủi, Đồng Đông Đông mới kể lại từ đầu tới cuối chuyện xảy ra, tuy nàng nói hơi đứt quãng nhưng Tiêu Thỏ đại khái vẫn hiểu được chuyện tình.

Té ra là tối hôm nay Đồng Đông với Ngô Không cũng ra ngoài hẹn hò dịp Giáng Sinh, chỉ vì chuyện chỗ ngồi trong nhà hàng mà cãi vã với một đôi tình lữ khác. Ai ngờ đôi kia lại gọi điện thoại gọi một đám người tới giúp đỡ, lại còn đem Ngô Không đánh cho phải nhập viện.

Đồng Đông Đông kể xong, tiếp tục ôm Tiêu Thỏ tự trách bản thân. “Đều là tại ta, nếu không phải ta cứ nhất định cãi nhau với cô ả kia, Ngô Không cũng sẽ không có chuyện gì...”

“Thật quá đáng mà!” Tiêu Thỏ quả thật giận hết chịu nổi. “Sao lại có loại người hỗn đản như thế? Sao mi không báo cảnh sát?”

“Báo cảnh sát thì có lợi cái rắm chó ấy!” Bát Giới đứng một bên nhìn không nổi chửi bậy một câu. “Anh biết gã kia, là sinh viên trường ta đấy, nghe nói ba hắn làm quan to, quyền cao chức trọng mà!”

“Có quyền có chức thì đã sao? Không lẽ không có luật pháp sao?” Tiêu Thỏ tập võ từ nhỏ, ghét nhất là cái loại người cậy quyền cậy thế bắt nạt người khác như thế này.

Đồng Đông Đông nói. “Vừa rồi lúc bọn họ đánh nhau, ta có gọi điện báo cảnh sát đó chứ, nhưng kết quả là đám cảnh sát đó cũng biết đám côn đồ kia, còn quay lại đánh chúng ta nữa kia!”

Lần đầu tiên có người quen gặp phải chuyện này, khiến Tiêu Thỏ quả thật giận tới mức muốn thét ra lửa.

Đúng lúc đó, Ngô Không được thầy thuốc đẩy băng ca ra khỏi phòng chụp Xquang lưng lưng tới, khoe môi còn rách một khúc, nhìn qua bị thương quả là không nhẹ.

Vừa thấy Lăng Siêu và Tiêu Thỏ, anh ta lập tức trừng mắt nhìn Bát Giới. “Ta đã bảo là không sao, đệ còn gọi cho sư phụ làm gì?” Vừa nói lại động vào vết thương trên khoe miệng, khiến anh ta đau tới mức trợn mắt nhe răng.

“Bọn ta không tới, ai trả tiền viện tiền thuốc cho nhà người?” Sắc mặt Lăng Siêu cũng vô cùng khó nhìn, rõ ràng là cơn giận cũng không nhỏ chút nào.

“Sư phụ, là con sợ làm chậm trễ quá trình ‘cưới sớm đẻ sớm’ của người thôi... Ái ui!” Giờ vẫn còn tâm trạng đùa cợt, miệng lại bị đau cũng đáng đời.

Đồng Đông Đông vội vã lấy khăn tay ra ấn lên miệng anh ta. “Anh bớt nói đùa đi, bị thương như vậy rồi mà còn...” Vừa nói, mắt lại không nén nổi mà rơi lệ.

“Em đừng khóc, anh có sao đâu.” Ngô Không vội quay sang an ủi nàng. “Chỉ là bị người ta thui cho mấy đám thôi mà, chết thế nào được!”

“Anh còn nói gở nữa!” Hai mắt Đồng Đông đỏ hoe, vội bịt miệng anh ta lại.

Thấy hai người còn có tâm trạng cãi nhau, chứng tỏ hẳn Ngô Không không có gì đáng lo nữa. Tiêu Thỏ tạm an tâm liền theo Lăng Siêu đi nộp tiền viện phí.

Dĩ nhiên, trên đường đi đều là nói về chuyện này.

“Thật là quá bất công mà, chỉ vì có cha làm quan lớn mà có thể đánh người không cần chịu trách nhiệm hay sao? Đúng là cả nhà toàn lũ lưu manh!” Tiêu Thỏ chưa bao giờ gặp chuyện như vậy, nên không khỏi bất bình giận dữ thay cho Ngô Không.

“Trên đời này vốn là có nhiều chuyện bất công như vậy mà!” Lăng Siêu thần nhiên đáp lời.

Tiêu Thỏ ngẩn ra, giờ mới phát hiện hình như nãy giờ Lăng Siêu vẫn không hề mở miệng, cũng không hề tỏ thái độ gì đối với việc này. Rốt cục hẳn nghĩ gì về chuyện này nhỉ? Nghĩ thế nàng nhìn không được bên tiện miệng hỏi. “Vậy nếu là anh, anh sẽ làm thế nào?”

Câu hỏi này khiến Lăng Siêu bỗng thất thần một chút.

Nếu là hẳn, hẳn sẽ làm sao nhỉ? Để kệ người khác tự do bắt nạt hai người bọn hẳn sao? Dĩ nhiên không không thể nào! Nhưng nếu không thì biết làm sao bây giờ? Hẳn không thể như người khác có cha mẹ người thân làm chỗ dựa, nếu hẳn muốn bảo vệ cho nàng, chỉ có cách tự mình phải cố gắng trở nên mạnh mẽ mà thôi... Nghĩ tới đây, bỗng lòng hẳn có chút hối hận, lúc nãy ở nhà quả thật không nên vội vã lỗ mãng như vậy. Hiện giờ có quá ít thứ hẳn có thể cho nàng.

Thấy Lăng Siêu trầm tư không nói gì, Tiêu Thỏ cũng không tiện hỏi nhiều lời. Tự hắn sẽ có cách làm của hắn, điều này nàng hiểu rõ hơn ai hết sau từng đây năm chơi chung.

Hai người nộp viện phí cho Ngô Không xong, quay lại phòng bệnh, từ đằng xa đã nghe thấy tiếng gào thét đầy khỏe khoắn của Ngô Không nhà ta rồi.

“Anh đã nói anh không sao mà, giờ ngồi dậy chạy ra ướn nhau tiếp với lũ chúng nó cũng còn được nữa là! Hai người mau cho anh về ký túc đi chứ... Ái ui!”

Tiếng kêu cuối cùng, chắc chắn là do Đồng Đông Đông đã ra tay rồi. “Anh nhìn anh xem, mới xoa một cái đã gào lên đau đớn như heo bị chọc tiết (*à cái này là LV thêm vào*) còn không chịu nằm viện sao? Cho anh đau chết đi cho chừa!”

“Bà xã, hồi này em còn khóc lóc mùi mẫn thương tâm sao chỉ mới chớp mắt một cái đã hung hăng hùng hổ mưu sát chồng em thế hả...”

Âm thanh cãi nhau văng vẳng ấy cho thấy giờ tình trạng hai người đó không còn gì đáng ngại nữa rồi. Tiêu Thỏ rút cục có thể thở phào nhẹ nhõm, định vào phòng bệnh chào tạm biệt mọi người đi về.

Vừa mới vào cửa liền thấy một dáng người vô cùng quen thuộc trong phòng.

Giang Hồ?

Nếu không phải Đồng Đông Đông gọi một tiếng sư huynh, Tiêu Thỏ quả thật khó mà tin nổi vị thầy thuốc mặc áo blu trắng, vẻ mặt vô cùng chân thành tận tụy trước mặt chính là gã Giang Hồ tự cao tự đại không coi ai ra gì kia.

Chỉ thấy anh ta đang khám cho Ngô Không, rồi ghi ghi chép chép cái gì đó vào tập giấy trên tay, chăm chú tới mức không phát hiện hai người Tiêu Thỏ bước vào.

“Sư huynh, Ngô Không thế nào rồi ạ,” Đồng Đông Đông giờ lại bắt đầu lo lắng tình hình sức khỏe của người yêu mình.

“Xem bản chụp X-quang thì phần chân chỉ là trẹo một chút không có gì đáng lo. Có điều có khả năng não bộ hơi chấn động một chút, tốt nhất vẫn nên nằm đây theo dõi một đêm rồi hãy xuất viện. Hôm nay tôi trực đêm, nếu cậu ta có gì bất thường em cứ trực tiếp tìm đến tôi là được.” Thái độ anh ta vô cùng chuyên nghiệp, giọng nói cũng thân thiết vô cùng, không có chút nào là kiêu căng ngạo mạn hết.

“Cám ơn sư huynh. Tôi nay em sẽ ngồi đây trông anh ấy.”

“Anh cũng sẽ ngồi cùng với Đại sư huynh.” Bát Giới nói.

“Không sao, tôi sẽ bảo y tá cầm thêm vài cái chăn đến cho hai người.” Nói xong anh ta ngẩng đầu lên, và nhìn thấy Tiêu Thỏ đứng ngoài cửa.

Khoảnh khắc hai ánh mắt chạm vào nhau, trong mắt anh ta lóe lên một tia gì đó là lạ, có điều ngay khi nhìn thấy Lăng Siêu bên cạnh Tiêu Thỏ, tia là lạ đó lập tức biến mất, anh ta gạt đầu khẽ. “Tiêu sư muội.”

Tuy nói nàng không có thiện cảm với anh ta, nhưng dù sao mình cũng đã choảng cho người ta một trận, nếu anh ta nhớ thù nhớ oán, trút giận lên đầu Ngô Không thì có phải là hại anh ấy hay không? Nghĩ vậy, Tiêu Thỏ cũng chỉ đành giả vờ ngoan ngoãn gạt đầu chào anh ta. “Chào sư huynh.”

Giang Hồ cười khẽ, vẻ mặt tự nhiên như thể chưa từng có gì xảy ra...

Liệu có thể nào anh ta thật sự là không ghi thù nhớ oán như vậy không nhỉ? Tiêu Thỏ càng nghĩ càng thấy khả năng ấy thật khó xảy ra với kiêu của anh ta, mãi tới khi Giang Hồ ra khỏi phòng bệnh rồi nàng vẫn còn cúi đầu suy nghĩ.

“Nghĩ gì mà ngẩn ra thế hả?” Lăng Siêu búng một cái lên trán nàng.

Tiêu Thỏ tỉnh lại, vẻ mặt hoàn toàn mờ mịt.

Cô nhóc này lúc nào cũng thế, mỗi khi suy nghĩ cái gì đều để hết tâm trí vào đó, tàu hỏa lao ầm ầm tới có khi cũng không nhận ra. Lăng Siêu bắt đầu dĩ cười khẽ, tâm trạng cũng không còn u ám như hồi nãy. Hắn vươn tay ra xoa xoa chỗ vừa bị búng trên trán nàng rồi khẽ nói. “Đi nào.”

“Đi đâu?” Tiêu Thỏ tiếp tục mờ mịt.

Hắn nháy nháy mắt. “Đương nhiên là đi chơi Giáng Sinh...”

Họ từ bệnh viện về lại căn hộ của Lăng Siêu, giờ hết đồng hồ ăn hồi nãy chưa động tới ăn sạch sành sanh, dọn bàn dọn bếp cũng đã hơn mười hai giờ đêm.

Tuy nói thật ra đây không thể tính là bữa tiệc Giáng Sinh gì hết, nhưng Tiêu Thỏ lại ăn vô cùng nhiệt tình, ngay cả đĩa sườn chua ngọt nguội ngắt cũng bị nàng chén sạch sẽ như gió thổi mây tan.

“Em đói đến thế cơ à?” Lăng Siêu mỉm cười.

Tiêu Thỏ xoa xoa bụng, vô cùng hài lòng thỏa mãn nheo nheo mắt. “Dĩ nhiên là đói rồi, từ trưa tới giờ em có ăn gì đâu!”

“Thật là mất hết cả hình tượng thực nữ!”

“Trước mặt anh em còn cần giữ hình tượng thực nữ cái gì a?” Nàng tiếp tục xoa xoa bụng một cách không-hề-thực-nữ.

“Ăn no tới vậy cơ à?”

“Chứ sao?” Tiêu Thỏ làm vẻ mặt như thể nó phát ói tới nơi.

“Anh cũng xoa bụng em nhé!”

“... Oái! Không cho!”

Quả nhiên, kẻ nào đó lúc nào cũng có thể chụp lấy cơ hội mà giở trò lưu manh ra.
T_____T (Cơ mà ta, và nàng đều thích, Thỏ Thỏ nhờ!)

Chờ tới khi lưu manh cũng lưu manh xong, không khí vui vẻ lại yên lặng xuống, Tiêu Thỏ ngáp một cái, bỗng có chút buồn ngủ a.

“Tặng này.” Một cái hộp nhỏ được chìa ra trước mặt nàng.

Con buồn ngủ lập tức bay mất, Tiêu Thỏ nhìn nhìn cái hộp được gói ghém rất đẹp ngo ngác hỏi. “Đây là cái gì?”

“Quà chứ cái gì.”

Thật không ngờ hần cũng chuẩn bị quà cho nàng. Không biết là gì nhỉ? Nàng vô cùng hưng phấn khê khàng tháo bỏ lớp giấy bọc bên ngoài một cách cẩn thận, vừa nhìn đến bên trong, chính là một chiếc di động mới màu trắng tinh, đúng loại nàng thích. *(Aaaaa, ta cũng muốn quà cơ!)*

“Có thích không?”

“Có!” Tiêu Thỏ vui vẻ gật đầu, còn chưa kịp mở miệng nói lời cảm ơn, Lăng Siêu lại chìa tay ra. “Của anh đâu?”

“Cái gì cơ?”

“Quà.”

Tiêu Thỏ ngẩn người méo mặt, sao anh biết em có chuẩn bị quà mà đòi? *(O hay, thế không được đòi quà à! Mà có cặp nào nam đòi nữ quà như thế này không nhỉ, toàn thấy ngược lại hà!)*

“Không có sao?” Hần nhúu mày, vẻ mặt y chang một đứa bé đòi ăn kẹo mà không được ăn.

Khó có thể nhìn thấy vẻ mặt thú vị này của Lăng đại công tử, Tiêu Thỏ dĩ nhiên không tha cho cơ hội trêu chọc hần thế này. “Đúng, không có.” Nàng phẩy phẩy tay.

“Vậy thì không có cách nào khác rồi...”

“Là sao?? Ừm...”

Đôi môi như cánh hoa đào của nàng lần này là lần thứ ba bị ‘cướp’ trong tối nay rồi, cũng như hai lần trước, nàng lại bị hôn tới mức đầu óc trống rỗng, choáng váng, hai mắt mờ màng mê ly.

Hắn hài lòng buông nàng ra, rồi đưa tay lên xoa xoa cằm lẩm bẩm, vẻ thật tình suy nghĩ. “Không có quà, thôi quà này cũng được, có điều hình như chưa đủ thì phải...” Sau đó, lại quay sang chuẩn bị cúi xuống ‘kiếm quà’ tiếp. *(Ha ha, mặt dày, cơ mà ta và một cơ số không nhỏ những người đọc những dòng này vẫn thích!)*

“Từ từ!” Tiêu Thỏ kịp thời tỉnh ra, lập tức vô cùng hối hận quyết định trêu chọc hắn hồi nãy của mình. Lãng đại công tử là kẻ nào kia chứ, ở chung với hắn, kiểu gì kẻ bị thiệt lớn nhất vẫn là nàng mà thôi.

Vì cực lực tránh cho mình bị tổn thất lớn hơn, Tiêu Thỏ đành phải mò lấy món quà mình đã chuẩn bị kỹ lưỡng kia ra, mặt cau cau có có ném cho hắn. “Đây, này thì quà!”

“Chả có thành ý gì cả.” Lãng Siêu bĩu môi, mở cái hộp nhỏ ra, vừa nhìn thấy chiếc nhẫn lập tức sững sốt ngẩn ra.

“Sao, anh thích chứ?” Tiêu Thỏ cười vô cùng đắc ý.

Lãng Siêu vẫn trong tình trạng ngạc nhiên ngẩn ngơ như thế, mãi một lúc lâu sau mới từ từ lấy lại được tinh thần, quay sang hỏi. “Bà xã, ý em là... em đang cầu hôn anh phải không?”

Nhẫn? Cầu hôn? Trời ơi, làm quái nào mà nàng không nghĩ ra điều này cơ chứ?

Thế là ngày hôm đó, Tiêu Thỏ lại đứng hình trong gió lần thứ N...

Chương 43

KÌ NGHỈ TRƯỚC TẾT

Lễ Giáng Sinh vừa qua, ngày tháng liền vùn vụt trôi, thoáng chốc đã tới kỳ thi học kỳ.

Khoa Y tá học kỳ đầu tiên này chương trình cũng tương đối nhẹ nhàng, chỉ thuộc các môn cơ bản mà không có môn nào mang tính chuyên nghiệp quá mức cả. Thế nên Tiêu Thỏ ra khỏi phòng thi xong, tự cảm thấy vô cùng sảng khoái, nhưng mà Nghê Nhĩ Tư lại khác. Nàng ta trưng ra vẻ mặt nhăn nhó như quả mướp đắng, miệng không ngừng rên rỉ. “Thôi xong rồi, mình xong đời rồi! Mình xong đời rồi...”

Tiêu Thỏ thấy thế vội vàng an ủi. “Ta nghe người ta bảo các thầy cô giáo ở đại học không hay làm khó sinh viên đâu, mi đừng lo lắng quá.”

“Thật không?” Nghê Nhĩ Tư nửa tin nửa ngờ.

“Thật mà! Sẽ qua được thôi, mi cứ yên tâm đi!” Đồng Đông Đông cũng lên tiếng trấn an bạn.

Nghê Nhĩ Tư cuối cùng cũng an tâm. “Vậy thì tốt...”

“Kể cả không qua được, bây giờ mi lo lắng cũng vô ích.” Hạ Mạt đứng cạnh lạnh lùng thốt.

Vì vậy, Nghê Nhĩ Tư lại tiếp tục gục đầu ủ rũ.

Thật ra Hạ Mạt tuy độc mồm độc miệng, nhưng lời nàng không phải không có lý. Thi cũng thi rồi, lo lắng thì có ích lợi gì? Chi bằng tích cực tận hưởng cuộc sống, lên kế hoạch cho tốt kỳ nghỉ sắp tới.

“Tết năm nay, cả nhà ta sẽ đi du lịch ở Tam Á ^[88].” Đồng Đông Đông vừa xếp đồ vào hành lý, vừa vui vẻ kể về chuyến du lịch dịp Tết của mình.

“Tốt quá, ta rất háo hức nhìn ảnh mi mặc áo tắm nha!” Vừa nói tới kỳ nghỉ lễ, nỗi muộn phiền của Nghê Nhĩ Tư lập tức tan thành mây khói.

“Ảnh ta mặc áo tắm thì có gì hay mà nhìn? Tới lúc đó ta sẽ cầm máy ảnh, chụp hết sạch đám mỹ nam trên bờ biển, muốn dáng cao có dáng cao, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn body chuẩn có body chuẩn... Ha ha ha...” Đồng Đông Đông nói tới đây, không nén nổi một tràng cười gian tà cuồng loạn.

Tiếng cười này khiến Tiêu Thỏ xây xẩm mặt mũi, chỉ còn biết tốt bụng nhắc nhở nàng ta.

“Cẩn thận Ngô Không ăn dấm chua nhá!”

“Mi lo cho ta làm gì?” Đồng Đông Đông lườm nàng một cái. “Đi mà lo cho Lăng đại công tử nhà mi ấy, cẩn thận Tết này anh ấy không về nhà, mà ở ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt cho mà xem!”

“Cái gì? Chàng Lăng Siêu đẹp trai không về nhà Tết này sao?” Nghe Nhĩ Tư như bắt được tần số buồn chuyện, hai mắt lập tức sáng ngời.

Tiêu Thỏ gật đầu. “Kỳ nghỉ đông này anh ấy sẽ tới thực tập ở công ty của một sư huynh, tạm thời sẽ không về nhà.”

Thật ra chuyện này Lăng Siêu cũng mới nói cho nàng đúng hôm Giáng Sinh ấy. Hôm đó Lăng Siêu cố tình đưa nàng tới căn hộ đó, cũng chính là căn hộ hắn chuẩn bị cho kỳ nghỉ đông này. Năm nay hắn sẽ tới thực tập ở công ty của Diệp Tuấn, việc này đã được hai người quyết định từ trước rồi. Chuyên ngành của Lăng Siêu vốn là kinh tế, mà công ty của Diệp Tuấn lại đang cần người chuyên ngành này, nên hắn có thể tới đó làm, tích lũy kinh nghiệm làm việc cũng là lẽ tự nhiên thôi.

Thế nên khi Lăng Siêu kể cho nàng chuyện này, Tiêu Thỏ cũng vô cùng tán thành. Có điều hắn sẽ ở lại thành phố Z thực tập, hai người sẽ không thể về nhà ăn Tết cùng như mọi năm, cứ nghĩ tới việc này trong lòng nàng không khỏi có chút mất mát.

“Thỏ Thỏ, mi để lại một mình anh chàng đẹp trai đó ở đây, sẽ rất nguy hiểm đó nha!” Nghe Nhĩ Tư nói.

“Nguy hiểm gì cơ?”

Lập tức Nghe Nhĩ Tư trở nên nghiêm túc. “Mi nghĩ mà xem. Tết Âm lịch vốn là dịp tụ họp đoàn viên gia đình. Mi lại để Lăng sư huynh đẹp trai ngồi ngồi ở lại cái chốn thành phố không người quen biết này. Anh ấy nhìn cảnh người người đoàn viên, nhà nhà tụ họp, chắc chắn trong lòng sẽ rất khổ sở. Nhớ ra hôm nào đó đêm dài lạnh lẽo, yên tĩnh, anh ấy cảm thấy cô đơn, tịch mịch, lạnh lùng...”

Nàng ta càng nói càng khoa trương, khiến Tiêu Thỏ sầm hết cả mặt.

“Làm gì tới mức nghiêm trọng thế, mi đang viết kịch bản điện ảnh đấy à?”

“Cái này không thể nói thế được! Nghệ thuật cũng là phản ánh cuộc sống mà thôi. Mi cứ xem TV chiếu đầy ra đấy, chuyện ngoại tình, kẻ thứ ba xen vào, chuyện nào không phải do cuộc sống cô đơn vắng vẻ? Thỏ Thỏ, mi không thể bắt cản thế được, để cho hồ ly tinh có cơ hội xen vào, tới lúc đó nếu lỡ xảy ra thật, chỉ thấy người nay cười, có ai quan tâm tới người xưa khóc đâu...”

“Thôi đi! Nghe Nhĩ Tư, bịt cái miệng nói nhảm của mi lại coi!” Đồng Đông Đông ném vèo cuốn sách qua. “Mi thôi cái màn kích động quần chúng được rồi đấy. Lăng đại công tử

của chúng ta thuộc loại đạt giải Oscar thành tựu cả đời yêu bà xã^[89] rồi. Nếu anh ta mà cũng làm cái trò ăn vụng bên ngoài, trên thế giới này sẽ không có đàn ông tử tế!

“Thì thế giới này vốn không có đàn ông tử tế mà!”

.....

Hai người kia đấu võ mồm hào hứng không dứt, Tiêu Thỏ đứng một bên chỉ biết nhăn nhó mặt mày. Giải Oscar thành tựu cả đời yêu bà xã? Còn giải Nobel thành tựu cả đời dành cho ông xã ngoan thì sao! > ____ <

Có điều nói đi cũng phải nói lại, nghe cũng sướng tai ra phết...

Đúng lúc Tiêu Thỏ đang miên man suy nghĩ, Lăng Siêu liền gọi tới.

“Hành lý đã dọn dẹp xong chưa?”

“Cũng ổn ổn rồi.”

“Mẹ anh mới gọi tới, nói là phải chiều muộn muộn mới có thể lái xe tới.” Lần này về nhà, tuy Lăng Siêu không về, nhưng Lăng nương vẫn một mực kiên trì đòi tới đón Tiêu Thỏ. Nói trắng ra là con dâu nhà mình thì phải xe nhà mình đón mới an tâm.

“Giờ em ra sân vận động đi vậy, đội bóng rổ có trận đấu.”

Do gần đây thi cử liên miên nên đội bóng rổ đã lâu không có hoạt động gì. Nàng thân là phó quản lý đội bóng giờ cũng nên tới đó xem sao. Đầu nghĩ vậy, nên Tiêu Thỏ lập tức đáp ứng Lăng Siêu, thay quần áo xuống nhà.

Thời tiết dù vẫn lạnh, nhưng mặt trời mùa đông lại đang rực rỡ chiếu sáng chói lọi vô cùng. Tới khi Tiêu Thỏ tới sân vận động, trận đấu đã ở giai đoạn nóng bỏng ngang với mặt trời.

Theo lệ thường của đội bóng rổ trường Z, trước khi hết mỗi học kỳ đều có tổ chức một trận đấu giao hữu, đối thủ thường mỗi lần đều khác nhau. Lần này đối thủ được mời tới chính là đội bóng rổ chuyên nghiệp thuộc khoa Thể dục thể thao, người nào cũng cao to khỏe mạnh lực lưỡng, sức chiến đấu hơn hẳn.

Tiêu Thỏ vào sân bóng đã thấy Lăng Siêu đứng trong sân nên không tiện chào hỏi hẳn mà chỉ lên khán đài tìm một vị trí gần đó ngồi xuống theo dõi.

Do là cuối học kỳ, rất nhiều sinh viên đều đã nhanh chóng về nhà. Trên khán đài người xem cũng chỉ có lác đác dăm ba người, nhưng cũng không ảnh hưởng tới nhiệt tình của trận đấu. Chỉ trong chốc lát tất cả đám cầu thủ dưới sân đều mồ hôi nhễ nhại.

Tiêu Thỏ yên lặng xem đấu, thấy Lăng Siêu khi đối mặt với đám sinh viên Thể dục vô

cùng thể lực này vẫn luôn duy trì sự bình tĩnh trầm ổn, không có chút nào bối rối. Chỉ trong vòng mười phút, hắn đã liên tục ghi điểm vào rổ, đồng đội cũng vô cùng yên tâm chuyển bóng cho hắn liên tục.

Hắn chính là một người như vậy, rõ ràng không nói năng đao to búa lớn làm gì, nhưng bất luận lúc nào cũng có thể trở thành đối tượng cho người khác ý lại. Có lẽ đây là khí chất vương giả mà truyện hay nhắc tới nhỉ... Ngay lúc Tiêu Thỏ mê man nhìn Lăng Siêu chơi bóng, trong lòng tràn ngập những suy nghĩ lung tung, Lăng Siêu vừa nhận được một cú bóng do đồng đội chuyển sang bỗng hướng ánh mắt quay sang nhìn thẳng lên khán đài về phía nàng, khoe miệng cong lên thành một nụ cười vô cùng âm áp.

Trong lòng bỗng dậy lên một cảm giác vô cùng ngọt ngào, nàng đang định giơ tay lên vẫy hắn, một bóng người bỗng vụt tới chắn trước Lăng Siêu, sau đó nhanh như sét đánh nhào tới chỗ Lăng Siêu đang định ném bóng vào rổ rồi đẩy hắn ngã rầm xuống mặt sân.

Sự thể xảy ra một cách đột ngột khiến trong lòng Tiêu Thỏ giật thót một cái, bật người đứng dậy chạy vội xuống sân bóng.

Trên sân, toàn bộ thành viên đội bóng rổ đã vây chặt chung quanh chỗ Lăng Siêu vừa ngã, vài người nóng nảy lập tức kéo gã vừa gây ra họa kia. Rõ ràng một cuộc xung đột sắp sửa nổ ra khó mà tránh khỏi.

“Tôi không sao.” Lăng Siêu phui phui quần áo ý bảo đồng đội đừng xúc động.

“Nhưng hắn ta rõ ràng cố ý phạm quy mà.” Đồng đội hắn giận dữ quát.

“Mất mảy có trông không mà bảo tao cố ý? Tự mình đứng không vững thì đừng trách người khác!” Kẻ kia vô cùng hung hăng, vẻ mặt chỉ có thể gọi là lưu manh thú dữ.

“Cậu muốn gây sự phải không? Có giỏi thì...”

“Đừng cãi nhau.” Lăng Siêu ngắt lời đồng đội rồi đứng thẳng lên.

Tiêu Thỏ vội chạy qua đó dìu hắn đứng lên.

“Anh không sao.” Hắn vỗ vỗ tay nàng, giọng nói vô cùng dịu dàng.

Nghe được hắn muốn an ủi nàng, Tiêu Thỏ dù đã yên tâm hơn nhưng vẫn không nén được nắm chặt lấy bàn tay hắn.

Lăng Siêu lật tay lại cầm lấy tay nàng, ngẩng đầu lên nói với đồng đội. “Sân bóng là thể, khó tránh va chạm. Đừng cãi nhau sẽ tổn thương tới hòa khí.”

“Đấy, nói thế mới giống tiếng người chứ!” Kẻ vừa đẩy hắn ngã không khách khí chút nào còn nói mĩa.

“Được rồi được rồi, nếu không sao thì tiếp tục trận bóng thôi!” Huấn luyện viên hai bên

cũng bước ra hòa giải, khiến mọi chuyện bình ổn trở lại.

Do Lăng Siêu bị đau chân, không thể tiếp tục chơi, nên huấn luyện viên lập tức thay hẳn ra để người khác vào.

Tiêu Thỏ đỡ hẳn vào phòng thay quần áo. Trên đường đi nàng không nhìn được căn nhà. “Vừa rồi người kia rõ ràng là cố ý đẩy mà, em ngồi trên khán đài nhìn thấy rõ ràng!”

Lăng Siêu không nói gì, chỉ hơi hơi nhếch môi lên.

“Anh còn cười được sao, suýt dọa em muốn chết!” Năm đó bản thân còn nhỏ không hiểu biết, làm hại Lăng Siêu bị gãy chân. Từ đó về sau chân trái của hắn cứ vào mùa mưa ẩm ướt lại lên cơn đau nhức. Nếu không phải một lần Lăng nương lỡ miệng kể, nàng còn không biết mình đã gây ra họa lớn thế nào. Bởi vì chuyện đó khiến Tiêu Thỏ vẫn không ngớt áy náy, hiện giờ lại thấy có kẻ to gan thiếu chút nữa làm chân hắn lại bị thương lần nữa, dĩ nhiên nàng chỉ hận không thể đi liều mạng với kẻ kia. *(Hí hí, đừng đi liều mạng với ai làm gì, Lăng Siêu chỉ cần cung lấy thân báo đáp là được rồi cung!)*

“Em quan tâm tới anh sao?” Lăng Siêu cười hỏi.

Lúc này rồi còn có lòng đùa giỡn nữa, Tiêu Thỏ quả thật là tức điên chỉ muốn đập cho hắn một cái.

Thấy Tiêu Thỏ mặt mày như sắp có bão lớn, chuẩn bị nổi trận lôi đình, Lăng Siêu giờ mới vỗ vỗ má nàng. “Được rồi, anh không trêu em nữa. Chân anh quả thật không sao mà, không tin em nhìn xem.” Dứt lời liền nhảy nhót vài cái tại chỗ.

Gi? Quả là giống như không có việc gì. Tiêu Thỏ nhớ lại dáng vẻ cà thọt hồi nãy của hắn, nhất thời chả hiểu gì cả.

“Em nhìn gã số năm áo đen kia xem.” Lăng Siêu bỗng chỉ chỉ xuống sân.

Áo đen số năm? Tiêu Thỏ nhìn theo hướng tay hắn chỉ, đúng là cái gã cao to hồi nãy đẩy ngã Lăng Siêu. Nhìn qua hắn cao khoảng một mét chín mươi, cơ thể phát triển, hai bắp tay có hai múi cơ bắp to đùng có thể so với cái ấm trà, bảo sao có thể dễ dàng đẩy người ta thoải mái như vậy. Nàng quả thật muốn nhào xuống hung hăng đập cho gã kia một trận.

“Hắn chính là kẻ đã đánh Ngô Không đấy.”

“Cái gì?” Tiêu Thỏ lắp bắp kinh hãi. Nàng nghe Bát Giới nói người đánh Ngô Không cũng là sinh viên trong trường, không ngờ lại chính là người này, chẳng trách hồi nãy dáng vẻ gã kia vô cùng hung hăng ngạo mạn không coi ai ra gì.

“Em muốn báo thù cho Ngô Không sao?”

“Không muốn!” Tiêu Thỏ nắm chặt nắm đấm lại. “Em muốn báo thù cho anh.

Lăng Siêu sững sốt, rồi lập tức khoái trá cười phá lên. Có thể chứ! Thế mới đúng là bà xã ngoan nhà mình! (*Hí hí!*)

Vì thế, trận bóng đi được nửa đường, gã trung phong của đội bóng khoa Thẻ dục, cầu thủ mặc áo thi đấu màu đen mang số năm bỗng đứng không hiểu tại sao tự dưng đập phải một chai nước, lập tức ngã chổng vó lên mặt sân một cách vô cùng hoa lệ.

Bạn hãy tưởng tượng mà xem, một mãnh nam thân cao thước chín cả người cơ bắp cuộn cuộn có thể so với cái ấm trà, đột nhiên ngã cái rầm xuống sân bóng rổ, may mà mặt sân bóng đủ rắn chắc, bằng không lãnh đạo trường học sẽ phát khóc mất! (**cười lẩn lộn**)

Ngã một lần dĩ nhiên là chưa đủ đô, vất vả lắm gã ta mới đứng lên được, vừa mới chơi chưa được vài phút, rầm...

Lại ngã.

Đủ sướng khoái a! Thật là thảm không đành lòng nhìn mà!

Tiêu Thỏ nhắm mắt lại, quay sang nhìn Lăng Siêu. “Em xem không nổi nữa rồi, mình đi thôi.”

Ra khỏi sân bóng, quả nhiên tâm trạng tốt hơn nhiều. Tiêu Thỏ đề nghị đi dạo trong khu rừng nhỏ gần đó.

Cạnh khu nhà lớp học phía Tây trường đại học Z có một khu rừng be bé, khu rừng nhỏ này lại có một cái tên nghe ra đã đượm mùi gian tình: Tiểu Thụ Lâm. Mới nghe tên đã biết nơi này chuyên dành cho các đôi lứa tới hẹn hò bí mật, ‘đánh dã chiến’ (*ack ack, tại mình BT hay tại tác giả BT mà mình lại nghĩ ra ‘cái gì đó’ nhỉ? o___o*). Có điều bình thường Tiêu Thỏ chẳng bao giờ hẹn hò với Lăng Siêu ở đây. Thứ nhất, Lăng Siêu rất khinh thường vụ hẹn hò bí mật này, hẳn luôn luôn quang minh chính đại mà làm. Thứ hai, Tiêu Thỏ quả thật chịu không nổi việc hai người đang đi tự dưng có một số hình ảnh bất nhã không trong sáng đập vào mắt... Rất không trong sáng a! (*Ờ, là tác giả BT: ”>*)

Có điều hôm nay do mọi người đều về nhà cả rồi, trong Tiểu Thụ Lâm cũng chẳng còn ai, cho nên đi đi một chút cũng chẳng sao.

Hai người tay trong tay đi một lúc. Tiêu Thỏ vẫn cúi đầu không nói câu nào.

Lát nữa nàng phải về nhà rồi. Tuy cách không xa xôi lắm, nhưng xét cho cùng vẫn không thể thường xuyên gặp hẳn... Có chút không nỡ chia tay.

“Sao thế, không nỡ xa anh?”

Một lời của hắn chạm đúng suy nghĩ trong lòng nàng, dĩ nhiên là Tiêu Thỏ không thừa nhận rồi. “Bớt tự yêu chính mình đi! Không cần nhìn thấy anh em còn vui chẳng hết!”

Hắn không đáp lời nàng, chỉ tiếp tục nói. “Yên tâm đi, ngày nào anh cũng sẽ gọi điện cho em.”

“Ai muốn anh gọi điện chứ? Thật lãng phí!”

“Mỗi ngày gọi ba lần, đủ không?” Hắn tiếp tục ‘độc thoại’.

“Em sẽ tắt máy!”

“Hay anh mua webcam gắn vào máy tính nhi...” Hắn lẩm bẩm khẽ trong miệng.

Này, anh đừng có không thèm quan tâm em nói gì chứ! T_____T

“Nếu em vẫn lo lắng...” Lăng Siêu bỗng dừng lại vươn tay về phía cổ nàng, chiếc nhẫn trên tay hắn chạm phải chiếc dây chuyền trên cổ. “Đằng nào em cũng trói anh lại rồi còn gì?”

Tiêu Thỏ sững sốt, rồi lại đứng hình trong gió.

Là ai? Là ai đã cả gan khuyên nàng mua nhẫn làm quà Giáng Sinh cho hắn cơ chứ? Nàng muốn bóp cổ người đó! Bóp cổ chết a! Bóp cổ a!

Có điều sự đã tới nước này, bóp cổ ai cũng chả còn tác dụng gì, chiếc dây chuyền trên cổ Tiêu Thỏ chỉ sợ là đã trói người nào đó lại cả đời. Hay nói cách khác, nàng đã bị người nào đó xích cổ cả đời dắt đi...

Haizzzz! Ai bảo nàng ngốc?

Chương 44

NGHỈ TẾT NGUYÊN ĐÁN

Sáng sớm hôm sau khi Tiêu Thỏ về tới nhà, nàng không ngủ nướng cho lại giấc, cũng không nhào vào xử lý bữa tiệc lớn do ‘mẫu hậu’ đích thân tỉ mỉ nấu nướng, mà trước tiên là chạy tới quảng trường kỹ thuật số mua một cái webcam.

Lăng Đại công tử đã có lệnh rõ ràng, mỗi ngày nhất định không nhìn thấy phương dung của kiều thê là không được.

Đáng tiếc là, webcam tuy đã mua về, nhưng nàng Tiêu Thỏ nhà chúng ta vốn là một kẻ mù tịt về máy tính nên không biết cài đặt. Lắp vào chờ cả nửa ngày mà máy tính vẫn không có phản ứng nhận webcam, nàng đành bất đắc dĩ chạy ra nhờ ba mình.

Ba nàng vừa nghe nói con gái lắp webcam là để chat thường xuyên với Lăng Siêu, lập tức đổi sắc mặt bày ra bộ dáng ta-già-rồi-làm-sao-biết-dùng-máy-tính, liên tục lắc đầu thở dài. “Haizzzz, già thật rồi, không theo kịp thời đại rồi!”

Còn nói sao, con gái mình còn chưa gả cho nó, làm sao có thể để cho tiểu tử Lăng Siêu kia chiếm tiện nghi thế chứ?

Thấy ba mình cũng không làm gì được, Tiêu Thỏ đành phải vứt webcam qua một bên, gõ cái tin nhắn gửi cho Lăng Siêu: Webcam mua rồi, nhưng không cài được.

Chỉ trong chốc lát, Lăng Siêu gửi tin nhắn lại trả lời, chỉ có hai chữ: Đồ ngốc!

Ngây ngốc nhìn cái tin nhắn ngắn ngủn kia một lúc, Tiêu Thỏ bỗng dung ngộ đạo.

Mình đang làm cái quái gì thế này? Lăng Siêu nói phải mua webcam, nàng liền cun cút đi mua. Lăng Siêu nói muốn chat có hình, nàng liền nghiên cứu cả nửa ngày làm thế nào cài webcam để chat. Lăng Siêu nói nàng là đồ ngốc, nàng còn thật sự biến thành đồ ngốc thật thà ngoan ngoãn nghe lời hần sao?

Hừ, trời cao, hoàng đế ở xa ^[90], webcam á, bốn cô nương cóc thềm cài đấy, xem nhà ngươi làm gì được ta nào?

Cứ nghĩ như thế, Tiêu Thỏ vứt bég cả webcam lẫn điện thoại di động qua một bên, khoan khoái đi ăn cơm còn hơn.

Ăn cơm xong, nàng liền ngồi lọt thỏm trên ghế sofa ngoài phòng khách xem TV. Bởi đang là kỳ nghỉ đông, đài truyền hình bắt đầu chiếu liên tục mỗi ngày mười hai tập phim truyền hình các loại. Hôm nay lại vừa vắn chiếu đến một bộ phim võ hiệp kỳ tình TVB, đúng

loại Tiêu Thỏ thích nhất. Nàng ngồi xem vô cùng khoái chí, quên luôn cả thời gian trôi.

Xem tới lúc chiều muộn, chuông cửa bỗng réo liên hồi.

Nàng vô cùng lưu luyến cái ghế và cái TV nhưng vẫn phải đứng lên đi ra mở cửa, bên ngoài là một chàng trai vô cùng lạ mặt.

“Xin hỏi có phải Tiêu tiểu thư không?”

Tiêu Thỏ cả đầu mờ mịt không hiểu gì cả. “Đúng, tôi họ Tiêu đây, xin hỏi có việc gì vậy?”

“Chào cô, tôi là nhân viên công ty XX chuyên cung cấp người giúp việc, được sự ủy thác của Lăng tiên sinh nên tới giúp cô lắp webcam.”^[91]

Người giúp việc? Lắp webcam? Tiêu Thỏ thật muốn khóc mà, đúng là chỉ có Lăng Siêu mới nghĩ ra được, xem chừng công ty chuyên cung cấp người giúp việc kia cũng là lần đầu tiên nhận được yêu cầu lắp webcam thế này.

Nếu người ta đã tới, dĩ nhiên không thể để anh ta về thế được. Tiêu Thỏ đành phải mời anh ta vào nhà.

Không hổ danh nhân viên chuyên nghiệp, chỉ cần năm phút là đã lắp đặt xong webcam. Đã thế lắp xong còn hỏi xin Tiêu Thỏ năm mươi nhân dân tệ tiền phí phục vụ nữa! (*INDT gần 3000VND, 50 NDT khoảng gần 150K*)

“Hết có năm phút, tại sao phí phục vụ tận năm mươi đồng?” Tiêu Thỏ sững sốt.

“Tiêu tiểu thư, cô đừng nghĩ tôi chỉ mất có năm phút lắp đặt. Tôi tới đây cũng mất tới nửa tiếng đi đường, tiền xăng dầu, tiền đỗ xe, tiền lớp xe bị mài mòn... Hơn nữa dịch vụ lắp webcam cũng là dịch vụ hoàn toàn mới của công ty chúng tôi, thuộc về dịch vụ trí óc, bản chất so với dịch vụ thuộc loại lao động chân tay kia là hoàn toàn khác nhau bla bla bla...”

Tiêu Thỏ cả đời ghét nhất là những kẻ nói nhiều nói dài và nói dai, nên vội vã móc hầu bao ra năm mươi nhân dân tệ để nhanh chóng tiễn vị Bò Tát kia cút ra khỏi nhà.

Người kia vừa đi, lập tức có điện thoại của Lăng Siêu gọi tới.

“Lắp xong chưa?”

“Xong cái đầu anh ấy! Gã kia dám lấy của em năm mươi đồng phí phục vụ!” Tiêu Thỏ vô cùng xót xa cho năm mươi đồng cứ thế bay mất, nên nghiêng răng nghiêng lợi cáu kỉnh. “Em mặc kệ, anh phải chịu trách nhiệm bồi thường năm mươi đồng kia cho em!”

“Bồi thường với không bồi thường cho em thì khác gì nhau? Đều là tiền của em cả mà.” (*Ha ha ha, chiêu này của Siêu Siêu vô cùng tốt nha!*)

“Anh!” Tiêu Thỏ không nói được câu nào, da mặt dày tới trình độ này, hẳn cũng là một cảnh giới vô cùng không chạm tới được rồi.

Đúng lúc đó, Lăng Siêu bỗng thốt lên vô cùng dịu dàng. “Mở máy tính đi, anh muốn nhìn thấy em.”

Rõ ràng mới phút trước còn đang cãi nhau, cơ mà vừa nghe thấy giọng hẳn mềm dịu ôn nhu như thế, khiến nàng không cách nào cự tuyệt. Tiêu Thỏ đành bất đắc dĩ ngồi vào máy tính mở chương trình QQ ra chat ^[92].

Lời mời dùng webcam nhanh chóng được gửi tới, nhấn chuột một cái, chỉ trong chốc lát, cửa sổ webcam liền hiện ra gương mặt Lăng Siêu.

“Bà xã, cười cái coi!”

Tiêu Thỏ xụ mặt xuống =.=

“Em không cười, thế thì để anh cười với em vậy!” Hắn nói dứt, lập tức hướng tới webcam của mình cười một cái rõ tươi. *(Chiêu độc để dụ dỗ bạn gái, chỉ áp dụng với chàng nào đủ đẹp zai =))*

Không thể không thừa nhận là Lăng Siêu cười tươi lên quả thật nhìn rất bắt mắt. Gương mặt Tiêu Thỏ vốn còn nhăn nhó xot của, năm mươi đồng chữ có ít đâu, cuối cùng cũng phải bật cười, có điều vẻ cười của nàng vô cùng hỗn độn giữa nhăn nhó và cười... > _____ <

Tiêu Thỏ cười một lúc lâu mới thôi, và phát hiện ra trên màn hình dường như Lăng Siêu không phải ở phòng ngủ ký túc xá.

“Anh chuyển ra căn hộ bên ngoài ở rồi à?”

“Ừh, mai bắt đầu tới công ty đi làm rồi, chuyển về đây có thể ngủ thêm được một chút.” Lăng Đại công tử đối với giấc ngủ mà nói vốn yêu cầu rất cao, không những thích ngủ lười ngủ nướng, mà lại còn có bệnh cáu kỉnh lúc rời giường vô cùng nghiêm trọng. *(Muốn biết thêm chi tiết xin xem lại chương 30)*

“Nói gì thì nói, mai vẫn là ngày đầu tiên đi làm, anh đừng ngủ muộn quá nhé! Gặp thủ trưởng thì thái độ khiêm tốn một chút. Tuy anh có quan hệ rất tốt với sư huynh Diệp Tuấn, nhưng dù gì người ta cũng là lãnh đạo của anh...” Tiêu Thỏ miệng bô lô ba la nói không ngớt, hoàn toàn không phát hiện trình độ nói dài nói dai của mình thật sự có thể so sánh với anh chàng nhân viên công ty giúp việc hồi nãy.

Thấy nàng không khác gì cô vợ nhỏ ở nhà ngồi bên màn hình trăm ngàn dặm dò chỉ bảo chu đáo, ý cười trên mặt Lăng Siêu hiện ra càng ngày càng sâu.

“Biết rồi, quản gia bà bà!” Giọng hắn nồng đậm ý cười.

Từ ‘con dâu nuôi’ giờ bị hạ ba cấp biến thành bà quản gia? Tiêu Thỏ rốt cục bị chọc giận thành công. T_____T

“Sur huynh có nói thực tập anh phải làm việc gì không?” Nàng vội vã lảng sang chuyện khác.

“Sur huynh vừa tuyển một nhóm mới, anh chắc sẽ đi theo bọn họ làm việc. Cuối năm nay thị trường cổ phiếu có nhiều nhân tố gây lời lớn, sang năm hẳn cả thị trường cổ phiếu sẽ có sự biến động rất lớn, bọn anh lúc nào cũng phải chuẩn bị cho tốt...” *(LV mù tịt về cổ phiếu cổ phần, edit bừa, có sai sót gì mong cả nhà thông cảm!)*

Hai người trò chuyện linh tinh một hồi, mỗi lần chạm tới đề tài cổ phiếu quỹ đầu tư gì đó, Lăng Siêu đảm bảo sẽ nói nhiều hơn một chút. Tiêu Thỏ tuy chả hiểu biết gì về cổ phiếu hết, nhưng cứ nghe Lăng Siêu nói lại không hề cảm thấy chán, ngược lại trong lòng lại có chút cảm giác như hưởng thụ.

Cứ tán gẫu như vậy, tới lúc ba Tiêu Thỏ ló mặt vào phòng gọi nàng ra ăn cơm.

“Em ra ăn cơm đây.” Tiêu Thỏ nói. “Anh cũng nhanh đi ăn cơm đi, đừng để bị đói.”

“Tuân lệnh quản gia bà bà!”

Tiêu Thỏ: “.....”

Nhanh chóng thoát mạng chạy ra ngoài, nhưng Tiêu Thỏ bị Lăng Siêu chọc giận tới mức ăn cơm cũng không yên lòng, trong đầu không ngừng vang lên mấy chữ ‘quản gia bà bà’ của hắn. Nàng cùng lắm chỉ quan tâm hắn một chút, sao lại có thể thành bà quản gia cơ chứ?

Đúng lúc đó, ba nàng lên tiếng cắt đứt luồng suy nghĩ.

“Thỏ Thỏ, kỳ nghỉ đông này con tính làm gì?”

“Làm gì là sao ạ?” Tiêu Thỏ vẻ mặt ngơ ngác.

“Mấy hôm trước ba có gặp thầy Vũ của con trên đường. Ông ấy nói võ quán bên kia dính phải kỳ nghỉ đông, nên thiếu hẳn giáo viên, còn hỏi ba hôm nào con rảnh thì qua đó giúp.”

Tiêu Thỏ nghĩ một hồi. “Chắc con không có việc gì khác đâu.”

“Vậy con qua đó giúp thầy Vũ một chút, ông ấy có một mình, tuổi cũng lớn rồi, nhiều võ sinh như vậy hẳn là cũng vất vả. Cứ như vậy đi, để lát nữa ba gọi cho thầy Vũ của con...”

Gì thế này? Ba mình sao hôm nay bỗng nhiệt tình thế nhỉ? Trước kia những chuyện thế này đều là mẹ mình quan tâm kia mà? Đối với những chuyện nghĩ mãi không ra thế này, Tiêu Thỏ luôn luôn chọn cách tốt nhất là không thèm nghĩ nữa. Dù sao mình cũng nhàn tản không có

việc gì làm, có công việc làm thêm kiếm chút tiền tiêu vặt cũng tốt.

Thế là tối hôm đó, ba của Tiêu Thỏ gọi điện cho thầy Vũ Đại Lang.

Thầy Vũ vừa nghe Tiêu Thỏ đồng ý tới giúp, vui tới mức không thể vui hơn, lập tức nói nàng bắt đầu ngay từ hôm sau, tới võ quán dạy võ, chế độ đãi ngộ tuyệt đối không kém mà chỉ có hơn trước.

Đập máy xong, Tiêu tiên sinh cười ngoác miệng vô cùng đắc ý.

Hắc hắc! Để coi gã tiểu tử kia còn lúc nào quản lý con gái nhà mình nữa không!

Dưới sự xúc tiến vô cùng nhiệt tình của ba Tiêu Thỏ, Tiêu Thỏ mới nghỉ đông được một ngày liền lập tức bắt đầu kiếp sống làm công của mình.

Võ quán Chân Uy giờ danh tiếng còn lớn hơn cách đây một năm, các võ sinh tới báo danh lại để học tiếp liên tục không ngừng, nên có rất nhiều gương mặt quen thuộc. Đám trẻ con vừa thấy người dạy võ lần này lại là Tiêu Thỏ lập tức vô cùng cao hứng, ngoài thời gian tập võ còn liên tục quán quýt lấy cô giáo Thỏ Thỏ nói chuyện tán gẫu, cho thấy chúng vô cùng nhiệt tình.

Đám trẻ con yêu quý mình như vậy, với Tiêu Thỏ mà nói quả thật là cầu còn không được, nhưng nàng cũng vô cùng nhanh chóng nhận ra điểm bất tiện trong đó.

Đám võ sinh bé xíu này một ngày phải quán lấy nàng hơn mười tiếng đồng hồ, thậm chí có mấy đứa, cha mẹ tới đón có chút muộn, một nháo hai khóc nhất quyết không cho cô giáo Thỏ Thỏ về trước. Kể từ đó, Tiêu Thỏ thiếu điều toàn bộ thời gian trong ngày đều phải ở trong võ quán, về nhà tới muộn chưa tính, lại còn mệt tới mức uể oải cả người. Mỗi buổi tối nàng về tới nhà, thật sự việc đầu tiên nghĩ tới chính là đập đầu xuống gối ngủ tới sáng hôm sau. Mỗi lần nàng chat webcam với Lăng Siêu, gương mặt lúc nào cũng lơ đãng mệt mỏi.

Chỉ vài hôm, Lăng Đại công tử lập tức tỏ ý không vui.

“Em đừng tới võ quán nữa, ngày nào cũng mệt mỏi như thế...”

“Không được, em mà không đi, đám trẻ con sẽ không chịu học mất.” Nàng ôm con búp bê trong lòng, ngồi trước màn hình ngáp một cái rõ to.

“Em mệt tới thế này còn lo lắng đám quỷ con đây làm gì?”

Tiêu Thỏ lắc đầu. “Tuy bọn chúng đôi lúc cũng vô cùng khó bảo, nhưng thật ra vô cùng có tình có nghĩa. Hôm qua còn có một bạn nhỏ tặng sô cô la cho em nha.”

“Bạn nhỏ đấy là con trai hay con gái hả?”

Gương mặt Tiêu Thỏ tối sầm xuống. Lăng đại công tử, đừng nói đến cả trẻ con anh cũng ăn dấm chua không tha chứ? > ____ <

“Em bảo này, mấy đứa trẻ đó thật sự là đáng yêu mà!” Tiêu Thỏ mềm giọng dụ dỗ, quyết định giúp Lăng Siêu thích trẻ con thêm một chút.

Hắn lại bĩu môi vẻ không thèm. “Em thích thì hai đứa mình sinh một đứa cũng được.”

Tiêu Thỏ: “.....”

“Anh không để ý nếu em muốn sinh nhiều nhiều một chút đâu.”

Tiêu Thỏ rốt cục không nói thêm được lời nào. Quả nhiên ở cùng một chỗ với Lăng đại công tử rất khó có thể có tiếng nói chung.

Lại thêm một tuần nữa trôi qua, Tết cũng bắt đầu tới.

Võ quán đã được nghỉ Tết. Một buổi sáng sớm, Tiêu Thỏ vất vả lắm mới có một hôm ngủ nướng một chút, nhưng lại bị mẹ nàng lôi dậy kéo đi mua sắm quần áo mới.

Nhà Tiêu Thỏ vẫn theo lệ lối truyền thống, ngày đầu năm mới là phải mặc quần áo mới. Trước đó do Tiêu Thỏ vẫn vất vả đi làm thêm không có thời gian đi đâu, hôm nay cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, mẹ nàng đương nhiên làm sao bỏ qua cơ hội này được.

Hai mẹ con cùng nhau đi mua sắm ở một phố gần đó nổi tiếng về hàng may mặc. Trên phố này quần áo quả là có chút sang trọng, mắt thấy mẹ nàng không chút do dự cầm một ít quần áo giá cả rất ư là xa xỉ ướm ướm lên người mình, Tiêu Thỏ liền nhăn nhó. “Mẹ, con đâu cần mua quần áo đắt tiền như vậy!”

Mẹ nàng lập tức trưng ra vẻ mặt ta đây thiếu gì tiền. “Mẹ trả tiền chứ có phải con đâu, con còn lo cái gì?”

Có điều nói đi cũng phải nói lại. Nhà Tiêu Thỏ vài năm gần đây quả thật càng ngày càng khá lên. Mẹ nàng từ Bộ Doanh nghiệp được điều lên Bộ Quan hệ Công chúng, lương tháng tăng không ít, mà ba nàng mấy đợt cổ phiếu gần đây cũng liên tục tăng giá, lời lãi thu vào cũng rất nhiều. Trong nhà cũng đã bắt đầu tính đến chuyện mua xe hơi.

Thấy điều kiện trong nhà ngày một tốt lên, dĩ nhiên trong lòng Tiêu Thỏ mừng cho ba mẹ vô cùng. Hai người cũng đã sắp năm mươi tuổi, cũng có thể coi là sống nửa đời người, cũng đã đến lúc nên được hưởng phúc rồi.

Dưới sự chiều chuộng dung túng của mẹ, Tiêu Thỏ thử vài bộ quần áo, nhân viên bán hàng trong cửa hàng liên tục khen dáng người nàng rất chuẩn, mặc quần áo lên rất hợp. Tiêu Thỏ thì chả sao, nhân viên bán hàng khen người ta là để có thể bán hàng được thôi, nhưng mẹ nàng thì ngược lại, vừa nghe có người khen con gái mình xinh đẹp, lập tức vui vẻ hào hứng xùy tiền ra mua.

Đi từ đầu phố tới cuối phố, trong tay hai mẹ con đã đầy ứ hự các loại túi tới mức không

cầm thêm được gì.

Cuối cùng mẹ nàng mới hài lòng vừa ý mà kéo tay con gái chuẩn bị gọi xe đi về.

“Chờ một chút.” Tiêu Thỏ gọi mẹ lại.

“Sao thế con?”

“Con... còn muốn mua cái này...”

Thứ có thể làm cho Tiêu Thỏ lấp ba lấp bắp như vậy, dĩ nhiên là có dính tới Lăng Siêu rồi. Lăng Siêu đi làm vất vả như thế, chắc chắn không có thời gian mua sắm quần áo. Mình lại mua nhiều cho mình như vậy, cũng nên mua giùm hấn một cái chứ. *(Cung ơi, cung lộ ra là bị Siêu Siêu lừa cả vốn lẫn lãi rồi nhá cung, chứ mẹ Siêu Siêu không mua đồ cho con zai chắt?)*

Cuối cùng nàng chọn một chiếc áo khoác len màu đen, dáng áo rất cứng cáp, kiểu dáng lại hợp mốt, chất liệu áo rất tốt, giá cả dĩ nhiên không thấp, thiếu điều gần hết sạch chỗ tiền lương đi làm thêm trong kỳ nghỉ của Tiêu Thỏ. Nhưng nàng cứ tưởng tượng ra dáng vẻ Lăng Siêu khi mặc chiếc áo này, trong lòng lại vui vẻ không để ý đến nữa, dù sao tiền kiếm được cũng để tiêu thôi mà. *(Chú ý chú ý: thêm bằng chứng cho thấy nàng Thỏ bị Siêu Siêu lừa sạch sành sanh, hồi nào kêu đi làm kiếm tiền tiêu vặt, giờ bỏ nguyên đồng tiền lương vào mua áo cho Siêu Siêu, ha ha ha...)*

Tay xách nách mang túi lớn túi bé khệ nệ về nhà thì trời cũng đã tối muộn. Hai mẹ con đều mệt mỏi ngồi thở dốc, quả nhiên đi dạo phố mua sắm là việc tiêu hao thể lực nhất của con người.

Ăn cơm tắm rửa xong, Tiêu Thỏ đem hết đồng quần áo vừa mua vào phòng mình.

Mẹ nàng mệt mỏi cả ngày đã sớm về phòng ngủ. Ba nàng thì háo hức chăm chú ngồi trước TV xem tin tức tài chính, thị trường cổ phiếu tuy tạm nghỉ, nhưng dân chơi cổ phiếu nhiệt tình vĩnh viễn sẽ không bao giờ suy giảm.

Tiêu Thỏ đóng chặt cửa phòng, bắt đầu kiểm kê đồng quần áo thu hoạch cả ngày hôm ấy. Mắt nhìn thấy chiếc áo khoác mua cho Lăng Siêu, lập tức động tác trên tay ngừng phất lại.

Chiếc áo này... thật sự là thích hợp với hấn, không biết khi hấn mặc vào trông sẽ thế nào nhỉ? Hấn là rất đẹp trai tuấn tú rồi...

Ngay lúc nàng ngẩn người nhìn chiếc áo kia, một tiếng ho khẽ một cách vô ý lập tức cắt đứt luồng suy nghĩ của nàng.

Ngẩng đầu lên, dáng người quen thuộc ngoài cửa sổ kia còn có thể là ai chứ?

Đúng vậy, hấn đã về nhà.

Chương 45

HẮN ĐÃ VỀ NHÀ!

Ánh mắt tối đen như bóng đêm ngoài cửa, từ lúc nào vẫn đứng đó không nhúc nhích nhìn nàng, khoảnh khắc này, Tiêu Thỏ bỗng có cảm giác thoáng như mình đang nằm mơ. Giơ tay lên dụi dụi mắt một lúc, xác định thật sự là Lăng Siêu, lúc này nàng mới có chút tỉnh lại. “Anh... không phải ngày kia mới về sao?” Trước đây Lăng Siêu có nói với nàng, công ty phải ngày kia mới cho nghỉ Tết.

“Dù sao cũng đã xong việc nên anh về trước.” Hấn vừa nói, một tay vừa đẩy cửa sổ ra, nhẹ nhàng nhảy phắt một cái vào phòng, vừa nhìn đã biết là động tác vô cùng quen thuộc. *(Dĩ nhiên, mấy năm công phu trèo cửa sổ của người ta a!)*

Vào phòng rồi hấn cũng không thềm khách sáo, lập tức đặt mông ngồi lên giường, tay vươn ra kéo lấy Tiêu Thỏ đang ngơ ngác ngăn người vào trong lòng ôm chặt.

Tiêu Thỏ chưa kịp chuẩn bị tinh thần, đầu một phát nhào vào ngực hấn, lập tức thấy tim đập như vận tốc ánh sáng, liền vội vã ngo ngoáy muốn tránh ra.

“Suýt!” Hấn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang giãy dụa của nàng mà dịu dàng thốt. “Cho anh ôm một chốc thôi...” *(Hu hu, tim mình chảy ra thành nước đường mất rồi!)*

Tiếng nói trầm trầm, khàn đục nhưng lại rất mềm mại dịu dàng lọt vào lỗ tai, thật không khác gì một câu thần chú định tâm khiến Tiêu Thỏ bỗng ngây ngẩn cả người, hai tay đang chống cự cũng bất giác dừng lại.

Hấn hấn là đang rất mệt, từ lúc được nghỉ lễ tới giờ vẫn đi sớm về muộn, chưa nghỉ ngơi chút nào, như thế dù là người thịt da bằng thép cũng chịu không nổi. Cứ nghĩ như thế miên man một hồi, đầu nàng lại tự giác cọ cọ dụi dụi trong ngực hấn tìm một vị trí thoải mái mà dựa. *(Hu hu, tim lần này tan chảy thành nước dấm vì ghen tị a!)*

Cảm nhận được cử động rất nhỏ của kẻ trong vòng tay mình, Lăng Siêu lập tức ôm nàng càng chặt hơn.

Bao nhiêu ngày qua, chỉ có thể nghe thấy tiếng nàng nói, nhìn thấy hình ảnh nàng qua webcam, cái khao khát được ôm chặt lấy nàng vào lòng đã sớm khó mà kiềm chế nổi. Như thế chỉ có ôm nàng như thế, trái tim mình mới có thể thỏa mãn, mới cảm nhận được nàng thuộc về mình... Hấn không nén được liền cúi xuống hôn lên trán nàng một cái.

Đôi môi ấm áp kia chạm tới trán nàng, Tiêu Thỏ mới giật mình tỉnh lại. Chỗ này dù sao cũng là phòng của nàng, ba nàng còn đang ngồi ngoài kia xem TV, nhờ hấn lại giống như mấy lần trước...

Mặt nàng đỏ bừng lên, vội vàng tránh khỏi vòng ôm của hắn. Đầu khẽ cúi, ánh mắt nhìn xuống đất, hàng lông mi dài được ánh đèn dịu nhẹ trong phòng phủ lên một lớp lấp lánh khẽ run rẩy như cánh bướm, tạo thành bóng rợp trên đôi má. Đôi má hồng hào đầy khỏe khoắn, mà đôi môi phần hồng giờ do bối rối mà hơi mím mím lại.

Không biết vì sao, Lăng Siêu bỗng nghĩ tới từ ‘ngon mắt’.

Phải! Đáng vẻ nàng hiện giờ, thật sự là ngon mắt.

Vươn tay khẽ gạt mở tóc lò xo trước trán nàng, sau đó ngay lúc nàng còn chưa kịp phản ứng, hắn nhanh chóng cúi xuống, đích đến là môi nàng, rồi nhẹ nhàng cắn một cái.

Ngọt ghê.

Mặt Tiêu Thỏ lập tức đỏ như Quan Công, ngồi cũng không xong, đứng lên cũng không ổn, ánh mắt không ngớt đảo quanh, vừa nhìn đến cái áo còn để trên giường lập tức sáng mắt lên. “Cái này... là áo em vừa mua cho anh!” Dứt lời lập tức ngồi lúi lạp, chộp lấy cái áo giơ ra giữa hai người.

Quả nhiên phải cách xa hắn ra một chút, không thì bệnh tim sẽ lại tái phát a!

Thấy nàng nhanh chóng lúi măt, Lăng Siêu không nén nổi lại cong cong khóe môi lên, vừa định tiến tới đuổi theo nhưng không ngờ nàng đã tìm được ‘lá chắn’ cho mình.

“Là em mua sao?” Hắn nhướn mày.

“Vâng, sáng nay mẹ với em đi dạo phố, tiện tay mua cho anh...” Vừa nói xong lại cảm thấy nghe rất là ái muội, liền vội vàng bổ sung. “Em cũng mua cho mình nhiều lắm.” Ân ý lộ lộ ra là, cái này cho anh thật sự là tiện tay mua mà thôi! Thật sự chỉ là tiện tay thôi.

Lăng Siêu cười, vươn tay ra nhận lấy áo trong tay nàng: áo khoác len màu đen, vừa giữ ấm lại vừa hợp thời, quả thật là kiểu mà hắn thích. Bà xã nhà mình thật là càng ngày càng chu đáo nha! Môi khẽ mỉm cười, tay lập tức chìa lại cái áo đưa cho nàng. “Mặc cho anh!”

Hả? Tiêu Thỏ bắt đầu muốn khóc. M... Mặc cho hắn?

Đang còn phân vân, hắn đã vươn tay bỏ áo khoác đang mặc trên người.

Thật ra dĩ nhiên bên trong áo khoác, Lăng Siêu vẫn mặc áo khác, nhưng có điều đang ở trong phòng nàng, cứ cởi rồi lại mặc mặc... Sao lại có cảm giác không trong sáng chút nào thế nhỉ?

Nhưng bộ dáng hắn dường như vô cùng kiên trì... Tiêu Thỏ đành phải gắng gượng giúp hắn mặc áo khoác vào. Lần đầu tiên giúp một người con trai mặc đồ, động tác của nàng không khỏi luống cuống. Đã thế mãi mới giúp hắn mặc lên xong, hắn lại còn được voi đòi tiên. “Còn khuy áo nữa?”

“Tự anh đi mà cài!” Tiêu Thỏ tròn mắt.

Không ngờ hắn không thềm tranh cãi mà nắm lấy bàn tay nàng, rồi vừa cầm tay nàng vừa chăm chú cài khuy áo.

“Oái!” Tiêu Thỏ bắt đầu thấy hai bàn tay mình nóng lên, tiếp theo là hai tai nóng bừng, rồi lan xuống má, xuống cổ... Không được! Cứ xuống dưới nữa thì bệnh tim sẽ lại tái phát mất.

Nàng bèn hất tay hắn ra. “Để em cài lấy!”

Lăng đại công tử quả nhiên là kẻ vô lại có thừa, không đạt mục đích thề không bỏ qua.

“Tự giác làm từ đầu có phải tốt không?” Lăng Siêu cười khế, cuối cùng cũng buông tay ra.

Khuy áo mới mua thường có chút khó cài lần đầu tiên, hơn nữa nàng lại còn cố tình mua loại áo khoác có tới hai hàng khuy. Tiêu Thỏ đứng cài mãi mới xong, trong lúc đó Lăng Siêu còn cố tình vô ý hít thở sát bên nàng khiến hơi thở cứ thổi khê vào bên cổ... Tóm lại, thật là mờ ám mà!

Cài xong, Tiêu Thỏ nhẹ nhàng thở phào. “Xong rồi.”

“Không tồi!” Lăng Siêu gục gặc đầu rồi hỏi. “Đẹp trai không?”

Tiêu Thỏ giờ đã phục hồi tinh thần tỉnh táo sau tình huống mờ ám vừa rồi, lấy hơi khê nạt một câu. “Đẹp! Đẹp chết người a!” Lăng Đại công tử không phải muốn được khen ngợi vài câu thỏa mãn lòng tự tôn biến thái vụn vụn của mình sao?

“Anh cũng thấy thế!” Lăng Siêu thản nhiên nói.

Thế là, Tiêu Thỏ lại một lần nữa cứng họng.

“Tới lượt em.” Lăng Siêu bỗng nói.

“Tới lượt em cái gì?” Tiêu Thỏ nghi hoặc nhìn hắn.

“Anh thay áo cho em ngắm, em cũng phải thay áo cho anh ngắm chứ? Thế mới gọi là trao đổi với giá trị bình đẳng” Hắn nói một cách rất thật thà.

Trao đổi với giá trị bình đẳng? Tiêu Thỏ lại muốn nhăn nhó, quả là sinh viên khoa Kinh tế, rất là có cách suy nghĩ của Kinh tế a! Hóa ra trao đổi với giá trị bình đẳng giải thích như vậy.

“Thay thì thay!” Nàng liền thò tay cầm một chiếc áo khoác vừa mua cho mình lên.

“Khoan đã.” Lăng Siêu gọi giật lại, thuận tay cầm cái gì đó trên giường lên. “Thay cái này này!”

Tiêu Thỏ nhìn thấy thứ hấn đang cầm trong tay, ngần người ba giây, rốt cục ngã xuống đất run rẩy không đứng lên nổi.

Trong tay Lăng đại công tử cũng là một thứ nàng mới mua sáng nay, nhưng lại là một bộ... đồ lót. T_____T

Tối hôm đó, Lăng Siêu là bị Tiêu Thỏ một cước đá bay ra khỏi phòng. Muốn lạm dụng ăn đậu hũ người ta thì cũng phải có mức độ chứ. Khổ đậu hũ mềm mịn ngon lành là Tiêu Thỏ mà không phát uy một chút, chỉ sợ là sẽ bị người ta ăn tới mức cả bã đậu cũng không thừa chút nào!

Lăng Siêu về rồi, dịp Tết cũng nhanh chóng tới nơi.

Cơm tất niên dĩ nhiên là hai nhà cùng ăn chung. Lăng tiên sinh tới khách sạn gần đó đặt một bàn cơm tất niên năm sao, đồ ăn thức uống khẩu vị ngon lành tự nhiên là không cần phải nói. Đặc biệt khách sạn này còn tặng cho mỗi bàn đặt trước một phần quà năm mới, một chiếc chén sứ Thanh Hoa có con ấn của khách sạn [\[93\]](#).

Vừa nhìn thấy cái ‘chén’ này, tất cả mọi người đều khóc thét!

Lấy làm chén uống trà, quả thật là quá to! Lấy làm bát ăn miến, lại quá sâu đi! Lấy làm đồ trang trí trong nhà, cái tên của khách sạn lại chình ỉnh trên mặt chén hoàn toàn không có thẩm mỹ! Cuối cùng Lăng tiên sinh vỗ bàn. “Thôi cho mẹ tôi sưu tập vậy!”

Thế là, sáng ngày mừng Hai Tết, Tiêu Thỏ liền cầm cái chén tới nhà bà nội Lăng Siêu chúc Tết.

Bạn hỏi vì sao Tiêu Thỏ lại đi gặp bà nội Lăng Siêu ư? Nguyên nhân thật ra vô cùng đơn giản: khu nhà cũ mà hai gia đình từng ở vốn rất nhỏ, bà ngoại của nàng sống ở ngay cạnh nhà bà nội của Lăng Siêu. Hai nhà chỉ cách nhau bức tường, bốn người già cả không có việc gì làm lại kéo nhau ra tụ tập đánh bài mạt chược, đánh cược chính là ai thắng được đặt họ tên cho chất nội/ngoại của họ.

Lúc cả hai gia đình Tiêu Thỏ Lăng Siêu tới nơi, bốn lão nhân gia chính là đang ngồi chơi như thế, chơi tới mức ngọn lửa nhiệt tình thấu tận trời xanh.

Chỉ trong chốc lát, lão Lăng ù một ván! Ông cụ lập tức vượt vượt chồm râu ở cằm cười khoái chí. “Tôi thấy chất nội tôi về sau có thể gọi là Lăng Nhất Hồ, cả đời toàn râu!” [\[94\]](#)

Tiêu lão gia nghe xong lập tức bật người phản ứng. “Tên gì khó nghe thế hả, vậy mà ông cũng nghĩ ra được!”

“Sao lại khó nghe? Ông có giỏi thì kiếm tên dễ nghe hơn đi!”

“Nếu là tôi, tôi sẽ đặt là Tiêu Thống, nhất thống thiên hạ!”

“Tiêu Thống, không bằng đặt là Thùng Cơm cho xong!”^[95]

Hai ông cụ tuổi đã lớn mà chỉ vì đặt tên cho cháu, lập tức cãi nhau tóe lửa, cãi tới lúc không biết cãi thế nào, rốt cục quay sang hỏi hai đứa cháu nội/ngoại của mình. “Hai đứa bảo cháu của ông sau này sẽ theo họ ai?”

Tiêu Thỏ tay vẫn đang cầm cái chén sứ Thanh Hoa, đầu toát mồ hôi xây xẩm mặt mày.

Nhìn qua Lăng Siêu, kẻ kia dám cười tỉnh bơ, dáng vẻ ngạo nghễ như việc không liên quan tới mình. Lại nhìn qua ba mẹ, dáng vẻ cũng bất lực không biết làm sao giúp. Bốn người già kia vẫn đang nhìn chăm chăm nàng chờ câu trả lời, khiến Tiêu Thỏ tay đang cầm chén chỉ muốn biến mất cho rồi. Nàng liền ném cái chén lên bàn đổi một câu. “Theo họ của nó ấy!” rồi mặt đỏ bừng chạy ra khỏi nhà.

Bốn lão nhân gia nhìn cái chén, xong nhìn lẫn nhau.

Không lẽ cháu nội/ngoại của họ phải đặt tên là Bi Kịch^[96]?

Tiêu Thỏ chạy ra khỏi nhà, trong lòng vô cùng rối loạn.

Tại sao ai cũng cho rằng sau này mình với Lăng Siêu sẽ đến với nhau cơ chứ? Tuy nói trong lòng nàng dĩ nhiên là cũng nghĩ như thế muốn như thế, nhưng dù sao hai người còn chưa tốt nghiệp, con đường trước mắt còn dài, ai mà nói trước được?

Nói cho cùng, Tiêu Thỏ vẫn là một cô bé rất thực tế, chuyện chưa chắc chắn nàng tuyệt sẽ không nói bừa bãi.

Vừa đi vừa nghĩ, bỗng trong ngõ gần đó một bóng đen nhảy ra, chạy nhanh quán lấy chân nàng.

“Hoa Cô Tử?” Tiêu Thỏ mừng rỡ vươn tay bế cái cục tròn tròn dưới chân lên. Thì ra đó là một con mèo lang hai màu đen trắng nhỏ xinh, cả người bóng lưỡng, ôm gọn trong lòng bàn tay, lại còn không ngừng thè lưỡi ra liếm đầu ngón tay Tiêu Thỏ.

“Hoa Cô Tử, sao mày lại một mình chạy ra đây thế?” Tiêu Thỏ cười hỏi.

Hoa Cô Tử liếm liếm ngón tay nàng mở miệng meo một tiếng sau đó lại chúi đầu vào lòng Tiêu Thỏ dụi dụi cọ cọ một hồi, hiển nhiên là vô cùng quen thuộc với Tiêu Thỏ.

“Hoa Cô Tử, dạo này sống vẫn tốt chứ?”

“Meo...”

“Mày lại ăn vụng cái gì đó của Miêu bà bà rồi phải không? Trên người ngày càng có da có thịt nha!” Tiêu Thỏ thì thầm nói chuyện với con mèo nhỏ một lúc, ngẩng đầu nhìn phía sân nhà bên kia rồi nói tiếp với con mèo. “Đi, tao bế mày về nhà!”

Miêu bà bà với bà ngoại của Tiêu Thỏ ở chung một xóm, xóm này có lịch sử cả mấy trăm năm, do có danh nhân từng ở đó nên chính phủ biến nó thành di sản văn hóa mà giữ lại. Người sống ở đây nhà nào cũng là ở đây lâu đời, căn nhà nào cũng có sân vườn, trồng đủ loại hoa cỏ.

Sân nhà Miêu bà bà ở chỗ sâu nhất của ngõ xóm, do mèo thích nghịch ngợm thường làm gãy cây hoa nên trong sân toàn trồng các loại cây dễ gãy, đủ thấy chủ nhân yêu thích đám mèo như thế nào.

Lúc Tiêu Thỏ ôm Hoa Cô Tử vào sân, cửa nhà cũng không đóng, nên nàng định làm cho Miêu bà bà giật mình chơi, liền rón rén đi vào. Không ngờ vừa vào sân, nàng lại thấy một người xoay lưng về phía nàng ngồi xồm trên đất, đang cho mèo ăn.

Thân hình người này không khó nhận ra, chính là Giang Hồ!

Còn nhớ lần đầu gặp, Giang Hồ có nói qua Miêu bà bà là bà nội anh ta, xem ra quả nhiên là thật. Nàng thấy hắc ngòi xồm trên mặt đất, xì xà xì xầm nói với một con mèo nhỏ cái gì đó. Con mèo kia nàng cũng biết, tên là Tiểu Hắc, là một nhóc mèo đen có vài khoang trắng.

Tiêu Thỏ vốn chả có ấn tượng tử tế gì về Giang Hồ, lại càng không muốn có liên hệ gì với anh ta nên định nhân lúc anh ta chưa thấy nàng mà chuồn cho lẹ. Ai ngờ tự dưng nàng lại bị tiếng lảm bảm một mình của Giang Hồ thu hút mà đứng lại nghe.

Mà nói cho đúng, anh ta không phải đang lảm bảm một mình, nhưng là đang nói chuyện với Tiểu Hắc.

“Ăn ngon không?” Giang Hồ vừa cho Tiểu Hắc ăn, vừa hỏi.

Tiểu Hắc cắm cúi chăm chú ăn, dĩ nhiên là không thèm ngẩng đầu lên chứ đừng nói trả lời.

“Ta cho mày ăn, mày cũng phải giúp ta đây nhé!”

Tiểu Hắc vẫn không thèm đáp lại, vẫn tiếp tục ăn.

“Vậy lát nữa bà nội ta quay lại, ta sẽ nói là mày đập nát hoa, không phải tao, được chưa?”

Hóa ra anh ta không cẩn thận làm nát hoa lan Miêu bà bà trồng trong vườn nên muốn kiếm Tiểu Hắc đổ tội! Tiêu Thỏ nhất thời có cảm giác choáng váng sững sờ.

Một anh chàng to như voi ngồi nói chuyện với con mèo con đã đủ kỳ cục rồi, đã thế anh ta lại còn dùng giọng rất là dễ dàng để thương lượng với Tiểu Hắc về việc lát nữa nên đồ tội cho ai... Quả nhiên là một kẻ biến thái quá mức mà!

Giang Hồ vừa dứt lời, Tiểu Hắc dường như cũng hiểu nên ngẩng đầu lên ‘ngao’ một tiếng rõ to như để phản đối.

Một tiếng này, khiến cho Hoa Cô Tử trong lòng Tiêu Thỏ cũng ngóc đầu dậy hưởng ứng ‘miao’ một tiếng theo.

Giang Hồ quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Thỏ.

Hai ánh mắt chạm vào nhau, hai người cùng xấu hổ không biết làm sao.

Dù cho gã Giang Hồ này có đáng ghét đến đâu đi nữa, hiện giờ tình huống là nàng đứng sau rình nghe trộm người ta, quả là không đúng chút nào. Tiêu Thỏ vừa nghĩ thế liền mở miệng. “Tôi... tôi vừa tới thôi.” Ý là tôi này giờ không hề nghe thấy anh dùng đồ ăn dụ dỗ bắt ép Tiểu Hắc nhận tội.

Giang Hồ giật mình, lập tức về ngượng ngùng hỏi này biến mất, anh ta đứng thẳng lên. “Bà nội tôi ra ngoài rồi.”

“Vậy sao.” Tiêu Thỏ ứng tiếng một câu xong cũng dờ ra không biết nên nói gì, một lúc sau mới nhớ ra Hoa Cô Tử còn đang ôm trong lòng. “Tôi sợ Hoa Cô Tử chạy chơi bên ngoài bị lạc nên bắt nó mang về giúp.” Nói xong liền thả Hoa Cô Tử xuống đất.

Hoa Cô Tử vèo một cái chạy qua đó, chen vào tranh ăn cùng với Tiểu Hắc. Chỉ trong chốc lát, tiếng hai con mèo tranh ăn với nhau đã kéo thêm cả chục chú mèo khác chạy tới tranh cướp với Tiểu Hắc.

Tiêu Thỏ nhìn thấy không nỡ nên hỏi. “Còn thức ăn không? Nhìn bọn chúng có vẻ còn rất đói.”

“Trong nhà có lẽ còn, để tôi vào nhà tìm xem.” Giang Hồ nói dứt lời liền vào nhà lấy ra thêm một vốc hạt thức ăn cho mèo, rải ra trên đất cho bọn mèo đánh chén.

Đám mèo kia thấy có nhiều thức ăn nên dĩ nhiên sẽ không tranh nhau nữa mà mỗi con một góc thong thả ung dung ‘xử lý’.

Hình ảnh bọn chúng khoái chí đánh chén khiến cho Tiêu Thỏ bật cười, nàng bước tới xoa xoa đầu Tiểu Hắc. Nhóc mèo kia liền không ăn nữa mà ngẩng lên liếm ngón tay nàng.

“Trông nó có vẻ rất thích em.” Giang Hồ không biết đã tiến lại gần từ lúc nào, mắt nhìn chăm chăm vào Tiểu Hắc.

“Dĩ nhiên, trước đây tôi thường tới đây chơi với chúng nó mà. Tiểu Hắc là ngoan nhất

đây, Tiểu Hắc nhỉ?”

“Meo...” Tiểu Hắc gật gù đồng ý.

“Nó vẫn không chịu để ý tới tôi...” Lúc Giang Hồ thốt lên câu này, trong giọng nhuốm đầy vị ghen tị.

Tiêu Thỏ lại choáng váng. Anh ta bình thường có vẻ vô cùng tự cao tự đại, thỉnh thoảng còn hai mặt không biết đường nào mà lần, ấy vậy mà lại đi ghen ăn tức ở với một con mèo con! Thế này được coi là gì? Diamond Barbie chắc? [\[97\]](#)

Nàng cố nén cười. “Anh định đổ tội cho nó, dĩ nhiên là nó không thèm để ý đến anh rồi!”

“Con mèo xấu xí như thế, đổ tội cho nó là may cho nó rồi!” Giang Hồ làm bầm.

Phụt! Tiêu Thỏ phì một cái. Hồi nãy Giang thái tử chăm chú nói chuyện với một con mèo đã đủ nhảm nhí, lại còn ghen tị với Tiểu Hắc, bây giờ lại còn ra vẻ ta đây trước mặt mấy con mèo! Nàng rốt cục nhịn không nổi cười phá lên.

Tiêu Thỏ cười một lúc, tới khi dừng lại được mới phát hiện Giang Hồ chính là đang chăm chú nhìn nàng phát ngốc lên, đôi mắt đen ẩn chứa một ánh gì đó khiến người khác khó mà nhận ra được.

Mãi cười, thiếu chút nữa đã quên kẻ này vốn là một gã háo sắc tâm lý vô cùng biến thái a.

Tiêu Thỏ xóa sạch nét cười trên mặt, đứng thẳng lên chuẩn bị bỏ của chạy lấy người.

“Chờ một chút!” Giang Hồ bỗng tóm lấy bàn tay nàng.

Tiêu Thỏ theo phản xạ có điều kiện lại chuẩn bị vòng tay ném người, nhưng còn chưa kịp làm gì lập tức đã bị lời Giang Hồ thốt ra khiến cho ngơ ngác.

Anh ta nói. “Xin lỗi em!”

“Hả?” Câu xin lỗi này khiến người khác không ngờ tới, Tiêu Thỏ lập tức sững người, mãi không biết nên trả lời anh ta ra sao.

“Chuyện lần trước lỗi là do tôi trước, tôi xin lỗi em!” Giang Hồ nói với vẻ mặt rất thần nhiên, nhìn không thấy chút nào là vẻ mặt nhận lỗi hết, nhưng cũng không nhìn ra chút ẩn ý âm độc hiểm ác nào, tóm lại một câu: rốt cục khiến người ta chả hiểu nổi trong lòng hắn nghĩ cái gì.

Tiêu Thỏ quyết định tạm thời không đánh anh ta vội, quan sát một chút rồi tính. “Dù sao mọi việc cũng qua rồi, tôi cũng đã đánh anh một trận, chúng ta coi như hòa!”

“Em không giận tôi nữa?”

“Không giận.” Dù sao mình cũng không bị cái gì.

“Vậy tôi có thể theo đuổi em rồi chứ?”

Hả? Tiêu Thỏ lại ngây người. Ai cũng nói mùa đông hoa mai nở, tại sao đang giữa mùa đông mà trên người Tiêu Thỏ lại toàn hoa đào thế này? Lại còn là một đóa hoa đào ^[98] xấu xa nữa chứ!

“Chuyện này, thật ra...” Nàng vốn muốn từ chối một cách uyển chuyển tế nhị, nhưng lại không biết nói sao.

“Em đồng ý rồi hả?”

Tiêu Thỏ vội vàng lắc đầu.

Giang Hồ lại nắm chặt bàn tay nàng hơn. “Tôi thích em!”

Không cần phải nói thẳng nói thật thế chứ? Tiêu Thỏ toát mồ hôi hột liều mạng rút tay ra. “Anh đừng có làm thế, bỏ tôi ra rồi nói...”

Giang Hồ lại cầm lấy tay nàng, nhất quyết không buông.

Hai người còn đang co co kéo kéo, bỗng một bóng người nhào tới, nhằm thẳng mặt Giang Hồ đâm cho một phát. *(Yề yề, có thể chứ! Bực thằng cha này nãy giờ!)*

Tay Tiêu Thỏ cuối cùng cũng được thả ra, nàng ôm tay lại, nhìn thấy Lăng Siêu chắn trước mặt mình, vẻ mặt vô cùng lạnh lẽo, ánh mắt phần nộ như thể chuẩn bị bốc lửa vậy.

Chương 46

HỒNG NHAN HOẠ THỦY, NGHIỆT CHƯỞNG!

Một cú đấm này của Lăng Siêu không những khiến Tiêu Thỏ ngốc cả người, mà Giang Hồ cũng sững sờ. Thật lâu sau anh ta mới hồi tỉnh lại và nhận ra mình vừa bị đánh.

Lại nói tiếp, Giang Mỹ Nam cũng thật là thảm hại, hết bị Tiêu Thỏ đánh toi tả, lần này lại bị Lăng Siêu đấm. Cứ tiếp tục như vậy, ai biết thì biết anh ta bị đánh, ai không biết còn tưởng anh ta làm cái bao cát cho hai người kia tập võ chứ.

Giang Hồ nổi giận, wow, hậu quả sẽ thật nghiêm trọng.

Anh ta bước lên một bước, không thềm mở miệng nói với câu nào mà vung ngay một cú đấm về phía Lăng Siêu.

Lăng Siêu nhanh nhẹn cúi người tránh được, nhưng cũng nắm chặt tay lại đấm trả.

Cứ như vậy anh một đấm tôi một đấm, hai người nhanh chóng đánh nhau loạn cào cào, khiến cho Tiêu Thỏ đứng một bên bồi rối cuống quýt muốn chết được, vội vã kêu gọi hai chiến sĩ kia ngừng tay. Cơ mà hai kẻ kia đang đỏ cả mắt nhả cả trán đánh nhau túi bụi làm sao cứ thể dừng lại được? Mắt thấy hai người lại giơ tay lên chuẩn bị đấm nhau tiếp, Tiêu Thỏ cuối cùng cũng nổi giận ùng ùng.

Còn dám đánh? Đánh cái đầu hai người á!

Nàng bước tới, vung tay đấm cho mỗi kẻ hiếu chiến một phát, dĩ nhiên cú đấm dành cho Lăng Siêu nhẹ hơn không ít.

Tiêu Thỏ không hổ là võ sinh ưu tú, chỉ hai cú đấm là có thể tách hai kẻ nóng đầu này ra. Nhưng hai người này tuy không vung vẩy tay chân đánh nhau nữa, ánh mắt sắc như dao muốn giết người vẫn không hề suy giảm chút nào. Hai anh chàng đứng cách nhau vài thước, liên tục phóng ra ánh mắt sát thủ mong giết chết kẻ kia.

Thấy tình hình này, Tiêu Thỏ vô cùng bức mình, một mặt đau lòng vì Lăng Siêu bị đánh, một mặt lại cảm thấy hấn ta đáng đời vì chuyện bé cũng xé ra to. Dù gì lúc này Giang Hồ cũng đã làm gì mình đâu, mà hấn ta chưa thềm hỏi rõ chuyện đã ra tay đánh người, không nói lý lẽ gì cả.

“Giang sư huynh, anh đừng để ý...”

Lời còn chưa dứt, lập tức bị Lăng Siêu cắt ngang. “Đừng thềm dây dưa với hấn ta!” Dứt lời lại nhào qua đánh tiếp.

Giang Hồ dĩ nhiên là không cam lòng yếu hơn, nên nhanh chóng hai kẻ kia lại đâm đá loạn xì ngầu.

“Đừng có đánh nữa!” Tiêu Thỏ thật sự là giận, thuận tay lấy cái chổi tre quét sân định đập cho mỗi người một cán chổi, may mà cán chổi còn chưa hạ xuống thì có tiếng của Miêu bà bà vang lên.

“Ai da, mấy đứa đang làm cái gì thế hả? Mau dừng tay!”

Tiếng của bà lão nhanh chóng đánh động hàng xóm láng giềng. Cái xóm này vốn nhỏ xiu, một nhà có việc cả xóm đều hay. Chỉ trong chốc lát người nhà Lăng Siêu với Tiêu Thỏ cũng nhào tới hóng chuyện, vừa thấy là Lăng Siêu đang đánh nhau với người khác lập tức ai cũng choáng váng.

Thế là, vốn chỉ là chuyện ba người, lại âm ỉ tới mức cả xóm đều biết, so với buổi ca nhạc mừng Tết còn náo nhiệt hơn.

Đám khán giả vây quanh xem đánh nhau cũng sôi nổi bàn tán.

Chú Dương ở cửa Đông là một người thích xem diễn kịch, nên dùng ánh mắt cận thị cả ngàn đi óp hỏi. “Chúng nó đang diễn kịch à?”

Chị Mã bên cửa Tây lập tức nhanh chóng giải thích. “Ồ chú không thấy là có hai thằng một con sao? Rõ ràng là đang tranh giành bạn gái với nhau!”

Bà lão họ Vương ở cửa Bắc vội vội vàng vàng lấy chuỗi hạt trong túi ra niệm Phật lia lia. “A di đà phật, hồng nhan họa thủy, nghiệt chướng, nghiệt chướng a...”

Cả đời Tiêu Thỏ lần đầu tiên cảm thấy mình bất lực như vậy.

Dĩ nhiên trận chiến này rồi cũng đến lúc kết thúc, có điều hai bên tham chiến không tránh khỏi tổn thất về mặt vật chất. Môi Lăng Siêu bị đâm cho rách bầm, máu me loạn xạ. Khuôn mặt đẹp trai ngời ngời lập tức trở nên lạnh lẽo âm trầm như băng, ánh mắt lạnh lùng ẩn chứa cơn giận bốc lên tận trời xanh, nhất thời không ai dám tới gần hắn.

Nhưng Tiêu Thỏ không nằm trong số đó. Nàng thấy khóe môi hắn tươm máu, trong lòng vừa giận vừa xót xa, về đến nhà lập tức mượn hòm thuốc kéo hắn vào phòng.

“Đừng động đây!” Nàng vươn tay nhẹ nâng mặt hắn lên. “Cũng biết đau rồi sao? Biết đau mà hồi nãy còn đánh nhau như điên thế, anh nghĩ anh là Lý Tiểu Long tái sinh chắc?”

Lăng Siêu hừ một tiếng. “Hắn ta cũng đâu khá hơn gì.”

Đúng thế, hồi nãy Giang Hồ bị đâm vào mắt, cặp kính dùng để giả vờ ra vẻ nho nhã văn vẻ cũng bị đánh rơi gãy chèo queo, khuôn mặt tuấn tú cân đối hoàn toàn bị hủy hoại, ít nhất cũng phải còn lâu mới dám vác mặt ra ngoài lừa gạt con gái nhà lành.

“Sau này anh đừng có nóng tính lên như thế!” Tiêu Thỏ cầm bông tẩm thuốc sát trùng khe khẽ lau vết thương trên miệng, thấy vết máu trên miệng vết thương kia, trong lòng lại nén không nổi nỗi xót xa.

“Anh nóng tính cái gì? Em không thấy hồi nãy hấn dám cầm tay em... Ái ui!”

Tiêu Thỏ hung hăng ấn mạnh vào vết thương của hấn một cái. “Còn nói không nóng tính sao? Nhìn xem, anh bị thương đến thế này rồi còn...!” Thấy hấn có vẻ đổi không thèm nói chuyện, nàng lại đổi giọng nhẹ nhàng nói. “Lần sau không cần như thế, đang Tết nhất, anh như vậy nhờ đông cả năm rồi sao? Mà nói cho cùng Giang sư huynh cũng có làm gì em đâu, không như lần trước...”

“Còn có lần trước nữa sao?”

Tiêu Thỏ giật mình phát hiện mình vừa lỡ miệng, vội vã lắc đầu. “Thật ra cũng không có gì, chỉ là... chỉ là...” Thấy vẻ mặt hấn không buông tha, nàng đành phải kể lại đầu đuôi câu chuyện lần trước. Vốn định là để Lăng Siêu an tâm, với một thân võ nghệ của nàng tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì, nhưng nàng không ngờ tới chuyện này càng thêm chọc giận hấn.

“Anh thật muốn đi tìm thằng cha chết tiệt kia đánh tiếp một trận!” Nói xong hấn nhào dậy muốn chạy ra ngoài.

Tiêu Thỏ vội vàng kéo hấn lại. “Em đã nói anh đừng nóng tính, anh còn muốn làm gì hả?”

“Anh muốn làm gì? Dĩ nhiên anh chỉ muốn tốt cho em thôi, gã chết tiệt kia ba lần bốn lượt muốn xằng bậy với em, vừa nhìn đã biết lòng dạ xấu xa! Em cũng thế, bị một lần còn chưa rút kinh nghiệm, lại đi trêu vào hấn ta làm gì?”

“Em trêu vào anh ta hồi nào?” Tiêu Thỏ cũng bắt đầu nản, hôm nay hấn làm sao thế hả? Ăn phải thuốc súng rồi hay sao mà mình càng nói năng nhẹ nhàng tử tế, hấn càng nói những câu muốn chọc nàng tức chết thế này.

“Em không trêu vào hấn, thế tại sao lại cùng một chỗ, cùng cho mèo ăn với hấn ta làm gì? Thỏ Thỏ, trên đời này không nhiều người tốt như em nghĩ đâu, hấn ta tiếp cận em có mục đích xấu xa cả đấy!”

“Em đã nói lần này anh ta không làm gì em cả, sao anh càng nói càng vô lý thế nhỉ?”

“Ai nói chuyện vô lý? Anh thấy là em không biết phân biệt phải trái thì có!”

Hai đứa lần đầu tiên cãi nhau khiến cho cả đám người lớn đứng ngoài nghe được không sót câu nào, tám người cả già lẫn không trẻ đang núp sau cửa nghe lén nhìn nhau, mỗi người một vẻ mặt.

Lăng lão tiên sinh vuốt vuốt chòm râu gật gù. “Cãi thật tốt, ai thắng thì về sau chắt nội tôi theo họ người đấy!” (*Bó tay với ông cụ =.*)

Ông ngoại Tiêu Thỏ lườm ông ta một cái. “Vừa thấy cũng biết là cháu nội ông nói chuyện không có lý lẽ gì cả. Loại tính tình bạo lực kiêu của nó, về sao chắt ngoại tôi làm sao theo họ nó được?”

“Thế nào là không nói lý lẽ? Tôi thấy là cháu gái ông không phân biệt được tốt xấu thì có!”

“Lão già điên khùng kia, ông mới là không biết phân biệt tốt xấu, cả nhà ông đều không biết phân biệt tốt xấu ấy!” (*một hai ông già này quá đi!*)

Lăng tiên sinh vội vã giảng hòa. “Hai cụ đừng cãi nhau nữa mà, nhớ hai cháu nó nghe thấy...”

Lời còn chưa dứt, cửa phòng lập tức bị mở toang, Tiêu Thỏ giận dùm dùm bước ra ngoài, dúi cái hòm thuốc vào tay Lăng nương. “Mẹ nuôi, mẹ giúp anh ấy bôi thuốc đi, con không có tiếng nói chung với anh ấy nữa rồi.” Dứt lời không thèm quay lại mà bước ra ngoài.

Ba của Tiêu Thỏ thiếu điều miệng cười muốn ngoác ra tận mang tai, vừa nén cười vừa chụp lấy áo khoác trên ghế sofa chạy theo con gái ra ngoài. “Con gái ngoan, từ từ! Để ba đưa con đi ăn miếng thịt bò!”

Tết nhất đang vui vẻ, bị một trận cãi vã của hai người làm cho mất cả vui, hai bên cha mẹ đều buồn bực không thôi, chỉ có mỗi Lăng nương vẫn không hề suy chuyển, hào hứng lôi mẹ Tiêu Thỏ ra ngoài đi chợ xuân.

Mẹ Tiêu Thỏ ảo não. “Mẹ Siêu Siêu à, hai đứa cãi nhau thành như vậy rồi mà sao chị vẫn còn tâm trạng đi chơi phố chứ?”

“Sợ cái gì?” Lăng nương vô cùng tự tin. “Tôi hỏi chị nhé, hai đứa chúng nó hồi trước tới giờ đã bao giờ cãi nhau chưa?”

Tiêu mẫu nghĩ nghĩ. “Năm ngoái hồi điên nguyện vọng cho Tiêu Thỏ chúng nó từng chiến tranh lạnh mà...”

“Đó là chiến tranh lạnh! Còn cãi nhau cơ, trước giờ có cãi nhau không nào?”

Mẹ Tiêu Thỏ lắc lắc đầu.

“Đó, hai đứa ở chung từ nhỏ tới lớn, mà đến cãi nhau cũng chưa bao giờ cãi nhau, chị có thấy bình thường không chứ?”

“Chuyện này...” Tiêu mẫu không biết nói sao. Quả thật tất cả những đôi tình nhân bà từng gặp, cũng như bà và ba của Tiêu Thỏ, ít nhiều cũng phải cãi nhau một chút, nhưng mà hai

đứa nhỏ nhà bà từ bé tới lớn đúng là chưa bao giờ cãi nhau.

Lăng nương tiếp tục từ tốn thuyết phục. “Chị cũng biết yêu nhau lắm cắn nhau đau mà, đánh là tình mắng là yêu. Hai người ở chung một chỗ, đến cãi nhau cũng chưa từng xảy ra, làm sao sau này có thể ân ân ái ái được? Tôi bảo nhé, hai đứa chúng nó cãi nhau thể chưa đủ, ít nhất cũng phải đánh nhau một trận mới được!”

Mẹ Tiêu Thỏ bị lời suy nghĩ mạnh mẽ của mẹ Lăng Siêu khiến cho choáng váng tới mức đứng hình trong gió.

Dưới sự khích lệ của ba Tiêu Thỏ, dưới sự dung túng của mẹ Lăng Siêu, trận chiến tranh lạnh giữa hai người kia càng lâu càng mạnh mẽ, mãi tới khi kỳ nghỉ kết thúc mà mâu thuẫn vẫn chưa được giải quyết. Chả mấy chốc, thị trường cổ phiếu bắt đầu mở cửa phiên đầu năm mới, Lăng Siêu lại về công ty thực tập tiếp.

Hôm ấy, Lăng Siêu phải về công ty, Tiêu Thỏ cố tính hẹn Trương Quyên Quyên ra ngoài tụ tập ăn uống để tránh không đi gặp hấn. Nào ngờ, Trương Quyên Quyên không những tới, mà còn dẫn theo cái đuôi của mình là Cổ Tư Văn đi cùng.

Mắt thấy hai kẻ kia âu âu yếm yếm anh anh em em em loạn lên, Tiêu Thỏ dĩ nhiên là không vui nổi.

“Hai cậu bớt làm trò đi, coi chừng lây nhiễm HIV nha!” (*Thỏ Thỏ nhà ta đọc mồm thật o___o*)

Kết quả là bị Trương Quyên Quyên cùng Cổ Tư Văn khinh bỉ nhìn.

“Thỏ Thỏ, cậu hâm mộ tụi này thì cứ việc nói thẳng ra, hoặc là gọi Lăng đại công tử nhà cậu tới, hẹn hò bốn người cho vui.” Trương Quyên Quyên vô cùng hớn hờ.

Cổ Tư Văn lập tức lườm nàng một cái. “Em là muốn ngắm trai đẹp thì có!”

“Ghét anh quá đi, sao lại nói thẳng suy nghĩ của người ta ra thế!”

Thế là đến lượt Cổ Tư Văn cứng họng.

“Hai cậu cảm tình thật là tốt nha...” Tiêu Thỏ không nén nổi than thở.

“Sao thế? Cậu với Lăng đại công tử có chuyện sao? Mẹ chồng con dâu có mâu thuẫn? Hay là kẻ thứ ba xuất hiện? Hay có phải Lăng đại công tử là kẻ đoạn tụ?” Tính hóng hót thích buồn dưa lê của Trương Quyên Quyên vẫn không giảm đi chút nào.

Tiêu Thỏ bị thăm vắn tới mức xám cả mặt. “Làm gì có chuyện nghiêm trọng như cậu nói! Là thế này...” Nàng đem nguyên văn mọi chuyện kể lại với bọn họ.

Nghe xong, Trương Quyên Quyên lập tức thể hiện một vẻ mặt hâm mộ tới mức sùng bái. “Wow, không ngờ Lăng đại công tử cũng có lúc máu bốc lên đầu như thế nha!”

Cô Tư Văn ngồi cạnh thì nhếch mép. “Quả thật là nên đánh!”

“Này này!” Tiêu Thỏ nhăn nhó. “Hai người không thấy hấn làm như thế thật sự là quá đáng sao?”

“Không hề.” Hai người kia hai miệng như một.

Tiêu Thỏ: “.....”

Hôm đó trên đường về nhà, Tiêu Thỏ ngồi trên xe buýt, trong đầu hỗn loạn toàn chuyện về Lăng Siêu.

Thật ra giờ nghĩ lại, Lăng Siêu ra tay hoàn toàn vì muốn bảo vệ cho nàng. Khi ấy Giang Hồ cầm tay nàng như vậy, trong lòng hấn hấn là không dễ chịu chút nào. Có điều nói đi cũng phải nói lại, thái độ của hấn sau đó thật quá mức chịu đựng. Mình chỉ là lo lắng hấn bị thương, khuyên hấn về sau đừng nóng tính như vậy. Hấn đã không đồng ý với mình thì chớ, lại còn phản đối lại là mình không biết phân biệt phải trái.

Nói cho cùng, thật ra cả hai người đều vì muốn tốt cho người kia, nhưng nói chuyện không hợp một cái là lại cãi nhau mâu thuẫn nổ ra. Mà giờ thì ai cũng không chịu xuống nước mở lời giải thích trước... Thật là phiền toái mà!

Tiêu Thỏ ảo não vò vò xoa xoa tóc, không biết làm sao.

Cứ thế lại thêm vài ngày, mãi tới khi chỉ còn một tuần trước khi nhập học, hai người vẫn chưa chịu giảng hòa.

Tối hôm đó, Tiêu Thỏ nhìn thấy cái webcam trong phòng mình, nhớ lại trước kia Lăng Siêu nằng nặc đòi ngày nào cũng phải chat có hình. Có những hôm rõ ràng hấn đã mệt muốn chết, nói chuyện còn gật gà buồn ngủ, nói xong là lên giường luôn, nhưng vẫn kiên trì mỗi ngày phải nhìn thấy nàng...

Bất tri bất giác trong lòng lại nổi lên trăm mối lo âu: Trời lạnh như vậy, hấn có mặc đủ áo ấm hay không? Trong lòng hấn đang tức tối như vậy, nhớ nổi hứng cãi vã với đồng nghiệp ở công ty thì làm sao bây giờ? Còn có vết thương trên mặt hấn, nhớ bị viêm hay nhiễm trùng thì biết làm thế nào? (*Em Thỏ à, em lo cho ông xã em hay em lo cho con em thế O___o*)

Bạn hấn cũng biết, nổi nhớ nó rất kỳ cục, một khi đã lâm vào sẽ lập tức bị hấn sâu bên trong không thoát ra được.

Cứ ngồi ngẩn ngơ như thế mất hai tiếng, Tiêu Thỏ rốt cục nhin không nổi lấy di động ra bấm số của hấn.

Gọi đi! Có một tiếng nói trong lòng cất lên.

Đừng gọi! Là hấn ta sai trước, nên phải là hấn giải thích trước chứ! Một tiếng nói khác

phản đối.

Gọi, không gọi, gọi, không gọi... cứ như vậy bồi rồi một hồi, bỗng dung di động vang lên.

Tiêu Thỏ mừng rỡ mở ra xem, lập tức thất vọng nảo nề, cú điện thoại này của Nghê Nhĩ Tư gọi tới.

“Thỏ Thỏ! Không hay rồi! Có chuyện rồi!” Giọng Nghê Nhĩ Tư vô cùng lo lắng trong điện thoại.

“Sao thế?” Tiêu Thỏ hỏi.

“Ta nói, nhưng mi đừng nổi giận lên nhé?”

“Rốt cục là làm sao hả?” Tiêu Thỏ bị nàng ta dọa cho run lên.

“Lăng Siêu nhà mi...”

“Cái gì?” Vừa nhắc tới cái tên này, trái tim Tiêu Thỏ lập tức đập cuồng loạn.

“Anh ta... anh ta có bồ bên ngoài rồi!”

Chương 47

AI XIN LỖI AI?

Sáng sớm hôm sau, mẹ Tiêu Thỏ vô cùng ngạc nhiên khi thấy cô con gái của mình vốn còn một tuần nữa mới phải nhập học giờ lại đang thu xếp hành lý của mình.

“Thỏ Thỏ, con làm cái gì vậy?”

“Mẹ, con phải về trường!” Tiêu Thỏ nhét thêm một cái áo khoác vào túi du lịch, nghiêng răng nghiêng lợi thốt.

“Sao thế?” Mẹ nàng vô cùng nghi hoặc. “Không phải còn những một tuần nữa mới vào học sao? Con vội về sớm thế làm gì?”

“Bạn cùng phòng con gọi tới nói là có thay đổi đột xuất, trường học bảo nhập học sớm một tuần.” Nàng vừa nói vừa hùng hổ nhét một cái quần vào cái túi giờ đã to đùng.

Mẹ nàng còn tưởng con gái mình đang cáu gắt vì trường học bắt đi học sớm, liền an ủi. “Trường các con cũng kỳ cục, đã nói là tuần sau mới nhập học, sao lại tự dưng đẩy sớm lên thế? Con gái ngoan đừng cáu giận nữa, tới trường gặp mấy ông thầy rồi mắng mỏ cho biết!”

“Con cũng định thế!” Tiêu Thỏ nheo nheo mắt lại, cái quai túi xách trong tay bị nàng xiết xiết tới mức cả cái túi muốn run lên bần bật.

Nhìn cảnh này, mẹ nàng co rúm cả mặt lại.

“Mẹ, con đi trước, lát ba về mẹ nói với ba giúp con nha!” Tiêu Thỏ nói xong liền xách túi lên lưng, không quay đầu lại cứ thế bước ra cửa.

Thấy dáng vẻ con gái mình rời đi một cách hùng hổ như thế, mẹ nàng không tránh khỏi lo lắng. Nhìn con bé không giống với đi cãi nhau với mấy ông thầy lãnh đạo trường tí nào, mà là giống như muốn đi đánh nhau với mấy ông thầy hơn! > ____ <

Lại nói Tiêu Thỏ ra khỏi nhà, xách hành lý chạy một mạch đến ga tàu. Do các trường học chưa nhập học nên người trên ga cũng không nhiều lắm. Tiêu Thỏ vừa vào ga lập tức chạy tới phòng bán vé, nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Chị ơi, cho em một vé tàu một chiều đến thành phố Z, càng sớm càng tốt!”

Ngồi ở cửa sổ bán vé là một cô gái còn trẻ, lập tức bị giọng hung hăng của nàng khiến cho giật bắn lên, nếu không phải nhìn rõ trước mặt chỉ là một cô sinh viên nhu nhược, trong tay chìa tiền mua vé, cô còn tưởng đang Tết nhất lại gặp cướp ngày nữa chứ.

“Chào em, có hai chuyến lúc chín giờ và lúc mười giờ. Chuyến lúc mười giờ còn nhiều

chỗ hơn, có chỗ ngồi tốt, thoải mái hơn nhiều, không biết em muốn đi chuyển...”

“Chín giờ, càng sớm càng tốt!” Mặt Tiêu Thỏ vô cùng hắc ám âm trầm, lập tức cắt ngang lời cô bán vé tội nghiệp.

Cô bán vé tội nghiệp kia thật sự là chỉ biết nhăn nhó trong lòng, vị khách này sao nhìn như muốn đi giết người thế không biết? Trông thấy dáng vẻ đặng đặng sát khí của cô nàng, cô ta cũng không dám nói thêm gì, vội vã lấy một vé tàu lúc chín giờ đưa cho cô nàng kia.

Tiêu Thỏ vừa cầm lấy vé tàu liền lập tức chạy ra phía sân ga của chuyến đó. Nhìn dáng vẻ hầm hầm lửa giận bốc lên trời của nàng, một bác bán vé có tuổi khác liền than thở. “Ai da... Tết nhất thế này, lại có người phải đi tróc gian a!”

“Sao bác biết?” Cô bán vé trẻ tuổi hồi nãy bèn hỏi.

“Cháu không thấy ánh mắt cô bé hồi nãy sao? Không có cảm giác gì sao?”

“Có a, giống như muốn đi giết người...”

“Sai rồi, là giống như muốn đi thiến người!”

Sự thật cho thấy, cách nhìn của quần chúng đặc biệt chính xác. Tiêu Thỏ hùng hùng hổ hổ chạy vội về trường như thế, nguyên nhân chỉ có một: nàng muốn đi tróc gian!

Tối hôm qua, Nghê Nhĩ Tư vốn vẫn ở lại thành phố Z nghỉ lễ gọi điện cho nàng, kể là lúc nàng ta ngồi trên xe buýt vô tình nhìn thấy Lăng Siêu ngồi với một cô gái vô cùng xinh đẹp trò chuyện rất là vui vẻ trên xe, sau đó hai người xuống xe ở gần khu chung cư mà Lăng Siêu ở. Thế là nàng ta cũng xuống để theo dõi, chính mắt nhìn thấy hai người kia cùng nhau lên lầu có căn hộ của Lăng Siêu.

Lúc mới nghe tin này, Tiêu Thỏ còn không thấy đáng tin chút nào. Nhưng Nghê Nhĩ Tư làm sao có thể bỏ qua, tính nàng ta vốn đã tìm hiểu là phải tới nơi tới chốn, nên đã gửi ảnh chụp lên hai người kia gửi qua mail cho nàng.

Trên ảnh, có hai người một nam một nữ đang sóng vai nhau đi tới. Người con trai dĩ nhiên là Lăng Siêu, còn người con gái kia, một thân mini jupe, da trắng tóc đen, vô cùng gợi cảm. Chỉ trong khoảnh khắc, tim Tiêu Thỏ như bị ai bóp chặt lại. Nàng cứ nghĩ mấy hôm nay mình vô cùng phiền não vì chuyện mâu thuẫn giữa hai người, ăn không ngon ngủ không yên! Thế mà hán ngay cả điện thoại cũng không thèm gọi cho nàng, nàng còn nghĩ hán cũng đang vô cùng buồn phiền về chuyện này, không ngờ...

Tiêu Thỏ chưa bao giờ là một người thích ôm mối nghi ngờ lo lắng trong lòng, việc này là sự thật cũng thế, hiểu lầm cũng thế, tóm lại nàng nhất định phải tìm Lăng Siêu nói chuyện cho rõ ràng ba mặt một lời. Nếu hán quả thật như lời Nghê Nhĩ Tư nói, đã có bồ nhí bên ngoài...

Nghĩ tới đây, nàng không nén nổi nắm chặt nắm đấm lại, hung hăng đập lên bàn một cái.

Lăng Siêu, lão nương sẽ liều mạng với nhà ngươi!

Tiêu Thỏ tới nơi, lập tức lao như tên bắn ra khỏi ga tàu, đáng vẻ hung hăng hùng hổ khiến cho tất cả mọi người chung quanh chú ý.

Lên xe buýt, chỉ thoáng chốc là tới căn hộ Lăng Siêu thuê, nàng giơ tay lên định gõ cửa, nhưng bàn tay vừa chuẩn bị chạm vào cánh cửa lại dừng lại.

Nếu... lỡ như là cô gái kia mở cửa, nàng phải làm sao bây giờ? Nàng nên nói gì? Làm gì bây giờ?

Nói cho cùng, Tiêu Thỏ bản tính thiện lương, chả có tí kinh nghiệm nào trong chuyện đi troc gian cả. Sáng nay nàng giận dữ ù ù ù ù chạy tới thành phố Z, hoàn toàn là bị tấm ảnh chụp kia choán hết cả lý trí, suy nghĩ không hề rõ ràng, do xúc động nhất thời mới có thể quyết định như thế. Mà hiện giờ, cơn xúc động kia đã trầm xuống rất nhiều nhờ quãng đường đi tàu hỏa khá dài, gần như biến mất sạch sẽ, trong lòng nàng, chỉ còn lại một nỗi lo lắng rất lớn.

Lăng Siêu... thật sự đối xử với nàng như vậy sao?

Mấy năm nay, nếu nói biểu hiện của Lăng Siêu với nàng là hoàn toàn theo kiểu theo lý thường phải thế, vậy thì nàng với hắn có khác gì đâu? Theo lý thường, hai người họ phải đến với nhau; theo lý thường, nàng phải quan tâm đến hắn; theo lý thường, hắn không nên có người khác...

Tất cả, thật sự cứ theo lý thường phải thế mà thôi hay sao?

Nàng bắt đầu lo lắng, lo lắng nếu những gì Nghê Nhĩ Tư nói là thật, lo lắng nếu cô gái kia quả thật đang ở trong căn hộ nàng, lo lắng Lăng Siêu thật sự có người con gái khác sau lưng nàng.

Con người, thường ở lúc chuẩn bị đối mặt với nỗi đau lớn nhất, sẽ không tự giác mà có ý muốn lui bước.

Bỗng nhiên trước mắt nàng như hiện lên tấm ảnh kia, hình dáng hai con người sóng vai nhau mà đi biến thành một cú kích thích thật mạnh lên suy nghĩ của nàng, khiến lòng nàng thất lại một cái, bàn tay đang rụt rè trên cửa liền hạ xuống.

Trái tim bắt đầu hoảng hốt loạn nhịp, không còn an tĩnh như trước, nàng bắt đầu hi vọng, hi vọng tất cả sẽ chỉ là một chút hiểu lầm, hắn cũng không hề làm chuyện gì có lỗi với mình...

Bỗng trước mắt sáng bừng lên, cánh cửa... mở toang.

Người đứng bên trong cùng người đứng bên ngoài cùng bốn mắt nhìn nhau, ai cũng choáng váng...

Thật lâu sau, Tiêu Thỏ mới lấy lại được tinh thần, rụt rè thốt lên. “Anh là... Quan Tụ?”

Người kia giật mình, lập tức ậm ừ hậm hừ một tiếng ảo não rồi gật đầu.

Cứ nghĩ người mở cửa sẽ là Lăng Siêu, hoặc là cô gái trong ảnh kia, nhưng Tiêu Thỏ hoàn toàn không hề đoán trước được mở cửa ra lại chính là bạn cùng phòng ký túc với Lăng Siêu là Quan Tụ. *(Là anh bạn Sa Tăng đấy ^^)*

Nhìn thấy người kia vẻ mặt căm lặng như ngậm hột thị, Tiêu Thỏ bỗng dưng cũng chẳng biết nên nói gì.

Hai người nhìn nhau, Quan Tụ thì không hề có tí vẻ mặt nào cho thấy đang vui hay buồn, mà vẻ mặt Tiêu Thỏ thì quả thật biến hóa liên tục này giờ. Cứ thế tôi nhìn anh anh nhìn tôi phải đến mười mấy phút nhưng vẫn chẳng ai nói câu gì.

Cuối cùng Tiêu Thỏ cũng nhịn hết nổi.

“À... ờ... Lăng Siêu có nhà không?”

“Công ty.” Quan Tụ trả lời.

Tiêu Thỏ ngẩn người một lúc mới hiểu anh ta vừa trả lời thẳng sang câu hỏi thứ hai còn chưa được hỏi của nàng: ý là Lăng Siêu không có nhà, đang ở công ty.

“Vậy... khi nào anh ấy về?”

“Không.”

Hắn ý anh ta là không biết. Tiêu Thỏ toát cả mồ hôi. “Vậy... em có thể vào nhà chờ anh ấy không?”

“Ừm.” Quan Tụ liền gật đầu tránh đường cho nàng vào.

Vào nhà, gã Quan Tụ kia đến một câu cũng không thềm nói, không thềm để ý tới nàng mà quay lưng vào phòng mình, đóng sầm cánh cửa phòng lại, ngay cả một câu mời khách ngồi cũng không có. Một người có thể ít nói tới mức độ này chứng tỏ không còn chỉ là vấn đề tính cách con người, mà đã thành một thứ khí chất tỏa ra từ trong ra ngoài!

Ngồi một mình, chính xác là bị bỏ rơi một mình ngoài phòng khách, Tiêu Thỏ đành xấu hổ ngồi trên ghế sofa nhìn quanh.

Nội thất bày biện trong nhà cũng không khác gì so với lần trước nàng tới, có điều trên giá treo đồ nhiều quần áo hơn một chút, bệ cửa sổ còn để hai chậu xương rồng, nhìn thế nào cũng không giống như có bàn tay con gái trong đó...

Con gái?

Tiêu Thỏ bỗng nhớ tới mục đích mình chạy tới đây. Nghê Nhĩ Tư nói chính mắt thấy Lăng Siêu cùng người con gái kia lên căn hộ này cùng nhau, mà trên ảnh cũng là một cô gái thật sự. Nhưng nếu Quan Tụ sống ở đây, nếu là hai người bọn họ cùng nhau thuê căn hộ này, Lăng Siêu hẳn sẽ không mặt dày mà đem bồ bịch về căn hộ làm này làm nọ linh tinh trước mặt bạn cùng nhà chứ? (*Hí hí, em thật sự nghĩ thế sao em? Dzậy là chít em rồi =)))*)

Không lẽ cô gái kia thật ra là Quan Tụ đóng giả? >____<

Tâm trạng Tiêu Thỏ quả thật đã từ sự phần nộ giận dữ ban đầu hóa thành bất an lo lắng, rồi lại từ bất an lo lắng biến thành nghi ngờ, rồi một lúc sau biến thành một đồng bưng nhùng trong đầu không biết nên nghĩ gì nữa rồi.

Trời ạ, rốt cục nàng tới đây làm gì cơ chứ? Nhỡ ra lát nữa Lăng Siêu về nhà nhìn thấy nàng tay xách nách mang ngồi đây, nàng biết giải thích ra sao?

Hắn không thể nói với hắn là mình chạy tới để tróc gian rồi.

Các cụ nói nóng giận mất khôn, từ bé tới lớn, lần đầu tiên Tiêu Thỏ cảm thấy mình làm một việc vô cùng mất khôn!

Thôi đi, vẫn nên thừa dịp Lăng Siêu còn chưa về, cứ chuồn đã rồi tính sau!

Nghĩ vậy, Thỏ ta liền nhanh chóng đứng lên khỏi ghế, lấy túi hành lý gần đó, cũng không dám gọi Quan Tụ chào một tiếng đã vội vội vàng vàng mở cửa ra ngoài.

Cửa vừa mở, đập vào mắt đầu tiên là một bàn tay đang cầm chìa khóa chuẩn bị chọc vào ổ mở cửa vào nhà. Từ cái bàn tay đầy dần dần nhìn lên, đôi mắt đen thẫm của Lăng Siêu đang nhìn nàng chăm chăm. Cả hai người đều cũng ngẩn người nhìn nhau.

Đây gọi là... oan gia ngõ hẹp a!

“Sao... em lại đến đây?”

Biến cố bất ngờ xảy ra khiến cho Tiêu Thỏ nhất thời cứng họng không biết nên nói gì.

Lại im lặng một lát, Lăng Siêu bỗng nói. “Bà xã, thật ra em không cần đích thân chạy tới xin lỗi thế.”

Tiêu Thỏ sừng sốt, bắt đầu nổi cáu. “Đừng có đùa, ai thềm tới xin lỗi anh!”

“Chứ em đến làm gì?” Hắn nói xong, ánh mắt liền lướt tới đồng túi xách Tiêu Thỏ đang cầm, nhướn mày hỏi tiếp. “Đến muốn tìm anh sống chung à?”

“Em...” Tiêu Thỏ ngắc ngư, mặt đỏ bừng lên, trả lời cũng không được, không trả lời cũng không được, một lúc sau mới nói nổi nên lời. “Anh tránh ra, em đi về!”

Trước mặt lại bị chặn lại. Hấn đã vươn tay ra dựa vào khung cửa chắn hết đường nàng.

“Nếu đã đến thì không cần xấu hổ nữa.” Hấn cười trêu nàng.

Tiêu Thỏ giờ thật sự như đang ngậm phải hoàng liên (*l vị thuốc rất đắng của TQ*), có đắng cũng không thốt lên nổi. “Anh mới đáng xấu hổ! Em cần quái gì xin lỗi với anh, muốn xin lỗi anh đi mà xin lỗi!” Nàng hung hăng nhào ra ngoài, tay kéo túi hành lý muốn tránh hấn mà ra, nhưng bình một cái lại lao thẳng vào ngực hấn.

Đang định lùi lại, người lập tức bị ôm chặt, hai cánh tay vừa cứng vừa mạnh giữ chặt lấy nàng vào trong ngực hấn.

“Được rồi, vậy để anh xin lỗi.”

Xét cho cùng Tiêu Thỏ vẫn không có cách nào chống cự với cái giọng nói trầm trầm, hơi khàn khàn đầy nhu tình mật ý đi thẳng vào lòng người thế này hết. Nàng chỉ biết sững sờ, đầu vẫn cúi trong ngực hấn không dám ngẩng lên.

“Là anh sai, không nên to tiếng với em.” Bàn tay hấn thò lên khẽ vuốt tóc nàng, miệng thì nhẹ nhàng dịu dàng dỗ dành. “Có điều...” Hấn ngừng lại một chút. “Em cũng sai, đáng ra không nên khiến anh lo lắng như thế.”

Trong lòng bỗng như có cái gì đó trào ra, nhẹ bẫng. “Vâng...” Nàng vẫn cúi đầu trong ngực hấn, miệng khe khẽ thốt.

“Vậy chúng ta giảng hòa chứ?”

“Vâng...” Thật ra nàng đã sớm hết giận hấn từ lâu, vẫn chưa giảng hòa chỉ là vì cả hai bên chưa ai xuống nước mở miệng trước.

“Vậ... em đừng về nữa, ở đây chứ?”

“Vâng... khoan đã!” Tiêu Thỏ bỗng ngẩng đầu lên, vẻ mặt bối rối lo lắng nhìn Lăng Siêu.

Nàng không về, không lẽ là nói nàng sống chung với hấn?

Chương 48

PHI LỄ CHỚ NHÌN!

Một trận lộn xộn qua đi, mâu thuẫn cuối cùng cũng được giải quyết. Có điều Tiêu Thỏ đã quên bémot một việc vô cùng quan trọng, nàng đến là để tróc gian nha! Bây giờ gian đã không tróc được, nàng lại mơ mơ hồ hồ đồng ý ở lại nhà người ta, ở chỗ nào bây giờ? Cả căn hộ có hai cái phòng ngủ, không lẽ nàng với Lăng Siêu phải ở chung một phòng? *(Hí hí, ai còn bảo bé Siêu mặt không dày tới mức rước bạn gái về nhà âu yếm thân mật trước mặt bạn cùng phòng nào... Em vào miệng sói rồi em ơ =))=)))*

Không được, tuyệt đối không thể được!

Nói cho cùng, Tiêu Thỏ vẫn là một cô bé vô cùng bảo thủ, nên tối hôm đó, nàng một mực đẩy Lăng Siêu vào phòng ngủ của Quan Tự.

Quan Tự dĩ nhiên là không vui chút nào, anh ta tuy là một kẻ trầm mặc ít nói, nhưng cũng là một con người với đầy đủ nhân quyền nha! Ít nói không có nghĩa là dễ bị bắt nạt nha! Thế nên Lăng Siêu vào phòng anh ta được một lúc, lập tức bị đá đít ra ngoài một cách không hề thương tiếc! (Đáng đời con sói, ha ha!)

Lần này tới lượt Lăng Siêu ném mùi đau khổ. Hắn vốn tưởng trời lạnh như thế, ôm bà xã ngủ sẽ thật khoái chí, không ngờ không những bà xã không được ôm, mà đến cả giường cũng không có mà ngủ, chỉ có thể ôm chăn ngăn người nhìn ghé sô pha.

Lẽ nào, lẽ nào đêm nay hắn thật sự phải ngủ ở trên ghế?

‘Cốc cốc cốc...’

Có tiếng gõ cửa vang lên, Tiêu Thỏ bèn thò cổ ra ngoài xem định hỏi hắn muốn gì, lại bị hoạt cảnh trước mặt khiến cho sững sờ. Lăng đại công tử tay ôm chăn gối, vẻ mặt vô cùng tội nghiệp đứng ở cửa phòng, hai mắt to tròn long lanh nước nhìn nàng cầu khẩn. *(Làm nhớ đến con mèo trong phim Shrek quá đi =))=)))*

“Bà xã, thời tiết báo đêm nay nhiệt độ chỉ có 3°C nha!”

Đáng ghét thật! Ông trời quả thật vô cùng không công bằng chút nào. Có những người về ngoài nhìn đã phi thường xuất chúng, lại còn để cho hắn lúc nào, chỗ nào cũng có thể tỏ ra xuất chúng phi thường, ngay cả khi hắn giả bộ đáng thương tội nghiệp cũng khiến cho người khác khó mà không động lòng được.

Tiêu Thỏ nhìn Lăng Siêu chằm chằm một lúc, sau đó nghiêng răng. “Anh chờ đây!” Sau đó rút đầu về, đóng sầm cửa lại.

Xem ra giả vờ ra vẻ tội nghiệp đáng thương cũng vẫn có ích nhất nha, Tiêu Thỏ nhất định là đang đấu tranh tư tưởng, chỉ một chốc nữa hẳn sẽ mở rộng cửa nghênh đón ông xã của mình vào phòng lên giường! *(Hi hi... bé Siêu có trí tưởng tượng/bỏ thật nà phong phú!)*

Đáng tiếc là Lăng đại công tử chỉ đoán đúng về đầu, Tiêu Thỏ quả thật đang đấu tranh tư tưởng vô cùng kịch liệt, có điều nàng đang phiền muộn không phải là vì nghĩ có nên cho Lăng Siêu vào phòng ngủ hay không, mà là...

‘Uỳnh!’ Cửa phòng lại mở.

Lăng Siêu thâm hớn hở trong lòng, chuẩn bị tư thế sẵn sàng ôm chần gối vào phòng ngủ, nhưng lại bị một vật gì đó dúi vào người đẩy ngược lại.

“Đây!” Tiêu Thỏ dúi một vật gì đó trong tay vào ngực hắn. “Cho anh mượn!”

Lăng Siêu vừa cúi xuống nhìn, lập tức lửa giận ngút trời! Thứ Tiêu Thỏ vừa đưa cho hắn... chính là... con thỏ bằng vải bông màu lam nàng hay ôm đi ngủ! Hóa ra này giờ nàng ở trong phòng suy lên tính xuống, chính là do dự không biết có nên hi sinh con thỏ này cho Lăng Siêu ôm đi ngủ hay không!

“Này này, mặt anh thế là có ý gì hả?”

Lần này đến lượt Tiêu Thỏ trưng ra vẻ mặt đáng thương, ánh mắt ngược lên vô cùng tội nghiệp như muốn nói: Người ta bối rối phân vân lâu lắm mới quyết định đem con thỏ bông quan trọng như thế với mình cho anh, không lẽ anh còn muốn được voi đòi tiên gì nữa hả?

Khóe mép Lăng Siêu run run một chút, rồi thất thểu một tay ôm chần, một tay ôm con thỏ nhồi bông, về ghế sofa nằm xuống.

Haizzzz! Quả báo mà!

Lăng Siêu cứ như vậy ôm con thỏ bằng bông ngủ co quắp trên ghế sofa vài đêm liền, mà hắn không phải không tìm biện pháp khác thuyết phục. Nào là lấy cớ muốn vào phòng dùng máy tính lên mạng, rồi thì lấy cớ ở phòng khách có gián có chuột! Thậm chí ngay cả lý do vô cùng nhằm nhĩ là đồng hồ treo tường ngoài phòng khách âm ỹ quá hẳn cũng đều ráng lòi ra cho đủ rồi! Có điều thái độ Tiêu Thỏ vô cùng kiên quyết không chịu khuất phục cường quyền; không cho vào ngủ là không cho vào ngủ! Muốn ngủ trong phòng ư? Ai bảo lúc trước anh giữ em ngủ lại làm gì! *(Hiệp đấu thứ nhất: Thỏ Thỏ thắng 1-0, hê hê!)*

Cứ như vậy khổ sở chịu lạnh lẽo vài ngày liền, Lăng Siêu rốt cục không chống đỡ nổi nữa, lặn đùng ra cảm lạnh.

Lúc hắn bắt đầu bị ho lần đầu tiên, thật sự hắn không hề có chút nào buồn bực, thậm chí còn mừng rơn cả người: cuối cùng hôm nay cũng có lý do chính đáng để vào phòng ngủ! Ha ha ha... *(Quý vị độc giả làm ơn tưởng tượng cảnh con Sói cười gian xảo khi nghĩ ra cách*

xử lý bé Thỏ non...)

“Khụ khụ khụ...” Cười cho lắm vào, lại ho rồi!

Tình cờ Diệp Tình vừa từ trong văn phòng bước ra nhìn thấy. “Lăng Siêu, anh bị cảm lạnh sao?” Diệp Tình là em gái của ông chủ Diệp Tuấn, phụ trách tài chính ở công ty, vốn rất có ý với Lăng Siêu. *(Hí hí, mỹ nhân đã xuất hiện... Liệu Thỏ Thỏ nhà ta có mất điện?)*

Lăng Siêu lắc đầu. “Không có việc gì, chắc do dạo này buổi tối có chút lạnh.”

Lạnh? Diệp Tình lập tức nhanh miệng. “Mấy ngày gần đây trời trở lạnh, anh phải chú ý đến sức khỏe chứ! Đúng rồi, nhà tôi có không ít thuốc chữa cảm, để mai tôi mang đến cho anh nhé!”

Lời vừa dứt, lập tức có vài đồng nghiệp gần đó gào lên. “Haizzzz... Anh cũng bị cảm lạnh này! Tiểu Tình, sao không mang ít thuốc cảm đến cho anh nha?”... “Em gái Tiểu Tình thân mến, thuốc cảm của em không thể chỉ dành cho Lăng Siêu thôi đâu nha!”

Cứ như vậy một người rồi lại một người tăng bốc, nàng Diệp Tình bắt đầu thấy giá trị của mình bay lên cao, hai chân cũng lâng lâng nhẹ bẫng như đang bay trên mây.

Tiếc là chỉ cần một câu của Lăng Siêu, lập tức kéo cô nàng đến bịch một cái xuống mặt đất. “Không cần, cảm ơn ý tốt của chị Tình!”

Lại nói, Diệp Tình tuy hơn Lăng Siêu hai tuổi, nhưng dù sao cũng vẫn là nhân viên chính thức trẻ nhất trong công ty. Hơn nữa cô sinh ra được ban tặng cho một khuôn mặt búp bê, vóc người lại chuẩn, cách ăn mặc vô cùng trau chuốt. Nhất là, cô ta lại là em gái của sếp Diệp Tuấn. Thế nên toàn bộ đám nam đồng nghiệp trong công ty, dù lớn hay nhỏ từ già tới trẻ đều vô cùng thân mật gọi cô ta là Tiểu Tình.

Trừ Lăng Siêu ra. Hẳn lúc nào cũng nghiêm chỉnh gọi đầy đủ cả họ lẫn tên của cô, nghe không ra chút thân thiết nào. Có điều chuyện này cũng có thể bỏ qua, ai bảo người ta là một mỹ nam xuất chúng thế chứ? Diệp Tình thì Diệp Tình, hừ, chờ tới lúc bị hấp dẫn bởi mị lực vô địch của cô, hẳn nhất định sẽ đổi lại, âu yếm mà gọi cô một tiếng em Tình cho mà xem. *(Hic, em này chẳng thấy ớn!)*

Nhằm thực hiện mục đích cao cả và vĩ đại này, Diệp Tình không ngại khó không ngại khổ, tích cực lấy lòng Lăng Siêu. Nào là cố ý không tự lái xe đi làm để lấy cớ đi xe buýt về chung với hắn, nào là không ngừng tạo ra những tình huống gặp gỡ vô cùng ngẫu nhiên, thậm chí còn tìm cớ kêu Lăng Siêu đi cùng mình về nhà lấy thứ này thứ nọ. Nói tóm lại là kế hoạch kín kẽ vô cùng chu đáo, bằng giá nào cũng phải tóm được đại mỹ nam vào tay không thể buông tha!

Có điều không ngờ, mới cách đây một hôm cô ta kiếm cớ tới nhà Lăng Siêu mượn đồ này nọ, vô cùng ân cần thiếu điều hiến thân, chỉ hôm sau, Lăng Siêu liền đổi lại, gọi cô là CHI

Tình!

Phụ nữ ghét nhất là cái gì? Chính là tuổi tác a!

Lăng Siêu ấy vậy lại dám phớt lờ nỗi thống hận về việc cô ta hơn tuổi hắn, dám thẳng tay gọi cô là chị Tình!

Diệp-Tình-Nôi-Giận.

Chú dám khinh thường chị đây ư! Được lắm, chị đây thế nào cũng phải khiến chú say mê chị như điều đồ không rời! Lăng Siêu, nhà người cứ đợi đấy!

“Hất xì!” Lăng Siêu đang ngồi trên máy tính trong phòng nhảy mũi một cái.

“Cảm lạnh sao?” Tiêu Thỏ hỏi.

Cơ hội tới, cơ hội tới! Lăng Siêu vội vàng làm một chuỗi ho sù sù, rồi quay sang nhìn Tiêu Thỏ vẻ rất thương. “Bà xã, hôm nay anh bị ho cả ngày nha!”

“À há!” Tiêu Thỏ ừ ừ hử một câu xong cũng chẳng nói gì thêm.

“Anh ho hết cả một ngày đó!” Lăng Siêu tăng volume thêm một chút.

“Trong túi em hình như có thuốc cảm, chờ em tìm...” Tiêu Thỏ nói xong liền bước xuống giường định ra lục túi hành lý.

Lăng Siêu giận, nhào qua tóm tay nàng lại, nói rành mạch. “Bà xã, anh muốn ngủ trên giường cơ!”

Ack ack... Tiêu Thỏ sững sờ nhìn hắn chăm chăm trong vòng hai giây, mắt chớp lia lịa. “Chứ em ngủ đâu bây giờ?”

“Em cũng ngủ trên giường!” Hắn nghiêm túc trả lời.

“Không lẽ anh muốn Quan Tựa ra ngủ ngoài sô pha?”

Lăng Siêu cứng họng.

Quả nhiên, làm người không thể lúc nào cũng nói vòng vo tể nhị được, nhất là với kiểu ngây thơ vô số tội như Tiêu Thỏ. Lăng Siêu liền khẽ hắng giọng. “Ý anh là anh với em cùng ngủ trên một giường!”

“Không nói nữa, em không muốn!”

“Tại sao?”

“Tại vì...” Tiêu Thỏ đỏ bừng cả mặt. “Giường bé như vậy, không đủ chỗ hai người!”
(Lý do vô cùng chính đáng nha!)

“Nằm sát vào một tí là được mà!”

Nằm sát vào một tí mới là không được ấy! Đầu Tiêu Thỏ lắc lia lịa muốn vẹo cả cổ. “Em kệ anh, chỉ biết là em sẽ không ngủ chung giường với anh!”

“Em khẩn trương lo lắng thế làm gì?” Bỗng hấn sấn lại gần nàng, mắt nheo nheo lại gian xảo.

Tiêu Thỏ lùi lại vài bước. “Em... Em không khẩn trương...”

“Hay là em sợ anh sẽ làm gì em?”

Tiêu Thỏ đã lùi tới mức không còn chỗ lùi nữa, chỉ thêm một bước nữa là sẽ đặt mông ngồi lên giường, trong khi hấn ngày càng lại gần, ngày càng bước nhanh tới, vẻ hung ác như muốn nhào lên người nàng. Tiêu Thỏ vội vã hét lên. “Được! Em cho anh ngủ trên giường!”

Muru gian đã thành, Lăng Siêu không khỏi đắc ý, vươn tay ra vuốt vuốt mặt nàng. “Bà xã, anh biết là em thương anh mà!”

Tay vừa chạm vào má nàng, lập tức nàng như bị điện giật nhảy dựng lên, thuận tay cầm cái chăn trên giường ôm vào lòng. “Em ra ngoài ghé sô pha ngủ vậy!” Dứt lời, hai chân bật dậy chạy như bay ra cửa.

Lăng đại công tử sững cả người, mãi tới khi Tiêu Thỏ mở cửa ra mới kịp phản ứng chạy theo kéo nàng trở lại.

“Thôi đi, anh ngủ sô pha vậy...” Hấn thở dài, vẻ đầy bất đắc dĩ giành lấy đồng chăn trên tay nàng để lại trên giường rồi quay ra vỗ vỗ lên má nàng. “Được rồi, anh đi ngủ đây, em cũng ngủ sớm đi.” Nói xong đi ra khỏi phòng. *(Hiệp đấu thứ hai: Thỏ Thỏ lại thắng 2-0, mà tưởng tượng dáng vẻ Lăng Siêu ảo não quay đi giống tráng sĩ một đi không trở về quá đi =)) Vô cùng bi tráng)*

Khoảnh khắc cánh cửa phòng đóng lại, trong lòng Tiêu Thỏ bỗng có cảm giác không vui cho lắm. Ở chung một chỗ lâu như thế, sao nàng lại không biết Lăng Siêu nghĩ gì cơ chứ. Bản thân vừa rồi giả vờ hồ đồ ngốc nghếch, thật ra là vì sợ phải ngủ chung chăn chung gối với hấn. Mấy hôm nay ở chung nhà, hôn cũng đã hôn rồi, sờ cũng đã sờ rồi *(sờ chỗ nào cưng? *hai mắt lóe sáng*)*, nhưng giờ ngủ chung một giường... Nghĩ tới đây hai má Tiêu Thỏ lại nóng bừng lên, nàng chỉ biết đưa tay lên xoa xoa hai má rồi quay lại giường nằm.

Chỉ còn hai hôm nữa là về trường nhập học, đến lúc đó sẽ không còn phải xấu hổ như thế này nữa rồi. Nàng vừa nghĩ vừa mơ màng ngủ, chuẩn bị vào giấc mộng yên ả, lại bị một trận ho sù sụ ngoài phòng khách khiến cho giật mình tỉnh giấc.

Tiếng ho kia vọng vào khiến Tiêu Thỏ bỗng dưng lo lắng trong lòng. Hồi nãy nàng còn tưởng hấn giả bộ ho để lấy cớ, nhưng bây giờ nghe ra quả thật là không hề giống diễn trò nha!

Không lẽ hẳn bị ốm thật? (*Chứ sao cũng, ai bầu cũng ác quá mờ...*)

Càng nghĩ càng không biết làm sao, cứ thế bồi rồi mất mấy chục phút Tiêu Thỏ rốt cục không nhìn nổi vùng dậy choàng chăn lên người rồi rón rén nhón chân mở cửa phòng ra.

Đèn ngoài phòng khách đã tắt ngóm, rèm cửa sổ cũng đóng kín lại, trong phòng tối đen như mực chỉ có thể loáng thoáng thấy mờ mờ. Lãng Siêu dường như đã ho xong rồi, cả người bọc kín chăn co ro ngủ trên ghế sofa, nhìn trông vô cùng đáng thương.

Tiêu Thỏ khe khẽ bước qua nhẹ nhàng gọi hẳn một tiếng. Không có tiếng trả lời.

Hẳn là hẳn đang ngủ rồi.

Nàng bỏ cái chăn đang mình đang trùm ra định phủ lên đắp thêm cho hẳn. Chăn còn chưa đắp kín, bỗng thấy cổ tay bị nắm lấy. Nàng chưa kịp kêu lên thì người đã bị kéo xuống ép nằm lên ghế, đôi môi bị một bàn tay nóng rực bịt chặt lại. “Suýt! Cẩn thận khiến lão Quan tỉnh!” Tiếng nói trầm trầm truyền đến từ trên đỉnh đầu, tỉnh như sáo! Hẳn nào có ngủ cơ chứ!

Tiêu Thỏ phát hiện ra mình bị lừa, then quá hóa giận, vung tay đấm cho hẳn một phát vào vai. “Buông... em... ra...” Miệng bị tay bịt kín nên nói không rõ lắm.

“Em không kêu lên thì anh sẽ buông.”

“Ừm...” Nàng gật đầu.

Cái bàn tay đang bịt miệng nàng lập tức buông ra, Tiêu Thỏ vừa định lên tiếng phản đối, môi nàng lập tức bị một thứ khác cũng nóng không kém bịt lại. (*Aaaa... phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn...*)

Cạy mở ra hàm răng, chiếc lưỡi linh hoạt của hẳn nhanh chóng đột nhập vào trong miệng lập tức xóa sạch lý trí của nàng. Toàn bộ cơn tức giận vừa xong lập tức hoá thành mây khói, bàn tay đang đập trên vai hẳn cũng đã sớm xuôi lơ không có tí sức lực nào.

Tuy không thích hẳn đột ngột tập kích nàng như vậy, nhưng Tiêu Thỏ không thể phủ nhận nàng không hề chán khi hẳn hôn nàng, thậm chí có đôi khi còn có chút mong ngóng... Đầu nàng bỗng nóng bừng lên một chút, nếu đã như thế, nếu chẳng nào cũng bị hẳn ăn đậu hũ, không bằng chủ động tấn công lại.

Lãng Siêu ngàn lần không ngờ tới, cái người đang nằm bên dưới hẳn lại dám phản công, nương theo thế công kích của hẳn mà vùng lên, kỹ thuật dù còn non nớt, nhưng cũng đủ để khiến lòng hẳn rung động muốn chết.

Thế là, càng hôn càng nồng nàn say đắm, hai bên ‘đấu võ mồm’ càng lúc càng kịch liệt, cho tới khi... hai người cùng nhau ngã từ trên ghế sofa xuống đất!

‘Rầm...’

Đèn bật sáng.

Quan Tựu ngạc nhiên nhìn hai kẻ đang nằm dưới đất chằm chằm, một lúc lâu sau miệng mới lẩm bẩm thốt. “Thật ra, tôi chỉ là muốn đi toilet thôi...”

Chương 49

NHÀM CHÁN QUÁ, LÀM GÌ ĐÂY...

Sáng hôm sau là cuối tuần.

“Hắt xì...” Tiêu Thỏ xoa xoa lau lau cái mũi. Hôm nay nàng đã nhảy mũi tới lần thứ tám, cho thấy một sự thật vô cùng tàn khốc: nàng bị cảm lạnh rồi. Thế là nàng lại vô tình nhớ tới cái nguyên do khiến cho mình bị cảm lạnh, và rồi mặt lại phùng một cái, đỏ ửng lên.

Lăng Siêu đang ăn sáng bỗng dừng buông bát đũa xuống hỏi. “Em bị ốm?”

Lại còn ra vẻ ngây thơ tốt bụng thân nhiên hỏi thăm nữa, chứ là kẻ chết dẫm nào hại nàng ra nông nổi này. Tiêu Thỏ quả thật muốn mắng cho hắn một trận, nhưng mắt liếc thấy Quan Tụ ngồi cùng bàn đang chăm chỉ chuyên cần ăn sáng, đôi mắt hiện ra vẻ ngây thơ vô số tội nhìn hai người như thể muốn nói. “Tôi chỉ là đang ăn thôi, không làm gì hết...”

Lời nói ra tới miệng lại bị nuốt ngược trở lại, Tiêu Thỏ cầm bát lên tiếp tục lặng lẽ ăn cơm.

Nếu nói trên đời này chuyện đáng xấu hổ nhất là đang... ờ... âu yếm tình cảm thì bị bắt quả tang, thì còn có một chuyện đáng xấu hổ hơn, đó là kẻ bắt quả tang kia có quen mình.

Tiêu Thỏ hiện giờ chính là đang phải đối mặt với cả hai chuyện đáng xấu hổ như vậy. Tội qua bị Lăng Siêu gài bẫy suýt nữa thì không tự kiềm chế được, kết quả lại là bị Quan Tụ cắt ngang giữa chừng. Nếu không biết nhau còn đỡ, đằng này Quan Tụ lại là bạn cùng nhà kiêm đồng nghiệp với Lăng Siêu, đi ra đi vào đều gặp nhau, nhờ người ta bị ám ảnh trong tâm lý thì làm sao bây giờ?

Tiêu Thỏ là một cô bé không có điểm nào quá nổi bật, có điều là một người luôn thích rõ ràng rành mạch, chuyện gì cũng phải nói rành mạch ra nàng mới dễ chịu.

Thế là ăn sáng xong, nhân lúc Lăng Siêu đang ở trong phòng, nàng liền lén lỏi Quan Tụ qua một bên.

Lại nói về Quan Tụ, bẩm sinh đã là một kẻ làm lì ít nói ít cười như cục đất, cho tới giờ hầu như chưa từng nói chuyện với con gái. Giờ tự dừng lại bị một cô bé túm chặt nhất quyết không buông, anh ta cũng lập tức cuống cả tay chân, vẻ mặt vô cùng cảnh giác nhìn Tiêu Thỏ.

Nhìn đến ánh mắt nét mặt của anh ta, Tiêu Thỏ thiếu điều muốn khóc, sao tự dừng nàng bỗng có cảm giác như mình đang phạm tội tày trời thế này? Nàng cố gắng trấn tĩnh, cố gắng tỏ ra hòa nhã hiền lành nhất có thể. “Chuyện... ừm, lão Quan à, chuyện tôi hôm qua, anh đừng

để trong lòng nha!”

“Gì cơ?” Cục đất vẫn chưa có phản ứng gì cả.

“Thì là... chuyện... lúc đêm hôm qua đó đó...” Tiêu Thỏ thật sự không biết miêu tả thế nào.

Giờ Quan Tụ mới hiểu ra nàng muốn nói cái gì. “Từ giờ trở đi tôi hứa nửa đêm dậy đi toilet sẽ không bật đèn là được.”

Tiêu Thỏ lại méo mặt. “Ý em không phải thế...”

“Vậy thì trước khi đi ngủ tôi sẽ cố uống ít nước.

“Cũng không phải là ý như vậy!” Tiêu Thỏ bắt đầu hoảng, sao anh ta mãi không chịu hiểu ý của mình chứ! “Ý em là chuyện hôm qua chỉ là ngoài ý muốn xảy ra, về sau sẽ không xảy ra nữa, nên mong anh đừng ghi nhớ trong lòng nha!”

“À,” Quan Tụ có vẻ hiểu ra liền gật gật đầu, cúi đầu nghĩ ngợi gì đó một lát rồi đúng lúc Tiêu Thỏ thở phào nhẹ nhõm, anh ta ngẩng đầu lên vô cùng khó xử. “Nhưng mà tôi làm sao mà nén cơn buồn được?” (*Chết cười với anh Quan Tụ!*)

Tiêu Thỏ: “.....”

Trình độ nghe hiểu ý người khác của đồng chí Quan Tụ rốt cục khiến cho Tiêu Thỏ giao tay đầu hàng việc giải thích với anh ta. Vừa quay đi lập tức bị đồng chí Lăng Siêu hù một phát.

“Hai người đang trò chuyện cái gì thế?”

Tiêu Thỏ vội vàng lắc đầu lia lịa. “Không có gì, chỉ là...”

“Bà xã cậu bảo tôi từ rày về sau đừng có đi toilet ban đêm.” Quan Tụ nhanh miệng.

Tiêu Thỏ đang định giải thích lập tức ớ họng chờ người.

Lăng Siêu khẽ khẽ giật giật khóe môi, lập tức nghiêm mặt trở lại thốt. “Lão Quan, cậu còn trẻ, sau này có một số việc nếu nhìn được thì nên ráng nhìn một chút.”

Quan Tụ còn vô cùng thành thật gật đầu. “Tôi sẽ cố gắng hết sức!” (*Đoạn này chết cả cười với anh Quan đại ca!*)

Tiêu Thỏ... Ồ, Tiêu Thỏ đâu mất rồi? À xin lỗi, bạn Thỏ nhà ta đã trốn vào góc ngồi tự kỷ.

Buổi sáng ngày thứ bảy thế là kết thúc trong cảnh Tiêu Thỏ ngồi ôm gối oán hờn ở góc nhà. Tối buổi chiều, nàng rốt cục cũng đã làm tư tưởng cho bản thân hiểu rõ. Dù gì quan hệ

giữa nàng với Lăng Siêu cũng đã được công khai rõ ràng ai ai đều biết, không cần thận để người khác nhìn thấy hình ảnh... ờ... cần kiểm duyệt, thì âu cũng là có thể tha thứ được.

Tóm lại, không có gì phải lo lắng ảo não hết!

Cứ nghĩ thế, Tiêu Thỏ cũng thoải mái hơn, ra ghế mở TV xem, lại đúng lúc TV đang chiếu phim truyền hình nhiều tập thể loại cổ trang đấu tranh hậu cung. Một đám phi tần hung hăng ghen tị đấu đá nhau vì một tên hoàng đế, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn khiến người khác rợn tóc gáy. Tiêu Thỏ đang chán nản xem phim thì một bên ghế sofa bỗng chìm xuống một chút. Lăng Siêu cũng đã mò lại ngồi tự lúc nào.

Hai người cùng ngồi trên ghế sofa, tình huống rất dễ liên tưởng tới một số hình ảnh, ờ, cần kiểm duyệt đêm qua. Tiêu Thỏ lập tức không còn bụng dạ nào xem TV mà thi thoảng lại liếc sang Lăng Siêu một cái.

Lăng Siêu thì tỉnh bơ không thèm để ý, ngồi một cách hoành tráng trên ghế, ánh mắt vô cùng chăm chú nhìn màn hình.

Ngồi như thế được một lúc, Tiêu Thỏ bỗng cảm thấy đầu óc mình có chút đen tối thì phải, người ta chỉ là ngồi xem TV mà thôi, sao nàng lại cứ phải nghĩ tới cái sự việc, ờ, cần kiểm duyệt tối hôm qua mà liên tưởng làm gì? Phải trấn tĩnh lại! Thế là bạn Thỏ Thỏ hoàn toàn gạt bỏ gánh nặng tâm lý mà chăm chú ngồi xem TV.

Bỗng dưng, Lăng Siêu tự dưng thốt một câu không đầu không cuối. “Thật vô nghĩa!”

“Cái gì vô nghĩa?” Tiêu Thỏ quay sang, vẻ mặt hoàn toàn đần thối.

“Cái phim truyền hình này vô nghĩa!”

“Ack...” Tiêu Thỏ thật muốn ngã lăn đùng ra đất. Thể loại cung đình tranh đấu ám hại nhau thế này vốn không thích hợp với gu của con trai, đến ngay cả nàng cũng chỉ là ngồi xem để giết thời gian mà thôi. Thế là Tiêu Thỏ thuận miệng giải thích. “Thật ra em cũng nhàm chán không có việc gì nên mới ngồi xem mà...”

“Em nhàm chán không có việc gì?” Lăng Siêu bỗng quay sang nhìn nàng chăm chăm.

Dưới ánh mắt gắt gao của hắn, Tiêu Thỏ bỗng thấy trong lòng nảy lên chút dự cảm xấu, liền ấp úng. “Thật ra cũng không sao...”

“Chi bằng chúng ta làm nốt chuyện tối qua còn dở dang đi?”

Biết ngay mà =.=

Còn không chờ Tiêu Thỏ kịp phản ứng, tay hắn đã như con rắn vòng qua eo nàng, miệng bắt đầu càn rỡ khàn khàn vang lên. “Bà xã, anh thấy biểu hiện của em đêm qua thật không tệ nha.” Ý hắn chính là việc nàng chủ động đêm qua ấy, tuy kỹ thuật hôn còn non nớt, nhưng vẫn

đủ khiến tâm thần người ta bay bổng, nhớ mãi không quên.

Tiêu Thỏ bắt đầu cuống. "... Đó là ngoài ý muốn..."

"Anh không phiền xảy ra thêm vài lần ngoài ý muốn nữa..." Nói xong, đôi môi nóng bỏng bắt đầu nhào tới.

Đáng tiếc, việc 'ngoài ý muốn' còn chưa kịp xảy ra, di động Lăng Siêu liền réo âm ỉ.

"Điện thoại kia!" Tiêu Thỏ vội vàng 'tốt bụng' nhắc nhở.

Lăng Siêu có chút mất hứng vì phải dừng lại, hần liếc nhìn dãy số trên màn hình, đôi mày hơi hơi nhíu lại rồi bấm máy nhận.

Nghe được tiếng trả lời từ đầu kia điện thoại vì bị cắt ngang lúc đang, ờ, hứng khởi mà có chút khàn khàn, Diệp Tình vội vàng hỏi han. "Lăng Siêu, anh vẫn còn bị cảm chưa khỏi sao? Nghe giọng hơi khàn khàn..."

"Đã không có vấn đề gì nữa rồi." Giọng hần quay trở lại vô cùng lạnh nhạt bình thản.

"Không có vấn đề thì tốt rồi, làm tôi lo lắng suốt, hôm qua tôi còn..."

"Chị Tình, tìm tôi có việc gì không?"

Bài phát biểu tràng giang đại hải của Diệp Tình đành phải dừng lại. Cô nhớ ngày xưa mỗi lần mình chủ động gọi điện cho người khác giới, bọn họ đều thuộc dạng thủ sủng nhược kinh (*được sủng ái quá đâm ra lo lắng!*), chỉ có Lăng Siêu hoàn toàn khác, lại đi hỏi cô ta tìm hần có việc gì. Chị Tình một khi đã nổi giận, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng nha!

"Tôi đi chơi ở ngoài, vô ý làm mất ví tiền, anh có thể tới đón tôi được không?" Hừ, không thèm để ý đến bồn cô nương ư? Bồn cô nương thề bám theo người không tha! Diệp Tình cố điều chỉnh giọng nói, khiến cho giọng mình trở nên vô cùng yếu ớt đáng thương. "Hồi này tôi gọi điện cho anh trai tôi, anh còn nói không rảnh, bảo tôi gọi cho anh. Thật ngại quá, chỉ là giờ trên người tôi không có tiền, đường về lại xa..."

Hần thừa biết cô ta cố tình kiếm cớ, nhưng mà có điều cô ta lại lòi cái lá chắn Diệp Tuấn ra mới khổ.

"Đã biết, chị đang ở đâu?"

Chương 50

NHÂN VẬT TRUYỀN KỲ NÀO ĐÂY?

Lúc Lăng Siêu ngắt điện thoại, vẻ mặt hắn có chút không vui.

Tiêu Thỏ dĩ nhiên là nhận ra, liền thuận miệng hỏi. “Sao thế?”

“Anh phải ra ngoài đón một người.”

“À há.” Tiêu Thỏ âm ừ cho qua không coi là quan trọng, liền quay lại ngồi xem TV tiếp. Một lúc sau, nàng phát hiện Lăng Siêu vẫn chưa đứng lên mà vẫn ngồi trên ghế nhìn mình chăm chăm. “Còn có việc gì sao?” Nàng hỏi.

“Em không hỏi anh phải đón ai sao?” Hắn hỏi ngược lại.

Tiêu Thỏ ngẩn người. “Ừh thế anh đi đón ai?”

“Không nói cho em!”

“.....” Tiêu Thỏ không biết nói gì. Tên này đúng là trêu chọc nàng quen thói, không cho hắn ta biết tay thì hắn sẽ tiếp tục càng ngày càng lấn tới coi mình không ra gì! Nghĩ thế, nàng thuận tay cầm cái đệm trên ghế lên đập cho hắn mấy phát, miệng liên tục mắng. “Đồ vô duyên! Đồ đáng ghét!”

Bị đập như thế Lăng Siêu cũng không hề tức giận, lại còn cười cười vô cùng khoái trá. “Em nóng ruột muốn biết anh đi đón ai đến thế kia à?”

Thật đúng là một kẻ nói ngang ba làng không lại ^[99], Tiêu Thỏ không thèm nói nữa, chỉ lườm hắn một cái.

“Em đã muốn biết đến thế thì anh đành mang em đi theo vậy?”

“.....”

“Không cần xấu hổ ngượng ngùng thế.”

Thế là, Thỏ Thỏ đáng thương của chúng ta đành chịu thua dưới lối suy nghĩ và hành động vô cùng ngang ngạnh của kẻ nào đó.

Cùng lúc ấy, ở cửa một quán cà phê nọ trong thành phố, Diệp Tình đang sốt ruột chờ.

“Sao giờ này vẫn chưa tới cơ chứ?” Cô ngẩng đầu nhìn quanh, dằn dỗi lăm bằm trong miệng.

Võn Diệp đại tiểu thư vẫn cho rằng, với dung mạo mỹ miều cùng thân phận em gái sếp, chỉ cần cô gọi điện cho Lăng Siêu, hẳn nhất định cũng sẽ giống như những kẻ khác, vắt chân lên cổ chạy tới đón mỹ nhân. Không ngờ giờ đây cô mặc váy siêu ngắn siêu mỏng, run rẩy đứng ở ngoài cửa quán cà phê đợi cả nửa tiếng mà vẫn chưa thấy bóng dáng Lăng Siêu đâu!

Lòng tự tôn của đại tiểu thư lập tức bị tổn thương chà đạp vô cùng nghiêm trọng. Diệp Tình nghiến răng nghiến lợi. “Cho nhà ngươi thêm mười phút nữa, còn không tới, về sau đừng hòng bốn tiểu thư liếc mắt tới nhà ngươi lần nào nữa!” (Càng tốt!)

Mười phút sau, kẻ được chờ vẫn biệt tăm!

Diệp Tình nắm chặt tay lại. “Niệm tình gương mặt đẹp trai, cho nhà ngươi thêm một cơ hội nữa. Bốn tiểu thư giờ sẽ đếm từ một tới một trăm!”

Một, hai, ba... đếm tới một trăm, Lăng Siêu vẫn chưa thấy đâu.

Diệp đại tiểu thư cuối cùng cũng nổi trận lôi đình. “Cơ hội cuối cùng cho nhà ngươi, ta sẽ đếm từ một trăm tới một, còn không tới ta thề sẽ hủy diệt nhà ngươi!”

Một trăm, chín mươi chín, chín mươi tám... ba, hai, một phẩy chín, một phẩy tám...

=.= Theo cách nói nào đó, Diệp đại tiểu thư là một người rất có nghị lực và kiên nhẫn!

Thời gian cứ dần dần trôi, Diệp Tình đã đứng chờ ở cửa quán cà phê được hơn một tiếng đồng hồ. Sắc trời bắt đầu tối dần, thậm chí còn lấm tấm vài hạt mưa phùn, nhưng nghị lực vô cùng to lớn của cô vẫn giúp cô chịu đựng mà chờ tiếp. Cuối cùng, cái bóng dáng mà cô chờ đợi rất lâu cũng xuất hiện trong tầm mắt. Một thân áo khoác xám, gương mặt tuấn tú điển trai như một làn gió âm, vừa chạm vào tầm mắt cô cũng đủ khiến trái tim cô âm lên.

“Lăng... Lăng... Lăng... Lăng Siêu!”

Trong lòng Diệp Tình quả thật trăm ngàn cảm xúc cùng lúc đan xen nhau, có sự oán hận vì hắn tới chậm, có niềm vui sướng vì hắn cuối cùng cũng tới... Và trên cái đồng tình cảm hỗn loạn xen lẫn lẫn nhau ấy, tình cảm của cô với Lăng Siêu cũng phút chốc thăng hoa!

Mình nhất định phải cưới anh ta! Diệp Tình nắm chặt tay lại, hạ quyết tâm cho mình.

Đúng lúc đó, phía sau bóng dáng màu xám bỗng có một dáng người màu vàng lọt vào tầm mắt của Diệp Tình. Cô ngẩn cả người nhìn sững hai bóng người áo xám và áo vàng từ từ lại gần, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở hai bàn tay đang nắm chặt của họ.

Trong óc cô bỗng có cái gì đó nổ bùng một cái.

“Chị Tình!” Lăng Siêu cất giọng vô cùng lễ phép và khách sáo.

Chị Tình? Tiêu Thỏ vốn còn đang nhăn nhó oán thán, trời thì rét mướt, tự dung Lăng

Siêu lòi mình ra ngoài làm quái gì. Nhưng lập tức nàng bị hai tiếng này gây chú ý, liền hướng mắt sang phía cô gái được gọi là chị Tình kia, và cũng lập tức ngẩn cả người.

Trong đầu Tiêu Thỏ bỗng hiện ra cô gái trong bức ảnh, dáng người cao cao sừng sững vai cùng Lăng Siêu đi vào tòa nhà chung cư. Đúng thế! Chính là bộ váy áo này, chính là cái túi xách tay này nữa! Thoáng chốc, dường như toàn bộ máu trong người nàng đều như dồn về một chỗ, trái tim Tiêu Thỏ bắt đầu đập loạn lên đầy lo lắng.

“Anh tới rồi à?” Diệp Tình lấy lại tinh thần, nụ cười có chút cứng ngắc, ánh mắt vẫn tập trung vào cô gái bên cạnh Lăng Siêu. Kiểu tóc? Không một như cô! Khuôn mặt? Không tinh xảo bằng cô! Dáng người? Không quyến rũ bằng cô! Ăn mặc? Quá mức kín đáo! Giày? Không phải giày bột bằng da thượng hạng nhập từ Ý như cô! Túi xách? Không phải túi LV (*Louis Vuitton*) lóa mắt như cô! (*Chị Tình đã hân hạnh được bầu là nhân vật siêu phẩm của truyện, vô tay hoan hô nào! Dẫn đại thiếu gia: hừ hừ, dám cướp danh hiệu này của ta à!*)

Hừ, một đứa con gái tầm thường như vậy, trên đường bóc một phát được cả một năm, có điều tay Lăng Siêu lại vẫn nắm chặt tay con bé đó không buông!

Diệp Tình nghiêng răng hỏi. “Vị này là...”

“Người yêu tôi.” Lăng Siêu không do dự nói.

Câu trả lời thẳng thừng lập tức phủ phàng dập tắt nốt niềm hy vọng cuối cùng của Diệp Tình. Trong lòng cô nào cay nào đắng nào chua nào xót đều có thể dồn lại một đồng lớn, nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng ra vẻ như không có việc gì. “Hóa ra là cô người yêu bé nhỏ của Lăng Siêu à! Chào bạn, mình là Diệp Tình!” Nàng vươn tay ra bắt, miệng cười tươi như hoa.

So với vẻ trấn tĩnh của Diệp Tình, Tiêu Thỏ làm sao lão luyện bằng được, tâm hồn không biết đã lưu lạc đến phương trời nào mất rồi. Mãi tới khi Lăng Siêu khẽ nhắc một tiếng nàng mới phát hiện bàn tay của Diệp Tình vẫn chìa ra trước mặt.

Nên... bắt tay hay không nhỉ?

Tiêu Thỏ vừa do dự, trong mắt Diệp Tình liền hiện lên vẻ khinh thường. Hừ, ngay cả phép lịch sự bắt tay cũng không rành, xem ra vẫn chỉ là một con bé nhà quê, làm sao có thể sánh bằng mình được? Lập tức trong lòng cô lại nảy lên niềm hi vọng mới.

Cuối cùng Tiêu Thỏ vẫn cố cứng cỏi bắt tay cô ta. “Chào chị Tình... Em là Tiêu Thỏ.”

Aaaaa, nhà người mới là chị, cả nhà người mới là chị! Diệp Tình giận điên người nhưng vẫn cười cười nắm chặt bàn tay nàng không buông. “Gần đây trời lạnh lắm, Tiêu muội nên chú ý bảo dưỡng da tay mình một chút.”

Tiêu Thỏ sửng sốt, giờ mới chú ý thấy bàn tay mình có vài vết khô nẻ, ngón tay vừa hồng vừa sưng sưng, rõ ràng so với bàn tay trắng nõn mịn màng của người ta, khác biệt tới một trời một vực.

Nàng đỏ mặt định rút tay lại, nhưng Diệp Tình vẫn không có chút ý tứ nào muốn buông ra, tiếp tục nói. “Sao tay em lại lạnh thế này? Ôi chao, nơi này bị nứt nữa nha! Em dùng kem dưỡng da nào thế hả? Không tốt chút nào, hay là để chị gợi ý cho em một mác này...”

Cô ta cứ thế thao thao bất tuyệt, khiến cho Tiêu Thỏ vô cùng bối rối. Đúng lúc nàng không biết làm sao bây giờ, Lăng Siêu bỗng thò tay ra tóm lấy bàn tay nàng giật lại, ôm chặt lấy rồi đưa lên miệng hà hơi xoa nhẹ, rồi dịu dàng hỏi. “Như vậy có ấm hơn không?” (*Yề yề, anh hùng cứu mỹ nhân =)))*)

Hành động của hắn đến vô cùng đột ngột, đừng nói là Tiêu Thỏ, ngay cả Diệp Tình cũng ngẩn cả người, vẻ mặt tươi cười lập tức sượng lại cứng đờ, đáng vẻ vốn vô cùng đặc ý lập tức chìm ngấm mất tích.

Lúc này, cơn mưa phùn bỗng trở nên lớn hơn, dần dần thành những giọt mưa lớn rơi xuống. Một cơn gió thổi qua khiến một giọt mưa hạ cánh ngay trên mặt Tiêu Thỏ.

Cảm giác lạnh lẽo trên mặt khiến nàng lập tức giật mình tỉnh lại, vội vàng rút tay về. Có điều trên mặt cũng không còn vẻ nghi ngại lúc vừa gặp Diệp Tình hỏi nãy, trái tim đang vô cùng lo lắng đập loạn cũng dần dần bình tĩnh lại, vô cùng ảm áp.

Nàng vội vàng chuyển đề tài để che đi sự bối rối của mình. “Trời mưa rồi.”

“Ừm.” Lăng Siêu khẽ ậm ừ, ánh mắt vẫn nấn ná trên mặt nàng.

Bị hắn nhìn chăm chú như thế, mặt Tiêu Thỏ lại hồng lên. “O... Em không mang ô...”

“Anh có mang.”

“Khụ khụ! E hèm...” Diệp Tình nãy giờ bị hai kẻ trước mặt coi như không khí giờ không thể nhịn nổi nữa liền hắng giọng lên tiếng. “Tôi cũng không mang ô!”

Một câu của cô ta lập tức khiến bầu không khí mờ ám vừa xong bay mất tích.

“Vậy chị dùng ô đi!” Vẻ mặt Lăng Siêu vẫn không đổi sắc, hắn đưa chiếc ô trong tay cho cô ta.

“Như vậy tôi thật ngại ngùng a...” Diệp Tình nói còn chưa hết câu, đã thấy Lăng Siêu kéo tay Tiêu Thỏ, sóng vai nhau tiến vào màn mưa, chạy ra đường gọi taxi.

Cô ta cầm cái ô, ngẩn cả người, một lúc sau mới lấy lại được tinh thần.

Bà nó chứ! Tự dưng mình lại tạo cơ hội cho hai kẻ kia có cơ hội ‘dãi dầu mưa gió’ với nhau! Không được, tuyệt đối không thể được!

Cô ta xoắn xuýt bàn tay lại, miễn cưỡng vọt ra ngoài trời mưa. Vì cố gắng đuổi theo kịp hai người kia, đôi bốt bằng da có gót cao bảy tám phân bị nện côm cốp trên nền đất thành

tiếng, thêm mưa hắt vào, lập tức đôi giày bột bằng da công nghệ của Ý bị lấm tẩm vài điểm ướt sẫm.

Có điều Diệp đại tiểu thư không thêm đề ý, trong lòng cô đang trào dâng một ý chí quyết đấu mãnh liệt. Mắt thấy chuẩn bị bắt kịp hai người kia, trong tay bỗng dưng trống rỗng hẫng hụt. Chiếc túi LV trị giá một vạn tám ngàn tệ (*khoảng 53,6 triệu tiền Việt*), vô cùng lóa mắt, vô cùng sang trọng vừa cầm trong tay...

Đã... bị... giật... mất!

“Cướp! Cướp a!”

Tiếng kêu gào như heo bị chọc tiết vang lên sau lưng khiến Tiêu Thỏ và Lăng Siêu đang mãi vẫy xe giật mình quay lại. Chính lúc đó, trước mắt họ hiện lên một hình ảnh khiến kẻ khác khó mà quên nổi.

Cô gái xinh đẹp mặc váy ngắn, đi bột cao gót, mái tóc làm điệu đã đang chạy như điên trong mưa gió. Thế rồi cô nhảy lên một phát, chồm tới đẩy gã áo đen chạy đằng trước xuống đất, rồi hét chửi lại đánh rồi mắng gã ta... Tên cướp kia quỳ rạp trên mặt đất thống khổ tru tréo âm ỉ. Tình cảnh này chỉ có thể hình dung bằng một từ duy nhất: hoành tráng.

Nếu bảo Lăng Siêu đối với Diệp Tình vốn chỉ giới hạn trong sự chán ghét tính cách cô ta, giờ phút này, hẳn thật sự cảm thấy đến cả bề ngoài cô ta cũng vô cùng chán ghét.

Tiêu Thỏ trợn mắt há hốc mồm. “Em... có cần đi cứu chị ấy không?”

“Thật lòng mà nói, người cần cứu là tên cướp kia kìa!”

“Ack...” Tiêu Thỏ cứng họng.

Một hồi lâu sau, Diệp Tình vẫn chưa chịu thôi, vừa gào thét mắng chửi, vừa nắm tóc tên cướp giật lấy giật để. Thương thay cho chú em lỡ đại đi cướp, do lỡ yêu thích phong cách cá tính nên cố ý để tóc dài lãng tử, vô cùng tiện tay kéo kéo giật giật. Do đó cả một đầu tóc tai bị nắm bị kéo tới mức bù xù dựng ngược hết cả lên, mỗi lần cô ta giật một cái, tên cướp lại thảm thiết cầu xin. “Chị hai, lần sau em không dám nữa, chị tha cho em!”

“Mày gọi tao là gì hả? Mày mới là chị hai, cả nhà mày mới là chị hai! Tao giật trụi tóc mày đây! Để xem mày còn dám cướp túi của tao nữa không! Cướp này! Cướp này...”

Người đi đường xúm đông xúm đỏ chung quanh, ai cũng vô cùng thông cảm thương xót cho bạn trẻ lỡ đại đi cướp kia, ai cũng tiếc hận lắc đầu: Cô gái à, cô tha cho cậu ta đi thôi!

Càng bị khuyên nhủ, Diệp đại tiểu thư càng cố sức giật mạnh, rốt cục phụt một cái, nguyên một nắm tóc của tên cướp bất hạnh kia vô cùng hoa lệ bị giật đứt, đầu lộ ra một mảng lớn. (*Choáng váng sững sờ với thể lực của Diệp đại tiểu thư!*)

Một tiếng hét thảm thiết vang lên, chú em cướp đường rút cục nổi trận lôi đình.

“Ông mày đã xuống nước van xin đến thế, con kia mày còn muốn thế nào hả?” Tóc có thể rụng, nhưng kiêu tóc không thể hỏng nha! Gã ta xoay người một cái, hất Diệp Tình đang ngồi chễm chệ trên người xuống nằm bẹp xuống đất, rồi đề lên. “Con nhỏ mất dạy này, dám giật tóc ông mày! Ông mày đánh chết mày cho xem!” Vừa nói, tay vừa giơ lên định đánh xuống.

Mắt thấy bàn tay kia chuẩn bị giáng xuống một cách âu yếm lên khuôn mặt mỹ miều tinh xảo của Diệp đại tiểu thư, bỗng dưng có một nguồn lực lớn kéo tên cướp kia ra. Tên cướp tội nghiệp chưa kịp phản ứng, lập tức bị một cú đá ngay giữa ngực, tiếp đến là một cùi chỏ vào vai, thêm một đấm vào bụng, tên cướp đáng thương lập tức đầu óc tối sầm, hôn mê bất tỉnh, ngã rầm xuống một cách hào hùng trong làn mưa pháp phối.

Trong thoáng chốc, chung quanh lặng ngắt như tờ.

Một lát sau, không biết ai hào hứng hô lên đầu tiên. “Wow, nữ hiệp a!”

“Má ơi, thủy thủ Mặt Trăng xuất hiện!”

“Không phải, là chị của Năm anh em siêu nhân!”

“Mọi người đều nhầm rồi, là nữ siêu nhân sức khỏe như thần!”

“.....” (o___O Đến ngất với các bạn quần chúng nhân dân =)))

Trong tiếng hoan hô ca ngợi nhiệt liệt thay nhau vang lên chung quanh, Diệp Tình đang nằm trên đất bèn vùng vẫy đứng dậy, chỉ thấy đứng cạnh tên cướp đáng chết nằm ngất xỉu trên nền đất, chính là cô gái không hề tầm thường kia.

Kiêu tóc? Trông gọn gàng hơn cô! Khuôn mặt? Đây vẻ thanh xuân sống động hơn cô! Dáng người? Mềm dẻo linh hoạt hơn cô! Ăn mặc? Tự nhiên tiêu sái hơn cô! Giày ư? Còn đang dẫm lên người tên cướp đáng chết! Túi xách... khoan đã... Cái túi LV của cô đâu rồi?

Diệp Tình nhanh chóng đảo mắt tìm kiếm, cuối cùng cũng nhìn thấy cách đó không xa, trên nền đất ẩm ướt nước mưa, có một cái túi xách LV bị đứt quai...

Dần dỗi dậm chân bình bịch ăn vạ: Trời ơi, một vạn tám ngàn tệ của tôi!!!

Chương 51

NỔI TIẾNG

Tiêu Thỏ hoàn toàn không ngờ rằng, việc mình ra tay hiệp nghĩa ngăn cản tên cướp đánh người kia lại bị một người đi đường dùng điện thoại quay lại thành một đoạn video phát lên mạng, còn đặt tên là “Hình ảnh hiệp nghĩa trên đường phố”, một mỹ nhân hóa thân thành nữ siêu nhân, đánh gục tiểu quái thú.

Có lẽ vì hiện giờ, quả thật rất hiếm chuyện những người hiệp nghĩa, nên chỉ mới mấy tiếng sau khi đoạn video Tiêu Thỏ đánh kẻ cướp được tung lên, lập tức biến thành đoạn video nóng hổi được truy cập liên tục. Chỉ trong một ngày đã có hơn một trăm nghìn lượt xem, mức độ được yêu thích còn vượt xa cả sự tưởng tượng của mọi người, dưới đoạn video đó còn để lại vô số những lời nhận xét nhấn gửi của người xem.

‘Điền Bá Quang’^[100] nhấn lại: Vị cô nương này quả là giỏi võ, đáng vẽ lại xinh đẹp, xem ra còn lợi hại hơn cả Nghi Lâm tiểu sư muội nhà ta!

‘Phượng trượng chùa Thiếu Lâm’ nhấn lại: Dựa vào tu vi mấy chục năm của lão nạp, vị cô nương này tuệ nhãn sâu sắc, trình độ phi phàm, chỉ bằng gia nhập phái Thiếu Lâm của ta đi thôi!

‘Diệt Tuyệt sư thái’^[101] nhấn lại: Con lừa trọc đầu kia, năm đó lúc ông gạt tôi xuất gia cũng nói y chang như thế! Cô nương à, đừng bị con lừa trọc đầu đó lừa, có gì thì đến phái Hằng Sơn của ta ấy. Bần ni hứa sẽ cung cấp đủ ba loại bảo hiểm, một quỹ tiết kiệm^[102].

‘Đạo trưởng Võ Đang’ nhấn lại: Mụ ni cô thói tha kia, hóa ra bà đã sớm ngoại tình với con lừa già trọc đầu kia!

‘Truyền thuyết ca’ nhấn lại: Đạo trưởng, sư thái gọi ông về ăn cơm kìa!

‘Ta là cướp đây’ nhấn lại: Cô nương, nghề đi cướp nào có dễ dàng, cô ra tay thật quá đổi độc ác nha!

‘Ta là túi LV’ nhấn lại: Làm ơn đi, thương nhất phải là tôi mới đúng, tôi chẳng qua chỉ là tình cờ có mặt, thế mà lại bị tổn thương lớn lao tới thế, bảo tôi về sau phải làm sao bây giờ?

‘Lông chân bay phấp phới’ nhấn lại: Các người nghĩ cô ta đang đánh cướp ư? Sai rồi, là đang chiến đấu với nỗi cô đơn mà thôi!

.....

Trong lúc người xem hào hứng bàn luận sôi nổi, còn có một bộ phận rất lớn người xem vô cùng tò mò đối với mỹ nữ trong đoạn video. Thế là mạng lưới quan hệ được mở ra, hàng trăm hàng ngàn quần chúng ngồi xem trước màn hình bắt đầu sôi sục, cùng nhau lên diễn đàn Bách Độ (*chính là baidu đây a!*) nổi tiếng để triển khai quá trình tìm kiếm vị mỹ nữ trong phim.

Có người nói, cô gái này thật ra là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm tự, do chùa Thiếu Lâm không thu nữ giới làm sư sãi, cho nên vẫn che giấu bí mật về thân phận của mình. Lại có người nói, mỹ nữ này thật ra là một người thay đổi giới tính, trước khi phẫu thuật anh ta từng đạt giải quán quân toàn quốc về võ thuật. Thậm chí còn có người nói, cô gái trong phim chính là một nữ diễn viên sẽ tham gia một bộ phim võ thuật tiếp theo của Trương Nghệ Mưu, việc cô ta ra tay bắt cướp thật ra cũng là một hình thức lăng xê quảng cáo của công ty làm phim... Tóm lại, thân phận thật sự của Tiêu Thỏ thành một bí ẩn vô cùng thu hút sự chú ý, kể cả những lời đoán mò vô cùng kỳ cục quái đản nhất cũng được đưa ra.

Lộn xộn một hồi lâu, cuối cùng có một người nào đó không muốn lộ ra tên thật, lập một topic trên diễn đàn Bách Độ để tiết lộ chân tướng vụ việc này.

Tiêu đề topic thật ra vô cùng đơn giản, có điều nội dung lại khiến người khác vô cùng kinh ngạc.

Trước hết là tiết lộ tên thật của Tiêu Thỏ, rồi quê quán, sau đó là tới trường học, khoa chuyên ngành nàng đang theo, cuối cùng để chứng minh tính chân thực của bài viết, thậm chí tác giả còn gửi lên một số ảnh chụp đời thường của nhân vật chính. Cô gái trong ảnh tuy chụp góc nhìn nghiêng, nhưng thân mình và cách ăn mặc hoàn toàn tương tự với đoạn video kia. Topic này vừa xuất hiện, số lượng truy cập lập tức tăng vọt, lan truyền nhanh chóng trên mạng Internet, thậm chí một số cơ quan truyền thông cũng bắt đầu chú ý đến cô sinh viên Tiêu Thỏ.

Trong lúc trên mạng vô cùng ầm ĩ chuyện này, Tiêu Thỏ vừa mới bắt đầu vào học lại hoàn toàn không hề biết mình đã trở thành một người nổi tiếng. Nàng chỉ cảm thấy kỳ lạ, tại sao gần đây mỗi lần đi đường đều bị người này người nọ chỉ trỏ không ngớt. Có buổi sáng thậm chí một gã bắp tay còn to hơn bắp đùi của nàng chặn đường nàng lại, đòi đấu võ với nàng, khiến cho nàng hốt hoảng kéo Nghê Nhĩ Tư chạy mất dép.

Chạy tới giảng đường, kết quả nàng lại kinh ngạc phát hiện ra giảng đường ngày thương khá là vắng vẻ giờ thế nhưng lại kín đặc sinh viên. Nàng vừa bước vào lập tức cả phòng lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người dường như tập trung hết về phía nàng.

Sau đó, ông giáo sư tóc bạc hàng bao nhiêu năm chưa bao giờ điểm danh sinh viên giờ lại đòi điểm danh, rồi tới lúc cầm sổ điểm danh lên, điểm ai không điểm, gọi đúng tên Tiêu Thỏ. Tới lúc nàng ngạc nhiên đứng dậy, vị giáo sư thường ngày vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị kia lại nhìn nàng gật đầu mỉm cười! Rồi suốt ba tiết học, ông ta phá lệ gọi nàng lên trả lời câu hỏi tận ba lần, mỗi lần nàng đứng lên trả lời, cả lớp đều lặng phắc như thể nhìn thấy quỷ vậy.

Tóm lại một câu: Lốp học hôm nay quả thật vô cùng đáng sợ!

Chờ mãi mới hết giờ học, nàng theo dòng người đổ về căng tin ăn trưa. Ấy vậy, bác phục vụ lấy cơm lại còn đặc biệt lấy cho nàng phần cơm gấp đôi hàng ngày, mua hai món ăn mặn xong nàng lại còn được tặng thêm một cái đùi gà to!

Tới lúc nàng bê cái khay đầy ú hụ về chỗ ngồi trong ánh mắt soi mói của mọi người, bỗng dưng nàng nghe thấy bên cạnh có người thì thầm to nhỏ.

“Wow, bạn ấy nhìn thế mà ăn tận ba món ăn mặn nha!”

“Wow, các cậu nhìn xem, bạn ấy ăn cơm cũng gấp hai lần chúng ta nha!”

“Wow, bạn ấy gặm đùi gà cũng ăn hết cả xương lẫn da nha!”

Tiêu Thỏ =.= “.....”

Chịu đựng mọi thứ kỳ cục đó cả một ngày, mãi tới buổi tối về phòng ngủ, Tiêu Thỏ đã thật sự cảm thấy mệt mỏi rồi.

Vất vả lắm mới bình tâm lại một chút, đúng lúc đó, Nghê Nhĩ Tư đang ngồi lên mạng bỗng kêu lên. “Mau lại đây mà xem! Người này sao nhìn giống Thỏ Thỏ vậy ta?”

“Có gì mà kêu gào ầm ỹ lên thế?” Đồng Đông Đông vừa cầm cốc sữa mới đun nóng, vừa bước lại, vừa nhìn lập tức phun hết ngụm sữa trong miệng. “Oa, mẹ nó chứ! Sao lại giống như thế được nhỉ?”

Hạ Mạt bình tĩnh gạt đầu. “Có điều khí chất hoàn toàn khác!”

Ba người kia mỗi người một câu chen chúc nhau khiến Tiêu Thỏ không nén nổi tò mò cũng ghé đầu vào nhìn...

Thế là, nàng đã hiểu.

“Mi bảo sao?!” Đồng Đông Đông chỉ tay vào màn hình, vẻ mặt không thể tin nổi. “Đây... đây... đây thật sự là mi ư?”

Tiêu Thỏ bất đắc dĩ gạt đầu.

“Thỏ Thỏ, tuy người này rất giống mi nhưng cũng không cần nhận bừa như thế. Bọn ta tin tưởng mi mà!” Nghê Nhĩ Tư nhất quyết không tin đây là Tiêu Thỏ.

“Người này... quả đúng là ta mà!” Tiêu Thỏ cười khổ.

Bỗng dưng Hạ Mạt túm lấy cánh tay nàng xiết mạnh. “Mi từng học võ?” Vừa hỏi nàng ta vừa dùng một ánh mắt như mổ xẻ nàng để nhìn từ trên xuống dưới, vẻ mặt khó tin nổi.

Tiêu Thỏ bị nhìn tới mức dựng hết cả tóc gáy vội vàng lùi lại.

Trong lúc đó, Nghê Nhĩ Tư đã lướt hết mấy trang web tìm hiểu cơ bản từ đầu tới đuôi sự việc xảy ra, cũng nhân tiện tìm ra được trang web có đoạn video được up lúc ban đầu lên. Nàng ta xem hết đoạn phim vô cùng hoành tráng kia, cùng với vài ngàn lời nhắn lại dưới đoạn phim, liền vô cùng thật tâm chân thành mà thốt lên cảm thán. “Thỏ Thỏ, mi quả là trâu bò nha!”

“Cuối cùng ta cũng có người quen là người nổi tiếng!” Đồng Đông Đông gật gù phụ họa theo.

Hạ Mạt lôi một cuốn vở ra. “Ê, mi ký giúp ta đây hết cuốn vở này đi, ta sẽ scan rồi bán đấu giá trên mạng!”

Vậy là ngày hôm nay Tiêu Thỏ gục đầu ảo não lần thứ N.

Dĩ nhiên sau đó không thể thiếu đi phần tra hỏi bức cung cặn kẽ của đám bạn nhiều chuyện cùng phòng, Tiêu Thỏ đành phải thật thà ngoan ngoãn kể lại từ đầu chí cuối từ A tới Z chuyện xảy ra ngày hôm đó. Tuy nàng kể với giọng rất bình thản, thậm chí đều đều, nhưng đám Đồng Đông Đông ngồi nghe lại há hốc miệng, cảm giác bầu máu nóng nhiệt tình trào dâng mãnh liệt. Lúc kể xong, Nghê Nhĩ Tư tóm chặt lấy tay Tiêu Thỏ nhất quyết không tha, miệng liên tục lảm nhảm rằng phải bái nàng làm sư phụ khiến Tiêu Thỏ quả thật dở khóc dở cười.

Đúng lúc đó, Đồng Đông Đông bỗng nhiên hỏi. “Nếu đoạn phim này chỉ là có người vô tình quay lén, làm thế nào mà tên mi lại xuất hiện trên mạng cơ chứ?”

“Mi đúng là lạc hậu quá đi!” Nghê Nhĩ Tư lườm nàng ta một cái rõ dài. “Giờ trên mạng có một dịch vụ gọi là ‘Tìm kiếm người thân’, đừng nói chỉ là cái tên, tới cả ba đời tám họ nhà mi cũng có thể truy ra tận gốc ấy chứ!”

“Nhưng dù gì cũng rất kỳ lạ mà, Thỏ Thỏ thường ngày vô cùng bận rộn, ngay đến chúng ta cũng không biết con bé từng học võ, tại sao trên mạng lại có thông tin này?” Đồng Đông Đông vẫn cảm thấy mù mịt không hiểu nổi.

“Mi không tin, ta mở bài post đây cho mi xem!” Thế là Nghê Nhĩ Tư lại vào mạng hí hoáy một hồi rồi mở cái chủ đề đã tiết lộ toàn bộ thông tin về Tiêu Thỏ ra. Nhưng vừa thấy bài viết đó, Tiêu Thỏ bỗng cảm thấy có cái gì đó không đúng cho lắm.

“Ê, ta chưa bao giờ chụp bức ảnh này.” Nàng thốt lên khẳng định chắc chắn.

“Ừh, bức ảnh này nhìn giống như là chụp trộm vậy!” Đồng Đông Đông cũng nhận ra được.

Hạ Mạt gật đầu. “Nhìn chung quanh như thể được chụp ở phòng thí nghiệm ấy.”

Lúc này, Nghê Nhĩ Tư cũng nhận ra có vấn đề. “Bọn mi có thấy kẻ gửi bài này lên giống như biết rất rõ về Thỏ Thỏ không? Hẳn phải là sinh viên cùng trường mình rồi!”

“Chụp trộm ở phòng thí nghiệm, rất có thể là sinh viên cùng khoa mình nữa.”

“Kỳ cục nha, ai lại ăn no rửng mỡ lấy thông tin về Thỏ Thỏ phát tán trên mạng thế cơ chứ?”

“Đúng vậy, như thế rất dễ ảnh hưởng tới cuộc sống hàng ngày của Thỏ Thỏ mà!”

Trong tiếng bàn luận sôi nổi của mọi người, Tiêu Thỏ cũng trở nên vô cùng mờ mịt. Rốt cục là ai chụp trộm ảnh nàng, lại còn đem thông tin về nàng phát tán loạn xì ngầu trên mạng như thế? Tuy rằng việc nàng làm không phải chuyện gì xấu xa, nhưng cứ như vậy quả thật sẽ ảnh hưởng không tốt tới cuộc sống hàng ngày. Nếu từ giờ ngày nào cũng bị soi mói chăm chú như hôm nay, nàng sẽ phát điên lên mất hay ít nhất cũng sẽ bị suy nhược thần kinh cho mà xem.

Càng nghĩ nhiều càng nhức đầu, đúng lúc đó điện thoại trong phòng bỗng vang lên, đầu bên kia là Lăng Siêu gọi tới.

“Sao em tắt máy di động à?” Giọng hấn vang lên trong ống nghe, dường như nhiễm một thứ từ tính nào đó nghe vô cùng đặc biệt, khiến người nghe không khỏi cảm thấy lòng mình bình tĩnh lại rất nhiều.

“Cả ngày hôm nay em toàn nhận được mấy cú điện thoại kỳ cục nên em tắt máy cho xong.”

Tiêu Thỏ nói chính là sự thật, cả ngày hôm nay có rất nhiều cú điện thoại lạ lùng gọi cho nàng, người thì đòi bái nàng làm sư phụ, người thì bảo nàng phải cẩn thận một chút. Lúc ấy nàng còn chưa biết đoạn phim bắt cóc của mình đã bị gửi lên mạng, còn tưởng ai đó đùa dai nên tắt luôn điện thoại.

“Chuyện trên mạng, em đã biết chưa?” Lăng Siêu hỏi.

“Rồi, Tư Tư vừa nói với em.”

“Thế bức ảnh kia em chụp lúc nào thế?”

“Em cũng không biết, Đông Đông bảo giống như là chụp trộm vậy, có lẽ là ai đó đùa ác ý cũng nên.”

Bên kia điện thoại, Lăng Siêu im lặng một lát. “Được, vậy em cũng nên cẩn thận một chút, có việc gì thì nhớ báo cho anh.”

Giọng hấn nghe vô cùng nghiêm túc, xét cho cùng cũng là do hấn lo cho nàng. Tiêu Thỏ cười khẽ, cũng không coi là quan trọng. “Anh yên tâm, có điều tự dung trở thành nổi tiếng

khiến em không quen lắm, không có việc gì đâu.”

“Được, vậy em đi ngủ sớm đi.”

Lãng Siêu đứng dựa vào lan can ngoài ban công, ánh mắt trở nên vô cùng sâu thẳm xuất thần nhìn xa xăm về phía bờ sông nơi những ánh đèn nê ông lấp lánh. Trong tay hắn cầm điện thoại di động vừa ngắt cuộc gọi, ngón tay khẽ khàng lướt nhẹ trên màn hình.

Bổng Ngộ Không đi từ trong nhà ra. “Sur phụ, người có kể với sur mẫu về lời nhắn kia không?”

Đôi mắt đen nhánh bỗng trở nên sắc bén như dao, chỉ trong chớp lát rồi lại trở lại bình thường. Hắn từ tốn nói. “Không nói vội, không nên để cô ấy lo lắng.”

Ngộ Không cúi đầu xuống lầm bầm. “Ừhm, xét cho cùng đây chỉ là một lời nhắn thôi, chắc không có việc gì đâu...”

Đêm đã vào khuya. Một đám mây đen kéo tới che khuất ánh trăng rực rỡ trên bầu trời. Cả không gian chìm vào một không gian âm trầm đáng sợ. Dường như trong đám mây đen lơ lửng trên đầu một cách nặng nề ấy có một con ác thú đang rình rập chờ dịp nhào ra gây họa.

Chương 52

THAM GIA HỘI SINH VIÊN

Tiêu Thỏ lớn bằng từng này, lần đầu tiên trong đời hiểu ra được chân lý ‘Làm người đã khó, làm con gái càng khó, mà làm con gái nổi tiếng đã khó lại càng thêm khó.’ Những lời này quả thật vô cùng sâu sắc khó lường.

Từ hôm đoạn phim ‘Tiêu Thỏ dũng cảm chiến đấu với kẻ cướp’ được truyền bá trên Internet, cả cuộc sống của nàng đã chính thức hoàn toàn bị đảo lộn.

Trước tiên là hằng hà sa số các cú điện thoại gọi tới di động của nàng, rồi không ngớt người trên mạng gửi thư đến hỏi nàng có võ thật hay không, lại có em gái của bà dì của một người hàng xóm cũ từ lâu chạy tới nhận người quen, rồi thì phóng viên đài truyền hình mò tới muốn phỏng vấn nàng. Rầm rộ nhất ấy là có một hãng làm phim chạy tới muốn ký hợp đồng với nàng để đóng một bộ phim võ hiệp.

Chưa kể nàng liên tục bị các sinh viên trong trường vây quanh bàn tán chỉ trích, mỗi lần nàng có lớp học nào đó, tỷ lệ lên lớp luôn cao chót vót so với bình thường. Về phần các giáo sư giáo viên trong trường, ai cũng tranh giành lẫn nhau để vào giảng dạy lớp có nàng học, ai cũng nói muốn nếm thử cảm giác giảng dạy một giảng đường chật kín người.

Rồi sau đó, việc này cuối cùng cũng tới tai ban lãnh đạo trường. Các vị cấp cao trong trường tới tìm nàng trò chuyện, nói rằng hành động vì nghĩa khí của nàng đại diện cho tinh thần phong cách của sinh viên thế hệ mới, khiến cho trường học cũng thêm vẻ vang danh tiếng, vô cùng đáng được khen thưởng. Ban lãnh đạo vốn vô cùng nghiêm khắc khó gần, giờ lại lập ra một tấm bằng khen ‘Hiệp nghĩa’ tặng cho nàng, còn có tiền thưởng là hai trăm tệ.

Cầm bằng khen với phong bì tiền thưởng, Tiêu Thỏ quả thật dở cười dở khóc. Cái này đâu phải là tiền thưởng gì chứ? Rõ ràng là cát xê quảng cáo thì có! Nàng đã nhận tiền, về sau trường bắt nàng đi tới đài phát thanh truyền hình phỏng vấn nàng sẽ không thể không đi. Mà chết người nhất chính là, số tiền này nàng thật sự không thể không nhận, vì đó là mặt mũi danh dự của ban lãnh đạo a... Tóm lại, nàng tới số rồi...

Ấy vậy mà Đồng Đông Đông và Nghê Nhĩ Tư lại vô cùng vui sướng, còn nói họa hoằn lắm mới thấy trường học chi tiền, bắt Tiêu Thỏ phải đi khao các nàng. Kết quả là cả bốn người chạy tới một nhà hàng gần trường học ăn khao xong, Tiêu Thỏ còn phải bù thêm năm mươi hai tệ nữa.

Đã thế Đồng Đông Đông còn an ủi nàng một cách vô cùng thô bỉ. “Thỏ Thỏ à, không phải là hai trăm năm mươi đã là may rồi.”

Có điều lúc ông chủ nhà hàng nhìn thấy Tiêu Thỏ lập tức nhận ra vị nữ hiệp nổi tiếng,

liền một mực nói không lấy hai đồng lẻ làm gì, bót cho nàng số lẻ. Thế là Tiêu Thỏ quả thật biến thành ‘hai trăm năm mươi’.

[103]

Ăn uống no nê, trên đường về trường, chủ đề tán phét dĩ nhiên không ngoài chuyện đoạn video của Thỏ Thỏ. Từ võ công kinh người của Tiêu Thỏ nói sang bọn cướp đường, từ bọn cướp đường nói sang đoạn video, từ đoạn video nói sang việc nhà trường phát bằng trao thưởng, cuối cùng Đông Đông than thở một câu. “Giá mà bây giờ lại có cướp nhĩ, chúng mình sẽ có thể đi ăn khao tiếp rồi!”

“Đúng nha, một thằng đến ta đánh một thằng, hai thằng đến ta đánh một đôi! Dù gì Thỏ Thỏ của chúng ta võ công cũng vô cùng cao cường kia mà!” Nghe Nhĩ Tư gật đầu.

Hạ Mạt: “Một tên cướp được hai trăm tệ, hai tên được bốn trăm tệ. Lần sau chúng ta có thể ăn gấp đôi rồi!” *(Thua mấy cô bạn của Thỏ Thỏ, Thỏ ta hiền quá đi!)*

Tiêu Thỏ hết nói nôi. Các mi có cần đã man tàn bạo như thế không hử?

Kết quả, nàng còn chưa kịp nói ra lời, bỗng dung trên đường nảy ra một bóng người chặn đường các nàng thật! Trời tối đen như mực, kẻ kia đột ngột vọt đến trước mặt các nàng khiến mọi người đều sững sờ.

Một lúc sau Nghe Nhĩ Tư mới run rẩy thì thầm. “Cướp đường bây giờ sao chả thằng nào che mặt thế nhĩ?”

Đông Đông Đông ưỡn ưỡn ngực lên. “Đòi tiền thì đây không có, đòi sắc thì may ra có một người thôi!”

Hạ Mạt: “Đóng cửa lại, thả Thỏ ra!” *(Nghe như đóng cửa lại, thả chó ra ấy!)*

Tiêu Thỏ: “.....”

So với vẻ lo lắng của bốn cô gái, kẻ vừa tới lại tỏ ra vô cùng thản nhiên, đảo mắt nhìn quanh cả bốn người, cuối cùng mới nhìn chằm chằm vào Tiêu Thỏ. “Em là Tiêu Thỏ?”

Bị kẻ kia hỏi một câu, cuối cùng Tiêu Thỏ cũng hoàn hồn trở lại, lướt nhìn anh ta để đánh giá sơ sơ gã con trai trước mặt. Người cao vừa phải, tóc hơi hơi dài, đeo một đôi kính, nhìn qua cũng có vẻ nho nhã lịch sự. Có điều mình hình như không biết anh ta, đừng bảo anh ta lại muốn tới xin đấu võ với nàng nhé. Mấy hôm nay nàng đụng phải không biết bao nhiêu người như thế rồi.

“Là tôi...” Nàng rụt rè nói, nhưng ngay lập tức thấy không ổn, lập tức bổ sung một câu. “Có điều tôi không đấu võ với người khác đâu.”

Tên kia ngẩn ra, lập tức cười phá lên. “Sur muội, em hiểu lầm rồi, tôi không phải tìm em để luận võ.”

“A!” Nghe Nhĩ Tư bỗng bật kêu lên, vẻ vô cùng kích động. “Ta nghĩ ra rồi. Anh... anh có phải là Hứa Bách Dịch của Hội sinh viên đúng không?”

Hứa Bách Dịch? Tên này Tiêu Thỏ cũng có nghe qua vài lần.

Nghe nói anh ta vừa vào Hội Sinh viên của đại học Z, lập tức biểu hiện vô cùng xuất sắc nhanh chóng đoạt lấy chức Hội trưởng Hội sinh viên. Đám sinh viên trong Hội dưới quyền anh ta hoạt động vô cùng có nề nếp, thành tích ưu tú. Sau đó, anh ta lại nhận thêm chức Chủ tịch Hội đồng sinh viên, trở thành người đầu tiên trong lịch sử trường Z kiêm nhiệm hai chức đứng đầu Hội sinh viên và Hội đồng sinh viên. Năm ngoái, anh ta được nhà trường đề cử, tham gia ứng tuyển chức Chủ tịch Hội liên hiệp Sinh viên toàn thành phố, lập tức nhận được số phiếu áp đảo, trở thành một nhân vật vô cùng nổi danh trong trường. Nhưng nhân vật nổi tiếng như vậy tại sao lại tìm đến mình cơ chứ?

Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Tiêu Thỏ, Hứa Bách Dịch cũng không vòng vo nhiều mà nói thẳng. “Sur muội, tôi tìm em là muốn mời em tham gia Hội Sinh viên.”

Hội Sinh viên? Tiêu Thỏ càng ngẩn ra. Từ khi nàng đi học tới giờ, trừ một lần tham gia đội bóng rổ, nàng không hề tham gia vào bất kỳ hội nhóm sinh viên nào. Thứ nhất là việc học của Khoa Y tá khá là bận rộn, nàng lại càng không còn sức đi tham gia. Thứ hai là bản thân nàng cũng không hề ham hố hư danh gì cả, không hề có chút hứng thú nào với Hội sinh viên.

Thế mới nói, trước vụ đoạn phim này, Tiêu Thỏ quả thật là một cô sinh viên vô cùng bình thường không hề nổi trội.

“Sur huynh, quả thật em không phải giỏi giang như trên mạng nói, cũng chả có kinh nghiệm gì...”

Ngay lúc Tiêu Thỏ cố từ chối một cách lịch sự, Hứa Bách Dịch lại ngắt lời nàng. “Sur muội, quả thật tôi biết em nhờ trên mạng nói, nhưng thật sự tôi rất tán thành kiểu người thấy việc nghĩa không ngại làm như em, dám nghĩ dám làm đương, tinh thần này rất phù hợp với Hội Sinh viên của chúng ta. Hy vọng em có thể suy nghĩ cẩn thận rồi hãy trả lời tôi sau.”

Hứa Bách Dịch đã nói thế, Tiêu Thỏ cũng không thể từ chối được. “Em sẽ suy nghĩ sau vậy.”

Hai người trao đổi số di động. Khi về phòng ngủ, căn phòng số 438 tầng số 9 lại bắt đầu mở ra hội nghị bàn thảo về việc này. Có điều, trừ Tiêu Thỏ ra, toàn bộ ba người còn lại đều tán thành đề nghị của Hứa Bách Dịch, thế nên hội nghị nhanh chóng biến thành buổi đấu tố của cả phòng.

Đồng Đông Đông không nói nhiều, trước tiên là mắng loạn lên. “Thỏ Thỏ, mi thật là ngốc a!”

Tiêu Thỏ bị mắng, đúng là ngốc cả người. “Ta ngốc chỗ nào?”

“Ta bảo mi ngốc là được rồi. Mi có biết hàng năm bao nhiêu người tranh nhau sút đầu mề trán để được vào Hội Sinh viên không hả? Mi được lắm, cơ hội tốt đẹp đến thế tự mò tới chỗ mi, mà mi lại còn định từ chối!”

“Nhưng ta không có hứng thú tham gia...”

“Sao mi lại đem Hội Sinh viên thần thánh của chúng ta so sánh với những hứng thú rẻ tiền cơ chứ?” Nghe Nhĩ Tư bất mãn. “Sinh viên là phải vì toàn bộ sinh viên trong trường mà phục vụ. Sinh viên chính là nhân dân, Mao Chủ tịch có nói vì nhân dân phục vụ, mi từ chối phục vụ nhân dân chính là phản đối Đảng, là biểu hiện tư sản đòi bại!”

Thế là vấn đề được đẩy lên tầm cao của tư tưởng chính trị, khiến Tiêu Thỏ không còn gì để nói.

Lúc này, Hạ Mạt này giờ vẫn im lặng cuối cùng cũng lên tiếng. “Thỏ Thỏ, mi nên đi.”

“Sao đến cả mi cũng thấy là ta nên đi?” Hạ Mạt luôn có lý lẽ của mình, nàng ta đã bảo nên đi, không lẽ quả thật nàng không nên từ chối?

Cuối cùng Đồng Đông Đông nói nốt. “Thỏ Thỏ, thật ra tham gia Hội Sinh viên cũng là một cơ hội tốt với mi kia mà. Mi xem Lăng Siêu nhà mi vĩ đại như vậy, mi làm bạn gái hẳn không thể cứ yên lặng không nghe không nhìn không nói gì mãi, lặng lẽ làm người phụ nữ ẩn hình ở sau thành công của người đàn ông chứ?”

Không hổ là lớp trưởng, chỉ một câu đã đánh trúng điểm yếu của Tiêu Thỏ. Từ nhỏ tới lớn Lăng Siêu luôn luôn là người ưu tú nhất trong mắt mọi người. Trước đây thì nàng không thèm quan tâm, nhưng giờ hai người đã thành một đôi, mỗi lần nhìn thấy hắn ta cố gắng học tập làm việc, nàng sẽ không tránh khỏi có chút tự ti, cảm thấy mình không xứng với Lăng Siêu. Nếu bây giờ nàng tham gia Hội Sinh viên, tình trạng này có lẽ sẽ cải thiện chẳng...

Cứ nghĩ như thế, Tiêu Thỏ lập tức quyết định. Nàng ngẩng cao đầu, kiên cường nói. “Được, ta sẽ tham gia!”

Tối đó, Tiêu Thỏ ở trong toilet rửa mặt đánh răng, ba người kia ở bên ngoài lén họp nhau lại.

Nghe Nhĩ Tư nói. “Wow, lớp trưởng à, mi thật lợi hại nha, một câu thôi cũng có thể thuyết phục Thỏ Thỏ!”

“Dĩ nhiên! Không nói như thế làm sao con bé chịu tham gia Hội sinh viên được?

Không tham gia, lớp chúng ta biết tìm ai để lập quan hệ cấp cao đi cửa sau đây? Hắc hắc hắc...”

“Không tham gia, làm sao ta có cơ đến Hội Sinh viên ngắm mỹ nam được? Hắc hắc

hắc...”

Hai người cùng cười gian, đồng loạt quay sang nhìn Hạ Mạt, hai miệng một lời. “Mi cũng có mục đích cá nhân đúng không?”

Một cơn gió lạnh thổi qua, hai mắt Hạ Mạt lóe ra ánh sáng xanh gian ác, nhếch mép cười chậm rãi nói. “Con bé vào Hội Sinh viên, sẽ có thể góp ý với trường học để tăng thêm số buổi học Giải phẫu sinh lý của Khoa chúng ta. Hắc hắc hắc hắc...”

Nghê Nhĩ Tư: “.....”

Đồng Đông Đông: “.....”

Cứ thế, dưới hàng loạt âm mưu đen tối kia, Tiêu Thỏ rốt cục bước trên một con đường không có đường lui... Nhầm nhầm, là một con đường kang trang rộng rãi ‘Vì nhân dân phục vụ’.

Tiêu Thỏ quyết định tham gia Hội Sinh viên, trừ ba cô bạn cùng phòng gian ác kia vô cùng sung sướng, còn có một người khác sung sướng không kém, chính là Hứa Bách Dịch.

Nói về Hứa Bách Dịch, anh ta quả thật là một nhân vật ra trò, nhưng có thể trèo lên cao như thế, ngoài thực lực không thể thiếu ra, cũng không thể tránh khỏi dùng một chút thủ đoạn nhỏ bé. Năm ngoái, do anh ta một mực chăm chú cho công việc của Hội Liên hiệp Sinh viên, bỏ qua không ít việc của Hội Sinh viên trường, khiến cho trong Hội Sinh viên có không ít thành viên không vừa lòng với mình. Trong số đó phải kể đến trưởng ban Thể dục Triệu Thần Cương, là người có ý kiến phản đối anh ta nhất. Vì để ổn định tinh thần cấp dưới đồng thời để củng cố thế lực của mình, lần này anh ta cố ý muốn nhân dịp tuyển thành viên mới, thay trưởng ban Thể dục mới luôn. Có điều Triệu Thần Cương vừa có thế lực vừa có năng lực, lại có nhiều quyền hành, anh ta mãi không tìm thấy ai có thể thay thế được Triệu Thần Cương! May thay, đúng lúc đó ông trời lại giúp anh ta lần nữa – Tiêu Thỏ trở nên nổi tiếng!

Hứa Bách Dịch đã phân tích kỹ càng, Tiêu Thỏ tranh tuyển trưởng ban Thể Dục có ba ưu thế.

Trước tiên là cô ta học võ, lại được không ít giải thưởng thi đấu, làm trưởng ban Thể dục sẽ không ai dám nói cô ta hữu danh vô thực. Tiếp theo, cô ta có danh tiếng, hiện giờ cả trường phải đến một nửa sinh viên đều là fan hâm mộ cô ta, nếu cô ta đứng ra tranh tuyển, đảm bảo số phiếu tuyệt đối chiếm đa số! Cuối cùng, cũng là quan trọng nhất, Tiêu Thỏ không hề có kinh nghiệm gì cả, như một tờ giấy trắng. Cô ta làm cấp dưới sẽ không hề uy hiếp tới địa vị của anh ta hiện nay! (*Ghét thằng cha này!*)

Nói thẳng ra, nếu coi Hội Sinh viên như một cái hậu cung, Hứa Bách Dịch chính là hoàng hậu đang tính toán bồi dưỡng thế lực vây cánh cho mình, còn Tiêu Thỏ, do đó trở thành một quân cờ cho anh ta.

Suy tính này của Hứa Bách Dịch dĩ nhiên là Tiêu Thỏ không biết. Trong lòng nàng chỉ nghĩ làm sao để xứng đáng với Lăng Siêu, nên khó mà lo nghĩ xa xôi như vậy được. Hôm sau nàng tới buổi họp của Hội Sinh viên để báo danh. Vừa nghe nói nhân vật nổi tiếng trên mạng sẽ tới, toàn bộ các trưởng ban của Hội Sinh viên lập tức vô cùng háo hức. Tiêu Thỏ vừa bước vào văn phòng Hội Sinh viên, lập tức bị vây quanh chỉ trở bàn tán, không khác gì nhìn con khỉ trong sở thú cả... T____T

“Em quả thật là Tiêu Thỏ được nhắc tới trên mạng à?” Chị sinh viên mặc áo đỏ buộc tóc đuôi ngựa này là trưởng ban Tuyên truyền Trần Nhạc.

“Xin hỏi cô nương thuộc môn phái sư thừa nào?” Anh chàng hai tay ôm quyền, miệng thốt như trong truyện kiếm hiệp này là trưởng ban Học tập Lưu Tín.

“Tôi thấy em vô cùng dẻo dai đó, chi bằng vào ban Văn nghệ bọn tôi đi!” Đúng thế, nhân vật mặc váy siêu ngắn đi tất mỏng trong lúc trời mới vào xuân này chính là trưởng ban Văn nghệ Cố Hân Điềm.

Bị nhóm người mồm miệng không ngớt này vây quanh, Tiêu Thỏ thật sự chỉ muốn tìm chỗ nào trốn cho xong, may mà Hứa Bách Dịch nhanh chóng giải vây cho nàng. “Các cô cậu đừng dọa sư muội nữa, tôi đã sắp xếp công tác cho cô bé rồi. Thần Cương, bên ban Thể dục của cậu hình như còn thiếu một người quản lý phải không?” Anh ta hướng mắt nhìn sang một nam sinh viên đang ở yên một góc.

Tiêu Thỏ nhìn theo ánh mắt anh ta, thấy một cái đầu tròn tròn, thân hình cao lớn, mặc đồ thể thao, gương mặt chảnh tề. Chỉ thấy người này miến cưỡng dựa vào tường, ánh mắt lướt qua người Tiêu Thỏ, khẽ xì một tiếng.

Hành động này tuy rất ngắn, nhưng lại hoàn toàn rơi vào mắt Tiêu Thỏ, thêm ánh mắt khinh thường của anh ta, khiến Tiêu Thỏ lập tức vô cùng buồn bực. Trực giác cho nàng biết, người này hoàn toàn không thích nàng!

“Được rồi, mọi người giải tán!” Hứa Bách Dịch vỗ tay. “Thần Cương, cậu đưa sư muội đi xem chung quanh một chút cho quen thuộc địa điểm được không?”

Gã con trai tên là Triệu Thần Cương kia khẽ ừ hử một tiếng, chậm rãi từ tốn đứng thẳng lên, rồi lão đảo bước ra ngoài... Chú ý nhé, là lão đảo bước ra ngoài đó!

Tiêu Thỏ ngốc cả người, mãi mới hoàn hồn vội vàng đi theo anh ta.

Triệu Thần Cương tuy là lão đảo bước đi, nhưng anh ta chân tay dài như vượn, có lão đảo mấy cũng lão đảo rất nhanh, bước rất dài. Tiêu Thỏ ở phía sau gần như là phải chạy theo mới kịp. Cứ thế đi một lúc lâu, Triệu Thần Cương cũng không thèm quay đầu nhìn nàng một lần nào. Lần đầu tiên vào Hội Sinh viên lại gặp một nhân vật như thế khiến nàng không biết làm sao cho phải.

“Ồ, xin lỗi...”

“Cái gì?” Triệu Thần Cương đột ngột dừng chân lại, xoay người nhìn nàng. Ánh mắt kẻ này vô cùng kỳ quái, nhìn qua có vẻ lơ đãng nhưng dường như lại có một sức uy hiếp to lớn. Anh ta chỉ liếc qua nàng một cái, mà những gì Tiêu Thỏ vừa muốn nói lập tức bay đi đâu hết.

“Ồ... văn phòng ban Thể dục... ở chỗ nào ạ?”

Triệu Thần Cương nhìn nàng chằm chằm một lúc, bỗng lướt mắt đi chỗ khác, chỉ chỉ một văn phòng bên cạnh. “Ở đây.”

Tiêu Thỏ nhìn qua đó, phát hiện chỉ cách mình có một vài mét, có một tấm bảng với ba chữ vàng lấp lánh to đùng đập vào mắt... Ban Thể Dục! =.=

♥ ♥ ♥

Chương 53

BAN THỂ DỤC

Mặt ngoài của văn phòng ban Thể dục tuy hoành tráng, nhưng lúc vào trong lại hoàn toàn không có khí thế như mấy chữ to đùng ngoài cửa. Trong phòng chỉ có hai bàn làm việc đơn giản, một chiếc máy tính không quá hiện đại cùng vài chồng hồ sơ. So với vẻ đơn giản của bàn làm việc, đồng bằng khen cờ hiệu treo trên tường còn đáng chú ý hơn nhiều.

Xem ra, vị trưởng ban họ Triệu thoát nhìn vô cùng kiêu ngạo này cũng có chút tài năng đấy chứ, Tiêu Thỏ thầm nghĩ. Bỗng nhiên, Triệu Thần Cương vút xoẹt một tập hồ sơ dày tới trước mặt nàng. Chú ý, là vút đó nha!

Tiêu Thỏ nhú mày. “Đây là gì thế?”

“Hồ sơ lưu trữ của ban Thể dục năm ngoái, cùng với kế hoạch công tác của năm nay.”

“Nhiều như vậy sao?” Tiêu Thỏ có chút giật mình.

“Đây mới là một phần thôi. Nếu cô muốn tham gia ban Thể dục của chúng tôi, cô phải tìm hiểu về lịch sử và cách hoạt động chứ. Dĩ nhiên, nếu cô thấy phiền thì cứ việc sang ban Văn nghệ, tôi nghĩ bọn họ sẽ rất hoan nghênh cô đấy.” Triệu Thần Cương mặt không đổi sắc nói.

Tiêu Thỏ sững người, mãi nửa ngày sau mới hiểu ra, đây không phải chính là màn ‘ma cũ bắt nạt ma mới’ người ta hay nói chứ?

Trước giờ nàng luôn thân thiện hòa nhã với mọi người, tình huống này quả là lần đầu tiên gặp phải. Trong lòng nàng dĩ nhiên có chút không thoải mái, nhưng miệng vẫn cố gắng cười. “Không sao, em sẽ cầm về xem xét.”

“Cô định mang một bộ hồ sơ quan trọng như thế về nhà sao?”

Tiêu Thỏ lại sững người. “Vậy, vậy... tôi phải ngồi đây xem sao?”

“Cô xem xong, nhớ viết một bản báo cáo ba ngàn chữ nộp cho tôi. Ngoài ra, ban Thể dục chúng ta rất chú trọng hiệu quả làm việc, thế nên hôm nay mà không xem xong, không cần về sau lại xem!”

Vẻ tươi cười trên mặt Tiêu Thỏ rốt cuộc cũng đã thành công bị anh ta làm cho cứng đờ.

Nàng vừa mới hết giờ học đã chạy tới Hội Sinh viên báo danh, đứng ở phòng Hội sinh viên một lát, bị đám trưởng ban kia hỏi han lung tung một lúc đã hơn sáu giờ chiều, cơm tối còn chưa ăn. Giờ lại thêm gã Triệu Thần Cương này nữa, bắt nàng ngồi trong phòng này xem

hồ sơ lưu trữ. Tập hồ sơ lớn như thế, ít nhất cũng phải mất vài tiếng mới xem xong, lại còn phải viết báo cáo. Rõ ràng anh ta muốn làm khó nàng, mà Tiêu Thỏ cho tới giờ chưa bao giờ là dạng người nhẫn nhịn cho người khác bắt nạt.

“Sur huynh, tôi nghĩ hôm nay tôi không thể nào làm xong.” Nàng thần nhiên nói.

Thấy nàng từ chối thẳng thừng như vậy, Triệu Thần Cương hoàn toàn không ngờ tới được, còn tưởng loại con gái ẻo lả mới tới này nếu không phải nhẫn nhịn chịu đựng thì cũng là tui thân chạy đi than thở với người khác sau lưng anh ta, những người như thế anh ta đã thấy quá nhiều. Nhưng hóa ra cô nàng mới này tuy là dựa vào sự nổi tiếng mới được gọi tới, hóa ra cũng là một người thật thà.

Trong mắt anh ta lóe lên chút tán thưởng, nhưng nhanh chóng bị vẻ lạnh lùng dập tắt. Triệu Thần Cương cười khẩy khinh thường nói. “Xem ra, cô cũng không lợi hại như người ta đồn đại nhỉ.”

“Sur huynh, có thể anh hiểu nhầm rồi.” Tiêu Thỏ nghiêm mặt nói. “Trên mạng nói cũng chỉ là đồn đại nhầm nhí, bản thân tôi trước giờ chưa hề thừa nhận. Nếu vì chuyện đó mà anh cảm thấy tôi vênh váo kiêu căng, tôi cũng chẳng có cách nào khiến anh nghĩ khác cả.”

Nàng nói với giọng hoàn toàn thẳng thừng, Triệu Thần Cương vốn đầy bụng muốn khó dễ nàng không có cách nào nói lại. Nhưng dù sao anh ta cũng là kẻ kiêu căng, trên mặt không hề có vẻ xấu hổ mà ngược lại thần nhiên nói. “Ý cô là mắt nhìn người của trưởng Hội Sinh viên có vấn đề hử, tôi còn nghĩ người anh ta mời vào Hội cũng phải có năng lực không tệ chứ...”

Anh ta không nói nốt câu, nhưng ý cũng đã đủ rõ ràng, Tiêu Thỏ, cô thật không đủ năng lực làm việc!

Tiêu Thỏ quả nhiên nổi giận. “Sur huynh, tôi tuy không lợi hại như những gì đồn trên mạng, nhưng anh còn chưa biết tôi bao lâu, chưa gì đã khẳng định tôi không có năng lực, liệu có phải hơi quá võ đoán không?”

Không ngờ cô nàng mới vào này cũng dám to tiếng với mình, cái đầu kiêu ngạo của Triệu Thần Cương không khỏi có chút thú vị. “Vậy cô chứng minh cho tôi đi.”

“Chứng minh thế nào?” Tiêu Thỏ đã bưng bưng lửa nhiệt tình

Triệu Thần Cương lại đẩy tập hồ sơ tới trước mặt nàng. “Hi vọng khi tôi tới đây làm việc chiều mai, có thể thấy bản báo cáo của cô trên bàn.” Dứt lời, anh ta không thèm chờ Tiêu Thỏ trả lời, chấp tay sau lưng xoay người lão đảo đi ra khỏi phòng.

Đúng thế, lại là lão đảo ra khỏi phòng! =____=

Nhìn dáng vẻ lắc lư của anh ta, một lúc sau Tiêu Thỏ tỉnh hồn lại mới phát hiện ra một việc vô cùng nghiêm trọng... Minh bị anh ta lừa rồi!

Thật ra bây giờ nàng có thể bỏ đi, chờ mai nhìn thấy gã trưởng ban kiêu căng ngạo mạn kia, có thể phũ tay một cách thần nhiên mặc kệ. Có điều nàng sẽ không làm thế, bởi vì nàng là Tiêu Thỏ, có khi nào lại chọn cách chạy trốn buông tay cơ chứ? Nàng còn muốn làm cho tốt để gây bất ngờ cho Lăng Siêu nữa là.

Cứ nghĩ thế, trong lòng Tiêu Thỏ lại tràn ngập ý chí chiến đấu, nàng ngồi xuống mở tập hồ sơ kia ra...

Hôm sau, ở văn phòng ban Thể dục.

Khi một bóng người cao to chân tay dài như vượn bước vào phòng, dĩ nhiên vẫn là lão đảo lắc lư, khi anh ta thấy trên bàn làm việc có một tập giấy ngay ngắn, cái bóng đáng đang lão đảo lập tức sững lại.

Vội vã mở ra tập giấy, suốt tám tờ giấy kín đặc toàn chữ, ngay hàng thẳng lối không hề cầu thả. Lại đọc kỹ nội dung, phân bố rõ ràng, dùng từ chuẩn xác, ý tưởng độc đáo, rõ ràng không phải kiểu viết để đối phó cho xong.

Con nhóc kia ấy thế lại có thể hoàn thành việc này! Triệu Thần Cương sẽ cong cong khoe môi, xếp gọn lại tập báo cáo, để vào ngăn kéo.

Chú ý, lần này anh ta không phải là ném vào nha!

“Tôi qua em ngủ không ngon?” Lúc buổi trưa gặp nhau, nhìn thấy vẻ mặt Tiêu Thỏ ngáp ngắn ngáp dài, lập tức Lăng đại công tử nhíu chặt lông mày lại.

Tiêu Thỏ gật đầu, lại ngáp cái nữa. “Tôi qua hai giờ em mới ngủ mà.”

“Em vừa nói gì?”

Nhận ra vẻ mặt cau lại của Lăng Siêu, Tiêu Thỏ lập tức phát hiện mình vừa lỡ lời, vội vàng giải thích. “Không có gì đâu, tôi qua em có chút việc nên ngủ muộn thôi.”

“Việc gì mà gấp gáp tới vậy?”

“Ờ thì...” Tiêu Thỏ bối rối một chút, nàng còn chưa nói với Lăng Siêu việc mình vào Hội Sinh viên. Nhỡ hấn mà biết xong lại phản đối thì sao?

Thấy Tiêu Thỏ lấp ba lấp bắp, Lăng Siêu hỏi. “Em có chuyện gì đó lừa anh đúng không?”

“Cũng không phải là lừa!” Nàng nào có lừa ai bao giờ, nên do dự một lúc vẫn đem hết mọi chuyện kể với Lăng Siêu. “Thật ra là thế này...”

Cứ thế Tiêu Thỏ mồm năm miệng mười đem hết mọi việc kể với Lăng Siêu, dĩ nhiên là bỏ qua nguyên nhân chính khiến nàng tham gia Hội Sinh viên, chỉ nói là muốn rèn luyện năng

lực của mình một chút nên thử xem.

Nàng nghĩ mình đã nói đủ có lý có tình, Lăng Siêu hẳn sẽ không phản đối chứ. Ai dè còn chưa kể xong, Lăng đại công tử lập tức nổi giận. “Tối qua em ngủ muộn như vậy, là vì viết báo cáo chứ gì?”

“Ack...” Điểm quan trọng nhất không phải ở chỗ đó mà! Tiêu Thỏ bắt đắc dĩ gật đầu.

“Đi!” Lăng Siêu đột nhiên kéo tay nàng.

“Ái ui, anh định làm gì? Đi đâu cơ?” Tiêu Thỏ cuống lên.

“Tới văn phòng Hội Sinh viên.” Hắn lạnh lùng nói.

“Tới đó làm gì chứ?” Tiêu Thỏ bị hắn lôi lôi kéo kéo, chỉ biết giật tay kéo trì lại.

“Từ chức.”

“Cái gì?!” Tiêu Thỏ sợ hãi kêu lên, cuối cùng cũng vận sức kéo ngược Lăng Siêu lại. “Em không từ chức!”

Không ngờ nàng lại phản đối dứt khoát như thế, Lăng Siêu dừng việc kéo nàng lại, xoay người lờ mắt đứng sừng sững nhìn xuống nàng. “Tại sao?”

Hắn lúc nào cũng thế, cứ khi nào nàng có lý do không tiện nói ra, lập tức hắn sẽ hỏi nàng tại sao. Tiêu Thỏ nhất thời cứng họng, không lẽ lại bảo hắn là vì mình muốn xứng với hắn nên mới đi tham gia Hội Sinh viên? Như thế, không phải rất mất mặt sao?

Tiêu Thỏ tuy bình thường luôn rõ ràng thoải mái, nhưng trên phương diện tình cảm, vẫn không khỏi có tâm lý rụt rè của một thiếu nữ. Nàng không tiện nói rõ lý do với hắn, đành phải nói dối quanh co. “Cơ hội này rất khó được, em... em không muốn bỏ qua...”

“Em có hứng thú với Hội Sinh viên từ lúc nào thế, sao anh không biết?” Một câu của hắn quả là chọc đúng chỗ hiểm.

“Em... bây giờ em có hứng không được à?”

“Em đang lấp bắp kìa.” Hắn ‘tốt bụng’ nhắc nhở.

“Em...” Tiêu Thỏ rốt cục chịu hết nổi.

Mắt thấy bí mật sắp bị lộ, đúng ở thời điểm vô cùng căng thẳng vô cùng quan trọng này, bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên cứu vớt nàng.

“Em nghe điện đã!” Nàng vội lấy điện thoại ra.

Là một dãy số lạ hoắc lạ hươ.

“A lô?” Nàng trả lời.

Đầu kia không có tiếng gì hết.

“A lô?” Nàng hỏi lớn tiếng hơn.

Cuối cùng cũng có người nói. “Năm phút nữa tới sân thể dục gặp tôi.” Sau đó, điện thoại bị cắt.

Tiêu Thỏ ngốc cả người nhìn màn hình di động. Ai... ai vậy cà? = ____ =

“Là ai gọi thế?” Lăng Siêu hỏi.

Tiêu Thỏ lắc đầu. “Em không biết?”

“Người ta bảo sao?”

Tiêu Thỏ nghĩ nghĩ lại cái câu không đầu không cuối hồi nãy, liền nói. “Không có gì, chắc là nhầm máy.”

“Ừm.” Lăng Siêu gật đầu, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đấy, lại nói thêm. “Về sau thấy số lạ gọi đến thì đừng nghe.”

“Tại sao?” Tiêu Thỏ ngạc nhiên.

Trong mắt hắn hiện ra một nét kỳ lạ thoáng qua rất khó phát hiện, rồi lập tức nghiêm mặt nói. “Di động ở Trung Quốc là thu phí hai chiều.”

Tiêu Thỏ không nói gì, từ lúc nào Lăng đại công tử trở nên suy nghĩ tinh tế tiết kiệm thế chứ? Xem ra lần tới hắn gọi tới nàng không cần nghe, miễn cho các hãng di động Trung Quốc thu hoạch.

Với việc mang tính nguyên tắc là tham gia Hội Sinh viên như thế này, Lăng Siêu không có cách nào lay chuyển Tiêu Thỏ, nhưng với vấn đề nhỏ nhặt kiểu không nghe khi có số lạ gọi đến, Tiêu Thỏ luôn sẵn sàng nghe theo Lăng Siêu.

Thế nên, hôm đó một loạt các số lạ gọi đến cho Tiêu Thỏ, nàng không bắt máy lần nào, tất cả đều ấn tắt. Kết quả là vấn đề lập tức nhảy tới!

Hôm sau, Tiêu Thỏ đang đi trên hành lang lớp học, lập tức bị một người nào đó chặn lại.

Người này vô cùng hùng hổ bước tới, như thể dùng khinh công chạy tới vậy, lắc lư một lát đã tới trước mặt nàng. Nếu không phải nàng nhìn rõ mặt anh ta, nàng còn nghĩ dạo này an toàn xã hội xuống dốc tới mức ngay cả tòa nhà lớp học cũng gặp cướp chứ.

“Sur huynh?” Tiêu Thỏ nghi hoặc gọi anh ta một tiếng.

Đúng thế, kẻ chặn đường Tiêu Thỏ chính là vị ban trưởng ban Thê dục vô cùng kiêu ngạo Triệu Thần Cương. Chỉ thấy vẻ mặt anh ta vô cùng lạnh lẽo, giận dữ, như thể người khác nợ tiền anh ta đã lâu không trả ấy.

“Tại sao hôm qua cô không tới sân thê dục?” Vừa mở miệng anh ta đã hạch hỏi.

Tiêu Thỏ ngốc cả người. “Sân thê dục gì cơ?”

“Hôm qua tôi gọi điện cho cô, tại sao cô không nghe máy?”

“Điện thoại gì cơ?” Tiêu Thỏ càng ngẩn ra.

Mắt thấy sắc mặt Triệu Thần Cương càng lúc càng xám xịt lại, Tiêu Thỏ rốt cục tỉnh ra. “Từ từ! Ý anh là cú điện hôm qua là của anh gọi tới?”

Thế nào là biết tới quá muộn? Lòng kiêu ngạo của Triệu ban trưởng bị một cú đánh vô cùng nghiêm trọng.

Sau đó, Tiêu Thỏ tiếp tục cho anh ta thêm một cú nữa, lại giật mình hiểu ra. “Hóa ra cái số điện thoại kia là của anh sao?”

Triệu Thần Cương: “.....”

Cuối cùng, cú đòn trí mạng nhất. “Hôm qua anh không phải đợi tôi rất lâu chứ?”

Rốt cục vị ban trưởng kiêu ngạo đã hoàn toàn gục ngã, anh ta hừ một tiếng, quay lưng bỏ đi không thèm nói câu nào. T_____T

Chỉ còn một mình Tiêu Thỏ đứng đó, sững sờ: Mình vừa nói sai điều gì sao?

Chương 54

VẮNG VẼ CHỒNG CON

Mãi sau Tiêu Thỏ mới hỏi dò được một sinh viên khác cũng cùng tham gia ban Thể dục và biết được hóa ra hôm đó Triệu Thần Cương gọi mình tới sân thể dục để chuẩn bị cho sự kiện trường đại học tổ chức Đại hội Thể dục thể thao Sinh viên toàn thành phố vào tháng sau.

Để bù lại lỗi lầm của mình, cũng là để thực hiện tốt hoạt động đầu tiên ở Hội Sinh viên năng tham gia, Tiêu Thỏ rất tích cực tập trung tinh thần vào chuyện này. Không những nàng chủ động nhận một phần lớn công việc, lại còn phụ trách việc sắp xếp người phục vụ cho cả Đại hội, có thể nói trách nhiệm của nàng vô cùng to lớn.

Kể từ đó, cuộc sống của Tiêu Thỏ vốn ban đầu chỉ biết đến học hành và ăn chơi giờ bỗng trở nên vô cùng bận rộn. Thức khuya dậy sớm đã đành, đôi khi ngay cả cơm nước cũng chẳng kịp ăn, khiến một thời gian sau, đám bạn cùng phòng bắt đầu có chút xấu hổ.

“Thỏ Thỏ, thật ra mi cũng không cần quá tích cực tham gia hoạt động thể dục.” Lần trước giục giã Tiêu Thỏ tham gia Hội Sinh viên quả thật là do các nàng ích kỷ vì ý muốn của mình, bây giờ thấy Tiêu Thỏ bận rộn tới mức này, cả ba người đều có chút hối hận.

“Đúng rồi, gần đây ta thấy mi với Lăng đại công tử đến hẹn hò cũng chẳng có thời gian. Mi không nên chỉ lo sự nghiệp mà vắng vẻ chồng con thế chứ!” Đồng Đông Đông cũng vội vã nói thêm.

=.= Vắng vẻ chồng con? Tiêu Thỏ lập tức nhăn nhó trong lòng.

Đúng lúc đó, Lăng Siêu gọi điện tới.

“Tôi nay ăn tối cùng anh không?”

“Anh không phải đi làm sao?” Tiêu Thỏ có ngạc nhiên cũng chẳng có gì lạ. Học kỳ này Lăng Siêu chủ yếu đi học vào buổi sáng, buổi chiều tới công ty của Diệp Tuấn làm việc, hai người đã lâu lắm không ăn một bữa cơm cùng nhau rồi.

“Ừh, anh muốn ở bên em.”

Một câu đơn giản như vậy, lại khiến mặt Tiêu Thỏ đỏ bừng nóng rực lên. Gần đây hai người rất ít khi gặp nhau, hẳn không có cơ hội nào ăn vụng đậu hũ của nàng, mà nàng cũng không có cơ hội rèn luyện da mặt. Tiêu Thỏ phát hiện da mặt nàng hình như có nguy cơ mỏng đi nhiều nha.

“Vâng, nhưng mà chiều em có một buổi họp, có thể sẽ tới muộn một chút.”

“Vậy sáu giờ được không?”

“Được, chúng ta hẹn nhau ở cổng trường vậy nhé.”

Tiêu Thỏ vừa tắt điện thoại, đám bạn tốt hồi nãy còn lo lắng vấn đề hôn nhân gia đình hạnh phúc lứa đôi cho nàng giờ lập tức biến thành nữ yêu nhào tới hóng chuyện. “Thỏ Thỏ, Lãng đại công tử hẹn mi đi ăn tối à?”

“Ừ.” Tiêu Thỏ cố làm ra vẻ trấn tĩnh.

“Vậy phải ăn mặc cho đẹp một chút!” Đồng Đông Đông nói.

“Không cần đâu, chỉ là ăn tối cùng nhau thôi mà...”

“Như vậy sao được, mỗi lần hẹn hò đều phải chú ý cách ăn mặc cẩn thận chú, đây là triết lý cao nhất của nữ giới a! Phải không Tư Tư?”

“Đồng Đông nói đúng đó, tuy hai người bọn mi đã là vợ chồng lâu năm, nhưng vẫn phải chú ý tới vẻ bề ngoài chứ!”

Vợ chồng lâu năm? Một lần nữa Tiêu Thỏ lại bị trình độ sử dụng thành ngữ khủng bố của mấy cô bạn khiến cho kinh hãi. >_____<

Dưới sự kiên trì ép buộc của đám Đồng Đông Đông, cuối cùng Tiêu Thỏ vẫn là ăn mặc mới mẻ trang điểm xinh đẹp lần nữa.

Áo liền váy bằng tơ lụa dệt tay trắng như tuyết, phần váy in những làn dây leo xanh biếc ẩn hiện dịu dàng tinh xảo uốn lượn, cả người toát lên một sức sống hồn nhiên, vô cùng thích hợp mặc vào một ngày mùa xuân. Ngay cả áo khoác ngoài dài màu vàng sẫm kiểu vest, đi cùng một đôi giày da màu trắng vừa khéo ôm đôi chân. Toàn bộ dáng người thoát nhìn vô cùng trang nhã nhưng lại không mất đi sức sống, khiến người khác nhìn thấy không khỏi sáng mắt ngợi khen.

Nhìn thấy tác phẩm của mình, Đồng Đông Đông hài lòng thốt. “Mỹ nữ, tối nay phải có lên a!” Nàng ta nắm chặt hai tay lại cổ vũ.

“Đúng nha, mi phải dùng sắc đẹp quyết rũ anh ta, chinh phục anh ta!” Nghê Nhĩ Tư bùng bùng khí thế chiến đấu.

Đầu Tiêu Thỏ vô cùng ngón ngang, bèn quay sang nhìn Hạ Mạt với ánh mắt cầu cứu: Hai cô nàng này điên rồi, mi mau mau cứu vớt linh hồn họ đi chứ!

Chỉ thấy Hạ Mạt thần nhiên liếc mắt quét từ trên xuống dưới, rồi chậm rãi phun ra bốn chữ. “Đề anh ta ra!”

Khoảnh khắc đó, Tiêu Thỏ mới giật mình hiểu ra, thật tình người điên là mình mới đúng.

Thu xếp đồ đạc xong xuôi, đúng bốn giờ Tiêu Thỏ ra khỏi nhà.

Năm giờ có một buổi họp ngắn bên Hội Sinh viên, chủ yếu là để xác định lại lần nữa việc phân công công tác các mặt ở Đại hội sắp tới ra sao, để tới lúc đó nhân viên không bị bối rối cuống quýt. Mà Tiêu Thỏ tới sớm một chút là để đem lịch thi đấu các trận đấu trong Đại hội mà nàng đã sắp xếp điều chỉnh lại đưa cho Triệu Thần Cương xem.

Vào văn phòng ban Thể dục, cửa vẫn đang mở nên nàng không gõ cửa mà vào.

Nghe thấy có tiếng bước chân vào, Triệu Thần Cương đang loay hoay ở dưới cái bàn làm việc tìm cái gì đó liền liếc mắt ra phía cửa một cái, chỉ thấy một đôi chân trắng nõn thon thả cùng một đôi giày da trắng vô cùng xinh đẹp.

Anh ta không thềm ngẩng đầu lên, tiếp tục cúi đầu tìm đồ đạc, thuận miệng hỏi. “Cô tìm ai?”

“Sur huynh, lịch thi đấu tôi làm xong rồi, anh xem lại xem thế nào.”

“Tiêu Thỏ, tôi không hỏi cô.” Anh ta không kiên nhẫn trả lời.

Tiêu Thỏ ngẩn ra, quay sang trái nhìn nhìn, quay sang phải liếc liếc, sau khi xác định trong phòng chỉ có mỗi hai bọn họ, mới rón rén hỏi. “Sur huynh, anh không hỏi tôi không lẽ hỏi ma trời?”

Triệu Thần Cương giờ mới dừng việc trong tay lại mà ngẩng hết đầu lên. Vừa ngẩng lên lập tức bị giật mình, đầu đập thẳng vào cạnh bàn, nghe đến cốp một cái, như động đất trời long đất lở.

Tiêu Thỏ hoảng hốt vội buông túi trong tay xuống chạy qua xem sao. “Sur huynh, anh không sao chứ?”

Cái bàn cứng như thế, lại đập đầu vào đấy, làm sao mà không đau cho được? Có điều Triệu trưởng ban là kẻ kiêu ngạo tới cỡ nào, lòng tự cao của anh ta không cho phép thừa nhận mình yếu ớt hay đau đớn, nhe răng nhả mặt một lúc mới gượng gạo cứng rắn khó nhọc phun ra hai chữ. “Không-Đau.”

“Anh xoa xoa một chút sẽ không đau.” Tiêu Thỏ an ủi.

“Tôi-Không-Đau.”

“Hay là lấy đá lạnh chườm nhé? Hoặc là đi phòng y tế xem sao...”

Triệu Thần Cương rớt cục búng nổ giận dữ. “Tôi đã bảo là tôi KHÔNG ĐAU!”

Anh ta hét thật sự là rất to khiến Tiêu Thỏ lập tức sững cả người lại, ngây ngẩn nhìn

Triệu Thần Cương. Trong lòng nàng lập tức có suy nghĩ: Chết rồi, không phải bị đung vào đầu nên bị chấn thương sọ não chứ? Trên mặt lập tức có nét thì-ra-là-vậy.

Có điều Triệu Thần Cương lại nghĩ là nàng bị anh ta hét to dọa phát khiếp, đồng thời nhận ra hồi nãy mình vô lý ra sao, bỗng dưng có chút xấu hổ. Anh ta cố làm mặt nghiêm, nhưng giọng nói không khỏi đã nhẹ nhàng hơn nhiều. “Cô... về sau cô đừng có ăn mặc kiêu như vậy, dọa tôi chết khiếp!”

Dọa chết khiếp? Tiêu Thỏ cúi đầu nhìn quần áo của mình, có chỗ nào đáng sợ nhỉ...

“E hèm...” Thừa dịp Tiêu Thỏ không chú ý nữa, Triệu Thần Cương bật người đứng lên, khí thế uy phong của một vị trưởng ban lại quay lại với anh ta. “Lịch thi đâu?”

“Đây ạ.” Tiêu Thỏ ngẩng lên quay lại vấn đề chính, vội vã lấy lịch thi đấu ra đưa cho anh ta.

Bảng biểu rõ ràng, sắp xếp hợp lý, các cặp đấu vô cùng thỏa đáng, vừa nhìn cũng biết nàng bỏ vào đó không ít công sức, Triệu Thần Cương không khỏi có chút tán thưởng trong lòng, hiện ra ngoài ánh mắt.

“Sur huynh, có được không?” Tiêu Thỏ lo lắng hỏi.

Triệu Thần Cương thu hồi lại vẻ tán thưởng, thản nhiên nói. “Cũng được.”

“.....” Cũng được? Nghĩa là so với bình thường tốt hơn một chút, so với không được thì tốt hơn rất nhiều. Một tháng qua, đây là lần đầu tiên Triệu trưởng ban nhận xét việc nàng làm là ‘cũng được’ nha, chứng tỏ nàng có tiến bộ! Thế là Tiêu Thỏ lại hớn ha hớn hở.

Triệu Thần Cương lại cau có, tôi là nói giảm đi một chút rồi, cô hớn hở cái gì chứ? Làm bộ bình thường chút được không hả!

Hai người theo đuổi suy nghĩ riêng mình, nhanh chóng tới chỗ họp.

Tuy phản ứng của mọi người không tới mức trời long đất lở như Triệu Thần Cương hồi nãy, nhưng khi Tiêu Thỏ bước vào phòng họp, mọi người tham gia vẫn là không tránh khỏi khiếp đảm.

Thật ra cách ăn mặc này của Tiêu Thỏ mà so với trưởng ban Văn nghệ Cố Hân Diễm mà nói, còn tính là gái ngoan đảng hoàng chán. Nhưng chị kia ngày nào cũng mặc như thế, xinh đẹp mấy thì cũng có chút chán. Nhưng Tiêu Thỏ lại khác, cho tới giờ nàng đều mặc quần áo bình thường buộc tóc đuôi ngựa như một cô bé con, giờ bỗng dưng ‘biến thân’ từ một cô bé con thành Tây Thi mỹ nữ, dĩ nhiên sự tán thưởng không thể nào giống nhau được.

Thế là ánh mắt mọi người không ngớt ném về phía nàng, cười cười trêu chọc. “Sur muội à, em định đi xem mặt lấy chồng sao?” “Tiêu nữ hiệp, muội chuẩn bị xuất giá sao?” “Má ơi, eo muội ấy còn bé hơn cả bắp tay của ta nha!”

Tiêu Thỏ: Hóa ra mình vẫn có eo sao? T_____T

Tuy bị người người trêu ghẹo, nhưng không khí buổi họp lại lập tức thoải mái hơn nhiều. Lại nói đây là buổi họp Hội Sinh viên đầu tiên mà Tiêu Thỏ tham gia có mặt đầy đủ toàn bộ thành viên của Hội. Nàng vừa cười nói, vừa nhìn quanh xem xét mọi người, trừ những người nàng đã quen mặt, còn có không ít người lần đầu nhìn thấy.

Ngay lúc nàng nhìn qua nhìn lại đánh giá mọi người, liền bị một ánh mắt lạnh như băng gây chú ý. Hai người nhìn nhau một giây, ánh mắt kia lập tức lảng đi, nhưng chỉ một giây đó cũng khiến Tiêu Thỏ không nén nổi rung mình.

“Người kia là ai thế?” Tiêu Thỏ lấy cùi chỏ chọc chọc Triệu Thần Cương đang ngồi cạnh.

Lần đầu tiên có người dùng cùi chỏ chọc hấn, khóe miệng vị trưởng ban cao ngạo không tránh khỏi nhăn nhúm lại. “Trưởng ban Ngoại giao, Bạch Tổ.”

“Sao tôi thấy hình như tôi gặp người này ở đâu rồi thì phải.” Nàng nhỏ giọng ghé vào tai anh ta thăm thì.

Tuy không thích kiểu sắp đầu lại thì thăm thế này, nhưng lúc Tiêu Thỏ nói, hơi thở của nàng vô tình phả vào mặt anh ta khiến hai má anh ta đỏ hồng lên. “Thì cô ta học khoa Y tá cùng cô mà.”

Khoa Y tá? Vậy hấn là một sư tử rồi, bảo sao nhìn quen thế. Tiêu Thỏ không suy nghĩ nhiều, tiếp tục tham gia vào buổi họp. Cũng sắp sáu giờ rồi, buổi họp thật ra chả có ý nghĩa này cuối cùng cũng xong.

“Mọi người đều chưa ăn cơm phải không, hôm nay tôi mời ăn!” Hứa Bách Dịch bỗng đề nghị.

Lời này vừa thốt ra, lập tức cả một đám người gào thét hưởng ứng. Trong lòng Hứa Bách Dịch cũng thầm sướng như mở cờ trong bụng. Hai tháng nữa là tới kỳ ứng tuyển bầu lại, phải nhân cơ hội này tranh thủ sự đồng tình của mọi người. Ngai vàng Hội trưởng sẽ lại lần nữa rơi vào tay anh ta. Còn đang đắc ý thầm, bỗng dưng anh ta thấy có hai kẻ to gan không coi mình vào đâu định bỏ đi.

Nhìn kỹ, một kẻ chính là Triệu Thần Cương, hừ, tên này có bao giờ coi mình ra gì cơ chứ. Còn lại một... ấy nhưng lại là con bé mình mời tới: Tiêu Thỏ!

Không được, không thể để nhân tài mình khai quật bị trộm mất như thế được, anh ta bật người đứng lên gọi hai người kia lại.

“Thần Cương, Tiêu sư muội, đi cùng nhau đi!”

“Tôi/Em có việc bận rồi.” Hai người này gần như cùng lúc lên tiếng khiến mọi người sững sờ.

Một lát sau, lập tức cả hội trường loạn như cào cào. “Oa, má nó! Sư muội à, em ăn mặc xinh đẹp như thế không phải là đi hẹn hò với Triệu trưởng ban của chúng tôi chứ?” “Cùng nhau ‘bận rồi’, không phải là có gian tình đấy chứ?” “Trời ơi, Thần Cương huynh ơi, giờ đệ mới biết huynh thích con gái!” ... Tóm lại là vô cùng bát nháo, cái gì cũng nói được.

Tới giờ Triệu Thần Cương chưa bao giờ gặp phải sự thể thế này, Triệu Thần Cương lập tức đỏ bừng mặt lên.

Chỉ có Tiêu Thỏ bình tĩnh giải thích với mọi người. “Mọi người hiểu nhầm rồi, tôi có hẹn ăn tối với bạn trai thôi!”

Không ngờ mọi người càng hiểu nhầm thêm. “Oa, đã định ra thân phận rõ ràng rồi kia đấy!” “Không được, đánh nhanh thắng nhanh thế cơ à?”

Giữa đám người đó, Hứa Bách Dịch là khó chịu trong lòng nhất. Vất vả lắm mình mới tìm được một quân cờ, thế mà lại bị Triệu Thần Cương cướp mất, cứ thế đảm bảo sẽ ảnh hưởng tới việc bầu cử lần sau nha.

Quyết không thể để cho bọn họ đến với nhau được!

“Thần Cương, sư muội, hai người thật là không tốt, chuyện vui thế mà cũng không nói với bọn tôi thế hả?”

“Hội trưởng, chúng tôi không phải có chuyện vui gì cả!” Tiêu Thỏ đã bắt đầu oái, mồm năm miệng mười giải thích không ăn thua.

“Không có?” Hứa Bách Dịch nheo nheo mắt lại. “Không có thì đi ăn với bọn tôi đi!”

“Chuyện này...” Tiêu Thỏ còn định từ chối tiếp.

“Chúng tôi đi.” Triệu Thần Cương lại đã tranh trước mà đồng ý bọn họ. Anh ta là kẻ kiêu ngạo cỡ nào, làm sao có thể để bản thân chịu một lời đồn vô lý không thật thế chứ? Thế nên anh ta đồng ý đi cùng Hứa Bách Dịch, nhân tiện kéo luôn Tiêu Thỏ vào.

Lúc nhận được điện thoại của Tiêu Thỏ, trong lòng Lăng Siêu quả thực vô cùng khó chịu. Nhưng khi hắn nghe thấy giọng Tiêu Thỏ vô cùng bất an vì sợ hắn giận, giọng nói lại không tránh khỏi mềm nhũn. “Biết rồi, em đi chơi vui vẻ nhé.”

Không ngờ Lăng Siêu lại rộng lượng như vậy khiến Tiêu Thỏ khó mà tin nổi. “Anh không giận em đấy chứ?” Nàng hỏi lại cho chắc;

Bên kia điện thoại, hắn khẽ nhếch khóe môi lên, giả vờ thờ dài. “Nếu em cứ nhất quyết vắng vẻ chồng con thế, anh còn cách nào đâu?”

Vắng vẻ... chồng con... Tại sao hôm nay ai cũng thích dùng thành ngữ lộn xộn thế hả?
> _____ <

Ngay khi nàng còn đang khóc không ra nước mắt, Lăng Siêu lại còn bổ thêm câu nữa.
“Em nhớ về sớm, kéo con mình chờ lâu lại khóc!”

Rốt cục, Tiêu Thỏ hoàn toàn bại trận, ngã nhào ra đất, học máu hi sinh oanh liệt!
T_____T (*Thua bé Siêu... mặt dày vô cùng...*)

Hứa Bách Dịch không hổ là trưởng Hội Sinh viên, tiền bạc không thiếu. Một đám người tới nhà hàng, bao luôn một góc lớn, gọi đồ ăn nào thịt nào cá vô cùng phóng tay, mà anh ta không thèm nhú mày nhăn mặt.

Tiêu Thỏ vốn thật ra rất đói, nhưng cứ nghĩ cái câu Vắng vẻ chồng con của Lăng Siêu kia, trong lòng lại cảm thấy vô cùng tội lỗi. Loại cảm giác này ảnh hưởng rất lớn tới khẩu vị của nàng, người ta ăn ào ào như rồng cuốn, nàng mới chỉ gắp gắp đầu đĩa ăn một chút xíu.

“Sao cô ăn ít thế?” Thấy Tiêu Thỏ toàn ngẩn người nhìn cái bát không, Triệu Thần Cương ngồi cạnh không nén được tò mò.

“Tôi... có chút không khỏe.”

“Không khỏe?” Triệu Thần Cương nhú mày. “Vậy để tôi đưa cô về trước.”

“Cái gì, hai người muốn về trước?” Trưởng ban Tuyên truyền Trầm Nhạc vừa nghe được nửa câu sau lập tức to miệng gào lên. “Không phải chứ, hai người nóng ruột muốn hưởng thụ thế giới tình nhân thế cơ à?”

Thế là, mặt Triệu Thần Cương lại đỏ ửng lên lần thứ hai trong ngày.

“Hai người các cậu thật là vượt mặt không nể mũi nha, lát nữa bọn tôi còn định đi hát karaoke kia mà!” Hứa Bách Dịch vội nói.

Hát hò? Tiêu Thỏ nhớ tới câu ‘vắng vẻ chồng con’ kia, lại vội lắc đầu. “Hội trưởng, tôi thật sự là có việc mà.”

“Có thể có việc gì chứ?” Muốn đi riêng với Triệu Thần Cương sao? Ai cho cô đi! Hứa Bách Dịch cười khẩy. “Sur muội, cô như vậy là không nể mặt Hội trưởng như tôi đó nha!” Rõ ràng là câu nói giỡn chơi, nhưng giọng anh ta hoàn toàn cứng rắn không cho phép nàng từ chối;

“Đúng nha, phải nể mặt Hội trưởng chứ!” Một đám người ăn theo nói leo cổ vũ;

Thế là Tiêu Thỏ lại bắt buộc đi hát karaoke với bọn họ.

Hứa Bách Dịch quả là một cao thủ về xã giao, uống rượu hát hò thoải mái đã đành,

không khí còn được anh ta thổi lên vô cùng náo nhiệt. Chỉ không chốc lát, có người đề nghị Tiêu Thỏ với Triệu Thần Cương song ca một bài.

Cái ý kiến ngu xuẩn này vừa được đề ra, lập tức một đồng người hò hét cổ vũ;

Tiêu Thỏ vốn đang lòng dạ bất an, thấy micro truyền tới tay thì cứ thế cầm lấy không để ý. Nhưng Triệu Thần Cương lại khác, anh ta đối với chuyện này vốn vô cùng nhạy cảm, thấy Tiêu Thỏ không phản đối không từ chối cầm lấy micro, lập tức bắt đầu suy diễn: không lẽ cô ta thật sự có ý với anh? Từ nhỏ anh ta biết mình rất xấu tính, không có cô gái nào dám đến gần, nên kinh nghiệm tình cảm vô cùng ít ỏi. Hôm nay bị mọi người trêu chọc gán ghép một hòi, một mầm móng tình cảm bỗng dưng không hiểu sao bắt đầu nhú lên trong lòng anh ta.

Mắt thấy Triệu Thần Cương định cầm lấy cái micro kia, Hứa Bạch Dịch lại cuống cả lên. “Đừng làm khó Thần Cương thế, để tôi hát cũng được.” Dứt lời liền giật lấy cái micro.

Thế này thì... Triệu Thần Cương nổi trận lôi đình, vốn nhìn Hứa Bạch Dịch đã không vừa mắt, giờ lại định phá đám chuyện tình cảm của mình, còn khuya nhá! Anh ta vội vã vươn tay ra tóm lấy cái micro. “Thôi để tôi hát.” *(Hai thằng cha này đều suy diễn như nhau!)*

“Không sao, cậu không thích hát thì thôi, không cần miễn cưỡng.” Hứa Bạch Dịch vẫn cầm chặt cái micro, không chịu thả ra.

“Tôi không hề miễn cưỡng.”

“Cậu đừng ngại ngần, để tôi hát với sư muội cũng được.”

“Tôi hát!”

“Tôi hát chứ!”

“Tôi hát!”

“Tôi hát.”

“.....”

Hai người kia cứ lôi lôi kéo kéo khiến cái micro có nguy cơ bị coi như miếng mồi ngon, ai cũng không chịu buông tay, rốt cục Triệu Thần Cương nghĩ ra một ý. “Vậy để Tiêu Thỏ chọn đi!”

Hai người đồng loạt quay sang nhìn Tiêu Thỏ vốn đang ngẩn cả người.

Thấy tất cả mọi người đều dồn mắt lại phía mình, Tiêu Thỏ vốn còn đang suy nghĩ vẩn vơ cuối cùng tâm hồn cũng được kéo trở lại mặt đất. “Có... có việc gì thế?” Nàng hoàn toàn không ý thức được có hai kẻ đang tranh giành nhau một cái micro bé nhỏ vì mình.

“Cô nói đi, cô muốn hát cùng ai?” Triệu Thần Cương hỏi.

Hát cùng ai? Tiêu Thỏ ngáy ra nhìn hai người kia, lại nhìn cái micro đáng thương trong tay họ, một lúc sau mới rón rén nói. “Không bằng... hai anh hát với nhau đi!” (*Ngã nhào ra đất =)) Chiêu này quá độc!*)

Trận chiến tranh giành micro này, kết quả chính là Hứa Bách Dịch cùng Triệu Thần Cương cùng nhau song ca bài “Mối tình Hiroshima”^[104]

Tiêu Thỏ có lẽ không thể biết trước, chỉ một câu nói ngẫu nhiên của nàng, lập tức khiến cho lời đồn đại ngăn ngủ về chuyện nàng với Triệu Thần Cương hoàn toàn bay mất tăm mất tích, bởi vì trọng tâm câu chuyện đã chuyển về phía một số người khác mất rồi.

Mãi thật lâu về sau, Hội Sinh viên trường đại học Z vẫn còn truyền tai nhau một câu chuyện tình vô cùng mỹ lệ: Nghe nói năm đó Hội trưởng và trưởng ban Thể dục có tình cảm với nhau, nhưng tình cảm đó không thể được người đời chấp nhận và chúc phúc, nên bắt buộc dĩ hai người phải tạo ra một tình huống giả là hai người cùng nhau theo đuổi một cô gái để có thể tiếp tục gần gũi...

Dĩ nhiên, những chuyện này đều là mãi lâu về sau, tạm thời không nhắc tới;

Hôm đó, do không khí vô cùng vui vẻ, mọi người hát hò tới khuya mới thôi. Lúc ra khỏi quán karaoke, đồng hồ cũng đã chỉ mười hai giờ đêm.

Tiêu Thỏ bị câu ‘vắng vẻ chồng con’ tra tấn cả buổi tối, cả cơ thể lẫn tinh thần đều mệt mỏi, vừa ngáp vừa đi. Hứa Bách Dịch với Triệu Thần Cương đi ngay sau lưng nàng, ánh mắt liếc nhau chỉ có thể dùng từ sắc bén dọa người để hình dung, xem chừng có thể giết người kia thì họ đều đã về nơi chín suối từ lâu.

Đúng lúc đó, điện thoại di động của Tiêu Thỏ vang lên. Tiêu Thỏ vừa lấy ra xem, là tin nhắn của Lăng Siêu gửi tới. “Bà xã, con nói nó nhớ em.”

Cầm di động, Tiêu Thỏ quả thật lần nữa khóc không ra nước mắt. Lăng đại công tử à, anh có cần bày trò kinh dị thế không? T_____T Bỗng dưng nàng cảm thấy hình như có một ánh mắt quen thuộc nóng bỏng đang nhìn nàng.

Theo bản năng ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy ngay ở đầu phố, cái người vừa gửi tin nhắn kia đang cầm di động vẫy vẫy nàng.

Chương 55

ANH HÙNG CỨU MỸ NHÂN

Cách nhau một con đường, nhưng khi hai luồng ánh mắt chạm vào nhau, bốn phía chung quanh dường như trở nên hoàn toàn tĩnh lặng. Tiêu Thỏ bất giác cảm thấy như hai người đang hoàn toàn tách khỏi thế giới hiện thực này.

Thấy Tiêu Thỏ bỗng đứng dừng lại, Triệu Thần Cương và Hứa Bách Dịch cũng đứng lại theo. Hai người nhìn theo ánh mắt Tiêu Thỏ về phía trước, vừa nhìn thấy Lăng Siêu, lập tức hiểu ra.

Gương mặt âu sầu căng thẳng cả buổi tối của Hứa Bách Dịch lập tức tươi lên: Ai da, là mình lo hão rồi!

Triệu Thần Cương lại hoàn toàn tương phản, mắt thấy gã con trai ở bên kia đường chậm rãi bước về phía bọn họ. Hắn ta dừng lại trước mặt Tiêu Thỏ, vươn tay ra khẽ vuốt ve gương mặt nàng một cách vô cùng tự nhiên và thân mật, trong ánh mắt tràn đầy sự âu yếm nuông chiều dịu dàng, khiến vẻ mặt Triệu trưởng ban lập tức đen như đêm ba mươi.

Ngay lúc bàn tay ấm áp của hắn chạm vào mặt nàng, Tiêu Thỏ mới giật mình tỉnh lại, hai má lập tức nóng bừng lên. “Sao anh lại tới đây?” Nàng hạ mắt xuống, cố gắng che dấu niềm vui khi thấy hắn vào trong lòng.

“Anh gọi tới phòng ký túc của em, mấy cô bạn bảo em vẫn chưa về nên anh tới đây luôn.” Lăng Siêu vừa nói vừa để ý nhìn cách ăn mặc của Tiêu Thỏ hôm nay, lập tức nhíu chặt đôi lông mày lại.

Cảm thấy luồng ánh mắt nóng rực của hắn quét trên người mình như kiểm tra, Tiêu Thỏ có chút xấu hổ. “Em không có chuyện gì đâu, có tất cả mọi người đi cùng mà.”

“Chính vì có mọi người đi cùng...” Hắn thản nhiên trả lời, ánh mắt như lơ đãng quét qua hai kẻ đứng sau lưng nàng một lượt, ánh mắt này còn dịu dàng ấm áp chỉ trong phút chốc lạnh lẽo như băng tuyết mùa đông.

“Khụ khụ...” Tiêu Thỏ suýt nữa thì sặc. Lăng đại công tử à, anh có cần phải nói thẳng nói thật thế không cơ chứ?

Cảm thấy ánh mắt kẻ kia có chút địch ý, Hứa Bách Dịch lập tức phản ứng. “Sur muội, hóa ra đây là bạn trai của em ư? Quả thật là không tệ nha!” Vừa nói, anh ta vừa lườm sang kẻ bên cạnh một cái, vẻ mặt vô cùng đắc ý: Thằng nhãi con nhà người mà cũng muốn cướp người bên cạnh ta, còn mơ nhá!

Lại nói Triệu Thần Cương này giờ vẻ mặt vô cùng âm trầm xám xịt, đôi mắt đen nhìn thẳng về phía Lăng Siêu.

Nhận thấy ánh mắt gã kia, Lăng Siêu cũng không thèm khách sáo mà ném một ánh mắt nhìn trả lại, khoảnh khắc hai ánh mắt chạm vào nhau, đều mang theo mỗi luồng khí thể muốn áp bức đối phương đến manh giáp không còn, có điều dĩ nhiên khí thể của Lăng Siêu đại công tử cao hơn một bậc.

Tiêu Thỏ cũng biết tính xấu của Lăng Siêu, vừa thấy có chút không ổn, lập tức kiếm cơ nào đó, túm tay hắn chạy mất dép. Đây cũng là chỗ lợi của việc nổi danh nha, có thể đường đường chính chính chuồn đi mà không ai dám ngăn trở.

Nhìn dáng hai người bọn họ đi xa, ngọn lửa vốn đột ngột bùng lên trong lòng Triệu Thần Cương, rồi sau đó lại bùng bùng thiêu đốt mãnh liệt, giờ như bị ai đó dội cho một thùng nước lạnh, lập tức tắt ngúm chỉ còn một làn khói mỏng bốc lên. *(Thảm chưa, bạn tình địch này yếu quá, chưa làm nổi gì đã tị ngóm =/)*

Lại nói lúc Tiêu Thỏ cùng Lăng Siêu đi trước, ban đầu là do Tiêu Thỏ muốn tránh khỏi mọi người nên lúi lúi kéo kéo hắn ta đi. Giờ rốt cuộc chỉ còn lại hai người bọn họ, dần dần nàng thả chậm bước chân, biến thành Lăng Siêu đi trước kéo tay nàng theo sau.

Nãy giờ, hai người vẫn chưa ai nói câu nào, hơn nữa đêm dài tĩnh lặng, sự im lặng giữa hai người như thế rất dễ khiến người khác nghĩ ngợi lan man.

Tiêu Thỏ thì dĩ nhiên là nghĩ, hôm nay hai người bọn họ vất vả lắm mới hẹn nhau một bữa ăn cơm, nàng lại cho hắn leo cây như thế. Tuy là nhìn bề ngoài Lăng Siêu không thể hiện ra điều gì hết, vẻ như không sao cả, nhưng trong lòng hắn chắc chắn là đang rất không vui phải không? Nếu không tại sao nãy giờ hắn chả chịu mở miệng nói gì cả thế.

Đang còn miên man suy nghĩ, Lăng Siêu đang đi phía trước bỗng dừng lại.

Tiêu Thỏ bị cắt ngang luồng suy tư, ngẩn người ngẩng đầu lên nhìn Lăng Siêu. Mắt hai người vừa chạm vào nhau, trong giây lát, nàng bỗng cảm giác có cái gì đó không đúng lắm. Vừa định mở miệng hỏi xem hắn làm sao, chưa kịp thốt ra tiếng, bàn tay đang bị hắn nắm lấy bỗng cảm nhận được một lực kéo rất mạnh.

Nguồn lực này tới vô cùng đột ngột, khiến Tiêu Thỏ không kịp phản ứng, lao thẳng vào một vòng tay ôm vô cùng chặt chẽ, còn chưa kịp phản ứng tiếp, cảm đã bị một bàn tay giữ chặt nâng lên. Lăng Siêu cúi xuống, hung hăng cướp lấy đôi môi của nàng.

Nụ hôn này tới cũng vô cùng đột ngột, ban đầu chỉ là môi chạm vào môi, nhưng sau đó dường như đối phương cảm thấy mãi vẫn không đủ, càng muốn giữ lấy một cách mạnh mẽ, đầu lưỡi hắn tách hai hàm răng của nàng ra, tiện đà xông pha mà tiến nhập thẳng vào trong, chiến đấu mãnh liệt với lưỡi, răng và khoang miệng của nàng không thèm nương tay, khiến ngay cả những tiếng rên rỉ khẽ của nàng cũng đều không kịp phát ra ngoài mà bị hắn nuốt trọn, không

cho nàng nghỉ ngơi chút nào.

Tiêu Thỏ bị hôn mãnh liệt tới mức đầu hoa mắt váng, hai chân nhũn ra. Lại thêm trên đường không hề trống thế này làm gì có gì mà dựa mà bám, thế là đành phải theo bản năng ôm chặt lấy lưng hắn không dám buông. Ý nàng chỉ là không muốn mình bị ngã, có điều trong mắt kẻ nào đó, quả thật chính là lời mời gọi vô cùng rõ ràng. Hai tay nàng vừa vòng qua lưng hắn, hai cánh tay cứng như sắt đang ôm nàng lập tức càng vòng chặt hơn, tiếp tục hôn tiếp tục xâm nhập công thành chiếm đất, quả thật như thể muốn nuốt trọn linh hồn nàng không tha.

Hắn càng hôn nồng nhiệt, Tiêu Thỏ càng cảm thấy khí lực đang ngày càng rời xa chính mình, nên càng phải ôm hắn cho chặt cho vững. Hai người cứ thế đứng trên đường hôn nhau tới mức kẻ sống người chết... Ack, nhầm rồi, là tới mức khó lòng buông ra!

Nụ hôn này kéo dài rất lâu rất lâu, mãi tới khi Tiêu Thỏ nhũn cả người muốn ngã xuống đất bất tỉnh, môi Lăng Siêu mới quyến luyến khó buông mà rời khỏi nàng, lại tiện đà giữ chặt gương mặt nàng vào lòng. Lúc đó mới hết màn hôn nhau tới mức chân nhũn như chi chi gây sốc giữa đường như vậy.

Gương mặt Tiêu Thỏ áp chặt vào ngực Lăng Siêu, hỏn hển thở gấp một hồi lâu mới nhận ra giờ hai má đã đỏ bừng nóng rẫy, đôi môi cũng không khác gì vừa ăn một món lẩu rất cay, vừa căng vừa sung vừa nóng vừa rát bỏng.

Đã bao lâu rồi họ chưa có kịch liệt như vậy? Một tuần, một tháng, hay còn lâu hơn... Nghĩ tới đó, Tiêu Thỏ lại nhớ ra việc nàng cho hắn leo cây hồi tối, trong lòng cảm thấy vô cùng có lỗi.

“Xin lỗi anh...” Nàng vẫn dán chặt mặt mình vào ngực hắn, giọng lí nhí như muỗi kêu.

Lăng Siêu vẫn không trả lời nàng, chỉ là cúi xuống khẽ hôn một cái lướt nhẹ trên trán, coi như là câu trả lời.

Cảm giác thấy trán có một cái gì đó vừa mềm mại lại ẩm ướt chạm tới, trong lòng Tiêu Thỏ bỗng cảm thấy vô cùng ấm áp, miệng liền thốt. “Gần đây em bận chuyện Hội Sinh viên nên ít để ý tới anh, thật xin lỗi.”

“Anh không trách em, em cũng phải có cuộc sống của mình chứ, không thể lúc nào cũng chờ anh được.”

“Sao cơ?” Hoàn toàn bất ngờ trước phản ứng của hắn, Tiêu Thỏ ngẩng phắt đầu lên ngạc nhiên nhìn hắn chằm chằm.

“Cùng lắm,” Hắn bỗng dừng lại một chút. “Lúc em không thể chờ anh, thì anh sẽ chờ em. Em chậm một phút, anh chờ hai phút, em chậm một giờ, anh sẽ chờ hai giờ, dù thế nào cũng sẽ vẫn chờ được em.”

Giọng nói của hắn nghe ra vô cùng bình thản nhẹ nhàng, nhưng không khỏi khiến cho

lòng người nghe cảm thấy run rẩy.

“Em sẽ không nhẫn tâm bắt anh chờ em cả đời đấy chứ?”

Làm sao có thể như thế được? Nếu có một người con trai như vậy, chuyên tâm cố chấp chờ đợi mình, chỉ có người con gái nào ngốc nghếch mới có thể để người đó chờ mãi mãi được. Còn người con gái thông minh, thì không cần trả lời, mà có thể dùng hành động để chứng minh tất cả.

Tiêu Thỏ khẽ nhón chân, bắt chước hần hồi nãy, hôn lên môi hần.

Mỗi người ăn đậu hũ một lần, hòa rồi! ^ _____ ^

Một tuần sau, Đại hội Thể dục Thể thao Sinh viên toàn thành phố rốt cục cũng bắt đầu. Với sự cố gắng của tất cả mọi người, Đại hội diễn ra vô cùng thuận lợi, tới ngày lễ bế mạc, lãnh đạo thành phố còn không ngớt khen ngợi khăng định sự cố gắng của trường Z, nhà tổ chức chính.

Có thể được lãnh đạo ngợi khen như thế, đương nhiên ban giám hiệu vui vẻ ra mặt, dĩ nhiên là sẽ tích cực khen thưởng. Toàn bộ các ban ngành của Hội Sinh viên đều được khen ngợi, đặc biệt là Ban Thể Dục, càng được sự tán thưởng không ngớt của ban lãnh đạo trường.

Hứa Bách Dịch vô cùng cao hứng, lập tức nhân cơ hội đề nghị mọi người đi ăn tiệc mừng công.

Lần này, Tiêu Thỏ đã thông minh hơn, không chút do dự cự tuyệt lời mời của Hội trường, mặc cho bọn họ níu kéo nài nỉ thế nào đi nữa, vẫn khăng khăng một mực mình có việc bận không đi. Hứa Bách Dịch thấy tình hình căng thẳng, lại chắc chắn là cô ta sẽ không đi cùng Triệu Thần Cương, nên cũng đành buông tay để cho Tiêu Thỏ vắng mặt;

Ồ, đừng nghĩ hôm nay Tiêu Thỏ lại có hẹn với Lăng Siêu. Thật ra, hôm nay Lăng Siêu tới công ty Diệp Tuấn làm việc, phải khuya mới có thể về nhà, nên hai người vốn không có hẹn ước gì cả. Vậy Tiêu Thỏ tại sao lại bảo có việc chứ? Rất đơn giản, chính là như lời hần nói vậy. “Lúc anh không thể chờ em, thì em sẽ chờ anh.”

Đúng thế, nàng quyết định chủ động đi đón Lăng Siêu tan tầm, để cho hần có một bất ngờ vui vẻ.

Điều bất ngờ này nàng đã sớm lên kế hoạch rõ ràng, ngay cả với đám bạn cùng phòng cũng không lộ ra chút nào. Phải biết là mấy nàng cùng phòng kia cũng có thể có gián điệp của đối phương nha. Ngày thường đến cả nàng lỡ nói mơ cái gì đó, đảm bảo hôm sau sẽ tới tai Lăng Siêu tức thì. Thế nên lần này nàng hạ quyết tâm không cho Lăng Siêu biết kế hoạch của mình.

Về phòng ngủ, nàng thay đồ đơn giản một chút, quần ống thẳng, áo sơ mi kẻ caro, áo khoác kiểu cao bồi, lại thêm một đôi giày thấp màu trắng, đơn giản mà vẫn lịch sự. Sau đó,

nhân cơ hội đám bạn cùng phòng còn chưa về, nàng liền ba chân bốn cẳng chạy xuống nhà bắt xe bus đi.

Từ trường Z tới công ty của Diệp Tuấn cũng không xa lắm, đi xe bus tầm ba mươi phút là tới. Tiêu Thỏ đoán chắc thời gian, tới lúc nàng đến nơi hẳn là Lăng Siêu cũng đến giờ xong việc rồi. Dù hẳn có chậm một chút, cũng chỉ cần nàng đứng dưới nhà chờ thêm một lát là được.

Lúc xuống nhà, nàng còn cố ý tới cửa hàng bán bánh ngọt gần trường mua chút điểm tâm rồi mới lên xe bus. Người trên xe không nhiều lắm, nên nàng chọn một chỗ gần cửa sổ mà ngồi, vừa nhìn phong cảnh bên ngoài, vừa tưởng tượng xem lát nữa khi Lăng Siêu nhìn thấy nàng sẽ có vẻ mặt thế nào.

Ngạc nhiên? Hí hí, chắc chắn sẽ có!

Sung sướng? Ha ha, sướng chết được!

Nhiệt tình làm vài chuyện gì đó? Ồ, ban ngày ban mặt chỗ đông người, hẳn là hẳn không dám làm chuyện gì quá lộ chứ? Có điều cái kẻ mặt dày nào đó rất khó đoán trước a...

Thế là một ông lão lớn tuổi ngồi trước mặt nàng ngạc nhiên thấy cô bé này lúc mới lên xe còn vô cùng hào hứng, lên xe một hồi mặt lại biến đổi không ngớt, lúc thì vui vẻ, lúc thì ưu tư, cuối cùng lại còn đỏ mặt nữa chứ. Quả thật vẻ mặt con gái với lòng dạ con gái đều như mò kim đáy bể a, mình sống từng này tuổi, đã thất thập cổ lai hy rồi mà vẫn khó lòng nhìn thấu được a... > ____ <

Mặc cho ông cụ có cảm giác buồn rầu ra sao, cũng không ảnh hưởng tới tâm trạng suy nghĩ của Tiêu Thỏ. Tóm lại bốn mươi phút sau, nàng vẫn đứng dưới lầu tòa nhà “Trí Viễn Đào Tư”, ngược mắt nhìn lên tòa nhà hãnh diện vươn cao, bỗng nàng có một chút thất thần.

Đây chính là nơi Lăng Siêu làm việc ư, nhiều tầng như vậy, hẳn là trong một tầng nào đó, hẳn đang ngồi chăm chú làm việc vì tương lai của hai người phải không? Trong đầu nàng bỗng xuất hiện hình ảnh hẳn mặc âu phục đi làm, vẻ mặt nghiêm trang, chăm chú chuyên tâm, không có chút nào lơ là... còn có thái độ làm việc khẩn trương chu đáo, quả thực không thể không khiến người khác cảm động.

Đúng lúc đó, một bác gái bán báo ven đường bỗng ngạc nhiên thấy cô bé này lúc mới đến còn bình thường, đứng ở đó một chốc sau thì vẻ mặt biến đổi liên tục, lúc thì cười ngây ngô, lúc thì đỏ mặt, vừa nhìn cũng biết là đang nhớ tới bạn trai rồi! Hắc hắc, tuổi trẻ mà lại!

Tiêu Thỏ không biết là giờ phút này toàn bộ suy nghĩ cảm xúc trong lòng nàng, đến cả người qua đường Giáp Ất Bính Đinh cũng đều có thể đoán được qua nét mặt.

Nàng ôm một lòng chờ mong mãnh liệt đứng chờ dưới cửa, mắt thấy kim đồng hồ chuyển từ năm giờ tới sáu giờ, mà Lăng Siêu vẫn chưa xuống. Trong tòa nhà lớn này, phần

nhiều đều là người đi làm lâu năm cả. Tiêu Thỏ chờ được hơn một tiếng, thấy người ra khỏi tòa nhà từng đông từng đông, trái tim háo hức ban đầu giờ ần ần nổi bất an.

Sao hẳn vẫn chưa xuống chứ? Không phải là xui xẻo tới mức hôm nay chính là ngày hẳn phải làm thêm chứ?

Đúng lúc này, bác gái bán báo nhin không nổi lên tiếng. “Cháu gái à, hay cháu gọi điện báo cho bạn trai một tiếng xem?”

A? Tiêu Thỏ sững sờ một chút rồi lập tức mặt mày đỏ ửng lên. “Ồ... cháu... cháu không phải là...”

“Còn chối nữa! Dì đây sống hơn năm mươi năm rồi, còn cái gì qua được mắt dì nữa đâu, nói gì là tâm sự của thiếu nữ đang yêu như cháu. Nhớ lại năm đó lúc dì yêu đương cũng là như thế thôi!”

Tâm sự của nàng rõ ràng trên mặt tới vậy sao? Tiêu Thỏ bỗng toát mồ hôi lạnh, nhưng nghĩ nghĩ một hồi cũng thấy bác gái bán báo nói không phải không có lý, nàng không thể chờ không thể được. Hay vẫn gọi điện một cái thử xem.

Chuông mới reo hai hồi đã có người nhắc máy, bên kia truyền tới giọng nói mệt mỏi của Lăng Siêu. “Sao thế, con nó nhớ anh à?”

Tiêu Thỏ suyt nữa thì thổ huyết tại chỗ.

Lăng đại công tử, anh có cần phát ngôn vô tội vạ thế không? T____T

Miễn cưỡng hồi phục tinh thần, Tiêu Thỏ hỏi. “Bao giờ anh xong việc?”

Câu hỏi này nghe qua rất bình thường, nhưng nếu có cái gì ẩn sau nó, thì hẳn là: Giờ nào rồi mà anh còn chưa xong việc hả?

Giọng nói bên kia lập tức thay đổi. Lăng Siêu hỏi. “Em chờ lâu chưa?”

Không phải chứ? Nàng trù tính lâu như thế, trên đường đều tưởng tượng bộ dạng hẳn bất ngờ sung sướng nhìn thấy nàng, ấy thế mà sự thể lại cứ như vậy... Trong lòng Tiêu Thỏ không tránh khỏi có chút mất mát. Còn đang phân tâm, bỗng một cái gì đó vọt qua thật mạnh, chờ nàng phản ứng lại, di động trong tay đã biến mất tăm hơi, trước mặt còn một bóng lưng chạy trốn điên cuồng.

Phản ứng đầu tiên của Tiêu Thỏ chính là: Không phải chứ, lại gặp cướp sao?

Phản ứng thứ hai là: Sao bây giờ bọn cướp kém tầm thế nhỉ? Sao không đạp xe mà cướp, lại còn chạy lằng nhằng như thế, quá bằng báo nàng mau đuổi theo.

Đã thế, Tiêu Thỏ đuổi theo.

Lúc này, Tiêu Thỏ quả thật cảm thấy may mắn là mình đi giày đế bệt mà không phải giày cao gót, đuổi hết thành phố cũng không sợ bị trọ chân. Mắt thấy sắp đuổi tới nơi, kẻ kia lại chui tọt vào một hẻm nhỏ gần đó.

Đừng mong trốn thoát! Tiêu Thỏ không nghĩ ngợi liền đuổi theo.

Đây là một cái hẻm ngoắt ngoéo vô cùng hẻo lánh, chờ nàng đuổi theo một lúc, phát hiện ra thằng kẻ cướp trước mặt bỗng dừng lại quay người nhìn nàng cười độc địa, thì hết thấy đã quá muộn.

Đúng thế, đây không phải chỉ là cướp giật, mà là một màn trả thù cá nhân có mưu đồ từ lâu. Thằng cha đứng đầu là thằng tóc vàng hôm đó bị Tiêu Thỏ đánh gục trên đường, sau đó bị đưa vào đồn cảnh sát, cuối cùng lại còn bị rêu rao trên Internet bị người người chửi bới, thật là mất mặt một gã lưu manh như hấn mà!

Năm tên đột nhiên xuất hiện, trong tay đều có vũ khí này nọ, hiển nhiên là có chuẩn bị sẵn, phải trả thù lớn.

Tiêu Thỏ từ từ lùi lại phía sau, nàng cũng ý thức được là trong tình huống này, dù nàng có võ cao tới đâu cũng không đánh lại bọn kia, huống hồ võ công của nàng chưa cao tới mức đồn đại.

Nàng cảnh giác nhìn bọn chúng chằm chằm, chân tiếp tục lùi, lùi mãi, tới khi lưng chạm vào vách tường cứng rắn đằng sau, không còn đường lùi nữa.

“Các người đừng có làm bậy, đồn cảnh sát ở ngay cạnh đây!” Nàng nói nhanh.

Đám lưu manh kia quả nhiên dừng lại một chút, thất thần một lát, Tiêu Thỏ bèn nhân cơ hội vọt qua chỗ trống chạy ra ngoài, có điều mới chạy được vài bước liền bị đập một cú thật mạnh vào gáy, trước mắt tối sầm, người sụp ngã xuống.

Tình trạng này quả thật chưa bao giờ trải qua, đầu tiên là đầu óc mê muội, sau đó là cả gáy cả vai ê ẩm tê dại đau đớn, cả người vô lực. Nàng cố gắng mở to mắt, ở đầu hẻm xa xa có chút ánh sáng đen kịt, có một dáng người vô cùng quen thuộc lọt vào mắt.

“Lăng Siêu...” Nàng cố gắng kêu lên, nhưng giọng lại vô cùng yếu ớt không cất lên nổi, trong cơn hoảng hốt nàng nghe thấy tiếng hấn nói gì đó, rồi cả người hấn vọt tới. Tiếp theo là một trận choáng váng xây xẩm mặt mũi, tới khi nàng tỉnh táo lại thu hết sức lực đứng lên, Lăng Siêu đã xông vào bọn lưu manh đánh đấm loạn cào cào. *(Anh hùng cứu mỹ nhân a...)*

Trong tình cảnh một chọi năm, hấn ấy vậy vẫn không bị rơi vào thế hạ phong. Một cước đạp thẳng vào hạ bộ gã tóc vàng dám giở gậy lên định đánh hấn, khiến tên tóc vàng kia tru tréo thảm thiết lăn lộn trên mặt đất.

Mấy tên lưu manh kia lập tức kinh hồn táng đờm. Dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo trong ngõ, người con trai kia đứng đó, mắt vằn lên giận dữ, tơ máu đỏ ửng, không khác gì một con thú

hoang dã đang trong cơn giận dữ, có loại khí thể khiến người đối diện không rét mà run.

Mắt thấy đối với gã này chúng khó lòng chiếm ưu thế, mục tiêu lập tức được chuyển qua phía Tiêu Thỏ nhìn qua có vẻ yếu ớt loạng choạng đứng đó. Một tên lưu manh tóc dài ngoằng vác gậy tới định đập thẳng vào người Tiêu Thỏ.

Một tiếng động trầm đục vang lên trong ngõ vắng, Lăng Siêu vọt tới chắn trước mặt Tiêu Thỏ giờ nét mặt hoàn toàn trắng bệch, nhưng hắn vẫn cố gắng nhìn nàng một cách đầy kiên định, rồi xoay người kéo nàng nấp sau lưng. (*Hu hu, bé Siêu của chị...*)

Tiêu Thỏ ngây dại cả người, cú đánh kia không đánh vào người nàng, nhưng đánh lên người hắn càng khiến nàng đau đớn tới mức không còn nhìn được nữa. Nàng hoàn toàn quên mất cơn đau nhức sau gáy, chỉ thấy trong ngực bùng bùng một cơn giận dữ, trừng mắt nhìn đám mất dạy kia cầm gậy gộc xông tới định đánh hội tiếp.

Tiêu Thỏ nhắm đúng thời cơ, lập tức đập vào chân gã tóc dài kia một cú. Giờ nàng thật sự hối hận mình không đi giày cao gót, không đập chết được thì cũng để lại vài lỗ hồng trên người tên chết tiệt kia. Tên kia lập tức ngã lộn trên đất, tay ôm chân gào rú vì đau, thế là nàng lại nâng chân đập thêm phát nữa giữa ngực gã, dám đánh người của bọn cô nương à! Ta đập chết ngươi! (*Nữ anh hùng cứu mỹ nam a...*)

Con gái lên cơn điên tiết vốn đã vô cùng khủng khiếp, huống gì nàng con gái này còn có thể biến thành siêu nhân võ nghệ cao cường!

Bên này Lăng Siêu cũng lại giải quyết thêm một tên nữa, tuy cũng bị đánh thêm một gậy, nhưng tình thế đã có chút xoay chuyển về phía hai người. Đối phương chỉ còn có hai tên còn sức chiến đấu, nên hiện giờ là một chọi một.

Mắt thấy sắp thẳng tới nơi, một tên lưu manh bỗng rút cái gì đó từ trong túi ra. Tiêu Thỏ nhìn kỹ, chính là một con dao găm sáng lóe, lưỡi dao sắc lẹm phát ra một làn hơi lạnh dưới ánh đèn đường leo lét.

Cái này không thể so với đồng gậy gộc kia được, bị đâm một cú là không phải chuyện đùa đâu. Tiêu Thỏ còn đang phân tâm lo cho Lăng Siêu, bỗng tên kia cầm dao xông tới chỗ nàng.

“Cẩn thận!”

Lăng Siêu hét lên một tiếng, lại chắn trước mặt nàng một lần nữa.

“Khô ô ô ô ô ng!”

Tiêu Thỏ thất thanh kêu lên, thuận tay ôm ngang lưng hắn, từng giọt từng giọt chất lỏng nóng hổi chảy qua kẽ tay nàng, khiến cả người nàng từng đầu dây thần kinh đều căng lên muốn đứt, trái tim như bị bóp nghẹt lại, lại đập điên cuồng như muốn phá tan lồng ngực nhảy ra.

Vừa thấy có máu rơi, mấy tên lưu manh kia cũng có chút cuống quýt. Đúng lúc đó, phía xa xa truyền tới tiếng còi cảnh sát. *(Sao tới muộn thế chứ T_____T)*

‘Keng!’ Con dao bị ném trên mặt đất, mấy tên lưu manh kia vội vã trốn mất như chuột cống, chỉ trong chốc lát đã mất tăm mất tích.

“Em... không sao chứ?” Rõ ràng người bị thương là hấn, nhưng hấn vẫn không quên lo lắng cho nàng.

Nước mắt Tiêu Thỏ rớt cuộc không nén nổi đã chảy rơi. “Đồ ngốc! Lãng Siêu, anh là đồ ngốc mà!” Nàng khóc nức nở, ôm chặt lấy hấn, cơ thể run lên cầm cập vì kích động.

Hấn vươn tay khẽ vuốt tóc nàng, miệng khẽ thốt bên tai nàng. “Ừ, anh là đồ ngốc...” Tiếng nói hấn do mất máu mà càng lúc càng yếu ớt. “Có điều, là anh cam tâm tình nguyện...”

Trên thế giới này có một người con trai như vậy đây, hấn yêu cô gái của mình vô cùng sâu đậm, nên chẳng sợ bị nói là ngốc, thậm chí còn cam tâm tình nguyện trở nên ngu ngốc. *(Hu hu... khóc ròng ~ing)*

♥ ♥ ♥

Chương 56

TRÓC GIAN TRÊN GIƯỜNG!

Lăng Siêu bị thương không bao lâu thì có cảnh sát nghe tiếng động chạy tới, đưa hấn vào một bệnh viện gần đó.

Kiểm tra sơ bộ, may mà cú đâm kia không trúng vào chỗ nguy hiểm nào, nhưng vì mất máu quá nhiều, lại thêm các bác sĩ lo sợ vết thương bị nhiễm trùng, nên cầm máu và băng bó xong xuôi, phía bệnh viện yêu cầu hấn nằm lại trong viện để theo dõi thêm.

Tối hôm đó, trong phòng bệnh nhân, Tiêu Thỏ cơ hồ cả đêm không ngủ.

Nàng chỉ cần nhắm mắt lại, lập tức trước mắt xuất hiện hình ảnh dòng máu đỏ sẫm chảy dọc theo cánh tay Lăng Siêu... Tình huống đó hiện giờ nhớ lại, không khỏi khiến người ta kinh hồn táng đờm sợ hãi.

Bỗng nhiên, bàn tay đặt bên giường bị nắm lấy. Nàng ngẩng đầu lên, chính gặp ánh mắt chăm chú của Lăng Siêu.

“Sao tay em lạnh thế?” Giọng nói của hấn rất yếu ớt, nhưng trong đáy mắt vẫn tràn ngập vẻ dịu dàng.

Tiêu Thỏ lại thấy đắng nghét trong mũi, mắt lại rung rung lệ, nhưng lại nhớ những câu hấn nói sau khi bị thương, những hạt nước mắt muốn trào ra lại bị nàng mạnh mẽ kìm nén lại.

Tất cả đều đã qua rồi, giờ khóc cũng không để làm gì, bây giờ việc nàng có thể làm, chính là không nên để hấn lo lắng.

“Em không sao, anh mau ngủ đi.” Nàng nhìn hấn, cố gắng che dấu cảm xúc trong lòng.

Lăng Siêu không nói gì, ánh mắt chỉ nhìn nàng chăm chú. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lúc, Lăng Siêu bỗng nhiên thở dài, ánh mắt sâu thẳm vô cùng... đáng thương. “Bà xã, em cứ nhìn anh thế, anh không ngủ được...”

“.....” Tiêu Thỏ lập tức choáng váng. “Vậy em không nhìn anh nữa, được chưa?” Tình trạng như thế mà hấn còn có lòng dạ đùa giỡn trên ghẹo nàng, khiến nàng vừa tức vừa buồn cười.

“Nhưng em không nhìn anh, anh càng không ngủ được...” Giờ ánh mắt đáng thương lại chất chứa thêm vài phần... ack... ai oán.

Tiêu Thỏ hết đỡ nổi. “Chứ rốt cuộc anh muốn em làm sao?” Nhìn cũng không cho, không nhìn cũng không cho, không lẽ hấn ta muốn nàng nhắm một mắt mở một mắt?

“Ngủ cùng anh.”

Tiêu Thỏ sặc (*nước bọt*). Lời nói ba trợn như vậy, sao hắn lại có thể nói ra một cách nhẹ nhàng thản nhiên như thật thế chứ?

Cô gắng trấn tĩnh lại, nàng nghiêm chỉnh nói. “Đây là bệnh viện nha.”

“Nhưng phòng bệnh cá nhân mà, lo gì.”

“... Nhỡ có y tá xông vào thì sao?”

“Haizzzz!” Lãng Siêu thở dài, lẩm bẩm đầy ai oán. “Xem ra tối nay mình mất ngủ rồi...” Ánh đèn leo lắt chiếu lên vẻ mặt đầy đáng thương tội nghiệp của hắn: này nhé, môi bữu bữu, ánh mắt đầy u oán, rầu rĩ nhìn người đối diện, quả thật là không khác gì con mèo đi hia trong phim Shrek cả.

Tuy biết rõ bụng dạ hắn còn lâu mới hiền lành đáng thương như thế, nhưng Tiêu Thỏ quả thật vẫn chưa đủ định lực để ngó lơ.

Một chiếc giường bệnh, hai người cùng nằm. Lúc nằm xuống, Tiêu Thỏ cố gắng tránh chỗ bị thương của hắn, vất vả lắm mới tìm được tư thế nằm, lại nghe giọng hắn u oán thốt bên tai. “Bà xã, sao em ngủ không cởi quần áo...” (=]] *Đây gọi là được voi đòi Hai Bà Trưng, bản sắc lưu manh ngay cả khi bị thương nặng!*)

Tiêu Thỏ rớt cục nổi giận. “Anh đừng có được voi đòi tiên!”

Bỗng nàng không cẩn thận chạm phải vết thương của hắn. “Ái ui!” Hắn kêu thành tiếng.

Lập tức trái tim Tiêu Thỏ như bị xiết chặt. “Anh không sao chứ?” Vừa nói vừa cúi xuống nhìn vết thương trên vai hắn.

“Em mưu sát thân phu...” Lãng Siêu đau tới mức nhe răng nhíu mày.

Tiêu Thỏ cuống lên vội vàng nằm sát lại gần, còn chưa thấy chỗ bị thương đâu, đã bị một cánh tay vòng qua ôm chặt, thuận đà nàng nhào thẳng vào một vòng tay ấm áp.

Khi thật, lại bị lừa!

“Anh là đồ biến thái!” (*Gật gật! Biến thái nặng!*) Nàng vừa then vừa giận, lập tức giãy dụa kịch liệt trong lòng hắn.

Kết quả, lần này thật sự chạm vào vết thương.

Thấy hai hàng lông mày của Lãng Siêu bỗng dựng nhíu chặt lại, Tiêu Thỏ lập tức không giãy nữa, sợ mình lại không cẩn thận khiến hắn bị đau.

Ở chung lâu ngày với kẻ biến thái này, nàng hiểu tính hắn hơn ai hết, lúc hắn gào toáng lên âm ỉ, chưa chắc đã bị làm sao thật, nhưng khi hắn cắn răng giả như không làm sao, tuyệt đối là có làm sao!

Nàng không giãy dựa nữa, phòng bệnh lập tức im lặng trở lại.

Trái tim Tiêu Thỏ cũng theo đó mà bình tĩnh lại, bỗng dưng cảm thấy qua một trận náo loạn vừa rồi, tâm sự nặng nề trong lòng hồi nãy cũng đã tan biến. Trong màn im ắng này, nàng có thể nghe rõ tiếng tim đập của mình cùng với tiếng hít thở đều đều trên đỉnh đầu truyền tới.

Hai tiếng động đều đều có nhịp ăn khớp với nhau, Tiêu Thỏ từ từ cảm thấy trước mắt mình không còn hình ảnh máu chảy đầm đìa khi nãy. Thay vào đó là ánh mắt hắn khi hắn bị thương còn ôm lấy nàng, vô cùng cứng cỏi kiên định, lại tràn ngập nhu tình. Bên tai lại vang lên lời hắn nói. “Anh là cam tâm tình nguyện...”

Bỗng dưng trong lòng nảy lên một cảm giác chỉ có thể gọi là hạnh phúc. Lần đầu tiên nàng thật sự chân thành cảm nhận được mình đang được che chở, mà người che chở cho nàng, cũng là người nàng muốn ủng hộ che chở nhất.

Đêm về khuya, phòng bệnh được tắt đèn, tối đen như mực, chỉ có ánh trăng muôn đời thản nhiên ghé qua cửa sổ nhìn.

Cảm giác thấy bàn tay bé nhỏ của nàng vòng qua eo mình, trong phút chốc Lăng Siêu bỗng có chút sững sờ, nhưng rất nhanh hắn đã hiểu ra điều gì đó, khóe miệng hơi cong lên, càng ôm lấy nàng chặt hơn...

Hôm sau.

Tiêu Thỏ bị ‘tróc gian’ trên giường.

Đầu tiên là một cô y tá của bệnh viện bước vào, lập tức không nén nổi “A!” lên một tiếng đầy xấu hổ, đi sau cô y tá chính là vợ chồng họ Lăng cùng vợ chồng họ Tiêu, họ tưởng có chuyện gì không hay liền rầm rầm ào vào phòng. Kết quả là...

Lần đầu tiên trong đời, Tiêu Thỏ thực hận mình không phải là một con thỏ, có thể nhanh chóng đào một cái hố nào đó mà trốn. T_____T

Cũng kinh ngạc không kém chính là cha mẹ hai người, sau một thoáng im ắng ngượng ngùng, mẹ Tiêu Thỏ là người đầu tiên phản ứng. “Ấy, hình như tôi để quên túi ngoài kia!” Dứt lời, thò tay lôi ba Tiêu Thỏ kéo đi.

Ba nàng xanh cả mặt, giọng nói vô cùng gắt gỏng. “Em kéo anh đi làm gì?”

Kết quả, vòng eo mỡ màng đầy thịt của ba nàng bị mẹ nàng nhéo một cái hoàn toàn không nương tay.

Thế là ba nàng nhe răng nhíu mày xuyết xoa, giận dữ đùng đùng... bị kéo ra ngoài.

So với ba mẹ Tiêu Thỏ, Lăng tiên sinh cùng bà xã của mình hiểu chuyện hơn nhiều, không nói câu nào quay lưng đi ra, nhân tiện kéo luôn cô y tá nhiều chuyện ra luôn.

Cô y tá tội nghiệp, trước khi đi còn đỏ bừng mặt, cố gắng giải thích. “Tôi chưa thấy gì hết, thật sự là cái gì cũng không thấy...”

Tiêu Thỏ bỗng nhiên có ý nghĩ muốn đập đầu vào gối tự tử, kết quả là quên mất tình trạng hiện giờ, lao thẳng vào ngực một kẻ nào đó.

“Bà xã, mới sáng sớm đã nhiệt tình ôm ấp thế sao?”

Do đó... ông trời làm ơn ném xuống cục thiên thạch, đập vào đầu nàng đi mà! T_____T

Nàng đỏ bừng mặt, chống giường định đứng lên, vừa mới chống được nửa người, lại bị kẻ mặt dày kia kéo lại. Trong phút chốc bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt kia do vừa tỉnh ngủ mà còn mơ màng long lanh, lại thêm hai má hồng ửng vì ngượng ngùng, khiến người khác không thể không máy động tâm tình, quả thật muốn cắn một cái.

Lăng Siêu không thêm do dự, kéo xuống giữ lấy đôi môi quýt rữ kia, dĩ nhiên bằng môi mình.

Nhìn thoáng qua ngõ như nhu tình như nước, nhưng thật ra hoàn toàn không cho đối phương chút con đường sống nào, công thành chiếm đất, bốn phương tám hướng... *(Bé Siêu có xu hướng hun hít khi chưa đánh răng nha... eo oi kinh quá đi! :-s)*

Cùng lúc đó, cánh cửa phòng bệnh khe khẽ mở ra, bốn người lớn ló đầu vào dòm lén, mỗi người một tâm sự.

Lăng tiên sinh thở phào nhẹ nhõm: Thằng nhãi con này còn sức đánh lén người ta, xem ra không có gì đáng ngại nữa rồi.

Lăng nương âm thầm đánh giá: Thật ra lâu lâu ngẫu nhiên bị thương một lần cũng không tệ...

Tiêu nương cười tít cả mắt: Tuổi trẻ a tuổi trẻ, quả là tốt đẹp mà!

Tiêu tiên sinh nắm chặt nắm tay lại: Đồ lưu manh a lưu manh!

=.=

Chờ tới khi cha mẹ hai bên lại vào phòng, Tiêu Thỏ đã trang phục chỉnh tề đứng bên giường, có điều khuôn mặt đỏ ửng như cà chua chín, đôi môi hồng hào ướt át, ánh mắt cúi xuống e lệ, ngượng ngùng liếc qua liếc lại, hai bàn tay bối rối xoắn xoắn mấy lọn tóc.

So với vẻ xấu hổ của Tiêu Thỏ, Lăng Siêu hoàn toàn ngược lại, vẻ mặt đầy nét cười

ngồi trên giường bệnh, nhìn qua có vẻ thản nhiên, nhưng tâm trạng thì phải nói là sướng không đề đâu cho hết. Nếu không phải cổ áo hở lộ ra phần vai bị băng bó trắng toát, người ta còn tưởng hẳn là khách du lịch ghé qua chứ!

Lăng tiên sinh hỏi: “Các phụ huynh vừa nhận được điện thoại lập tức chạy tới. Rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao tự dưng lại bị thương thế?”

Thế là Tiêu Thỏ đem hết sự tình kể từ đầu tới cuối, vừa kể vừa lăm lét nhìn ba mẹ nuôi, sợ họ sẽ giận dữ với mình. Dù gì xét cho cùng là tai họa cũng từ nàng mà ra, nhưng lại làm bị thương đến Lăng Siêu.

“Cái gì cơ? Đám lưu manh tép riu đó ăn gan hùm mật gấu rồi hả!” Nhiều năm làm chốn thương trường, tính tình Lăng tiên sinh không tránh khỏi có chút nóng nảy hơn, giọng nói không khác gì đám xã hội đen cả.

Lăng nương lập tức níu chồng lại.

Lăng tiên sinh không nói gì nữa, nhưng nhìn ánh mắt ông ta, ai cũng biết đám lưu manh kia từ giờ đừng mong có thể tiếp tục làm bậy. Dám bắt nạt con trai con dâu nhà họ Lăng, còn có đường sống chắc!

Chỉ có Tiêu nương là hòa hoãn nói. “Anh Lăng à, anh cũng đừng cáu giận nữa, đám nhỏ không có việc gì là tốt rồi! Có điều, con gái ời...” Bà quay sang nhìn Tiêu Thỏ. “Mẹ đã bảo con là Ngọc Thỏ tinh đầu thai mà lại, lớn lên nhất định sẽ huy hoàng! Con xem, con giờ là VIP nha, mẹ cũng thành mẫu thân của VIP trên mạng nha!”

Tiêu Thỏ đen cả mặt: Mẹ à, mẹ có thể bớt nói nhảm được không? = ____ =

“Thật ra, con đã sớm biết sẽ có chuyện này.” Lăng Siêu này giờ im lặng bỗng lên tiếng.

“Sao cơ?” Thỏ Thỏ lắp bắp kinh hãi.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Lăng Siêu chậm rãi kể lại mọi việc. Hóa ra, hôm đó sau khi đoạn video về Tiêu Thỏ bị gửi lên internet, Ngô Không đã sớm phát hiện ra dưới đoạn video đó có một đoạn nhận xét kỳ cục. Người gửi lời nhắn tự xưng mình chính là đàn em của tên cướp bị đánh gục. Đại ca của mình bị mất mặt như thế, gã thề sẽ báo thù cho đại ca.

Lời nhắn chìm trong hàng ngàn lời nhắn lại, vốn vô cùng nhỏ nhoi, nhưng Ngô Không vốn am hiểu máy tính lại có thể tìm ra manh mối. Thứ nhất, giọng tên kia đầy kích động khiêu chiến, không giống những người xem khác đầy hảo cảm với Tiêu Thỏ. Thứ hai, tên đó để lại một câu rồi biến mất, không giống như chỉ để tạo ra đề tài bàn tán. Thứ ba, đó là một tài khoản hoàn toàn mới lập. Ngô Không truy theo địa chỉ IP của hắn, tìm ra chính là trong cùng một thành phố với họ, thậm chí cùng một khu. Tất cả các dấu hiệu cho thấy, lời nhắn lại này hoàn toàn không đơn giản.

“Vậy sao anh không nói với em?” Nghe xong lời Lăng Siêu kể, Tiêu Thỏ không nhận được trách móc.

“Nếu anh kể với em, em có đề trong đầu không?”

Chỉ một câu khiến Tiêu Thỏ không biết trả lời ra sao. Quả thật, suy nghĩ của mình Lăng Siêu rõ hơn ai hết. Nếu hắn nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh nói chuyện này với nàng, không chừng nàng còn cười nhạo hắn lo lắng không đâu ấy chứ...

Bỗng dưng nàng nhớ ra điều gì đó. “Thế nên hôm đó em đi hát karaoke với mọi người, anh sợ em có chuyện nên cố ý tới chờ em?”

Lăng Siêu gật gật đầu. “Đây cũng là một nguyên nhân. Chủ yếu là vì chỉ có một lời nhắn đó, không đủ thành chứng cứ để báo cảnh sát, mà em lại chắc chắn không coi nó là quan trọng, nên anh đành phải cố hết sức ở cạnh em.”

Chả trách gần đây tuy hai người ít thời gian gặp nhau, nhưng chỉ cần nàng nói phải đi làm việc gì đó, Lăng Siêu đều rút ra thời gian rồi đi cùng nàng. Lúc đầu nàng còn tưởng là hắn ăn dấm chua với Triệu Thần Cương, hóa ra... Nghĩ tới đây, trong lòng Tiêu Thỏ không khỏi nảy lên một chút ngọt ngào.

Thấy đôi trẻ anh anh em em thân thiết, mấy vị người lớn cũng không tiện quấy rầy, lại thêm thương thế của Lăng Siêu cũng không có gì đáng ngại, nên cha mẹ hai bên chờ tới trưa ăn cơm xong đi về nhà.

Tiêu Thỏ đã lâu không gặp ba mẹ, hoàn toàn không muốn hai người cứ thế về luôn. Ba nàng vừa thấy con gái muốn giữ họ lại, mừng rỡ không để đâu cho hết, lập tức mở miệng đồng ý ở lại vài ngày. Kết quả là vòng eo màu mỡ lại gặp họa lớn, bị Long Trảo Thủ của mẹ nàng khiến cho bầm gan tím ruột không tha, lại còn bị bà xã ném cho một ánh mắt sắc lẹm: Ông già này lại ham vui, có đi về không thì bảo?

Ba nàng bị vợ chinh cho không còn cách nào, đành phải bỏ ý tưởng ở lại chơi vài ngày, có điều trước khi đi vẫn không quên liên tục dặn dò con gái. “Thỏ Thỏ, phải nhớ là con vẫn chưa kết hôn đó nha, không thể để cho người ta ăn đậu hũ nha!”

Chỉ một câu, khiến cho hai má Tiêu Thỏ vừa trở lại màu sắc bình thường lại đỏ hồng lên.

“Ba à, ba nói linh tinh gì thế? Mau đi về đi!” Vừa nói tay vừa đẩy bắn ông ba tội nghiệp ra cửa.

Thế là ông ba tội nghiệp đành chịu ủy khuất!

Ai da! Mình đều là vì muốn tốt cho con gái cưng, thế mà còn bị nó đẩy phất ra ngoài ư? Haizzz! Con gái lớn quả là không giữ nổi mà! Ba nàng nhớ tới ngày trước quyết định để cho

Lăng Siêu với con gái mình tiến tới, giờ hối hận tới mức lòng đau như cắt, ruột đau như xát muối.

Tiêu tiên sinh quả thật đáng thương, hoàn toàn không hiểu và thông cảm cho nỗi xấu hổ ngượng ngùng của thiếu nữ mới lớn.

♥ ♥ ♥

Chương 57

TÌNH DỊCH >.<

Hai bên cha mẹ đã về, Tiêu Thỏ về trường xin nghỉ học ba ngày cho cả hai người, rồi nửa bước không rời bệnh viện để chăm sóc cho Lăng Siêu.

Thật ra vết thương của Lăng Siêu sau khi được bác sĩ xử lý, đã không còn việc gì nghiêm trọng nữa. Nhưng giờ hắn có thể đăng hoàng trốn học, lại còn có một người tỉ mỉ tận tình chiều cổ, đêm còn có thể khoái trá ôm mỹ nhân ngủ, loại việc tốt đẹp này, họa là thằng ngu mới đòi ra viện!

Do đó, vốn vết thương chỉ cần nằm theo dõi hai ngày là có thể ra viện, kẻ nào đó lại cứng đầu khiến bác sĩ cho hắn nằm lại thêm vài ngày.

Vì đã hết ba ngày xin nghỉ, Tiêu Thỏ đành phải sáng sớm chạy về trường đi học, học xong lại chạy tới bệnh viện chăm sóc cho Lăng Siêu. Việc của Hội Sinh viên, coi như nàng đã ném tới góc tít tấp nào đó trong đầu rồi.

Vài ngày không thấy Tiêu Thỏ, Triệu Thần Cương rốt cục chịu hết nổi, giả như có chuyện đi ngang qua, đứng chờ Tiêu Thỏ tan học ở cửa lớp.

Khi đó, Tiêu Thỏ chính là đang một tay ôm bọc quần áo sạch cho Lăng Siêu tắm rửa thay đồ, một tay cầm túi sách học, vội vội vàng vàng chạy ra khỏi lớp để còn kịp bắt xe bus. Ai ngờ vừa được vài bước, không biết từ chỗ nào bỗng xuất hiện một gã Triệu Thần Cương.

“Sur muội, thật tình cò a...” Rõ ràng đứng ngoài cửa chờ người ta cả một tiết học, lại còn phải giả vờ như là tình cò gặp gỡ. Triệu trưởng ban quả thật là quá đổi kiêu ngạo đi.

“Chào trưởng ban.” Tiêu Thỏ quay sang gật đầu chào anh ta một cái, rồi lại tung tẩy các loại túi chuẩn bị đi.

“Chờ một chút!” Triệu Thần Cương vội vàng gọi nàng lại.

“Có việc gì thế ạ?” Về mặt Tiêu Thỏ vô cùng mát kiên nhẫn. Làm sao trách nàng được, có một vị Lăng đại công tử đang chờ nàng ở bệnh viện nha. Lát nữa nếu đến muộn không bắt kịp xe bus, thế có mà hỏng chuyện. Từ trường tới bệnh viện không gần chút nào, mà Tiêu Thỏ lại là một nàng dâu vô cùng chu đáo tiết kiệm thời gian!

Triệu Thần Cương ngốc cả người, bao nhiêu từ ngữ hay ho hoa mỹ trong đầu đến nghẹn cứng ở cổ họng không thốt lên nổi.

Thấy anh ta gọi nàng lại rồi lại cầm như hên chả nói năng gì, Tiêu Thỏ càng cuống. “Trưởng ban à, tôi thật sự có việc gấp, có chuyện gì hôm khác gặp rồi nói sau nhé!” Dứt lời,

nàng tiếp tục quảy quả túi xách nách mang chạy xuống nhà.

Bạn Triệu Thần Cương tội nghiệp, lòng kiêu ngạo của bạn trải qua không ít giãy dụa dày vò mới gom góp chút can đảm chạy tới tìm Tiêu Thỏ. Ai ngờ đâu chờ người ta lâu thật là lâu, bạn cũng chỉ nói được với người ta hai câu, mà có một câu còn chưa nói hết!

Nhìn bóng lưng cô gái trước mặt dần khuất, lòng tự tôn của đấng nam nhi chí chí Triệu Thần Cương hoàn toàn bị đả kích một cách mãnh liệt. Anh ta đầu óc lơ mơ xoay người bỏ đi, bước chân lảo đảo lần này còn như đang bay bay lướt lướt.

Nghê Nhĩ Tư đứng sau lưng nhìn thấy thế hết chịu nổi. “Sur huynh, để em đi cùng anh.” Rồi cô vội vàng bước lên đi cùng.

Lại nói về Tiêu Thỏ, một đường chạy vội, cuối cùng cũng hôn hà hôn hển bắt kịp chuyến xe.

Ba mươi phút sau, nàng xuống xe ở cổng bệnh viện Thánh Lăng, bước vào cổng chính bệnh viện, chạy thẳng tới khu phòng bệnh.

Khu phòng bệnh ở bệnh viện Thánh Lăng nằm ở phía sau khu khám bệnh. Cả tòa nhà vô cùng khí thế, cao hai mươi tám tầng, bên trong trang bị vô cùng đầy đủ, nhân viên bệnh viện cũng rất có khả năng, vốn là bệnh viện tư nhân tốt nhất ở thành phố này.

Tiêu Thỏ bước vào khu nhà có phòng bệnh nhân, bước vào thang máy, tay bấm tầng thứ hai mươi một nơi Lăng Siêu nằm.

Cửa thang máy vừa định khép lại, bỗng có một giọng nữ cao chói lói bên ngoài gào lên. “Chờ một chút! Chờ tôi với!” Sau đó, một bàn tay móng sơn màu hồng ló vào, hai cánh cửa thang máy tội nghiệp lập tức bị kéo toang ra mạnh mẽ.

Người kia vừa vào thang máy, Tiêu Thỏ ngẩng đầu lên nhìn. Ánh mắt hai người gặp nhau, lập tức đều sững sờ ngây ngẩn.

“Là cô/Là chị?”

Hai người cùng thốt lên, có điều một người thốt với giọng vô cùng thân thiện, còn người kia thì đầy vẻ thù địch. Mà cái người đầy vẻ thù địch với Tiêu Thỏ ấy, chính là người lần trước đánh cho bạn lưu manh tóc dài đáng thương, cuối cùng hồng mắt cả cái túi LV lẫn hình tượng đẹp đẽ của bản thân: Diệp Tình tỷ tỷ!

Thấy Diệp Tình, Tiêu Thỏ tuy có chút ngạc nhiên, nhưng nàng nhanh chóng nghĩ ra. Diệp Tình là em gái của Diệp Tuấn, làm chung công ty với Lăng Siêu, xét cho cùng cũng là đồng nghiệp với nhau cả. Nếu Lăng Siêu bị thương, đồng nghiệp tới viện thăm hỏi một chút cũng là lẽ thường tình.

Do đó, nàng vui vẻ thân thiện chào hỏi cô ta một tiếng. “Tình tỷ tỷ, chị tới thăm Lăng

Siêu sao?”

Chỉ một từ, lập tức trúng ngay vào tử huyệt của Diệp Tình. Cô ta quay đầu lại, hung hăng trừng mắt lườm Tiêu Thỏ.

Tiêu Thỏ bị người kia giận dữ lườm, lập tức ngẩn người. Gì thế này? Không lẽ là mình hiểu nhầm người ta. Cũng đúng, khu phòng bệnh lớn như vậy, không biết chừng Diệp Tình tới đây thăm người khác cũng nên.

Nghĩ vậy, nàng có chút xấu hổ. “Tình tỷ tỷ, chị...”

“Cô mới là tỷ tỷ! Cả nhà cô mới là tỷ tỷ!” Diệp Tình rốt cục chịu hết nổi lời châm chọc này. Từ khi gặp tên cướp, chịu ơn Tiêu Thỏ cứu, đáng vẻ hào hững diễm lệ của Tiêu Thỏ hôm đó khắc sâu vào trong tâm trí cô ta, khiến cho niềm cao ngạo tự tôn của một nữ vương quen được xưng tụng vô cùng khó chịu.

Trên đời có một kiểu phụ nữ như vậy, cô ta thà bị người ta đánh chết, cũng không muốn mình được tình địch cứu giúp. Diệp Tình chính là kiểu nữ vương ngạo khí đầy mình như thế.

Tiêu Thỏ lại ngốc sững sờ, ý chị ấy là sao nhỉ? Nàng mở miệng, rụt rè nói. “Tình...”

“Cô còn muốn gọi ầu!”

“.....” Thôi bỏ đi, không để ý tới chị ta nữa.

Cả đầu Tiêu Thỏ hoàn toàn mờ mịt không hiểu, nhưng vẫn vô cùng ngoan ngoãn im miệng, quay mắt sang chỗ khác không nói gì, trong lòng tràn ngập sự nghi ngại. Tình tỷ tỷ rất cuộc là người thế nào nhỉ? Lần đầu nhìn thấy xem ra vẫn là một thực nữ dịu dàng, gặp được một hồi thì phát hiện ra trong sự dịu dàng ẩn chứa sự cao ngạo, nói chuyện vài câu mới nhận ra đây hoàn toàn là kiểu nữ chúa kiêu căng, chờ tới khi thấy tận mắt cảnh chị ta giơ tay đánh người giữa đường giữa chợ mới biết hóa ra chị ta cũng là một phụ nữ ẩn giấu tính cách đánh đá chua ngoa, mà giờ nhìn kỹ...

Hóa ra là chị ta quên uống thuốc a! *(kiểu bệnh nhân quên uống thuốc ấy, còn bệnh gì thì tùy mọi người hiểu)*

Tiêu Thỏ thế là coi như đã hiểu ra.

Thấy Tiêu Thỏ im lặng không nói gì, Diệp Tình ngược lại lại càng khó chịu. Một mỹ nhân chói lọi như mình đứng đây mà nó dám không thèm để vào mắt coi thường ư! Thế là cô ta lại ‘khụ khụ...’ hắng giọng vài tiếng.

Tiêu Thỏ không để ý tới cô ta, lại còn cố ý lùi lại đằng sau vài bước.

Diệp Tình càng nổi cáu, á à, mi dám không thèm nể mặt ta ư? Lại ‘khụ khụ khụ...’ càng lúc càng nhiều, còn ngoắc ngoắc cái móng, đánh hông lả lướt bước về phía Tiêu Thỏ.

Thang máy to như thế, hai người đứng hai đầu cũng còn dư chỗ không hết. Cô ta lại cố tình bước tới gần Tiêu Thỏ, rõ ràng là cố ý gây sự, vừa xích lại gần vừa ho khan sù sụ một cách cố tình.

Cuối cùng, Tiêu Thỏ chịu hết nổi. “Diệp tiểu thư, chị đứng dịch sang bên kia một chút được không?”

“Thang máy của cô chắc? Tôi thích đứng đâu tôi đứng!” Diệp Tình không thèm nể mặt.

Tiêu Thỏ nhăn nhó. “Nhưng mà...” Nhưng mà chị ho nhiều như vậy, lại quên uống thuốc, tôi sợ bị lây bệnh truyền nhiễm nha! T_____T

Thấy vẻ mặt lo lắng của Tiêu Thỏ, Diệp Tình không khỏi khoái trá thăm. Thấy chưa? Nữ hiệp cái gì chứ? Không phải đối thủ của ta!

Cô ta càng nghĩ càng khoái trá, ngay lúc khoái trá tới lúc muốn cười ha ha vài tiếng, đèn trong thang máy bỗng tối sầm, ngay sau đó thang máy vốn đang đi lên bỗng dừng khựng lại.

Oan gia ngõ hẹp gặp nhau, lại thêm thang máy giữa đường có chuyện, có cần phải trùng hợp quá đáng thế không chứ?

Diệp Tình ngây ngẩn cả người, im lặng hai giây, rồi há hốc miệng hét toáng lên chói tai đánh vỡ sự yên lặng trong thang máy. “Cứu tôi với!!!”

Tiêu Thỏ nhăn mặt, chỉ là thang máy có chút trục trặc thôi mà, có cần kích động tới vậy không chứ?

Do đèn trong thang máy tắt, trong khoang thang máy hoàn toàn đen kịt một màu, bên tai lại vang lên tiếng gào thét chói tai của Diệp Tình, Tiêu Thỏ không biết làm sao, đành phải giơ tay bịt kín lỗ tai.

Lúc đó, do điện được đấu lại hay sao đó, đèn trong thang máy bỗng chớp chớp tắt tắt nhoáng lên, sáng ngời chung quanh, tiếp đến là có vài tiếng động kỳ quái phát ra, có chút giống cảnh trong phim kinh dị. Thật ra Tiêu Thỏ cũng chẳng phải to gan dũng cảm gì cho lắm, trước đây còn sợ bóng tối nên bắt Lăng Siêu tối nào cũng đi đón ở lớp học võ. Có điều trong tình huống này, bên cạnh lại có một bà chị Diệp Tình đang sợ hãi muốn phát điên lên, không hiểu sao trong lòng nàng bỗng bình tĩnh lạ kỳ.

“Chị đừng sợ, ở đây là bệnh viện, hẳn sẽ nhanh chóng có nhân viên bảo an tới cứu chúng ta thôi.” Nàng vốn chỉ định an ủi Diệp Tình, không ngờ Diệp Tình đang bị dọa tới mức sợ điên cuồng vừa nghe thấy tiếng nàng, lập tức không nói câu nào nhào tới bầu chặt lấy nàng, như con Koala bầu chặt cái cây khuynh diệp vậy, gỡ thế nào cũng không gỡ ra được. ^[105]

Tiêu Thỏ rốt cục hoàn toàn bị sốc nặng. Chị hai à, làm ơn về nhà uống thuốc đi!

Trong sự cố thang máy này, người bị sốc không chỉ có một mình Tiêu Thỏ. Khi cuối cùng nhân viên cứu hộ tới giải cứu hai người, nhìn thấy một cô gái đang ôm chặt lấy một cô gái khác không buông, thế nào cũng nhất quyết không buông, mấy cậu nhân viên tội nghiệp hoàn toàn khiếp sợ: Chúa ơi, bây giờ ngay cả ôm nhau cũng thoải mái quá nha...

Tiêu Thỏ đã choáng váng tới độ không còn có thể nói gì hơn. Nàng chỉ biết thò tay chọc chọc vào vai Diệp Tình. “Diệp tiểu thư... mặt chị... đang ép vào... ơ... ngực tôi...”

Diệp Tình vừa mới hồi phục tinh thần lại tiếp tục bị tổn thương tinh thần nghiêm trọng.

Má nó chứ, ôm tình địch gào thét đòi cứu mạng đã đủ mất mặt, vì sao ngực cô ta so với ngực mình còn to hơn thế này?

Diệp Tình ôm mặt chạy như bay ra khỏi thang máy, rồi nhào thẳng vào cầu thang bộ chạy xuống nhà. Cô không còn mặt mũi nào gặp lại Tiêu Thỏ, chỉ cần vừa nhìn thấy nàng ta, cô sẽ không tự chủ được mà nhớ lại những chuyện bí thảm xảy ra với mình, những chuyện sẽ không ngừng tra tấn lòng kiêu ngạo tự tôn của cô.

Tiêu Thỏ cứ thế không mất tí công sức nào khiến cho một tình địch có tính tình mãnh liệt, lại cứng đầu kiêu căng giờ thua không còn manh giáp. Mà nhất là nàng hoàn toàn ngờ ngác không hiểu gì cả, về mặt ngăn ra nhìn bóng dáng Diệp Tình chạy mất, lại quay ra nhìn nhân viên cứu hộ, xua tay lia lịa. “Tôi không làm gì hết, thật đấy...”

Nhân viên cứu hộ. “.....”

Vĩnh biệt Diệp Tình, Tiêu Thỏ cuối cùng cũng thuận lợi bước tới cửa phòng của Lăng Siêu. Vừa định đưa tay lên gõ cửa, nàng lại phát hiện cửa phòng vốn đang mở hé hé.

“Lăng Siêu?” Nàng khẽ gọi, đẩy thử cửa ra xem sao, phát hiện trên giường bệnh hoàn toàn không có ai.

Gì thế này? Hắn ta đâu rồi?

Tiêu Thỏ có chút ngạc nhiên, mở cửa đi vào đặt đồ đạc trong tay lên bàn. Đang định quay người ra ngoài tìm Lăng Siêu, bỗng một bóng người nhào tới trước mặt, ôm lấy nàng đặt mạnh lên giường bệnh.

Hắn... hắn dám phục kích nàng!

Chờ Tiêu Thỏ hiểu ra, đôi môi đã bị kẻ nào đó chiếm giữ, hung hăng dùng lưỡi tách mở hai hàm răng mà nhào vào cắn phá. Tiêu Thỏ không có sức đâu phản kích lại, chỉ biết mặc kệ cho cái lưỡi tham lam kia hoàn toàn không lưu tình mà đảo quanh chiến đấu chiếm thành chiếm đất.

Vài tiếng rên khẽ vừa tràn ra lập tức bị nuốt trọn, nàng chỉ cảm thấy trời đất hoàn toàn đảo điên, cả người hoàn toàn không còn chút sức lực nào, đôi môi vừa rát vừa sưng, hai tay hai chân đều như thừa thãi. Kẻ nằm trên người nàng thì không khác gì một ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt, khiến người khác khó mà thở kịp. Trái tim nàng bùm bùm đập mạnh, lại thêm bàn tay ma sát bên ngoài cơ thể, dù cách vài lớp quần áo vẫn có thể dễ dàng khơi lên ngọn lửa ở mỗi nơi lướt qua. Rất nhanh chóng ngọn lửa kia lan tràn ra toàn thân khiến cả người nàng như chìm trong lửa nóng.

Loại cảm giác này, so với những gì nàng đã trải qua trước đây còn mãnh liệt hơn vạn phần. Trong lòng nàng tuy có chút sợ hãi, nhưng hoàn toàn không có ý muốn đẩy hắn ra. Trải qua vô số lần thân mật, giờ nàng không có ý muốn kháng cự lại hắn như trước kia, thậm chí còn có chút chờ mong... *(Đây thật sự là ngâm giấm ăn dần mà... hay còn gọi là đun nước luộc ếch xanh, con ếch này sắp bị đun nóng rồi mà còn...)*

Không biết trải qua bao lâu, nụ hôn nồng nhiệt kia cuối cùng cũng kết thúc. Lăng Siêu vẫn quán quýt quyến luyến không muốn rời đi, cái lưỡi tham lam kia còn tiện đường khẽ liếm quanh đôi môi bị hôn tới sưng đỏ một cái rồi mới tách ra. Hắn khẽ ngẩng lên nhìn người nằm bên dưới.

Hai mắt sớm mê muội, hai tai ửng đỏ, đôi môi hồng sưng mọng hơi hơi hé mở, khẽ hôn hên bên dưới mặt hắn... Thật là ngon miệng mà!

“Em tới muộn!” Hắn lại hôn khẽ lên môi nàng một cái, dùng giọng khàn khàn giả vờ nghiêm nghị trách móc. “Đây là hình phạt cho em.”

Hình phạt? Thôi đi, rõ ràng là mình bị dục hỏa thiêu đốt, một lòng muốn ăn đậu hũ người ta còn kêu. Da mặt của Lăng đại công tử đã dày và trơ tới mức độ khiến kẻ khác muốn điên lên được.

Tiêu Thỏ vừa tức vừa buồn cười, khẽ ngo ngoay muốn tránh ra khỏi dưới người hắn. Có điều hắn ép nàng xuống rất chặt, không muốn cho nàng đứng lên.

“Anh ép em chặt thế...” Nàng vừa mở miệng trách móc, nhưng lại phát hiện giọng mình cũng khàn khàn như thể nhiễm dục hỏa, lập tức lại mặt đỏ tai đỏ im miệng.

Lăng Siêu khẽ nhếch môi cười, tuy không tránh ra hoàn toàn, nhưng cũng khẽ nhắc người lên cho nàng có chỗ thở.

Rút cục có thể thở tử tế, Tiêu Thỏ hít lấy hít để, vừa điều chỉnh lại tâm trạng, vừa nghiêm túc nói. “Em thấy anh ra viện được rồi đấy.”

Sức mạnh như thế, tốc độ như thế, tất cả phản ánh một điều, nếu còn nằm viện há không phải lãng phí tài nguyên được liệu sao?

“Khụ khụ...” Một tiếng đằng hắng không hợp lúc vang lên, cắt ngang dự định tiếp tục

tân công mà Lăng đại công tử đang thâm tính trong đầu.

Hai người quay đầu nhìn lại, thấy Giang Hồ mặc áo blu trắng, mặt nghiêm nghị đứng ở cửa. Xét theo vẻ mặt anh ta, hẳn là đã đứng đó được một lúc rồi.

“A!” Tiêu Thỏ kêu khẽ, vội vã đẩy Lăng Siêu ra bò xuống dưới giường.

Thật chán ghét! Lần nào cũng bị ‘tróc gian’ trên giường, thật quá đổi mất mặt mà!

Thấy Tiêu Thỏ đứng lên, Lăng Siêu cũng chẳng cam tâm tình nguyện gì cho lắm mà xoay người quay lại ngồi hằn hoi trên giường, hai tay chống xuống mặt đệm nhìn Giang Hồ đầy vẻ khiêu khích. (*Ồ là la... khiêu khích kiểu ‘tui hun vợ tui đấy, ông làm gì nhau?’ ấy hử*)

Giang Hồ đứng ở cửa cũng quay sang hằn nhìn chăm chăm, hai luồng ánh mắt va chạm kịch liệt giữa không trung bắn lửa điện tung tóe, không khí vô cùng căng thẳng.

“Sur huynh.” Tiêu Thỏ rốt cuộc mở miệng lên tiếng cắt ngang sự im lặng.

Giang Hồ quay sang nàng gật gật đầu. “Sur muội, xem ra tôi đến không đúng lúc rồi.” Chỉ trong giây phút, vẻ mặt anh ta trở nên vô cùng thản nhiên, như thể đang nói chuyện gì đó không hề liên quan tới mình.

Mặt Tiêu Thỏ lại oành một cái đỏ rực lên, vội vã chuyển sang chuyện khác. “Sur huynh, sao anh lại tới đây?”

“Bác sĩ trực khám khoa ngoại hôm nay xin phép nghỉ, tôi đến khám thay.” Giang Hồ thản nhiên nói, rồi quay sang Lăng Siêu như cố ý như vô tình thả thêm một câu. “Cha tôi là viện trưởng viện này mà.” (*Ồ là la... anh đang ‘giương vây’ khoe mẽ hử anh?*)

Tiêu Thỏ cũng sực nhớ ra, hồi Ngô Không bị thương, hình như cũng nằm viện này và thấy Giang Hồ. Trong trường đồn đại khá nhiều về gia cảnh của anh ta, xem ra quả nhiên không phải là giả.

“Vậy thật phiền sư huynh rồi.”

“Vì em, tôi nào có thấy phiền gì.” Anh ta khẽ mỉm cười, ánh mắt lóe lên sau cặp kính quét về phía Lăng Siêu.

Tiêu Thỏ lập tức nhớ lại dáng vẻ hai kẻ trước mặt hùng hổ lao vào liều mạng đánh nhau lần trước, trong lòng có chút sợ hãi, bèn đứng cạnh cẩn thận theo dõi. Nàng chỉ thấy Giang Hồ bước tới bên giường bệnh, kiểm tra vết thương của Lăng Siêu một cách đơn giản rồi viết viết cái gì đó lên bảng theo dõi bệnh nhân ở cuối giường.

Trong lúc khám, cả hai đối thủ đều không ai nói câu nào, không khí đặc quánh đầy quỷ dị.

Bỗng dưng Giang Hồ ngẩng đầu lên. “Vết thương của cậu đã không có gì đáng ngại, cậu

có thể ra viện bất cứ lúc nào. Có điều nếu cậu vẫn tiếp tục muốn tốn tiền nằm viện tiếp, bệnh viện chúng tôi cũng vẫn nhiệt liệt hoan nghênh.”

“Không cần.” Lăng Siêu lạnh lùng liếc nhìn anh ta một cái. “Một lát nữa chúng tôi sẽ đi.” Đùa à, có nhà người ở đây, họa là điên mới nằm viện tiếp!

Hóa ra trong mắt Lăng đại công tử, nằm viện chính là một việc thích thì làm không thích thì thôi.

Tiêu Thỏ hết chỗ nói...

Chương 58

TIÊU PHÓ BAN THỂ DỤC TÂN NHIỆM

Việc Lăng Siêu bị thương rớt cục cũng có thể coi là kết thúc khi hấn ra viện.

Mấy tuần sau, bên phía cảnh sát truyền tới tin tức, mấy gã lưu manh hành hung hấn đã bị bắt sạch sẽ, phần lớn đều có tiền án tiền sự, lần này vào tù đảm bảo sẽ phải ngồi ngốc trong đó vài năm. Còn về phần Lăng tiên sinh tính xử lý đám người dám đả thương con trai cục cưng của mình, chúng ta khó mà biết được.

Rồi sau đó, kỳ bầu cử của Hội Sinh viên cũng bắt đầu, chức vị trưởng ban Thể dục cuối cùng cũng bị phó ban lên làm thay, Tiêu Thỏ may mắn được lên làm phó ban. Vừa nghe tin Triệu Thần Cương rớt cục cũng bị rời khỏi vị trí trưởng ban, Hứa Bách Dịch cao hứng thiếu điều nhảy dựng lên. Hắc hắc, thẳng nhai nhép thúi tha kia, để xem về sau cậu còn đấu được với tôi nữa không.

Kết quả, chưa tới nửa phút sau, anh ta không cười nổi nữa, vì chức Hội trưởng Hội Sinh viên của anh ta cũng bị người khác chiếm mất, mà người đó chính là tiền nhiệm trưởng ban Thể dục... Không cần nói tên nữa đi, tránh cho tiền nhiệm Hội trưởng họ Hứa nổi khùng lên đập đầu vào tường tự tử.

Từ một nhân viên nho nhỏ, nhảy lên thành phó ban Thể dục, áp lực của Tiêu Thỏ có thể tưởng tượng lớn vô cùng. Cả một thời gian dài sau đó, nàng vẫn túi bụi làm các thể loại công tác và giao tiếp mà vị trí phó ban yêu cầu. Cũng may, trong thời gian Triệu Thần Cương còn tại vị, anh ta làm việc vô cùng nghiêm chỉnh chu đáo, nên không có vấn đề này nọ lưu lại cho lớp sau, nên hết thảy mọi chuyện đều thuận lợi.

Kỳ bầu cử Hội Sinh viên kết thúc, cũng là lúc kỳ thi cuối năm ào tới. Học kỳ này Tiêu Thỏ bận việc ngoại khóa khá nhiều, ít thời gian dành cho việc học. Thế nên lúc gần tới kỳ thi, ngày nào nàng cũng phải chạy tới thư viện gặm lầy gặm để các loại sách học sách chuyên ngành.

Khoa y tá phải học không ít kiến thức về y học chuyên nghiệp, phải học đôn lại như thế rất là phiền. Do đó, Tiêu Thỏ không thể không cố gắng cày bừa chăm chỉ ở thư viện. Còn về màn gian tình mờ ám được Lăng đại công tử cất công tạo ra ở bệnh viện, cũng do việc nàng bận bịu tới tấp mắt mày này mà hoàn toàn hóa thành hư không bị ném ra tít sau đầu.

Nói thế, hấn cũng chẳng nhàn rồi gì cho cam, vừa phải chuẩn bị cho kỳ thi cuối năm, lại vừa phải đi làm ở công ty của Diệp Tuấn, cứ như thế cặm cuội cặm cuội bận túi bụi hơn một tháng, kỳ thi cuối năm cũng đã qua.

Ra khỏi phòng thi, Tiêu Thỏ thở ra một hơi dài nhẹ nhõm cả người. “Má ơi! Cuối cùng

cũng xong!”

“A ha! Nghỉ hè rồi!” Đồng Đông Đông vui vẻ nhảy nhót.

Chỉ có Nghê Nhĩ Tư là vẻ mặt buồn thiu.

“Sao thế Tur Tur? Bài thi lại không tốt à?”

“Không phải!” Nghê Nhĩ Tư thở dài. “Lại phải nghỉ hè rồi...”

“Ồ, nghỉ hè thì có gì không vui chứ?”

“Nghỉ hè xong lại phải vào học...”

=.= “Tur Tur, mi có lỗi suy nghĩ không phải hơi quá khác thường xa xôi chứ?” Tiêu Thỏ toát mồ hôi.

“Không phải!” Nghê Nhĩ Tư nói to. “Vào học là phải đi tập quân sự, tập quân sự nha!”

Hóa ra nàng ta lo lắng điều này.

Lại nói về việc tập quân sự cho sinh viên mới ở trường đại học Z, bắt đầu từ khóa của Tiêu Thỏ đã có sự cải cách, được tiến hành vào học kỳ đầu tiên của năm thứ hai. Thế nên kỳ nghỉ hè này bọn Tiêu Thỏ phải về trường sớm để tập quân sự. Ngày nắng chang chang lại phải đi huấn luyện quân sự, chính là để kiểm tra và tăng cường nghị lực cùng sự nhẫn nại, chẳng trách Nghê Nhĩ Tư vốn luôn thích an lành yên ổn đã bắt đầu lo lắng từ bây giờ.

Có điều lo lắng từ bây giờ cũng chẳng để làm gì, cái gì tới thì nó vẫn phải tới, điểm này Tiêu Thỏ hoàn toàn hiểu rõ.

Có điều Lăng Siêu hình như còn đề ý chuyện này hơn nàng. Lúc trên xe về nhà nghỉ hè, bỗng nhiên hắn nhắc tới. “Học kỳ sau bọn em phải tập quân sự đúng không?”

“Vâng!” Tiêu Thỏ gật đầu. “Hôm nay Tur Tur thi xong đã bắt đầu lo lắng, còn tận hai tháng kia mà, thật không hiểu bạn ấy lo lắng đề phòng sớm thế làm gì.”

“Tập quân sự rất khổ mà.”

“Dĩ nhiên, hồi em học trung học không phải cũng đã tham gia một lần rồi sao.”

“Lần này không giống với hồi chúng ta học trung học.”

“Hả?” Tiêu Thỏ có chút buồn bực, giờ mới nhớ ra là Lăng Siêu đã từng tham gia đợt huấn luyện quân sự này, hẳn là có kinh nghiệm thực tế liền vội vàng hỏi. “Năm trước anh cũng tham gia huấn luyện rồi đúng không? Tập quân sự ở trường mình là như thế nào vậy?”

“Phải tới tận doanh trại quân đội để huấn luyện, hơn nữa thời gian rất dài, tận một

tháng.”

“Cái gì? Một tháng?” Tiêu Thỏ kinh hãi. “Lần trước anh chỉ đi có nửa tháng thôi mà?”

“Từ khóa của em trường học có sự thay đổi, vừa rồi họp mặt cả lớp trước khi nghỉ, chủ nhiệm lớp không nói với bọn em sao?”

“Hình như là có...” Tiêu Thỏ nhớ mang máng hình như trong tiếng ồn ào huyên náo của đám học sinh háo hức nghỉ hè, chủ nhiệm lớp hình như có nhắc tới ngày phải quay lại trường.

Khóe miệng Lăng Siêu run run một cái. “Em ở Hội Sinh viên cũng không được biết?”

“... Hình như có chút chút.”

Em có cần mù mờ ngơ ngác thế không hả?

Thế là Lăng Siêu hết nói nổi. > _____ <

Do sự thay đổi của kỳ huấn luyện quân sự, vốn kỳ nghỉ hè có hai tháng lập tức bị rút xuống chỉ còn hơn một tháng, lại thêm kỳ huấn luyện này cho tới giờ đều do ban Thể dục chuẩn bị, Tiêu Thỏ không thể không về trường sớm thêm vài ngày nữa. Điều đó có nghĩa là nàng chỉ còn một tháng để nghỉ hè.

Đối mặt với sự thật phũ phàng như vậy mà Tiêu Thỏ vẫn như trước ngơ ngơ ngáo ngáo mù mờ không biết. Mãi tới khi trường học gọi điện tới báo hai ngày nữa nàng phải về trường, Thỏ Thỏ mới hiểu ra một cách rõ rệt, hóa ra kỳ nghỉ hè đã hết mất rồi! =.=

Ôi, nàng còn chưa chơi đủ mà!

Dập máy xong, thấy Tiêu Thỏ mặt uể oải, mẹ nàng cảm thấy kỳ lạ. “Con gái, sao thế con?”

“Mẹ, ngày kia con phải về trường.”

“Về trường?” Mẹ nàng sững sốt. “Mới tháng tám, con về trường làm gì?”

“Hội Sinh viên phải chuẩn bị kỳ huấn luyện quân sự, con phải về sớm.”

“Không phải chứ?” Mẹ nàng vô cùng thất vọng. “Thế không phải nghĩa là con không thể đi du lịch cùng mọi người sao?”

Thế là Tiêu Thỏ lại bị thăm nhớ tới một việc nữa, hai nhà bọn họ đã hẹn nhau cuối tuần này đi du lịch ở Thanh Đảo, Lăng Siêu còn đặc biệt xin nghỉ phép ở công ty về đi cùng nàng.

Trời xanh nước trong, sóng xô gió mát... Ngay cả quần bơi hần cũng mua đủ hết rồi!

Khoảnh khắc này, Tiêu Thỏ thật sự cảm thấy bản thân là một bi kịch lớn lao.

Tối hôm đó, bạn Thỏ Thỏ bí thăm bắt đầu thu xếp hành lý chuẩn bị về trường học.

Đám kính râm, áo tắm, phao tắm vốn được háo hức đặt trong vali lập tức bị ném qua một bên, thay vào đó là các loại quần áo mặc khi về trường. Mắt thấy đồ đạc bị ném ra rồi thì xếp vào, xếp xong lại ném đồ khác ra, tâm trạng Tiêu Thỏ xuống thấp tới mức cực hạn.

Ngay lúc đó, ngoài cửa sổ truyền tới một âm thanh lạ, Lăng Siêu vừa nhảy vào.

Động tác trèo cửa sổ vào nhà của Lăng Siêu rất là thành thực, tốt một cái là có thể nhảy vào phòng, sau đó không hề khách sáo, ngồi phịch xuống giường của Tiêu Thỏ. Đám đồ đạc vốn chuẩn bị đi du lịch bị hất vung tay một cái hoàn toàn không hề thương tiếc quét xuống chân giường.

“Anh vừa ném đồ của em xuống!” Tiêu Thỏ nhắc nhở.

“Thì đã sao?” Lăng Siêu nhướn mày. “Đằng nào em cũng không đi.”

“Này, anh không cần đập vào chỗ đau của em nữa được không?” Tiêu Thỏ vô cùng uể oải, cũng ngồi phịch xuống giường ảo não.

Nàng thật sự không cam tâm! Chuyến du lịch bờ biển đã chờ mong từ lâu cứ thế bị ném đi. Trong lúc mọi người cùng hân vui vẻ hào hứng đi du lịch, mình lại phải về trường trong cái thời tiết cháy da cháy thịt này, tình huống thật sự quá đổi là cách biệt mà!

Lăng Siêu không ngờ phản ứng của Tiêu Thỏ lại kịch liệt như vậy. Hắn tiện tay cầm lấy con thỏ bông vải bông màu xanh lam đầu giường chọc chọc mặt nàng. “Bà xã?”

“...”

“Bà xã?”

“...”

“Bà...” Lần gọi thứ ba còn chưa xong, Tiêu Thỏ rốt cục hết chịu nổi. “Này, anh coi em là con cún đấy à?” Lấy con thỏ bông chọc chọc mặt người ta, là có ý gì chứ!

Thấy rốt cục nàng cũng phản ứng lại, Lăng Siêu không nhịn được cười. “Em bao nhiêu tuổi rồi mà còn nhõng nhẽo đấy vì không được đi du lịch? Nếu không lần sau anh sẽ lại cùng em đi thêm lần nữa.” Thật ra trong lòng hắn đã bắt đầu suy tính, du lịch tuần trăng mật có nên tổ chức ở bờ biển hay không.

Người nào đó vốn rất có khả năng nhìn xa trông rộng.

“Nhưng mà em đã chờ dịp này thật lâu nha!” Tiêu Thỏ bĩu môi, chỉ chỉ đồng hồ trên giường. “Anh xem bao nhiêu thứ em đều đã chuẩn bị sẵn sàng hết cả: kính mát, áo tắm, kem chống nắng, phao bơi... Em đã chờ lâu lắm rồi anh có biết không hả?”

“Biết rồi biết rồi.” Lăng Siêu liên tục gật đầu.

“Giờ thì tốt rồi, không có cơ hội mặc nữa rồi! Em muốn đi biển cơ, em muốn ăn hải sản cơ!” Tiêu Thỏ hờn dỗi đập đập xuống giường.

“Bà xã, em còn đập nữa giường sẽ gãy đấy.” Lăng Siêu vô cùng tốt bụng nhắc nhở.

“.....”

Bỗng nhiên hắn nảy ra một ý. “Thật ra không phải là không có biện pháp, em có thể dùng đồ thay thế mà.”

“Đồ gì thay thế?” Tiêu Thỏ nghi hoặc hỏi.

“Mai chúng ta có thể đi dạo dọc bờ sông thay cho bờ biển. Buổi trưa chúng ta có thể tới nhà hàng hải sản mới mở gần đó, còn về áo tắm...” Hắn dừng lại một chút rồi liếc Tiêu Thỏ từ đầu đến chân, chậm rãi phun ra từng chữ. “... anh không ngại nếu giờ em mặc cho anh ngắm.”

Thế là bạn Tiêu Thỏ lại đứng hình trong gió!

Ngày hôm sau, Lăng Siêu quả thật giữ lời hứa, đưa Tiêu Thỏ đi chơi dọc bờ sông, sau đó đi ăn ở nhà hàng hải sản mới khai trương, nào là nghêu xào tái, tôm hấp, trai xào hành lá... Nghe nói những đồ biển này đều vừa mới rời thuyền liền trực tiếp được chuyển tới đây bằng máy bay, nên so với ăn ở Thanh Đảo có khi còn tươi ngon hơn.

Dương nhiên, người bán hàng bao giờ chẳng khoe hàng mình tốt, đâu chẳng thế. Chẳng qua quán này giá cả cũng khá vừa phải. Hai người ăn cả đồng hải sản như thế mà mới hết có hơn một trăm tệ. Lúc trả tiền, Tiêu Thỏ một hai đòi trả tiền vì mình ăn nhiều. Lăng Siêu dĩ nhiên không chịu đồng ý, tranh cãi một lúc, Tiêu Thỏ bỗng nóng cả đầu phát ngôn một câu. “Tiền anh cũng chính là tiền của em, anh còn tranh trả với em làm gì?”

Vừa dứt lời, cả hai người đều ngây người sững sờ.

Sự im lặng ngắn ngủi trôi qua, kẻ nào đó cong cong khóe môi, cười gian xảo nhét ví tiền vào tay Tiêu Thỏ. “Bà xã, em nói rất đúng, từ nay về sau ra ngoài, em trả tiền hết.”

Tiêu Thỏ. “.....”

Từ đó về sau, mỗi lần hai người ra ngoài, quả nhiên đều do Tiêu Thỏ rút tiền ra trả, đương nhiên là rút từ ví tiền của Lăng Siêu. Có điều đó là chuyện về sau, tạm thời không bàn tới.

Tuy không được đi Thanh Đảo, nhưng ít nhất cũng có thể nếm thử tư vị đi chơi ‘giả Thanh Đảo’, Tiêu Thỏ coi như tâm nguyện cũng hoàn thành, hôm sau lại tay xách nách mang chuẩn bị quay về trường.

Hôm đó vừa đúng là cuối tuần, hai nhà đã khởi hành đi Thanh Đảo cùng đoàn du lịch từ sớm. Tiêu Thỏ cô đơn lạc lõng một mình xách hành lý ra ga tàu, khỏi nói cũng biết tâm trạng nàng sầu não tới mức nào.

Tới ga, người chờ tàu cũng không nhiều lắm, nàng mua vé chuyển mười giờ tới thành phố Z, chờ tới khi tàu hỏa vào sân ga, cũng chỉ có hơn mười người lục tục kéo tới xếp hàng lên tàu.

Tất cả đều bình lặng bằng phẳng không có gì đặc biệt. Mãi tới khi nàng tìm được chỗ của mình, để hành lý lên giá đỡ trên đầu, chuẩn bị ngồi xuống, bỗng một bà lão gọi nàng lại.

“Cô bé, cô giúp già xếp hành lý được không?”

Hóa ra bà lão này đi tàu có một mình, không đủ sức để hành lý lên giá đỡ trên đầu, gọi ai cũng không chịu giúp, mãi tới khi thấy Tiêu Thỏ chỉ một mình cũng dễ dàng xếp hành lý lên trên mới tới hỏi thử.

Tiêu Thỏ không nói hai lời lập tức đồng ý. Một người già cả thế này, giúp bà ấy một chút cũng là đúng thôi, thế là nàng thoải mái hỏi lại. “Thế hành lý của bà ở đâu?”

“Trong này.” Bà lão vừa đứng tránh qua một bên, Tiêu Thỏ liền tròn mắt trợn ngược.

Nào túi to túi bé, thùng có, bao tải có, thậm chí còn một chậu lan quân tử! Hic, rốt cuộc bà ấy làm thế nào mà mang hết đồ đạc lên tàu một mình chứ?

Tiêu Thỏ toát mồ hôi, thử nhắc một thùng.

Ack... Hơi bị quá nặng thì phải! T_____T

Sức Tiêu Thỏ vốn không hề yếu ớt, có điều hành lý của bà lão kia quả thật quá nặng, bảo nàng một mình để hết đồ đạc ấy lên giá, quả thật hơi có chút khó khăn. Có điều nàng đã đồng ý với người ta, hẳn không nên đổi ý thế chứ? Tiêu Thỏ không còn cách nào khác, đành phải cố gắng nâng thùng lên trên, đã thế cái đám lữ khách ăn không ngồi rồi đằng kia lại làm ra vẻ không liên quan tới mình nghênh nghênh ngang ngang, thấy một cô gái như nàng nặng nề xếp đồ cũng không chịu tới giúp một tay.

Mắt thấy mình sắp không đỡ nổi nữa, Tiêu Thỏ bỗng thấy hai bàn tay đỡ lấy cái thùng trong tay nàng.

Tiêu Thỏ quay ra nhìn, suýt nữa hét lên.

Lăng Siêu!?

Chương 59

QUẢ THẬT LÀ DÀY VÒ NGƯỜI TA MÀ!

Tiêu Thỏ hoàn toàn không đoán trước được là Lăng Siêu ấy vậy mà lại từ bỏ chuyến du lịch với người thân để về trường học cùng với mình. Mà đặc biệt nữa là, cái kẻ này cứ im im đi chả nói gì với nàng cả, chờ tới lúc nàng lên tàu mới lù lù xuất hiện cho nàng một bất ngờ lớn, rõ ràng là đã có mưu đồ tử tế từ trước!

Do đó Tiêu Thỏ nhà ta vốn phải vô cùng vui vẻ thích thú, lại có chút buồn bực trong lòng, sao tự dưng lại cảm giác như mình bị hấn lừa gạt lần nữa nhỉ?

Chờ Lăng Siêu giúp bà lão kia xếp hết hành lý lên giá đỡ, hai người ngồi vào ghế, lúc đó Tiêu Thỏ mới mở miệng. “Sao anh không đi du lịch?”

“Chả có ý nghĩa gì cả.” Lăng Siêu thản nhiên đáp.

Anh có cần lạnh nhạt coi thường thế không? Tiêu Thỏ có chút giận dỗi trong lòng: sao lại không có ý nghĩa chứ, mình muốn đi mà có được đi đâu?

“Em không đi, chả có ý nghĩa gì cả.”

“Em...” Mặt Tiêu Thỏ lập tức đỏ bừng lên.

Không thể không thừa nhận một điều, Lăng đại công tử có một năng lực đặc biệt hơn người, đó là tùy lúc tùy địa điểm tùy tình huống đều có thể thốt ra những câu tình cảm kinh người một cách vô cùng thản nhiên như đúng rồi. Người nghe là nàng thì xấu hổ đến mức mặt đỏ tai đỏ, tim đập ngang tốc độ ánh sáng, còn hấn ta thì vẻ mặt tỉnh bơ như thể ta đây chưa hề làm gì bất thường cả.

Thật không hiểu nên giải thích là vì hấn ta tính cách như thế hay là vì bản lĩnh da mặt ngày càng dày nữa.

“Hơn nữa...” Lăng Siêu bỗng dừng lại vẻ bí hiểm. “Em về trường làm gì có chỗ ở?”

Tiêu Thỏ bỗng cảnh giác đầy mình. “Em về ký túc ở một mình cũng được.”

“Một mình?” Hấn nheo nheo mắt lại, trong ánh mắt rõ ràng hiện lên một vẻ gian xảo tính mưu tính kế.

“Em không đến ở nhà anh đâu!” Nàng lập tức buột miệng thốt.

“Anh bảo cho em đến ở nhà anh hồi nào?” Lăng Siêu hỏi lại.

“.....” Ý anh còn không phải thế chắc? Tiêu Thỏ bắt đầu nhăn nhó.

“Có điều nếu em đã nói thế, anh cũng không ngại nếu em đến ở nhà anh.”

Khoảnh khắc đó, Tiêu Thỏ rất cục tính ngộ, Lãng đại công tử chắc chắn là da mặt siêu dày! Thậm chí còn dày hơn vỏ xe bọc thép!

“Hai cháu là vợ chồng à?” Đúng lúc anh nhìn em, em lườm anh, bà lão lúc này nhờ hai người xếp hành lý hộ bỗng xen vào nói chuyện.

“Không...”

“Đúng thế...” Lãng Siêu lập tức tranh nói trước một bước.

Sao lại nói dối người già cả thế hả? Tiêu Thỏ quay sang trừng mắt lườm hấn một cái rồi vội giải thích. “Bà đừng nghe anh ta nói nhảm, cháu với anh ta không có quan hệ gì hết!”

Bà lão thật ra có vẻ hơi điếc, liền nhìn Tiêu Thỏ hỏi lại. “Cháu nói gì cơ?”

“Cháu nói, là cháu không có quan hệ với anh ta!” Tiêu Thỏ lặp lại lần nữa to hơn.

“À há, cháu chính là vợ nó à!”

“.....” Tiêu Thỏ choáng váng.

Đang lúc nàng không biết trả lời ra sao, bà lão lại hỏi tiếp. “Hai cháu có con chưa?”

“Không có!” Tiêu Thỏ vội xua tay lắc đầu.

“Gì cơ? Có rồi? Bao nhiêu tuổi?”

Tiêu Thỏ toát cả mồ hôi, còn cố gắng thật thà giải thích. “Bà ơi, bà nghe nhầm rồi, cháu bảo là không có!”

“Là một trai một gái? Ai da, chúc mừng chúc mừng.....”

Tiêu Thỏ rất cục hoàn toàn thất vọng, bà lão này không phải là cô ý chứ? T_____T

Cứ như thế, bà lão với Tiêu Thỏ ông nói gà bà nói vịt loạn xạ một hồi, đến cả chuyện con của hai người uống sữa bột nhãn hiệu gì cũng bàn tán tới, khiến Tiêu Thỏ càng lúc càng tuyệt vọng. Đến cuối cùng, nàng quyết định không nói gì nữa, tùy ý bà lão nói chuyện một mình.

Từ đầu tới cuối, Lãng Siêu hoàn toàn không lên tiếng, chỉ là vừa cười vừa gật gù.

Cuối cùng tàu cũng đến bến.

Tiến bà lão nhiều chuyện đi xong, Tiêu Thỏ thở phào nhẹ nhõm. Má ơi, quả thật là chuyện khó lường mà.

Đúng lúc đó, Lăng Siêu kéo hành lý của nàng tới. “Về thôi, về căn hộ của anh.”

Hả? Tiêu Thỏ sững sốt, vội nói. “Thôi em về ký túc là được rồi.”

“Em bảo gì cơ?”

“Em nói là em về ký túc xá cũng được!”

“À há...” Lăng Siêu có chút đăm chiêu suy nghĩ, rồi gật gù. “Về căn hộ của anh hả? Ừh, thế thì đi thôi!”

“.....” Anh có cần phải học đến đâu áp dụng đến đó thế không? T_____T

Thế là cuối cùng Tiêu Thỏ cũng không về trường mà tới căn hộ Lăng Siêu và Quan Tự thuê chung ở.

Nhìn thấy Tiêu Thỏ vào nhà, Quan Tự vốn vẻ mặt thường ngày vô cùng thản nhiên bình tĩnh, giờ hoảng hốt nhăn nhó, lăm bằm trong miệng liên tục. “Trời ạ, hay là lắp một cái bồn cầu ngay trong phòng ngủ cho rồi nhỉ?”

Thế là Tiêu Thỏ tiếp tục choáng váng lần thứ N trong ngày.

Tuy cả đường đều bị đá kích choáng váng không thốt nên lời, nhưng cuối cùng cũng coi như an toàn về tới thành phố Z. Dọn dẹp đồ đạc một chút, nàng liền lên xe bus về trường đại học.

Lúc đó, không ít thành viên của Hội Sinh viên cũng đã quay về trường, tất cả đều vì việc chuẩn bị cho quá trình huấn luyện quân sự này.

Triệu Thân Cương kéo một người lại họp ngắn một chút, đơn giản là tổ chức công việc của các ban ngành. Nhiệm vụ của ban Thể dục là nặng nề cũng là tay chân nhất, là thống kê và phân chia trang bị tập quân sự.

Công việc được phân chia rõ ràng xong, các ban ngành đều khấn trương bắt tay vào làm việc.

Tiêu Thỏ phụ trách việc phân phát trang phục tập quân sự của các khoa. Học kỳ trước các khoa đã báo cáo lên trên số tham gia kỳ huấn luyện cùng số lượng các số đo khác nhau. Dựa trên sổ thống kê, nàng phải đem đồng trang phục đây phát đến các khoa, rồi lại từ Hội Sinh viên của từng khoa phân phát tới các lớp.

Công việc này quả thật vừa tay chân vừa mệt mỏi, ở kho hàng vừa bí vừa nóng phải xem xét từng bộ quân phục, chỉ sau một ngày, cả người Tiêu Thỏ ướt đầm mồ hôi. Nhưng nàng hoàn toàn không có chút nào lo lắng nghỉ ngơi mà kiên trì làm xong công việc.

Lúc sau, các khoa nhận được thông báo liền lục tục kéo đến lĩnh quân phục của khoa

mình, tất cả đều tiến hành một cách suôn sẻ. Tuy toàn bộ quá trình vô cùng mệt nhọc, nhưng nhìn thấy công cuộc chuẩn bị cho kỳ huấn luyện quân sự cuối cùng cũng hoàn thành đúng hạn, trong lòng mọi người đều thoải mái hơn.

Vài ngày sau, đám sinh viên năm hai cũng lục tục về trường.

Tiêu Thỏ vốn tính toán xách đồ đạc về ký túc ở, không ngờ ba cô bạn cùng phòng kia vẫn chậm chạp mãi không thấy đâu. Mãi tới trước ngày quy định tập trung một ngày, ba người mới đồng loạt gửi tin nhắn đến cho Tiêu Thỏ. “Thỏ Thỏ, sáng mai ta mới về ký túc xá. Mi mau tận dụng đêm cuối cùng với Lăng Siêu mà ĐỀ ANH TA RA đi!”

Ba tin nhắn, nội dung giống nhau như đúc, hiển nhiên là kết quả của một sự mưu toan từ trước, hay đúng hơn là một tin nhắn được gửi ba lần.

Tiêu Thỏ hết nói nổi. Ba người các mi muốn hợp nhau bắt nạt ta, ít ra cũng nên đổi đổi nội dung đi một chút chứ? T_____T

Vì thế, tối hôm trước ngày về trường tập trung, Tiêu Thỏ vẫn ngủ lại phòng Lăng Siêu, điều đó cũng nghĩa là, Lăng Siêu tiếp tục ngủ ghế sa lông thêm một ngày nữa.

Tuy phải ngủ sa lông, nhưng Lăng đại công tử vẫn vô cùng sung sướng. Dù gì đêm thế nào Tiêu Thỏ cũng mò dậy uống nước, đi toa lét này nọ, hẳn có thể nhân dịp mà phục kích. Không những có thể thỏa mãn (*con sói đói trong*) bản thân, mà còn có thể ngắm dáng vẻ hoảng hốt mà không dám làm gì của mỹ nhân sau đó, điều này đảm bảo còn thú vị hơn việc đường đường chính chính thưởng thức nhiều. (*Ai da, vốn có câu, ăn vụng ngon hơn hẳn ăn bữa chính mà...*)

Nói trắng ra, Lăng đại công tử thật ra có chút sở thích hơi bị biến thái.

Đương nhiên, Tiêu Thỏ cũng chẳng phải ngốc lắm, vài ngày ngủ lại, nàng cũng đủ hiểu tính tình xấu nét của Lăng Siêu. Hừ, hẳn muốn phục kích nàng chứ gì? Cùng lắm nàng nén không uống nước, không đi toa lét nữa, xem hẳn làm gì được nàng!

Tối hôm đó, hai người mỗi người một suy nghĩ, thận trọng đi ngủ (*riêng giương*). Quan TỰ dĩ nhiên vẫn như cũ, ngủ trong phòng anh ta.

Đêm hôm đó, Tiêu Thỏ bỗng tỉnh giấc, cảm giác hơi khát nước, nhưng nghĩ đến con sói Lăng Siêu đang rình rập bên ngoài, lại cố gắng nén cảm giác đó lại, trùm đầu tiếp tục ngủ.

Khoảng vài phút sau, nàng đang ngủ say, bỗng nghe thấy bên tai có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Lăng Siêu đang gọi tên nàng rất khẽ.

Nàng ngái ngủ giương mắt lên, chỉ mơ mơ màng màng thấy Lăng Siêu thò cổ vào khẽ nói. “Bà xã, điều hòa ngoài kia hỏng rồi.”

“Ừhm.” Tiêu Thỏ ừ hử một cái, gục đầu ngủ tiếp.

Lăng Siêu có chút bất đắc dĩ. “Này này, em tỉnh đi chứ! Ngoài kia nóng lắm, anh không ngủ được!” (*O, liên quan gì đến nàng Thỏ đầu...*)

“Thế thì vào đây mà ngủ!” Tiêu Thỏ có chút cáu kỉnh lâu bầu, rồi cúi đầu xuống gối tiếp tục ngủ.

Người nào đó sững sốt, lập tức trên mặt hiện ra một nét gian xảo, mò vào khe ghé vào tai nàng nhẹ giọng hỏi lại. “Đây là chính em bảo anh vào đây nhé!”

“Là em là em! Được chưa, để yên em ngủ coi!” Tiêu Thỏ mơ mơ màng màng gất lên, rồi cúi mặt vào con thỏ bông đang ôm trong lòng trốn, ngủ tiếp.

Hóa ra lúc nàng ngái ngủ lại mơ hồ dễ bảo như vậy, kẻ xấu xa nào đó thế là lại tìm được thêm một điểm yếu nữa.

Ánh trăng chiếu qua bức màn cửa sổ mỏng manh vào phòng. Người con gái nằm trên giường vẫn đang say ngủ, hai mắt nhắm nghiền, đôi lông mi dài rủ xuống gương mặt khẽ run run. Đôi môi hồng phấn không hề có chút phong bị nào hơi hơi hé mở, phát ra tiếng hít thở rất khẽ. Do là mùa hè nên nàng chỉ đắp một tấm chăn mỏng, đôi chân trắng trẻo nõn nà lộ ra bên dưới chăn, những ngón chân nhỏ xinh được tắm dưới ánh trăng càng có vẻ tinh xảo động lòng người.

Phần đệm bên cạnh hơi hơi chìm xuống, cô gái đang ngủ say dường như đã nhận ra điều gì, liền càng thêm ôm chặt con thỏ bông trong tay, cả người co lại, đầu gối bỗng chạm phải một vật gì đó cứng cứng. (*Há há, đó là cái gì nào? >:))*

“Chết tiệt!”

Cả người Lăng Siêu như bị chạm phải dòng điện, vội vàng nằm dịch về phía sau, chờ cho ngọn lửa dục bùng bùng trong ngực thoáng dịu đi, mới dám vươn tay kéo nàng vào lòng ôm. Cả thân hình thon thả chạm vào ngực hắn, khoảnh khắc đó trong lòng hắn cảm thấy hoàn toàn thỏa mãn.

Có lẽ là bản năng chẳng, khi Lăng Siêu vòng tay ôm lấy Tiêu Thỏ vào lòng, mặt nàng cũng áp vào ngực hắn, cảm giác ấm áp truyền đến khiến nàng bỗng cự quấy một chút tìm vị trí thoải mái nhất mà dựa vào hắn ngủ.

Cảm giác được sự ma sát rất nhỏ trước ngực, hắn dường như bị động tác đơn giản ấy hun nóng từng đầu dây thần kinh trên người. Tuy điều hòa vẫn thổi mát lạnh, nhưng cơ thể hắn vẫn không nhịn được mà nóng bừng lên. Chỗ tiếp xúc với cơ thể nàng như thể chạm vào lửa bỏng, ngọn lửa thiêu đốt toàn bộ mạch máu trong người, thành những dòng nhiệt lưu rần rạt chảy, đồng loạt hướng về một vị trí nào đó trên cơ thể hắn. Dục vọng vừa bị áp chế lại một lần nữa không nén nổi mà bùng lên ngang ngạnh.

Quả thật là dày vò người ta mà!

Lần đầu tiên hắn muốn nàng mãnh liệt tới thế, khiến hắn gần như thiếu điều không còn kiềm chế nổi nữa. Trong bóng đêm, hắn lướt môi trên tóc nàng, rồi xuống trán, xuống mắt, xuống mũi... Đúng lúc môi hắn sắp chạm được vào đóa môi hé mở như cánh hoa đào kia, cô gái trong lòng hắn bỗng động dậy, hoàn toàn vô thức mà vòng tay qua ôm ngang qua bụng hắn.

Trong lúc ngủ say, Tiêu Thỏ chính là cảm thấy sát bên cạnh có thứ gì đó còn ấm áp hơn con thỏ bông đang ôm, khiến nàng không tự chủ được muốn vòng tay qua ôm chặt. Nhưng động tác trong vô thức ấy khiến bàn tay đang định với vào trong chăn nàng bỗng chốc dừng lại.

Cô gái trong lòng hắn, ngay cả trong giấc mơ cũng vẫn tỏ ra một cách vô thức rằng nàng tin tưởng và ỷ lại hắn chừng ấy... Khoảnh khắc này, trong lòng hắn bỗng dâng lên một luồng xúc động, là một cảm giác có trách nhiệm đi kèm với hạnh phúc mà trước giờ chưa từng có giờ đang trào lên tự đáy lòng hắn.

Hắn vươn tay, ôm chặt lấy nàng.

Bà xã thân yêu, anh không chỉ muốn cho em khoảnh khắc hiện tại, mà là cả một tương lai hạnh phúc...

Chương 60

HỌC QUÂN SỰ

Cho tới giờ Tiêu Thỏ chưa bao giờ ngủ thoải mái như vậy. Mãi tới khi đồng hồ báo thức đầu giường vang lên, nàng thật sự vô cùng miễn cưỡng mà vươn tay định tắt. Kết quả là đồng hồ báo thức thì chẳng thấy đâu, trong lúc mơ màng chỉ thấy tay mình chạm phải một cái gì đó tròn tròn, to to, cứng cứng mà lại phủ một lớp lông mịn mịn mềm mềm.

Hử, cái gì thế này?

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại như cũ, sờ sờ, túm túm, rồi còn hung hăng thử giật giật vài ba cái. Kết quả là...

“Bà xã, em đừng có giật tóc anh nữa được không?”

Một âm thanh đầy u oán vang lên, lập tức Thỏ Thỏ cứng đờ tay chân. Một lát sau, nàng thu hết can đảm mở mắt ra, vừa nhìn thấy cảnh trước mắt, lập tức không nhìn nổi chớp mắt lia lịa tưởng mình nhầm...

Những lúc như thế này, nếu cứ chiếu theo đúng mô típ tiểu thuyết ngôn tình, thì sự việc sẽ phát triển thế nào nhỉ?

Nữ diễn viên đang nằm trên giường sẽ nhanh chóng lúi vào góc giường, hai tay ôm chần che kín ngực, vừa thẹn thùng vừa giận dữ thốt. “Anh... sao anh lại ở trên giường tôi?”

Nam diễn viên thì sẽ chậm rãi nở nụ cười gian xảo. “Em chắc đây là giường em sao?”

Nữ diễn viên sẽ đỏ mặt tía tai hét. “Anh... anh là đồ lưu manh!”

Nam diễn viên sẽ dí cái bản mặt vô lại của mình lại gần cô. “Chính xác, anh đang muốn lưu manh em đây!”

Tình tiết tiếp theo xin mời độc giả tự mình tưởng tượng tiếp.

Hắn là Lãng đại công tử nhất định đang hi vọng rằng mọi chuyện sẽ diễn ra đúng theo kịch bản trên. Có điều, hắn ta chọn đúng kịch bản, nhưng lại chọn nhầm nữ diễn viên chính. Tiêu Thỏ sững sờ ngẩn người nhìn chằm chằm hắn ta ba giây, sau đó... đã xảy ra một chuyện hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người!

Nàng giơ chân lên, chẳng nói chẳng rằng, đập thẳng một phát đá bay Lãng Siêu xuống đất!

Hình ảnh âm thanh rõ nét, vô cùng khiến người khác kinh ngạc!

Sau đó không những Lăng Siêu ngăn cả người, mà đến cả bản thân Tiêu Thỏ cũng ngăn cả người!

Giây phút lặng thinh tuy ngắn ngủi mà dài tựa thế kỷ qua đi, Tiêu Thỏ bỗng tỉnh táo lại, vội vã bò tới mép giường bên kia, thò đầu ra mà rụt rè hỏi thăm. “Anh... anh không sao chứ?”

Lăng đại công tử nằm dưới đất, ngửa mặt lên trời, ánh mắt chưa bao giờ lại tan rã và thê thảm đến thế.

Tiêu Thỏ vội vàng giải thích. “Tại... tại em vừa mới tỉnh ngủ, chưa phản ứng kịp...” Đây là thói quen của người luyện võ lâu năm mà, đầu còn chưa kịp phản ứng thì cơ thể đã hành động để tự bảo vệ rồi.

Thấy Lăng Siêu vẫn không nói gì, Tiêu Thỏ bắt đầu cuống quýt. “Anh không có việc gì chứ?”

“Có đau chỗ nào không?”

“Này! Lăng Siêu!”

Thôi rồi thôi rồi! Không phải là ngã đập đầu xuống đất nên chạm mạch rồi chứ?

Trong lòng Thỏ Thỏ cuống quýt rối loạn, tay chân luống cuống bò xuống khỏi giường. Lúc này nàng vẫn mặc bộ quần áo ngủ rộng thùng thình, lúc bò xuống dưới ống quần bị vén lên, lộ ra đôi chân trắng trẻo thon dài. Thêm nàng vừa cúi người xuống, cổ áo rộng rãi cũng rơi xuống theo, hé ra làn da mịn màng như tơ, động tác của nàng càng bối rối, càng khiến chỗ nào đó như ần như hiện lấp ló...

Lăng đại công tử bỗng cảm thấy, có bị ngã một cú thế này cũng không có gì không ổn.

Có điều Tiêu Thỏ làm sao có đầu óc để ý mấy chuyện đó vào lúc này kia chứ. Trong lòng nàng đang vô cùng lo lắng, thò tay ra vỗ vỗ vào mặt Lăng Siêu. “Này này! Lăng Siêu, em đang nói chuyện với anh đó nha!”

Hắn vẫn chỉ trợn trừng mắt nhìn nàng không nói câu nào.

“Anh đừng có dọa em!” Nàng bắt đầu sợ tới mức nước mắt rơm rớm chuẩn bị rơi. “Lần sau em không đập anh nữa, anh mau nói cái gì đi chứ! Lăng Siêu!”

“.....”

“Anh bảo gì cơ?” Nàng cúi đầu thấp hơn một chút, ý là muốn nghe cho rõ hắn lắm lắm cái gì, thế là cái cổ áo kia càng rơi xuống thấp.

“.....”

“Gì cơ? Em vẫn không nghe rõ!” Lại cúi thấp thêm tí nữa.

“.....”

“Anh nói to lên một tí xem nào!” Lỗ tai nàng thiếu điều dán vào miệng hấn rồi nha.

“.....”

Cứ dây dây đưa đưa như thế hơn mười phút, cái kẻ mặt dày nào đó rốt cục cũng nhìn no mắt, lặn mình một cái chống tay ngồi nghiêm chỉnh trên sàn nhà, miệng thốt lên với một giọng vô cùng thần nhiên bình tĩnh. “Anh không sao hết!”

“Hả?” Tiêu Thỏ ngẩn ra một lúc, lập tức sắc mặt hạ nhiệt độ xuống lạnh toát: Chưa thấy ai dám lừa đảo mặt dày như anh, thật quá đáng!

Nàng đang chuẩn bị nổi cơn lôi đình, bỗng thấy vẻ mặt Lăng Siêu thay đổi, vô cùng nghiêm chỉnh thốt lên. “Có điều, bà xã à, anh thấy hình như em mua áo lót hơi bị nhỏ quá thì phải!”

Một quả núi lửa đang chuẩn bị bùng nổ, bỗng như bị một thùng nước lạnh toát đổ lên, hoàn toàn tắt ngóm.

“Anh nghĩ em nên mua cỡ to hơn một chút... Mà hoá ra nhìn em bình bình như vậy nhưng kích cỡ thật lại được che dấu tốt thế kia cơ đấy...” Kẻ nào đó tiếp tục nghiêm chỉnh như nói chuyện thời tiết, vẻ mặt còn vô cùng hài lòng như đi shopping gặp hàng vừa ý.

Sắc mặt Tiêu Thỏ từ xanh lè, chuyển sang trắng bệch, rồi biến thành đỏ rực như cà chua chín, biến đổi liên tục không ngớt, cuối cùng cũng... bùng nổ. “Lăng Siêu, anh là đồ LƯU MANH!!!” Nàng chỉ thẳng tay vào mặt hấn, hét toáng lên.

Kẻ nào đó gật đầu đồng ý lập tức. “Dĩ nhiên, cái chính là bà xã em đáng để anh lưu manh!”

Tiêu Thỏ: T_____T

Lại bị ‘lưu manh’ thêm vài lần nữa, buổi sáng sớm cứ thế trôi qua tốt đẹp. Tiêu Thỏ thu dọn hành lý cá nhân chuẩn bị về ký túc xá, Lăng Siêu cũng đã thay quần áo tử tế chuẩn bị đi làm.

Bên ngoài, Quan Tụ cũng đã chuẩn bị xong xuôi.

Đừng thấy anh ta ngày thường không mấy khi mở miệng, thật ra kết quả học của anh ta cũng vô cùng khủng khiếp. Phòng ký túc bốn người bọn họ, học kỳ nào cũng chiếm toàn bộ bốn vị trí hàng đầu của lớp. Lăng Siêu và Quan Tụ đứng đầu từ trên xuống, còn Ngô Không với Bát Giới đứng đầu từ dưới lên!

Nghe Lăng Siêu nói, về ngành tài chính, Quan Tụ chính là vừa có tài năng vừa có sức

lực, ở công ti được Diệp Tuấn khen ngợi vô cùng. Đạo gần đây, công ty họ dường như đang chuẩn bị thành lập một đội làm việc mới, cả Quan Tụ lẫn hắc đều có khả năng được vào.

Đối với công việc đầu tư này nọ, Tiêu Thỏ không hiểu biết tí nào, có điều nàng vẫn vô cùng có thiện cảm với Quan Tụ. Vì sao, từ nhỏ Lăng Siêu vốn không có bạn bè thân thiết mấy, hiện giờ lại có một người bạn thân gần gũi như vậy, dĩ nhiên là nàng rất mừng cho Lăng Siêu.

Lúc kéo vali rời khỏi căn hộ, Lăng Siêu có chút lo lắng. “Hay là anh đi làm muộn một chút, đưa em về trước rồi mới đi?”

Đùa à, để cho anh thêm cơ hội ‘lưu manh’ em chứ gì? Tiêu Thỏ thật sự đã hoàn toàn hiểu rõ bản chất tên kia, từng giây từng phút đều phải phòng cháy (củi khô lửa bốc), phòng trộm (trộm hôn trộm sờ), phòng lưu manh! Thế nên nàng lắc đầu vô cùng dứt khoát. “Không cần đâu, anh cứ đi làm đi, tự em về được rồi!”

Lăng Siêu cũng không cố chấp nài nỉ, chỉ dặn dò nàng kỹ lưỡng. “Nếu mệt quá thì đừng có cố sức, cần thì xin phép quản giáo nghỉ ngơi, biết chưa?” Đã tới kỳ huấn luyện quân sự rồi, sớm nhất là tối nay, muộn là sáng mai nàng sẽ phải xuất phát tới nơi tập huấn. Nói cách khác, lần này tạm biệt nhau, sẽ phải một tháng nữa hai người mới gặp mặt. Tuy nói một tháng vô cùng ngắn ngủi, nhưng đối với hai kẻ thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau từ nhỏ, cũng đủ thấy lâu rồi.

Tiêu Thỏ cũng biết Lăng Siêu lo lắng điều gì, có điều chuyện gì tới cũng phải tới, buồn bã cũng chả để làm gì, chỉ bằng đôi diện với nó bằng tâm trạng vui vẻ có hơn không.

“Yes sir!” Nàng dậm chân, giơ tay chào kiểu nhà binh.

Lăng Siêu có chút bất đắc dĩ, đang định rời đi, bỗng nhiên như nhớ ra cái gì đó, bèn quay đầu nhìn Quan Tụ đứng bên cạnh. “Lão Quan, cậu quay đầu ra chỗ khác.”

Quan Tụ cũng không hỏi han thêm, ngoan ngoãn quay mặt qua một bên.

Tiêu Thỏ còn đang ngơ ngác không hiểu Lăng Siêu định làm gì. Bỗng nhiên, một nụ hôn nhẹ nhàng đập xuống.

Hoá ra, đây chính là ý nghĩa của câu: phi lễ chớ nhìn!

Tạm biệt Lăng Siêu xong, Tiêu Thỏ bước tới bên xe bus cạnh đó chờ xe tới. Chỉ trong chốc lát là có xe, nàng bước lên xe, tìm một vị trí cạnh cửa sổ ngồi xuống. Đúng lúc đó, chiếc xe bus chở Lăng Siêu đi làm cũng vừa vặn đi lướt qua xe nàng.

Trong khoảnh khắc hai chiếc xe lướt qua nhau, trong đầu Tiêu Thỏ bỗng nảy ra một câu hỏi: suốt một tháng không được gặp hắc, trong lòng nàng liệu sẽ có cảm giác gì? Bỗng dưng, trong lòng nàng có chút khó chịu, có chút lưu luyến, có chút trống rỗng, còn có cả một chút đau lòng nữa.

Thế là Tiêu Thỏ về trường học trong tâm trạng đầy thương cảm đau buồn như vậy.

Nàng kéo hành lý lên tầng bốn, còn chưa tới phòng ngủ của mình đã thấy vang vọng từ xa truyền tới một tiếng tru tréo, vừa nghe đã biết là Nghê Nhĩ Tư lại đang lên cơn.

Quả nhiên đúng thế, vừa đẩy cửa phòng, Nghê Nhĩ Tư liền chạy tới tóm chặt tay Thỏ Thỏ.

“Thỏ Thỏ! Mau giúp ta một việc, ném ta từ trên này xuống đất coi!”

Tiêu Thỏ xám cả mặt chả hiểu gì cả. “Mi lại làm sao thế?”

“Ta không muốn sống nữa!” Nhĩ Tư làm mặt thê thảm khóc than. “Trường mình quả là vô nhân tính, huấn luyện quân sự tận một tháng, không định để người ta sống nữa sao? Những đoá hoa tươi của Tổ quốc làm sao chịu nổi sự cực nhọc vất vả như vậy chứ?”

“Xì!” Đồng Đồng lườm cho cô bạn một cái. “Đừng có ở đó mà tự sướng nữa đi! Mi mà là đoá hoa tươi của Tổ quốc cái gì chứ? Có mà là đoá hoa cúc của Tổ quốc ấy!”

“Ta mà là hoa cúc, thì mi chính là dưa chuột của Tổ quốc!”

“Dưa chuột thì đã làm sao? Dưa chuột vẫn còn tốt chán so với hoa cúc nhà mi!”^[106]

Thế là, bạn Tiêu Thỏ đáng thương đứng ngơ ngác bên cạnh đã bị sét đánh choáng váng!
T_____T

Dọn dẹp lại phòng ngủ xong xuôi đã tới buổi chiều. Học viện thông báo cho các lớp đi nhận quân phục cho đợt huấn luyện, nhận về xong lại mở hội nghị động viên sinh viên đi tập huấn, các vị quản giáo của đợt tập huấn cũng lần lượt ra mắt sinh viên.

Đám Tiêu Thỏ đều bị phân cùng nhau tới đội Ba, người phụ trách là quản giáo Dương người cũng khá nhỏ nhắn. Vị quản giáo này tuy nhỏ người nhưng dáng vẻ rất là nghiêm chỉnh tinh thần cao, đầu vuông mặt tròn, đôi mắt to tròn, rất có dáng vẻ của Astro Boy^[107]. Có thể là do lần đầu tiên bị mấy chục nữ sinh bầu lại ngắm nghía, nên chỉ trong chốc lát, mặt anh ta liền đỏ bừng lên.

“Uầy, ta phát hiện anh bộ đội này có vẻ mằm non quá nha!” Đồng Đồng Đồng cảm than.

Nỗi tuyệt vọng của Nghê Nhĩ Tư cuối cùng cũng tìm thấy chút ánh sáng le lói cuối đường hầm. “Xem bộ dạng anh ta thế kia, hẳn sẽ không nghiêm khắc quá đâu nhỉ?”

“Đúng vậy, so với vị quản giáo họ Lâm ở đội Bốn trông có vẻ dễ thân thiết hơn nhiều...”

Cứ thế mỗi người một câu bàn ra tán vào, ai nấy đều hoàn toàn bỏ qua việc trước cái

tên Astro Boy còn có từ ‘Cánh tay sắt’ đi kèm. Do đó, đang buổi trời chiều nắng gắt, xe ca chở đội Ba đi bon bon trên đường, bị kịch bắt đầu xảy ra.

“Dừng xe!”

Trong lúc cả một đám người đang ngồi ngủ gà ngủ gật trên xe ca, âm thanh vang dội của quân giáo Dương đã phá vỡ sự yên lặng này giờ. Tiếp theo là tất cả mọi người bị anh ta lừa như lừa vịt xuống xe mà ngỡ ngàng chẳng hiểu gì cả.

Xuống xe xong, quân giáo Dương thì thâm to nhỏ gì đó với lái xe, bác lái xe hớn hờ gạt đầu lia lịa, rồi cười hỉ hả quay lại ghé lái xe, khởi động, nhấn ga. Chiếc xe ca cứ thế từ tốn lắc lư bỏ đi mất.

Cả đám sinh viên mắt nhắm mắt mở ngỡ ngàng nhìn phương tiện vận chuyển của mình từ từ biến mất khỏi tầm mắt, lúc này mới có người phản ứng.

Hả? Chuyện gì xảy ra thế này?

Chỉ thấy chung quanh đều là đồng ruộng bát ngát, trừ bỏ phía xa xa có vài nóc xóm thôn, còn chung quanh ngay cả đến cái bóng của bộ đội cũng không thấy đâu.

Không lẽ các nàng phải làm bộ đội dã chiến? Tiêu Thỏ còn đang toát mồ hôi lạnh, bỗng nghe thấy tiếng quân giáo Dương hò hét với giọng ‘thanh thoát’ của mình. “Các bạn sinh viên, giờ vị trí của chúng ta cách căn cứ huấn luyện tầm mười ki lô mét.”

“Cái gì, mười ki lô mét?” Mọi người lập tức vỡ oà, bàn tán sôi nổi.

“Mọi người trật tự nào! Để rèn luyện nghị lực và sức chịu đựng cho các bạn, đồng thời thể hiện sức chiến đấu dũng cảm của đội Ba chúng ta, mười ki lô mét còn lại này, chúng ta sẽ đi bộ nốt!”

“.....” Trong khoảnh khắc, toàn bộ đám sinh viên im lặng như tờ.

Quân giáo Dương, anh cũng độc ác quá lắm! T_____T

Trước mặt không có nhà, sau lưng không có xóm, quân giáo Dương chọn địa điểm này để xuống xe đi bộ quả thật vô cùng chuẩn xác, trừ đi bộ ra quả thật không còn cách nào khác, có không đi được cũng phải ráng bò lết mà đi!

Đáng thương cho hai mươi ba nữ sinh trong lớp, trên đầu nắng gắt chang chang, trên tay còn cầm hành lý cho một tháng, cứ như vậy lác lác đi bộ hết cả mười cây số. Mãi tới khi vào được căn cứ huấn luyện, đã thấy đội Bốn do quân giáo Lâm đã được sắp xếp ăn cơm chiều xong xuôi, giờ đang ở ngoài sân hóng gió...

Khoảnh khắc ấy, toàn bộ các nữ sinh của đội Ba lần đầu tiên trải nghiệm cái sự nhin vậy mà không phải vậy! Quân giáo Dương, anh chính là Astro Boy có Cánh tay sắt!

Cơm chiều hôm đó, cả bọn con gái đều hùng hục ăn như hổ đói, hoàn toàn không còn chút hình tượng thực nữ nào, khiến ngay cả di nấu bếp phụ trách chăm nuôi cũng thấy sợ hãi. “Trời ơi, các thiếu nữ bây giờ sức ăn khoẻ tới vậy sao?”

“Khỏe cái gì mà khỏe? Tất cả mới chỉ bắt đầu mà thôi!” Một di bếp lớn tuổi hơn đứng cạnh bữu môi, hiển nhiên là đã quá quen thuộc với cảnh này.

“Thế này còn không ăn khoẻ ư? Chị xem, mấy cô bé ai cũng ăn tới ba bốn bát cơm. Con gái em ở trường học mới ăn có hai bát cơm đã kêu no loạn lên rồi.”

“Đó là vì con em ở trường học. Còn ở khu huấn luyện này, ít nhất cũng phải ăn tới sáu bảy bát ấy chứ!”

“Sáu bảy bát? Chị nói thật hay đùa thế?”

“Em cứ chờ mà xem!”

Quả thật đúng như vậy, tới ngày thứ ba của đợt huấn luyện quân sự, cơm do bếp ăn chuẩn bị bắt đầu không đủ...

Chương 61

HỌC QUÂN SỰ LÀ NHƯ THẾ NÀY ĐÂY

Haizzzzz, mấy bạn heo nuôi trong chuồng của bộ đội pháo binh thành phố Z gần đây thật sự rất là đáng thương. Không những chất lượng thức ăn (thừa) rất không tốt, ba ngày cũng không ăn nổi mẩu thịt nào, mà thêm vào đó, lượng thức ăn cũng bị giảm thiểu không ít. Chả trách người phụ trách nhà bếp gần đây suốt ngày than ngán thở dài. “Đám sinh viên tới huấn luyện quân sự, làm heo cũng phải giảm béo theo.”

Tuy các bạn heo hoàn toàn vô tội, nhưng cũng chả có cách nào cả. Ai bảo đám sinh viên bình thường kén cá chọn canh, ăn thịt ăn cá đều chọn nạc bỏ mỡ. Kết quả là giờ chúng bị ép vào khuôn khổ nghiêm khắc của quân ngũ, đừng nói là ăn kiêng, giờ các đồng chí cứ thấy mẩu thịt bé xíu nào là hai mắt sáng loé xanh lè như sói đói gặp gà rừng vậy.

Mỗi lần nhìn thấy tình cảnh này, các chàng binh sĩ vốn rất chờ mong các bạn nữ sinh tươi tắn đến tập huấn chỉ thấy thất vọng nào nê. Hoá ra tưởng tượng với thực tế nó lại chênh lệch lớn tới như vậy!

Mà đối với các sinh viên đi tập quân sự này, tưởng tượng với thực tế lại càng chênh nhau tới phũ phàng, đặc biệt là đội Ba của lớp Tiêu Thỏ. Các nàng vốn còn tưởng anh quản giáo họ Dương với gương mặt búp bê dễ mến hẳn sẽ là người dễ tính, nào ngờ đâu chỉ vài ngày sau, bộ mặt ác độc của vị quản giáo này đã lộ ra hoàn toàn. Đội Bốn tập chạy ba vòng, đội Ba các nàng phải chạy sáu vòng. Đội Bốn đứng nghiêm một tiếng, các nàng phải đứng hai tiếng. Đội Bốn đứng nghiêm dưới tán cây, các nàng phải đứng dưới ánh nắng mặt trời... Cứ như thế, càng so sánh càng thấy phân biệt đối xử, dưới sự hành hạ cả về tâm lý lẫn thể xác như vậy, cuối cùng cũng có người hết chịu nổi.

Chiến sĩ đầu tiên gục ngã đầy vinh quang, chính là Nghê Nhĩ Tư.

Lúc ấy Tiêu Thỏ vốn đứng ngay cạnh cô, chỉ nghe bên tai vang lên một tiếng rên khê, giật mình quay lại đã thấy Nghê Nhĩ Tư đứng cạnh đã ngồi phịch xuống đất. Nàng vội vã bước qua đỡ cô bạn, lại thấy Nghê Nhĩ Tư dùng chút sức lực cuối cùng mà ngẩng đầu lên thều thào như trăng trời. “Chiến hữu, ta đi trước mi một bước...” Nói xong, hai mắt nhắm lại, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Đối với sự việc xảy ra, quản giáo Dương dường như đã thấy qua không ít, bèn thần nhiên chỉ vào Tiêu Thỏ mà nói. “Cô, đưa cô ta tới phòng y tế đi thôi.”

Sau đó, Tiêu Thỏ ôm lấy Nghê Nhĩ Tư, đi về phía phòng y tế dưới ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tị của mọi người trong đội.

Người đón hai cô ở phòng y tế là một ông bác sĩ già nua đeo kính lão. Ông ta kiểm tra

sơ sơ một chút liền kết luận. “Trúng gió, truyền nước biển là được.”

Lại nói, phòng y tế của bộ đội pháo binh quả thật vô cùng đơn giản, cả khu chỉ có mỗi một vị bác sĩ quân y, đến y tá cũng chẳng có mống nào. Tới khi ông bác sĩ già kia cầm hết đồng dụng cụ truyền nước tới, định tự mình thực hiện thao tác gắn kim truyền nước. Có điều tiếc là ông ta đã tầm sáu mươi tuổi có lẽ, mắt đã phải dùng kính lão, tìm ven tĩnh mạch không chuẩn tí nào, cầm kim chọc vào một phát, đầu kim lút vào trong, nhưng máu lại không hề chảy ra.

Ông bác sĩ già ngẩn người, vô cùng thản nhiên rút kim ra. “Tôi nhìn không rõ, để tôi chọc lại.”

Thế là dưới ánh mắt khiếp đảm của Thỏ Thỏ, ông ta chọc kim lần thứ hai trên mu bàn tay của Nghê Nhĩ Tư, lần này vẫn đâm không trúng, vừa đâm vào chỉ thấy Nghê Nhĩ Tư rên lên đau đớn, còn thì máu vẫn chẳng thấy đâu.

Ông bác sĩ đẩy đẩy cặp kính lão trên sống mũi. “Tôi lớn tuổi nên mắt có chút kém. Hai cô đừng lo lắng, để tôi châm lại...”

Đúng giờ phút đó, Tiêu Thỏ bỗng nhiên hiểu ra, có vẻ như những người bị cảm trúng gió vào đây không phải là được chữa khỏi, mà là bị châm nhiều quá nên khỏi.

Nghê Nhĩ Tư đáng thương thấy lưng bàn tay mình bị đâm qua đâm lại sắp lổ chỗ như bề mặt Mặt Trăng rồi, lại thêm đau đớn khó chịu nổi, bèn cất tiếng van xin yếu ớt. “Bác sĩ, cháu... cháu không cần truyền nữa... có được không...”

“Sao lại thế được?” Tính cố chấp của người già bắt đầu nổi lên, hừ, cô là ai mà muốn truyền thì truyền muốn thôi là thôi chứ? Định làm tôi mất mặt hử? Hừ, nhất định phải truyền nước!

Thế là, mũi kim lần thứ tư lại được cắm xuống...

“A....” Nghê Nhĩ Tư đành dùng hết sức lực còn lại túm chặt lấy bàn tay cầm kim của ông bác sĩ. “Bác... bác sĩ... Bác để cho bạn của cháu cầm kim truyền đi!”

“Sao lại thế được, các cô có phải y tá bác sĩ đâu?”

“Bác yên tâm, chúng cháu là sinh viên khoa Y tá mà!”

“Vậy sao...” Haizzz, chọc ven nhiều lần như vậy mà vẫn không được, vị bác sĩ khả kính cũng bắt đầu nóng ruột, nếu đã có đường lùi, tội gì... Thế là ông ta gật đầu, đưa cái kim trong tay cho Thỏ Thỏ. “Cô bé, vậy cô làm đi.”

Lần này, tới lượt Tiêu Thỏ ngẩn ra.

Các thao tác của y tá phải tới nửa học kỳ đầu của năm hai mới thực hành, giờ đừng nói

là cầm kim truyền tĩnh mạch, ngay đến cái kim nòng còn chưa bao giờ sờ tới, làm sao có thể cầm kim truyền cho Nghê Nhĩ Tư?

“Cháu không...”

“Thỏ Thỏ... Mi giúp ta đi mà!” Ánh mắt Nghê Nhĩ Tư nhìn nàng đầy van vỉ tội nghiệp.

Dưới ánh nhìn đáng thương đó, Tiêu Thỏ cũng đành nhận lấy cái kim.

Thật ra mà nói nàng cũng không phải chưa dự tiết thực hành nào. Học kỳ trước Hạ Mạt từng kéo nàng đi dự thính một tiết thực hành thao tác Y tá, tình cờ thế nào hôm đó lại chính là hướng dẫn cách cầm kim truyền tĩnh mạch cho bệnh nhân.

Tiêu Thỏ cầm kim, vừa cố nhớ lại các bước mà giáo viên hướng dẫn trong tiết học đó, vừa cẩn thận đem đầu kim khế đẩy vào. Vài giây trôi qua dài như mấy giờ đồng hồ, mãi tới khi nhìn thấy những giọt máu đầu tiên chảy ra từ đầu kia, nàng mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Khoảnh khắc này, trong lòng Thỏ Thỏ bỗng có một cảm giác không tả được. Một cảm giác thoải mãn tràn trề, vì đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được sâu sắc trách nhiệm nặng nề mà một y tá phải gánh vác.

Tối hôm đó, Tiêu Thỏ nằm trong chăn, thao thức nhớ lại lúc mình châm kim truyền cho Nghê Nhĩ Tư, mãi mà không thể bình tâm lại.

Không hiểu sao, bỗng nhiên nàng rất muốn tâm sự chia sẻ cảm giác này với người ấy, nhưng vừa thò tay xuống dưới gối, mới nhớ ra toàn bộ di động của sinh viên đã bị các quản giáo thu giữ từ ngày đầu tiên tới, lý do là trong thời gian tập quân sự không được phép dùng điện thoại.

Càng không có cách nào liên lạc với hắn, trái tim nàng càng nhức nhối, cảm giác cả người vô cùng bức rút. Đây là lần đầu tiên kể từ khi đi quân sự nàng nhớ Lăng Siêu đến điên cuồng tới thế, nhớ tiếng nói của hắn, nhớ vòng tay ấm áp của hắn, thậm chí vô cùng nhớ những nụ hôn trộm bất ngờ...

Thật sự, thật sự là rất nhớ...

Còn đang băng khuâng hoảng hốt, bỗng nàng cảm thấy có cái gì đó đang giật giật gối đầu của mình.

“Thỏ Thỏ! Thỏ Thỏ!” Là Đồng Đông Đông ngủ giường bên cạnh đang gọi nàng.

“Sao thế?” Tiêu Thỏ mơ màng hỏi lại.

Do quy định nghiêm khắc của quân đội, trong lúc ngủ không được nói chuyện, nên đề quản giáo phụ trách ký túc không phát hiện ra, Đồng Đông Đông nhanh chóng nhét cái gì đó phát sáng vào trong chăn của nàng.

Đây là... Tiêu Thỏ nhìn kỹ, đó là một chiếc di động, đang có cuộc gọi.

“Bà xã...”

Bên kia tổng truyền tới tiếng nói đã lâu không được nghe thấy. Giây phút này, Tiêu Thỏ bỗng dưng vô cùng muốn khóc. Cho dù nàng có thể chịu đựng khổ cực, nhưng dù sao cũng là một thân ba mẹ nuôi nấng nâng niu, cả ngày tập quân sự chịu bao mệt nhọc như thế khó mà tránh khỏi ảm ức trong lòng. Nhưng giờ đây chỉ cần nghe âm thanh bình thản của hắn từ trong ống nghe điện thoại truyền ra, nỗi bức xúc ảm ức đó như thể cuối cùng cũng tìm đến được điểm bình an để dựa dẫm. Bất kể tình huống có khó khăn như thế nào đi chăng nữa, chỉ cần có hắn ở bên, nàng sẽ có đủ kiên trì đủ dũng cảm để đối mặt.

“Dạ.” Tiêu Thỏ chui vào trong chăn, khe khẽ trả lời.

“Bà xã, anh nhớ em.” Cái câu uỷ mị như thế lại được thốt ra từ miệng hắn, nghe thế nào cũng không thấy uỷ mị.

Trong lòng Tiêu Thỏ nóng bừng lên. “Em cũng nhớ anh.”

Nói xong câu này, cả hai cùng im lặng thật lâu thật lâu, có lẽ là vì những điều muốn nói với nhau quả thật rất nhiều, nhưng tới lúc có thể nói với nhau, lại không biết nên mở miệng nói những gì.

Nhưng sự im lặng này hoàn toàn không khiến hai người khó chịu. Tiêu Thỏ áp di động vào tai, tưởng tượng ra dáng vẻ hắn ở đầu dây bên kia, trong mắt bỗng tràn đầy nét cười dịu dàng. Chỉ trong chớp mắt ấy, bỗng dưng nàng cảm thấy mình thật hạnh phúc, vì có một người con trai như vậy sẽ ở bên mình mãi mãi tới lúc già đi.

Có lẽ, sự cảm động bình thản nhẹ nhàng ấy mới chính là bản chất của hạnh phúc.

Do điều kiện hạn chế, hai người cũng không nói chuyện nhiều. Nhưng chỉ cần vài phút ngắn ngủi ấy, cũng đã đủ để khiến mọi mệt mỏi vất vả ban ngày của Tiêu Thỏ hoàn toàn tan biến, khiến nàng lại thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, những bài huấn luyện gian khổ vẫn đón chào các nàng như trước, dù là màn đứng nghiêm kéo dài đằng đẳng hay là phần cơm khó nuốt của nhà ăn, tất cả đều đủ để khiến cho mỗi cô cậu sinh viên tham gia đợt tập quân sự này kêu ca không ngớt.

Từ sau màn ngắt xiu trúng gió bi tráng của Nghê Nhĩ Tư, các nữ sinh trong lớp bắt đầu có xu thế ngắt xiu dây chuyền. Dĩ nhiên trong đó có không ít những kẻ đục nước béo cò theo đuôi giả vờ, nhưng quả thật thời tiết vô cùng nóng nực, lại thêm cường độ huấn luyện chỉ có tăng mà không giảm khiến cho chỉ vài ngày sau, đám đục nước béo cò giả vờ ngắt xiu cũng biết thành ngắt xiu thứ thiệt. Chờ tới khi thời gian tập huấn đã trôi qua được một nửa thì ngay cả đến vài nam sinh có sức khỏe tốt cũng bắt đầu không chịu nổi.

Mất thấy số người ‘vinh quang’ ngã xuống ngày càng nhiều hơn, ông thầy phụ trách đi theo đoàn sinh viên tới nơi tập huấn bắt đầu ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Nói gì thì nói, sinh viên cũng đâu phải là bộ đội thật sự kia chứ, làm sao có thể chịu nổi cường độ huấn luyện khủng khiếp như vậy được?

Vì thế, tới ngày thứ mười lăm ở nơi huấn luyện quân sự, thầy phụ trách liền thông báo ý kiến lãnh đạo trường. Lãnh đạo trường lại trao đổi cùng với bên doanh trại tập huấn, cuối cùng đưa ra quyết định cho đám sinh viên tội nghiệp kia được nghỉ ngơi hai ngày để hồi phục sức lực.

Vừa nghe nói được nghỉ, đám sinh viên đáng thương vốn tưởng như chỉ còn tí hơi tàn bỗng như thể hồi quang phản chiếu (*hiện tượng khoẻ lại khi hấp hối* =.), tên nào tên nấy vội vã đi thu dọn hành lý chuẩn bị về nhà, được ngủ ở nhà một đêm thôi cũng được. Nào ngờ các bạn vừa tới cửa doanh trại, lập tức bị ngăn cản bắt quay lại. Hoá ra, đợt nghỉ hai ngày này cũng chỉ là giả vờ, chỉ được nghỉ ngơi bên trong doanh trại, không được phép ra ngoài, càng không được phép gặp mặt gia đình bè bạn.

“Trời ơi là trời! Như thế này thì khác gì ngồi tù cơ chứ!” Đồng Đông Đông nắm chặt hai bàn tay, ngửa mặt lên trời gào lên bi phẫn, vẻ mặt vô cùng bi tráng.

Tâm trạng Tiêu Thỏ cũng chẳng khá hơn cô bạn mình là mấy. Nàng còn tưởng được nghỉ hai ngày thì có thể về trường gặp Lăng Siêu, nào ngờ được nghỉ cũng chẳng có cách nào gặp mặt hẳn. Cái cảm giác phũ phàng khi hi vọng bị dập tắt khiến trong lòng nàng không ngớt buồn bực.

Có điều ít ra các đồng chí bộ đội cũng chưa đến mức cạn kiệt nhân tính, ít nhất họ cũng đem trả di động cho mọi người. Thế là một đám nữ sinh có bạn trai thì cấp tốc gọi cho bạn trai than thở, không có bạn trai thì gọi điện cho cha mẹ, cô nào cô nấy vui đầu trong phòng, buồn lê bán táo bất kể chung quanh.

Tiêu Thỏ lấy di động, đầu tiên là gọi điện về nhà báo cho ba mẹ nàng tình hình vẫn ổn. Điện thoại vừa thông suốt, mẹ nàng liền vô cùng kích động. Trời ạ, cô con gái bảo bối nhà mình phải chịu thiệt chịu khổ ở doanh trại bộ đội, lại còn không được gọi điện về thăm người thân, sao lại có thể loại tập quân sự vô lý đùng đùng thế chứ? Có mà là lao động cải tạo tù nhân thì có!

Về phía ba nàng, dĩ nhiên trong lòng vô cùng thương con gái, nhưng thật ra vẫn thầm thở phào nhẹ nhõm. Rốt cục con gái ông không cần cả ngày quần quít bên thằng nhóc Lăng Siêu đáng ghét kia nữa, kể làm ba như ông cũng không cần cả ngày lo lắng con gái mình bị tên nhóc kia lưu manh sàm sỡ, rồi sinh ra một đứa cháu ngoại trong lúc chưa đâu vào đâu như thế này.

Ba nàng đang vô cùng cao hứng, ngoài miệng vẫn giả lả hỏi thăm. “Con gái ngoan, có phải con vừa nhận được di động là gọi điện ngay cho ba không vậy?”

“Vâng ạ, sao hở ba?”

Ba nàng nghe thấy câu trả lời đầy ưng ý, miệng toét ra cười tới mức không ngậm lại được. Ha ha ha, tên nhóc Lăng Siêu kia, nhà người mở to mắt ra mà xem, con gái ngoan của Tiêu Hải Sơn ta đây nghĩ tới ba mình đầu tiên, không phải nhóc con nhà người đâu! Ha ha ha...

Có điều ba nàng làm sao mà biết được, thật ra tối nào Tiêu Thỏ chả dùng điện thoại của Đồng Đông Đông liên lạc với Lăng Siêu.

Haizzzz, ông ba vợ đáng thương cứ thế mà tự hài lòng trong cái vỏ kén của mình, không hề hay biết.

Gọi điện cho ba mẹ xong xuôi, tới phiên gọi cho Lăng Siêu, Tiêu Thỏ vừa ấn nút gọi, bỗng nghe thấy có tiếng hô to ở bên ngoài. “Phát đồ dùng kia! Phát đồ ăn kia!”

Cùng lúc đó, Đồng Đông Đông cũng vui vẻ hào hứng vọt vào phòng. “Mặt trời hôm nay mọc đằng Tây rồi, trường mình tới khao quân!”

Cái gọi là khao quân, thật ra chính mà một cách uỷ đạo tinh thần sinh viên mà lãnh đạo trường đã mất cả đêm qua để thảo luận và chuẩn bị. Bởi vì đợt huấn luyện quân sự lần này thật sự là quá sức nghiêm khắc, không ít phụ huynh của sinh viên đã gọi điện phản đối, dĩ nhiên trong đó không thể thiếu một vài nhân vật tai to mặt lớn có quyền có tiền. Chỉ cần một trong số họ gọi một cú cho Cục trưởng Cục Giáo dục, ngài Cục trưởng đáng kính lại liên hệ với thầy hiệu trưởng, thầy hiệu trưởng lại gọi giáo viên phụ trách các kỳ huấn luyện quân sự tới gặp rồi mắng mỏ cho một trận nên thân.

Vị giáo viên phụ trách huấn luyện quân sự đáng thương kia, để có thể trấn an cấp trên, đành phải nghĩ ra biện pháp cải thiện tình hình. Nếu thời gian huấn luyện đã không thể thay đổi, thôi thì thay đổi về hình thức vậy. Thế là buổi trưa ngày nghỉ tập thứ nhất, trường học liền tổ chức mấy xe ‘khao quân’, chở tới doanh trại nào là hoa quả, thức ăn, thuốc men, thậm chí còn có đội ca múa văn nghệ của trường học nữa.

Nhìn thấy ba chiếc xe ‘khao quân’ chứa đầy ‘của ngon vật lạ’ cùng các nhân viên đi kèm từ từ lăn bánh vào doanh trại bộ đội pháo binh, ngay đến những sinh viên ngày thường nhõ nhõ lễ độ nhất giờ trong mắt cũng loé lên những tia sáng hưng phấn háo hức, không khác là mấy so với hình ảnh một bầy sói đói meo đang vây quanh ba tảng thịt béo nung núc.

Đáng thương cho vị lãnh đạo trường học, vốn còn tưởng khi xuống xe sẽ thấy một phong cảnh hoành tráng tung bừng với các sinh viên đáng yêu trong trường đứng vòng quanh rạng rỡ nhiệt liệt hoan hô. Nào ngờ một chân vừa bước khỏi xe, ngược mắt nhìn lên, đập vào mắt là một biển đầu người đông nghìn nghịt, gần liền với những gương mặt bị nắng nóng thiêu đốt thành đen xì, và những đôi mắt long lanh lập loè những ánh sáng xanh lè đói khát, còn có không ít tiếng nuốt nước bọt ừng ực nữa.

Chỉ có thể miêu tả bằng một từ: rợn tóc gáy!

Có điều đã lên tới chức lãnh đạo trường, dĩ nhiên là phải có can đảm và dũng khí chứ. Vài phút ngắn ngủi để làm quen với quang cảnh chung quanh qua đi, ngài hiệu trưởng khả kính bắt đầu bài diễn văn cực lực tuyên truyền về hành động khao quân tốt đẹp lần này nhằm nâng cao hình ảnh bản thân lẫn hình ảnh trường học toàn tâm toàn ý vì nhân dân phục vụ vì Đảng làm việc vì sinh viên quyết tâm. Có điều nói rất cả họng tới hơn nửa tiếng cũng vẫn không thấy nổi lên tiếng vỗ tay hoan nghênh nào. Đám nữ sinh thì dán mắt vào đồng hoa quả đồ ăn trên xe, còn đám nam sinh thì ai nấy nhìn chằm chằm như muốn nuốt chửng đội ca múa đứng phía sau ông ta.

Ngài hiệu trưởng khả kính rốt cục chịu hết nổi cảnh này, liền phát tay. “Giờ các đội mau tập hợp xếp hàng trật tự tới lĩnh hoa quả và đồ ăn thôi!”

“HU RA!!!”

Rốt cục tràng vỗ tay hoan hô ông ta chờ đợi từ lâu cũng bùng nổ, vang dội liên tục, khó mà dừng lại trong chốc lát.

Lĩnh xong hoa quả thức ăn các kiểu thì trời cũng đã sẩm tối. Ban lãnh đạo trường lại cùng với lãnh đạo doanh trại tổ chức một đêm văn nghệ nho nhỏ, diễn viên tham gia thì dĩ nhiên là đội ca múa văn nghệ ăn mặc mong manh kia rồi. Thế là ngay cả đám bộ đội binh lính từ mấy doanh trại khác quanh đó vốn không có suất tham gia cũng đều vội vã chạy tới để ngắm nghía các em gái xinh tươi.

Tiêu Thỏ nghe thấy một đám binh nhất binh nhì bên kia vừa chỉ trỏ vừa ô vớ a, lại còn dùng giọng vô cùng ngạc nhiên như thể thấy người ngoài hành tinh thốt: “Ôi chao, là con gái nha! Thật sự là con gái nha!” Lập tức nàng cảm thấy trên đầu có một đàn quạ bay bay bay...

Chờ các em gái xinh tươi ở đội ca múa biểu diễn xong xuôi, các đội sinh viên tập huấn bắt đầu thi hát hò với nhau, đội Ba của các nàng thi với đội Bốn, cả đội đều phải tham gia không chừa một ai, từ anh quân giáo tới em sinh viên nhút nhát. Càng lúc không khí càng vui vẻ ngất trời, có người không nhịn nổi đứng lên hát một bài, rồi một loạt người đứng lên hát vài bài, khiêu vũ nhảy nhót loạn xạ, rồi lại có một nữ sinh thân hình nóng bỏng lên nhảy thoát y nữa chứ, thế là không khí lại càng HIGH tới cực điểm.

Tinh thần bay cao, ngọn lửa bốc cao, nhảy nhót điên cuồng, chiếu rọi khiến những gương mặt tươi cười của mỗi cô cậu sinh viên càng thêm sáng lạng.

Đêm ấy, Tiêu Thỏ lần đầu tiên cảm nhận được sức cuốn hút của tập thể này. Hoá ra cô sinh viên thường ngày vô cùng dịu dàng văn nhã, giờ lại có thể nhảy những động tác nóng bỏng kinh người. Hoá ra, hai cô bé trong lớp suốt ngày cãi cọ với nhau không biết đã hoà thuận với nhau từ lúc nào, giờ lại cùng nhau hát bài ‘Không muốn trưởng thành’. Hoá ra anh chàng quân giáo họ Dương ngày thường nghiêm khắc là thế, giờ cất tiếng hát lên lại... ngang phè phè chả ra giọng gì cả... Rất rất nhiều những chuyện vốn mọi người khó mà tưởng tượng được, hoá ra trong đêm hôm đó đều trở nên tự nhiên vô cùng dễ dàng chấp nhận.

Toàn bộ những vất vả, những giọt mồ hôi, những sự mệt mỏi trong nửa tháng qua, cuối cùng cũng hoàn toàn tan biến trên những gương mặt tươi cười hồn nhiên. Mãi cho tới rất lâu về sau này, khi các sinh viên của ngày hôm nay đã bước vào cuộc sống thật khắc nghiệt bên ngoài, có lẽ họ sẽ hoàn toàn quên đi sự vất vả cực nhọc của một tháng tập quân sự ấy, nhưng sẽ không ai quên được không khí của đêm hôm nay, vui vẻ, rạng rỡ, sáng lạng khiến người ta không mở mắt ra được.

Chương 62

MỘT THÁNG, CUỐI CÙNG CŨNG ĐƯỢC GẶP ANH!

Có lẽ là do ảnh hưởng của đêm hội lửa trại ấy, nửa cuối của kỳ tập quân sự bỗng trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Tuy là vẫn có những bạn không đứng nghiêm nổi, có những bạn bước đều không xong, lại có bạn không chạy nổi mấy vòng quanh sân, nhưng trong lòng các bạn sinh viên ai nấy đều không còn ôm oán hận như trước. Thậm chí đối mặt với vị quản giáo họ Dương đầy nghiêm khắc, trong đầu mọi người đều chỉ nhớ tới lúc anh ta hát bài gì đó ngang phè như vịt bầu.

Có đôi khi, làm việc gì cũng phải dựa vào cảm xúc mới làm được. Trong lòng vui vẻ, có khổ có mệt mấy đi nữa cùng lắm cũng chỉ là một chút trải qua nhỏ nhoi.

Chớp mắt một cái, kỳ huấn luyện quân sự cuối cùng cũng kết thúc.

Trên đời vốn có một từ: Kỳ Tích. Khi đến doanh trại lần đầu tiên, đám sinh viên kia ai nấy đều vô cùng bất mãn khó chịu, ấy vậy mà lúc rời đi mọi người đều lưu luyến khó rời, thậm chí có mấy cô bé nữ sinh ôm chặt lấy các anh quản giáo, sống chết không buông, miệng không ngớt kêu không muốn về nhà.

Quản giáo Dương giờ lại khôi phục lại vẻ mặt baby bầu bĩnh, vừa đỏ bừng hai má vừa cố gắng gỡ tay áo mình ra khỏi mấy ngón tay đám nữ sinh. Có điều, ai cũng thấy được trên mặt anh có không ít lưu luyến, tròng mắt cũng đỏ ửng lên buồn bã.

Quản giáo Lâm của đội Bốn thì đã sớm khóc luo ra rầm rĩ. Hãy tưởng tượng mà xem, một người đàn ông cường tráng cao một mét tám mươi phân, đứng giữa đám học sinh khóc oa oa nức nở, dáng vẻ sẽ khiến người khác sững sờ kinh ngạc tới mức nào. Có điều, mọi người chung quanh không ai cười anh ta nổi, ngược lại ai nấy đều im lặng cúi đầu gạt nước mắt.

Ông bác sĩ quân y ở phòng y tế cũng tới tiễn các bạn sinh viên, nắm chặt lấy một bàn tay từng bị mình đâm đâm chọc chọc kim truyền không biết bao nhiêu lần giờ vẫn còn vết xanh tím, hai mắt đỏ bừng rơi lệ mà dặn dò. “Các cháu, lần sau nhớ lại đến chơi nhé!”

Kẻ bị hại kia lại một lần nữa nức nở. “Vâng, có điều lần sau sẽ không cần lại châm kim truyền nước biển nữa!”

Quang cảnh này, khỏi nói cũng biết khiến người khác cảm động tới mức nào. Không khí tràn đầy bồi hồi không nở, mãi cho tới khi đoàn xe ca tới đón các sinh viên đi về. Từng người từng người lũ lượt lên xe, thấy xe khởi động rời đi, ngoảnh lại sau nhìn mãi cho tới khi doanh trại pháo binh ngày càng xa càng nhỏ, cho tới khi quang cảnh phía sau hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

Mọi người vẫn lưu luyến không nỡ mà quay người lại, định quay sang các bạn cùng học để an ủi lẫn nhau, ai dè vừa ngược mắt nhìn, ai nấy đều ngậm cả người.

Bà nó chứ! Sao lại đen xì hết thế này? (Sắc =)))

Thương cảm quyền luyến cũng vẫn còn đó, nhưng cái sự quan trọng hơn là làn da trắng trẻo nõn nà của các cô gái giờ bị phơi nắng đen xì, đảm bảo sẽ phải mất tới vài tháng tắm trắng thoa kem bôi bỏ lại. Và thế là, không khí buồn thương nào nề này giờ trong xe hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại một tràng gào rú kinh người.

“Trời ơi là trời! Mặt của tôi, làm sao còn mặt mũi nhìn ai cơ chứ!”

T _____ T

Tiêu Thỏ tuy cũng bị nắng đốt đen da, có điều so với Đồng Đông Đông, tính ra cũng vẫn chỉ là suối nhỏ so cùng biển lớn.

Bạn Đồng Đông Đông tội nghiệp, vì lo ánh nắng quá gắt khiến ảnh hưởng tới sắc đẹp mà đã chuẩn bị trước một cặp kính đổi màu đặc biệt, chỉ cần nắng to thì sẽ hoá thành kính râm, quản giáo có phê bình thì bạn trả lời đó là kính cận có màu. Kết quả, dĩ nhiên phần chung quanh mắt có kính che vẫn trắng nõn nà, nhưng phần còn lại của khuôn mặt thì...

Xét cho cùng, hiệu quả thị giác vô cùng... ờ... đặc biệt.

Tiêu Thỏ cho vàng cũng không dám cười, cuối cùng đến khi không nín nổi nữa mới thốt một câu. « Đông Đông, ta thấy mi ngay cả đến phơi nắng cháy da cũng chọn cách vô cùng nghệ thuật... »

Mặt Đồng Đông Đông lập tức nhăn nhó. “Mi... mi còn nợ ta tiền điện thoại một tháng qua!”

“Đông Đông, mi còn tính toán cái gì? Gói cước của mi hai nghìn phút, có bao giờ mi gọi hết đâu, chi bằng để Thỏ Thỏ với ta giúp mi giải quyết!” Nghê Nhĩ Tư ngồi cạnh bèn đổ thêm dầu vào lửa.

Thế là Đồng Đông lại quay khuôn mặt ngược với gấu trúc (*gấu trúc mặt trắng mắt đen, còn Đông Đông mặt đen mắt trắng!*) sang trừng Nghê Nhĩ Tư gào lên. “Thỏ Thỏ gọi điện cho Lăng Siêu nghe còn hợp lý, mi hà cớ gì cứ cuỗm điện thoại của ta kia chứ? Mi có biết ta vất vả bao nhiêu mới giấu được di động đi hay không?”

“Xì, thềm vào! Mi giấu di động vào cùng với áo lót thôi mà, có gì mà khoe mới khoe?”

Tiêu Thỏ lập tức bị hai cô bạn trước mặt khiến cho đứng hình.

Hạ Mạt ngồi cạnh đó lẳng lặng không nói gì, lôi di động trong túi ra gửi tin nhắn.

Thế là Nghê Nhĩ Tư lại có đề tài mới, chỉ thẳng vào Hạ Mạt mà kể lể. “Mi nhìn Tiêu Hạ mà xem, con bé có dùng áo lót gói di động đâu cơ chứ, mà vẫn qua được một tháng đó thôi!”

Hoá ra giấu di động dùng lén không chỉ có mỗi Đồng Đông Đông. Tiêu Thỏ bỗng dưng cảm thấy mình ngoan ngoãn để người ta tịch thu di động là một việc rất ngốc, vô cùng ngốc!

Bỗng Hạ Mạt buông một câu tỉnh bơ. “Ta giấu di động cùng với quần lót.”

Thế là bạn trẻ Nghê Nhĩ Tư một tháng qua mượn di động của Hạ Mạt không ít lần giờ chỉ còn biết câm nín...

Một trận náo nhiệt cuối cùng cũng qua, trong xe lại trở lại tĩnh lặng như trước. Dù sao tất cả mọi người cũng đã vất vả một tháng qua rồi, tâm trạng có xúc động tới đâu cũng khó mà chống đỡ nổi một cơ thể mệt mỏi. Chỉ trong chốc lát, cả xe đều gật gù gật gù ngủ quên.

Tiêu Thỏ cũng mệt chết đi được, cả người lắc lư theo nhịp rung của xe, hai mi mắt cũng ngày càng nặng nề, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

Chẳng biết bao lâu sau, bỗng nàng có cảm giác ai đó đang vỗ vỗ lên mặt mình. “Thỏ Thỏ, dậy thôi! Tới nơi rồi!” Gương mặt Nghê Nhĩ Tư gần sát mặt nàng, to bụi tổ chẳng khiến Tiêu Thỏ lập tức bừng tỉnh. Có điều nàng ngủ rất say, nên đầu còn đang mơ màng choáng váng, nên cũng vẫn lơ đã lơ đã đi theo mọi người xuống khỏi xe.

Chờ cạnh cửa xe đã có không ít người nhà của sinh viên. Khoa y tá các nàng chủ yếu là con gái, nên dĩ nhiên người thân bạn trai tới đón cũng nhiều. Cứ một cô gái xuống xe là lại có một nam sinh bật người chạy lại ân cần đón lấy túi hành lý, rồi hai người nhìn nhau cười, không gian toả ra một hương vị hạnh phúc khó tả thành lời.

Mắt nhìn thấy cảnh tượng như thế, lòng Tiêu Thỏ bỗng có chút nóng lên, tim cũng vội vã đập mạnh.

Có khi nào... hần cũng ở trong số những người tới đón không?

Tuy nàng biết giờ Lăng Siêu hần là còn đang giờ làm việc, mà trước khi về nàng còn dặn dò hần không cần tới đón, nhưng giờ đứng chờ vợ giữa công trường thế này, bỗng trong lòng nàng có một chút mong chờ nảy lên. Nàng vươn cổ ngóng nhìn chung quanh, quả thật muốn tìm thấy gương mặt khiến mình nhớ nhung suốt một tháng vừa qua.

Cùng dáng vẻ mong ngóng như Tiêu Thỏ còn có Nghê Nhĩ Tư vốn đi sát phía sau nàng, cũng ngóng chung quanh như thể đang kiểm tìm ai đó.

Cứ như vậy, các cô gái có người thân bạn trai đến đón, ai nấy đều đã tay trong tay mắt nhìn trong mắt tình nồng ý đượm ra về, đám không có bạn trai tới đón thì cũng đã bỏ đi gần hết, chỉ còn lại vài người đứng ở bãi xe, trong đó có bốn nàng.

Tiêu Thỏ không nhìn nổi bèn thẳm mắng mình một câu: Hừ, mình làm mình chịu, ai bảo mi kêu hấn không cần tới đốn, giờ đứng đây thất vọng làm gì chứ? Quả thật là hết nói mà!

Trong lòng tuy cứng rắn như vậy, nhưng sâu thẳm tận đáy lòng nàng vẫn không nén được nỗi tủi thân, bèn thẳm thở dài quay sang Đồng Đông Đông. “Ngộ Không nhà mi đâu rồi?”

“Anh ta vừa về trường đã phải thi lại, năm nay anh ta có ba môn chưa qua!” Thấy vẻ mặt khinh bỉ của Tiêu Thỏ, nàng ta không quên bổ thêm một câu. “Hừ, anh ta còn đỡ hơn Bát Giới, Bát Giới có tận bốn môn phải thi lại kìa!”

Thế là hai bạn Tôn Thế Ba và Chu Văn Vũ đang ngồi trong phòng thi bỗng hắt xì một cái rõ to cùng một lúc, liền quay sang nhìn nhau.

Thầy giám thị lập tức gõ bàn nghiêm giọng. “Không được trao đổi bài bằng mắt! Hai cậu có muốn qua môn này không hả?”

Bọn Ngộ Không không tới, thế nên phòng các nàng bốn người hoàn toàn không có ai giúp, đành phải tự thân vận động vác hành lý về ký túc thôi. Đúng lúc đó, có một bóng người từ xa tiến lại, dáng vẻ có chút quen quen.

Tiêu Thỏ nhìn kỹ, hoá ra là Hội trưởng Hội Sinh viên đã lâu không gặp, Triệu Thần Cương đi về phía bọn họ, cả người mặc đồ tây màu đen nghiêm chỉnh. Nói cũng lạ, bình thường anh ta toàn mặc quần áo thể thao, đi đường thì lắc qua lắc lại đảo qua đảo lại như kiểu đứng còn không vững. Thế mà hôm nay bỗng dưng lại mặc áo sơ mi quần âu đàng hoàng, đi đứng nghiêm chỉnh vững vàng, thật sự có dáng dấp của Hội trưởng Hội sinh viên nha.

Tiêu Thỏ còn đang ngạc nhiên, Triệu Thần Cương đã tới trước mặt các nàng, vươn tay đón lấy hành lý của một trong số họ.

Mọi người sững sờ ba giây, ánh mắt hoàn toàn tập trung vào túi xách anh ta đang cầm trên tay, sau đó dần dần chuyển ánh mắt hướng lên trên, về phía gương mặt giờ đang đỏ bừng lên xấu hổ của... Nghê Nhĩ Tư.

“Má ơi! Hai người... hai người... ấy ấy với nhau từ lúc nào thế hả?” Đồng Đông Đông hầu như là hét toáng lên, khiến người đi đường chung quanh không thể không quay sang nhìn.

“Mi vặn bót volume một tí đi được không, cái gì mà ấy ấy với nhau? Bọn ta là quang minh chính đại, tự do luyện ái có được không hả?” Nghê Nhĩ Tư mặt đỏ như cà chua chín lập tức lên tiếng bào chữa, có điều giọng cô bé hoàn toàn không hề có chút khí thế mạnh mẽ nào, mà nghe giống như một cô thiếu nữ e lệ xấu hổ hơn.

Vẻ mặt vốn kiêu căng ngạo mạn của Triệu Thần Cương giờ cũng hơi hơi hồng lên. Trông hai người thật sự giống một đôi tình nhân đang mặn nồng, đừng nói là người ngoài sáng suốt, đến người ngốc dùng đầu ngón chân cũng có thể nhìn ra.

Đoạn gian tình này tới vô cùng đột ngột, khiến cả Tiêu Thỏ cũng vô cùng kinh ngạc. “Hai người, hai người đến với nhau từ lúc nào thế hả? Sao ở Hội Sinh viên mà ta cũng hoàn toàn không biết tí gì thế?” Chuyện động trời như vậy mà cái đám chuyên buôn lê bán táo ở Hội Sinh viên còn không thấy nhắc đến, thật sự hai bạn này rất có khả năng giữ bí mật nha.

“Thật ra... là mới tháng này...” Nghe Nhĩ Tư rót cục cũng trả lời vào đúng câu hỏi.

“Tháng này?” Đông Đông tò mò hỏi. “Tháng này không phải chúng ta đi tập quân sự sao? Đừng bảo hai người các mi gặp gỡ trong mộng rồi hẹn hò cả đời chứ?”

“Không phải!” Mặt Nghe Nhĩ Tư lại đỏ rực lần nữa. “Bọn ta... chỉ là... gọi điện thoại tâm sự...”

Tiêu Thỏ cuối cùng cũng hiểu vì sao lúc ở trên xe Đông Đông Đông vẫn than thở Nghe Nhĩ Tư toàn cướp điện thoại của mình, hoá ra hai kẻ này đã sớm ước định gian tình từ lâu.

Bên này Nghe Nhĩ Tư còn chưa bị tra hỏi xong xuôi, bên kia đã vọng tới tiếng Ngô Không hò hét. “Đông Đông, lão Tôn ta tới đây!”

Tôn Thế Ba vừa làm xong bài thi cuối cùng đã chạy tốt ra đây đón bạn gái, phía sau dĩ nhiên không thể thiếu Bát Giới hì hục chạy theo vừa thở vừa gào. “Đại sư huynh, chờ đệ với!”

Dáng vẻ hai người khiến người khác rất muốn ôm đầu ảo não.

Ảo não thì ảo não, nhưng chí ít là có thêm hai người nữa có thể cầm hành lý hộ nha. Ngô Không dĩ nhiên không cần phải nói, thò tay đón lấy hành lý trên tay Đông Đông. Bát Giới hỗn hạo hỗn hạo chạy tới, định đỡ lấy hành lý trên tay Tiêu Thỏ, ai dè bị Ngô Không trưng mắt quát lớn. “Tên kia, mi muốn làm phản hả? Dám cầm túi của sư mẫu sao?” Ý tại ngôn ngoại, nghĩa là túi của sư mẫu, chắc chắn chỉ có sư phụ mới có thể cầm nha.

Bát Giới cười gượng, biết điều biết khôn quay sang đỡ túi hộ Hạ Mạt, còn làm bộ lấy lòng hỏi han. “Sư muội, để anh cầm túi hộ em.”

Kết quả bị Hạ Mạt ngẩng lên trưng mắt một cái sững sờ, ánh mắt cô nhìn anh không khác gì bác sĩ nhìn bệnh nhân trên bàn mổ.

Bát Giới kinh hãi, bàn tay đang thò ra liền cứng đờ giữa không trung, cầm lấy túi cũng dờ, mà không cầm lấy túi cũng dờ. Luống cuống một lúc, Hạ Mạt bỗng gầm gừ. “Rót cục anh có cầm hộ không thì bảo?”

“Cầm, cầm chứ!” Bát Giới toát mồ hôi hột, vội vã cầm lấy túi xách của cô.

Bỗng dưng, tình huống thay đổi rõ rệt, cả đám chỉ còn mỗi Tiêu Thỏ là không có ai cầm hành lý giúp. Tuy là nàng cũng chẳng để ý gì, nhưng vẫn cảm thấy có chút là lạ.

Bát Giới nghĩ nghĩ, có chút xấu hổ, nên lại vươn nốt tay kia ra. “Sư mẫu, anh còn tay, để

anh cầm giúp em!” Cầm hộ hai cô gái kia mà, sư phụ sẽ không vì thế mà ăn dấm chua với mình chứ?

“Không sao, túi em cũng nhẹ thôi.” Tiêu Thỏ cười cười, khéo léo chối từ ý tốt.

“Đúng đúng! Sư mẫu là cao thủ võ lâm, cần quái gì cái đầu heo nhà cậu giúp chứ? Đi thôi đi thôi!”

Thế là một đám người nối đuôi nhau tiến về phía ký túc xá.

Tới cửa toà nhà, di động của Tiêu Thỏ bỗng vang lên. Nàng hét tay để cầm, đành phải để túi xách xuống đất, nói với mọi người. “Mọi người đi trước đi, ta sẽ lên sau.”

Dù gì cũng tới nơi rồi nên mọi người cũng không cần chờ nàng, cứ thế lên lầu trước.

Tiêu Thỏ vất vả lắm mới lôi được điện thoại trong túi ra, là Lăng Siêu gọi nàng.

“A lô?” Nàng tiếp điện thoại.

“Bà xã, quay lại đằng sau đi.”

“Hả?” Bỗng dung đầu óc nàng trống rỗng, không biết phản ứng ra sao, tay cầm di động lơ đãng đứng yên tại chỗ. Mãi tới khi nhận ra được rất có thể Lăng Siêu đang đứng sau lưng nàng, trái tim trong lồng ngực bỗng đập rộn lên mạnh mẽ.

Một tháng, đã một tháng rồi... cuối cùng... cũng có thể gặp anh!

Chương 63

ANH MUA XE

Có đôi khi, niềm hạnh phúc ào tới quá đột ngột sẽ khiến cho người ta có một cảm giác không thật, khiến người ta thật sự sợ hãi chỉ cần xoay người một cái là hạnh phúc sẽ biến mất.

Bàn tay cầm điện thoại của Tiêu Thỏ từ từ buông xuống. Nàng hít một hơi lấy hết tất cả dũng cảm của mình, chậm chậm quay người lại. Tới khi ánh mắt có thể nhìn thấy phía sau, gương mặt tuần tú của Lăng Siêu đã hoàn toàn thu hút ánh nhìn của nàng.

Hắn nghiêng người dựa vào một chiếc xe Volkswagen màu lam thẫm, trên người vẫn ăn mặc một cách bình thường, áo sơ mi với quần bò, nhưng lại rõ ràng khác biệt với những người qua lại trên đường, như thể có một ma lực độc đáo nào đó khiến người khác nhìn vào không khỏi lóa mắt. Khóe miệng hắn nhếch lên thành một nụ cười, nụ cười dịu dàng chỉ dành riêng cho nàng.

Không hiểu vì sao, trái tim vừa rồi vốn rộn rã chỉ muốn vọt ra khỏi lồng ngực giờ trở nên yên lặng bình thản. Tiêu Thỏ sững người nhìn hắn, không biết thời gian trôi bao lâu, cuối cùng mới khẽ mỉm cười, nhanh chóng chạy về phía hắn.

Giữa đám đông ban ngày ban mặt, Tiêu Thỏ vốn then thùng là thế mà vẫn nhào thẳng vào lòng Lăng Siêu ôm hắn một cái thật chặt. Kẻ nào đó không ngờ cô nàng kia lại nhiệt tình tới thế, không chuẩn bị tinh thần đứng không vững lập tức bị đẩy về sau vài bước. Có điều hắn cũng phản ứng rất nhanh, ôm trả lại nàng nhiệt tình không kém.

Sắc trời tối dần, trên con đường mòn nhỏ trong sân trường, một loạt đèn đường bỗng đồng loạt bật sáng không báo trước. Khoảnh khắc ấy, bỗng trên mặt đất hiện lên bóng dáng hai người hòa lẫn vào nhau. Trong nháy mắt, thời gian như ngừng hẳn lại, hết thảy chung quanh đều nhòa đi làm nền, còn thì chỉ có loạt đèn đường dài tắp cùng đôi nam nữ đứng dưới trở nên hoàn toàn nổi bật.

Người con gái áo đỏ rực như ánh lửa, người con trai áo trắng thư sinh thanh nhã, hai người ôm chặt lẫn nhau, không khác gì một bức tranh màu sắc rõ ràng mà ấm áp.

Mãi thật lâu, Tiêu Thỏ mới hồi phục tinh thần từ cái ôm quyến luyến không rời này. Có thể nói trong khoảnh khắc vừa rồi ôm nhau, thậm chí nàng đã nghĩ nếu ngày mai là tận thế, có thể ôm hắn như vậy, chờ đợi cái chết cũng là một điều hạnh phúc lớn lao.

Dương nhiên, cuộc sống của nàng làm sao có thể oanh liệt như phim hành động Mỹ thế được. Giờ nàng chỉ cần có hắn bên cạnh là đủ rồi.

“Em còn tưởng anh sẽ không đến...” Nàng kéo bàn tay hắn nắm thật chặt không muốn

buông ra.

Hắn nhướn mi mắt lên. “Sao anh có thể không đến được?”

Biết mà, hắn làm sao có thể bỏ mặc mình cơ chứ? Tiêu Thỏ chợt cảm thấy âm áp tràn đầy cõi lòng. Bao nhiêu lời muốn nói cùng hắn suốt một tháng qua giờ bỗng trào ra khỏi miệng, thật sự là muốn chia sẻ cùng hắn.

Cứ như vậy tay nắm tay, mắt chìm trong mắt, trò chuyện hồi lâu mặc kệ người qua đường dòm ngó, Lăng Siêu đột nhiên hỏi. “Em đói chưa?”

May mà hắn nhắc nàng nhớ. Tiêu Thỏ sờ sờ bụng, hình như có chút đói, thế là lại tự nhiên nhớ tới chuyện ăn uống cả tháng qua. “Ai da, anh biết không, đồ ăn ở doanh trại thật sự là chán chết...” Chỉ cần ở bên hắn, nàng như là tìm không hết chuyện để kể vậy.

Nàng còn định nói tiếp, Lăng Siêu đã kéo cổ tay nàng. “Đi, chúng ta đi ăn cơm trước đã.”

Không chờ Tiêu Thỏ hỏi hắn đi đâu ăn, Lăng Siêu đã quay lưng lại mở cửa chiếc xe đang dựa lưng vào rồi đẩy thẳng Tiêu Thỏ vào trong, sau đó quay ra xách hết hành lý của nàng lại nhét vào trong cốp.

Tiêu Thỏ ngồi trong xe, trong lòng mơ hồ cảm thấy có cái gì đó là lạ nha. Chờ tới khi nàng nhận ra vấn đề nằm ở chỗ nàng đang ngồi trong XE, Lăng Siêu đã cất hành lý gọn gàng xong xuôi, mở cửa xe bên kia cúi đầu chui vào. (*Haizzz, ai cũng như em này thì bị sói bắt cóc ăn thịt còn ngu ngơ hỏi ơ anh là sói à thì chết! =))=)))*)

Nhìn thấy hắn chui vào xe xong, việc đầu tiên là quan tâm quay sang kéo dây an toàn cài cẩn thận cho mình, lại còn không quên chỉnh độ nghiêng của lưng ghế cho mình thoải mái, Tiêu Thỏ nhin hết nổi bèn hỏi. “Xe này... anh mượn ai à?”

“Là anh mua.”

“À há...”

Ba giây im lặng trôi qua, bỗng trong xe phát ra tiếng hét kinh ngạc của Tiêu Thỏ. “Cái gì cơ? Anh mua xe!”

Lúc chia tay cách đây một tháng, hắn vẫn còn dùng chiếc xe ‘căng hải’, còn đi làm hàng ngày phải đi xe bus kia mà. Không ngờ mình mới bỏ tới chỗ đồng không mông quạnh chó ăn đá gà ăn sỏi kia có một tháng, lúc về Lăng đại công tử đã gia nhập hàng ngũ tư sản đi lại bằng ô tô rồi. Haizzzz, quả thật thương tâm mà.

Mất một lúc lâu Tiêu Thỏ mới tiêu hóa nỗi sự thật này, còn Lăng Siêu thì đã khởi động xe, cho xe chậm rãi đi dọc con đường sân trường rồi ra khỏi cổng trường, rồi tiếp tục đi bằng tốc độ bình thường.

Thấy hần vô cùng thoải mái tự nhiên lái xe, trong lòng Tiêu Thỏ không tránh khỏi có chút nghi hoặc. “Anh mua lúc nào, sao em không biết?” (*Đúng giọng quản lý tài chính của hiền thê gương mẫu*)

“Sáng nay.”

Câu trả lời thốt lên một cách thần nhiên khiến cảm Tiêu Thỏ muốn rớt xuống đất. Đại ca à, anh thật làm việc thật là rất hiệu quả nha!

Có điều bình tĩnh lại, nàng vẫn cảm thấy có chút không cam lòng. “Sao anh không báo với em một tiếng...” Mua xe là việc lớn như vậy, thế mà hần lại dám không nói với mình tiếng nào, dù gì đi nữa nàng vẫn là bạn gái hần kia mà?

“Không kịp nói, vì đằng nào em cũng sắp về.” Về mặt hần vẫn tỉnh bơ.

Khoan đã! Tiêu Thỏ bỗng mơ hồ cảm thấy có cái gì đó không đúng lắm. “Tôi qua chúng ta còn nói chuyện điện thoại kia mà. Không phải sáng nay tự dưng anh nổi hứng lên chạy đi mua xe chứ...”

Lăng Siêu vẫn rất tập trung vào việc lái xe, chỉ ậm ừ thuận mồm trả lời. “Gần gần như thế.”

“.....” Tiêu Thỏ bỗng nhiên bị thương phát hiện ra, mình thật sự không theo kịp nổi lối suy nghĩ bất thường của kẻ nào đó.

Một lát sau, xe dừng lại trước cửa một nhà hàng đồ ăn Nhật. Lăng Siêu bảo Tiêu Thỏ xuống cửa nhà hàng để mình vào ga ra đỗ xe.

Tiêu Thỏ nhìn ra ngoài cửa xe, cảm thấy có chút không ổn, bèn thò tay sang kéo kéo tay áo hần. “Chỗ này sang trọng quá, hay chúng ta đi chỗ khác ăn vậy?” Giá đồ ăn ở nhà hàng Nhật thường khá cao. Lăng Siêu lại vừa mua xe, nàng rất ngại nếu hần lại phải tiêu pha rộng rãi.

Kết quả là Lăng đại công tử quay sang nhìn nàng, trả lời một câu vẫn vô cùng tỉnh bơ. “Chỗ này tiện đỗ xe.”

Trong khoảnh khắc, Tiêu Thỏ bỗng tỉnh ngộ, hóa ra hai người bọn họ đã thật sự bước vào hàng ngũ những người có ô tô, giờ phải tiêu tiền hợp với thân phận mới này.

Đỗ xe xong, Tiêu Thỏ cũng đã chờ ở cửa nhà hàng được một chốc. Lăng Siêu bước ra khỏi ga ra, thấy cho nàng một chiếc chìa khóa xe. “Anh không có túi, em cầm giúp anh.”

Tiêu Thỏ cầm chìa khóa xe, bỗng cảm thấy bàn tay cầm khóa chột như nặng ngàn cân. Má ơi! Quả nhiên nàng vẫn chưa thể nào làm quen với sự thật là mình đã từ phó thường dân giai cấp vô sản lên đời thành người có xe có của được.

Tuy giá tiền khá cao, nhưng vào nhà hàng thấy quả thật không tồi, từng bàn từng bàn được quây lại thành từng góc nhỏ, vừa bước vào là cảm giác toàn bộ tiếng ồn đều bị bỏ lại bên ngoài. Chỉ trong chốc lát, đồ ăn được gọi đều đã được bung lên. Đồ ăn của Nhật đều được trình bày vô cùng tinh tế và bắt mắt, một mâm thức ăn họ gọi tràn đầy màu sắc khiến người nhìn thôi cũng đã ứa nước bọt thèm thuồng.

Một mâm lươn nướng được mang lên, lươn nướng vừa chín tới được rưới một lớp nước sốt sền sệt, còn đang tỏa khói thơm nghi ngút. Tiêu Thỏ cầm lấy đũa gắp một miếng đưa vào miệng, thỏa mãn nhai nuốt thưởng thức mà vẫn không quên phát ra một tiếng cảm thán từ đáy lòng. “Haizzz, một miếng này chính là tám đồng ba hào rưỡi nha...”

Lăng Siêu đang uống trà tí nữa thì bị nghẹn sặc, hắt quay sang nàng nhìn một cách thâm thúy. “Bà xã, anh phát hiện càng ngày em càng biết tiết kiệm tiền nhà.”

“Đó là vì anh là đồ phung phí tiền nhà chứ sao!” Nàng vừa dứt câu lập tức thấy hối hận. Cái gì mà tiết kiệm với chả phung phí tiền nhà chứ, nàng còn chưa gả cho hắn kia mà!

Có điều Lăng Siêu nghe xong rõ ràng là vô cùng vui vẻ, hai con mắt lóe sáng dòn dập. “Em yên tâm, anh sẽ không phung phí hết đâu. Chúng ta còn phải tiết kiệm tiền nuôi con trai chứ!”

“Xí, làm sao anh biết nhất định sẽ là con trai?” Tiêu Thỏ mồm nhanh miệng nháy, nói xong chỉ hận không thể tát cho mình một cái. Cái gì mà con trai với chả con gái? Ai bảo sẽ sinh con cho hắn kia chứ?

Quả nhiên, con người không nên quá sung sướng hưởng thụ, sẽ rất dễ dàng quên đi phòng bị, tinh thần bị mù quáng.

Có điều mặc cho Tiêu Thỏ hối hận tới đâu đi nữa, lời đã thốt ra làm sao thu lại được. Thế nên từ giờ phút đó Lăng đại công tử vốn nhìn xa trông rộng bắt đầu suy tính xem về sau rốt cục là sinh con trai tốt hơn hay con gái tốt hơn.

Tiêu Thỏ thấy vẻ mặt hắn vẫn không thay đổi, nhưng đôi mắt đen kia bắt đầu sáng ngời một cách bất thường, liền lập tức có cảm giác không ổn, bèn vội vàng đổi sang chủ đề khác càng nhanh càng tốt. “À còn... tiền anh mua xe lấy ở đâu thế?”

Trong ấn tượng của Tiêu Thỏ, tuy nhà Lăng Siêu cũng thuộc loại có tiền, nhưng hắn tuyệt đối không phải loại người ngửa tay xin tiền ba mẹ mua đồ linh tinh, đừng nói tới tiền mua xe. Nếu hắn mua xe không phải là xin tiền ba mẹ, vậy chứ Lăng Siêu lấy đâu ra nhiều tiền như thế? Tiêu Thỏ tuy là mù tịt về xe hơi, nhưng một chiếc xe Volkswagen mà nói, ít ra cũng phải hơn mười vạn tệ rồi.

Nhìn ra sự lo nghĩ của nàng, Lăng Siêu cười đáp. “Kiếm tiền lâu như thế còn gì, chứ em nghĩ là anh đi cướp chắc?”

“Chà, kiếm tiền mà nhiều thế sao? Anh cùng lắm cũng chỉ là thực tập sinh, tiền lương sao lại nhiều như thế...” Tiêu Thỏ vẫn là một cô bé còn ngây thơ, ít tiền nòng lại không thấy lo, nhiều tiền ngược lại khiến nàng ngần ngại.

“Ai bảo em là tiền lương?” Lăng Siêu nháy nháy mắt với nàng, vẻ mặt vô cùng bí hiểm.

“Anh... Anh không làm gián điệp kinh tế đấy chứ? Làm thế phải đi tù mất thôi!” Haizzz, cô nàng nào đó xem quá nhiều phim truyền hình TVB, khó tránh khỏi cách suy diễn hơi bị quá lố một chút.

Lăng Siêu cuối cùng cũng đành chấp tay chào thua trí tưởng tượng phong phú của nàng. “Bà xã à, nếu anh phải đi tù, em có chờ anh không?”

“.....” Thế là Tiêu Thỏ phát hiện ra trí tưởng tượng của Lăng đại công tử còn phong phú hơn mình gấp mấy lần.

Đùa giỡn một chút, Lăng Siêu cũng nghiêm chỉnh nói thật. “Em có nhớ hồi trước anh có kể chuyện Diệp Tuấn muốn tổ chức một nhóm nhân viên đặc biệt không?”

“Nhớ.” Tiêu Thỏ gật đầu.

“Bởi lúc đó đã chuẩn bị khá tốt, nên em đi tập quân sự không lâu thì nhóm nhân viên này được lập ra, anh với lão Quan đều là thành viên trong đó cả.”

“Nhóm nhân viên này có gì khác biệt sao?” Tiêu Thỏ mơ hồ tới đâu cũng nhận ra Lăng Siêu không ngớt nhấn mạnh đây là nhóm nhân viên đặc biệt.

“Đúng vậy, nhóm nhân viên này so với các nhóm khác trong công ty hoàn toàn không giống nhau.” Hấn gật đầu. “Trước đây, trong mỗi nhóm đều phải hợp tác lẫn nhau, để cuối cùng lựa chọn ra một phương án đầu tư tốt nhất. Nhưng nhóm làm việc hiện giờ của bọn anh, mỗi thành viên đều có một phần tài chính độc lập, và trong phạm vi tài chính ấy, hoàn toàn có thể tự do đầu tư. Một khi đầu tư sinh lãi, bọn anh sẽ được hưởng một phần tiền lãi đó làm tiền thưởng.”

“Thế nếu bị lỗ thì sao?”

“Thì sẽ do công ty bồi thường.”

“Hà?” Tiêu Thỏ ngẩn cả người. Tuy nàng không biết tí gì về kinh tế thật, nhưng nàng cũng chưa từng nghe nói tới cơ quan nào ngốc tới mức bỏ tiền ra cho mình đầu tư, đầu tư có lãi mình hưởng, đầu tư bị lỗ họ chịu như thế này. Hơn nữa xét cho cùng đám Lăng Siêu cũng chỉ là thực tập sinh, nói khó nghe hơn một chút là đến cả tư cách nhân viên còn chưa có, sao công ty hấn lại lập ra một nhóm nhân viên như thế chứ?

Nghĩ nghĩ một hồi, Tiêu Thỏ kết luận rụt rè. “Giám đốc của các anh không phải kẻ điên

đây chứ?”

Lăng Siêu nghe vậy cười phá lên. “Diệp Tuấn quả đúng là một kẻ điên.” Quả thật nếu không điên thì làm sao có thể đưa ra quyết định điên cuồng lớn mật như vậy? Nhưng có nhiều khi, người có máu điên mới dễ là thiên tài nhất, mà anh ta lựa chọn ra đám thành viên của nhóm làm việc này, cũng chính là một đám người đầu óc điên cuồng liều lĩnh vô kể.

Tiêu Thỏ không hiểu rõ lời nói của Lăng Siêu thâm sâu tới mức nào, nhưng đối với sự hiểu biết của nàng về hắn bao nhiêu năm nay, nàng có thể nhìn ra trong ánh mắt của hắn, đã bắt đầu có cái gì đó đang ngo ngoe muốn trồi lên tỏa sáng. Cái thứ ấy, dường như vẫn ẩn nấp sâu trong nội tâm của hắn từ lâu, nên một khi bùng phá, khó mà tưởng tượng nổi nó sẽ như thế nào.

Khoảnh khắc ấy, trong lòng Tiêu Thỏ bỗng nhiên nảy ra một cảm giác kỳ lạ, mang theo một chút khô khốc, một chút cô đơn, cùng một chút cảm giác hư không mà nàng khó lòng gọi tên...

Chương 64

BÀ XÃ, CỐ LÊN!

Tập quân sự xong, thời gian dường như được chấp thêm cánh vẫy, vù vù bay qua rất nhanh chóng.

Ngày nào Tiêu Thỏ cũng chỉ có lên lớp, về nhà rồi tham gia hoạt động của Hội Sinh viên. Học kỳ này các môn chuyên khoa bắt đầu nhiều lên, những tiết học về các loại thuốc, các loại bệnh càng lúc càng phức tạp và dày đặc, lại còn có cả môn giải phẫu, rồi tiết học về kỹ năng y tá hộ sỹ thực tiễn đang chờ nàng. Đừng nói các nàng đều là nữ sinh, ngay cả nếu như cả lớp là nam sinh hàng thật giá đúng, lần đầu tiên thấy thi thể cũng vẫn thực sự không nén nổi sợ hãi.

Lần đầu tiên có tiết giải phẫu thực hành, một đám sinh viên ôm một tâm lý bất an bước vào phòng học, nhưng lại phát hiện trong phòng trừ một dãy bàn mổ, còn thì không có bất cứ cái gì khác. Hơ, đồng thi thể mà người nọ người kia truyền tai nhau vô cùng đáng sợ ồ ồ chỗ nào? Trong lòng mọi người âm thầm thắc mắc, nhưng vẫn ngoan ngoãn theo quy củ ngồi xuống ghế, không ít người vừa ngồi vừa tròn mắt quay đầu tìm kiếm hết trái lại phải.

Lúc này, vị nữ giảng viên hiền hòa vô cùng hiền hòa khả ái mới dùng giọng nói dịu dàng mà rằng. “Các em, giờ đã có thể bắt đầu buổi học. Mọi người hãy mở ngăn kéo dưới mỗi cái bàn ra.”

Bốn người phải hợp sức cùng nhau mới có thể kéo nổi cái ngăn kéo nặng trĩu ra, trong đó, một khối thi thể cứ thế lặng lẽ nằm yên tĩnh. Nghe Nhĩ Tư không kịp chuẩn bị tâm lý tinh thần, lập tức bất tỉnh nhân sự.

Kết quả, vị nữ giảng viên hiền hòa từ ái kia chỉ phẩy tay coi như không có việc gì. “Không sao cả, lớp các cô có thể coi là có gan lớn, ngắt thế này là còn ít.”

Trừ có Hạ Mạt hai mắt tỏa sáng như đèn pha, còn lại ai nấy đều đen xì cả mặt.

Có điều cũng may tình huống này không kéo dài lâu. Cũng như nếu một người sợ chó, trong nhà lại nuôi một con chó, không quá ba tháng đảm bảo coi chó là bạn bè, đám nữ sinh khoa các nàng cũng vậy thôi. Lần đầu thấy thi thể còn có gào rú sợ hãi, chỉ mấy tuần sau ai cũng có thể coi đồng thi thể đó không khác mô hình, tới khi học kỳ sắp chấm dứt, mọi người thậm chí đã cảm thấy hoàn toàn bình thường. Thế nên mới có cảnh một đám nữ sinh học xong tiết giải phẫu sinh lý, vui vẻ cười nói đi ra khỏi phòng thí nghiệm, chạy tới một quán ăn cạnh trường học gọi to một câu. “Chủ quán ơi, cho một suất ruột già của lợn.”

Vị chủ quán đáng thương nghĩ đến nát óc cũng không hiểu nổi tại sao một đám con gái chạy vào quán của mình, không mua gì khác, chỉ mua vài cặp ruột già lợn, dạ dày lợn, lá lách

bò, mà mua xong rồi lại không ăn, chỉ vây quanh cái bàn thức ăn mà sôi nổi háo hức bàn luận về đồ ăn. Chỉ vài phút sau các bàn xung quanh liền nháo nhào rời khỏi, vừa tính tiền vừa làm bộ dạng buồn nôn, đưa tiền xong lập tức chạy lấy người, cuối cùng còn có người giơ dao muốn giết ông ta làm bánh bao nhân thịt người vậy!

Haizzz.... Phàm là những nữ sinh học khoa nào dính đến nghề y, đều là có sự bạo liệt kỳ lạ như vậy cả.

Ngoài lúc đi học, Tiêu Thỏ còn phải tham gia Hội Sinh viên không ít việc. Cũng vì chuyện clip trên internet lần trước, tiếng tăm của Tiêu Thỏ lên cao vùn vụt. Lại thêm nàng đáng vẻ thanh tú dịu dàng, tính cách thẳng thắn đáng yêu, công việc thì vô cùng chuyên cần chăm chú, khiến cho nàng rất được yêu mến ở Hội Sinh viên. Có đôi khi mấy trưởng ban khác vội không có thời gian, cần giúp một tay là sẽ gọi nàng tới, đã thế Tiêu Thỏ lại là kiểu người thích giúp đỡ người khác, không hề lấy cớ này cớ nọ đùn đẩy việc. Thế nên công việc cứ thế chồng chất trên hai vai nàng, không tài nào thoát được.

Lăng Siêu cũng không nhàn rỗi chút nào, từ sau khi Diệp Tuấn tổ chức nhóm đặc biệt này, hai người Quan Tự và hấn trừ thời gian đi học, còn lại toàn bộ thời gian đều phải có mặt ở công ty. Cuối cùng thậm chí hai người bọn họ trả lại căn hộ đã thuê, chuyển luôn tới nhà dành cho nhân viên công ty sống, để lúc nào cũng có thể chạy tới văn phòng làm việc.

Cứ thế, tuy nói là hai người vẫn đang cùng học một trường, nhưng thời gian gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, hiếm lắm mới được ở chung một chỗ. Có điều cũng may cả hai đều không phải kiểu người yêu phải dính liền một chỗ mới có thể duy trì tình cảm. Đôi khi Tiêu Thỏ không thể bút ra, sẽ thừa dịp giờ nghỉ hiếm hoi chạy ra hành lang gọi điện vài phút. Rồi có lúc Lăng Siêu có một ngày rảnh rỗi, sẽ lái xe đến trường học gặp Tiêu Thỏ, nói vài ba câu rồi lại chạy về công ty.

Tóm lại thời gian cũng chả khác gì đầu vú đàn bà, kéo kéo mút mút mãi rồi cũng sẽ dài ra!

Cứ như thế, mỗi ngày qua đi không chỉ rất mệt mỏi, mà còn vô cùng mau chóng. Xuân qua thu lại, chỉ chớp mắt đã lại đến mùa đông.

Bận rộn với công việc ở Hội Sinh viên cả một học kỳ rồi cuối cùng cũng phải kết thúc. Sau khi hoàn thành tổng kết cuối năm, Tiêu Thỏ bắt đầu cắm đầu vào ôn thi tiếng Anh cấp bốn.

Trường các nàng vốn đề cao độ quan trọng và khó khăn của cuộc thi này, nên có quy định phải sinh viên năm hai mới được tham gia cuộc thi tiếng Anh cấp bốn. Thế nên trong lúc mọi người khác đang hớn ha hớn hở chuẩn bị cho lễ Giáng Sinh, Tiêu Thỏ lại hoành hoành tráng tráng chuẩn bị thi cử. Cùng ôn thi với nàng còn có bạn cùng phòng Nghệ Nhĩ Tư, còn Hạ Mạt và Đồng Đông Đông, hai kẻ biến thái đã đạt hơn một trăm bốn mươi điểm thi tiếng Anh từ hồi tốt nghiệp trung học, Tiêu Thỏ đã gần như không thèm nhìn đến.

Hôm đó, Tiêu Thỏ đang chuyên tâm luyện nghe ở trong phòng ngủ, Đồng Đông Đông

bồng dáo dác nhòm sang. “Thỏ Thỏ, thứ bảy này mi định làm gì không?”

Tiêu Thỏ còn đang đắm chìm trong việc luyện nghe, phải một lúc lâu mới hiểu Đông Đông nói cái gì. “Thứ bảy? Ta phải thi tiếng Anh mà!”

“Thi với cử cái gì? Mi cũng đâu có thi cả ngày?” Đông Đông liếc nhìn nàng khinh bỉ. “Ngày thứ bảy là ngày quan trọng như vậy, đừng bảo mi quên rồi nhé?”

Tiêu Thỏ nghi hoặc nhìn nàng, ý nói: Thứ bảy trừ việc có cuộc thi ra còn cái gì đặc biệt hơn sao?

Đông Đông lắc đầu bắt đầu dĩ. “Thỏ Thỏ à, mi không thể phạm đi phạm lại một sai lầm thế chứ? Thứ bảy là lễ Giáng Sinh nha!”

Lời này vừa dứt, phản ứng đầu tiên của Tiêu Thỏ là, quái, sao chưa gì đã lại lễ Giáng Sinh rồi? Còn nhớ lễ Giáng Sinh năm ngoái, Đông Đông Đông lôi kéo nàng đi mua quà cho Lăng Siêu, khiến nàng máu bốc lên đầu mua nhầm tặng hân, còn bị hân trêu rằng nàng muốn cầu hôn, thật xấu hổ tới mức nàng chỉ hận không thể đào cái hố chui xuống đất.

Cùng một tình huống, không lẽ năm nay lại tái diễn như vậy sao? Nghĩ vậy Tiêu Thỏ không khỏi thán thở, chỉ biết lắc đầu quầy quậy. “Năm nay có cuộc thi tiếng Anh, haizzz, ta nghĩ đành quên đi thôi!”

Thấy Tiêu Thỏ cự tuyệt quyết tâm như thế, Đông Đông cũng chả có cách nào, chỉ biết khoanh tay than thở. “Ai da! Lăng đại công tử thật là đáng thương, ngay cả quà Giáng Sinh cũng không có...”

“Người ta là vợ chồng lâu năm, đâu cần nhiều thủ tục như nhà mi với Ngô Không chứ!” Nghe Nhĩ Tư đang làm bài đọc bên cạnh cũng xen vào một câu.

Vợ chồng lâu năm? Tiêu Thỏ có chút xấu hổ, lại thấy Đông Đông Đông chuyển mục tiêu nhằm vào Nghe Nhĩ Tư. “Này cô nàng Tiểu Tư Tư đáng yêu ơi, thế cô với anh chàng hội trưởng Hội Sinh viên định làm gì lễ Giáng Sinh này thế?”

Nghe Nhĩ Tư đỏ bừng mặt. “Không liên quan tới mi!”

“Áy áy, cô đừng có kiếm lời thế chứ? Triệu ca ca đã đủ ít nói, cô cũng lại kiếm lời, hai vị đi với nhau quả là xứng đôi nhỉ?”

“Mi với Ngô Không còn không phải tuyệt phối chắc? Hai con khỉ đi chung, ai biết còn hiểu hai người đang nói chuyện yêu đương, người không biết còn tưởng hai người đang diễn tuồng chứ!”

“Sur thái, mi đừng có quá đáng!”

“Ta làm sao nào? Mi giỏi thì ra căn ta này, ra đây...”

Thế là trong tiếng bùm bùm chéo chéo bốp chát của hai kẻ đang uỳnh lộn, Tiêu Thỏ xám đen cả mặt, chỉ còn biết bịt tai lại tiếp tục làm đề.

Chỉ có điều, tâm hồn đã bay đi mất, khó mà quay lại với đề thi được. Hai mắt Tiêu Thỏ nhìn chằm chằm cuốn đề thi, trong đầu lại toàn nghĩ về lễ Giáng Sinh. Thật ra nàng với Lăng Siêu không phải không nghĩ đến nó, nhưng buổi sáng thì nàng phải thi tiếng Anh, buổi chiều hẳn lại phải đi đối ngoại tiếp khách với Diệp Tuấn. Ai cũng được nghỉ nửa ngày nhưng lại lệch mất, cuối cùng đành phải bỏ qua.

Haizzzz! Tiêu Thỏ thầm thở dài, nhớ lại lễ Giáng Sinh năm ngoái tuy hẳn cũng bận rộn, nhưng vẫn không bằng bây giờ đến cả thời gian gặp nhau cũng không có. Nàng cũng biết học kỳ này mình cũng nhiều việc quá, mà nhóm làm việc của Lăng Siêu lại cũng đang vào thời kỳ phát triển mấu chốt. Nghe nói công ty Tuấn Vũ hiện nay đang thu gom tài chính khối lượng lớn, để chuẩn bị trước khi thị trường cổ phiếu đóng cửa cuối năm làm một cú làm ăn to. Thế nên Lăng Siêu bận tới mức không thoát ra được cũng là bình thường.

Nhưng cũng vì điều này trở nên bình thường, khiến cho trong lòng Tiêu Thỏ cảm thấy thật sự bất bình thường. Mất thấy hẳn càng ngày càng bận rộn, dần dần bước vào xã hội, trong khi nàng vẫn luẩn quẩn dưới mái trường. Nàng không khỏi có cảm giác mơ hồ rằng hai người đang càng lúc càng cách xa nhau. Cũng như trước kia nàng chỉ cần nhấc tay là có thể nắm lấy bàn tay hắn, còn bây giờ nàng phải vươn cánh tay thật xa mới có thể chạm vào Lăng Siêu.

Thứ cảm giác này cũng không phải rất mạnh mẽ, nhưng có đôi khi nó sẽ đột ngột trào lên, rồi lại thấy vô cùng bất an. Trước đây nàng thường ca thán là Lăng Siêu lúc nào cũng coi nàng như là tất cả của hắn là chuyện bình thường, nhưng xét ra nàng cũng có khác gì đâu? Từ nhỏ mỗi khi làm ra chuyện gì sai lầm muốn tìm người ta nghĩ cách, thì cử kết quả không tốt liền nhét bài thi vào cặp người ta, ngay cả hồi ôn thi tốt nghiệp trung học gặp phải đề khó, nàng cũng đều gọi điện hỏi Lăng Siêu. Khi đó còn nhỏ không hiểu chuyện thì chỉ coi đó là việc nhỏ, nhưng giờ nghĩ lại mới thấy việc nào cũng là do nàng quá mức ỷ lại vào hắn mới làm thế!

Nói như thế, nàng quả thật có tính ỷ lại vào hắn quá mạnh mẽ, chưa thể thích ứng với việc sẽ có một ngày hắn có sự nghiệp riêng, sẽ tiếp xúc với càng ngày càng nhiều người trong cuộc sống, và sẽ không còn là cậu bé con đạp xe cuốc, bảo vệ nàng trong lòng vào một buổi chiều tà ngày xưa nữa.

Mơ hồ cảm thấy, tất cả vẫn như ngày hôm qua, mà tất cả cũng đã hoàn toàn khác hôm qua, và Tiêu Thỏ vẫn chưa thể thích ứng...

Đảo mắt một cái đã tới thứ bảy. Cuộc thi cấp bốn diễn ra như dự định.

Lần này cuộc thi được tổ chức buổi sáng. Sáng sớm Tiêu Thỏ đã rời giường, nghe một bài tiếng Anh trong nửa tiếng, rồi mới khởi hành cùng bạn cùng phòng, đi ăn sáng, rồi đứng dưới tầng trệt của tòa nhà chờ tới giờ thi.

Tám giờ rưỡi, dưới tòa nhà đám đông càng lúc càng lớn, ồn ào náo nhiệt, đây cũng có thể coi là một tiết mục đặc sắc của nền đại học Trung Quốc. Chờ tiếng chuông vang lên, mọi người lần lượt bước vào trường thi.

Chờ vào tới phòng thi, Tiêu Thỏ rút di động ra kiểm tra một chút. Đang định tắt máy, bỗng có tin nhắn của Lăng Siêu gửi tới.

‘Bà xã, cô lên!’

Trong lòng đang lo lắng khẩn trương, cũng nhờ bốn chữ này mà trở nên bình tĩnh. Nàng khẽ cười rồi tắt di động.

Rồi mọi việc diễn ra không khác những lần nàng ôn luyện. Tiêu Thỏ cũng may mắn, cho tới khi tiếng chuông reo báo hiệu hết giờ vang lên, nàng cũng vừa làm nốt câu cuối cùng. Vừa buông bút, giám khảo đã vươn tay thu lấy bài thi của nàng. Hiệu suất làm việc quả thật rất ổn!

Tình huống sau đó chỉ có thể dùng bốn chữ để miêu tả: lũ lượt khắp nơi.

Thí sinh Giáp: “Xong rồi xong rồi, phần viết luận tớ chả hiểu đề gì cả!”

Thí sinh Ất: “Phần chọn từ điền tôi chả kịp làm hết, đoạn cuối toàn chọn bừa!”

Thí sinh Bính: “Mẹ nó chứ, ông đây bỏ ra sáu trăm tệ mua đáp án giả mới điền!”

Những câu đối thoại như vậy vang lên không dứt bên tai.

Đúng lúc đó, Nghê Nhĩ Tư cười híp cả mắt chạy tới. “Thỏ Thỏ, mi làm bài thế nào?”

Tiêu Thỏ nghĩ nghĩ. “Cũng được.” Lại thấy vẻ mặt Nghê Nhĩ Tư đầy ý cười, hoàn toàn không giống những lần thi trước xong đầy uể oải, liền tiện thể hỏi lại. “Thế mi làm cũng tốt chứ?”

“Tốt cái rắm a! Bài luận ta cũng chưa xong!”

“Chứ sao mi lại hơn hớn thế hả?”

“Ta ấy à?” Nghê Nhĩ Tư nhìn chung quanh, đảm bảo Đồng Đông Đông không ở gần đó mới len lén nói với Tiêu Thỏ. “Ta nói cho mi, nhưng đừng có nói cho ai đấy nhé! Lát nữa ta với Thần Cương đi ăn cơm!”

“À há!” Tiêu Thỏ gật gật, rồi bỗng thấy cái gì đó không đúng lắm. “Hai người bọn mi đi ăn cơm thì có sao mà phải bí bí mật mật như thế?”

“Mi không biết chứ, Đồng Đông máu bốc lên đầu, nhất quyết bắt bọn ta đến làm một buổi hẹn hò hai cặp, định lôi bọn ta đi quán bar. Mi cũng biết Thần Cương ghét nhất là loại quán như thế, ta cũng không thích đi, thế nên mới...”

Tiêu Thỏ giật mình hiểu ra. “Ta hiểu rồi, mi với Hội trưởng đi trước đi, ta sẽ dấu cho!”

Nghê Nhĩ Tư lập tức hớn hở mặt mày. “Thỏ Thỏ, ta biết mà, mi là người biết nghĩ nhất! Chúc mi với Lăng đại công tử hôm nay đi chơi vui vẻ! Ta đi đây!” Dứt lời, cô nàng nào đó chạy biến như một làn khói.

Đi chơi vui vẻ sao? Tiêu Thỏ bỗng có cảm giác lạc lõng khó chịu. Khoảnh khắc này, nàng thật mong Lăng Siêu có thể như mọi lần, bất ngờ xuất hiện bên cạnh nàng, cho nàng một sự ngạc nhiên...

Ngay lúc nàng đang cúi đầu suy tư, một bàn tay tóm lấy cánh tay nàng.

Lăng Siêu chẳng?

Tiêu Thỏ ngẩng đầu lên vô cùng háo hức, nhưng chỉ thấy trước mặt là bộ mặt hoàn toàn không có biểu tình của Hạ Mạt. “Tiêu Thỏ, chiều nay đi dạo phố với ta nhé!”

Chương 65

MỘT CẶP OAN GIA

Nếu bạn có một cô bạn gái, môn học yêu thích nhất là Giải phẫu sinh lý, đồ chơi yêu thích nhất là mô hình cơ thể người, bộ phim yêu thích nhất là ‘Sự im lặng của bầy cừu’, việc nhà yêu thích nhất là cắt tiết gà, bộ phim võ hiệp yêu thích nhất là ‘Tân long môn khách sạn’, khi xem phim kinh dị còn có thể thần nhiên chỉ trích hình ảnh trong phim không đủ chân thực, và rồi có một ngày, cô bạn ấy bỗng bảo bạn: “Chúng ta đi dạo phố đi!”, bạn sẽ phản ứng ra sao?

Với Tiêu Thỏ, phản ứng đầu tiên chính là: Thôi chết, nó muốn lừa mình để đi bán nội tạng!

Có điều cũng may nàng nhanh chóng chỉnh đốn suy nghĩ, tuy rằng vẫn thực sự lo lắng hỏi lại. “Tiểu Hạ, sao tự dưng mi lại nghĩ đến chuyện đi dạo phố?”

Và bị Hạ Mạt hỏi lại. “Tại sao ta không thể nghĩ đến chuyện đi dạo phố?”

Tiêu Thỏ. “.....”

Thế là trong không khí lãng mạn ấm áp của ngày lễ Giáng Sinh, lần đầu tiên Tiêu Thỏ đi dạo phố riêng với Hạ Mạt.

Lại nói, cho tới giờ Tiêu Thỏ chưa bao giờ thấy Hạ Mạt chủ động đề xuất đi ra ngoài chơi. Trước đây mỗi lần phòng các nàng rủ nhau ra ngoài đi chơi ăn uống, về mặt Hạ Mạt luôn không mặn không nhạt, như thể đi dạo phố, đi xem phim, đi ăn cơm mọi việc đều không liên quan tới nàng. Nếu không phải mọi người hiểu rõ tính nàng vốn lãnh đạm như thế, đảm bảo đã cãi nhau ầm ĩ mấy trận rồi.

Nên có lẽ hôm nay mặt trời mọc hướng Tây nhỉ, vì Hạ Mạt lại nói muốn đi ra ngoài dạo phố!

Dọc theo đường đi, Tiêu Thỏ vẫn len lén liếc nhìn về mặt của cô bạn, chỉ thấy cô nàng không nhăn nhó cũng chẳng tươi cười, hoàn toàn không nhìn ra chút cảm xúc nào đặc biệt, khiến nàng cảm thấy vô cùng bất thường.

Đến trung tâm thương mại, Tiêu Thỏ cũng chả có lòng dạ nào đi mua sắm cho mình, chỉ lững thững đi theo Hạ Mạt.

Mà cũng lạ, Hạ Mạt bình thường chả bao giờ quan tâm đến quần áo tóc tai, lần này nơi đầu tiên muốn tới lại tự mình nói ra là đi mua quần áo.

Vào khu thương mại, cô nàng chỉ liếc mắt một cái là chọn trúng một chiếc áo ngoài kiểu

Trung Quốc màu tím. Cổ áo theo kiểu sườn xám, tay áo đều có nút thắt kiểu xưa, dáng áo cắt rất khéo, ôm gọn lấy dáng người cao ráo cùng các đường cong mỹ miều của Hạ Mạt, khiến cả người nàng toát lên hơi thở của một Thượng Hải ngày xưa, khiến người ngoài ngắm nhìn không khỏi thảng thốt ngợi khen.

Tiêu Thỏ đang định tán dương vài câu giống như cô bán hàng, Hạ Mạt đã quay lại vô cùng quyết đoán thốt lên. “Chọn bộ này, đi chọn quần nào!”

Quả là tính cách nhanh nhẹn quyết đoán, từ lúc chọn quần áo, thay đồ tới khi trả tiền, chỉ hết có năm phút đồng hồ. Nếu khách hàng nào vào cửa cũng dễ tính như thế, người bán hàng dễ mà cảm động đến rơi lệ mất.

Rồi sau đó, mua giày mới này, mua túi xách này, tất cả đều lặp lại theo trình tự như thế. Chờ tới khi các nàng mua sắm cho Hạ Mạt xong xuôi, mới qua có nửa tiếng đồng hồ.

Tiêu Thỏ xấu hổ nghĩ, thế này đâu phải đi mua sắm chứ, là đi ăn cướp thì có!

“Thỏ Thỏ, đi làm đầu với ta!”

“Hả?” Điên rồi điên rồi, Hạ Mạt đảm bảo hôm nay bị điên rồi! Tiêu Thỏ chưa kịp than thở đã bị nàng ta kéo vào cửa hàng làm tóc. Tốc độ chọn kiểu tóc cũng vô cùng sừng sốt. Nàng ta vừa ngồi xuống ghế xoay, liền mở miệng câu đầu tiên với người tạo mẫu. “Làm kiểu gì tùy chị!”

Thế này thì người tạo mẫu tóc nào chả mừng điên lên được? Gặp được khách hàng kiểu này khác gì lò mổ lợn gặp được con lợn béo, con lợn này lại có ngẩng lên bảo người mổ lợn là muốn giết nó kiểu gì tùy anh! Ai mà không sướng cho nổi?

Nhìn thấy nhà tạo mẫu tóc hào hứng vò vò nhào nắn bộ tóc dài của Hạ Mạt, Tiêu Thỏ đoán chừng đảm bảo quá trình làm đầu sẽ kéo dài không ít thời gian. Thế là nàng ngồi xuống một cái ghế sofa gần đó, tiện tay với lấy một cuốn tạp chí bên cạnh lơ đãng lật xem.

Lật lật vài trang, bỗng nhiên nàng thấy một gương mặt quen thuộc, có chút giống Diệp Tuấn. Nhìn kỹ lại, quả nhiên cả hai trang báo có tiêu đề chữ thật to màu đen vô cùng bắt mắt ‘Câu chuyện về sự thành công của giám đốc tập đoàn trẻ tuổi nhất trong nước’, sau đó là mấy cột báo nói về Diệp Tuấn. Khó có dịp thấy người quen trên báo, dĩ nhiên Tiêu Thỏ sẽ không bỏ qua, liền ngồi nhắm nháp đọc kỹ.

Cả hai trang báo chia làm hai phần: kể chuyện và bình luận. Phần kể chuyện chủ yếu là những thứ chuyện buôn dưa bán tào, không có gì đặc biệt, chỉ có phần bình luận sau đó khiến Tiêu Thỏ vô cùng hứng thú đọc.

Bình luận viên nói rằng, Diệp Tuấn là người thừa kế của tập đoàn quốc tế Diệp thị, nhưng lại bỏ qua cơ hội đi du học mà cha anh ta chuẩn bị sẵn mà kiên trì ở lại trong nước học xong đại học, dốc lòng nghiên cứu thị trường chứng khoán và đầu tư trong nước. Sau đó anh ta

tiếp nhận một công ty đầu tư nhỏ bé nằm trong tập đoàn Diệp thị, dùng gần một năm rưỡi phát triển mạnh mẽ và mua lại các công ty cùng loại của các nhà khác, đồng thời chính thức đổi tên công ty thành ‘Công ty đầu tư trách nhiệm hữu hạn Tuấn Vũ’, vốn điều lệ đạt một triệu nhân dân tệ. Rồi thì công ty đó hợp tác với một người nào đó thuộc đảng Dân Chủ, cung cấp tài chính hậu thuẫn, trên chính trường cũng như thương trường không khác gì cá gặp nước. Hiện giờ họ đã là một công ty đầu tư mạo hiểm khá là có tiếng tăm.

Phạm vi kinh doanh chủ yếu của Tuấn Vũ bao gồm: đầu tư mạo hiểm, quản lý quỹ vốn, quản lý tài sản tư nhân, đánh giá các hạng mục đầu tư, cố vấn tài chính cho các hạng mục. Đối tượng đăng ký đầu tư chính là các công ty nhỏ lẻ chưa lên sàn chứng khoán cùng với một vài công ty lớn trên sàn. Hiện giờ Tuấn Vũ đang tính toán phát triển về phía Âu Mỹ và Đông Nam Á, tương lai tiền đồ vô cùng sáng lạng.

Ngoài ra, Tuấn Vũ còn rất mạnh trong việc khai phá nhân tài mới. Không giống như các công ty đầu tư khác yêu cầu nhân viên phải có kinh nghiệm làm việc phong phú, Tuấn Vũ lại có khuynh hướng tới tận các trường đại học cao học thu gom nhân tài, bồi dưỡng thêm rồi lôi về công ty những nhân tài về việc đầu tư phù hợp với tiêu chí của công ty.

Tiêu Thỏ cẩn thận đọc từng câu từng chữ trong bài báo. Đây là lần đầu tiên nàng thật sự đi tìm hiểu về hoàn cảnh làm việc của Lăng Siêu. Haizzz, để vận hành một công ty như thế, hẳn là lượng công việc của nhân viên phải vô số kể. Tên Lăng Siêu đáng ghét kia ngoài miệng gào lên ta đây không mệt, nhưng chỉ cần nghe giọng nói uể oải của hắn trong điện thoại, nàng có thể đoán ra nhất định hắn lại thức đêm mấy hôm nay.

Rõ ràng cảm thấy hắn đang ngày càng xa mình, nhưng lại vẫn không nén nổi xót xa cho sức khỏe của hắn. Tâm trạng mâu thuẫn của Tiêu Thỏ lúc này quả thật khó có thể dùng lời nói để hình dung.

Có lẽ vì trong đầu còn đang bối rối, thời gian trôi qua quả thật rất nhanh. Chờ tới khi Hạ Mạt làm đầu xong đứng lên gọi nàng, vẻ mặt nàng vẫn đang mơ màng không biết gì hết. Mãi tới khi định thần nhìn rõ dáng vẻ Hạ Mạt, lúc này mới A một tiếng thật to.

Thế này... thế này... sao mà xinh thế!

Mái tóc ban đầu vốn dài và thẳng thớm không có gì đặc biệt, trải qua bàn tay có nghề của nhà tạo mẫu, giờ được chải quăn hết lên, búi thành một cuộn phía sau đầu bông bênh, lộ ra cái trán cao thông minh. Còn vài sợi tóc được thả buông lơ lửng xuống hai vai, cuốn xoắn xoắn lơ lửng vô cùng động lòng người, rất tương xứng với đôi mắt sáng như sao kia, nhưng vẫn có một cảm giác thanh thoát không thuộc khói lửa nhân gian.

Tiêu Thỏ vốn biết Hạ Mạt là một mỹ nữ, nhưng không ngờ cô nàng ăn mặc trang điểm vào xong lại trở nên khuynh thành khuynh quốc tới thế, chỉ biết há hốc mồm không biết làm sao ca ngợi.

Ngược lại, nhân vật chính là Hạ Mạt thì đến gương cũng chẳng thêm liếc cái đầu mới lấy

một cái, chỉ mạnh mẽ lôi Tiêu Thỏ đi trả tiền. Cậu nhóc đứng quây thấy là một mỹ nữ, lập tức vô cùng tự giác giảm giá khuyến mại, khiến Tiêu Thỏ đứng cạnh không khỏi than thở thâm, quả nhiên mỹ nữ thì chỗ nào cũng được lợi lộc cả!

Ra khỏi nơi làm tóc, trời đã sẩm tối. Cả một buổi chiều không ăn uống gì mà đi như thế, sức khỏe như vâm của Tiêu Thỏ cũng có chút không chịu nổi, lập tức hai mắt long lanh nhìn Hạ Mạt, chờ nữ vương hạ lệnh về trường học. Có điều, nữ vương hôm nay có vẻ bất thường, mua quần áo đẹp, làm tóc, giờ lại còn nói muốn đi quán bar!

Cuối cùng Tiêu Thỏ cũng nhịn hết nổi, bỏ tay Hạ Mạt ra đứng chống nạnh hỏi. “Tiểu Hạ, mi nói thẳng ra đi, rốt cục mi muốn làm cái gì?”

“Đi gặp chồng chưa cưới của ta!”

Phốc! Tiêu Thỏ vội hít mạnh một hơi, thiếu tí thì sặc nước bọt!

Thật ra nàng vốn đã có chuẩn bị tâm lý sẵn, để nghe Hạ Mạt trình bày dài dòng về lý do hôm nay cô nàng trở nên bất thường. Không ngờ rằng bạn Hạ Mạt thân mến thậm chí còn không thềm rào trước đón sau, trực tiếp thốt ra một câu kinh người như thế, khiến Tiêu Thỏ mắt chữ O mồm chữ A mất vài phút mới lấy lại được tinh thần để run rẩy hỏi lại. “Tiểu Hạ, mi... không nói đùa đấy chứ?”

“Nhìn mặt ta giống người đang nói đùa sao?”

Tiêu Thỏ đánh giá cô bạn một chốc, cách ăn mặc, đầu tóc mới, cho dù hôm nay có là Cá tháng Tư đi nữa, Hạ Mạt hẳn cũng không tốn nhiều tiền của thời gian như thế đùa giỡn mình đâu. Im lặng một lát, nàng hỏi lại. “Thế chồng chưa cưới của mi là ai?”

“Quên rồi!”

Trả lời ngắn gọn rõ ràng, khiến Tiêu Thỏ lại một lần nữa run rẩy. “Tiểu thư đáng kính, người cô muốn gặp là chồng chưa cưới của cô nha. Đến tên của người ta cô cũng không nhớ rõ, thế cô quen người ta thế nào đấy hả?”

“Ba mẹ ta quen!”

Hạ Mạt chưa bao giờ mở miệng kể về ba mẹ mình, nhưng Tiêu Thỏ biết gia đình cô nàng không phải tầm thường, mỗi lần đến kỳ nghỉ đều có lái xe đưa đón, mà có lần lại dùng hẳn một chiếc Bentley dài thông lòng tới trường để đón, khiến cả ký túc náo động hẳn. Chứng tỏ gia đình Hạ Mạt phi phú tức quý (*không giàu cũng sang*).

Nhưng mà dù gia tộc có to lớn hiển hách tới đâu, loại hôn nhân gán ghép này... không phải đã thất truyền lâu rồi sao?

Thôi thì dù sự việc hoàn toàn ra ngoài sức tưởng tượng của Tiêu Thỏ, nhưng cổ nhân đã dạy ‘xá mệnh bồi quân tử’, nếu hai người đã đi tới giờ này, có đi nốt cả đêm cùng Hạ Mạt đi

gặp vị ‘chồng chưa cưới’ trong truyền thuyết kia cũng không tệ, ít ra so với việc một mình trốn trong phòng ngủ xem phim kinh dị trong cái đêm lằng mằng người người sánh đôi như hôm nay.

Như thế, nàng liền đi theo Hạ Mạt tới thẳng quán ‘Hồi Sinh’.

Nhắc tới ‘Hồi Sinh’, Tiêu Thỏ cũng có thể coi là khách quen. Diệp Tuấn là một trong đám cổ đông của quán, mà Lăng Siêu lại vô cùng thích quán này, nên trước đây hai người cũng ghé qua đây không ít lần. Có điều đó đều là chuyện của trước học kỳ này. Từ dạo gần đây hai người đến gặp nhau còn ít nữa là đến quán, nên đã lâu nàng không tới đây.

So với lần trước tới, trên tường chỗ cầu thang lại có thêm vài bức tranh mới, còn thì trang trí vẫn như nhau, ngay cả nhạc Jazz làm nền cũng không thay đổi. Khách vừa bước vào, thật khó mà liên hệ quán bar này tới những quán âm ỉ khói thuốc mù mịt cả.

Vừa vào quán bar, đã có người ngồi ở một lô ghế dựa vào cửa. Tiêu Thỏ cùng Hạ Mạt bước tới, nhìn thấy đó là một người con trai mặc âu phục màu xám nhạt, đôi mắt hoa đào vô cùng quyến rũ, mí mắt đang khẽ sụp xuống, khóe môi mang theo nụ cười mỉm như có như không, mười phần tới tám là một dạng yêu nghiệt cướp tim gái nhà lành. *(năm chữ cuối là LV tự chém thêm)*

Không chờ Tiêu Thỏ nhìn kỹ càng, đã thấy gã kia thò bàn tay ra định kéo Hạ Mạt ngồi xuống cạnh mình. “Em yêu, hôm nay em thật đẹp...”

Nhưng Hạ Mạt đã linh hoạt tránh được, vượt qua Tiêu Thỏ ngồi xuống ghế bên trong sát tường.

Tiêu Thỏ nhăn nhó thâm. Rõ ràng là hai người bọn họ hẹn gặp mặt, tại sao nàng lại phải ngồi đối diện người kia chứ, thật kỳ quái. Nhưng cứ thế đứng sừng sững cũng không được, nên do dự một hồi nàng vẫn phải ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống nhìn về phía người kia, đã thấy anh ta đang nhìn mình chăm chăm, hoàn toàn không khách sáo, mà nụ cười gian xảo trên môi khiến cho nàng không khỏi thêm sợ hãi.

“Hôm nay hẹn hò, em còn mang cả gái xinh đến cho anh sao?”

“Hừ!” Hạ Mạt hừ nhẹ một tiếng, không quan tâm đến anh ta.

Tiêu Thỏ bỗng cảm thấy xấu hổ, không rõ Hạ Mạt đã tốn công phí sức ăn mặc chải chuốt tới gặp người ta rồi lại im lặng không nói gì là tại làm sao, khiến nàng vô cùng ngượng ngập, đành phải dày mặt tự giới thiệu. “Chào anh, em là Tiêu Thỏ, là bạn cùng phòng với Hạ Mạt.”

“Con thỏ nhỏ? Tên đáng yêu ghê cơ...” *(Tiêu Thỏ đọc gần giống tiểu thỏ)*

“Anh tên là Đào Khiêm, Khiêm trong chữ khiêm tốn ấy, anh là chồng chưa cưới của Mạt Mạt!” Anh ta vừa nói vừa âu yếm liếc nhìn Hạ Mạt, lập tức bị cô nàng hung hăng trừng

mắt đáp trả.

“Anh có mà khiêm tốn cái rắm!”

“Khiêm tốn là để cho người ngoài xem thôi, người một nhà với nhau dĩ nhiên không cần giả bộ làm gì!”

“Ai là người một nhà với anh?”

“Em yêu, em không cần thẹn thùng thế...”

Từ bé tới lớn, Tiêu Thỏ chưa từng thấy một cặp trai gái sắp lấy nhau nào lại nói chuyện với nhau như vậy, quả là mở rộng tầm mắt nha.

Rồi cả cuộc nói chuyện sau đó hầu như toàn là theo kiểu như thế, một người mặt lạnh lùng nói chuyện nhát gừng, một kẻ mặt dày xán vào nói nhảm. Trong phút chốc, Tiêu Thỏ bỗng có cảm giác hai người này quả thật là một cặp trời sinh!

Đúng lúc nàng đang than thở mãi thôi, bỗng bên cạnh có một tiếng nói vang lên. “A Khiêm?”

Quay lại nhìn về phía tiếng nói phát ra, chính là Diệp Tuấn.

Thành phố Z quả nhiên là một nơi rất thần kỳ, rõ ràng mấy người nhìn tưởng như không có chút quan hệ nào với nhau, lại cố tình có quen lẫn nhau, như Diệp Tuấn với Đào Khiêm vậy. Có điều, trong lúc này tâm trí Tiêu Thỏ hoàn toàn không để ở việc đó, trái tim nàng còn đang bận nhảy lên thành thịch. Lãng Siêu nói tối nay phải đi tiếp khách hàng với Diệp Tuấn. Giờ Diệp Tuấn đang ở đây, chứng tỏ Lãng Siêu cũng...

Quả nhiên không sai, ánh mắt nàng nhanh chóng tập trung vào dáng người đang tự tin sải bước vào phía sau Diệp Tuấn, âu phục màu sáng, áo sơ mi trắng bỏ khuy cô không đeo cà vạt, dáng vẻ hoàn toàn không quá nghiêm trang nhưng vẫn toát ra một nét phóng khoáng thần nhiên, đó không phải Lãng Siêu thì còn ai vào đây?

Hắn dường như không nhìn thấy nàng, khiến Tiêu Thỏ không biết làm sao, nên đứng dậy chào hỏi hay không nữa.

Ngay trong lúc nàng còn đang do dự, Diệp Tuấn đã chào hỏi xong xuôi, quay người bước về phía một lô ghế ngay phía sau lưng họ. Lãng Siêu cũng bước qua, vị trí ngồi có thể nói là quay lưng về phía lưng Tiêu Thỏ. Hai người chỉ cách nhau một tấm lưng ghế, hai lô ghế sát cạnh nhau, lưng ghế thì cao, Tiêu Thỏ chỉ có thể nhìn thấy chòm tóc Lãng Siêu, nhưng dường như vẫn có thể cảm thấy hơi ấm của hắn truyền qua tấm dựa lưng ghế. Trái tim không tự chủ được lại nhảy lên thành thịch.

Theo lý thuyết, đáng ra hắn phải nhìn thấy mình rồi chứ nhỉ? Tại sao lại tỏ ra là không nhìn thấy chút nào? Hay là thật ra hắn vốn không hề để ý đến bên này?

Vẻ mặt Tiêu Thỏ lập tức khiến Đào Khiêm chú ý, khóe miệng liền cong cong lên như có như không...

Nội dung nói chuyện sau đó, thật sự có thể dùng từ nhàm chán để hình dung ra. Mặc cho Đào Khiêm nói cái gì, Hạ Mạt cũng chỉ trả lời bằng một tới hai chữ, thậm chí thản nhiên mặc kệ không để ý tới anh ta, lạnh lùng trừng mắt nhìn. Đào Khiêm cũng hoàn toàn không nổi giận, quay sang tán phét với Tiêu Thỏ, từ chuyện phòng các nàng tới chương trình học ở trường, có điều Tiêu Thỏ làm gì còn đầu óc nào mà tán phét với hắn, cả trái tim đang hướng về cái người đang ngồi sau lưng kia mất rồi.

Cứ ông nói gà bà nói vịt qua lại một hồi, Hạ Mạt bỗng lạnh lùng nói. “Tôi đi toilet!” Rồi thản nhiên đứng lên đi thẳng.

Tiêu Thỏ đang định đi theo, bị Đào Khiêm ngăn lại.

Nàng khó hiểu nhìn anh ta. “Có chuyện gì?”

Đào Khiêm không nói gì, chỉ cười cười nhìn nàng chăm chăm, mãi tới khi Tiêu Thỏ chuẩn bị nổi khùng lên, mới từ tốn hỏi. “Người ngồi sau em, em có quen đúng không?”

Quả không hổ là dân làm ăn, liếc mắt một cái là nhìn ra được. Tiêu Thỏ cũng chỉ còn cách xấu hổ gật đầu.

“Bạn trai em?”

Lăng Siêu từng nói nàng có đặc điểm là bao nhiêu cảm xúc suy nghĩ đều hiện lên trên mặt, hóa ra đúng thế thật. Giờ ngay cả một người lạ cũng có thể nhìn ra điều đó, Tiêu Thỏ chỉ biết âm ừ một tiếng khẽ.

“Sao cậu ta không thêm đề ý đến em thế?”

“Có thể... anh ấy có thể không nhìn thấy em...” Tiêu Thỏ ảm đạm nói.

“Có muốn qua đó chào hỏi không?”

“Thôi đi, hôm nay các anh ấy bận...” Hôm qua nàng đã biết Lăng Siêu phải đi cùng Diệp Tuấn tiếp đón khách hàng. Người Trung Quốc quả thật rất thích bàn chuyện làm ăn trên bàn tiệc, điểm này Tiêu Thỏ cũng hiểu được, chẳng qua là ở gần nhau như thế, mà hắn thậm chí còn không chào nàng được một câu, khiến nàng quả thật không vui lắm.

“Anh thấy, bạn trai em đang ghen thì có!” Đào Khiêm cười gian xảo.

Ghen? Ghen với ai? Tiêu Thỏ nhìn Đào Khiêm, bỗng hiểu ra... Anh hai à, anh có cần tự cao tự đại thế không?

“Hay là như vậy, để anh qua bên đó giải thích giúp em nhé?”

Thôi khỏi đi! Tiêu Thỏ quả thật đã xám xịt mặt mày, đang định từ chối, Đào Khiêm đã đứng dậy cúi đầu cười với nàng. “Anh giúp em lần này, về sau em nhớ giúp anh nhé!” Nói xong, ánh mắt như cố ý như vô tình liếc về chỗ ngồi của Hạ Mạt.

Hóa ra anh ta muốn đi đường vòng để chinh phục! Giờ Tiêu Thỏ mới giật mình hiểu ra.

“Này này, em còn không...” Còn chưa nói xong, Đào Khiêm đã tự cung tự cố bước về phía lô ghê bên kia, nói gì đó với đám Diệp Tuấn, một lát sau anh ta quay lại, sau lưng có... Lăng Siêu đi cùng!

Rốt cục là anh ta đã nói gì nhỉ? Quả tim Tiêu Thỏ đập bùm bùm trong lồng ngực.

Ngay khi nàng đang đứng ngồi không yên, Lăng Siêu đã bước đến trước mặt nàng, cúi đầu nói khẽ vào tai nàng. “Bà xã, Giáng Sinh vui vẻ!”

Một câu Giáng Sinh vui vẻ đơn giản, có cần phải tới tận đây để nói với nàng không? Lại còn phải làm ra cái hành động vô cùng mờ ám như thế! Mặt Tiêu Thỏ lập tức xấu hổ đỏ bừng lên, đã thế cái kẻ đầu sỏ lại còn tỏ ra vô cùng thần nhiên, đứng thẳng lên, quay lưng về chỗ của mình!

Sau đó, bên tai vang lên tiếng cười của Đào Khiêm. “Tình cảm hai người thấm thiết quá nhỉ! Có điều nói luôn nhé, đừng có chỉ mãi nói yêu nói thích, em còn phải giúp anh đấy!”

Tiêu Thỏ quay đầu lại nhìn, một câu nói đang chực vọt ra khỏi cổ họng, nhưng đành tắc lại.

‘Đồ mặt dày vô sỉ!’

Thế nên khi Hạ Mạt quay lại chỗ ngồi, đập vào mắt là cảnh Tiêu Thỏ ngồi đối diện với Đào Khiêm, một nàng vẻ mặt rất nhã nhặn kiêu kiêu, một tên thì dương dương tự đắc khoan tay ngồi cười.

Cô nàng không biết nói gì, đành kéo Tiêu Thỏ. “Mình đi thôi.”

Hả? Tiêu Thỏ ngạc nhiên. “Nhưng chúng ta vừa tới mà...”

“Mi còn muốn ngồi đây tiếp?”

Tiêu Thỏ liếc nhìn Đào Khiêm, vội lắc đầu quày quật. “Không muốn!”

“Vậy thì đi!” Hạ Mạt vừa nói vừa quay lưng.

“Khoan đã!” Đào Khiêm đứng lên. “Anh đưa các em về!”

“Không cần!” Hạ Mạt từ chối thẳng thừng.

“Em không cần anh đưa, nhưng con thỏ bé nhỏ của chúng ta cần đây nha! Phải không Tiêu Thỏ?” Dứt lời, còn quay sang nàng liếc mắt đưa tình.

Tiêu Thỏ lại thêm một lần nữa sững sờ với vẻ tự nhiên của anh ta, đành cúi đầu đi ra ngoài dưới ánh mắt kỳ lạ của Hạ Mạt. Lúc đi qua lô ghế của Lăng Siêu, nàng không quên liếc về phía hắn một cái.

Lăng Siêu đưa tay lên làm động tác gọi điện thoại.

Tiêu Thỏ giật mình, vội vàng lấy di động ra xem, quả nhiên có một tin nhắn mới do hắn gửi. “Nhớ về sớm, đừng đi chơi muộn quá!” Trong lòng nàng bỗng nóng bừng lên, nắm chặt di động trong tay đi ra ngoài.

Cũng may, Đào Khiêm cũng không lằng nhằng lằng nhể nhiều, chỉ đơn giản là cẩn thận gọi xe đưa họ về, rồi đứng nhìn họ rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng cao ráo của người kia đứng ở cửa quán bar, Tiêu Thỏ không nhịn nổi quay sang hỏi Hạ Mạt. “Tiêu Hạ, rốt cục hai người có quan hệ gì?”

“Không phải ta nói cho mi rồi sao?”

“Ý ta không phải là thế!” Tiêu Thỏ toát mồ hôi. “Mi bảo là chồng chưa cưới của mi, sao ta thấy hai người như có thù oán ấy chứ?”

“Thì đúng là ta có thù oán với anh ta mà.” Hạ Mạt nắm chặt hai bàn tay, các khớp xương kêu răng rắc.

Tiêu Thỏ xấu hổ. “Nếu mi không thích, tại sao còn trang điểm đẹp để vì anh ta?”

“Ai bảo ta trang điểm đẹp để vì anh ta chứ? Ta là...” Hạ Mạt nói tới đây bỗng dừng dừng phắt lại, dường như có bí mật gì đó không muốn thốt ra lời.

Tuy Tiêu Thỏ có tò mò, nhưng cũng không muốn ép người khác nói điều họ không muốn thổ lộ. Thế nên hai người về trường không nói thêm câu nào.

Vào trường, đi về ký túc xá, cũng không nói gì, mãi tới khi tới dưới lầu của các nàng, Hạ Mạt bỗng dừng lại. “Thỏ Thỏ, đi ra bờ sông đi dạo với ta đi!”

Tiêu Thỏ biết cô bạn có tâm sự, nên gật đầu đồng ý.

Thế là hai cô gái chuyển hướng đi về phía bờ sông. Đêm Giáng Sinh, vốn là ngày đẹp để các cặp tình nhân hẹn hò với nhau trên phố, mà bình thường nơi yêu thích nhất của họ là bờ sông giờ này lại vắng vẻ thưa thớt dăm ba người.

Hạ Mạt cứ bước đi một mình phía trước không nói gì, khiến Tiêu Thỏ chỉ biết im lặng đi phía sau lưng bạn mình. Cứ đi như thế một lúc, cô gái trẻ mới lên tiếng. “Ba mẹ ta vốn

không đồng ý ta học Y.”

Học Y ư? Tiêu Thỏ nhớ lại những biểu hiện thường ngày của Hạ Mạt, một nữ sinh thích học Y như thế lại có một gia đình không muốn mình học Y, quả thật không khỏi có vấn đề, đúng là mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh.

“Hồi thi đại học ta làm bài thật thường, cuối cùng trúng tuyển vào khoa Y tá, ba mẹ ta phản đối rất mạnh mẽ, thậm chí đe dọa sẽ không trả học phí và chi phí sinh hoạt cho ta...” Nói tới đây, Hạ Mạt dừng lại chốc lát, như thể nhớ lại điều gì đó, một lúc sau mới nói tiếp. “Từ nhỏ ta chưa bao giờ làm ra quyết định gì cho bản thân, tất cả đều là do ba mẹ ta sắp xếp hết. Khi có kết quả thi đại học, thậm chí họ không cần hỏi ý kiến ta liền làm thủ tục đi du học nước ngoài. Đi nước nào, học trường nào, học khoa nào, tất cả đều là họ quyết định, ta thậm chí còn không có quyền tỏ thái độ.

“VẬY MI...”

“Đúng thế, đây là lần đầu tiên ta phản đối lại ba mẹ.” Hạ Mạt cười khỏ. “Ta nhốt mình trong phòng không ăn không uống vài ngày chỉ nằm trên giường, cuối cùng thậm chí phải truyền dịch để hồi phục sức khỏe...”

Từ nhỏ Tiêu Thỏ được hưởng sự giáo dục đầy phóng khoáng của ba mẹ, chưa bao giờ có thể nghĩ tới những chuyện như thế tồn tại trên đời. Tuy nàng không có cách nào thật sự cảm nhận được cảm giác của bạn mình, nhưng nhìn ánh mắt cô bạn, nàng có thể đoán ra khi đó Hạ Mạt đã trải qua đau đớn cả thể xác lẫn tinh thần ra sao.

“Sau đó họ đồng ý?”

“Đồng ý?” Hạ Mạt cười lạnh. “Ngay cả khi ta trở nên một thứ người không ra người ngợm chẳng ra ngợm, họ vẫn không thay đổi quyết định... Mãi tới khi ta đồng ý đính hôn với Đào Khiêm.” Bỗng cô quay đầu nhìn Tiêu Thỏ. “Không phải mi vừa hỏi ta vì sao phải ăn mặc trang điểm đẹp để như thế đi gặp anh ta sao? Bởi vì không phải là để cho anh ta ngắm, mà là để cho đám người ba mẹ ta cài sẵn ở quán bar nhìn, cho họ thấy ta thật sự đồng ý muốn gả cho Đào Khiêm!”

Trong phút chốc, Tiêu Thỏ bỗng cảm thấy như trong mắt Hạ Mạt lóe lên nét hằn học, nhưng ánh mắt đó nhanh chóng bị sự lạnh lùng thay thế. “Có phải mi đang nghĩ ta có một gia đình như thế quả là khó tin phải không?”

Dưới tình huống này, ngay cả đến nói điều gì đó thay cha mẹ của Hạ Mạt, nàng cũng không nghĩ ra nổi, nên đành phải gật đầu.

“Cũng khó trách, đúng là gia đình ta khiến người ta khó tin thật.” Hạ Mạt cười khỏ.

“Cũng đúng!” Tiêu Thỏ lại nhớ đến hình dáng Đào Khiêm lúc tiễn họ đi về, đứng ở cửa quán bar một lúc lâu nhìn theo họ. “Thật rat a thấy hình như Đào Khiêm có vẻ thích mi...”

“Anh ta ư?” Hạ Mạt khẽ ngừng lại. “Bọn ta quen nhau từ lâu lắm rồi, anh ta là một người rất thích tự do, sao lại có thể bằng lòng bị trói buộc vào cuộc hôn nhân với ta chứ? Mà xét cho cùng, bọn ta đều là những người sống vì cha mẹ mà thôi...”

“Vậy thật sự mi không có cảm giác gì với anh ta sao?”

“Cảm giác? Giữa bọn ta làm gì cần có cảm giác chứ, ta cũng nào có quyền đi chọn cho mình một cảm giác nào đó đâu. Mặc cho cảm giác của ta ra sao, cuối cùng ta vẫn phải lấy anh ta, không đúng sao?”

Tiêu Thỏ bị hỏi như vậy, không biết cách nào trả lời. Hạ Mạt nói cũng đúng, ở trong một gia đình như thế, tất cả đều là do cha mẹ quyết định, cô ấy làm gì có đường nào khác để lựa chọn? Thật ra trong cuộc sống, mỗi người đều sẽ phải có lúc đối diện với những con đường mà họ không muốn chọn, cũng như ngày xưa Lăng Siêu từng trơ mắt đứng nhìn ba hắt bỏ hai mẹ con hắt mà đi, tất cả những điều đó nào có phải do họ quyết định. Cuộc sống, đôi khi chính là bất đắc dĩ...

“Thật ra...” Nàng muốn ít nhất có thể an ủi bạn vài câu.

“Mi không cần an ủi ta!” Hạ Mạt cắt lời nàng. “Ta nói với mi những chuyện này, không phải là muốn mi đồng tình an ủi ta, mà chỉ là...” Nàng ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời lấp lánh ánh sao. “Chỉ là đã nghẹn ứ trong lòng từ lâu, muốn tìm người nói nói vài câu giải tỏa thôi. Ít nhất hiện giờ ta vẫn đang được học ngành mình thích, ta vẫn có bốn năm được sống theo nguyện vọng của mình, sống do chính mình tranh thủ cố gắng, không phải sao?”

Có lẽ, cuộc sống đôi khi thật sự bất đắc dĩ, nhưng ít nhất Hạ Mạt, Lăng Siêu... mỗi người đều đã từng cố gắng vì bản thân mình. Dù chỉ có thể cố gắng tranh thủ được bốn năm ngắn ngủi, nhưng ít nhất chúng ta đã từng cố gắng. Chờ tới ngày chúng ta về già, có thể nhớ lại quãng đời này, sẽ không phải hối hận mình đã không cố gắng hết sức.

Đúng lúc đó, bờ sông bên kia bỗng bùng lên ánh pháo hoa. Ánh sáng rực rỡ đỏ ối cả một khoảng không rộng lớn, chiếu lên gương mặt hai cô gái trẻ. Tiêu Thỏ quay sang nhìn về mặt Hạ Mạt đang nhìn lên trời. Màu đỏ của pháo hoa lấp lánh trong ánh mắt, như thể đã lấp lánh ánh sáng long lanh rực rỡ nào đó...

Chương 66

NỖI LÒNG CỦA NHẠC PHỤ

Giáng Sinh qua đi, kéo theo đó là ôn tập và thi cử. Cả khu trường đại học rộng lớn chỉ có tại thời điểm này mới thực sự giống một nơi để học tập. Thư viện ngày nào cũng kín chỗ hết sách. Đám sinh viên ôn thi ngày nào cũng lặp đi lặp lại ăn học ngủ ăn học ngủ... [108] cứ như thế, thời gian vun vút bay qua.

Chớp mắt, cuộc thi đã xong, một năm cũng hết.

Tuy rằng thi học kỳ khó thật, nhưng năm nay Tiêu Thỏ làm bài cũng ổn. Thế nên lúc nàng sắp xếp hành lý, tinh thần vô cùng thoải mái. Mà ba cô gái còn lại trong phòng cũng làm bài không đến nỗi nào, nên cả bốn người lú la lú lo trò chuyện nói cười không ngớt về kế hoạch nghỉ Tết.

Một lúc sau, Lăng Siêu đã gọi điện đến phòng ngủ, hắn đang đứng dưới nhà chờ nàng rồi. Năm nay Lăng tiên sinh không tới đón con trai con dâu, mà đổi thành Lăng Siêu tự lái xe đón bà xã về nhà. Tuy là Volkswagen cũng không phải nhãn hiệu xe sang trọng gì lắm, nhưng mà với dáng vẻ hào hoa phong nhã dù chỉ mặc thường phục dựa vào cửa xe của Lăng Siêu vẫn gây nên không ít xôn xao bàn tán chung quanh. Dù sao thì mỹ nam dựa xe đẹp, hình ảnh này vốn gây nên hiệu ứng khá là bất thường, và dĩ nhiên là dễ nhìn hơn hình ảnh một chú hai đầu hói bóng lưỡng đi xe đến đón con gái tan trường rồi.

Thấy bao nhiêu người qua đường chỉ chỉ trỏ trỏ, Tiêu Thỏ cũng hơi hơi xấu hổ, vội vội vàng vàng nhét hành lý vào cốp xe xong là tót vào xe ngồi luôn. Lăng Siêu cũng vào theo ngay sau đó, như thường lệ quay sang thắt dây an toàn cho nàng. Có điều con sói gian ác nào đó lúc kéo dây an toàn sang để cài, không quên lướt ngón tay qua bầu ngực nở nang của con thỏ nhỏ thơ ngây ngồi cạnh, khiến Tiêu Thỏ dù đã mặc một đồng áo khoác dày cộp nên không cảm thấy rõ lắm mà vẫn đỏ bừng hai má.

Ổn định xong xuôi, Lăng Siêu khởi động xe, chỉ trong chốc lát là ra khỏi khuôn viên trường, thẳng tiến đường cao tốc. Thành phố Z tới thành phố A phải đi đường cao tốc mất hơn bốn tiếng đồng hồ. Lăng Siêu thi bằng lái từ khi tốt nghiệp trung học. Tuy mới lái xe chưa lâu, nhưng tay lái rất vững vàng, ngay cả Tiêu Thỏ vốn hay say xe mà cũng cảm thấy bình yên vô sự.

Tiêu Thỏ cũng biết không nên làm lái xe mất tập trung trong khi lái, nên trên xe cũng chẳng nói gì nhiều. Lăng Siêu bật album của Pacific Moon [109], tiếng đàn dịu dặt vang lên trong xe, Tiêu Thỏ lơ đãng nhìn cảnh vật vùn vụt trôi bên ngoài cửa sổ.

“Tôi qua em đi đâu thế?” Lăng Siêu đang tập trung lái xe bỗng hỏi.

Tôi qua? Tiêu Thỏ nghĩ nghĩ. “Em đi cùng Hạ Mạt tới gặp Đào Khiêm.”

“Gần đây em hay đi cùng hai người đó nhỉ?”

“Cũng không hẳn là hay đi cùng. Anh cũng biết ba mẹ của Tiểu Hạ muốn hai người đó kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp, nên hiện giờ phải bồi dưỡng tình cảm.” Mà nhắc đến chuyện này, thật khó mà tưởng tượng được, từ khi Đào Khiêm về nước, ba mẹ Hạ Mạt lập tức yêu cầu hai người phải gặp nhau ít nhất ba lần một tháng, nghe đâu còn tới mức cử người tới giám sát đôi trẻ. Ấy mà Hạ Mạt với Đào Khiêm cứ gặp mặt nhau là lại cáu bẳn, thế nên người duy nhất biết chuyện trong phòng ngủ là nàng đành phải hóa thân thành đồng đội, lần nào cũng bị Hạ Mạt lôi đi làm bóng đèn.

“Em nghĩ liệu hai người đó sẽ thật sự ở bên nhau hay không?”

“Thật ra em cũng không chắc lắm. Anh cũng biết tình hình giữa anh với ả rồi còn gì. Với tính tình của Hạ Mạt, dù con bé có thích Đào Khiêm đi nữa nó cũng sẽ không thể hiện ra ngoài, để chống đối lại ba mẹ. Có điều...” Tiêu Thỏ ngừng lại một chút, nhìn Lăng Siêu. “Thật tình em vẫn có cảm giác Đào Khiêm quả thực là thích Hạ Mạt. Nhìn ánh mắt của anh ta thì biết.”

“Hử?” Lăng Siêu nhướng mắt, tuy vẫn tiếp tục lái xe không quay đầu lại. “Em nhìn thấy được sao? Chứ em nói xem ánh mắt của anh ta thế nào?”

“Ánh mắt của anh ấy...” Tiêu Thỏ nghĩ nghĩ một hồi, vẫn không tìm được từ nào để miêu tả.

“Này, không phải là dựa vào giác quan thứ sáu đấy chứ?” Lăng Siêu cười.

“Không phải mà! Cách anh ta nhìn Tiểu Hạ chẳng khác gì...” Chẳng khác gì cách anh nhìn em. Tiêu Thỏ không nói nốt câu, mà chỉ ngẩn người nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của Lăng Siêu. Dáng hấn chăm chú lái xe thật sự là rất dễ nhìn, đôi mắt sáng long lanh, khiến người ta như muốn chìm sâu vào đó một cách mù quáng. Đã bao lâu rồi nàng chưa được nhìn hấn một cách cẩn thận kỹ lưỡng như thế nhỉ? Từ sau khi hấn tham gia nhóm nhân viên đặc biệt kia, mỗi lần hai người gặp nhau đều vội vã, nàng cũng chẳng có lúc nào rảnh rang để mà từ tốn ngắm nhìn hấn cả.

Hấn đã gầy đi ít nhiều, gương mặt cũng góc cạnh rõ nét hơn. Nét mặt vẫn là nét mặt hấn của vài năm trước, nhưng trong mắt lại lấp ló một vẻ chín chắn của một người đàn ông trưởng thành, ánh mắt cũng thu bớt vẻ sắc bén của ngày xưa, khiến hấn vẫn quen thuộc với nàng đó mà sao bỗng dưng có chút xa lạ. Tiêu Thỏ cứ chăm chú ngắm nhìn Lăng Siêu, trong đầu thoáng hiện hình ảnh của hấn vài năm trước, khi hai người còn nhỏ, mơ ước được trưởng thành và vẫn không tránh khỏi sự non nớt ngây ngô, tình trong như đã mặt ngoài còn e, rõ ràng trong đầu đã suy nghĩ rõ ràng mà rốt cục lại do dự không nói nên lời...

Cứ thế, mơ màng nhớ lại những kỷ niệm xưa khiến cảm giác ấm áp dâng trào. Nàng không nói gì hết, tầm mắt càng lúc càng nhòa đi, cuối cùng đơn giản là thiếp ngủ, khéo môi vẫn đọng một nụ cười.

Lăng Siêu nhìn thấy hết qua kính chiếu hậu, ánh mắt chợt trở nên dịu dàng mềm mại hơn. Bàn tay cầm vô lăng tuy vẫn nắm chặt, nhưng hai cánh môi kia cũng hơi nhếch lên một chút như cô gái ngồi bên cạnh.

Lúc xe về đến khu chung cư nhà họ thì cũng đã tới giờ cơm tối. Đất trời được màn đêm bao phủ, lập lòe đây đó ánh đèn ấm áp của ngàn vạn ngôi nhà như những ngôi sao lấp lánh trên cao. Đây, cũng chỉ là một buổi tối bình thường như bao buổi tối khác.

Lăng Siêu đỗ xe lại, nghiêng người sang muốn gọi Tiêu Thỏ dậy, nhưng đập vào mắt là gương mặt say ngủ không chút phòng bị của nàng. Lòng ngực hít vào thở ra phập phồng lên xuống. Áo khoác ngoài dày cộm để lộ ra cái cổ cao trắng nõn nà mềm mịn. Đôi cánh môi hồng căng mọng he hé, mí mắt khép chặt hơi rung rung tựa hồ như đang chìm trong cơn mộng đẹp.

Lăng Siêu cúi xuống, không cần tháo dây an toàn của mỹ nhân đang ngủ, mà cứ thế hôn lên hai cánh môi mời gọi kia.

Trong cơn mơ ngủ, bỗng ai đó cảm thấy có thứ chi mềm mềm áp lên môi mình, nhẹ nhàng tách hai hàm răng ra, rồi tiện thể xông vào xâm chiếm lãnh địa. Tiêu Thỏ tỉnh giấc, mơ mơ màng màng ưm một tiếng, lập tức khiến cho chiếc lưỡi gian xảo kia càng dễ dàng lén vào trong, dây dưa uốn éo, đoạt hết mọi đường hô hấp của nàng.

Dần dần, nàng cảm thấy có một bàn tay vươn vào trong áo. Hơi lạnh khẽ chạm vào vùng da thịt nhạy cảm, tín hiệu lập tức truyền lên đại não khiến người đang ngái ngủ cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh lại, trên mặt bắt đầu xuất hiện rãnh nếp nhăn.

Nhờ hơi ấm cơ thể giữa hai người truyền qua truyền lại, bàn tay kia cũng ấm áp hơn nhiều. Lòng bàn tay mềm mại nhẹ nhàng lướt một vòng trên bụng thon, từ tốn nhích khẽ lên trên... Khối non mềm trước ngực được bàn tay kia phủ lên ôm ấp, nàng giật mình kêu khẽ, nhưng lại bị đôi môi kia chiếc lưỡi kia cuốn lấy không ngừng nghỉ, để rồi chỉ còn lại tiếng thở gấp, tiếng rên rỉ hòa cùng ánh đèn đường rọi sáng không khí ấm áp mờ ám trong xe.

Cùng lúc đó, trên con đường mòn của chung cư cách đó không xa, ba của Tiêu Thỏ chính đang trên đường đi vút rác, ngẩng đầu lên đập vào mắt là cảnh tượng trong xe. Trong mắt ông hiện lên một tia giận dữ, bàn tay cầm túi rác chợt nắm chặt lại.

Xem ra, thân làm cha như mình, đến lúc phải giúp con gái phản công lại rồi!

Tuy rằng Tết Dương lịch càng lúc càng thịnh hành, nhưng người Trung Quốc xét cho cùng vẫn quen thuộc với Tết Nguyên đán hơn. Nhà Tiêu Thỏ cũng thế, thịt vịt muối, thịt lợn muối tương, cá kho chất đầy cả ban công. Trước đây ban công nhà nàng không đủ chỗ để thì

cũng sẽ để nhờ sang ban công nhà Lãng Siêu, khiến Tiêu Thỏ chưa mở cửa sổ phòng mình cũng đã ngửi thấy hương vị Tết tràn ngập.

Ấy vậy mà năm nay, ba nàng bỗng đổi ý nhất quyết không để đồ ăn Tết ra ban công nữa mà chằng dây buộc thùng trong phòng khách, rồi treo hết đồng đồ ăn đó lên. Ai nấy ra vào phòng khách nhà họ Tiêu, thấp bé còn đỡ, chứ hơi cao một chút là đảm bảo bị nào vệt nào thịt nào lạp sườn nào giò gói quăng qua quăng lại như chùy lưu tinh, bôm bốp chan chát đập vào nhau là chuyện thường tình.

Chỉ qua một buổi sáng treo đồ như thế, Tiêu nương rút cục hết nhịn nổi. “Tiêu Hải Sơn, anh coi phòng khách nhà chúng ta là cái sạp bán hàng ngoài chợ đấy hả? Vác hết tất cả ra ban công cho em nhanh lên!”

Ba nàng lâu lắm mới có một lần ‘vùng lên’ ‘bật’ lại vợ, phản đối quyết liệt ngay tức khắc. “Năm nay anh không muốn bỏ ra ban công!”

“Tiêu Hải Sơn, ông định làm phản đấy hả?” Mẹ nàng nổi cáu. “Ông muốn trưng bày mang tính nghệ thuật thì cũng làm ơn đừng có chà đạp tôi tẽ cái phòng khách nhà mình có được không? Cứ như thế này khách đến nhà nhìn thấy còn ra thể thống gì? Sáng nay bác Trương tí nữa thì bị tảng thịt muối của ông đập vào đầu chấn thương sọ não đấy!”

“Ai bảo đầu ông ta không đủ cứng!”

Hai người cãi qua cãi lại, ai nấy đều nhất quyết không nhượng bộ, khiến cho Tiêu Thỏ đang ngồi máy tính trong phòng cũng nghe tiếng, liền mở cửa ra hỏi. “Ba, mẹ, có chuyện gì thế ạ?”

“Con đi mà hỏi ba con ấy, ông ấy lên con hâm!” Mẹ Tiêu Thỏ chỉ về phía ba nàng.

“Em mới hâm thì có, anh làm thế thì đã làm sao nào? Càng có hương vị Tết trong nhà chứ sao?”

“Hương vị cái rắm ấy! Tiêu Hải Sơn, ông muốn chọc tôi tức chết mới yên lòng phải không?” Mẹ Thỏ Thỏ giơ chân định đạp, ai dè bất cẩn đụng phải một mớ chân vệt muối, ôi một tiếng lớn tí nữa thì ngã.

May mà ba Thỏ Thỏ nhanh mắt nhanh tay vội vã đỡ lấy vợ. “Em cẩn thận!”

Mẹ nàng cố gắng đứng thẳng lên, lại tiếp tục mắng té tát. “Tôi còn cần cẩn thận cái gì hả? Không bị đồng thịt muối này đập chết thì cũng bị ông làm cho tức chết rồi! Ôi giờ cha đất mẹ ơi, sao tôi khổ thế này hả giờ, vợ phải lão chồng lên con thần kinh thế kia!”

Cuối cùng ba Thỏ Thỏ đành phải xuống nước. “Nào nào, anh làm thế là có lý do chính đáng cả...”

“Lý do lý trấu cái gì? Không lẽ anh định khai mạc triển lãm thịt muối chân vệt muối ở

nhà mình?”

Ba nàng. “.....”

Tiêu Thỏ đứng ngoài chỉ biết nhăn nhó. “Ba, mẹ, Tết nhất đừng cãi nhau mà.” Nói xong quay sang ba nàng nghiêm chỉnh nói. “Ba à, đồ ăn Tết nhất ba đều treo ở phòng khách thế này, nhờ không cẩn thận đập phải quả là không an toàn chút nào. Nhà mình có ban công kia mà, ba không muốn bê vác ra đó thì để con làm là được.”

“Đàn bà xó bếp thì biết cái gì!” Ba nàng cuống quýt chân tay, nhưng bị bà xã lườm cho một phát sắc lẹm như dao phay, lập tức nuốt luôn câu tiếp theo vào bụng, chỉ đành lắc đầu thăm nảo. “Rồi rồi rồi, ai muốn vác ra thì đi mà vác, tôi mặc kệ hai mẹ con!”

Thế là Tiêu Thỏ chân mang dép lê, người mặc áo ngủ, khuôn khuôn vác vác đồng thít muối ra ban công, vừa chuyển đồ, tai vẫn loáng thoáng tiếng cằn nhằn không dứt của ba. “Đàn bà thì biết cái gì, đàn bà thì biết cái gì...”

Trong tiếng càu nhàu như niệm kinh ấy, cuối cùng Tiêu Thỏ cũng chất đầy hết ban công nhà mình, liền tiếp tục chân mang dép lê vác hai hộp chân vịt muối chạy sang ban công nhà Lãng Siêu treo.

“Này này, con khoan đi đã!” Ba nàng vội gọi giật Thỏ Thỏ lại.

“Sao hả ba?” Tiêu Thỏ quay lại nhìn.

Vẻ mặt ba ba không vui vẻ lắm. “Sao con lại ăn mặc thế chạy sang đó? Còn ra thể thống gì?”

Ăn mặc gì cơ? Tiêu Thỏ cúi đầu nhìn bản thân, quần áo ngủ in hình gấu bông, dép bông đi trong nhà hình con thỏ nha, có chỗ nào không được đâu cơ chứ?

“Con là con gái, mặc đồ ngủ chạy qua nhà người ta, chả có phép... phép lịch sự gì cả!” Ba nàng gượng gạo đổi phép tắc thành phép lịch sự.

Tiêu Thỏ nào biết suy nghĩ của ba mình, lại cúi đầu nhìn trên người, lẩm bầm. “Có sao đâu, trước giờ con vẫn mặc thế mà...” Nói xong cũng chả thèm để ý đến ba mình, chân trước chân sau nhảy sang ban công nhà Lãng Siêu.

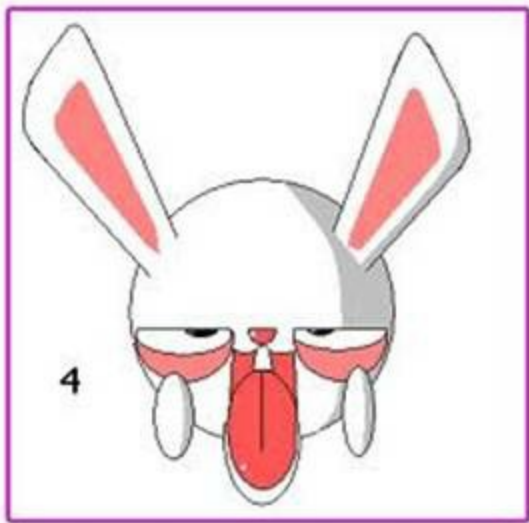
Lãng Siêu đang ngồi cạnh cửa sổ lên mạng, nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên. Ánh mặt trời rực rỡ liên chiếu thẳng vào mắt hấn. Trong ánh sáng chói lọi ấy, một dáng người nhỏ xinh mặc đồ ngủ in hình chú gấu bông đang hào hứng treo đồ ăn Tết ngoài ban công nhà hấn, miệng còn ngân nga điệu nhạc nào đó. Lập tức tâm trạng của hấn trở nên vui vẻ vô cùng, tay cầm lấy cục tẩy cạnh đó ném ra ngoài.

Cảm thấy có cái gì đó đập bộp vào lưng, Tiêu Thỏ quay lại, mặt đối mặt nhìn trong mắt với ai kia, lập tức nở một nụ cười sáng lạng với người đó.

Ánh mặt trời ấm áp của một ngày mùa đông phủ lên hai dáng người ấy một làn ánh sáng dát vàng rực rỡ, hào quang sáng chói, đẹp như một bức họa mỹ lệ.

Dĩ nhiên, trong bức họa đó không bao gồm hình ảnh vị ba ba khả kính đang đầm ngực dậm chân trong nhà. “Tôi đã bảo là không nên bỏ đồ ra ban công mà...”

Chương 67

ĐI THĂM CON GÁI

Rất có thể cả đời Tiêu Thỏ cũng sẽ chẳng có cách nào hiểu ra nỗi lòng của ba nàng cả. Tuy nhiên dù gì nàng cũng là một cô bé rất có hiếu, nên khi ba nàng đề nghị tới nhà bà nội để ăn Tết, dầu trong lòng có lưu luyến Lăng Siêu, nhưng nàng vẫn gật đầu đồng ý.

Khác với nhà bà ngoại, bà nội Tiêu Thỏ không sống ở thành phố này. Thế nên cả nhà ba người họ phải ngồi xe khách đi về quê ở nông thôn ăn Tết, khi đi tay xách nách mang chả khác gì dân chạy nạn. Trùng hợp thế nào nhà Lăng Siêu cũng muốn về quê ăn Tết, nên hai người đến cả cơ hội gặp nhau nói tạm biệt cũng không có, cứ thế ‘chạy nạn’ về quê.

Về nông thôn, công cuộc ăn Tết vô cùng rườm rà nhiều bước truyền thống, bận rộn tấp nập, nào đi tế trời đất, tế tổ tiên, nào viết câu đối xuân, đi thăm bà con chòm xóm... Gần như ngày nào cũng có hàng đống việc phải làm xong. Tiêu Thỏ cũng chẳng phải người ngại khó ngại việc, nhưng ở nông thôn làm gì có mạng Internet, mỗi ngày Lăng Siêu và nàng cũng chỉ có thể gọi điện thoại cho nhau, không thể nhìn thấy nhau lần nào. Thời gian cũng dài, nên nàng khó tránh khỏi nhớ nhung ai đó.

Đã thế hết lần này tới lần khác không như ý nguyện, càng muốn gặp thì lại càng không được gặp. Tới khi ba mẹ Tiêu Thỏ cuối cùng cũng hết kỳ nghỉ phải về lại thành phố, bà nội nàng lại kéo tay nàng lại. “Cháu gái ngoan, chúng nó phải về thì về, chứ cháu đừng có bỏ lại già này một mình sớm thế chứ!”

Tiêu Thỏ liền do dự. Ông nội nàng mất sớm, chỉ còn lại bà nội thui thui một mình tàn tạ ở quê. Vất vả lắm mới có con trai con dâu cháu gái về nhà ăn Tết, bà muốn nàng ở thêm vài ngày cho đỡ vắng vẻ cũng là phải đạo. Với nàng thì vài ngày cũng thật ngắn ngủi, nhưng với người già mà nói, vài ngày quả thực vô cùng quan trọng.

Tiêu Thỏ suy nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định ở lại chỗ bà chơi vài hôm.

Ba nàng dĩ nhiên là vui mừng còn không kịp, liền thoảng báo nàng yên tâm ở lại quê chơi với bà nội, không cần quan tâm chuyện khác. Rồi thì hai vợ chồng họ Tiêu hí ha hí hửng dắt díu nhau về thành phố.

Về tới nhà, Lăng Siêu không thấy con thỏ trắng kia đâu, quả nhiên không nhìn nổi thắc mắc. “Chú Tiêu, sao Thỏ Thỏ không về cùng ạ?”

Ba nàng đặc ý vênh váo trả lời. “Con bé ở lại quê chơi với bà nội. Cháu cũng biết đấy, con gái có lớn đến mấy thì trong lòng quan trọng nhất vẫn là người nhà thôi!”

Lăng Siêu dĩ nhiên là thông minh hơn Tiêu Thỏ, nghe một câu là hiểu ngay ý tứ của ba

nàng. Hai mắt hần lấp lánh, không nói thêm câu nào.

Hần về nhà gọi điện cho Tiêu Thỏ.

“Bao giờ em về?”

“Em chưa biết, bà nội muốn em ở lại chơi vài hôm.” Tiêu Thỏ thật thà đáp.

“Cũng khó có dịp em về chơi với bà, vậy ở thêm vài hôm nữa hăng về cũng được.”

Ô hay, hôm nay Lăng Siêu làm sao thế nhỉ? Trước đây nếu gặp phải chuyện như thế, hần là hần đã nói bóng nói gió để giục nàng về rồi. Hôm nay ngược lại, hần khuyên nàng ở lại thêm vài hôm là thế nào?

Hình như có cái gì đó không đúng, Tiêu Thỏ hỏi thử. “Em không về ngay, anh không ngại chứ?”

“Đương nhiên là ngại.” Hần thản nhiên trả lời.

Tiêu Thỏ không biết nói sao. “Vậy sao anh còn...”

“Nhưng em chỉ có một bà nội thôi, đương nhiên là phải ở với bà rồi.”

Không ngờ hần lại suy nghĩ chu đáo thế, Tiêu Thỏ quả thật rất cảm động, nhưng lập tức bị câu nói sau đó của hần rót cho một chậu nước lạnh lên đầu. “Xét cho cùng, ngày Mừng Một tháng Năm em cũng không về nhà, thế nào chẳng ở với anh.”

Ngày Một tháng Năm? Tiêu Thỏ thật xấu hổ, Lăng đại công tử quả nhiên vốn nhìn xa trông rộng.

Thế là ở lại chơi với bà thêm một tuần nữa, bà nội nàng cuối cùng cũng chịu thả cho nàng về thành phố. Tiếc là Lăng Siêu lại phải về công ty đi làm mất, thế là hai người lại một lần nữa lỡ hẹn gặp nhau.

Ba của Tiêu Thỏ cũng do đó mà vô cùng vui vẻ. Ông ta cố gắng nỗ lực phá hoại ngầm cả một kỳ nghỉ đông như thế, cuối cùng cũng đã có chút thành công. Cứ tiếp tục như thế, con gái mình sẽ nghi ngờ chuyện tình cảm với Lăng Siêu, và thế là mình sẽ không phải lo bé cháu ngoại trước khi gả con gái nữa. Theo một cách nào đó mà nói, ba nàng cũng là người nhìn xa trông rộng vậy.

Hết kỳ nghỉ đông, các trường học lại lục tục vào năm học.

Học kỳ này, thời khóa biểu của khoa Y tá vẫn đầy ắp như trước. Chưa kể công việc ở Hội Sinh viên cũng rất nặng nề, ngoài việc chuẩn bị mời khách tham dự Đại hội thể thao của trường, Hội Sinh viên lại chuẩn bị bầu cử lại ban lãnh đạo. Thành viên các ban ngành đã có người xoa tay xoa chân chuẩn bị thể hiện thật tốt còn đi ứng cử.

Tiêu Thỏ vốn chẳng quan tâm gì mấy những chuyện này. Nói thật năm đó nàng vào Hội Sinh viên cũng là tình cờ bất đắc dĩ, có được thành tích vị trí như ngày hôm nay đã là tốt lắm rồi, không nghĩ đến điều gì cao xa hơn. Thế nhưng muốn trèo lên cao hay không là một chuyện, làm việc có trách nhiệm hay không lại là chuyện khác. Thế nên đối với công việc mà cấp trên giao xuống, nàng vẫn chăm chỉ chuyên cần mà hoàn thành tốt nhiệm vụ.

Thật ra một người làm việc có thật sự cố gắng hay không không phải do người đó cố thể hiện ra, người sáng mắt liếc một cái là có thể nhìn ra điều đó. Ví như Tiêu Thỏ chẳng hạn, không phải ngày nào nàng cũng chạy qua Hội Sinh viên điểm danh có mặt, nhưng thái độ chuyên cần thật thà bình thường cũng đã thể hiện rõ, không ai không thấy. Thế nên lúc chỉ còn một tháng tới kỳ bầu cử, thầy giáo Uông phụ trách Hội Sinh viên liền gọi nàng vào phòng làm việc.

Dĩ nhiên nội dung chính của cuộc trò chuyện có liên quan tới việc của Hội Sinh viên. Thái độ của thầy Uông rất rõ ràng, với việc Tiêu Thỏ thường ngày vô cùng chăm chú có trách nhiệm với công việc, thầy nghĩ bạn Thỏ Thỏ nên thử tham gia ứng cử làm một trưởng ban của Hội.

Ấy vậy mà Tiêu Thỏ lại nghiêm chỉnh nói rằng, mình mới vào Hội Sinh viên có một năm, e là thiếu tư cách tranh cử làm trưởng ban.

Thầy Uông tốn một đồng nước bọt để thuyết phục tới lui mà không được, đành phải để nàng về với lời nhắn nhủ suy nghĩ cho kỹ.

Ra khỏi phòng của thầy Uông, trước mặt nàng có một bóng người vội vàng bước tới, hai người thế là va phải nhau.

Tuy chẳng phải lỗi của mình, Tiêu Thỏ vẫn phản xạ cúi đầu. “Xin lỗi, xin lỗi...”

Ai dè người kia hung hăng lườm cho nàng một cái, không thềm quay đầu lại mà tiến thẳng vào phòng của thầy Uông, bỏ lại Tiêu Thỏ đứng ngơ ngác.

Người vừa trùng mắt với nàng, chính là trưởng ban Đối ngoại Bạch Tố. Tuy cả hai đều học cùng khoa, nhưng vị sự tỷ này vô cùng kiêu ngạo, vài lần hai người đi lướt qua nhau, chỉ ấy đều vênh cằm ngẩng mặt, tựa như con chim công xòe cánh từ trên cao nhìn xuống nàng, khiến nàng chẳng biết làm sao.

Có điều nói đi cũng phải nói lại. Người ta là một mỹ nữ hàng xịn giá cao, có năng lực thật sự, lại thêm cả cái ô dù to bự trên đầu. Không ít người nói rất có thể chủ tịch mới của Hội Sinh viên chính là chị ấy. Tiêu Thỏ nhìn bóng lưng đầy cao ngạo của ‘Chim công’, bỗng dưng thở dài, nếu chị ấy thật sự làm chủ tịch, e rằng Hội Sinh viên sẽ không tiếp tục trên con đường ‘vì dân’ nữa.

Mãi suy nghĩ, bỗng có tiếng chuông báo thức của điện thoại di động khiến hồn vía Tiêu Thỏ trở về chỗ cũ. Nàng nhìn điện thoại, lại kêu ối một tiếng. Bận rộn cả buổi sáng, tí thì quên

hôm nay nàng có hẹn đi chơi với Lăng Siêu!

Buổi hẹn hò chiều thứ bảy này hai người vốn đã lên kế hoạch từ lâu. Vì lý do gần đây mỗi người đều bận rộn chuyện của mình, chẳng có lúc nào gặp mặt. Thế là hai người quyết định ra nguyên tắc nhỏ: bận rộn gì thì bận, mỗi chiều thứ bảy ai cũng phải gác việc qua một bên dành chút thời gian gặp nhau một chút, coi như là có thời gian nghỉ ngơi sau những giờ học giờ làm việc vất vả cả tuần.

Mười một giờ sáng, Lăng Siêu đã có mặt đứng giờ ngoài cổng trường đứng dựa vào xe ô tô chờ bà xã. Giai đẹp dựa cửa xe lại lập tức gây nên một hiệu quả thị giác lớn lao. Tiêu Thỏ còn chưa có mặt đã có cả đám nữ sinh đi qua nhìn hẩn chỉ chỉ trỏ trỏ che miệng bàn tán.

Lăng Siêu chưa bao giờ để vào mắt những chuyện thế này, nhưng thật ra Tiêu Thỏ thấy bao nhiêu thiếu nữ đều quay mặt về cùng một hướng thì thầm cười nói, trong lòng bỗng dâng lên một chút ghen tuông.

“Sau này anh không cần chờ em ở cổng trường, em sẽ tự đến chỗ hẹn.” Vừa lên xe, ai đó đã ai oán nói.

Lăng Siêu nhú mày, mặt không đổi sắc hỏi. “Tại sao?”

Tiêu Thỏ đỏ mặt. “Chả tại sao cả! Chỉ là...” Nàng nhăn nhó một lúc mới phun ra mấy chữ. “Muốn bớt phô trương đi.”

Lăng Siêu phì cười, quay sang nhìn nàng vẻ mặt đầy tội nghiệp. “Bà xã, anh cũng đâu có muốn phô trương.” Ý tứ là, anh không muốn cũng không được a!

Thật là đồ tự luyện mà! Tiêu Thỏ lườm hẩn một cái. “Anh thôi cái vẻ tội nghiệp đấy đi, không muốn thì khó gì, đừng có lần nào cũng làm bộ mỹ nam dựa cửa xe là được.” Vừa dứt lời, nàng mới nhận ra mình vừa nói lộ hết suy nghĩ thật rồi.

Quả nhiên, Lăng Siêu chọc. “Bà xã, em đang ghen đấy à?”

Giờ mà giải thích này nọ thì sẽ thành giấu đầu lòi đuôi mất. Tiêu Thỏ thẳng thắn thật thà trả lời. “Phải, em ghen tị đấy!”

Lăng Siêu cười. “Bà xã yêu quý, anh cũng nào muốn em ghen...”

Hừ, anh có cần tự luyện quá đáng thế không hả? Tiêu Thỏ không còn biết nói gì.

Nói là ước hẹn đi chơi, thật ra lần nào cũng na ná nhau cả, quan trọng nhất chính là đi ăn cơm cho no. Thần ăn uống Đồng Đông Đông gần đây phát hiện một quán mỳ khá ngon. Có người còn nói trước mặt tiền bé xiu của quán đó thường xuyên đỗ các loại xe xịn, nào Mercedes-Benz, nào Land Rover, nào Lamborghini này nọ đủ cả. Tiêu Thỏ tuy chỉ ngồi trên một chiếc Volkswagen Passat bình thường, nhưng cũng không nén nổi tò mò muốn tới thưởng thức một lần.

Tới nơi, cảnh tượng trước mặt lại khiến nàng sửng sò. Xe đẹp quả là không ít, nhưng mặt ngoài quán phải nói là vô cùng keo kiệt! Diện tích bên ngoài có vài mét vuông, đến một cái ghế hoàn chỉnh cũng không có, cái nào không thiếu chân thì cũng thiếu lưng dựa. Đã thế, một đám bi di nịt men (*business men*) com lê ca ra vat chỉnh tề đang đứng xếp hàng ngoài cửa, hai mắt vô cùng mong ngóng nhìn vào trong quán, nơi vị chủ quán đang gào thét chửi bới rõ to.

Trật tự xã hội đảo lộn hết cả, Tiêu Thỏ nghĩ.

“Em thật sự muốn ăn ở đây sao?” Lăng Siêu hỏi.

“Muốn!” Tiêu Thỏ nắm chặt hai tay, sao lại không muốn chứ? Cửa hàng bé tẹo thế mà còn cả đồng người cố gắng đứng chờ ăn, chứng tỏ đồ ăn phải rất ngon! Khó được dịp cả hai người đều rảnh, không thể không ăn thử một tô được. Điều này cũng cho thấy Tiêu Thỏ là một người có lòng quyết tâm cao.

Tuy hàng xếp rất dài, nhưng chủ quán tốc độ cũng rất nhanh. Chả mấy chốc mà Tiêu Thỏ đã thấy anh chàng mặc com lê hiệu Armani đứng trước mặt đã nhận được tô mì nóng hổi, hơn ha hơn hờ cầm tô mì ngồi ghé mông mé ngoài một cái ghế băng bé tí mà ăn lấy ăn để. Tiêu Thỏ bỗng có chút xấu hổ.

“Hai cô cậu muốn ăn gì?”

Tiêu Thỏ chưa từng ăn mì ở đây, nên quay sang hỏi ý kiến Lăng Siêu.

“Cho chúng cháu hai tô mì đặc biệt của quán là được, hai tô không giống nhau!”

“Được!” Chủ quán nhiệt tình trả lời, rồi quay vào trong bếp gào lên với nhà bếp.

“Một tô sợi nhỏ Tứ Xuyên, một tô mì lươn. Tổng cộng hai mươi ba đồng!”

Quả là rẻ! Tiêu Thỏ thôn thức cảm thán, đứng sang một bên chờ với Lăng Siêu.

Một lát sau mì được làm xong, để vào loại tô lớn bình thường, nhưng lượng khá là đầy, nước dùng cũng ngập bát. Uống một ngụm canh, hương tỏa khắp nơi. Ngon!

Tiêu Thỏ lại than thở. “Giờ thì em đã hiểu tại sao nhiều người đi xe xịn tới đây xếp hàng ăn mì rồi...” Quả thật là rất ngon.

“Em thích thì thứ bảy tuần sau chúng ta lại quay lại đây!”

“Được!” Tiêu Thỏ hơn hờ đồng ý, rồi bỗng nghĩ ra một chuyện. “Không được, thứ bảy tuần sau là ngày Một tháng Năm, em phải về nhà!”

“Em định về nhà mừng Một tháng Năm?” Lăng Siêu bỗng nheo nheo mắt gian xảo.

“Vâng...” Về mặt Tiêu Thỏ vẫn ngỡ ngàng không hiểu.

“Em quên đã đồng ý với anh chuyện gì à?”

“Em đồng ý với anh chuyện gì nha...” Tiêu Thỏ cầm bát mỳ, húp húp, nghĩ nghĩ, húp húp... á, nàng nhớ ra rồi!

Lăng đại công tử, anh không định thật sự giữ em lại chỗ anh để nghỉ lễ Quốc tế Lao động đấy chứ?

Thật ra đến cùng thì Tiêu Thỏ cũng làm sao có thể lay chuyển được Lăng Siêu chứ, dù sao so sánh chỉ số thông minh giữa hai người không đến mức một trời một vực nhưng cũng trên trời dưới đất cả. Lăng đại công tử đầy khả năng nghĩ ra trăm ngàn phương pháp khác nhau để giữ nàng ở lại. Còn về phần dùng lợi dụ dỗ hay dùng sắc dụ dỗ... đó là chuyện riêng của hai vợ chồng trẻ nhà họ, nhỉ?

Thế nên, trước ngày nghỉ lễ một hôm, ba của Tiêu Thỏ vốn đang háo hức mong chờ con gái về nhà chơi, lại đứng hình khi nhận được điện thoại con gái báo không thể về nhà.

Dập máy xong, lửa giận nén lại từ lâu trong lòng ba vợ họ Tiêu rốt cục bùng lên không cách gì kiềm chế nổi.

“Ba nó à, anh làm gì thế?” Mẹ nàng tò mò thò đầu vào phòng hỏi.

“Thu xếp hành lý!” Ba nàng không thèm ngẩng đầu lên, hí hoáy soạn va li.

Mẹ Thỏ Thỏ ngạc nhiên. “Anh định đi đâu?”

Ba Thỏ Thỏ ngẩng đầu, hai tay nắm chặt, nghiến răng nghiến lợi, đôi mắt rực sáng ngọn lửa yêu thương con gái của cha, gần từng tiếng một. “Đi.Thăm.Con.Gái!”

Chương 68

CHA VỢ - CON RỂ

Tiêu Thỏ hoàn toàn không ngờ, mình đã chuẩn bị chu đáo kế hoạch dành cho kỳ nghỉ dài ngày vào lễ Quốc tế Lao động đến thế, mà cuối cùng vẫn xách hành lý về căn nhà Lãng Siêu thuê để làm nhân viên rửa bát cho hắn. Mà nàng lại càng không ngờ hơn nữa, chính là đương lúc nàng cầm cái bát ăn cơm đầu tiên của kỳ nghỉ lên để rửa, thì chuông cửa bỗng reo inh ỏi. Chạy ra mở cửa, đập vào mắt chính là cảnh ba nàng hùng hổ đứng đó. Tiêu Thỏ sững người.

So với Tiêu Thỏ, Lãng Siêu bình tĩnh hơn rất nhiều, thân nhiên lên tiếng chào. “Con chào ba!”

Thằng nhóc này được, đã đổi giọng gọi ba rồi cơ đấy! Chữ Ba là để cho chú mày gọi chắc? Về mặt Tiểu Hải Sơn hơi biến sắc, cười ha ha. “Bao nhiêu năm nghe cháu gọi chú quen rồi, giờ đổi cách gọi thật khó quen ngay được. Thôi cháu đổi lại đi, ha ha ha...”

“Dạ được, chào nhạc phụ đại nhân!”

Oạch! Tiêu Thỏ đang xách hành lý của ba mình vào nhà lập tức loạng choạng, sém chút nữa thì ngã lăn quay. Ba à, giờ ba đã biết chữ vô sỉ viết như thế nào chưa ba?

Ba Tiêu Thỏ xanh mét cả mặt, không thêm nói tiếp.

Tóm lại, hiệp đấu thứ nhất giữa bố vợ cấp cao và con rể cấp cao, Lãng Siêu thắng lợi áp đảo 1-0!

Lần này Tiêu Hải Sơn tiếng là tới thăm con gái, mục đích chính là để ngăn Lãng Siêu thừa cơ ăn vụng. Thế nên ông ta vác một va li to bự đầy đủ quần áo vật dụng tùy thân, hạ quyết tâm ở đủ bảy ngày nghỉ lễ mới về.

Cũng may Quan Tự đã về nhà đợt nghỉ dài ngày này, nên có thêm một phòng để ngủ.

Nhưng vấn đề mới lại xuất hiện. Ba người hai phòng ngủ, đêm sắp xếp ra sao đây? Tiêu Hải Sơn chắc như bập là sẽ không cho con gái ngủ chung phòng với Lãng Siêu rồi. Tiêu Thỏ lại đã quá tuổi ngủ chung giường với ba. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng ba nàng đành quyết định hi sinh vì nghĩa lớn, vác thân già này ngủ chung phòng với Lãng Siêu.

Dù trong lòng Lãng đại công tử mấy trăm phần trăm là không hề muốn thế, nhưng không hề thể hiện ra mặt chút nào cả, đi làm, nghỉ ngơi vẫn theo nếp cũ, không hề khác biệt. Thế nhưng ba của Tiêu Thỏ lại không chịu nổi trước. Địch không hành động vậy ta động trước. Nếu Lãng Siêu không để lộ sơ hở gì cả, vậy ông ta tự mình xuất trận thôi. Nói đi nói lại, cũng không thể để cho thằng nhãi con này cứ thế dễ dàng cướp con gái mình đi mất được.

Tiêu Hải Sơn liền quyết tâm, trước hết là không còn lạnh lùng với Lăng Siêu như trước nữa. Rồi tối đến ăn cơm xong, ông ta lôi một bàn cờ tướng trong va li ra, kéo Lăng Siêu ngồi xuống chơi cùng.

Người Trung Quốc vốn rất coi trọng việc đánh cờ, không chỉ có xem xét kỹ thuật tính toán khi chơi, mà còn nhờ sự tính toán đó nhìn ra được ý chí của người chơi. Thông thường, lúc chơi cờ một người có thể vừa bày mưu nghĩ kế đánh cờ, vừa bình thản trò chuyện vui vẻ, người đó đảm bảo là nhân trung long phượng, tiền đồ sáng lạng không nói cũng biết.

Có điều ba Tiêu Thỏ cũng chẳng nghĩ nhiều đến thế, trong lòng ông ta đang nghĩ một cách vô cùng nhỏ nhen. Nếu Lăng Siêu thua, đó chính là vì hắn kém cỏi, không đáng để ông gả con gái cho hắn. Nếu hắn dám thắng ông, vậy là không biết khiêm tốn, làm sao có thể gả con gái cho người nông cuồng tự đại như thế được? Còn nếu hắn dám giở trò lòe mắt ông, như vậy tỏ ra hắn là đồ nham hiểm giả dối, càng không thể giao phó cuộc đời con gái mình cho hắn được. Thật ra, Tiêu Hải Sơn muốn ra oai cho Lăng Siêu biết mặt, rằng muốn lấy con gái ông ta cũng chẳng phải dễ dàng như ăn cháo thế được!

Mục đích đã xác định rõ ràng, Tiêu Hải Sơn đi nước cờ đầu tiên, lên pháo. Vừa nhìn đã thấy thế công mãnh liệt.

Mặt Lăng Siêu không đổi sắc, bình thản xuất mã, ngăn chặn quân pháo kia.

Xem ra thắng nhãi này vừa vào đã quyết tâm phòng thủ rồi đây, Tiêu Hải Sơn thầm đánh giá, rồi liên tiếp tấn công.

Cứ thế, kẻ công người thủ, liên tiếp hơn mười nước cờ, phòng tuyến vững chắc của Lăng Siêu vẫn không có sơ hở, mặc cho ba vợ tương lai tấn công mạnh mẽ ra chiêu thần tốc đến đâu đi chẳng nữa. Thậm chí, ngay cả khi ông ta cố tình để lộ sơ hở cho hắn thấy, hắn vẫn chỉ phòng thủ nghiêm chỉnh, nhất quyết không tấn công.

Mắt thấy thế cờ dần dần đi vào bế tắc, công cũng chẳng công nổi, thủ lại không cần có thủ mãi. Tiêu Hải Sơn đánh cờ cả nửa đời người, chưa bao giờ gặp phải loại đối thủ khó chơi thế này. Nhịn mãi hơn mười nước nữa, cuối cùng ông ta nổi cáu.

“Nhãi con, rốt cục cậu có đánh cờ tử tế không hả?”

“Dĩ nhiên con vẫn đánh mà.” Quân cờ trong tay Lăng Siêu lại chuẩn bị hạ xuống một vị trí phòng thủ khác.

Tiêu Hải Sơn tức giận đến nổi đom đóm mắt. “Thôi ngay! Có ai lại chơi cờ kiểu của chú mày chứ? Cậu khinh thường Tiêu Hải Sơn tôi đấy hả?”

“Nhạc phụ đại nhân nói quá lời rồi. Chơi cờ với bề trên, thân làm con cháu như con làm sao có thể tấn công chứ?” Lăng Siêu lại cầm quân cờ lên, ánh mắt thản nhiên không hề tỏ ra khác lạ.

Quả đúng là ghen như ngậm hột thị vậy, có khổ mà không nói nên lời^[110]. Tiêu Hải Sơn ghen hết cả ngực, rõ ràng biết Lăng Siêu đang cố tình ‘chơi’ lại mình, nhưng không có cách nào bắt nhược điểm của người ta cả. Bực bội trướng đầy cả bụng, ghen lên tận cổ mà không có chỗ nào phát tác, nuốt vào thì lại không cam tâm. Một lúc sau ông ta mới cúi tiết chỉ thẳng mặt Lăng Siêu mắng. “Cậu khinh tôi đấy à? Ý cậu là tôi chắc chắn sẽ thua hả?”

Câu nói này của ông ta chính là cố tình bới lông tìm vết, nhưng Lăng Siêu cũng không trả lời hay phản đối, chỉ mỉm cười im lặng.

Tiêu Hải Sơn giận dữ đến đấm ngực dậm chân, ông ta nghĩ bịa đặt vài câu thôi, ai dè thằng nhãi này lại không phản đối. Lẽ nào trong mắt nó bậc cha chú hơn năm mươi tuổi đánh cờ nửa đời người như ông ta lại không thắng nổi một thằng nhãi vắt mũi chưa sạch như nó chứ? Lại ghen cả ngực, lại muốn chửi mắng ai đó cho bõ tức.

Giờ Lăng Siêu mới mở miệng, chớp thời cơ trước khi ông ba vợ quý hóa bắt đầu cất tiếng mắng. Hắn từ tốn nói. “Nếu nhạc phụ đại nhân cứ cố ý bắt con tấn công, vậy con đành xin lỗi trước vậy.” Dứt lời, quân cờ trong tay hắn liền đặt xuống một vị trí trên bàn cờ.

Bao lời mắng chửi trong miệng Tiêu Hải Sơn lập tức tắc lại trong miệng không thốt lên nổi, nhìn chằm chằm quân cờ mà Lăng Siêu vừa hạ xuống, cùng với thế cờ sau đó, ông ta ngẩn người sững sờ.

Sao... sao thế trận lại thay đổi thế này?

Vừa lúc này, Lăng Siêu còn đang nem nép một bên, cả bàn cờ nhìn qua là rõ một công một thủ, quy tắc nghiêm chỉnh đến mức người khác choáng váng. Ấy vậy mà Lăng Siêu vừa hạ quân cờ kia xuống, toàn bộ thế cờ như thể xoay chuyển càn khôn, bên thủ bỗng hóa tấn công mãnh liệt. Đám quân cờ khi này còn đang phòng bị kín kẽ giờ bỗng thành một đường tấn công, vô cùng căng thẳng. Mà bên vừa tấn công hồi này, do mê mải tham chiến mà quên đi phòng tuyến hậu phương, trăm ngàn sơ hở, yếu ớt run rẩy như cây non trước gió, chỉ cần một nước là toàn bộ thế trận hoàn toàn tan vỡ.

“Nhạc phụ đại nhân, người xem như vậy đã được chưa ạ?” Lăng Siêu chớp chớp đôi mắt ngây thơ vô số tội nhìn ông ta, đôi mắt như thể đang nói, không phải là con muốn tấn công, mà là ba ép con phải tấn công đó nha.

Tiêu Hải Sơn... không còn gì để nói.

Chờ tới khi hết ván cờ, bên Tiêu Hải Sơn bị đánh cho hồn bay phách lạc, mũ giáp rơi tả, đến cuối cùng chỉ còn hai quân tượng, một quân xe với một quân sĩ nổi chút hơi tàn trên bàn cờ.

Ngực Tiêu Hải Sơn bùng bùng lửa giận, nhưng mà lúc này chính mình bắt Lăng Siêu tấn công, giờ bị đánh thua tan tác thế này mà không có cách nào bắt bẻ hắn được, thật là tức ghen

cả hòng mà! Lại nhìn Lăng Siêu, cờ chưa mất quân nào, vẻ mặt tươi tỉnh nhìn ông ta cười nói. “Nhạc phụ, thôi thì chúng ta tính trận này hòa nhé?”

Hòa cái đầu chú mày! Tiêu Hải Sơn cắn răng phẩy tay. “Trận này tính tôi thua, tiếp một trận nào!”

Thế à, đấu trận thứ hai, rồi trận thứ ba...

Cả một buổi tối, Tiêu Hải Sơn vốn tự xưng là có ba mươi năm đánh cờ lão luyện, không thắng nổi ván nào chưa nói, còn hoàn toàn mất mặt, không có cách nào nói lại đũa nhai ranh kia cả.

“Không được, không chơi nữa! Đi ngủ!”

Ba vợ khoát tay, hùng hổ vào phòng đi ngủ.

Hiệp đấu thứ hai giữa ba vợ cao cấp và con rể cao cấp, con rể cao cấp lại thắng, 2-0!

Hai lần thất bại khiến Tiêu Hải Sơn thật sự nhận ra sự thiếu sót trong tính toán của mình, đồng thời ý thức được mình phải cẩn thận đừng có để Lăng Siêu nắm mũi dất đi. Ông ta nghĩ mình phải bảo vệ thực lực, tùy lúc mà hành động mới có thể bảo đảm thắng lợi trong cuộc chiến này. Thế nên trong vài ngày sau đó, ông ta vẫn không có động thái gì mới, chỉ ngấm ngấm quan sát nhất cử nhất động của Lăng Siêu để tìm điểm yếu hòng đâm thọc vào.

Có điều Lăng Siêu cũng chẳng phải kẻ ngốc nghếch, làm sao có thể cho phép Tiêu Hải Sơn có cơ hội đó được. Thế nên chiến dịch này trải qua hai lần đối kháng trực tiếp liền bước vào giai đoạn trường kỳ kháng chiến.

Trường kỳ kháng chiến chính là thử thách nghị lực và khả năng chịu đựng của đôi phương. Tiêu Hải Sơn ngoài việc âm thầm nuôi quân nuôi chí lớn, đồng thời cũng nghiền ngẫm chuyên mục chứng khoán trên báo hàng ngày để điều chỉnh tâm tình cho tốt.

Tuy là đợt nghỉ dài ngày này thị trường chứng khoán cũng ngừng giao dịch, nhưng dân chơi cổ phiếu vẫn sôi sục ý chí quyết tâm như ngày thường. Thị trường chứng khoán năm ngoái đã có một năm đỉnh cao chói vót, giá hét trên trời, năm nay xu thế có vẻ vẫn đang tăng vùn vụt. Có tin đồn rằng sau đợt nghỉ dài ngày này, chỉ số giao dịch rất có thể lại đạt kỷ lục mới. Tiêu Hải Sơn chơi cổ phiếu cũng đã vài năm, thật ra vẫn cầm chừng khi chơi khi nghỉ. Mãi tới năm ngoái thị trường tăng vọt khiến ông ta lời được một cú to, nên từ đó ngày nào cũng chăm chú vào việc lướt sàn lên xuống xanh đỏ này.

Gần đây thị trường chứng khoán rất được ưa chuộng, giá cả trên báo chí đăng tải vô cùng đầy đủ. Trong kỳ nghỉ này báo chí ngày nào cũng rầm rộ đăng bài phân tích thị trường sắp tới này nọ, rồi thì lời bình luận của các chuyên gia chứng khoán. Tiêu Hải Sơn đọc liền một đồng, liên tục gật gù, nhất là thấy loại cổ phiếu khoa học kỹ thuật mà mình mua khá nhiều đang được dự đoán là sẽ tăng cao tăng mạnh, thoáng chốc trong lòng vô cùng vui vẻ.

Đúng lúc đó, Lăng Siêu đang đi ngang qua, liếc thấy tiêu đề tờ báo, đôi lông mày không khỏi nhíu lại một chút.

“Ba, giờ này ba vẫn còn đang chơi cổ phiếu sao?”

Tiêu Hải Sơn còn đang hớn hờ, cũng chẳng quay đầu lại, chỉ ậm ừ một tiếng.

“Sáu tháng cuối năm nay, thị trường chứng khoán rất có khả năng lao dốc. Tốt nhất ba không nên đầu tư vào đó quá nhiều.”

“Giờ bán ra? Đầu óc cậu bị sao thế hả? Giờ mới càng phải ôm nhiều cổ phiếu chứ có biết không?” Tiêu Hải Sơn mặt đầy coi thường, tay lào xào đồng báo chí trên bàn, bắt đầu coi lời khuyên của Lăng Siêu tưởng đúng mà sai, có ý chọc ngoáy người khác.

“Ba bốn năm nay chứng khoán lên liên tục rồi, từ năm trước cổ phiếu được định giá cao vọt, chỉ số cổ phiếu cũng cao nghiêm trọng. Tỷ giá các công ty thuộc nhóm A đều đã vượt quá 50 lần, giới cổ phiếu đã bắt đầu bội chi trong thời gian qua. Giờ nếu xử lý không tốt thì sẽ rất dễ xuất hiện sa lầy giảm giá. Thế nên bây giờ còn ôm quá nhiều cổ phiếu chính là rất nguy hiểm.”

“Giờ mà không cố gắng tích trữ cổ phiếu làm sao ăn lời nhiều được, cậu nhìn đi, các chuyên gia chứng khoán chả nói thế à.” Tiêu Hải Sơn phát hỏa. “Cậu coi khinh cái mạng già này chưa qua đại học thì cũng được đi, không lẽ cậu cho những chuyên gia này đều bất tài hết sao?”

Đối diện với sự cố chấp cứng đầu của Tiêu Hải Sơn, Lăng Siêu cũng chẳng có cách nào khác. “Ba, ý con không phải là ba không nên chơi cổ phiếu, con chỉ muốn ba đừng đầu tư quá nhiều, cẩn thận một chút thôi mà.”

“Cậu bớt giải thích vớ vẩn đi. Tôi biết cậu không thích tôi lê thân già từ xa tới phá đám hai kẻ tình nhân ngọt ngào, cậu chương mắt tôi rồi! Nhưng cậu đừng có vì thế mà lừa gạt tôi!”

“Ba à, con không dám lừa ba đâu. Công ty con chuyên thẩm định giá chứng khoán mà. Nửa cuối năm nay đảm bảo thị trường chứng khoán có sự đảo chiều. Nhân khi còn sớm mà rút chân ra dần, lấy lại vốn đầu tư, ngồi chờ tình hình phát triển mới là biện pháp tốt nhất hiện nay đó.”

“Được rồi được rồi, tôi nói không lại cậu!” Tiêu Hải Sơn cũng mơ hồ cảm thấy Lăng Siêu nói có lý, nhưng giờ trong tay như đang nắm một con dê béo mập, làm sao nỡ buông ra, chưa kể lòng tự ái đàn ông còn chọc ngoáy, nên dù đã hơi hơi mềm lòng, nhưng miệng thì vẫn cứng rắn. “Tôi thấy tôi cũng chả ở lại đây được nữa rồi, thà tôi về nhà cho xong!”

Tiêu Hải Sơn vốn chỉ nói dối để hù Lăng Siêu thôi, ai dè đúng lúc đó Tiêu Thỏ vừa ra khỏi phòng, vừa nghe thấy ông ta nói câu đó, lập tức thốt lên hỏi. “Ba, ba muốn về rồi sao?”

“Ồ... ba...” Ba nàng cứng họng, không biết nói sao, đành chỉ khụ khụ giả vờ ho khan che bối rối.

“Mẹ biết chưa ạ? Để con gọi mẹ ra ga đón ba nhé!”

Ồ hay, bình thường không phải con gái nên nói vài ba câu khách sáo giữ ba ở lại sao? Đối với đứa con gái thẳng như ruột ngựa này, thật Tiêu Hải Sơn hết nói nổi.

Cổ nhân có câu ‘Họa từ ở miệng mà ra.’ Tiêu Hải Sơn cuối cùng cũng hoàn toàn lĩnh hội sự sâu cay của câu nói này. Chỉ một câu lỡ miệng khiến toàn bộ kế hoạch của ông ta hoàn toàn đổ sông đổ biển hết cả. Ông ta không còn cách nào khác là không cam tâm mà xách hành lý ra bắt tàu hỏa đi về nhà.

Còn về trận đấu cam go giữa ba vợ với con rể tương lai, kết quả cuối cùng ai thắng ai thua, xem ra không cần tôi nói ra, các bạn đều đã hiểu rõ trong lòng rồi, phải không nào?

Chương 69

ÂM MƯU “NHỎ LỬA HẦM THỎ”

Tiêu Hải Sơn về nhà được ba tháng thì thị trường chứng khoán âm ầm rung chuyển. Cổ phiếu mấy ngành chủ đạo vốn được giới chuyên gia một lòng ca ngợi đánh giá cao giờ tụt dốc trên diện rộng, trong đó cũng có cả ngành khoa học kỹ thuật mà ông ta từng mua vào với số lượng lớn. Trong năm ngày liên tiếp, giá cổ phiếu suy giảm năm ngày liên tiếp kể từ phiên giao dịch đầu tiên. Rất nhiều dân chơi cổ phiếu thật sự thất ruột thất gan, không thể làm gì khác ngoài dỗi mắt đăm đăm nhìn biểu đồ giá cổ phiếu đi xuống không ngừng, quả là hồi hận không kịp.

Sau khi toàn bộ đồng tập đoàn hàng đầu chủ đạo xuống đáy vực, tới lượt các công ty nhỏ hơn lần lượt nhảy xuống theo. Toàn bộ cổ phiếu trong dân chơi như thể hồng thủy vỡ đê, ào ạt tuôn ra không ngớt. Chưa tới nửa năm, thị trường chứng khoán vốn đang vững chắc như bàn thạch, giờ mong manh lay lắt như đèn trước gió. Những ngày tháng huy hoàng như trong thần thoại của chứng khoán giờ chỉ còn là bóng trăng dưới nước, bóng hoa trong gương, thành mộng ảo một thời.

Toàn bộ những gì Tiêu Hải Sơn kiếm được từ mấy năm nay coi như đều đổ vào đó cả. Ông ta hồi hận muốn đập đầu vào tường cho rồi, chỉ còn niềm an ủi duy nhất là cũng may trước khi cổ phiếu hoàn toàn tụt giá được mấy tháng, ông ta đã nghe lời Lăng Siêu mà rút toàn bộ vốn trở về, chỉ để lại phần lãi ròng của mấy năm trước trong đó. Thế nên giờ vẫn giữ được vốn ban đầu, như trước khi chơi cổ phiếu, không đến mức bán nhà ra đê như nhiều người khác.

Cùng lúc với việc thị trường chứng khoán tuột dốc, Tiêu Thỏ cũng kết thúc năm học thứ hai, chính thức bước vào năm thứ ba ở Đại học.

Chương trình học của khoa Y tá năm thứ ba được sắp xếp hơi khác với những năm trước, ngoài việc phải học xong học phần của năm nay, còn có một việc rất quan trọng đó là đi kiến tập. Đám sinh viên ngay từ ngày đầu tiên khai giảng năm thứ ba đã bắt đầu lục tục đăng ký với trường, để trường có thể từ đó phân ra các tổ các nhóm thực tập sinh viên, không hề qua loa đại khái.

Tiêu Thỏ mang trong lòng một cảm xúc lẫn lộn giữa lo lắng và sung sướng đối với kỳ thực tập này. Lo lắng, là bởi vì lần đầu tiên các nàng sẽ rời xa mô hình cơ thể người, thật sự đối mặt với bệnh nhân bằng xương bằng thịt, trong lòng dĩ nhiên phải có chút bất an. Nhưng đây cũng chính là nguyên nhân để nàng sung sướng. Dù sao, nàng đã qua hai năm học làm y tá, cảm nhận rõ mình thật sự yêu thích nghề này, nên có thể nhờ thực tiễn để nâng cao trình độ, dĩ nhiên là không còn gì tốt bằng.

Cứ thể thấp thỏm và hưng phấn, Tiêu Thỏ cùng toàn bộ sinh viên trong lớp đón chào kỳ kiến tập bắt đầu.

Đợt thực tập của năm ba thật ra không dài lắm, chỉ kéo dài khoảng trên dưới sáu tuần, mục đích chính chỉ để quen với hoàn cảnh thực tế trong viện, để chuẩn bị thật tốt cho kỳ thực tập chuyên nghiệp kéo dài một năm.

Số Tiêu Thỏ cũng may, được phân bổ tới cùng một bệnh viện với cả ba cô bạn cùng phòng – Bệnh viện tư nhân nổi tiếng nhất thành phố Z, bệnh viện Thánh Lăng.

Thánh Lăng tuy là bệnh viện tư nhân, nhưng toàn bộ quy trình khám chữa bệnh rất là hoàn hảo, dụng cụ phương tiện chữa bệnh lại tiên tiến, lại còn có nhiều đoàn chuyên gia tới hội chẩn, hiệu quả trị liệu cao hơn hẳn. Cũng như lần khoa cấp cứu ngoại khoa của viện đó từng cứu chữa rất nhiều bệnh nhân của một ca tai nạn giao thông nghiêm trọng, dùng khả năng ứng biến sự cố bất ngờ rất xuất sắc cùng với phương pháp trị liệu hiện đại, được truyền thông đưa tin, lập tức trở nên vô cùng nổi tiếng trong xã hội.

Có thể kiến tập và thực tập ở một bệnh viện như thế, đối với một y tá tương lai mà nói, có ý nghĩa vô cùng lớn lao. Nhưng cũng vì thế, Thánh Lăng cũng yêu cầu thực tập sinh rất nghiêm khắc. Thế nên mấy ngày đầu tiên đến cửa phòng bệnh họ cũng chưa được bước chân vào chút nào, chỉ được tham gia một số hội thảo dành cho y tá, khiến cho một đám sinh viên y tá vốn xoa tay múa chân nóng lòng muốn bước vào thực tế đời sống vô cùng nản lòng.

Ngay cả Đồng Đông Đông vốn kiên nhẫn nhất trong bọn cuối cùng cũng không tránh khỏi có chút phê bình kín đáo với cách làm của bệnh viện. “Chúng ta tới đây đã một tuần mà đến phòng bệnh cũng không được đến thăm. Mình thấy như thể bệnh viện khinh thường đám thực tập sinh bọn mình vậy!”

“Chứ còn không à. Bây giờ bệnh viện nào chả thế, cứ làm như thực tập sinh bọn mình có thể gây chết người không bằng.”

“Thật ra ta nghĩ bọn mi nói vậy không hẳn đúng. Dù sao đây cũng là lần đầu chúng ta tới bệnh viện, phía bệnh viện cẩn thận một chút cũng đúng thôi. Hơn nữa đi nghe hội thảo về kinh nghiệm của các bác y tá lâu năm cũng có ích với chúng ta về sau mà!” Tiêu Thỏ đứng cạnh khuyên hai cô bạn.

“Chà chà! Bạn tổ trưởng Tiêu à, từ khi bạn thăng quan tiến chức, giọng càng lúc càng giống quan chức nha!”

Ý Nghê Nhĩ Tư chính là chỉ việc Tiêu Thỏ được lên làm trưởng ban Thể dục vậy. Trước kỳ Đại hội năm ngoái, thầy Uông phụ trách Hội Sinh viên từng gọi nàng nói chuyện, muốn nàng tham gia ứng cử ở Hội Sinh viên một lần. Bản thân nàng thì cho là kinh nghiệm mình còn ít, nên hoàn toàn không muốn tham gia. Không ngờ tới lúc Hội trưởng Triệu Thần Cương viết danh sách ứng cử, phát hiện thấy còn thiếu người, thế là anh ta tự quyết định đưa tên nàng vào. Tới lúc danh sách được dán lên Tiêu Thỏ mới ớ ra khi thấy có tên mình. Không

còn cách nào khác nàng đành phải gắng gượng tiếp tục.

Sự đòi tréo ngoe, cố tình trồng hoa hoa chẳng nở, vô tâm cắm liễu liễu thành cây. Vị trưởng ban Đối ngoại Bạch Tổ sư tỷ kia lần này vốn mang đầy hùng tâm tráng chí mà tranh cử Hội trưởng Hội Sinh viên, cuối cùng đến chức Hội phó cũng chẳng có, trong khi Tiêu Thỏ chỉ được đưa vào cho đủ số trong danh sách lại được chọn làm trưởng ban Thể dục. Đám bạn cùng phòng của nàng vừa biết, lập tức trêu chọc Thỏ Thỏ không ngớt miệng, nói là cái gì mà số Tiêu Thỏ là số ruồi bâu, đến chức trưởng ban cũng có thể tiện tay nhặt được.

Có điều đạt được chức trưởng ban này tuy có một phần nhờ may mắn, nhưng dù gì sự cố gắng chuyên cần của Tiêu Thỏ lúc thường ngày ai cũng có thể nhìn rõ ràng cả, có thể lên làm trưởng ban âu cũng là mong mỏi của số đông mọi người.

Từ sau khi nàng được bầu làm trưởng ban như thế, cô chủ nhiệm Tường Tiểu Hồng bắt đầu nhìn nàng với đôi mắt khác. Học kỳ này vừa khai giảng cô lập tức chỉ định nàng làm bí thư chi bộ. Tiêu Thỏ quả thật chẳng thể hiểu nổi. Từ nhỏ tới lớn cứ đều đều làm phó thường dân không có tiếng tăm gì, cùng lắm là làm ủy viên tổ Lao động hội đi học. Ai dè lên đại học lại làm cán bộ cấp cao, quả thật phải mất một thời gian nàng vẫn có cảm giác được ưu ái quá lại đâm vừa lo vừa mừng.

Cũng may Tiêu Thỏ đã được trui rèn trong môi trường Hội Sinh viên vài năm, nên làm bí thư chi bộ của lớp nàng có thừa năng lực, chỉ qua một học kỳ đương chức đã nhẹ nhàng đầu vào đó, được cả lớp đồng lòng ủng hộ ngợi ca. Tường Tiểu Hồng thấy người mình chọn được hoan nghênh dĩ nhiên trong lòng càng vui vẻ. Thế nên đến học kỳ kiến tập, cô thẳng thừng đưa luôn Tiêu Thỏ vào chức tổ trưởng tổ thực tập sinh. Cũng vì thế nên Nghe Nhĩ Tư mới gọi Tiêu Thỏ là tổ trưởng Tiêu.

Tiêu Thỏ hơi hơi xấu hổ. “Các mi đừng có trêu ta nữa mà, cứ làm như là ta không cùng chiến tuyến với bọn mi vậy!”

“Ta có trêu mi đâu? Bọn ta đang khen mi đấy chứ, đúng không Tiểu Hạ?” Đồng Đồng Đồng trêu chọc.

“Ừm!” Hạ Mạt không thèm quay đầu lại chỉ âm ừ trả lời, hai mắt cô nàng còn đang bận dính chặt lấy một bộ mô hình cơ thể người, trông mắt phát sáng lòe lòe hưng phấn.

Cả đám đang nhí nhố nhăn nhó cười, bỗng có tiếng cô giáo Lâm Huệhương dẫn phụ trách đợt kiến tập này gọi. “Tiêu Thỏ, qua bên này một chút!”

Tiêu Thỏ vội vàng nghiêm chỉnh lại đi theo ra ngoài.

“Đây là bác sĩ Giang, người phụ trách đợt thực tập này của chúng ta.” Lâm Huệ giới thiệu. “Cậu ấy cũng tốt nghiệp khoa Y trường mình mà ra cả, nên tính ra cậu ấy là đàn anh của các em. Ba tuần tới sẽ do cậu ấy sắp xếp các em tới thực tập ở khoa nào.”

“Vâng.” Tiêu Thỏ gật đầu mà lòng âm thầm kêu khổ, không ngờ bác sĩ phụ trách các nàng lại là Giang Hồ. Nàng vốn biết Giang Hồ là con trai viện trưởng viện này, nhưng không ngờ quý tử của viện trưởng lại hạ mình tới làm hướng dẫn cho đám thực tập sinh nhỏ bé như các nàng. Quả thật không biết trong bụng anh ta đang tính toán cái gì.

Về mặt Tiêu Thỏ có chút kỳ quái, nhưng Giang Hồ không thêm bận tâm, chỉ mỉm cười gật đầu nhìn Lâm Huệ. “Cô giáo Lâm, cô cứ yên tâm, em quen với Tiêu sư muội từ lâu rồi. Nhất định em sẽ cố-gắng-hết-mình chiều cố cho các em ấy.” Anh ta cố tình nhấn mạnh bốn chữ cố gắng hết mình, nhân thể liếc mắt một cách đầy lơ đãng về phía Tiêu Thỏ, ánh mắt như đang nheo nheo lại cười thầm làm cho người khác không khỏi run lên trong lòng.

Lâm Huệ hoàn toàn không nhìn thấy thâm ý trong ánh mắt Giang Hồ, ngược lại còn bị câu Cô giáo Lâm anh ta gọi khiến cho đầu khớp xương muốn nhũn như chi chi, hai mắt sáng rực lên vỗ vai Tiêu Thỏ cười. “Tiêu Thỏ, bác sĩ Giang khẳng định sẽ chiều cố em, em đừng làm cho cô thất vọng nhé!”

Trong lòng Tiêu Thỏ quả thật muốn gào rú điên cuồng, nhưng ngoài miệng không có cách nào khác, chỉ có thể gật đầu ngoan ngoãn. “Vâng ạ thưa cô Lâm.”

“Vậ cô Lâm về trước nha, ở đây giao lại cho các em đây!” Lâm Huệ thế là có thể yên tâm dửng cảm ra về.

Lâm Huệ vừa đi, bản tính xấu xa của Giang hồ quả nhiên liền bại lộ. Anh ta vươn tay định vuốt má Tiêu Thỏ một cái. Cũng may Tiêu Thỏ đã chuẩn bị tâm lý, vừa gạt tay anh ta ra vừa nhảy phắt một cái tránh ra chỗ khác, bày ra tư thế phòng thủ nghiêm chỉnh.

Giang Hồ cười khổ. “Sư muội, em không cần đề phòng anh như thế, anh có phải sài lang hổ báo gì đâu?”

Vâng, không phải sài lang hổ báo mà là sói đội lột thỏ hổ nhe răng cười, tôi không đề phòng anh thì đề phòng ai? Nghĩ thế nhưng Tiêu Thỏ không nói ra miệng, chỉ có ánh mắt tiết lộ nàng nghĩ gì.

“Sư muội à...” Giang Hồ chả biết làm sao. “Anh có ăn thịt em đâu. Hơn nữa những lúc chúng ta ở một chỗ, anh đã chiếm được tí tiện nghi nào của em chưa hả?”

Giang Hồ nói tới đây, ánh mắt hiện lên vẻ thất bại khiến Tiêu Thỏ cũng có chút xấu hổ. Nhớ lại từ khi nàng quen anh ta, anh ta bị mắng cũng mắng rồi, đánh cũng đánh rồi, thậm chí bị đập nữa rồi, nhưng cũng đúng là chưa chiếm được tí tiện nghi nào. Nghĩ thế, Tiêu Thỏ không khỏi ngượng ngùng đứng thẳng lên. (Tác giả nói: Thỏ Thỏ a, con quả là đứa bé lương thiện nhất của mẹ! TAT)

Nào ngờ vừa buông lỏng cảnh giác, Giang Hồ lại thò tay sói ra. Tiêu Thỏ không nói câu nào, nắm lấy tay anh ta bẻ ngoéo một cái.

“Thôi thôi thôi! Anh thua em rồi...” Giang Hồ đau quá vội vã cầu xin tha thứ liên tục.

Giờ Tiêu Thỏ mới buông tay ra, vẻ đề phòng trên mặt lại càng rõ rệt.

Giang Hồ xoa xoa cánh tay suýt bị bẻ gãy của mình, trong lòng quả thật không biết làm sao. Cho tới giờ chỉ có con gái bị anh ta coi rẻ, trừ Tiêu Thỏ ra. Từ lúc gặp phải cô nàng này, chính anh ta liên tục bị coi rẻ, tới giờ thậm chí đến bàn tay cô nàng anh ta cũng chưa từng chạm vào nổi chứ đừng nói, cứ hăm he ra tay là lại bị đánh tơi tả... Cũng tốt, con gái như thế mới có sức hấp dẫn chứ. Chỉ cần Tiêu Thỏ còn thực tập tại Thánh Lăng, đảm bảo anh ta có cơ hội nhỏ lửa hăm thỏ.

Càng nghĩ, càng thêm tự tin. Giang Hồ đứng thẳng lại, trên mặt bỏ đi vẻ lưu manh, thò tay lấy một bảng phân công trên bàn đưa cho Tiêu Thỏ.

“Đây là danh sách thực tập anh đã sắp xếp. Em đi photocopy lại rồi phát cho mỗi sinh viên một bản. Ngày mai cứ dựa theo phân công trên đó mà tới từng khoa, các y tá trưởng mỗi khoa sẽ giúp các em thực tập. Hiểu chưa?”

Tiêu Thỏ nhận lấy bảng phân công, nhìn qua nhìn lại, quả là sắp xếp cũng hợp lý. Nghê Nhĩ Tư được phân tới khu nội trú, Hạ Mạt tới khoa Nhi, buồn cười nhất là Đồng Đông Đông, bị phân công tới khoa Trĩ!

Có điều Tiêu Thỏ cũng lập tức phát hiện thấy trên đó hình như không có tên mình. Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu lên. “Vậy em sẽ tới đâu?”

“Em ấy à?” Giang Hồ bí hiểm cười. “Em đi theo anh!”

Chương 70

ĐỘC NHẤT VÔ NHỊ

Tiêu Thỏ không ngờ là nàng coi vậy lại được phân về khoa Cấp cứu nơi Giang Hồ làm việc.

Không thể nghi ngờ rằng đây chính là một trong những khoa tốt nhất của Thánh Lăng, quá trình cấp cứu các bước được lập ra vô cùng hoàn thiện, trang thiết bị khám chữa bệnh rất hiện đại đã qua nhiều lần thử thách nặng nề. Có người nói năm nào cũng thế, được phân về khoa này thực tập trước giờ toàn là những thực tập sinh nổi trội xuất sắc nhất trong đám. Hơn nữa bệnh viên có yêu cầu rất cao đối với y tá thực tập ở khoa này, chỉ hơi phạm phải sai lầm một chút sẽ bị chuyển sang khoa khác làm việc. Thế nên trong đám bạn học cùng tới đây kiến tập với nàng, thật ra không nhiều người muốn được bổ nhiệm tới một khoa quan trọng như thế, bởi chỉ phạm lỗi một cái bị chuyển đi thì sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới kết quả thành tích thực tập.

Do đó, lúc Tiêu Thỏ phát bản danh sách phân bổ các khoa cho các bạn của mình, lập tức nhận được sự cảm thông vô cùng sâu sắc của tất cả mọi người.

“Tổ trưởng Thỏ Thỏ ơi, vậy là bạn đã hi sinh anh dũng rồi sao!” Một nam sinh trong nhóm làm vẻ mặt thương tiếc nói.

“Đúng nha Tiêu Thỏ à, hay cậu đi tìm người phụ trách xin xỏ một chút đi, đừng tới khoa đó thực tập. Giờ chúng ta thực tập thật không có quan hệ gì cả.” Một bạn khác khuyên nhủ.

Kẻ luôn chủ trương tránh các khoa có bệnh nặng càng xa càng tốt như Nghê Nhĩ Tư thì càng thêm lo lắng. “Thỏ Thỏ, mi nói Giang sư huynh là người sắp xếp, vậy mi đi xin anh ta đi, bảo anh ta xếp lại cho mi vào cùng khoa với ta, ta cũng có thêm bạn thực tập cùng.”

“Thỏ Thỏ, mi vào khoa Cấp cứu đó rất nguy hiểm nha, nhớ ra người ta ở ngoài đánh nhau chưa chán, vào viện rồi lại động dao động gậy nữa thì sao? Chuyện này không phải giỡn chơi đâu nhé!” Đồng Đông Đông cũng phụ họa theo.

Chỉ độc có mỗi Hạ Mạt là khác, hai mắt bừng sáng nắm tay Tiêu Thỏ lắc qua lắc lại không buông. “Thỏ Thỏ, ta đổi với mi, ta muốn đến khoa cấp cứu!”

Giữa đám người lao nhao như chim vỡ tổ kia, Tiêu Thỏ chỉ biết dở khóc dở cười. “Mọi người đừng lo cho tớ, tớ đi kiến tập, cũng chỉ là một y tá bé nhỏ, làm sao gặp phải nguy hiểm gì được? Hơn nữa danh sách đã bổ nhiệm xong xuôi, giờ tớ đi xin xỏ, khác nào đám thực tập sinh chúng ta chỉ biết kén cá chọn canh. Điều này càng không tốt cho việc thực tập của mọi người.”

“Nói thế không đúng. Ta nghe nhiều y tá lâu năm rất thích trò ma cũ bắt nạt ma mới. Mi tới đó nhớ phạm một lỗi nhỏ bị người ta nắm lấy hoành hộc thì làm thế nào?” Nghê Nhĩ Tư vẫn lo lắng không thôi.

“Tur Tur ạ, thật sự là không sao đâu mà. Ta hứa đi thẳng đường ngồi thẳng lưng, họ sẽ không bắt được điểm yếu của ta đâu.” Tiêu Thỏ nghiêm nghị hứa.

“Tổ trưởng Thỏ Thỏ, tớ phát hiện từ khi bạn làm bí thư chi bộ đoàn, càng ngày càng có khí thế nha!” Nam sinh lúc này liền chọc.

“Đúng thế đúng thế, rất có khí phách của lãnh đạo cấp cao!” Có tiếng phụ họa đồng ý.

“Còn phải nói sao, Thỏ Thỏ nhà chúng ta vốn là cô phiêu xanh^[111] trong đám con gái, là các cậu chưa thèm nhận ra thôi!” Đồng Đông Đông chống nạnh nói.

Cô phiêu xanh trong đám con gái? Thêm một lần nữa Tiêu Thỏ lại bị sức tưởng tượng phong phú và cách so sánh đầy khủng bố của Đồng Đông làm cho choáng váng. Thật ra nàng không phải không có lo lắng về chuyện này, nhưng nếu đã làm thì phải yên tâm mà làm^[112]. Nếu nàng đã nhất định phải tới khoa cấp cứu, giờ lo lắng cũng vô ích, chi bằng để thời gian chuẩn bị cho tốt còn hơn.

Nghĩ vậy, Thỏ Thỏ cũng không lo lắng nhiều mà yên lòng chờ tới tuần thực tập tiếp theo.

Sáng hôm sau, Tiêu Thỏ dậy thật sớm. Bệnh viện có chia phòng ngủ cho các thực tập sinh, bốn người một phòng, điều hòa nước nóng vệ sinh đều đầy đủ. Xét trong tất cả các bệnh viện có sinh viên tới thực tập, ở đây họ được đãi ngộ tốt nhất.

Rửa mặt chải đầu làm vệ sinh cá nhân xong xuôi, Tiêu Thỏ tới khoa Cấp cứu điểm danh. Đón tiếp nàng chính là y tá trưởng của khoa Cấp cứu, Đỗ Hồng Mai. Bà ấy đã ngoài bốn mươi tuổi, thái độ lạnh lùng ít nói cười, vẻ mặt nghiêm nghị quả thật cũng dọa người đối diện không ít. Ấy thế mà vừa cất tiếng nói, tính cách của bà ấy lập tức lộ ra rõ rệt. Một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi lại có giọng nói rất Lolita, nghe chả khác gì một cô bé con hơn mười tuổi cả.

Tiêu Thỏ suýt nữa phì cười may mà nén kịp, cảm giác lo lắng căng thẳng lập tức giảm mất hơn nửa.

“Em tên là gì?” Đỗ Hồng Mai hỏi.

“Tiêu Thỏ ạ.”

“Vậy tôi sẽ gọi em là Tiểu Tiêu. Từ hôm nay em tới thực tập ở khoa chúng tôi. Em cũng biết khoa này không giống với các khoa khác, yêu cầu đối với y tá tương đối cao. Em vừa tới chưa quen lắm, vậy cứ bắt đầu từ những việc cơ bản nhất đi.”

“Vâng ạ.” Tiêu Thỏ gật đầu ngoan ngoãn, trong lòng thì đánh lô tô, việc cơ bản nhất là cái gì ta?

Kết quả là Đỗ Hồng Mai đưa cho nàng một ấm trà. “Giờ em tới phòng nghỉ giải lao lấy nước nóng pha trà cho tốt, đợi lát nữa các bác sĩ tới làm việc thì rót trà để họ uống trước đã, biết chưa?”

Tiêu Thỏ thầm nhẩm nhó, hóa ra việc cơ bản nhất chính là đi pha trà sao? So với những gì nàng tưởng tượng ở nhà quả là... có chút khác biệt.

“À phải rồi, phòng 109, bác sĩ Giang không uống trà mà uống cà phê. Hộp cà phê đã có sẵn trong tủ trong phòng cậu ấy, có tờ giấy dán sẵn đó. Em pha xong thì để trên bàn cậu ấy là được, nhớ cho nửa thìa đường, đừng làm sai đây.”

Thiếu điều làm nốt đồ ăn sáng cho bác sĩ nữa thôi! Tiêu Thỏ quả thực không biết nghĩ sao, chưa bao giờ thấy y tá viện nào lại phải làm việc này cả. Có điều nếu y tá trưởng đã giao việc như thế, nàng chả có cách nào khác là làm theo thôi. Nàng tới phòng nghỉ giải lao pha nước sôi vào trà, lần lượt mang tới phòng làm việc của các bác sĩ. Cuối cùng theo lời chỉ đạo của Đỗ Hồng Mai, nàng chạy tới phòng số 109, tìm thấy ngăn tủ có chứa máy pha cà phê, cho cà phê vào pha một cốc, lúc đó mới thở phào một cái. Nàng ngẩng đầu nhìn đồng hồ, vừa đúng tám giờ.

Đồng hồ điện tử trên tường vừa đình một cái báo hiệu tám giờ, cửa phòng cũng đồng thời mở ra, Giang Hồ cầm cặp làm việc bước vào. Anh ta thấy Tiêu Thỏ trong phòng, lập tức hơi sững người lại ngạc nhiên.

Đúng tám giờ đi làm, không sai lấy một phút!

Thấy ánh mắt Tiêu Thỏ nhìn chằm chằm vào đồng hồ trên tường, Giang Hồ cũng đoán được suy nghĩ của nàng. Anh ta hơi nhếch nhếch miệng lên cười, rồi ném bịch cái cặp làm việc lên ghế, bắt đầu coi như trong phòng không có ai để... cời áo khoác.

Tiêu Thỏ ngẩn người kinh hãi. Nàng còn đang ở trong phòng làm việc nha, cái kẻ trước mặt sao không thềm nói tiếng nào cứ thế mà thoát y thế hả?

Cởi xong áo khoác, bên trong anh ta mặc một chiếc áo sơ mi đen hiệu G&D, là ủi phẳng phiu thẳng thớm, hai khuy áo phía cổ không cài, lộ ra nước da khỏe khoắn hồng hào bên trong.

Nếu cô ả háo sắc Đồng Đông Đông mà nhìn thấy cảnh này, đảm bảo không thét chói tai xẹt máu mũi không lấy tiền. Có điều Tiêu Thỏ thì khác, nàng đã sớm bị cái con sói gian xảo Lăng Siêu huấn luyện mãi quen rồi. Giang Hồ làm thế cũng chả thấm tháp vào đâu. Thế nên nàng không thềm liếc nhìn anh ta, quay người bước ra ngoài.

Giang đại thiếu gia vốn vô cùng tự tin về vóc người hoàn hảo của mình, nào ngờ bạn Tiêu Thỏ đến liếc cũng chả thềm liếc chứ đừng nói ngăm nhìn ngưỡng mộ. Lòng tự tôn bị tổn

thương nặng nề, anh ta vội gọi nàng lại. “Khoan đã!”

“Sao ạ?”

“Treo áo khoác lên giúp anh.” Anh ta không chờ Tiêu Thỏ đồng ý, đã ném cái áo khoác đang cầm trong tay ném về phía nàng.

Thật đúng là mặt dày vô sỉ. Tiêu Thỏ đón lấy cái áo, vô cùng bất đắc dĩ nhưng cũng không phản đối, chỉ xoay người treo áo khoác lên cây móc. Xoay người lại nàng đã thấy Giang Hồ mặc xong áo blouse, đang ngồi ở bàn làm việc.

“Không còn việc gì nữa chứ? Em xin phép ra ngoài.”

“Chờ đã!” Giang Hồ gọi nàng lại. “Cà phê hôm nay em pha đây à?”

Tiêu Thỏ gật đầu.

“Cho bao nhiêu đường?”

“Nửa thìa.”

Giang Hồ nhíu mày. “Cho nhiều quá.”

Nửa thìa đường không lẽ còn phải chính xác tới từng hạt một? Tiêu Thỏ cũng biết Giang Hồ cố tình bới lông tìm vết, nên chỉ thản nhiên trả lời. “Bác sĩ Giang, nếu anh không hài lòng về tách cà phê em pha, anh có thể gọi y tá khác pha giúp anh. Em tin là các chị ấy sẽ rất vui lòng.”

Giang Hồ vốn nghĩ trêu chọc nàng một chút, ai dè nàng ta lại nghiêm chỉnh trả lời thế, khiến anh ta mất cả hứng, đành chỉ phẩy tay. “Rồi, em đi ra ngoài đi.”

Nào ngờ Tiêu Thỏ mới đặt một chân ra ngoài đã bị anh ta gọi lại lần nữa.

Tiêu Thỏ phát cáu, gã này lúc thì bảo nàng đi lúc lại gọi nàng quay lại, rốt cục anh ta muốn thế nào chứ? Đang định nổi đóa lên, chợt thấy Giang Hồ đứng dậy, tay cầm một cuốn sổ ghi chép to ngoắc nàng một cái. “Đi, đi thăm phòng bệnh với anh.”

Cái gọi là đi thăm phòng bệnh, thực chất chỉ là thủ tục kiểm tra thăm khám đơn giản với các bệnh nhân nằm viện, để bác sĩ có thể nắm được tình trạng tiến triển của bệnh tình mà thôi. Nhưng Giang Hồ không chỉ làm thế, anh ta vừa hỏi bệnh tình từng người, vừa ghi chép lại, vừa dặn dò Tiêu Thỏ đứng cạnh cách phân biệt khi nào cho ai dùng thuốc gì, liều lượng bao nhiêu, cách dùng thế nào. Tiêu Thỏ thật không ngờ mới lần đầu đi đã được tham gia công việc chính yếu này, lập tức vội vàng lôi giấy bút ra ghi chép kỹ lại.

Đi thăm hết một tầng, Giang Hồ mới ghi có nửa trang về tình hình bệnh trạng bệnh nhân, Tiêu Thỏ đã chép tận ba trang. Tới khi nàng rốt cục cũng thở phào xong xuôi, Giang Hồ lại quay sang hỏi. “Tất cả đã ghi lại hết chưa?”

“Dạ, đã ghi hết.” Tiêu Thỏ gật đầu.

“Đưa đây anh xem.”

“Vâng.” Tiêu Thỏ vội đưa quyển sổ ghi chép của mình qua, không hiểu anh ta định làm gì. Chỉ thấy Giang Hồ chăm chú lật xem, kiểm tra kỹ lưỡng, tới khi xem đến trang thứ ba, anh ta bỗng nhíu mày lại.

“Chỗ này, em ghi nhầm đơn vị rồi, là miligram, không phải gram.”

“Dạ?” Tiêu Thỏ vội vàng ngó vào sổ, quả nhiên trong đó ghi là gram, nhất định là lúc nãy ghi tốc ký, viết nhầm rồi. Nàng có chút xấu hổ, vừa xin lỗi vừa vội vã tẩy đi sửa lại.

“Em phải nhớ kỹ, mặc cho có bận bịu tới đâu đi nữa, bệnh nhân dùng thuốc nà, liều lượng ra sao, dùng thế nào, ngàn vạn lần không được phép nhớ nhầm. Bác sĩ chỉ phụ trách cho em số liệu chính xác, nhưng nếu em nhớ nhầm dùng sai, tới khi có chuyện xảy ra, tất cả trách nhiệm chắc chắn sẽ do y tá đưa thuốc cho bệnh nhân gánh chịu. Điều đó không phải em chịu nổi, mà bệnh nhân cũng không thể nào chịu nổi đâu, biết chưa?” Lúc nói những lời này, vẻ mặt Giang Hồ vô cùng chăm chú chưa từng thấy. Tiêu Thỏ vừa xong còn oán giận anh ta mới sáng sớm đã bắt nàng ghi chép nhiều như thế để trả thù, giờ nhìn ánh mắt anh ta, bỗng hiểu rõ ràng.

Thật ra người này nhìn thế cũng không phải là hư hỏng. Tuy tính cách anh ta biến thái đôi chút, nhưng lại vô cùng chăm chú quan tâm tới bệnh nhân. Chỉ cần nhìn cách anh ta thăm hỏi bệnh nhân hỏi nãy là có thể nhận ra anh ta thật lòng thích nghề này. Từng vấn đề anh ta hỏi đều rất cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả có bệnh nhân có vết thương vô cùng xấu xí hiện ra trước mặt, anh ta cũng chưa từng nhíu mày chán ghét chút nào.

Không như các bác sĩ khác thì chẳng thèm quan tâm đến thực tập sinh, anh mới sáng sớm đã gọi mình tới đi cùng, tỉ mỉ dặn dò từng chi tiết, lại vô cùng cẩn thận kiểm tra xem nàng ghi chép có sai không. Người như vậy e là cả bệnh viện này không có mấy người đâu.

Nghĩ tới đây, Tiêu Thỏ bỗng có chút cảm động, liền gấp sổ lại cúi đầu. “Em hiểu rồi, bác sĩ Giang, cảm ơn anh.”

Không ngờ là, lập tức anh ta khôi phục lại vẻ mặt lưu manh háo sắc chòng ghẹo nàng. “Cám ơn thì không cần, cần em lấy thân báo đáp thôi!”

Tiêu Thỏ dờ khóc dờ cười. “Bác sĩ Giang, anh chỉ cần hơi ho một cái, cả bệnh viện này đến cả con gián cái cũng cam tâm tình nguyện đi lấy thuốc phục vụ anh tận răng. Kiểu vô danh tiểu tốt đứng ngoài chỉ trở như em anh quan tâm làm gì?” Quả nhiên gần mực thì đen, nàng đi theo Lăng Siêu bấy lâu, trò độc mồm độc miệng cũng học được không ít.

“Em thật biết làm anh đau lòng nha, lại đi gán ghép anh với con gián cái bao giờ. Không lẽ trong mắt em, anh còn không bằng con gián à? Lòng tự trọng của anh đã bị tổn thương nghiêm trọng, em bắt đền đi!” Giang Hồ làm vẻ mặt tội nghiệp đáng thương nhìn nàng,

trên mặt còn pha lẫn vài nét làm nũng làm xấu nữa.

Tiêu Thỏ bỗng dung nhớ lại cảnh nàng nhìn thấy trong sân nhà Miêu bà bà, anh ta nói chuyện ra điều kiện tranh cãi với một con mèo con, bỗng có cảm giác thật bất lực!

Quả nhiên là một kẻ xử sự không giống người thường chút nào. Lúc thì làm trợ giảng tao nhã, khi lại thành công tử hào hoa nơi quán bar, một bác sĩ hòa ái dễ gần với bệnh nhân, giờ lại làm nũng nhõng nhẽo giả bộ đáng thương như đứa trẻ lên ba. Haizzzz, tính cách Giang đại thiếu gia quả nhiên đã vượt qua giới hạn hiểu biết của con người.

Chẳng hiểu sao, Tiêu Thỏ bỗng nhớ tới Lăng Siêu.

Thật ra tính cách tên kia cũng biến thái chả kém cạnh. Nhớ hồi còn chưa yêu đương gì cả, nàng chỉ thấy hắn vừa vô tình vừa quá đáng, tới việc nàng làm bài không tốt cũng sẽ ngửa miệng chàm chọc vài câu. Tới khi yêu nhau rồi, tên kia lại nhiệt tình tới mức quá thể, lâu lâu lại ăn vụng đậu hũ vài miếng, nhưng lại làm bộ ta đây ngoan ngoãn ngây thơ đâu có làm cái gì. Coi vậy đủ biết cái kẻ đáng ghét kia biến thái cỡ nào.

Thật ra hai người này cũng giống nhau đó chứ, chỉ là...

Chỉ là con người là loài rất kỳ quặc, trong lòng đã hướng về ai, sẽ nghĩ hắn là độc nhất vô nhị, cho dù tính cách có giống nhau như đúc, tướng mạo cũng chẳng thua kém là mấy, nhưng cảm giác giữa hai người vẫn một trời một vực. Nhắc tới Giang Hồ, trong lòng nàng chỉ coi anh ta là sư huynh, là đàn anh cần học hỏi. Thế nhưng nhắc tới Lăng Siêu, trái tim sẽ không chịu nghe điều khiển mà đập nhanh hơn vài nhịp, ngay cả chính nàng cũng không hiểu vì sao.

Thấy Tiêu Thỏ bỗng trầm ngâm không nói gì, Giang Hồ hơi hơi khó hiểu, liền mở miệng gọi nàng một tiếng.

“Hả?” Tiêu Thỏ như rơi từ trên mây xuống, không ngờ giật mình đánh rơi cuốn sổ trong tay xuống đất. Nàng vội vã cúi xuống nhặt, không ngờ Giang Hồ cũng cúi xuống nhặt hộ. Hai người cùng vươn tay, ngón tay vô tình chạm vào nhau. Tiêu Thỏ còn đang chưa kịp phản ứng, Giang Hồ đã tóm lấy tay nàng.

“Thỏ Thỏ...” Anh ta dịu dàng gọi một tiếng, ánh mắt vốn đầy vẻ đùa cợt giờ bỗng nhu tình như nước, thâm tình vô hạn nhìn nàng.

Tiêu Thỏ nào đã gặp phải tình huống như vậy, liền ngẩn cả người.

“Thỏ Thỏ, thật ra...”

“A hèm...” Một tiếng đằng hắng đã cắt lời anh ta.

Tiêu Thỏ giật mình tỉnh lại, vội vã rút tay về đứng lên. Nàng thấy ở hành lang cạnh đó có một bóng người mặc áo trắng, gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị, khuôn mặt có vẻ quen

quen.

“Bạch Tố.” Giang Hồ đứng lên thân nhiên chào.

Không sai, chính là cựu trưởng ban Đối ngoại Hội Sinh viên Bạch Tố. Không ngờ chị ta cũng đang ở Thánh Lăng. Bị chị ta bắt gặp cảnh này, Tiêu Thỏ có chút xấu hổ, liền khẽ kêu. “Bạch sư tỷ.”

Bạch Tố không thềm để ý đến nàng, vênh vênh vào vào đi lướt qua trước mặt, dáng vẻ cao ngạo như chim công. “Bác sĩ Giang, đây là bệnh viện, mong anh chú ý ngôn ngữ cử chỉ của anh, không nên làm ra những hành vi có ảnh hưởng tới thân phận của anh như thế!”

Một y tá mới vào thực tập có nửa năm, lại có thể dùng giọng đó để nói với bác sĩ, Tiêu Thỏ chợt mơ hồ cảm thấy quan hệ giữa hai người không đơn giản.

“Bạch Tố...”

“Mời gọi tôi là y tá Bạch.” Bạch Tố lạnh lùng nói.

Giang Hồ biến sắc. “Y tá Bạch, tôi làm gì là việc riêng của tôi, không quan hệ tới cô.”

Bạch Tố vẫn cố tình gây sự như cũ. “Anh muốn làm gì đúng là không liên quan tới tôi, nhưng ở đây là bệnh viện, hành vi phóng đảng của anh nếu có ảnh hưởng tới danh tiếng bệnh viện, e là có liên quan tới tôi.”

“Cô!” Về mặt Giang Hồ bắt đầu xám xịt lại.

Tiêu Thỏ đứng bên nhìn nhìn, cảm giác như mình vừa hiểu ra cái gì, nhưng mãi mà nghĩ không ra.

Bạch Tố nói xong, quay người bỏ đi, lúc đi qua người nàng dường như vô ý dường như cố tình lườm nàng một cái, ánh mắt sắc như dao cau khiến người khác kinh hãi.

Tiêu Thỏ thật chả hiểu gì cả, tròn mắt nhìn chị ta bỏ đi, tới chỗ rẽ ở hành lang mới quay đầu lại nhìn một cái. Cái liếc mắt đó hướng về Giang Hồ, chỉ trong nháy mắt, nhưng hiện lên đầy đủ vẻ ai oán lẫn quyết tâm. Tiêu Thỏ nhìn thấy, rốt cục nhớ ra Bạch Tố là ai. Chị ta chính là cô nữ sinh đau khổ cầu xin Giang Hồ quay lại với mình ở cầu thang tòa nhà lớp học năm đó. Không ngờ chính là chị ta!

Tiêu Thỏ quay lại định hỏi cho rõ, nhưng Giang Hồ cũng đã quay lưng bỏ đi về hướng cầu thang ngược lại. Tấm lưng cao ráo, bóng lưng trải dài trên nền đá hoa cương, bỗng dừng như ẩn như hiện một nỗi cô đơn không nói nên lời...

Chương 71

AI MỚI LÀ QUẢN GIA

Chớp mắt một cái, Tiêu Thỏ đã thực tập ở khoa Cấp cứu được hai tuần, thời gian thực tập cũng đã trôi qua một nửa, mà cả đám thực tập sinh cũng đã bắt đầu hiểu hơn về môi trường làm việc ở bệnh viện.

Vì cả nhóm mới chỉ đến kiến tập, nên bệnh viện cũng không cho họ tham gia quá nhiều công việc. Thế nên hàng ngày trừ pha trà nước, sửa sang tài liệu, thời gian còn lại Tiêu Thỏ chỉ được đứng một bên nhìn các y tá lâu năm thao tác. Thật ra nàng cũng không phải loại ngựa non háu đá muốn thể hiện bản thân, tuy chưa được làm việc gì, nhưng cũng không gây phiền hà tới người khác. Đối với một thực tập sinh mà nói quả thật đã là không sai.

Những tưởng mọi người đều như Tiêu Thỏ hài lòng với hiện tại, nào ngờ mấy người kia lại hoàn toàn khác.

Phiền não nhất phải kể tới Đông Đông. Một buổi tối cô nàng vừa về phòng ngủ đã gào thét. “Ta tuyệt vọng rồi, tuyệt vọng với cuộc đời này rồi!”

Tiêu Thỏ tò mò hỏi vì sao, cô bạn kể lúc ban nãy gặp được một gã đẹp trai bệnh hoạn.

“Đẹp trai thì có sao? Mi không phải thích nhất ngắm trai đẹp còn gì?” Tiêu Thỏ hỏi.

“Thích cái rắm ấy!” Đông Đông văng một câu tục. “Gã nọ vừa vào phòng, tư thế huênh hoang oai hùng phấn chấn, mắt nhìn ai là phóng điện veo veo không dứt, làm ta còn tưởng mình tinh nào chứ. Kết quả, hừ, kết quả là...” Cô nàng nói tới đây, giọng điệu liền biến đổi. “Kết quả là gã ta vào viện đi khám bệnh TRĨ đó ạ! Lúc đi còn phải ôm mông đi cà nhắc! Ta... ta chưa từng vỡ mộng như vậy bao giờ!”

Đẹp trai đi khám trĩ? Ha ha, quả nhiên là dễ vỡ mộng thật... Tiêu Thỏ lau mồ hôi trán, lại nhìn sang Nghê Nhĩ Tư, cũng đang rất buồn bã.

“Đông Đông, mi cũng phải biết điều chứ. Có là bệnh trĩ thì ít ra cũng được ngắm giai đẹp. Ta mới là đáng buồn này! Vừa có một tên bỉ ổi mới vào viện, ngày nào cũng kiếm có nịu ta lại hỏi này hỏi nọ. Ta bảo tên đó làm ơn tôn trọng phụ nữ một chút, hắn ta lại dám mách với y tá trưởng là ta có thái độ không tốt với bệnh nhân! Con mẹ nó, hắn dám chọc giận ta nữa, ta sẽ thiến hắn!”

“Ta giúp mi thiến nhé!” Hạ Mạt ngồi cạnh nói chen vào, hiển nhiên cũng đang khó chịu. Cái này thì chẳng cần nói Tiêu Thỏ cũng đoán được. Hạ Mạt vốn thích vào khoa Cấp cứu, ai dè lại bị phân về khoa Nhi. Cả một đám nhóc con í a í ới ngày nào cũng quần quít lấy cô nàng đòi kể chuyện cổ tích. Khổ thân Hạ Mạt chỉ biết kể chuyện kinh dị khiến người lớn giật dử

trách cứ. Hiện giờ y tá trưởng thấy cô nàng là liền tránh đi chỗ khác...

“Còn mi thế nào rồi?” Cả đám đồng loạt quay về phía Tiêu Thỏ.

“Ta ấy hả? Ta vẫn bình thường...” Tiêu Thỏ hơi hơi chột dạ. Thật ra nàng cái gì cũng ổn cả, chỉ có Bạch Tố là khiến nàng đau đầu. Từ sau lần gặp nhau ấy, Tiêu Thỏ mới biết hóa ra Bạch Tố cũng khoa với nàng. Tính cao ngạo của bà chị đó được phát huy tới giới hạn tối đa, không chỉ đối với Thỏ Thỏ, mà đến cả y tá trưởng cũng lên nói sau lưng là chị ta khó chịu quá. Có điều nghe chị Vương trong khoa nói, ba của Bạch Tố hình như có quan hệ với lãnh đạo viện, nên y tá trưởng cũng phải nhịn chị ta vài phần.

Đã khiến người khác khó chịu thì chớ, chị ta lại còn như cố tình nhắm vào Tiêu Thỏ vậy. Thực tập sinh vốn chẳng có kinh nghiệm gì, có chút sai sót các y tá khác đều cười bỏ qua, chỉ có mỗi Bạch Tố là nhiều lần kiểm soát trách mắng nàng, như thể có thù oán với nàng vậy.

Tiêu Thỏ cũng từng nghĩ, có thể Bạch Tố thích Giang Hồ, lại tưởng nhầm nàng với Giang Hồ có quan hệ nào đó, nên mới có khúc mắc với nàng. Có điều mấy hôm nay ngày nào nàng cũng né Giang Hồ như né hủi, tìm đường vòng mà đi nha. Đến mức chị Vương còn trêu nàng, cả bệnh viện này chỉ có mình nàng không quan tâm tới sự tồn tại của bác sĩ Giang. Nàng đã làm hết sức rồi đó, mà thái độ của Bạch Tố vẫn không chuyển biến chút nào, khiến cho Tiêu Thỏ khá là khổ tâm.

Chuyện này Thỏ Thỏ chưa từng kể với ai, chỉ có thi thoảng nói chuyện điện thoại với Lăng Siêu thì ngẫu nhiên có nhắc tới. Lăng Siêu cũng không nói gì cả. Dù sao đã vào đời thật, xã hội này loại người nào chẳng có, thế nào chẳng gặp phải, nên cũng không lấy làm lạ. Hắn chỉ nhắc nhở nàng hàng ngày cẩn trọng cư xử một chút, không nên gây ra lỗi gì quá lớn, để nếu người ta có cố tình bới lông tìm vết bới bèo ra bọt cũng không bắt được nhược điểm của nàng.

Tiêu Thỏ nghĩ Lăng Siêu cũng có lý, thế nên cố gắng mắt nhắm mắt mở coi như không nhìn thấy việc Bạch Tố cố tình gây sự với mình làm gì. Nếu đúng là mình làm sai, thì lần sau cẩn thận hơn. Nếu mình không sai, thì coi như lời chị ta vào lỗ tai này ra lỗ tai kia, không để trong lòng là được.

Cứ thế qua vài ngày sau, tới lượt Tiêu Thỏ cùng trực đêm với Bạch Tố.

Ở bệnh viện dù ngày hay đêm lúc nào cũng có thể có thêm bệnh nhân mới, thế nên phải trực đêm cũng chẳng có gì lạ. Thế nhưng bạn thực tập sinh Tiêu Thỏ không những lần đầu tiên tới phiên trực, lại còn trực cùng Bạch Tố sư tỷ, thôi thì cũng coi như kiểm tra sức chịu đựng của bạn.

Trực ca đêm ở Thánh Lăng có hai loại, từ tối tới nửa đêm, và từ nửa đêm về sáng. Tiêu Thỏ không may bị phân vào ca trực nửa đêm tới sáng, từ mười hai giờ đêm tới bảy giờ sáng. Mười một giờ tối, đám bạn cùng phòng với Tiêu Thỏ đã về ngủ say như chết sau một ngày vất vả, riêng Tiêu Thỏ lại mặc quần áo nghiêm chỉnh đi làm.

Mới mở cửa ký túc xá, Lăng Siêu đã gọi điện tới.

“Sao anh còn chưa ngủ?” Tiêu Thỏ hỏi.

Giọng hần nghe có vẻ mệt mỏi. “Nói chuyện với em xong anh sẽ ngủ.”

“Ừ, nói xong nhớ ngủ ngay, không được thức khuya nữa nhé!” Ở trường sắp có cuộc thi, công ty lại có một hạng mục đầu tư quan trọng phải làm. Tối nào hần cũng phải ôn bài phải xem tài liệu tới tận gần sáng mới ngủ. Có một buổi tối Tiêu Thỏ không ngủ được, gửi cho hần một tin nhắn định quấy rầy hần ngủ, ai dè phát hiện ba giờ sáng kẻ nào đó vẫn còn đang chăm chỉ làm việc. Kể từ khi đó nội dung trò chuyện giữa hai người thường xoay quanh vấn đề ngủ nghỉ.

“Bà xã, càng lúc em càng giống bà quản gia của anh nhé!” Lăng Siêu cười khế trong điện thoại.

“Anh mới là bà quản gia!” Thỏ Thỏ vừa nghe điện thoại vừa nóng bừng cả mặt. “Anh cẩn thận không làm việc quá sức lại sinh bệnh thì khổ. Gần đây em nhìn thấy bệnh nhân mãi phát ngán lên rồi, đừng có để em gặp anh ở phòng bệnh đấy nhé!”

“Em yên tâm, bà xã của anh là y tá, nếu có ốm thật anh cũng chả cần đi viện, chỉ cần bà xã chăm sóc là đủ.”

“Anh cứ việc tưởng bỏ đi. Muốn em chăm sóc phục vụ riêng thì giá cả cao lắm đó!”

“Không sao, anh trả được hết.” Nghe rất ra vẻ vỗ ngực tự cao. “Có điều...” Bỗng dưng hần ta dừng lại một chút. “Anh trả giá cao, mỗi chăm sóc bệnh thôi thì không bỏ, y tá còn phải ăn cùng anh uống cùng anh và...”

“Stop!” Tiêu Thỏ vội ngắt lời hần, mặt mũi giờ không khác gì quả cà chua chín. “Em không tán phét với anh nữa, em đi trực đây. Anh mau ngủ đi.”

“Khoan đã anh chưa nói hết, còn ngủ cùng anh... Tít tít tít tít tít...”

Tiêu Thỏ đã cúp máy tự lúc nào.

Nghe thấy đầu điện thoại bên kia truyền đến tín hiệu tít tít liên tục, Lăng Siêu bật cười. Cô nhóc này lúc nào cũng xấu hổ như thế cả, đảm bảo bây giờ mặt đỏ như cà chua cho mà xem. Mới vui miệng đùa một chút đã thế, không biết về sau ngủ cùng thật thì thế nào nhỉ?

Đầu óc thật sự không trong sáng của kẻ nào đó bắt đầu phát huy trí tưởng tượng bay cao...

Nếu Tiêu Thỏ biết hiện giờ Lăng Siêu đang nghĩ gì, đảm bảo sẽ chạy thẳng tới nhà hần một tay bóp cổ hần ặc ặc trên giường luôn. Cũng may tâm linh chưa tương thông đến mức đó, nên Tiêu Thỏ chỉ hơi đỏ mặt chút xíu rồi lại thản nhiên đi làm nhiệm vụ y tá trực đêm tiếp.

Chờ hai cô y tá trực ca trước đó vừa đi, đồng hồ điện tử trong phòng trực cũng chỉ đúng mười hai giờ đêm, và cũng đúng lúc đó Bạch Tố thảo nhiên mở cửa bước vào phòng. Chị ta thấy Tiêu Thỏ cũng chẳng thèm chào hỏi, thảo nhiên như không ngồi xuống chỗ mình.

Tiêu Thỏ xấu hổ, Bạch Tố quả nhiên tuyệt xứng với Giang Hồ, đi làm cũng đúng giờ chuẩn xác như nhau.

Lát sau, Bạch Tố cũng chẳng có vẻ gì là muốn nói chuyện phiếm với nàng, Tiêu Thỏ cũng chẳng trông chờ gì việc tán gẫu linh tinh với chị ta, nên tự động cầm một cuốn tạp chí cạnh đó lên xem.

Trực đêm thường đã nhàm chán vô cùng, hướng hồ trực lúc nửa đêm về sáng. Cả bệnh viện im ắng vô cùng, thời gian trôi chậm như rùa vậy. Tiêu Thỏ đọc hết cuốn tạp chí đó, thêm một cuốn nữa, ngẩng đầu nhìn đồng hồ mới có hơn hai tiếng trôi qua. Nàng liếc mắt qua nhìn Bạch Tố, thấy chị ta đang nhàn nhã tu sửa giữa gọt móng tay.

Dường như cảm thấy Tiêu Thỏ đang nhìn mình, Bạch Tố ngẩng lên nhìn nàng. Hai ánh mắt chạm nhau, Tiêu Thỏ không khỏi xấu hổ gật đầu với chị ta một cái.

Bạch Tố nhú nhú lông mày, bỗng lên tiếng. “Ê, cô rót cho tôi chén nước!”

Giờ ở đây có mỗi hai người, hẳn chị ta đang nói với nàng cũng nên, thật đúng là chả có lẽ phép gì cả. Tiêu Thỏ cũng chẳng nói gì, cầm cốc đi rót nước, nhưng lại phát hiện trong bình nước lọc đã hết sạch nước rồi.

“Sur ty, hết nước rồi.”

“Hết nước thì cô không biết đường đi gọi bảo vệ lấy thêm à?” Bạch Tố trừng mắt lườm nàng một cái, vênh váo ra lệnh.

Tiêu Thỏ cau mày. “Nhưng mà em đang trong ca trực...”

“Tôi ngồi đây cô còn sợ cái gì hả? Cô không phải nghĩ tôi đến trực ban còn không làm được đấy chứ?”

Rõ ràng chị ta lại định làm khó dễ nàng. Tiêu Thỏ cũng chẳng đòi co, mà ra khỏi phòng đến phòng bảo vệ gọi lấy thêm nước.

Chú bảo vệ lại là một người rất nhiệt tình, không cần nhằn câu nào liền mang bình nước mới đi cùng Thỏ Thỏ về phòng trực để thay. Dọc đường đi chú ấy còn cười cười nói nói với Thỏ Thỏ nữa. Tới cửa phòng trực, Thỏ Thỏ bỗng nghe chuông gọi y tá trong phòng bệnh vang lên.

Bạch Tố liếc mắt nhìn phòng phát ra tiếng chuông, không thèm động đậy.

“Sur ty, hình như có bệnh nhân tìm y tá...”

Bạch Tố không thềm để ý đến nàng.

“Sur ty...”

“Ai da cô có thôi đi không? Phòng 213 có bà già một buổi tối nhân chuông gọi hơn mười lần đòi đi toa lét, cởi quần cho bà í xong lại bảo hết buồn rồi. Để ý bà ta làm gì?”

Tiếng chuông vẫn đang reo liên tục.

Tiêu Thỏ thấy không ổn. “Sur ty, chị không đi thì để em đi xem sao.” Nói xong quay người định đi.

“Khoan đã!” Bạch Tố gọi nàng lại. Chị ta vốn cao ngạo như thế, làm sao có thể để một đứa kiến tập đi thay cho mình? Vứt cái giữa móng tay qua một bên, chị ta đứng lên nói. “Đi thì đi, được chưa?” Dứt lời, chim công cao ngạo lại vênh mặt hất cằm, ngúng nga ngúng nguẩy đi ra ngoài.

Tiêu Thỏ ngạc nhiên nhìn bóng chị ta đi khuất, bỗng dung nghĩ cô gái lạnh lùng kiêu căng này có một bóng lưng rất là lơi.

Đúng lúc đó, chú bảo vệ cũng đã thay nước xong xuôi. “Cô bé à, không cần so đo với loại người như thế. Ba cô ta là bạn lâu năm của viện trưởng, viện trưởng còn muốn cô ta về làm dâu nữa kìa. Loại tính tình tiểu thư công chúa này người thường chúng ta không có cách nào nói chuyện cả đâu.”

“Chú hai, chú biết nhiều tin tức ghê nha!” Tiêu Thỏ kinh ngạc.

“Dĩ nhiên!” Chú bảo vệ bỗng dung ưỡn ngực vươn vai cảm giác mình vĩ đại hơn hẳn, vỗ vỗ ngực mà nói. “Tôi làm bảo vệ ở Thánh Lăng hơn ba mươi năm rồi, chuyện bé như cái mắt muỗi í có gì mà không biết? Thật ra, tôi nói cô bé nghe nhá, bác sĩ Trần khoa của cô ấy, ba năm trước đã bị hói rồi, giờ tóc trên đầu là tóc giả đó!”

Oa! Tiêu Thỏ nhớ lại bộ tóc vừa đen vừa rậm của bác sĩ Trần, và mấy lần thấy ông ta soi gương chải tóc đầy say sưa trong phòng làm việc... Không ngờ đó nha...

“Còn nữa, bác sĩ Vương ở phòng Xét nghiệm ấy, thật ra cậu ta mới có hai mươi lăm tuổi!”

Bác sĩ Vương? Tiêu Thỏ nhớ lại mỗi lần đi lấy kết quả xét nghiệm cho bệnh nhân đều gặp vẻ mặt nghiêm trang đạo mạo vô cùng của anh ta, thêm lần nữa choáng váng.

“Còn nữa còn nữa, bác sĩ Giang khoa của cô ấy, trước đây vốn là một cặp với y tá Bạch đó nha...”

Gì đây? Trí tò mò của Tiêu Thỏ lập tức bị hấp dẫn.

Kẻ buôn dưa bán táo thích nhất chính là người nghe có hứng thú nghe chuyện mình buôn. Thế nên vừa thấy ánh mắt hiếu kỳ của Thỏ Thỏ, chú bảo vệ liền thao thao bất tuyệt. “Thật ra bác sĩ Giang và y tá Bạch làm bạn lâu năm rồi, cách đây lâu lâu hai người cũng từng yêu nhau đó chứ. Thế nhưng y tá Bạch lại bỏ rơi bác sĩ Giang chạy theo một người đàn ông khác, khiến bác sĩ Giang rất đau lòng, nên mới đoạn tuyệt ân nghĩa với y tá Bạch. Nào ngờ về sau y tá Bạch lại muốn nối lại tình xưa, nhưng mà bác sĩ Giang đâu còn thích cô ta nữa...”

Chú bảo vệ bla bla bla kể lể một tràng dài, giọng điệu tuy không rành mạch, nhưng cuối cùng cũng giúp Tiêu Thỏ hiểu được đại khái mọi chuyện. Té ra hồi đó cũng đã có một đoạn chuyện xưa rất hấp dẫn như thế. Tuy nhiên nếu nói Giang Hồ không thích Bạch Tố, nàng nhớ lại mấy lần bắt gặp hai người, bụng dạ thâm nhủ có khi khúc mắc giữa hai người cũng không đơn giản như mọi người vẫn nghĩ.

“Hai vị rảnh quá nhỉ?” Bạch Tố bỗng xuất hiện, cắt ngang câu chuyện của họ. “Bệnh viện là nơi cho hai người làm việc nghiêm túc, chứ không phải cái chợ để buôn dưa lê, rốt cục hai người có hiểu nội quy bệnh viện không thế?”

Chú bảo vệ lè lưỡi với Tiêu Thỏ rồi vội vã vội mông chạy mất, trước khi đi còn quay lại liếc Tiêu Thỏ một cái, rất có dáng vẻ của một Lão Ngoan đồng. [\[113\]](#)

Xét cho cùng đang buôn chuyện về người ta lại bị người ta tóm được quả thật rất đáng xấu hổ. Tiêu Thỏ vội vàng về lại ghế của mình, chợt nhớ ra điều gì đó lại ngẩng đầu lên. “Sự tỷ, bà lão kia...”

“Không có việc gì, cô lo việc của mình đi!”

“Dạ.” Tiêu Thỏ nhớ tới lời chú bảo vệ vừa kể, vừa định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, ngậm miệng ngồi yên.

Haizzz, xét cho cùng đó là chuyện tình cảm của người ta, nàng là người ngoài xen vào làm gì?

Chương 72

Ừ, ANH GHEN ĐẤY!

Hôm sau, Tiêu Thỏ còn đang ngủ bù trong phòng ký túc, bỗng bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Y tá trưởng Đỗ Hồng Mai gọi tới, giọng nói vô cùng nghiêm trọng. “Y tá Tiêu, mời cô tới phòng làm việc của tôi ngay lập tức, nhanh lên!”

Gọi gấp gấp thế không biết là có việc gì nhỉ? Tiêu Thỏ ba chân bốn cẳng vội vàng mặc quần áo chỉnh tề chạy ra khỏi phòng mình. Lúc tới nơi, nàng chỉ thấy bên trong ngoài y tá trưởng còn có một cặp vợ chồng tầm tuổi trung niên đang đùng đùng giận dữ, vẻ mặt vô cùng cău kỉnh. Vừa nhìn thấy Tiêu Thỏ, sắc mặt họ càng thêm tức tối.

Tiêu Thỏ vừa bước vào phòng, Bạch Tố ngay sau đó cũng tới nơi, xem ra chắc cũng bị y tá trưởng gọi tới.

Thấy hai người đã đến, Đỗ Hồng Mai phủ đầu bằng tiếng quát. “Hai cô, chuyện gì thế này hả?”

“Sao thế ạ?” Tiêu Thỏ thật chẳng hiểu gì cả, không biết mình làm sai chuyện gì khiến Đỗ Hồng Mai nổi giận như thế. Bạch Tố thì chỉ đứng cạnh lặng im.

“Hai vị này là người nhà của Phương lão thái thái ở phòng 213. Sáng sớm hôm nay hai vị tới thăm lão thái thái phát hiện ra trên giường của bà ấy đều là chất thải. Hỏi lão thái thái xem có chuyện gì thì bà ấy nói lúc hơn hai giờ tối quá có ấn chuông gọi y tá, nhưng không thấy ai tới cả. Tối qua là hai cô trực đêm, vậy hai cô giải thích cho tôi xem tại sao không có ai tới giúp lão thái thái như thế?”

Tối hôm qua? Tiêu Thỏ quả là nhớ ra tối qua có nghe chuông gọi y tá, nhưng lúc đó rõ ràng Bạch Tố đã tới thăm phòng bệnh rồi kia mà, sao lại... Tiêu Thỏ nhìn Bạch Tố, thấy vẻ mặt thường ngày vốn kiêu ngạo của chị ta giờ trầm xuống, chị ta cắn môi im lặng không nói gì.

“Thế nào? Các cô dám làm không dám nhận sao?” Đỗ Hồng Mai càng lúc càng tức tối.

“Bệnh viện các cô nhất định phải trả lại công lý cho chúng tôi trong chuyện này. Chúng tôi gửi gắm lão nhân gia cho bệnh viện chăm sóc là đặt lòng tin vào các vị, ấy vậy mà các vị lại đối xử với một người già như thế. Hôm nay nếu không giải thích rõ ràng, chúng tôi sẽ không đi!” Con trai của Phương lão thái thái ngồi phịch xuống ghế xa lông tron phòng, một dạng vênh vào hung hăng nạt nộ.

“Y tá Bạch, cô nói đi, hôm qua xảy ra chuyện gì?” Tiêu Thỏ chỉ là người kiến tập, nên dĩ nhiên Đỗ Hồng Mai hỏi Bạch Tố trước.

Bạch Tố cuối cùng cũng lên tiếng, vẻ mặt không vui. “Tôi qua quả là có chuông reo gọi y tá, lúc tôi tới phòng 213 xem sao, chỉ thấy Phương lão thái thái đang ngủ ngon...”

“Cô nói láo!” Con trai Phương lão đứng vụt lên. “Mẹ tôi mà vui vẻ ngủ ngon thế, vậy hôm nay trên giường đông chất thải ấy ở đâu ra? Cô đừng có trôn trách nhiệm. Mẹ tôi tuy đã hơn tám mươi tuổi, nhưng vẫn còn tinh táo lắm!” Ông ta vừa nói vừa vung tay định đánh.

Cũng may Tiêu Thỏ nhanh tay nhanh mắt vội vàng đứng chắn giữa hai người, kịp thời chặn lại tay của con trai Phương lão. “Phương tiên sinh, trước tiên mong ông đừng cuống lên thế đã. Tôi qua quả thật chính mắt tôi thấy y tá Bạch có tới phòng 213 thăm bệnh, tôi sẵn sàng làm chứng.” Lúc nàng thốt lên những lời này, vẻ mặt vô cùng thông dong, khiến người đối diện chỉ biết sững sờ.

Thật ra trong viện, các cụ già bảy tám mươi tuổi không kiểm chế tốt để đi vệ sinh ra giường, người nhà bệnh nhân phần lớn là có thể thông cảm với y tá. Thế nhưng những kẻ như người nhà Phương lão thế này, bới bèo ra bọt tính kiếm chuyện gây sự định đòi bồi thường này nọ cũng không phải là ít. Rất nhiều lần bệnh viện vì muốn dàn xếp ổn thỏa cho khỏi phiền phức, thường là ăn nói khềp nép xin lỗi lập tức, nên rốt cục cũng chẳng giải quyết gì.

Có điều Tiêu Thỏ không nghĩ thế. Nàng tận mắt chứng kiến Bạch Tố vào phòng bệnh kia. Tuy chị ta tính cách cao ngạo khó gần, nhưng khi làm việc vẫn luôn chuyên tâm tận sức. Nếu các nàng đã không sai, tại sao lại phải xin lỗi người cố tình gây sự?

Lời nói thẳng thắn đầy vẻ chính nghĩa của Tiêu Thỏ ngược lại lại khiến cho con trai Phương lão thái có chút chột dạ trong lòng, ánh mắt nheo nheo lại hùng hổ nói. “Cô nói thế mà tin được à? Chính miệng mẹ tôi nói không có ai tới. Các cô là đồng nghiệp, làm chứng giả giúp nhau có gì khó? Tôi không tin các cô, tôi muốn gặp viện trưởng nói chuyện, các cô gọi ông ta ra đây!”

Đỗ Hồng Mai vừa nghe ông ta đòi gặp viện trưởng lập tức luống cuống. “Phương tiên sinh, xin đừng cáu giận thế, có gì từ tốn nói chuyện...”

“Nói chuyện từ tốn cái gì? Giờ các cô đã nói rõ không nhận trách nhiệm, vậy tôi phải tìm người chịu trách nhiệm chứ!”

“Hai cô còn không mau xin lỗi Phương tiên sinh đi!” Đỗ Hồng Mai thấy người kia đáng vẻ hung hăng, vội vàng kéo Bạch Tố lại. “Lần này là các cô sai, không còn gì mà giải thích cả, mau xin lỗi Phương tiên sinh nhanh lên!”

“Tôi không sai!” Tính tình Bạch Tố làm sao có thể để người khác chụp mũ tội không phải của chị ta chứ.

Đỗ Hồng Mai giận dữ. “Bạch Tố, cô đừng tưởng có viện trưởng làm chỗ dựa mà tác oai tác quái ở đây! Lỗi của cô thì cô phải nhận, không nhận cũng không được! Hôm nay cô không chịu nhận lỗi, tôi sẽ nói với viện trưởng. Khoa chúng tôi không cần loại y tá không chịu

trách nhiệm như cô!”

Tới nước này, Bạch Tố cũng phát cáu. “Chị khó chịu với tôi thì cứ việc nói thẳng. Tôi không có tính làm không nói có, tôi nói tôi có đi thăm phòng bệnh nghĩa là tôi có đi. Chị còn muốn thế nào?”

Người nhà Phương lão thái vốn chỉ muốn làm âm ỉ một phen để đòi bồi thường này nọ, ai dè bọn họ còn chưa làm âm ỉ, hai cô y tá kia đã náo loạn cả lên, về mặt sưng sờ ngấn người đứng đó.

Chỉ có Tiêu Thỏ phản ứng nhanh, la lên. “Mọi người đừng cãi nhau nữa. Phòng bà ấy không phải còn có một bệnh nhân nữa sao? Chúng ta đi hỏi bà ấy là được, biết đâu lúc đó bà ấy cũng thấy thì sao?”

Mọi người còn đang nổi nóng, làm gì có ai nhớ ra điều này? Không như Tiêu Thỏ này giờ đứng yên, lập tức nhớ ra phòng bệnh của Phương lão thái thái còn có một người nằm, hỏi bà ấy không phải rõ ràng hơn sao?

Thế là cả đám chạy đến phòng 213 hỏi thăm a di nằm cùng phòng. Kết quả vị a di kia gần đây bị mất ngủ, nên tối qua Bạch Tố tới kiểm tra bà ấy nhớ rõ ràng. Thế là con cái Phương lão thái thái rốt cục hết đường cãi.

Một mặt, người nhà Phương lão thái tự biết mình đuối lý. Mặt khác, Đỗ Hồng Mai cũng biết mình hiểu nhầm Bạch Tố, tuy nhiên vừa xong cãi nhau căng thẳng vậy, làm gì có chuyện một y tá trưởng như bà lại phải đi xin lỗi đám trẻ ranh kia? Thế nên việc này âm ỉ cả buổi sáng, cuối cùng cũng im ắng lắng xuống, chẳng có gì mới cả. Mọi người tản mát đi hết, chỉ còn mỗi Tiêu Thỏ và Bạch Tố còn đứng tại chỗ.

Tiêu Thỏ mệt mỏi cả buổi sáng, giờ buồn ngủ chết đi được, hai mí mắt yêu nhau vô hạn. Nàng nhìn Bạch Tố đứng cạnh, đoán chừng chị ta chắc cũng chẳng so đo nhỏ mọn với mình, thế là thần nhiên ngáp dài rồi quay người bỏ đi.

“Tôi sẽ không nói cảm ơn cô đâu!” Bạch Tố bỗng thốt.

Tiêu Thỏ dừng bước, sưng người nhìn chị ta.

“Cô đừng tưởng cô giúp tôi chuyện này sẽ khiến tôi tỏ lòng kính trọng cảm kích cô. Tôi vốn không hề sai!”

Tiêu Thỏ nản cả người, mình chỉ mới ngáp một cái thôi mà, sao chị ta phải suy diễn nhiều thế chứ?

Bạch Tố không để ý tới vẻ mặt ngạc nhiên của nàng, nói tiếp. “Tôi sẽ không cho bất kỳ ai đến gần tiếp cận anh ta, kể cả cô cũng vậy. Tốt nhất cô bỏ ý đồ đó đi. Anh ta vĩnh viễn không thể thuộc về một ai hết, mà nếu có, đó chỉ có thể là tôi!”

Anh ta? Anh là là chỉ Giang Hồ chẳng?

Trong thoáng chốc, Tiêu Thỏ bỗng cảm thấy thật sự là khâm phục Bạch Tổ. Mặc cho quá khứ giữa hai người đó từng có khúc mắc gì, nhưng đã qua lại bấy nhiêu năm, trải qua bao nhiêu chuyện như thế, chị ấy vẫn có dũng khí để yêu thương một gã tính cách quái đản, bất cần đời, nhân phẩm thấp kém như Giang Hồ, mà còn yêu thương nhiều tới mức không oán hận không hối tiếc, tề tâm liệt phệ!

Cô gái xinh đẹp này, quả thật vô cùng vĩ đại!

Tiêu Thỏ chấp tay thành quyền, thốt lên lời nói tự đáy lòng. “Bạch sư tỷ, chị hãy cố lên! Em chân thành cầu nguyện cho chị sẽ thành công!”

Bao nhiêu năm nay, đối với đám con gái chung quanh Giang Hồ, Bạch Tổ đe dọa cũng có, dùng tiền mua chuộc cũng có, châm chọc cay độc cũng có... Cuối cùng tất cả bọn họ đều lộ rõ vẻ dũ dằn nào chửi bới nào khóc lóc nào nanh nọc, rồi tất tần tật đều rời khỏi anh ta. Chỉ có mỗi Tiêu Thỏ, không những không đi, lại còn quay người lại cổ vũ chị ta cố gắng lên, khiến cô gái cao ngạo tự tin vào mình như Bạch Tổ cũng ngẩn cả người.

Tình huống gì thế này?

Thật ra Bạch Tổ làm sao biết được, cũng như chị ấy yêu Giang Hồ, trừ Giang Hồ ra toàn bộ đám con trai khác đều chẳng khác gì căn bã, trong lòng Tiêu Thỏ, vị trí đặc biệt kia đã sớm bị một kẻ nào đó chiếm giữ từ lâu, thế nên với nàng Giang Hồ xét cho cùng cũng chỉ thân thuộc hơn đám người qua đường Giáp Ất Bính Đinh chút xíu, nào có ý đồ gì khác đâu cơ chứ?

Hôm đó, khi Tiêu Thỏ về phòng gọi điện cho Lăng Siêu, liền kể lể tuốt tuột mọi chuyện từ đầu tới đuôi cho hắn ta nghe. Kể xong còn không quên đùa một câu. “Thật ra em thấy Bạch sư tỷ rất xứng đôi với Giang sư huynh nha!”

Lăng Siêu thờ ơ hỏi lại. “Nói thế là sao?”

“Hai người đều biến thái như nhau.”

“Phụt!” Lăng Siêu xém phun ngụm nước. “Bà xã, miệng em càng ngày càng độc địa nha!”

“Cũng tạm tạm thôi, làm sao bằng anh được.” Nên biết trước giờ nàng vốn trong sáng hiền lành biết mấy, nhưng kể từ khi theo Lăng đại công tử, không những sức chịu đựng tăng lên rõ rệt, mà da mặt còn càng lúc càng dày, giờ nói câu nào là ý tại ngôn ngoại, trong gỏi có kim hết cả. Chả trách Đồng Đông Đông hay nói nàng gần son tất đỏ, mà gần mực đảm bảo... càng ngày càng đen tối nha!

Thật ra Tiêu Thỏ gọi điện nói chuyện này với Lăng Siêu, chẳng qua là thấy thú vị thì thuận miệng kể thôi. Có điều đầu óc siêu việt của Lăng đại công tử lại suy diễn ra rất nhiều.

Gác máy rồi, bộ não vốn không hoạt động theo nguyên lý thông thường của người nào đó bắt đầu vận hành tốc độ cao: Bạch Tố liên tục khó dễ Tiêu Thỏ là vì Giang Hồ, chứng tỏ nếu Giang Hồ không làm ra việc gì đó vượt rào, làm sao Bạch Tố lại nói này nói nọ Tiêu Thỏ kia chứ? Vấn đề không phải ở chỗ Tiêu Thỏ phản ứng anh ta ra sao, mà ở chỗ Giang Hồ muốn làm cái gì với nàng kia. Dù cho Tiêu Thỏ vốn không có ý tưởng hồng hạnh xuất tường, nhưng hẳn cũng tuyệt đối không thể cho phép việc bên cạnh người phụ nữ của mình tồn tại một gã đàn ông có thể uy hiếp địa vị của bản thân được!

Kẻ gian xảo nào đó bắt đầu nheo nheo mắt, ngón tay bắt đầu nhẹ nhẹ gõ nhịp trên bàn, một cái, hai cái, ba cái. Vừa lúc ngón tay gõ xuống mặt bàn lần thứ ba, khước môi ai đó bỗng nhếch lên đầy mưu toan.

Nếu Tiêu Thỏ không có cách nào tìm gặp mình, vậy thì mình đi tìm cô nàng vậy...

Ngày hôm sau.

Sau khi chuyện đã trôi qua được vài hôm, Đỗ Hồng Mai xem chừng nghĩ vì mình khó chịu với Bạch Tố mà liên lụy tới Tiêu Thỏ nên trong lòng hơi áy náy. Thế là lần đầu tiên bà ấy không kêu Tiêu Thỏ đi pha trà rót nước nữa, mà giao cho nàng đi chọc ven truyền dịch cho một bệnh nhân.

Tiêu Thỏ tuy rất vui nhưng không tránh khỏi lo lắng một chút. Thực tập đã được ba tuần, mà đây mới là lần đầu tiên nàng được tự mình tới truyền dịch cho bệnh nhân. Thế là nàng vừa trong lòng thầm đọc lại các bước để kiểm tra truyền dịch, vừa bước vào phòng bệnh. Bệnh nhân đang chờ nàng là một bác gái hơn năm mươi tuổi, vào đây sau một vụ tai nạn giao thông, giờ đã gần như hoàn toàn khỏi hẳn, chỉ cần truyền dịch thêm vài hôm là được. Mọi việc được tiến hành vô cùng thuận lợi, Tiêu Thỏ từ tốn làm các bước mà giáo viên ở trường đã chỉ dẫn, vô cùng dễ dàng tìm thấy tĩnh mạch, rồi chọc kim tiêm vào dưới da. Vậy là lần đầu tiên thực hành của nàng đã kết thúc hoàn hảo.

Tháo nốt sợi dây cao su thắt chặt tay bệnh nhân, Tiêu Thỏ cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Bỗng nàng nghe thấy tiếng động lạ sau lưng, quay lại hóa ra là Giang Hồ đã đứng đó từ lúc nào, đang mỉm cười nhìn nàng.

“Lần đầu truyền dịch cho bệnh nhân à?” Rời khỏi phòng bệnh xong, Giang Hồ mới hỏi Tiêu Thỏ.

“Lúc đi tập quân sự em có cầm kim truyền cho Nghê Nhĩ Tư một lần, có điều lần đó em chưa biết cách, khiến tay con bé sưng lên một thời gian.”

“Không sao, ai cũng có lần đầu tiên cả thôi, từ từ sẽ tiến bộ hơn.” Giang Hồ nhìn nàng âu yếm, cơ mà ánh mắt của anh ta lại khiến Tiêu Thỏ sợ hãi. Thật ra từ sau lần đi thăm bệnh nọ Giang Hồ cầm tay nàng không buông, nàng vẫn cố gắng hết sức tránh mặt anh ta nhiều nhất

có thể. Một là để tránh việc Bạch Tố lại hiểu lầm, hai cũng vì chính mình nữa. Dù gì Giang Hồ cũng là con trai viện trưởng, trong bệnh viện có cả một dãy dài các cô gái chưa chồng hăm he nhìn nàng như lang như sói, nàng không muốn thành cái gai trong mắt bọn họ.

“Thỏ Thỏ, em...”

Anh ta còn chưa nói hết câu, Tiêu Thỏ đã bất giác lùi lại một bước.

Giang Hồ thật bất đắc dĩ, cười khổ. “Em chán ghét anh tới thế cơ à?” Ánh mắt có chút bi thương.

Tiêu Thỏ cũng hơi ngại ngùng. “Sur huynh không nên hiểu nhầm, không phải em chán ghét anh, mà chỉ là...” Chỉ là chán ghét việc anh suốt ngày vờ tay định phi lễ em thôi.

Giang Hồ dĩ nhiên không đọc được suy nghĩ của Tiêu Thỏ, nên bước lại gần hơn. “Em đã không chán ghét anh, tại sao lại tránh anh thế?”

Tiêu Thỏ giật lùi. “Em, em nào có...”

“Thật không?” Anh ta tiếp tục tiến lại.

Là giả đó! Tiêu Thỏ thầm nghĩ, rồi bắt đầu chăm chú suy nghĩ xem có nên tiếp tục nện cho anh ta một trận nữa không. Nơi này là nơi công cộng, một y tá bé nhỏ như nàng lại đánh bác sĩ, có lẽ sẽ ảnh hưởng không tốt...

Còn đang nghĩ ngợi, bỗng nàng thấy Giang Hồ dừng phắt lại không tiến tới nữa, ánh mắt nhìn chằm chằm sau lưng nàng.

Tiêu Thỏ quay đầu lại, trong giây lát bỗng thấy tâm trạng hoàn toàn giãn ra.

Là Lăng Siêu.

“Sao anh lại tới đây?”

Tiêu Thỏ chạy tới khoác tay Lăng Siêu, gương mặt hân hoan ánh mắt tươi cười đập thẳng vào mắt Giang Hồ, khiến trong lòng anh ta bỗng hẫng một cái, môi nhếch lên một nụ cười chua chát.

“Bác sĩ Giang, tôi muốn thay mặt Thỏ Thỏ xin phép cho cô ấy nghỉ nửa tiếng.” Lăng Siêu thản nhiên nhìn Giang Hồ.

Giang Hồ rất muốn cự tuyệt, nhưng thấy ánh mắt mong chờ của Tiêu Thỏ, câu từ chối lại không thốt nên lời, đành yên lặng nhìn hai người kia khẽ gật đầu.

Lăng Siêu không nói gì thêm, nắm tay Tiêu Thỏ bước ra ngoài.

Bên ngoài tòa nhà này vừa hay có một cái bệ cao, Tiêu Thỏ bị Lăng Siêu kéo tay bước

tới đó, chẳng hiểu vì sao hần bỗng xuất hiện, lại càng không hiểu sao tự nhiên lại lôi kéo mình ra ngoài này.

Hai người ra tới nơi, Lăng Siêu bỗng dừng bước, quay người lại nhìn nàng chăm chăm.

Đã một tuần không gặp, bỗng dưng hần lại xuất hiện, lại dùng ánh mắt nóng bỏng đó nhìn mình chăm chú. Tiêu Thỏ bỗng có cảm giác là lạ, hơi hơi khẩn trương, lại thắc thỏm không yên, rồi thêm chút then thùng, thật không khác nào... thiếu nữ nổi lòng xuân. Nghĩ tới đây nàng bỗng đỏ bừng hai má. Dù cho Giang Hồ lúc này có lại gần mình, nhưng trong lòng nàng không hề có cảm giác này, mà giờ chỉ cần Lăng Siêu nhìn nàng chăm chú lại có thể khiến nàng nhột nhạt xuân tâm.

Thấy gương mặt Tiêu Thỏ vốn trắng trẻo giờ lại đỏ ửng lên then thùng, cơn tức giận không tên trong lòng Lăng Siêu bỗng vơi đi không ít. Quả thật hần tin tưởng Thỏ Thỏ sẽ không phản bội lại lòng tin của mình, thế nhưng hồi nãy chứng kiến hai người đứng gần nhau như thế, lòng hần vẫn không tránh khỏi trầm xuống, một cơn lửa giận từ đâu âm ỉ cháy lên.

Tiêu Thỏ nào có biết Lăng Siêu đang nghĩ gì. Nàng chỉ biết còn cứ đứng yên thế, nàng sẽ thành một quả cà chua chín mất, nên vì lo lắng cho làn da mỹ miều, nàng vẫn quyết định lên tiếng trước.

“Sao anh lại đến đây?”

“Thế anh không được đến à?” Lăng Siêu hỏi lại.

“Ồ...” Tiêu Thỏ ngẩn ra. “Ý em không phải thế. Em là muốn hỏi sao hôm nay tự dưng anh lại rảnh rồi thế?” Hôm nay là thứ tư, theo lẽ thường thì Lăng Siêu phải đi làm mới đúng chứ, sao tự dưng lại xuất hiện nơi này.

“Anh xin nghỉ làm một ngày.”

“Hả?” Tiêu Thỏ kinh hãi. “Anh xin nghỉ làm chỉ để đến gặp em?”

Lăng Siêu nhướn mày. “Không được à?”

Tiêu Thỏ nóng ruột. “Công việc quan trọng thế, sao anh lại xin nghỉ?”

“Vì anh có việc quan trọng hơn công việc đang chờ anh.”

“Việc gì?”

“Gặp em.” Hần ta vừa nói, mắt vẫn chăm chú nhìn thẳng vào nàng.

Gặp mình? Tiêu Thỏ ngẩn ngơ, gương mặt vốn đã đỏ ửng giờ lại đỏ ửng. Nàng hơi hơi cúi đầu nhăn nhó càu nhàu. “Hừ, gặp em thì có gì quan trọng chứ, có phải chưa từng gặp đâu...” Ngoài miệng thì nói thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào.

“Đương nhiên là quan trọng chứ. Anh mà tới muộn, cô bé quàng khăn đỏ bị sói xám ăn thịt thì sao?”

Hở? Tiêu Thỏ ngơ ngác ngẩng lên nhìn hấn ta, cô bé quàng khăn đỏ? Sói xám? Hôm nay Lăng đại công tử đôi sở thích, tới đây để kể chuyện cổ tích à? Có điều nàng nhanh chóng phát hiện có cái gì là lạ trong ánh mắt Lăng Siêu, một chút khó chịu, dằn dỗi, tác dụng đầu tiên là để gợi nên cảm giác tội nghiệp ở nữ giới, chính là nàng.

Hí hí, đúng chắc, hấn ta đang ghen!

Tiêu Thỏ bỗng vui vẻ hấn lên, mặt cũng không đỏ nữa, tim cũng không nhảy nhót loạn xạ như trước, mà ngược lại nàng bỗng cảm thấy hân hoan vô cùng. Xét cho cùng, có thể làm cho Lăng đại công tử ghen được cũng chẳng phải việc dễ dàng cho lắm.

Nàng cười tí cả mắt lại, hai con mắt nheo lại thành hai vầng trăng non xinh xắn sáng ngời, và còn không quên thò một ngón tay ra chọc chọc tay kẻ nào đó. “Này, không phải anh đang ghen đấy chứ?” Rồi nàng cũng chẳng chờ Lăng Siêu có trả lời không, chỉ mồm mím tự sướng. “Em cũng thật có thể diện nha, có thể khiến anh gh...”

Thỏ Thỏ chưa nói hết câu đã phải ngưng bật, vì Lăng Siêu bỗng kéo tay nàng lại ôm chặt vào lòng.

“Ừ, anh ghen đấy!” Giọng hấn đầy cam chịu mơ hồ truyền tới tai nàng, Tiêu Thỏ bỗng có khoảnh khắc cảm thấy rất rất không chân thực. Thật ra Lăng Siêu không phải chưa từng ghen, chỉ là tính cách hấn ta rất là không được tự nhiên, lại hay khó chịu, nên ghen tuông là chuyện thường tình. Có điều nàng thật không ngờ hấn lại dũng cảm thừa nhận như thế. Thì ra vị trí của mình trong lòng hấn đã quan trọng tới thế, nên là hấn mới có thể bỏ qua lòng tự tôn của đàn ông mà thú thật hấn quan tâm tới nàng, nên mới ghen vì nàng...

Khoảnh khắc này, được hấn ôm vào lòng thế này, Tiêu Thỏ quả thật thấy lòng vô cùng rối loạn. Bỗng dưng nàng có ý nghĩ, thật sự mình vô cùng may mắn mới có thể được một người con trai yêu mình tới thế. Vậy nên dù cho sau này có ra sao, nàng sẽ không buông tay hấn ra.

Tiêu Thỏ khẽ với tay đặt lên vai hấn nhẹ nhàng đẩy ra, ánh mắt hai người chạm vào nhau. Chính vào giây phút đó, Tiêu Thỏ làm một hành động vô cùng đáng kinh ngạc: nàng kiễng chân lên, chủ động hôn Lăng Siêu.

Nụ hôn đến một cách bất ngờ. Hai người lớn lên với nhau từ nhỏ, nhưng hai mươi năm qua, chưa một lần nào Tiêu Thỏ từng chủ động với hấn như thế. Bởi vậy, khi cảm nhận được cánh môi hồng của nàng nhẹ nhàng áp lên môi mình, Lăng Siêu ngẩn ngơ. Đây hoàn toàn không phải một nụ hôn thành thực, thậm chí phớt nhẹ như gió lướt qua, chỉ là hai đôi môi khẽ chạm vào nhau, ngẩn ngui vô cùng. Thế nhưng chỉ trong vài giây ngẩn ngui ấy, trái tim Lăng Siêu bỗng bất giác đập nhanh hơn mấy nhịp, như thể có một thứ nọ vừa mới phá kén chui ra trong ngực hấn, khiến cho cảm giác ngọt ngào, cảm nhận sự non mềm của đôi môi kia từ từ lan ra

toàn thân. Từng đầu dây thần kinh như đang rung lên ngân nga bài ca hạnh phúc, cho tới khi đôi môi nọ rời đi, trong lòng vẫn như đang có ngọn lửa sôi trào nhảy nhót không cách nào kìm giữ được.

Sự kích động ấy, cảm giác xúc động ấy, hẳn không muốn chúng dừng lại như thế. Vậy nên hẳn vươn tay giữ gáy nàng lại, cúi đầu nhanh chóng giữ lấy đôi môi tuyệt vời kia. Lần này, không còn là hai đôi môi khe khẽ chạm vào nhau, mà là quán quít, là khắc sâu, là in dấu, là dùng toàn bộ tình yêu thương dồn lên hai cánh môi này, không nỡ buông ra.

Mặt trời bỗng ló ra từ sau mấy tầng mây. Ánh rực rỡ ấy xen vào giữa hai người, phản lại một thứ ánh sáng rạng ngời và chói lọi, khiến cho ở một góc cửa sổ có bóng người lẳng lặng đứng đó không khỏi che mắt vì lóa. Anh ta nhắm mắt lại, cảm nhận rõ ràng từng giọt, từng giọt chua xót đang nhỏ vào trái tim cô độc của mình.

Chương 73

VÀ RỒI, TÌNH YÊU THOÁT XÁC THÀNH Bướm

Chẳng bao lâu sau, sáu tuần kiến tập cuối cùng cũng kết thúc tốt đẹp. Cả nhóm của Tiêu Thỏ được nhận xét là tác phong làm việc rất khá, thế nên bệnh viện không những biểu dương thành tích của mọi người, mà đồng thời cũng đưa ra lời mời chính thức, để cả nhóm tiếp tục quay lại Thánh Lăng thực tập thật sự vào học kỳ tiếp theo. Đây cũng là lệ thường ở Thánh Lăng, chỉ khi nào đám sinh viên tới thực tập thật sự không nghiêm túc phạm lỗi nặng, viện mới có quyền từ chối sinh viên quay lại thực tập học kỳ sau. Giờ với tình huống này, có thể coi như tương lai của nhóm Tiêu Thỏ vô cùng sáng lạng.

Kết thúc kỳ kiến tập, đám sinh viên được cho nghỉ một tháng rong chơi, rồi sẽ bắt đầu chính thức thực tập chuyên nghiệp. Mà lúc Tiêu Thỏ có thể tạm thời rời khỏi bệnh viện, nghỉ ngơi thoải mái một tháng, cùng lúc đó Lăng Siêu cũng đã tốt nghiệp đại học, thật sự chính thức bước chân vào xã hội bên ngoài.

Thật ra từ năm thứ tư, đã có rất nhiều sinh viên đi làm bên ngoài, không chỉ thực tập mà còn đi tìm việc, cũng chẳng khác gì bước chân vào xã hội cả; Chưa kể Lăng Siêu đã đi làm ở Tuấn Vũ từ lâu, giờ tốt nghiệp rồi, chỉ cần làm tí thủ tục hành chính để thành nhân viên chính thức là ổn, hoàn toàn không cần thời gian thử việc nữa.

Tuy nhiên, xét cho cùng tốt nghiệp đại học vẫn là một sự kiện quan trọng tất yếu. Hằng bao nhiêu người từ bốn phương tụ tập lại đây, có thể nói là có duyên gặp gỡ, học tập và sống cùng nhau suốt bốn năm trời. Giờ bốn năm đã hết, bữa tiệc cũng đã tới lúc tàn, tất cả những vui buồn những hờn những giận giờ chỉ còn là những ký ức muôn màu. Rất nhiều người trong số đó có khi đời này sẽ không còn gặp lại. Thế nên một thủ tục không thể thiếu của lễ tốt nghiệp chính là liên hoan chia tay.

Tiêu Thỏ được tính là người nhà, nên cũng được tham gia liên hoan chia tay của lớp Lăng Siêu. Hôm đó ngoài bốn người phòng Lăng Siêu nàng đã quen mặt, còn có không ít người nàng chưa gặp bao giờ. Có điều mọi người đều có vẻ thân thiết, nói chuyện rôm rả, chúc rượu chúc nước ấm ỉ náo loạn.

Bạn Thỏ Thỏ của chúng ta là đại diện duy nhất của phái nữ có mặt trong đám động vật giống đực kia, nên dĩ nhiên được ‘quan tâm chu đáo’. Ngoài ba gã ngồi cùng bàn với Lăng Siêu câu nào cũng gào ‘mời sư nương uống rượu’ đầy ngoan ngoãn, còn có một đám bạn học ở bàn bên cạnh mò sang mời rượu, vừa nhìn thấy một người đẹp ngồi cạnh Lăng Siêu, đoán chắc là người trong lòng cá trong lưới rồi, lập tức phấn khởi hỏi han.

“Nào nào nào, đệ tử kính sư nương một chén!”

“Đây là bia à! Liên hoan thế này, phải dùng tí rượu mới vui chứ?”

“Chén này có vẻ ít quá nhỉ, không được không được, rót đầy vào rót đầy vào!”

“Ây da, không phải là người nhà rồi sao? Uống rượu kiểu giao bôi đi thôi!”

Thật ra Tiêu Thỏ vốn cũng không cần uống nhiều tới thế, cơ mà hôm nay Lăng Siêu lái xe tới, làm sao nàng dám để hần uống rượu còn lái xe? Thế nên vì tính mạng của bản thân và Lăng Siêu, Tiêu Thỏ nhà ta vô cùng dừng cảm nốc hết chén này tới chén khác. Cứ thế cứ thế, rót cục nàng cũng không tránh khỏi kiếp say bí tỉ.

Nói thật, bao nhiêu năm nay, Lăng Siêu chưa từng thấy Tiêu Thỏ uống say tới mức bí tỉ như thế. Thế nên lúc hần phát hiện hai mắt Tiêu Thỏ bắt đầu mơ hồ, giọng nói có chút ử oải mệt mỏi, trong lòng hần không tránh khỏi lo lắng. Cơ mà kẻ nào đó nhanh chóng phát hiện ra rằng bạn Thỏ Thỏ say không giống ai hết. Người khác mà uống say bết nhè, hoặc là sẽ ngủ như chết, hoặc là sẽ im lặng tìm chỗ nào đó ngồi thu lu một góc, thậm chí có người uống say rồi nhưng nhìn về ngoài hoàn toàn không thể phát hiện ra, như người bình thường vậy. Bạn Thỏ Thỏ lại hoàn toàn khác, vừa uống say là bắt đầu ôm chặt lấy Lăng Siêu dán chặt lên người hần, như bị keo dính lên vậy, đẩy mãi cũng không buông.

Mà dĩ nhiên Lăng đại công tử làm sao nỡ đẩy vợ yêu của mình ra chứ? Hần ta khoái chí mừng thầm còn chẳng kịp nữa là. Thế nên liên hoan được một chốc, mọi người đều tròn mắt, kiến thức thêm về độ gắn bó giữa chàng nàng.

Bạn học Giáp đau lòng thốt lên. “Haizzzz! Trên đời lại mất đi một người đàn ông chân chính!”

Bạn học Ất hai mắt biến thành hình trái tim nhấp nháy. “Oa, vợ chồng son thật hạnh phúc nha, tớ cũng muốn có người yêu...”

Bạn học Bính mặt ử mày chau. “Không phải chứ? Mới liên hoan tốt nghiệp xong đã lại phải đi ăn tiệc cưới rồi à? Ôi cái ví tiền của tôi!”

Bạn học Đinh nắm chặt hai tay lại giận dữ. “Bà nó chứ! Thế này hóa ra là tới đây để chọc tức người khác à! Ông đây cóc nhịn nổi nữa rồi, ông đây cũng muốn đi kiếm gái để ôm!”

Cứ thế cứ thế, cười to nói to, mãi tới khi liên hoan kết thúc, mà vẫn chưa kết thúc.

Sau buổi liên hoan, có người đề nghị đi quán bar chơi thâu đêm. Lăng Siêu cúi đầu nhìn cô nàng thỏ trắng đang mê man ôm dính lấy mình không buông, chỉ đành bắt đắc dĩ trả lời. “Tôi không đi được rồi...”

“Sur phụ, người thật chả nể mặt anh em gì cả!”

“Đúng đúng, đây là hộp mặt tốt nghiệp kia mà!”

“Các cậu biết gì mà nói? Giờ sư phụ đang có người đẹp trong lòng, làm gì còn bụng dạ nào mà đi theo đám trai độc thân như bọn mình chứ? Nếu sư phụ mà dám đi thật, tớ còn e về đảm bảo có chuyện à nha!”

“Đúng nha đúng nha... hê hê hê...”

Trong tiếng cười gian manh đó, Tiêu Thỏ vẫn ôm ngang bụng Lăng Siêu, dụi dụi lên ngực hắn, hoàn toàn không phản ứng gì.

Chờ mãi tới khi đám lưu manh giả danh cán bộ kia đi hết, Lăng Siêu mới đỡ Tiêu Thỏ đi về. Cũng nhờ Tiêu Thỏ kiên trì uống hộ, nên hắn vốn không uống nhiều rượu lắm, đầu óc vẫn hoàn toàn tỉnh táo. Cơ mà cũng vì còn tỉnh táo quá chừng, nên mới khó lòng chịu nổi việc Tiêu Thỏ cứ ôm sát sần sật lấy mình cọ cọ dụi dụi. Đã mấy lần hắn không nhịn được định dừng lại ôm hôn rồi thì abc xyz nàng cho rồi, nhưng cuối cùng cũng may đều kiềm chế được.

Chờ tới khi hai người vào trong xe, cửa xe vừa đóng lại, rôt cục con sói đói nào đó đã có thể muốn làm gì thì làm.

Thế là, bạn Thỏ trắng đàng thương đang mơ màng say tíu tít bỗng cảm thấy môi mình bị kẻ nào đó gặm gặm cắn cắn rồi thì mút mút mát mát, lại thêm cả người đang mềm nhũn mệt mỏi, rồi thì hít thở không thông, và rồi cổ họng buồn buồn~~ing...

Nàng nghiêng đầu một cái, thế là hoành tráng nôn sạch lên người Lăng đại công tử.

Nôn xong, cuối cùng nàng cũng tỉnh táo ra được một chút. Cơ mà vừa mở mắt đã thấy một hình ảnh vô cùng kinh dị: Lăng Siêu mặt đen như đất nồi đang hầm hầm nhìn mình, trên người bê bết những thứ uế tạp nàng vừa nôn ra, và còn bốc lên một mùi ‘thơm tho khó tả’.

Tuy là Thỏ Thỏ đã hơi tỉnh, nhưng đầu óc vẫn đang chìm một nửa trong sương mù. Bởi vậy hai mắt chớp chớp một lúc, rồi thều thào. “Anh làm sao thế?”

Cơ mặt Lăng Siêu giật giật, hắn bắt đầu cởi áo ra.

Nàng nhìn chăm chú từng ngón tay thon dài của hắn từ tốn tháo từng chiếc cúc áo sơ mi ra, để lộ vòng ngực trần khỏe khoắn. Tiêu Thỏ bỗng nuốt nước bọt đánh ực một cái, có cảm giác đầu óc bưng bưng, như thể sắp chảy máu mũi.

Nếu là lúc bình thường tỉnh táo, đảm bảo Thỏ Thỏ nhà ta đã sớm đỏ mặt tía tai, ngượng ngùng chạy mất. Có điều hôm nay thì khác, cô nàng đang nửa mê nửa tỉnh, đầu óc say sưa, chân tay nhanh hơn đầu óc. Và thế là... bạn Thỏ Thỏ... cũng bắt chước Lăng Siêu... giơ tay lên cởi áo của chính mình.

Một cái khuy, hai cái khuy, ba cái khuy... À, chưa được ba cái thì Lăng Siêu đã giữ tay nàng lại.

“Em say rồi.” Giọng hắn khàn khàn, như thể đang cố nén điều gì đó.

Tiêu Thỏ giật mình, hai mắt ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt hắn. Đôi mắt đen huyền trong vắt như màn đêm, mang theo tình yêu vô hạn. Thời gian bỗng như dừng lại, và trôi ngược về ngày xưa, để nàng có thể nhìn thấy những gì họ đã trải qua cùng nhau suốt thời gian qua trong ánh mắt hắn.

Thỏ Thỏ như thấy, thảm cỏ xanh mướt dọc bờ đê, ánh mặt trời rạng rỡ chiếu lên đôi bàn tay bé nhỏ đang nắm chặt dung dăng dung dẻ của họ, mặt nước sông lấp lánh phản chiếu nét cười tươi tắn của tuổi thơ. Thỏ Thỏ như thấy, tối hôm đó, dưới ánh đèn đường vàng vọt loang loáng, hắn đạp xe đưa nàng về nhà, áo khoác bị gió thổi bay lỏng lẻo, phảng phất quanh mũi một mùi mồ hôi nồng nồng. Thỏ Thỏ như thấy, năm ấy bên bờ hồ kia, hắn cúi xuống hôn lên môi nàng, khoảnh khắc ấy thỉnh thoảng không chợt tỉnh lặng tới vô chừng, tưởng như chỉ còn hai người bên nhau trong trời đất. Thỏ Thỏ như thấy, ở nơi ngõ nhỏ, hắn che chắn cho nàng mà bị dao đâm, máu máu đỏ chói mắt từ từ thấm ướt tấm áo trắng, mà hắn còn mỉm cười nói với nàng. “Là anh tình nguyện vì em...”

Từng hình ảnh, từng âm thanh tựa như phim quay chậm hiện lên trong đầu nàng. Tới khi hình ảnh dừng lại, Thỏ Thỏ cũng bừng tỉnh, và vẫn nhìn sâu vào mắt hắn.

“Lăng Siêu, anh có bằng lòng lấy em không?” Nàng hỏi.

Bàn tay hắn nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng nhưng hơi run rẩy, và rồi nàng nghe được câu trả lời kiên định như đinh đóng cột. “Ừ, anh bằng lòng.”

Nàng mỉm cười, vươn tay ra ôm lấy cổ hắn, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

Lăng Siêu khẽ ngẩn ra, rồi nhanh chóng đáp lại nụ hôn của người thương. Đầu lưỡi vẽ theo nét môi, rồi nhẹ nhàng tách đôi hàm răng ngọc, chỉ trong nháy mắt liền công thành đoạt đất. Lần này nụ hôn của hai người nồng nàn và say đắm hơn bất kỳ lần nào khác. Và rồi Thỏ Thỏ cảm thấy những khuy áo còn lại của mình dần dần bị hắn tháo ra. Làn không khí lạnh phả lên da thịt vẫn không cách nào dập tắt được ngọn lửa đang bùng bùng trong người họ, mà ngược lại càng khiến lửa nóng thêm dầu, thiêu hết đối trọi, không cách nào tắt nổi.

Đèn trong xe chợt tắt, lưng ghế cũng được ngả ra.

Hắn nằm trên người nàng, hai bàn tay nhanh chóng khiêu khích những điểm nhạy cảm mà hắn sớm quen thuộc. Lòng bàn tay áp trên da thịt, nóng rực kề bên nóng rực. Hắn có thể cảm thấy người nàng hơi run lên, thế nên hắn dần dần chậm lại, nhẹ nhàng, dịu dàng, âu yếm, từng chút từng chút, để cho thân hình yếu điệu nằm dưới hắn chuẩn bị hòa tan vào máu thịt của mình.

Như thể ngọn núi lửa kìm nén đã lâu giờ hoàn toàn bùng nổ, Tiêu Thỏ có thể cảm nhận được từng thứ y phục trên người mình dần dần được cởi bỏ. Cơ thể hắn dán chặt lấy nàng, hôn hít, ấm áp. Mỗi một nụ hôn là một điểm lửa bùng lên khiến nàng tan chảy. Bàn tay dịu dàng nhẹ nhàng vuốt ve, khiến nàng không nhin nổi mà rên lên khe khẽ, nhưng nhanh chóng bị môi

hắn nuốt lấy âm thanh. Và rồi, nàng cảm thấy thân dưới có một vật cứng để lên. Trong thoáng chốc, Thỏ Thỏ bỗng run rẩy.

Hắn thôi không hôn nàng nữa, mà choàng tay ôm chặt lấy nàng. Tay kia, nhẹ nhàng tách ra hai chân nàng.

“Thỏ Thỏ, anh yêu em.” Hắn nói.

Nàng cắn chặt răng, khẽ gật đầu.

Và rồi, tình yêu thoát xác thành bướm...

Khoảnh khắc ấy, đau đớn như xé toạc khiến nàng gần như mất ý thức, chỉ còn nghe rõ tiếng hắn thủ thủ khe khẽ bên tai, và nhẹ nhàng xoa nơi đang đau đớn ấy. Quả thật nàng thấy đau lắm, đau lắm, nhưng đau đớn nhường dần chỗ cho hạnh phúc, và rồi ở tận cuối con đường là một làn ánh sáng chói lóa, dẫn dắt hai người tới một chân trời tương lai mới.

Có thể, tương lai sẽ không thuận buồm xuôi gió như thế. Cũng có thể, tương lai sẽ bình dị an lành như hồ nước trong mát. Dù có thế nào, chỉ cần có hắn bên người, nắm chặt bàn tay của mình, dù có vấp ngã vẫn có hắn nâng đỡ, dù chỉ là phải uống cốc nước đắng, vẫn đều có nụ cười dịu dàng của hắn làm bạn với nàng.

Nàng nghĩ, như vậy là đủ.

Chương 74

THỎ THỎ TỐT NGHIỆP RỒI!

Ánh nắng buổi sáng nghiêng nghiêng rọi vào khiến Tiêu Thỏ tỉnh giấc. Vừa mở mắt, nàng định trở mình thì... ủa, sao cả người vừa đau vừa mỏi thế này. Thế là ai đó nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua, và ai đó... đỏ mặt.

Đúng lúc đó, một cánh tay từ phía sau lò mò bò tới vòng qua eo lưng, rồi mạnh dạn kéo cái eo lưng đang được nhắc tới vào lòng ai đó khác.

“Bà xã ơi...” Giọng nói trầm trầm, nhuốm đầy dự vọng vang lên bên tai, khiến cả người Tiêu Thỏ run lên, cứng đờ không dám quay đầu lại nhìn.

Vài phút trôi qua tựa như cả vài tiếng. Ai cũng im lặng không lên tiếng. Nàng có thể cảm nhận được hơi thở nồng nàn của hắn đang nhẹ nhàng phả vào gáy mình, cảm nhận được cái cảm giờ râu đang lún phún chen nhau trồi lên cọ cọ nhờn nhờn, và cảm nhận được cánh tay rắn rỏi đang ôm lấy mình khiến mình bỗng có cảm giác an toàn như thuyền về tới bến.

Cơ mà Thỏ Thỏ vừa cảm thấy thả lỏng dễ chịu hơn không còn cứng nhắc nữa, bỗng vành tai có cái gì đó cọ ròn rột một cái tê dại cả người.

Hắn-vừa-mới-liếm-nàng!

Đám gai lưỡi ram ráp ẩm ướt cọ lên làn da non mịn nhạy cảm ở tai, ban đầu còn nhẹ nhàng đùa bỡn, rồi thì ngậm hẳn vào miệng. Ấy da, cả người nàng như bị điện giật, tâm hồn lại lẫn đi đâu mất, trong đầu không ngừng tua lại tình cảnh tối hôm qua trong ô tô trên đường, nhớ tới hắn dùng đôi môi bày tỏ sự trân trọng tôn thờ cơ thể nàng, nhớ tới bàn tay hắn chu du kích thích khắp da thịt, nhớ tới vòng tay vững chãi hắn ôm mình lên nhà, nhớ tới đêm qua hắn hết lần này tới lần khác khao khát, đam mê không dứt...

Và rồi Thỏ Thỏ nghiêng răng nghiêng lợi, ừ thì lại tùy ý hắn một lần.

Thật ra nàng cũng không có chút hối hận nào về việc tối qua cả. Lăng Siêu đã tốt nghiệp, mà nàng cũng chỉ còn một năm thực tập là xong. Thế nên dịp đã đến, dù là về tâm lý hay sinh lý đi nữa hai người đều đã có sự chuẩn bị từ trước, và cũng nguyện ý đón nhận. Có điều vấn đề chính nằm ở chỗ sao nàng lại chọn dịp vừa kết thúc kỳ kiến tập? Là vì cả sáu tuần kiến tập đã bận tới mức, không dễ dàng gì mới có một tháng nghỉ ngơi để hưởng thụ sự rảnh rỗi tự do. Ấy thế mà...

“Bà xã ơi, nói thế cũng chỉ có một tháng nghỉ ngơi, em đừng về nhà ghen!”

“Bà xã ơi, áo anh bẩn rồi này.”

“Bà xã ơi, bát đĩa chưa rửa kìa.”

“Bà xã ơi, em có muốn đi tắm không?”

“Bà xã ơi, chúng mình tắm chung đi nha.”

“Bà xã ơi...”

Tiêu Thỏ bị thảm phát hiện ra, kế hoạch hưởng thụ một tháng nghỉ ngơi tự do rảnh rỗi của nàng, chả hiểu tự lúc nào đã biến thành kỳ thực tập làm bà nội trợ gương mẫu đảm đang mất rồi. Nào là nấu cơm quét nhà, nào rửa bát giặt giũ, nào dọn phòng lau bếp... Việc gì cũng tới tay nàng hết cả! Đã hi sinh sức lao động là thế, chỉ chờ Quan Tự chuyển đi, Lãng đại công tử bắt đầu biến thân thành sói, không coi ai ra gì mà dùng hết mảnh này lới khác để lừa con thỏ trắng nhỏ bé nõn nà bán đứng sắc đẹp của mình đầy tự nguyện: nào ăn chung bát ú, nào uống chung cốc ú, rồi thì ngủ chung giường (dĩ nhiên)... Và dĩ nhiên tắm cũng phải chung bồn nữa!

Hầy dà, một tháng này trôi qua một cách thật sự rất đổi ‘phong phú’...

Tháng bảy ‘phong phú’ trôi qua, Tiêu Thỏ cuối cùng cũng bắt đầu thực tập chính thức, mà Lãng Siêu cũng chính thức thành nhân viên của Tuấn Vũ rồi. Hai người lập tức bận rộn liên miên.

Đối với Tiêu Thỏ mà nói, thực tập so với kiến tập trước hết là dài hơi hơn, lượng công việc lớn hơn, bệnh viện cũng yêu cầu cao hơn rất nhiều. Cũng may trong lúc kiến tập nàng đã gom góp được không ít kinh nghiệm bổ ích, nên giờ thực tập thêm, càng ngày càng trở nên thành thạo.

Để cho đám sinh viên đến thực tập có thêm sự đa dạng trong công việc, lần này việc phân bổ về các khoa hoàn toàn không giống với lần đi kiến tập. Hạ Mạt rốt cục được thỏa lòng mong muốn mà về khoa Cấp cứu. Nghê Nhĩ Tư vô cùng sung sướng khi được chuyển từ khoa Nội trú sang khoa Trĩ với hi vọng ngày nào đó sẽ được thấy một anh chàng đẹp trai tới khám trĩ. Cô nàng Đồng Đông Đông đáng thương thì từ khoa Trĩ chuyển sang khoa Tiêu hóa, ngày ngày được cầm mẫu vật đại tiện của những mỹ nam mỹ nữ tới khám, nhân sinh quan và thế giới quan trở nên hoàn toàn méo mó.

So với mọi người, Tiêu Thỏ được cho là may mắn hơn cả, từ khoa Cấp cứu giờ chuyển sang khoa Nhi, hàng ngày bị một đám nhóc Lolita với Shota vây quanh ríu rít, tuy có mệt, nhưng cũng đáng giá để mệt.

Bởi vì các nàng chuyển từ kiến tập (*đừng quan sát là chính*) thành thực tập (*bắt tay vào làm*), thời gian thực tập cũng dài hơn, thế nên bên phía bệnh viện không cung cấp phòng trọ cho họ nữa. Ở trường thì vẫn có phòng ký túc, nhưng mà vấn đề là đi lại quá xa xôi, do đó nhiều bạn thực tập sinh đều không muốn ở lại ký túc mà đi thuê nhà ở gần bệnh viện.

Bốn cô nàng trong phòng Tiêu Thỏ vốn định cùng nhau thuê một căn hộ gần đó, nhưng ai đó lại bất cẩn để lộ tin tức cho Lăng Siêu. Và thế là Lăng đại công tử lại bắt đầu thâm tính toán trong lòng, rồi đi thuyết phục Thỏ Thỏ qua ở cùng với hắn.

Tiêu Thỏ đã kinh qua một tháng ‘phong phú’ chừng ấy rồi, nên vô cùng cứng rắn từ chối thẳng thừng, cố ý muốn ở cùng với bạn bè. Cơ mà tới hôm dọn đồ chuyển nhà, Lăng Siêu lái xe tới đón nàng, không đưa nàng tới chỗ bạn bè cùng thuê, mà lái thẳng tới phòng trọ của hắn luôn. Tới khi Tiêu Thỏ bưng bưng lửa giận gọi điện cho đám Đông Đông Nhĩ Tư tới cứu nàng, Đông Đông lại dậm dầy mặt mà báo rằng cái phòng vốn dành cho nàng giờ đã có một cô bạn khác tới ở, nên nàng cứ an tâm mà ở lại nhà Lăng Siêu không cần quay lại.

Bạn Thỏ Thỏ đáng thương vậy là đã bị cả người yêu lẫn bạn cùng phòng chung tay dắt mũi, nhảy xuống cái vực sâu thăm thẳm của kiếp làm bà chủ gia đình.

Dĩ nhiên may là Lăng đại công tử cũng biết mình lừa Thỏ Thỏ đến nhà mình ở là có chút quá thể đáng, nên phải bồi thường bằng cách từ giờ Tiêu Thỏ không cần một mình chiến đấu với mafia, nhằm, chiến đấu với đồng việc nhà nữa. Hai người giao ước ngoài việc nấu cơm do Lăng Siêu phụ trách và rửa chén là phần của Tiêu Thỏ, còn lại các loại việc nhà thì chia nhau cùng làm, hai tư sáu một người, ba năm bảy người kia, cuối tuần thì hai người cùng nhau ngủ nướng kệ xác nhà cửa cho lại sức.

Tuy là vấn đề việc nhà đã được giải quyết, nhưng vẫn còn một vấn đề nữa khiến Tiêu Thỏ hoảng hốt vô cùng mà chưa được xử lý. Đó là... đó là việc kẻ nào đó có nhu cầu sinh lý đòi hỏi tương đối nhiều.

Vấn đề này khiến Thỏ Thỏ cảm thấy rất phiền lòng. Cũng biết đàn ông con trai tầm dưới 30 tuổi thường thì nhu cầu rất cao, nhưng mà... nhu cầu của Lăng đại công tử hình như có chút cao quá thì phải...

Một hôm nào đó, sau khi ‘nhu cầu’ đã xong, Tiêu Thỏ đỏ mặt nói ra suy nghĩ của mình.

“Hử?” Con sói nào đó nhướn mắt. “Anh thấy bình thường mà.”

Tiêu Thỏ ấp úng. “Nhưng mà... em có hỏi Đông Đông... Nó bảo chỉ khi gặp nhau nó với Ngộ Không mới... ừm... đó đó...”

“Thì bọn mình cũng gặp nhau mới làm đấy chứ.”

“Vấn đề là Đông Đông với Ngộ Không một tuần mới gặp một lần, còn bọn mình ngày nào cũng...” Mặt con thỏ trắng nhò càng lúc càng đỏ. “Anh không thấy thế là quá... nhiều sao?”

Nào ngờ Lăng đại công tử bắt đầu tốt bụng chăm chú tính toán giúp nàng. “Anh hỏi em, Ngộ Không với Đông Đông quen nhau bao lâu rồi?”

“Chắc khoảng gần bốn năm.”

“So với bốn năm của họ, mình quen nhau bao nhiêu năm?”

“Hai mươi hai năm...”

“Sai rồi, là hai mươi hai năm chín tháng! Nếu đổi thành tuần sẽ thành 1092 tuần. Nếu chúng ta cũng bắt chước hai người đó mỗi tuần một lần, nghĩa là tới giờ ít nhất phải làm được 1092 lần rồi chứ, thế mà bây giờ mới có...”

“Thôi thôi không nói nữa!” Tiêu Thỏ vội bịt miệng hắt lại, hai má lại đỏ hồng như đào chín. “Ai lại đi tính như anh chứ?”

“Không tính như anh thì tính như nào?” Con sói nào đó vô cùng ngây thơ vô số tội hỏi lại.

“Hồi xưa... mình đã thành niên đâu...”

“Được rồi, thế thì cứ cho là tính từ lúc em tròn mười sáu tuổi đi, tổng cộng là...”

“Thôi thôi thua anh rồi, quên đi, coi như em chưa nói gì!” Tiêu Thỏ rút cục đầu hàng.

Lăng Siêu trở mình ôm lấy nàng, khẽ thủ thủ âu yếm bên tai. “Ừ anh cũng thấy tính toán như thế chả có ý nghĩa gì. Thời gian rảnh rỗi để dành làm bù những lần còn thiếu đó còn có ý nghĩa hơn...”

Không thể không thừa nhận là Lăng đại công tử rất giỏi về môn số học tính toán.

Cứ như thế, một năm qua đi, bận rộn rồi vất vả rồi buồn vui đông đầy, có ngọt ngào cũng có cay đắng. Chớp mắt một cái kỳ thực tập của Tiêu Thỏ cũng tới hồi kết thúc.

Về phía trường học, mọi việc cơ bản là đã hoàn thành, luận văn cũng đã chấm xong, chỉ còn về tham gia lễ tốt nghiệp nữa là hết. Nhưng về chuyện việc làm, lại còn rất nhiều điều cần giải quyết.

Chẳng phải Thỏ Thỏ không tìm được việc, mà ngược lại, nàng không biết rút cục nên chọn bệnh viện nào để làm việc. Thứ nhất là khoa Y tá trường của nàng vốn nổi tiếng từ lâu, gần tới lúc tốt nghiệp là hằng hà sa số các bệnh viện chạy tới giành giật nhau tuyển người. Lại thêm việc kỳ thực tập của Tiêu Thỏ được chấm điểm tối ưu, thế nên lại càng được ưu tiên. Phải tới vài bệnh viện lớn đang vầy vầy mời gọi nàng tới, lựa chọn một hồi, Tiêu Thỏ chọn ra ba bệnh viện cuối cùng để cân nhắc.

Một trong số đó chính là bệnh viện tư nhân Thánh Lăng nơi nàng thực tập hơn một năm qua. Tuy chỉ là bệnh viện tư, nhưng điều kiện vật chất lẫn tinh thần đều là hàng đầu cả nước. Hơn nữa nàng đã trải qua cả kỳ kiến tập lẫn thực tập ở đây, nên đã rất quen thuộc với nó. Bệnh viện thứ hai là một bệnh viện công lập ở thành phố A, tuy không quá nổi tiếng, nhưng lại

gần nhà, lại là công lập, thế nên chế độ đãi ngộ này khác đều tương đối tốt, lại thêm ba nàng luôn ủng hộ nàng về làm việc ở quê hương, để dễ dàng qua lại chăm sóc lẫn nhau.

Ngoài hai bệnh viện trên, có một bệnh viện ở miền Bắc nữa, năm nay là lần đầu tiên họ tới tuyển người ở trường của nàng, chăm được không ít sinh viên ưu tú tốt nghiệp, trong đó có cả Tiêu Thỏ. Bệnh viện này không những rất nổi tiếng ở miền Bắc, mà so khắp cả nước cũng là một bệnh viện đứng nhất đứng nhì. Đối với một sinh viên mới ra trường như nàng, có thể làm việc ở một bệnh viện lớn như thế, là chuyện mà mong còn chẳng được. Thế nên tất cả những sinh viên được chọn trúng vô cùng hưng phấn, chỉ còn có Tiêu Thỏ vẫn do dự chưa quyết.

Thật ra Tiêu Thỏ phân vân cũng rất dễ hiểu. Nếu tiếp tục làm ở Thánh Lăng, nghĩa là nàng và Lăng Siêu sẽ ở chung một thành phố, sẽ không phải chia ly cách trở mà gặm nhấm tương tư. Nhưng mà chọn bệnh viện này, khác nào buông tay bỏ qua hoàn toàn hai bệnh viện khác. Bệnh viện thành phố A thì cũng tạm được đi, nhưng mà bệnh viện ở miền Bắc kia quả thật vô cùng hấp dẫn. Thường những bệnh viện có tiếng như thế đều rất khó xin vào, cánh cửa vào đó rất cao không phải ai cũng với tới được. Chỉ có năm nay do có chính sách của Nhà nước nên viện đó mới cử người tới các trường đại học chuyên nghiệp để tuyển dụng đám vừa mới tốt nghiệp. Nếu có thể nắm lấy cơ hội này, tương lai sự nghiệp sẽ có lợi rất lớn.

Cuối cùng Tiêu Thỏ vẫn lắc lư qua lại giữa hai bệnh viện Thánh Lăng và bệnh viện ở miền Bắc kia, chưa thể quyết định gì cả. Mà trong lúc nàng còn đang phân vân này nọ, mấy cô bạn cùng phòng của nàng đều đã dần dần quyết định hướng đi của mình.

Đồng Đông Đồng cuối cùng cũng chọn một khu bệnh viện công lập ở quê hương. Tuy điều kiện làm việc không tốt bằng bệnh viện ở thành phố lớn, nhưng mà công việc ổn định, lại có thể phụng dưỡng cha mẹ. Nghê Nhĩ Tư chọn một bệnh viện ở thành phố Z, cũng chính là nơi ba mẹ nàng ta làm việc. Lý do là vì thành tích tốt nghiệp của cô nàng không tốt lắm, vào được đó cũng phải đi cửa sau một chút.

Còn về Hạ Mạt, vốn cha mẹ nàng định sẵn rằng tốt nghiệp xong nàng sẽ lập tức kết hôn với Đào Khiêm. Ai ngờ Đào Khiêm lại bị phụ thân đại nhân điều sang chi nhánh công ty ở Mỹ để làm giám đốc điều hành, phải ba năm mới được về nước. Thế nên Hạ Mạt thân nhiên chọn tiếp tục học lên cao, tranh thủ bồi dưỡng để thi vào khóa Thạc sĩ Pháp y học để bù lại sự nuối tiếc khi thi vào đại học ngày xưa.

Thấy đám chị em ở chung nhau bốn năm giờ người nào cũng có mục tiêu phấn đấu cho riêng mình, lòng Tiêu Thỏ cũng rất mừng. Nhưng đồng thời, nàng cũng càng thêm phân vân mờ hồ với tương lai của chính mình, giữa hai dòng nước biết theo dòng nào.

Trong lúc Tiêu Thỏ còn chưa xác định được ý mình, Đồng Đông gọi điện cho nàng.

“Thỏ Thỏ, ra đây liên hoan đi.”

“Được.” Tiêu Thỏ lập tức đồng ý, vội vàng thay quần áo đi ra ngoài.

Tới quán ăn đã hẹn, đám Đông Đông đều đang ngồi ở bàn chờ, thấy Tiêu Thỏ là người cuối cùng tới, lập tức ồn ào đòi nàng tự phạt uống ba chén. Khó có dịp tụ tập, Tiêu Thỏ cũng thoải mái sảng khoái mà dốc ngược ba chén.

Thấy thế, mấy cô gái kia càng không thể ngồi không. Thế là ta mời mi mi mời nó nó mời ta loạn xạ cả lên, vừa uống ăn cơm vừa nói nói cười cười ôn lại những kỷ niệm suốt bốn năm qua. Nói tới chỗ vui vẻ, ai nấy đều cười ha hả không dứt. Nhưng nói tới chuyện buồn, vài cô đều không nén được mà buồn theo. Mà Nghê Nhĩ Tư vốn đa sầu đa cảm nhất chính là người đầu tiên rơi lệ.

Nàng ta vừa khóc, Tiêu Thỏ cũng hết nhịn nổi, lôi khăn tay ra lau mắt liên tục, lau lau một hồi thì hai con mắt liền đỏ ửng lên, quả thật chả khác gì một chú thỏ trắng nhỏ.

Ngay đến cả Hạ Mạt ngày thường vốn lạnh lùng khô khan, hôm nay cũng hơi hơi đỏ vành mắt, không ngừng uống nước để ổn định tâm trạng.

“Thôi đừng nói những chuyện buồn bã như thế nữa. Lâu lắm mới có buổi tụ tập thế này, nói chuyện gì vui vẻ đi!” Đông Đông lên tiếng.

Tiêu Thỏ lập tức hòa theo. “Đúng thế đúng thế, không nói chuyện bây giờ nữa, nói chuyện tương lai đi!” Thế là mọi người đều tán thành nhiệt liệt.

Nghê Nhĩ Tư vừa lau nước mắt vừa nhìn Đông Đông. “Đông Đông, mi mà về quê làm việc, vậy Ngô Không sư huynh biết làm sao? Hai người cứ thế mà chịu ở xa nhau à?”

“Ta với anh ấy ư?” Đông Đông mỉm cười. “Bọn ta chia tay rồi.”

“Cái gì?” Tiêu Thỏ sững sốt. “Hai người chia tay? Khi nào?”

“Đừng có lo lắng khẩn trương thế chứ!” Đông Đông cười. “Chắc khoảng tháng trước, bọn ta có nói chuyện với nhau, nghĩ đến chuyện từ rày ở xa nhau, cơ hội có thể tiếp tục yêu đương thật sự quá nhỏ. Ba mẹ ta chắc chắn không đồng ý cho ta lấy chồng tỉnh khác. Mà nhà anh ấy cũng chỉ có con trai duy nhất, càng không chịu cho con trai ở rể. Thế nên...” Đông Đông cúi mặt. “Thế nên cứ như vậy dây dưa không ngót rồi lạnh nhạt dần, chỉ bằng chia tay ngay khi mọi chuyện còn đang ở thời điểm đẹp dễ nhất, để ai nấy cũng đều giữ được hồi ức tốt đẹp về nhau.”

Nghe Đông Đông nói thế, ba người còn lại chỉ biết im lặng. Quả thật, chia tay nhau đúng ngày tốt nghiệp vốn không phải chuyện xa lạ gì. Nhiều người vì gần gũi nhau trong lúc học đại học, bị nhau hấp dẫn dễ rồi đến với nhau. Nhưng rồi tới khi tốt nghiệp thật sự, trước mặt không chỉ có tình cảm là quan trọng, mà còn rất nhiều vấn đề thực tế khác đều cần phải đưa lên bàn cân so sánh. Do đó không ít cặp đôi dần dần tình cảm thay đổi nhạt phai, cuối cùng đành chia tay trong buồn bã hận thù, chỉ bằng như Đông Đông và Ngô Không sư huynh, sớm biết không thể tiếp tục yêu nhau liền nhanh chóng chia tay, còn hơn là để lâu người nọ sẽ

oán hận người kia cả đời rất nhiều.

“Thật ra...” Nghê Nhĩ Tư lên tiếng. “Tháng trước ta cũng có chuyện này. Các mi cũng biết kết quả học của ta không tốt, khó mà tìm được chỗ làm tử tế. Ba mẹ ta biết thế nên muốn ta vào làm chung bệnh viện với họ, nhưng lại không thể không nể mặt ban lãnh đạo mà không lễ lạt này kia... Ta... càng nghĩ càng khó chịu.”

“Tur Tur, đừng nghĩ nhiều quá. Được làm ở bệnh viện tốt vẫn hơn, ba mẹ mi cũng muốn tốt cho mi thôi.” Đông Đông an ủi nàng.

“Nhưng mà ta rất không muốn họ vẽ đường sẵn xếp đặt sẵn cho ta. Cứ tưởng mình học bốn năm rồi, rốt cục cũng vẫn phải dựa dẫm vào bố mẹ mới có việc làm, ta thấy mình vẫn là vô dụng...”

“Xếp đặt công việc cho mi, vẫn còn hơn là xếp đặt bắt mi lấy chồng, có cái gì mà buồn với lo?” Hạ Mạt này giờ vốn im lặng bỗng lên tiếng.

“Đúng rồi Tiểu Hạ à, Đào thiếu gia nhà mi sao tự dưng lại muốn đi Mỹ? Trước giờ có nghe mi nói gì đâu?” Giờ hai cô bạn còn lại trong phòng cũng đã biết chuyện của Hạ Mạt, đương nhiên cũng đã gặp mặt vị Đào Khiêm nổi tiếng kiên nhẫn kia.

“Bọn mi hỏi Thỏ Thỏ ấy!” Hạ Mạt ném vấn đề sang cho Tiêu Thỏ.

“Không phải chứ, Thỏ Thỏ, mi biết cái gì sao?”

Tiêu Thỏ hơi hơi xấu hổ, quả là nàng có biết chút ít chi tiết. Chung quy cũng tại tính tình Hạ Mạt lạnh lùng, không chịu chấp nhận Đào Khiêm. Thế nên Đào thiếu gia cứ gặp phải vấn đề tình cảm nào là lại lôi cô bác sĩ tâm lý là nàng ra mà than vãn kể lể, lại còn mấy lần gọi điện đánh thức nàng lúc giữa đêm, khiến Lăng đại công tử nổi khùng tí nữa thì ném điện thoại di động của nàng đi. Có lần hắn đã thật sự nổi cáu cướp lấy điện thoại của nàng mà hét toáng lên. “Anh có việc riêng, bộ chúng tôi không có việc riêng chắc? Về sau lúc nào chúng tôi đang bận việc riêng, cấm anh gọi tới làm phiền!”

Rốt cục chỉ có Tiêu Thỏ bị hại, về sau bị Đào Khiêm cười nhạo lâu thật là lâu. Anh ta có gọi cho nàng, câu đầu tiên luôn là. “Người đẹp, hôm nay em đã làm ‘việc riêng’ chưa thế?”

Tiêu Thỏ không biết nói gì.

“Thật ra Đào Khiêm anh ấy vẫn lo Tiểu Hạ không muốn kết hôn sớm quá, nên mới chủ động yêu cầu ba anh ấy phân công mình sang Mỹ làm việc...”

Tiêu Thỏ vừa nói dứt, Đông Đông và Nghê Nhĩ Tư đều sửng sốt. “Không phải chứ? Đào thiếu gia đã chấp nhận số phận rồi sao?”

“Sai rồi, là si tình! Không ngờ anh ta có thể vì người con gái mình yêu mà chấp nhận chờ tới ba năm như vậy!”

“Đúng thế nha! Tiêu Hạ, mi thật sự nỡ lòng để một người đàn ông tốt thế chờ mi ba năm sao? Nhỡ người ta bị một cô nàng người Mỹ nào đó chiếm mất thì làm thế nào?”

Hai người cứ thế tung qua hứng lại, Hạ Mạt bắt đầu hết nhin nỏi. “Càng tốt, anh ta ở lại Mỹ luôn đừng về cho rồi, đỡ phải nhìn thấy bản mặt đáng ghét của anh ta!”

Hạ Mạt thật sự nghĩ thế sao? Tiêu Thỏ ngồi cạnh không nói gì, trong đầu hiện lên mẫu tin nhắn mà Đào Khiêm gửi cho mình ở sân bay hôm đó. “Đối với người khác, anh chưa bao giờ là người có tính kiên nhẫn. Nhưng đối với cô ấy, nếu anh đã chờ được mười năm, chờ thêm ba năm nữa thì đã làm sao?”

Hóa ra, ngay từ khi hai người còn tuổi thơ ngây, hạt giống tình yêu đã sớm len lút nảy mầm trong lòng anh ta mất rồi.

Khi Thỏ Thỏ đưa tin nhắn này cho Hạ Mạt nhìn, nàng vẫn nhớ rõ ánh mắt kỳ lạ của Hạ Mạt, ánh mắt ấy bốn năm nay dù sống chung một phòng nhưng chưa bao giờ nhìn thấy. Có lẽ, không chỉ có trong lòng Đào Khiêm, mà cả trong lòng Hạ Mạt, hạt giống đó cũng đã lên mầm lúc nào không biết, chỉ là cô ấy chưa từng phát hiện ra...

Hôm đó, bốn cô gái hàn huyên tâm sự rất lâu, từ ngày khai giảng mới gặp, cho tới những lớp học những tiết thực hành, rồi thì các thầy cô giáo đã dạy họ, rồi thì những việc đã trải qua... Bốn năm sống chung, từng mẫu từng mẫu ký ức dù vui dù buồn đều được nhớ lại, rõ rệt như mới hôm qua, và rồi trong cuộc đời sắp tới chúng sẽ được cất giữ nâng niu trong một bảo tàng đẹp để không có gì xóa đi nỏi.

Tiêu Thỏ uống rất nhiều rượu, nhưng khác với lần liên hoan tốt nghiệp của Lăng Siêu, lần này nàng là cam tâm tình nguyện mà uống. Bởi có nhiều khi, tình bạn cũng chẳng khác gì tình yêu, kìm nén quá nhiều rồi sẽ có lúc không tài nào kiềm chế nổi nữa.

Không chỉ có nàng, đám Hạ Mạt Đông Đông cũng uống không ít rượu. Mãi tới khi tối mịt, bốn người mới lưu luyến không thôi đứng dậy tính tiền. Mà Lăng Siêu cũng gọi điện đúng lúc đó.

“Xong chưa em? Anh chờ ở dưới cửa.”

Tiêu Thỏ uống đã có chút say, đầu óc hơi quay cuồng, mơ mơ màng màng ừ hử một tiếng.

“Em uống say đấy à?” Lăng Siêu hỏi.

“Ừm...”

“Em chờ chút, anh lên đón em!”

Chương 75

KHÔNG RỜI XA NHAU

Khi Lăng Siêu vào trong quán, tìm thấy Tiêu Thỏ, nàng ta đang gục trên ghế sofa của nhà hàng ngủ say như chết, lại có cả Nghê Nhĩ Tư ôm nhau ngủ cùng. Dáng vẻ nằm ngủ vô cùng bất nhã của hai cô gái khiến cho đám khách của nhà hàng đi ngang qua đều phải liếc mắt mỉm cười.

Lăng Siêu lắc đầu bất đắc dĩ, tới cạnh ghế cúi xuống khẽ vỗ nhẹ lên mặt Tiêu Thỏ.

“Bà xã, đi về nhà thôi!”

“Ừm...” Tiêu Thỏ vẫn nhắm mắt, hơi hơi ậm ừ trong mũi đầy vẻ thoải mái, như thể đang mơ thấy gì rất thích thú.

Đúng lúc đó, Triệu Thần Cương cũng xuất hiện trong quán, nhìn quanh tìm kiếm rồi thấy Nghê Nhĩ Tư đang ngủ gục trên ghế. Anh ta lập tức bước lại bế xốc cô nàng lên vai, vẻ mặt không đổi vẫy tay chào Lăng Siêu rồi quay đi. Nghê Nhĩ Tư nằm trên vai anh ta hoàn toàn không biết gì, bị vác đi như thể một bao tiền xu ấy!

Lăng Siêu bật cười khẽ, quay lại tiếp tục đánh thức Tiêu Thỏ. “Bà xã à, em mà không dậy, nhà hàng đóng cửa đó nha!”

“Anh đừng gạt em... quán... quán rượu sao lại đóng cửa được...” À há, rõ ràng uống say rồi, té ra vẫn nghe được rõ ràng.

Khóe miệng Lăng Siêu cong lên thích thú, tiếp tục dụ dỗ. “Quán rượu sẽ không đóng cửa, nhưng mà mai anh còn phải đi làm nha. Em tính bắt anh ở lại đây với em sao?”

Tiêu Thỏ rớt cục he hé mắt ra, mơ màng lắc đầu. “Không được... Anh... anh không được đi muộn...”

“Vậy chúng mình về nhà được không?”

“Được...” Nàng cười ngây ngô, rồi vươn tay ôm choàng lấy cổ hắn, ôm chặt thật chặt, gỡ thế nào cũng gỡ không ra. Giờ trông cô nàng chả khác gì con bạch tuộc lớn cứ quấn riết dính chặt lấy người Lăng Siêu, tới khi lên xe rồi vẫn chưa chịu buông tay.

Lăng Siêu cười khở. “Bà xã ơi là bà xã, em ôm chặt thế làm sao anh lái xe?”

“Ừ...” Nàng cọ cọ dụi dụi lên ngực hắn, y hệt một chú mèo con đang nũng nịu với người.

Đôi má mềm mại mịn màng chỉ cách ngực hần có lần áo sơ mi mỏng tang, khiến cho ngọn lửa quen thuộc lại được bùng lên trong người kẻ nào đó. Hần khẽ cúi người thì thảo vào tai nàng. “Bà xã thân mến, ý em là muốn thử lại một lần nữa trên xe sao?”

Những lời này lập tức khiến Tiêu Thỏ bật người tỉnh lại, lập tức ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn hần. Có điều cố gắng cũng chỉ được vài giây, ánh mắt lại lơ đãng trở lại, tâm trí lại tiếp tục phiêu du chốn nào đó...

Lăng Siêu không nén nổi nụ cười. Cô nhóc này quả thật là đáng yêu quá mà, lúc kiên cường thì cứng đầu như bò tót, lâu lâu còn có thể vung tay đánh người, lúc dịu dàng ngoan ngoãn thì lại y chang chú cừ non, lâu lâu làm nũng lại chẳng khác gì con mèo nhỏ, lúc xấu hổ thì mặt đỏ như trái chín... Nhưng dù có thể hiện thế nào, thì vẫn đều là nàng, đều khiến tim hần nhảy nhót rộn rã reo vui.

Hần không ngần ngại nữa, mà ôm chặt lấy nàng, hôn lên đôi môi chín mọng kia.

Say đắm nồng nàn một hồi, cuối cùng cơn say của Tiêu Thỏ cũng từ từ tan bớt. Thế nên Lăng Siêu có thể dựng nàng ngồi thẳng lên, cẩn thận cài dây an toàn cho nàng rồi mới an tâm khởi động xe.

Xe từ từ đi lên đường cái. Trên trời vàng trắng tròn rạng rỡ mỉm cười mê hoặc. Hai bên đường cột đèn xếp thành hàng dài tưởng như vô tận, từng đám từng đám thiêu thân nhào tới vây quanh ngọn đèn sáng rực không ngớt như chẳng hề biết mệt. Đâu đây văng vẳng tiếng ve cuối hè ngân nga, vọng vào tai, rồi dần dần tán đi, để lại dư âm quanh quẩn.

“Em có một việc muốn nói với anh...” Ngồi ở ghế phó lái, Tiêu Thỏ nhìn chằm chằm dãy đèn đường đều tăm tắp trước mặt, chậm rãi mở miệng.

“Việc gì?”

Nàng tuy đã tỉnh rượu, nhưng cũng không phải đã hoàn toàn tỉnh táo. Nhưng cái trạng thái nửa tỉnh nửa say này lại giúp nàng có thêm dũng cảm mở lời nói lên suy nghĩ của mình. “Em muốn tới bệnh viện đằng kia...”

Lăng Siêu đang lái xe, ánh mắt chợt lóe lên kỳ lạ, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi. “Thánh Lăng không tốt sao?”

“...”

Sự im lặng kéo dài, khiến bàn tay cầm bánh lái của hần dần dần xiết chặt, khớp ngón tay trở nên trắng bệch.

Ánh trăng sáng trên đầu bỗng dường như bị một đám mây đen kéo tới che khuất, trời đất bỗng như tối sầm lại, ngay cả ánh đèn đường vốn rọi sáng giờ cũng trở nên tăm tối heo hắt xiết bao. Đám thiêu thân lượn quanh ngọn đèn càng thêm quay cuồng vội vã, mà tiếng ve sầu cũng như da diết thê lương.

“Em thật không muốn xa anh...” Nàng chậm rãi nói. “Nhưng so sánh...” Nói tới đây, trong xe lại trở nên lặng lẽ.

Chiếc ô tô vẫn bình thản đi trên đường, tốc độ vẫn không hề thay đổi. Tiêu Thỏ nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe, thăm đếm từng cột đèn nàng vượt qua. Một ngọn... hai ngọn... ba ngọn... Đếm tới cột đèn thứ chín, bỗng xe dừng lại.

Nàng còn chưa kịp hiểu chuyện gì, đã có một bóng đen chặn tầm nhìn của nàng, và rồi một đôi môi ấm áp quen thuộc ào tới.

Bao nhiêu năm qua, không biết đây đã là nụ hôn thứ mấy giữa họ. Thế như sự nồng nàn, sự say đắm ẩn sâu trong đó không chỉ không giảm bớt, mà lại như một vò rượu quý, càng để lâu thời gian càng khiến nó thêm đậm đà thơm nức, hương vị càng đậm nơi đầu lưỡi, mãi chưa tan.

Hôn xong, hắn kéo nàng ôm chặt vào lòng, đôi môi khe khẽ thốt ngay cạnh vành tai của nàng. “Bốn năm trước, anh không tôn trọng ý kiến của em. Giờ, anh chọn để em quyết định.”

Bốn năm dài đã qua, hắn không còn là thiếu niên ngây ngô mười tám dễ xúc động nóng lòng như trước. Hắn chọn cách tôn trọng người hắn yêu, bởi vì tình yêu này, không phải chỉ thuộc về nàng, mà thuộc về cả hai người bọn họ...

Một tháng sau, Tiêu Thỏ ra sân bay lên đường chuyển tới miền Bắc. Tới tiền nàng ngoài ba mẹ, còn có hai vợ chồng nhà họ Lăng. Chỉ có Lăng Siêu vẫn không thấy mặt.

Trong tiếng cấn nhàn rồi thì cấn dặn không ngớt của Tiêu nương, rốt cục sân bay cũng phát loa thông báo thúc giục quý khách vào cửa đăng ký.

Tất cả mọi người đưa Tiêu Thỏ tới cửa, Tiêu Hải Sơn này giờ không nói câu nào bỗng cau có quay sang huých cánh tay Lăng tiên sinh. “Ê này, con trai ông sao giờ vẫn không thấy đâu hả?”

Lăng tiên sinh, giờ đúng ra phải gọi là Lăng lão tiên sinh chứ, trùng mắt. “Sao tôi biết được, ông muốn thì đi mà hỏi con gái ông ấy!”

Tiêu Hải Sơn nóng nảy. “Nó là con ông, tôi hỏi con tôi làm cái quái gì?”

“Nó là con rể ông, không hỏi con gái ông thì hỏi ai?”

“Ô hay! Cái lão già này, càng già càng cố chấp là sao?”

“Ai cho ông bảo tôi già? Tôi mới có năm một tuổi thôi!”

“Năm một tuổi rồi mà ông còn nói là trẻ hả?”

.....

Hai ông bố cứ thế chả kiêng nể gì đứng đó cãi vã lẫn nhau. Tiêu Thỏ liền phì cười. “Ba, cha nuôi, hai người đừng cãi nhau nữa mà! Lãng Siêu nói hôm nay công ty anh ấy có cuộc họp, không đến được.”

“Hừ, công ty quan trọng hơn con à? Ba thấy thằng nhãi đó chán sống thì có, đến tiền người yêu cũng không đến!” Tiêu Hải Sơn giận dữ nắm chặt tay lại răng rắc.

“Ông bảo ai chán sống hả?”

“Bảo con trai ông đấy!”

“Tiêu Hải Sơn, ông... Ông ấy!”

“Tôi làm sao?”

“Cãi cái gì mà cãi? Chỗ này là nơi công cộng, hai kẻ già đầu các ông có biết xấu hổ không hả?” Một tiếng như sư tử rống của Tiêu nương khiến hai vị nam giới kia lập tức im phăng phắc. Mẹ Lãng Siêu đứng cạnh chỉ mỉm cười không nói gì.

Một chút sau, bắt đầu lác đác có người vào cửa bên trong.

Tiêu Thỏ liếc nhìn cửa vào một cái, rồi quay lại nói. “Ba mẹ, cha nuôi mẹ nuôi, con đi nhé.”

“Đi đường cẩn thận, miền Bắc trời thường lạnh, nhớ mặc nhiều quần áo vào nghe không?” Tiêu nương vẫn không thôi dặn dò, hốc mắt có chút hồng hồng.

“Tới nơi trước hết phải gọi báo cho ba rõ chưa, đừng thèm nhớ tới cái thằng chỉ lo họp hành, đi tiền cũng chả thèm tới, nghe rõ chưa hả?” Tiêu Hải Sơn lừ mắt nhìn Lãng lão, hứ một cái khinh bỉ.

“Hừ!” Lãng lão cũng trừng mắt trả lời rồi mới quay qua Tiêu Thỏ đổi giọng dịu dàng. “Ở miền Bắc cha nuôi không ít người quen. Nếu ở đó có việc gì, có bị ai bắt nạt, cứ việc mách với cha nuôi nha, cha nuôi xử lý chúng nó cho con!”

“Dạ, cảm ơn cha nuôi!” Tiêu Thỏ rạng rỡ cười.

Cuối cùng cũng chỉ còn có mẹ Lãng Siêu còn chưa nói gì. Tiêu Thỏ bước tới gần, khẽ kéo tay bà. “Mẹ nuôi, con đi rồi, mẹ nhớ tự chăm sóc bản thân cho tốt, không cần lúc nào cũng chăm chăm lo quan tâm Lãng Siêu. Sức khỏe của chính mình mới là quan trọng nhất.”

Lãng nương gật đầu, bỗng ghé đầu thì thầm gì đó vào tai Tiêu Thỏ.

Bỗng nhiên Tiêu Thỏ đỏ bừng mặt, cầm hành lý chuẩn bị quay đi. Trước khi vào cửa hẳn vẫn còn quay đầu lại vẫy tay chào mọi người lần cuối. “Con đi nhé, các ba mẹ ở nhà giữ gìn sức khỏe!”

Bốn bàn tay cùng nhau giơ lên, cùng nhau vẫy vẫy, cùng nhau mang theo mong ước của bậc làm cha mẹ, rằng những gì tốt đẹp nhất sẽ đến với con mình, để con mình sải cánh bay thật cao và thật xa.

“Kính chào quý khách. Chuyến bay tới XX sẽ lập tức cất cánh. Mong quý khách cài chặt dây an toàn, đóng hết các thiết bị điện tử...”

Có tiếng cô tiếp viên vang lên trong cabin. Tiêu Thỏ thò tay tìm tìm dây an toàn trên ghế. Ngay lúc nàng xoay người đi, một bóng người từ phía sau bỗng bước tới, ngồi xuống ghế ngay cạnh nàng.

Tiêu Thỏ đã lấy được hai đầu dây an toàn, cúi đầu định cài, nhưng lạ thay cài mãi chẳng vào gì cả.

Đột nhiên, có đôi tay chìa ra, cầm lấy bàn tay nàng đang cài khóa.

Khoảnh khắc đó, Tiêu Thỏ bỗng có cảm giác tim mình ngừng đập, không chỉ có tim, mà còn có hô hấp, còn có toàn bộ thanh âm chung quanh đều như ngừng lại. Đứa trẻ ngồi ghế trên đang đùa giỡn dường như im bất, động tác hướng dẫn của cô tiếp viên hàng không dường như bất động... Tất cả tất cả, tất cả đều như dừng lại khoảnh khắc này.

Chỉ còn đôi bàn tay của hắn, đang nắm lấy tay nàng. Bốn bàn tay, cùng nhau cài chặt dây an toàn.

Đề rồi sau đó tất cả lại quay lại như cũ, tim đập gấp gấp hơn, hơi thở rối loạn hơn, có tiếng trẻ con đùa giỡn bên tai, rồi thì tiếng cô tiếp viên đang dịu dàng hòa nhã nói chuyện với một bà lão.

Nàng không dám ngẩng đầu lên, chỉ sợ tất cả chỉ là ảo giác của mình.

Thế nhưng giọng nói của hắn vang lên đầy chân thực và sắc nét (*như tivi HD chất lượng cao, bóp, Lãnh Vân đã bị cà chua ném trúng!*). “Trước lúc anh đi, công ty vừa mở cuộc họp.”

“Ừm...”

“Công ty quyết định cử anh tới công ty ở miền Bắc để giao lưu học hỏi...” Hắn dừng một chút. “Trong một năm.”

Im lặng một hồi, nàng cúi đầu, không nén nổi nụ cười.

“Giờ tới lượt anh hỏi em.” Lăng Siêu nói tiếp. “Nãy mẹ anh vừa nói gì với em thế?”

“Anh muốn biết sao?” Nàng ngẩng đầu, đôi mắt sáng rực như sao trời nhìn hắn, như không biết bao lần trong quá khứ, vui tươi, tràn đầy sức sống.

Nàng nói tiếp. “Em không nói cho anh!”

Chương 76 - Vĩ thanh

HAPPY ENDING

Ba năm sau.

Trời vào cuối thu, không khí trong lành mát mẻ. Trên nền trời xanh thăm thăm bỗng chốc có một chiếc máy bay vút qua, dần dần hóa thành một điểm trắng nhỏ dần dần biến mất khỏi tầm mắt mọi người giữa cái nền xanh mây trắng thơ mộng.

Dăm phút sau, chiếc máy bay đó hạ cánh xuống sân bay mới xây của thành phố A. Loa phát thanh lập tức vang lên, cơ man vô số người thân của hành khách vội vã tụ tập tại cửa chờ đón.

Một lát sau, từng dòng người túa ra khỏi đó. Hầu như mỗi người khách lúc tìm thấy một gương mặt quen thuộc trong đám người chờ đón, lập tức trên môi bùng nổ một nụ cười vô cùng sáng lạng, một nụ cười xuất phát từ niềm vui thật sự trong nội tâm dành cho phút hội ngộ sau những ngày tháng cách xa.

Lại một lát sau, ở cửa khách ra mọi người cả thân nhân lẫn khách đi máy bay hầu như đã về hết, chỉ còn lác đác vài bóng hành khách còn chưa về cùng với đám nhân viên sân bay đang làm việc. Và cũng chính lúc đó, một bóng áo vàng nhạt kéo va li hành lý xuất hiện trong sảnh lớn.

Chân mang giày vải, quần thể thao, áo khoác rộng thùng thình che khuất mấy đường cong lả lướt. Mái tóc vốn dài giờ được chải gọn rồi túm lại sau đầu buộc thành chiếc đuôi ngựa lúc lắc, lộ ra một gương mặt thanh tú, lấp lánh đôi mắt đen lay láy như sao đêm, so với ba năm trước đây bớt đi phần ngây ngô thiếu nữ mà thêm một chút quyến rũ của phụ nữ trưởng thành.

Đúng lúc đó, một bàn tay nam giới vươn ra từ phía sau, nhận lấy hành lý, tay còn lại theo thói quen choàng qua vai cô gái kia.

“Bà xã, từ rày việc nặng như thế này em không được làm nữa đâu nhé!”

Trên đời này, có thể khiến hai chữ bà xã vốn tầm thường giờ trở nên mềm dịu êm tai tới thế, ngoài chàng trai đó, thì còn ai vào đây?

Tiêu Thỏ bĩu môi. “Chỉ là kéo hành lý thôi mà, trước đây một mình em có thể bê hai va li nha!”

“Đó là trước đây...” Lăng Siêu nhìn xuống bụng cô, cười vô cùng mờ ám.

Thế là, mặt Tiêu Thỏ lại đỏ bừng lên lần thứ N trong đời.

Chà, thoáng chốc đã ba năm trôi qua, quả là vẫn không thể không trông mong ngày về lại nơi này nhỉ!

Lần này hai người Tiêu Thỏ Lãng Siêu quay về, không phải là về chơi, mà là về để tuân theo mệnh lệnh của bốn vị phụ mẫu đại nhân, kết hôn!

Lại nói ba năm trước đây, Lãng Siêu và cô cùng nhau tới phía Bắc làm việc. Vốn Lãng Siêu chỉ được phái tới chi nhánh giao lưu học tập một năm, nào ngờ hắn ta ở đâu cũng đều như cá gặp nước, hết kỳ hạn một năm, vị quản lý ở chi nhánh công ty còn lôi đơn từ chức ra để đe dọa không cho tổng công ty rút người về. Diệp Tuấn vốn cũng khá đau đầu về chuyện quản lý ở chi nhánh này với tính cách khó gần ai cũng không hợp, ai dè anh ta lại vô cùng vừa ý với sự hợp tác Lãng Siêu, thế nên cũng phóng tay để cho hắn ngồi luôn vào vị trí phó giám đốc chi nhánh kia, thôi thì tiện thể đôi đường.

Còn về phía Tiêu Thỏ, tới bệnh viện mới, nhờ sự cần cù nỗ lực công tác, lại thêm tính cách khiêm tốn nhu thuận, rồi thì gương mặt lại đáng yêu vô cùng, thế nên được toàn bộ đồng nghiệp lẫn bệnh nhân vô cùng yêu mến. Sau một năm thử việc, cô được giữ lại đó công tác tới giờ.

Những ngày đó trôi qua đầy bình yên, nhưng cũng vô cùng ‘phong phú’. Tiêu Thỏ vốn nghĩ cứ thế tiếp tục sống dài lâu. Ai dè tháng trước xảy ra một chuyện hơi ngoài ý muốn. Hai người... à... ờ... không phòng tránh tốt, thế nên... à... ờ... ‘đính’ rồi.

Theo lời Lãng đại công tử nhận xét thì là: “Cũng ba năm rồi, mua vé xổ số mãi cũng phải có một lần trúng chứ. Không có gì ngạc nhiên cả!”

Có điều Tiêu Thỏ vẫn cảm thấy mọi chuyện tới quá đột ngột. Mỗi buổi tối, cô nhẹ vuốt ve bụng mình, cứ nghĩ tới bên trong đang có một mầm sống nho nhỏ ngộ nghĩnh, là lại cảm thấy thật khó tả.

Ngay sau hôm cô biết chính xác mình mang thai, cô lập tức gọi điện báo cáo hai vị cấp trên ở nhà, vốn chỉ là muốn kể lể một chút với họ. Ai dè ba mẹ cô vừa nghe tin, còn kích động hơn là chính họ có thai nữa, lập tức gào thét đòi hai đứa quay về kết hôn.

Việc này có chút liên quan tới phong tục ở quê. Con gái có chửa mà chưa lập gia đình, quả thật không dễ nghe cho lắm. Nhưng không phải lý do hoàn toàn vì thế, mà là do chính bốn vị đại nhân ấy kìa. Nhà Tiêu Thỏ thì sợ Lãng Siêu nhớ ra hối hận, so với việc cứ thấp thỏm lo lắng không yên, chi bằng cứ kiếm cái giấy đăng ký đỏ đỏ cái đã cho yên tâm. Mà nhà Lãng Siêu thì đã sớm coi Tiêu Thỏ là dâu con trong nhà, nếu trước sau gì cũng cưới, chi bằng cưới sớm một chút, để hai ông bà cũng có đứa cháu mà ôm.

Nói chung cưới thì chắc chắn là phải cưới rồi, mà hơn nữa, phải về nhà cưới!

Mà ngay trong lúc bốn ông bà vội vã chuẩn bị hôn lễ cho đôi trẻ, bên quản lý nhân sự

của Tuấn Vũ cũng có sự thay đổi. Gần đây, Tuấn Vũ đã trở thành kỳ tích về việc gây dựng sự nghiệp, trở thành một công ty lớn nổi danh toàn quốc. Khách hàng tới càng ngày càng nhiều, thế nên ở phía tổng công ty bắt đầu có sự thiếu hụt nhân tài, cần gấp gáp bổ sung. Diệp Tuấn nhìn danh sách công ty mà lo nghĩ mấy ngày, cuối cùng dồn hết sự chú ý tới hai kẻ có công trạng tốt nhất hai năm qua: Quan Tụ và Lăng Siêu.

Hai người đó do chính tay Diệp Tuấn bồi dưỡng từ trong trứng nước, nên hoàn toàn không cần nói thêm về độ đáng tin cậy. Hơn nữa hai người này thật sự có tài năng thiên phú về mặt đầu tư. Quan Tụ thuộc kiểu bình thường trông đáng vẻ cũng tầm tầm không nổi trội, nhưng thời điểm quan trọng nhất luôn có thể xuất hiện bùng nổ kỳ tích. Còn Lăng Siêu thì càng khỏi cần nói, ánh mắt cực chuẩn, ba năm nay cứ hạng mục nào hấn ta nhúng tay vào đầu tư, đảm bảo chưa hề xuất hiện chút sai lầm lỗi lã nào. Thậm chí có rất nhiều hạng mục đầu tư được ít người coi trọng, thế mà vào tay hấn dường như có phép lạ, lại lôi ra một đồng cơ hội bằng vàng, không thể không thừa nhận đây là nhân tài số một.

Có hai người đó bổ sung vào chỗ trống ở tổng công ty, làm trợ thủ đắc lực cho mình, không còn gì tốt hơn cả.

Thế là lần này Diệp Tuấn không thêm để ý tới mặt mũi gã quản lý chi nhánh, không nói nhiều lời, điều luôn người về lại tổng công ty. Mà gã quản lý chi nhánh kia cũng biết mình ‘chiếm dụng’ Lăng Siêu ba năm nay cũng có chút quá đáng, nên dù trong lòng ngàn vạn lần không cam lòng, nhưng vẫn phải để cho hấn đi.

Do việc Lăng Siêu được điều động công tác, lại thêm việc mình có thai, Tiêu Thỏ cũng phải nghĩ tới chuyện quay lại miền Nam làm việc. Giờ tính ra cô cũng đã công tác học hỏi ở bệnh viện lớn này tròn ba năm, kinh nghiệm tích lũy được không ít, không còn chút nào đáng vẻ của cô y tá trẻ mới ra trường cái gì cũng ngỡ ngàng nữa, nên về tìm việc làm cũng chẳng phải việc khó.

Cuối cùng, chính là một câu nói của Lăng nương khiến cô quyết định.

Lăng nương nói. “Thỏ Thỏ, mẹ thật muốn sau này ngày ngày đều có thể ôm cháu nội.”

Trên đời này, Tiêu Thỏ nghe lời nhất chính là mẹ nuôi. Nếu mẹ nuôi cũng đã nói thế, vậy thì trở về đi thôi. Thế là cô liên hệ với bệnh viện ở nhà, rồi đệ đơn từ chức với bệnh viện đang làm việc.

Bệnh viện cũng tính là thông cảm cho cô. Dù sao đối với mỗi phụ nữ, việc sinh con là một việc vô cùng quan trọng, bệnh viện không thể can thiệp được.

Và cứ thế, sau một tháng xử lý mọi việc tồn dư, hai người gói ghém hành lý dắt tay nhau về nhà.

Nhìn thành phố từng quen thuộc tới thế, giờ sau ba năm trở nên khác lạ, càng khiến người con đi xa quay về thêm xúc động. Tiêu Thỏ không khỏi cảm thấy phấn khích. Vừa ra

khỏi sân bay cô đã la hét đòi về trường học cũ gặp thầy cô giáo, kết quả là bị Lãng Siêu tóm cổ nhét vào trong xe taxi. “Còn không về nhà thì ba em sẽ băm vằm anh ra mất!”

Ba cô mà nói thế, đảm bảo sẽ làm được. Tiêu Thỏ lè lưỡi, không còn cách nào khác là dúi dúi cái ý tưởng đó của mình xuống một xó trong đầu.

Hai người liền đi về nhà. Tiêu Thỏ vốn mang thai đã hơn sáu tuần, bắt đầu có triệu chứng nghén, nên lúc ra khỏi xe vào nhà, thấy rõ vẻ mặt tai tái. Ba cô vừa thấy, lập tức nhào ra trách mắng Lãng Siêu.

“Cậu chăm sóc con gái tôi kiểu gì thế hả? Cậu nhìn xem, sắc mặt nó kém chưa kìa!”

Lãng Siêu thản nhiên nhìn ông ta, bình tĩnh nhận lỗi. “Con xin lỗi, nhạc phụ đại nhân!”

Thế là ba Tiêu Thỏ đành nuốt câu nói thứ hai vào trong bụng, không có cách nào khác chỉ có thể lằm bằm mấy câu rồi bỏ đi.

“Anh đừng giận, anh biết tính ba em đấy...” Tiêu Thỏ đứng cạnh vừa lè lưỡi vừa khề giật giật tay áo Lãng Siêu.

“Anh biết.” Lãng Siêu cười. “Lần trước ba mua cổ phiếu ngân hàng nợ, hôm nay vừa trúng lãi cao đó mà.”

“Ho?” Tiêu Thỏ ngạc nhiên. “Thế sao còn tức giận?”

“Tính tình ba em còn lạ gì? Cổ phiếu đó là do anh khuyên cho ba mua.”

“À há!” Tiêu Thỏ giật mình hiểu ra. Ba cô quả đúng như thế, trong lòng vui vẻ vô cùng, nhưng ngoài miệng lại không dám thể hiện, lại còn phải bày ra vẻ đạo mạo, ta đây người lớn có oai phong đàng hoàng.

Hai người nhìn nhau, cùng cười trộm một cái.

Bữa cơm tối đó hai nhà ăn cùng nhau, trọng tâm câu chuyện dĩ nhiên xoay quanh việc kết hôn của hai đứa, rồi thì việc trang trí xếp đặt nhà mới. Trước khi về nhà, Lãng Siêu đã mua một căn hộ ba phòng ngủ hai phòng làm việc ở thành phố Z. Cũng vì mua xong hai đứa còn chưa về, nên việc trang trí bày biện vẫn do hai bên bố mẹ đảm nhiệm. Chín người thì mười ý, ba Tiêu Thỏ cũng vì vụ này mà tranh cãi với ba Lãng Siêu không ít lần. Giờ có mặt hai đứa, hai ông bố lại càng có lý do đầu đá ai đúng ai sai.

Tiêu Thỏ quả thật chả biết làm sao với hai ông ba già đầu mà tính tình như con nít này. Nhưng Lãng Siêu lại có vẻ vô cùng thành thạo với việc ứng phó hai người, lúc nào cũng có thể tìm ra một phương pháp giải quyết mà không ai nói gì được lại chả đụng chạm ai, khiến Tiêu Thỏ vô cùng khâm phục.

Cơm tối xong xuôi, việc trang trí nhà mới cũng đã được thảo luận không tẻ lắm. Bỗng

Lăng Siêu thò tay cầm lấy tay Tiêu Thỏ dưới gầm bàn, rồi ngẩng đầu nói. “Ba mẹ, lát nữa tụi con ra ngoài một chút.”

Tiêu Hải Sơn dĩ nhiên là người đầu tiên có ý kiến. “Muộn thế này rồi, còn định đi đâu? Thỏ Thỏ đang có thai đấy, cậu đừng có suốt ngày lôi nó đi hết chỗ nọ tới chỗ kia!”

Lăng Siêu cười, nhưng lại thốt ra một câu chả ăn nhập gì. “Ba, lần trước cổ phiếu ngân hàng đó còn lãi không? Gần đây có một đầu cổ phiếu mới cũng rất có sức sống nha...”

Lập tức ba Thỏ Thỏ mắt sáng rực như đèn pha, tuy là cũng ý thức được mình hơi thất thố, vội vã nghiêm mặt ra vẻ. “Khụ khụ... hai đứa đi chơi, nhớ về sớm một chút.”

Kết quả, cả nhà đều che miệng cười.

“Anh định đưa em đi đâu thế?” Ra khỏi nhà, Tiêu Thỏ mới hỏi Lăng Siêu.

Lăng Siêu đang lái xe, chỉ nở một nụ cười đầy bí ẩn. “Bí mật.”

Không biết trong lòng hắn ta đang tính toán cái gì đây. Tiêu Thỏ cũng lười nghĩ ngợi. Xét cho cùng ở chung với hắn, lâu lâu hắn lại làm một vài việc gì đó không tưởng tượng nổi. Thay vì tốn nơ ron đi suy đoán, không bằng chờ chính hắn nói ra còn hơn.

Từ khu chung cư mà khởi hành, dọc theo con đường lớn vừa tu sửa lại đi về phía trước. Xe do Lăng Siêu lái êm ái hơn nhiều so với xe taxi hồi trưa nay. Tiêu Thỏ không những không khó chịu buồn nôn, mà cảm xúc cũng bình tĩnh trở lại. Cô ngồi nhìn hai bên đường, những công trình kiến trúc như quen như lạ thì nhau xuất hiện, thì thoáng sẽ thốt lên vài câu cảm thán.

“Anh nhìn kia, đó không phải vốn là trường tiểu học của chúng ta sao? Giờ nhà cao như vậy rồi!”

“Ô, ở đây xây trung tâm thương mại lúc nào thế? Hồi xưa là công viên kia mà?”

“Aaa, quán này vẫn còn bán nha. Trước đây em thích nhất là ăn tàu hũ ở đây đó. Sáng sớm mai chúng ta tới đây ăn có được không?”

...

Cứ như thế, Lăng Siêu vừa lái xe vừa nghe cô chỉ trỏ này nọ y như một đứa trẻ con ngây thơ, trên môi vẫn thoáng một nụ cười dịu dàng.

Xe cứ thế đi thẳng tới, hai bên đường nhà cửa càng lúc càng thưa thớt, đèn đường cũng ít hơn, trước mặt chỉ một màu đen tuyền của đêm. Tiêu Thỏ rốt cục chán nản. “Rốt cục anh định đưa em đi đâu nào?”

“Đến rồi.” Lăng Siêu dừng xe, giúp cô tháo dây an toàn, rồi xuống xe vòng qua bên kia kéo tay cô đi cùng.

“Chỗ này là...” Tiêu Thỏ nhìn chung quanh, bốn bề tối đen như mực, ầm ầm bóng dáng vài toà nhà không nhìn rõ lắm, nhưng không xác định được mình đang ở đâu.

Đúng lúc đó, Lăng Siêu bám tay cô, chỉ về phía chân trời phía Nam.

Ngay khi Tiêu Thỏ ngẩng đầu lên, bỗng hàng loạt bóng đèn được bật sáng. Một chiếc đu quay khổng lồ cao ngất chọt bùng lên. Chung quanh hai người đèn đuốc sáng trưng, soi rọi tất cả.

Đây là...

Bỗng cô cảm thấy vô cùng phấn khích, tim đập gấp gấp, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, không ngớt nắm chặt bàn tay Lăng Siêu.

“Thích không?” Hấn kéo lấy cô ôm vào lòng. “Em còn nhớ chứ, anh từng đồng ý rằng sẽ xây cho em một công viên mà?”

Tất cả tựa như một giấc mộng vậy. Tiêu Thỏ ngỡ ngác ngẩng đầu lên, gật gật, rồi lắc lắc, rồi lại gật rồi lại lắc, thật sự là đã quên mất thật ra mình có nói như thế hay không.

Thấy dáng vẻ ngỡ ngác của cô, Lăng Siêu không nén nổi bật cười, rồi cúi xuống khẽ hôn nhẹ lên trán cô, vòng tay đang ôm cô càng xiết chặt. “Không sao, có anh nhớ hộ em là được.”

“Đi, anh dẫn em xem!” Bỗng hấn kéo tay Thỏ Thỏ đi về phía đu quay khổng lồ kia.

Có vài nhân viên đang đứng chờ ở đó, rõ ràng Lăng Siêu đã xếp đặt từ lâu. Họ thấy hai người, trong mắt thoáng hiện một nét cười đầy mờ ám.

Tiêu Thỏ xấu hổ cúi mặt vào ngực hấn trốn. Kẻ nào đó dĩ nhiên càng không sợ gì ai mà càng nắm chặt lấy tay cô ngồi xuống, rồi ra hiệu cho nhân viên.

Vòng đu quay lớn từ từ khởi động, chậm chậm đi lên cao. Tiêu Thỏ nhìn qua cửa sổ thấy toàn cảnh công viên, đèn đóm đều đã được bật sáng, rực rỡ dưới nền trời đêm. Tiêu Thỏ bỗng có cảm giác mình như đang trôi giữa dải Ngân hà, bao nhiêu ngọn đèn trước mắt như những ngôi sao sáng rạng rỡ chung quanh cô, khiến mắt cô lấp lánh.

“Tất cả là do anh lập nên sao?” Cô vẫn cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy.

“Cũng không phải tất cả.” Lăng Siêu lắc đầu. “Tháng trước, công ty có một khách hàng muốn đầu tư vào hạng mục này. Anh thấy không tệ nên tham gia một ít cổ phần.”

“Thế nên anh không lập tất cả cho em sao?” Cô giả vờ tức giận.

“Dĩ nhiên.” Hấn thản nhiên gật đầu.

“Sao...” Chưa kịp chờ cô nói hết, Lăng Siêu đã kéo cô vào lòng mình, hôn lên đôi môi quen thuộc kia.

Đàn ông luôn có cách khiến phụ nữ im lặng, nhất là tại khoảnh khắc lãng mạn thế này.

Hôn xong, cô sẽ không còn khí thế bùng bùng mà hỏi han như này, chỉ nhẹ nhàng dựa vào vòng ôm của hắn, để bàn tay hắn nhẹ nhàng xoa lên bụng cô.

“Còn để cho con chúng ta nữa...” Hắn khẽ thì thầm, giọng nói theo gió dịu dàng bay vào tai cô trong không gian nhỏ hẹp này, khiến cả người lẫn tinh thần cô đều như mềm nhũn tan chảy.

“Lãng Siêu.” Bỗng cô gọi tên hắn, gương mặt giấu vào trong lòng hắn, giọng nói đầy ghen ngào. “Em thật muốn khóc, làm sao bây giờ?”

“Vậy khóc đi.” Hắn cúi đầu hôn lên tóc cô, nhẹ nhàng trả lời. “Trong lòng anh, em muốn làm gì cũng được...”

Dù là khóc hay cười, chỉ cần có em trong lòng anh, đời đời kiếp kiếp, anh sẽ không buông tay.

=Hết=

[1] Trảo cưu : nghĩa đen là bắt thăm, đây cũng là một phong tục ở Trung Quốc, khi trẻ em đầy năm, gia đình thân thích sẽ bày các đồ vật linh tinh quanh người đứa bé, đứa bé chọn phải thứ nào, sẽ từ đó đoán sự nghiệp tương lai của nó.

Một ví dụ là Giả Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng, hắn ta khi ‘trảo cưu’, thay vì bốc chọn nghiên mực cán bút như cha mẹ trông chờ, lại đi tóm lấy một cái gương một hộp phấn son, khiến cha mẹ hắn gào thét giận dữ, mà quả thật cuộc đời hắn cũng toàn chìm trong đám quần thoa... ^ _ ^

[2] Chữ ‘hề’ không có nghĩa, là từ đệm sau các bài tráng ca ngày xưa, ví dụ như bài ‘Gió hiu hiu hề, Sông Dịch lạnh ghê, tráng sĩ một đi không trở về’ nói về Kinh Kha. Ý ở đây là ông giáo cũng bi tráng ca bài một đi không trở về sau khi dạy bé Thỏ * _ *

[3] Lãnh Vân còn nhớ hồi học mẫu giáo, mỗi ngày ngoan được thưởng một lá cờ nhỏ xíu, cả tuần ngoan được 5 lá cờ sẽ được thưởng phiếu bé ngoan, đoán chừng ở trường Tiểu Thỏ cũng là như vậy thay vì cho điểm.

[4] Rê Kim Quy : ông chồng thành đạt làm to, lấy từ ý thơ bài Vị hữu (Dẫu rằng) của Lý Thương Ẩn đời Đường :

為有
為有雲屏無限嬌,
鳳城寒盡怕春宵。

無端嫁得金龜婿，
辜負香衾事早朝。

Vị hữu

Vị hữu vân bình vô hạn kiều,
Phượng thành hàn tận phạ xuân tiêu.
Vô đoan giá đắc kim quy tể,
Cô phụ hương khâm sự tảo triều.

Dầu có (Người dịch: Vũ Minh Tân)

Dầu có bình phong đẹp tuyệt trần
Đông tàn thành Phụng sợ đêm xuân
Đang đứng đi lấy chồng quan lớn
Bảnh mắt vào triều phụ gồi chần

Kim Quy Tể chỉ trượng phu làm quan. Theo cuốn ‘Tân Đường thư xa phục chí’, thời Sơ Đường, quan lại trong ngoài triều từ ngũ phẩm trở lên, áo bào lấy cá thêu lên. Cá lớn, thể hiện sự sang quý tốt lành, ứng với sự nghe lời. Vật liệu thêu có sự thay đổi theo cấp bậc khác nhau. Hoàng thất thêu chỉ vàng (không phải chỉ màu vàng mà là chỉ mạ vàng), quan lại thêu chỉ đồng. Thẻ hót lên triều cũng khắc hình cá, tam phẩm trở lên bịt đầu vàng, ngũ phẩm trở lên bịt đầu bạc. Từ năm Thiên thụ triều Vũ hậu Vũ Tắc Thiên (690), lại thay toàn bộ Ngư phù (phù hiệu hình cá) thành Quy phù (phù hiệu hình rùa), lại quy định từ quan tam phẩm thêu/khắc/bịt bằng vàng, tứ phẩm bằng bạc, ngũ phẩm bằng đồng. Do đó, Kim Quy chỉ những vật dụng in/khắc/thêu hình rùa vàng, chính là chỉ người trong hoàng thất hoặc quan tam phẩm trở lên. Người đời sau nói đến rể Kim Quy là nói tới có con rể/chồng làm quan lớn, thân phận cao quý.

Nàng Thỏ ngây thơ, nghe thấy ‘câu’ được rể Kim Quy liền nghĩ đó là một vật/con gì đó có thể câu như câu cá ấy! = =’

[5] Từ Nông cạn, nguyên văn là Phu thiển 肤淺, vốn là một từ khó so với trẻ em Trung Quốc cấp 1. Trẻ em Trung Quốc học mặt chữ, không học ghép vần do tiếng Trung là từ tượng hình mà thành. Do đó, mỗi người đều có một cuốn từ điển vì không ai biết hết được các từ trong tiếng Trung. Người nào giỏi lắm được vài vạn từ trong đầu là may mắn ! Nàng Thỏ dỗi vừa vì Siêu Siêu bảo nàng nông cạn, vừa chứng tỏ điều đó bằng cách thuận miệng phun ra 1 từ nàng không biết nghĩa!

[6] tương đương cấp 2 của VN, nhưng có 3 lớp chứ không phải 4 lớp, còn tiểu học có 6 lớp chứ không phải là 5

[7] Nguyên bản là Sơ nhất, là năm đầu tiên của sơ trung, Lãnh Vân dịch là lớp Bảy cho hợp với văn phong của người Việt.

[8] Nhị thập tứ hiếu : (chữ Hán: 二十四孝) là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi Quách Cư Kinh 郭居敬, bính âm: Guō Jūjìng) vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, và sau khi cha mất ông đã xuất bản quyển này. Hầu hết các người con hiếu thảo là nam giới báo hiếu cho mẹ già. Các câu chuyện được kể lại xảy ra từ thời Thuần Đế đến đời

ông. (Wikipedia.org) Có nhiều câu chuyện được dùng làm điển tích trong văn thơ như lão Lai 70 tuổi còn múa kiếm cho mẹ cười hay là Lưu Tích nhà nghèo, đi ăn mày được cho quả quít còn dầu mang về cho mẹ.

Trong truyện này, và một số truyện hiện đại khác, thường thấy nhắc đến các ông chồng theo tiêu chuẩn Nhị Thập Tứ Hiếu, là một cách nói đùa về việc chồng nghe lời vợ một cách triệt để như con cái nghe lời cha mẹ.

[9] Như đã viết trong bài trước, cấp tiểu học ở Trung Quốc có sáu lớp : từ lớp Một tới lớp Sáu chứ không phải năm lớp như ở VN. Ở cấp sơ trung (tương đương cấp 2, phổ thông cơ sở) có ba lớp : sơ nhất, sơ nhị, sơ tam (tương đương lớp Bảy, Tám, Chín của VN). Tốt nghiệp sơ trung sẽ học tới bậc cao trung (trung học, phổ thông trung học, cấp 3 của VN), cũng có ba năm : cao nhất, cao nhị, cao tam. Tốt nghiệp cao trung có thể thi Đại học.

Sau đây là phần bổ sung về các cấp học tiếp theo của TQ để bạn dễ hiểu hơn về sau.

Do học phí cao trung khá đắt, gia đình thu nhập thấp có thể cho con chuyển sang học nghề 3 năm ở các trường trung chuyên (trung đẳng chuyên nghiệp, trung học chuyên nghiệp, VN không có), chức trung (chức nghiệp trung học, tương đương trung học dạy nghề). Tốt nghiệp hai trường này có thể đi làm ngay hoặc thi vào các trường cao đẳng chức nghiệp (cao chức, cao đẳng dạy nghề). Một ví dụ của cao đẳng dạy nghề lại là... trường sư phạm mẫu giáo.

Tốt nghiệp cao trung (trung học) hoặc chức trung (trung học dạy nghề) có thể lên tiếp cao đẳng, cao đẳng dạy nghề (như trên nói), đại học chuyên ngành (gọi tắt là đại chuyên, chỉ học 2-3 năm, VN không có), hoặc đại học cơ bản (4 năm như VN).

Tốt nghiệp cao chức (cao đẳng dạy nghề) và đại chuyên (đại học chuyên ngành) không có học vị. Tốt nghiệp đại học cơ bản (tương đương đại học 4 năm của VN) sẽ có học vị gọi là học sĩ (tương đương cử nhân của VN, bachelor degree của Mỹ hoặc licence của Pháp).

Sau đại học có thể thi tuyển làm nghiên cứu sinh, sau 3 năm tốt nghiệp có học vị thạc sĩ (master ở Mỹ và Pháp). Thạc sĩ học tiếp sẽ được học vị bác sĩ (bác trong từ uyên bác, tương đương tiến sĩ của VN, doctorate degree hoặc Ph.D của Mỹ, doctorat của Pháp).

[10] Võ Đại Lang : theo truyện Thủy Hử, là anh trai Võ Tòng, người vừa lùn vừa thô, mặt mày xấu xí hung ác, nhưng vô cùng hiền lành tốt bụng, bán dạo bánh bao ở chợ. Cha mẹ mất sớm, anh ta phải nuôi em trai là Võ Tòng ăn học. Anh ta lấy phải Phan Kim Liên, đẹp mà lẳng lơ, tư thông với Tây Môn Khánh nổi tiếng hoang dâm vô độ. Hai kẻ ác này thông đồng hạ độc Đại Lang. Võ Tòng giận dữ, an táng anh trai xong giết chết bọn chúng để tế lễ anh trai trước khi lên Lương Sơn Bạc. Võ Đại Lang mặt xấu nhưng hiền lành, còn Võ Tòng mặt thư sinh rồi cuộc lại có thể ra tay giết người. Ý ban đầu ở đây nói ông võ sư này mặt ác nhưng rất hiền lành. Còn lúc cuối lại nói ông ta thật ra hung hãn như Võ Tòng, nhưng giả làm Võ Đại Lang...

[11] Xe cho các bé gái (girl's bike) là kiểu xe này :

[12] Xe hiệu Giant : thường là xe có dáng thể thao, như thế này này, thay bằng màu đen là ra xe của Siêu Siêu !

[13] Giáp Ất Bính Đinh... là các can trong tên năm (Giáp Tuất, Ất Sửu, ...) nhưng ở đây nó được dùng để phiếm chỉ người hội thoại, không chỉ ai rõ rệt, cũng như ta hay nói anh A, cô B, anh C vậy. Cách nói này rất thông dụng trong văn Trung Quốc.

[14] Giơ ba ngón tay : khi bạn cụp ngón cái và ngón út tay phải lại, giơ bàn tay có ba ngón ở giữa thẳng lên trước mặt ai đó, cũng là lúc bạn thề độc/cam đoan gì đó.

[15] AQ : nhân vật chính trong AQ chính truyện của Lỗ Tấn. Tinh thần AQ được thể hiện rõ nét nhất qua tình huống, anh AQ bị một kẻ chửi cho lên bờ xuống ruộng, ảnh bèn nghĩ thầm trong đầu, 'ta là bố nó, ta là bố nó, nên nó chửi ta cũng là chửi bố nó, bla bla bla'... Tinh thần AQ còn được gọi một cách khác vô cùng tục tĩu mà Lãnh Vân sẽ không trích ra đây. Ai muốn biết thì PM nhé!

[16] Chim mới ra ràng : chim non bắt đầu tập bay. Nguyên văn vốn là con lừa mới mọc lông tơ =>) Nhưng mà nghe hơi thô nên đổi thành chim non ra ràng, dù cũng muốn ví cái đầu em Thỏ này với con lừa lắm...

[17] Thủy thủ mặt trăng : he he, hẳn ai cũng từng biết bộ Thủy thủ mặt trăng với các nữ chiến binh xinh đẹp rồi ha ^^

[18] Con thỏ không ăn cỏ gần hang : Lãnh Vân vốn không muốn giải thích thành ngữ này từ đầu dù nó là tên của truyện, chính là chờ để đến bây giờ Thành ngữ này nói về một sự thật, các động vật có hang tổ riêng như thỏ, sóc, ong mật, đều không kiếm ăn ở gần hang, mục đích chính là để tự bảo vệ bản thân, không để cho cái tổ bị lộ ra. Giải thích ra theo tình huống này cũng na ná như khi bạn bè khuyên nhau chớ nên dính vào Con thày vợ bạn gái cơ quan ấy .

[19] Mua khối đậu hũ về đập đầu tự tử : thành ngữ của TQ, tương đương với câu, đập đầu vào gối tự tử, của VN.

[20] Điềm 甜, bộ 甘 cam : cam là... ngọt, Điềm do đó cũng có nghĩa là vị ngọt, sự ngọt ngào. Bản convert dịch tên bé Hà Điềm này là... Hà Ngọt :D

[21] Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng : thành ngữ tương đương trong tiếng Việt là con chim bị bắn sợ cành cây cong, một lần gặp nguy hiểm gì đó, tới khi gặp lại hình ảnh tương tự cũng lập tức có phản xạ sợ hãi.

[22] Nguyên văn là Quyên tử, chữ tử là con, nhưng để cho thân mật dễ nghe hơn, Lãnh Vân sẽ dịch là Quyên nhi.

[23] Nguyên văn là Điều địa đầu xà : Điều có thể chỉ cành nhỏ, vật dài. Địa đầu xà là cụm từ chỉ một kẻ đại ca ở một vùng nào đó. Lãnh Vân không biết dịch ra sao nên tạm đổi thành thổ địa trong trường. Ai có cách dịch nào khác xin vô cùng cảm ơn.

[24] Nhậm Doanh Doanh, Nhạc Linh San, Nhạc Bất Quần, Lâm Bình Chi : bốn nhân vật trong bộ Tiểu ngạo giang hồ của Kim Dung lão gia, cá nhân Lãnh Vân thích bộ này nhất trong

số các truyện kiếm hiệp của Kim Dung. Thật sự khuyên bạn nào chưa đọc thì nên đọc ^^.

[25] Lãnh Vân học bóng rổ đầu được vài ba buổi, sơ sơ nhớ lại thì cú ghi ba điểm trong bóng rổ là vừa chạy vừa ném bóng vào rổ từ ngoài vòng cấm địa thì phải, nghĩa là rất không dễ dàng. Có sai sót thì xin được chỉ giáo.

[26] Rating R : Ai hay đọc fic thì biết ha, Rating truyện/phim có mấy loại chính: G là General ai xem cũng được, PG là Parental Guidance hình ảnh có thể không phù hợp cho trẻ em, PG-13 là hình ảnh không phù hợp với trẻ dưới 13 cần có ba mẹ hướng dẫn, R là Restricted, dưới 17 tuổi phải có ba mẹ/người bảo hộ đi cùng, cho phép, còn nặng nhất là NC-17 cấm trẻ em dưới 17 tuổi. Hình ảnh này chắc là PG-13 quá :D

[27] Các nước trồng lúa mì, đầu xuân gieo hạt giữa thu thu hoạch. Do đó mùa thu được gọi là mùa thu hoạch, cũng để chuẩn bị cho mùa đông lạnh giá.

[28] Nguyên văn : Trương nhi bất thi, văn võ phát năng dã ; thi nhi bất trương, văn võ phát vi dã. Nhất trương nhất thi, văn võ chi đạo dã. Câu này quả đúng là cổ văn, trích trong ‘Lễ Ký tạp ký hạ’ (Những ghi chép lật vật trong sách Lễ Ký).

Trong câu này, chữ trương nghĩa là giương cung tên, chữ thi nghĩa là buông dây cung. Có điều Văn Võ được nói tới, không phải là văn nghiệp và võ thuật như nàng Âu Dương Mai tứ chi phát triển của chúng ta nghĩ, mà là chỉ Văn Vương và Võ Vương nhà Chu, vốn là hai ông rất giỏi đạo trị nước.

Dịch nghĩa nôm na câu trên có nghĩa là : Nếu chỉ căng cung lên mà không buông tay, cũng như chỉ căng thẳng mà không có lúc nhu hòa, quần dân chúng quá chật chẽ, thì cả Văn Vương lẫn Võ Vương cũng không làm gì nổi, dân chúng sẽ có ngày bất mãn mà làm phản. Nếu chỉ buông dây cung mà không thềm căng cung, cũng như thả lỏng kỷ cương phép nước, dĩ nhiên là ông Văn Vương hay ông Võ Vương gì thì cũng không nên hồn, vì khi đó quốc không ra quốc, vua không ra vua, dân chả ra dân.. Phải vừa căng cung vừa thả cung, có cứng có mềm, ấy chính là đạo trị nước của Văn Vương và Võ Vương vậy.

Tóm lại là không liên quan gì với chuyện bé Mai luyện thuyên hết. Cơ mà bé Thỏ cũng gà mờ nên chỉ biết gật lẩy gật để :D

[29] Nguyên văn : Nhụ tử khả giáo : câu này thì bé Mai dùng đúng rồi. Câu này xuất xứ từ cuốn ‘Sử Ký Tư Mã Thiên’, phần ‘Lưu hầu thế gia’ của nhà sử học Tư Mã Thiên nổi tiếng thời Tây Hán.

[30] Giả làm Tây Thi : Tây Thi là một trong các mỹ nhân thời cổ ngày xưa, tương truyền đẹp tới nỗi có hôm nàng bị đau bụng, nhăn trán lại, mà vẫn vô cùng xinh đẹp. Có nàng Đông Thi nhà bên thấy vậy bắt chước nhăn mặt, kết quả lại là xấu không thể tả. Từ đó thành ngữ Giả làm Tây Thi để chỉ những người bắt chước một cách không chú ý, khiến kết quả không ra đâu vào đâu. Ở đây chỉ muốn nói bé Hà Diễm cũng nhăn mặt giả làm Tây Thi.

[31] Tác giả chơi chữ, cậu bạn cùng bàn của Quyên nhi là Cổ Tư Văn, Tư Văn nghĩa là nho nhã, điềm đạm, như đã nói ở chương 13, hẳn là kẻ ít nói điềm tĩnh nhất lớp. Quyên nhi bảo thằng bé này giả vờ Tư Văn chứ Tư Văn nổi gì...

[32] Danh phó kỳ thật : tiếng tăm không đi đôi với sự thật.

[33] Tiểu bạch kiểm : gã mặt trắng, thư sinh, yếu ớt, ...

[34] Cũng chơi chữ Tiết Hiếu Hiếu nói lái lại gần giống như Tiểu Tiết Tiết. Á, vừa nhận ra, Tiết Hiếu Hiếu là tên phụ nữ chứ không phải thầy giáo vì chữ Hiếu nghĩa là buổi sáng sớm, như cô bạn ngày xưa của LV tên là Hiếu Phương, hương thơm buổi sớm vậy. >___< Vô cùng xin lỗi các nàng cơ mà ta ngại sửa trong các chap trước quá, thôi ta sửa trong bản word thôi vậy.

[35] Cũng chơi chữ nữa : tiểu Tiết Tiết là bà giáo già khó tính, còn lão Cửu lại là một nàng học sinh trẻ trung xinh xắn. Chơi chữ nghĩa thứ hai, là dân TQ nuôi mấy bạn chó giữ nhà, (chứ không phải chó cảnh nha !) thường gọi bọn chúng là lão này lão kia, thế nên ở đây Quyên Quyên trên Âu Dương Mai như con chó giữ nhà của họ vậy. Câu sau càng chứng tỏ điều đó.

[36] « Tiên Đạo » : cách chơi chữ của tác giả : gã kia chơi ở vị trí tấn công (tiền đạo), lại có biệt hiệu trong tiếng Trung là Tiên Đạo, đọc chệch của tiền đạo. Tiên Đạo lại là tên phiên âm Hán tự (Kanji) của 1 nhân vật manga vô cùng nổi tiếng Hanamichi Sakuragi (Tiên Đạo Sơn Trại) trong bộ truyện Nhật Bản Slam Dunk, ở VN được xuất bản dưới cái tên Cú nhảy cuối cùng, cũng về môn thể thao bóng rổ. Nhân vật này nổi tiếng với mái tóc nhuộm đỏ vuốt keo dựng đứng.

[37] Phân ban : trường mấy nhóc là trung học (cao trung) trọng điểm, nên học xong là có thể thi lên đại học hoặc đại học chuyên ngành, do đó hai năm cuối thường là phân ban, như ở VN học ban A ban B ban C vậy. Học sinh ban nào sẽ được học mạnh hơn về các môn ban đó để phục vụ cho thi đại học.

[38] Thử địa vô ngân tam thiên lượng : nơi này không có ba ngàn lạng bạc. Chuyện xưa kể rằng một gã nhà giàu keo kiệt đi đâu cũng giắt bạc trong người sợ rơi mất. Một hôm lão có việc đi xa, liền nhét ba ngàn lượng vào trong bụng. Giữa đường gặp cướp, bọn cướp dĩ nhiên là muốn lục soát đòi tiền mãi lộ. Bọn chúng lục hết hành lý xe ngựa mà không có, mới lườm sang lão, lão liền lấm lét sợ hãi liếc xuống cái bụng bự phồng to của mình mà lắp bắp : « Nơi này không có ba ngàn lạng bạc đâu mà ! ». Và tất nhiên là lão bị lột sạch ! Về sau câu này được dùng để nói về một kẻ chối bai bãi nhưng về mặt đáng điệu lại hoàn toàn cho thấy điều ngược lại. Tiêu Thỏ trong đầu rõ ràng nghĩ vậy, nhưng Lăng Siêu hỏi thì chối biến, đáng về cũng vậy.

[39] Song quyền nan địch nhị nãi : chơi chữ : song là hai, nhị cũng là hai. Vì muốn giữ nghĩa của câu nên LV để nguyên Hán Việt. Còn nghĩa của câu thì là... hai nắm đấm khó đo nổi với hai bầu ngực bự. Hai nắm đấm chỉ việc Tiêu Thỏ học võ, còn hai bầu ngực là chỉ cô nàng hoa khôi giảng đường kia. Còn Hoành đao đoạt ái là cụm từ quen thuộc chỉ việc dùng vũ lực đoạt lấy người yêu của người khác, trong đó hoành đao là cầm ngang cây đao trong tư thế nghênh chiến. Ý là nàng hoa khôi giảng đường cậ có ngực to đã cường chiếm Lăng Siêu trên tay Tiêu Thỏ chỉ biết đánh đấm.

[40] Tàn Hương Liên – Trần Thế Mỹ : Ai từng xem Bao Công sẽ nhớ vụ án Trần Thế Mỹ. Trần Thế Mỹ thi đồ trạng nguyên, liền bỏ rơi người vợ tảo tần Tàn Hương Liên mà cưới công chúa con vua rồi từ chối rằng mình không quen biết Tàn Hương Liên. Giờ Càn khôn nghịch chuyển, trời đất đảo lộn, Tàn Hương Liên là Thỏ Thỏ lại dám bỏ rơi Trần Thế Mỹ Lãng Siêu =))

[41] Cá mồi : thường đóng hộp, lèn chặt, người ta gọi là chặt như cá mồi. Giờ lèn chặt như thế, con cá dĩ nhiên là không ngo nguậy gì được, cũng như Thỏ Thỏ từ bé bị ‘ép chặt’ như cá trong hộp, giờ vùng lên giành chính quyền... :D

[42] Quan Công Quan Nhị gia : ai có đọc/xem phim Tam Quốc sẽ biết câu chuyện Lưu Quan Trương kết nghĩa vườn đào nhĩ. Lưu Bị làm anh cả, Quan Vũ làm anh hai, Trương Phi làm em út. Lưu Bị được miêu tả như một kẻ mặt trắng, tai dài đến vai, tay dài quá gối. Quan Vũ mặt đỏ như lửa, râu tóc đều đen, râu dài tới bụng. Trương Phi mặt đen, râu quai nón, đậm người và nóng tính. Quan Vũ đi theo Lưu Bị lập nên nước Thục, được người đời xưng tụng Quan Công Quan Nhị gia, nổi tiếng với con ngựa Xích Thố và cây đao Thanh Long. Tương truyền các miếu thờ Quan Công rất linh thiêng với kẻ học võ ^^.

[43] Bao Công : Bao Chửng, làm quan đời nhà Tống, người đời xưng tụng là Bao Thanh Thiên, tương truyền là sao Văn khúc giáng trần, phá không biết bao nhiêu vụ án hóc búa. Sách tả Bao Chửng mặt đen như than, trên trán có vết bớt hình trăng khuyết. Đời sau có bộ phim Bao Thanh Thiên với dàn diễn viên Kim Siêu Quần, Hà Gia Kính rất được ưa chuộng, rồi lại bộ Thời niên thiếu của Bao Thanh Thiên cũng tập hợp không ít nhân tài.

[44] Nguyên văn là Cận chu giả xích, cận mặc giả hắc (Gần son thì đỏ gần mực thì đen), Lãnh Vân mạn phép dịch ra thành ngữ tương đương trong tiếng Việt cho dễ hiểu. Trong quá trình edit, có rất nhiều thành ngữ của TQ mà LV sẽ cố tìm thành ngữ tương đương trong tiếng Việt hoặc để nguyên văn rồi giải nghĩa.

[45] Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên: thành ngữ Trung Quốc. Chữ xuyên ở đây là trong từ ‘xuyên tạc’: nói lieo mạng, nói nhảm nhí. Mã thí là vượt mông ngựa, nghĩa bóng chỉ sự tâng bốc nịnh nọt. Nên cả câu nôm na có nghĩa là Nói gì cũng nhảm, riêng nịnh bợ là không nhảm. Do chưa tìm được tương đương trong tiếng Việt nên tạm thời để nguyên văn và dịch nghĩa.

[46] Triệu Bản Sơn: một nghệ sĩ hài nổi tiếng của Trung Quốc với các tiểu phẩm hài hước. Ông sinh năm 1958, mồ côi từ năm 6 tuổi, được chú ruột nuôi và dạy các môn nghệ thuật truyền thống Trung Quốc như chơi đàn Nhị Hồ (có hai dây và dùng thanh kéo gần giống đàn Nhị của Việt Nam, được mệnh danh là đàn vĩ cầm của Trung Quốc) và Nhị Nhân Chuyển (nghệ thuật hát múa hai người, thường là các bài dân ca do một đôi nam nữ hát và múa, có thể dùng quạt giấy và khăn tay đỏ làm phụ kiện, rất thông dụng ở phía Đông Bắc Trung Quốc). Sau đó một nghệ sĩ hài kịch phát hiện và giới thiệu ông tới đài CCTV tham gia chương trình Gala. Câu trích “Như thể tiếng cười như khóc, như thể tiếng khóc như cười” này (Lãnh Vân chỉ dám tạm dịch lại) nằm trong tiểu phẩm “Hôm qua, hôm nay, ngày mai” trong một chương

trình Gala. (Theo Wikipedia).

[47] Nguyên văn là 灯红酒绿、纸醉金迷 (Đăng hồng tử lục, Chỉ túy kim mê), Đăng là đèn, hồng là màu đỏ, tử là rượu, lục là màu xanh, chỉ là giấy, túy là say, kim là vàng, mê là mê đắm. Đây là hai câu ngạn ngữ Trung Quốc, câu trước chỉ sự náo nhiệt ăn uống vui chơi, mang nghĩa hơi tiêu cực (kiểu đòi trụy), câu sau chỉ sự sang trọng lóa mắt, cũng mang nghĩa tiêu cực (kiểu sang trọng mù quáng). Lãnh Vân nghĩ có thể ví một cách không đầy đủ với câu thơ Kiều ‘Ngựa xe như nước áo quần như nêm’, nhưng chỉ dám rón rén dịch tạm như trên.

[48] Nguyên văn là Bạch câu qua khích, ‘câu’ là con ngựa tầm hai tuổi, ở tuổi khỏe và sung sức nhất, ‘khích’ là lỗ trên vách tường, không hẳn để chỉ cửa sổ. Các văn nhân thi sĩ hay dùng hình ảnh bóng câu qua cửa sổ để chỉ thời gian trôi rất nhanh.

[49] Là cái này này, tiếng Anh là trampoline, mà tiếng Việt... chịu không biết gọi nó là cái gì, đành gọi là giường cao su.

[50] Nguyên văn là ‘Nữ đại bất trung lưu’, một câu nói của Trung Quốc í chỉ con gái đã lớn, khó mà lưu giữ được trong khuê các nữa.

[51] Khí định thần nhàn: chỉ việc trấn tĩnh thân nhiên mặc cho chuyện gì xảy ra.

[52] Nguyên văn là起床气 (khởi sàng khí) : chỉ sự khó chịu mỗi lúc thức giấc, nhất là khi ngủ chưa đủ giấc. Lãnh Vân quả thật chưa tìm ra từ tương đương trong tiếng Việt nên tạm dịch nôm na ra là tính nết khó chịu khi thức giấc. Sờ sờ chúng ta có thể hiểu là một người nếu ngủ không đủ giấc, khi tỉnh dậy sẽ vô cùng khó chịu, và tùy người mà có phản ứng khác nhau như giải thích trong truyện.

[53] Nguyên văn là Lộng xảo thành chuyên, nghĩa tương tự như Khéo quá hóa vụng nên Lãnh Vân để thành ngữ trong tiếng Việt cho dễ hiểu.

[54] Nguyên văn là Tiểu cường: tên gọi ‘yêu’ của con gián ạ! Tra mãi mới ra... hic. Nó còn là từ chơi chữ khi có bạn nào đó lỡ tên là Cường và bị gọi là Tiểu Cường nữa.

[55] Nguyên văn chính là Đông Đông Đông, tên bạn này là Đông Đông, là từ tượng thanh hay dùng chỉ tiếng động âm ỉ: tiếng xe lửa xình xịch, tiếng đập cửa bình bình, tiếng người chạy thình thịch chẳng hạn, đều dùng là Đông Đông. Thế nên mặt ba cô bạn kia mới sốc như thế. Cũng như bạn nào ở VN tên là Trần Trùng Trục ấy, vừa vắn vừa... lạ.

[56] Nguyên văn: Âm vô thiên nhật: Tối tăm không có ánh sáng mặt trời, ý cũng na ná như cách so sánh trong Chị Dậu, ‘đêm tối đen như cái tiền đồ của chị’ vậy, nên Lãnh Vân tạm dịch lại thành ‘tương lai tăm tối’

[57] Lãnh Vân cho là một KHOA của trường đại học Tổng hợp như thế này ở nước ngoài, thường tương đương với một học viện nho nhỏ, có viện trưởng, viện phó, tự chủ về

kinh tế, ngân sách, đào tạo, chương trình, nhân sự... như khoa của Lãnh Vân ở Pháp.

[58] Florence Nightingale: còn gọi là Người phụ nữ với cây đèn, là người sáng lập ra ngành y tá hiện đại và là một nhà thống kê y tế nổi tiếng thế kỷ 19. Bà là người Ý, sinh tại thành phố Florence trong một gia đình giàu có, và từng bị cấm đi theo nghề y tá, lúc bấy giờ được coi là một nghề nghèo hèn. Nhờ có những ý kiến của bà về vấn đề vệ sinh và dinh dưỡng trong các bệnh viện, mà tỷ lệ tử vong của bệnh nhân trong nhà thương từ đó đã giảm đi đáng kể. Bà được một ký giả báo Times nổi tiếng tặng cho danh hiệu The Lady with the Lamps do việc bà luôn cầm theo một chiếc đèn lồng để đi thăm các trại/phòng bệnh một mình ngay cả khi bác sĩ đã nghỉ ngơi.

[59] Nguyên văn là Tràng xuyên đồ lạn: nghĩa đen là thùng ruột (tràng xuyên), thối dạ dày (đồ lạn), nghe hơi... dã man nên LV ‘nói giảm nói tránh’ một tí, ý cũng không khác nhau là mấy, đại loại là ăn không tiêu, nuốt không trôi chả bỏ béo gì! (đọc đoạn này chết cười bạn Thỏ, nói kháy ‘ông xã’ thế này không sợ bị trả thù sao?)

[60] Tứ đại Giai không là chữ lấy trong kinh Kim-cương: “Vô nhân tướng, Vô ngã tướng, Vô chúng sinh tướng, Vô thọ giả tướng, tứ đại giai không”. Nghĩa là không có hình tượng của người, của ta, của chúng sinh, không có cái gì lâu dài cả. Bốn cái đó đều là hư ảo...

[61] Cưu Ma Trí (Khuư Ma Trí tùy bản dịch): nhà sư Tây Vực trong truyện Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung, được miêu tả như một kẻ đi tu chỉ vì muốn theo võ học, đam mê võ học thành cuồng, kiêu ngạo không coi ai ra gì, tham sân si, phóng hỏa giết người ăn thịt uống rượu đều đủ cả, mãi tới khi bị bạn Đoàn Dự vô tình hút hết công lực mới ngộ ra một điều, mọi thứ đều là hư ảo, từ đó một lòng đi theo đạo Phật, trở thành một nhà sư đắc đạo.

[62] Nguyên bản là Đã vào thôn thì không thể không qua miếu, ý cũng tương tự như Vào chùa phải cúng Phật, Lãnh Vân để lại cho thoát nghĩa.

[63] Ái thê như mệnh: yêu vợ như tính mạng của mình, để nguyên Hán Việt vì bạn Ngô Không này rất hay dùng thành ngữ chọc người.

[64] Bạch sư tử, Tiểu Thanh, Hứa Tiên: các nhân vật trong câu chuyện/truyền thuyết Thanh Xà-Bạch Xà nổi tiếng của Trung Quốc. Bạch sư tử là Bạch Xà (rắn trắng), Tiểu Thanh chỉ Thanh Xà (rắn xanh), hai cô rắn này tu luyện thành tinh (Bạch Xà giỏi hơn Thanh Xà một chút). Bạch Thanh hai cô quyết định hóa thành người xuống núi để tìm ân nhân cứu mạng trả ơn, khi đó hai người lấy tên là Bạch Thị và Tiểu Thanh. Bạch Thị gặp và yêu rồi lấy Hứa Tiên, một chàng thư sinh nghèo ở Tây Hồ, Hàng Châu và cùng chàng mở tiệm thuốc chữa bệnh. Có một nhà sư trụ trì biết được về hai cô yêu tinh này, bèn muốn thu phục bọn họ và báo cho Hứa Tiên nhưng chàng ta không tin. Sau đó dĩ nhiên là cuộc đời cả ba người chông gai trắc trở do sự ngăn cản phá rối của bác sư trụ trì này.

[65] Chơi chữ một chút của tác giả: Tên thật của Ngô Không là Tôn Thế Ba, còn gọi là Lão Tôn => Tôn Ngô Không, tên thật của Bát Giới là Chu Văn Vũ, Chu gần âm với Trư =>

Lão Trư => Trư Bát Giới. Do đó Tiêu Thỏ tưởng Sa Tăng tên thật là Sa gì đó => Lão Sa => Sa Tăng. Cơ mà bạn Lăng Siêu thì sao nhỉ?

[66] Nguyên văn là Thi chí bất du: nghĩa cũng chính là thẻ không thay đổi, thẻ không lùi bước, LV để là thẻ chết không rời cho nó đủ 4 chữ giống thành ngữ

[67] . Chơi chữ, nguyên văn vốn là Cá tính lãnh đạm, ra tiếng Việt vốn chỉ là tính cách lạnh nhạt, nhưng có một tầng nghĩa khác là ... ờ... lãnh cảm: tức là không mấy mặn nồng chuyện... ờ... nam nữ ấy mà.

[68] Nhà tư vấn đầu tư: nguyên văn là Cơ kim kinh lý.

[69] Nói thật làm thật: nguyên văn là Thật tâm thuyết, Đại mạo hiểm: trò này cũng hay được chơi ở nhiều nước với nhiều phiên bản khác nhau, LV cũng từng chơi rồi. Ví dụ quay bút chẳng hạn, bút chỉ vào ai, người đó sẽ phải chọn trả lời thật một câu hỏi hay làm một việc gì đó (một cách mạo hiểm) do người quay bút chỉ định. Làm/nói xong sẽ quay bút để tìm người khác. Phiên bản dân ta hay chơi thường là nói thật uống nước, nói thật uống trà đá (điều kiện tiên quyết: không được đi toilet đến hết trò chơi =))), bọn Tây có kiểu chơi đã man hơn là bắt nói thật hoặc hôn nhau hay làm trò quái dị gì đó như múa thoát y chẳng hạn, cách chọn người có thể là quay bút, có thể là om ba cây, vân vân...

[70] Đội Pom-Pom girl: ai hay xem phim kiểu High school musical thì biết nhỉ: là một đội các em gái cổ vũ đội bóng (rổ hay bóng đá hay gì cũng được), chuyên phụ trách việc cổ vũ trong trận đấu, ăn mặc mát mẻ, tay cầm hai cục pom-pom (cục bông bông), nhảy múa tạo hình rất đẹp. Lâu lâu còn có cuộc thi đội pom pom girl nào nhảy đẹp nhất nữa...

[71] Nguyên văn: Phì thủy bất lưu ngoại nhân điền: ý cũng gần gần như Trâu ta ăn cỏ làng ta, hay là Ta về ta tắm ao ta ấy, đại loại là người trong một nhóm phải dính lấy nhau, không nên để cho người ngoài hưởng lợi, nói về quần thể làng xã chẳng hạn, thì trai làng phải lấy gái làng, cấm mon men sang làng khác kéo... mất giống.

[72] Là cái bảng có dính với cái rổ á! LV chưa bao giờ ném bóng chạm được vào cái bảng í nha T____T

[73] Nguyên văn là: Tiêu Thỏ bày biện một bàn trà, nhưng không thể chỉ dùng một chén trà là đủ, ý tương đương với câu Một cánh én không làm nên mùa xuân hay Một cây không làm nên khu rừng vậy.

[74] Nguyên văn vốn là Hai tay đều phải bắt bóng giỏi (cả bóng thật lẫn ‘bóng’ trên ngực T____T), hai tay đều phải cứng rắn dẻo dai (σ...), cơ mà, LV nhớ bài hát chế Sơn Tinh Thủy Tinh (rất vui nhưng cũng rất tục) có câu ‘hai tay như nhau, ba chân như nhau’ cũng... na ná ý tưởng này nên cho vào.

[75] “Đi mua tương” hay gặp trong các tiểu thuyết ngôn tình, chỉ việc vô tình can dự

vào, không cố ý.

[76] Nguyên văn là Phủ đề trừu tân (phủ đề: đáy nồi, trừu : củi; tân: rút, kéo) ==> rút củi đáy nồi : làm việc gì đó một cách quyết liệt, mạnh mẽ và tận gốc rễ của vấn đề. Ở đây chỉ việc bé Siêu bắt ngờ tập kích Tiêu Thỏ một cách mạnh bạo ‘không cho chúng nó thoát’!

[77] Nguyên văn là Bôi cụ (杯具) : chiếc chén uống trà. Trong tiếng Trung, 杯具. (Pinyin : Bēi jù) phát âm rất giống với 悲劇 (Pinyin : bēi jù) – bi kịch, nên trong cuộc sống thường ngày cũng như ngôn ngữ mạng hay dùng từ này thay cho từ bi kịch. Thậm chí một thời trên mạng còn lưu truyền câu ‘châm ngôn’ : ‘Cuộc đời như một bàn uống trà, đầy những là chén trà’, ý cũng tương tự như Đời là bể khổ vậy. (theo Baidu)

[78] Vô cùng khó tra về nguồn gốc cách gọi này. Thập Tam Lang có thể chỉ mười ba người (như phim Thiên Kiêu Thập Tam Lang về Thất hiệp ngũ nghĩa...) hay là một người mang hiệu Thập Tam (như anh bạn Nhị Hoàn Thập Tam Lang nổi tiếng đình đám năm 2006 ở TQ với kỷ lục đồn đại là đi 2 vòng (Nhị Hoàn) quanh thủ đô Bắc Kinh với điều kiện giao thông bình thường trong vòng 13 phút (Thập Tam)). Chỉ có thể nói là Thục Phạn nghĩa là đòi ăn cơm... Ai biết gì hơn về cách gọi này xin chỉ giáo giùm, vô cùng cảm ơn và có hậu tạ :D

[79] Đây toàn là các thành ngữ TQ, trừ cái đầu tiên, nguyên văn lần lượt là ‘sắc dục huân tâm’, ‘kiến sắc vong hữu’, ‘sắc tự đầu thượng nhất bả đao’. Hai cái đầu thì dễ hiểu rồi nha, còn cái cuối, vốn là chiết tự í mà. Chữ sắc nó thế này này 色, phía trên có hình giống chữ đao 刀 còn phía dưới là chữ gì thì... chưa tra ra :D Đại loại ý là ‘sắc’ rất là nguy hiểm :D

[80] Sư thái là cách gọi ni cô lớn tuổi. Diệt Tuyệt sư thái là nhân vật trong bộ truyện Ý thiên Đồ long ký, một nhân vật rất đúng với cái tên: Diệt (hết những thằng không vừa mắt) và Tuyệt (tình vô cùng tận): bảo thủ, độc ác, cứng đầu, nóng tính, bla bla bla... Nên là bạn Nhĩ Tư rất ghét bị ví với bà í.

[81] Lễ Tình nhân phương Tây: (đúng ra khỏi cần chú thích nhưng viết kèm mấy lễ kia luôn) 14/2 hàng năm, còn gọi là lễ Valentine, con gái tặng sô cô la, con trai tặng hoa hồng cho người yêu. Có điều ở Nhật, ngày này chỉ có con gái tặng sô cô la (thường là tự làm) cho người yêu, một tháng sau, ngày 14/3 được gọi là lễ Tình nhân Trắng, con trai có nhiệm vụ tặng quà ‘trả lễ’ cho các cô gái tặng quà cho mình hoặc cô gái mà mình thích, tùy món quà mà ý nghĩa khác nhau, ví dụ như tặng bánh rán (donut) là ‘Anh Yêu Em’, tặng kẹo là ‘Anh Thích Em’, tặng sô cô la trắng là ‘Anh muốn làm bạn với Em’. Lễ Thất tịch vào ngày 7/7 âm lịch, theo truyền thuyết là ngày Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau hàng năm, nên được coi là ngày lễ Tình nhân của Trung Quốc vì nó biểu trưng cho tình yêu vĩnh cửu.

[82] Lễ Trùng Cửu: 9/9 âm lịch, dành cho tao nhân mặc khách lên núi uống rượu ngâm thơ =.=.

[83] Mấy ngày này không phải ngày lễ đúng nghĩa mà chỉ là những ngày đánh dấu vị trí đặc biệt của mặt trời so với trái đất mà thôi. Trong tiếng Trung những ngày này được gọi là

Tiết khí, tổng cộng có 24 tiết khí trong lịch các nước phương Đông. Xuân Phân và Thu Phân lần lượt vào 21/3 và 23/9 hàng năm (giữa mùa xuân và giữa mùa thu), Lập Hạ và Lập Đông vào 4/2 và 7/11 hàng năm (bắt đầu mùa hè và mùa đông), Đại hàn và Tiểu hàn vào ngày 6/1 và 21/1 hàng năm (Rét nhẹ và rét đậm). Chỉ tiết xin tham khảo thêm ở bác Wiki, có điều cái tiết này đúng phết với năm nay ở phương... Tây, vì ngày Đại tuyết rơi vào 7/12 và hôm qua chỗ LV tuyết trắng trời, hôm nay cũng vậy.

[84] Thanh minh: Rằm tháng Ba âm lịch, thường là tiết trời trong xanh sau mùa đông dài lạnh giá, là dịp truyền thống của cả TQ và VN để các gia đình đi tảo mộ thân nhân, quét dọn sửa sang lại mộ phần cho gọn ghẽ sau mùa đông. Kiều có câu ‘Thanh minh trong tiết tháng Ba/Lễ là tảo mộ, Hội là đạp thanh’ do ngày xưa đây cũng là dịp để đám trẻ ra đường mà không bị người lớn lườm nguýt.

[85] Nguyên văn: Tâm hữu linh tề: ý na ná như giác quan thứ sáu để nhận ra, hiểu biết nhau giữa hai người rất gần gũi.

[86] Nguyên văn là Phách mã thí: vỗ mông ngựa, tiếng chỉ việc nịnh hót a dua.

[87] Nguyên văn là Thường tâm duyệt mục: lòng thương thức, mắt dễ chịu.

[88] Khu du lịch Tam Á nằm ở cực Nam của đảo Hải Nam của Trung Quốc, là một khu du lịch vô cùng nổi tiếng với biển xanh mây trắng... Dân tình Tung Cua rất thích tới đó, nhất là để đi giăng mật :”>.

[89] Giải Oscar: vốn là giải thưởng về điện ảnh do Viện Hàn lâm điện ảnh trao tặng. Ở đây nghi là bạn Đông Đông nhầm.

[90] Trời cao, hoàng đế ở xa: ý nói cái kẻ có quyền lực với mình không ở gần đây, sợ cóc gì. Còn một câu khác ý tương tự hay gặp trong truyện kiếm hiệp là Tướng ở xa có thể không nghe lệnh vua. Ở đây bé Thỏ đã vô tâm vô tình coi bạn Siêu Siêu là Hoàng đế của mình á!

[91] Nguyên văn là nhân viên gia chánh ế, gia chánh trong nữ công gia chánh ế, đại loại là nhân viên cty chuyên cung cấp người giúp việc ế, vô cùng thịnh hành ở TQ.

[92] QQ: là phần mềm chat trực tuyến của TQ. Do các bạn TQ hầu như không dùng YM, ra nước ngoài cũng lắm là dùng MSN (ít nhất đám bạn của LV là thế), còn chat với người trong nước đều chỉ dùng phần mềm QQ. Có thể nói 10 người TQ dùng máy tính thì hết 9 người rưỡi có dùng QQ.

[93] Chén sứ Thanh Hoa, nguyên văn là Thanh Hoa Từ Bôi: là chén bằng sứ trắng, trên có vẽ hoa văn bằng mực xanh, rất nổi tiếng, được làm bằng cách đầu tiên khắc những lỗ to bằng hạt gạo tại một vài vị trí trên ruột của sứ, sau đó ở một vài vị trí khác vẽ lên các hình thù khác nhau, rồi đem quét lên một lớp men và cuối cùng là đem nung ở nhiệt độ cao.

[94] Nguyên văn là 凌一胡, chữ Hồ trong hồ tử nghĩa là chòm râu. Ông cụ này đang vuốt râu nên nói thế... T_____T Có kiểu cụ nội nào như vậy đặt tên cháu một cách nhảm nhí thế này không chời!

[95] Nguyên văn là 饭桶 phạn dũng. Thùng cơm trong từ thùng cơm giá áo, chỉ sự ăn không ngồi rồi tốn tiền cha mẹ í. Một ông bảo nó có tài thông nhất thiên hạ, một ông bảo nó chả khác gì cái thùng cơm ăn bằm=))=)) Đến một với hai ông già này!

[96] Nguyên văn là Bôi Cự 杯具 chỉ cái chén, nhưng lại đồng âm với từ Bi Kịch (phiên âm pinyin đều là bēi jù) nên thường được dùng để nói về Bi Kịch. Cuộc đời cũng được ví như một bàn uống trà mà trên đó đầy rẫy những ‘bôi cụ’ hay là bi kịch.

[97] Diamond Barbie: Sơ sơ thì baidu bảo cụm từ này chỉ các đấng nam nhi vô cùng hoàn hảo hoàn mỹ, có điều cách nói chuyện, ăn mặc, cư xử vẫn giữ phong thái nam nhi dù có sự chăm chút vô cùng tỉ mỉ như phụ nữ nên vẫn dễ được chấp nhận được. (Barbie là con búp bê dạng mỹ nữ ẻo lả, Diamond là chỉ sự cứng rắn nên có thể đoán là đấng nam nhi cứng rắn nhưng lại chăm chút kỹ tính như phụ nữ). Baidu cũng liệt kê các đặc điểm nhận dạng của các bạn Diamond Barbie: 1. đẹp trai, môi hồng răng trắng, đôi mắt không quá nhỏ, có nhỏ cũng phải là mắt phượng mày ngài. 2. bụng phải có cơ có múi đàn ông, gương mặt trắng trẻo như tuyết, cơ thể có thể thích ứng mọi việc, thủ đoạn có thể đen tối. 3. thói quen tập thể dục thể thao thể hình để giữ cho thân hình tráng kiện, một tuần không tập là bắt đầu lo cơ bụng có bị nhão hay không. 4. thói quen chăm sóc cho vẻ bề ngoài, thỉnh thoảng trang điểm một chút cũng không có gì lạ! 5. thích mặc quần áo đẹp, sang trọng, có phong cách, nhưng lại cực ghét đeo trang sức. 6. không ngại quan hệ giao lưu với các bạn là nữ, thậm chí vui vẻ khi đi dạo phố shopping hoặc ăn cơm nói chuyện phiếm. 7. vô cùng thích tự soi gương tán thưởng bản thân, có điều không chỉ có mặt mà là cả cơ thể cơ bắp cân đối của mình. 8. thích xỏ lỗ tai, thậm chí nhiều khuyên, nhiều đá ở cùng một bên tai. 9. thích thể hiện anh hùng cứu mỹ nhân trước mặt con gái, không thích bị bảo vệ. Trong 9 điều trên, chỉ cần đạt 6 điều là có thể coi là một Diamond Barbie. T_____T

[98] Hoa đào/đào hoa: ý nói số đào hoa có nhiều người theo đuổi hoặc có nhiều duyên nợ. Ví dụ truyện Tam sinh tam thế: phần mở đầu văn án có nhắc đến Bạch Thiển cả đời nở 4-5 đóa đào hoa, cuối cùng chỉ có đóa Đế Hoa là ổn nhất: là anh Dạ Hoa í à!

[99] Nguyên văn là Ngưu đầu bắt đũa mã chủ: ý tương đương với câu tục ngữ trên, do tìm được câu tục ngữ tương đương trong tiếng Việt nên LV sẽ để như thế thay vì để nguyên gốc. Nguồn câu tục ngữ được tìm ra từ trang e-cadao.com (khá hay, có thể tìm tục ngữ ca dao chỉ cần vài từ liền nhau, không cần cả câu).

[100] Nhân vật trong Tiểu thuyết Tiểu Ngạo Giang Hồ của nhà văn Kim Dung.

[101] Nhân vật trong tiểu thuyết Ý Thiên Đồ Long Ký của nhà văn Kim Dung.

[102]

Nguyên văn là Tam hiểm nhất kim: tam hiểm chỉ ba loại bảo hiểm thường thức, nhất kim chỉ một quỹ tiết kiệm thanh toán mà các công ty ở TQ thường cung cấp cho nhân viên của mình. Ba loại bảo hiểm là bảo hiểm sức khỏe, bảo hiểm thất nghiệp, và bảo hiểm về hưu. Quỹ tiết kiệm thanh toán là quỹ nhà ở, cho phép nhân viên sử dụng để mua nhà bằng các khoản tiết kiệm cùng thế chấp ưu đãi. Ở Pháp cũng có chế độ này, trừ bảo hiểm sức khỏe lại được chia làm 2 phần: một phần là bảo hiểm bắt buộc, gồm 70% của mọi chi phí theo bảng giá cơ bản, do nhà nước chi trả cho tất cả mọi người có sổ bảo hiểm xã hội, một phần là bảo hiểm bổ sung, ai đi làm thì sẽ được công ty đóng tiền bảo hiểm (liên kết với một công ty bảo hiểm trọn gói cho toàn bộ công nhân viên) để được chi trả nốt 30% còn lại.

[103]

Nguyên văn là Nhị bách ngũ: ý chỉ người ngu ngốc, dễ bị vinh hoa tiền tài làm cho mờ mắt.

Xuất xứ của cụm từ này: Thời Chiến Quốc có một vị biện sĩ vô cùng nổi tiếng tên là Tô Tần. Ông dùng ba tác lược của mình để thuyết phục sáu nước Tề, Sở, Yên, Triệu, Ngụy, Hàn liên hợp với nhau kết thành đồng minh chống lại nước Tần lớn nhất. Sáu vị quốc vương vô cùng khâm phục ông nên đều phong ông làm thừa tướng, lịch sử gọi là ‘Lục quốc phong tương’. Nhờ đó mà nước Tần chấp nhận không mang quân đi đánh sáu nước nhỏ trong vòng 15 năm.

Có điều sau đó sáu nước nhỏ gây hấn lẫn nhau vì cái lợi trước mắt. Tô Tần lại liên tục đi qua từng nước thuyết phục mà không thành, lại đắc tội với sáu vị quốc vương nên bị truy đuổi, cuối cùng ông ở lại nước Tề làm quan. Một hôm có một kẻ thích khách tới ám sát. Tô Tần bị thương nặng không qua khỏi được. Trước khi chết, ông bày cho Tề vương một kế để tìm ra kẻ giết mình: “Xin bệ hạ hãy bêu đầu thần, xé xác thần trước dân chúng và bố cáo thiên hạ thần là nội gián nước Yên đến phá hoại nước Tề, Tề vương vốn có ý giết từ lâu. Giờ may có kẻ giết thay, vì dân trừ hại, nên ai giết có thể đứng ra nhận tiền thưởng ngàn vàng.”

Cáo thị vừa nêu, lập tức có bốn kẻ chạy tới, ai cũng tranh giành là mình đã giết Tô Tần. Tề vương hận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng vẫn mỉm cười nói. “Giờ có bốn người, với một ngàn lạng vàng, bốn người các người muốn chia làm sao?” Bốn kẻ kia không biết là trúng kế, cao hứng vô cùng mà đáp. “Dễ thôi mà, một ngàn lạng chia bốn, mỗi người được hai trăm năm mươi lạng vàng.” (Mỗi nhân nhị bách ngũ).

Tề vương vừa nghe lời bọn họ háo hức muốn lấy vàng, lập tức gọi quân lính đem bọn họ ra xử trảm hết. Bốn kẻ kia vì tham vàng mà chết oan uổng, vì thích khách là của nước Tần cử đến, đã an toàn về Tần từ lâu. Từ đó, dân gian lưu truyền câu nói ‘Nhị bách ngũ’, thường dùng để chỉ những kẻ ngu xuẩn, ngốc nghếch bị tiền tài che mắt mà làm bừa. (Nguồn: baidu.com)

Ý của Đông Đông là Tiêu Thỏ trả hai trăm năm mươi hai đồng, không phải hai trăm năm mươi, nên không phải ‘nhị bách ngũ’. Có điều sau đó nhờ sự ‘rộng lượng’ của ông chủ nhà hàng nên Tiêu Thỏ quả thật thành ‘nhị bách ngũ’, phải trả hai trăm năm mươi tệ cho bữa khao. =))

[104]

Nguyên văn là Quảng Đảo chi luyến, dịch sơ là Mối tình Hiroshima, do Mạc Văn

Úy hát, lời do Trương Hồng Lượng viết, nội dung bài hát nói về những lời trách móc giữa đôi tình nhân, rằng yêu và hận đi cùng nhau, rằng yêu đã khó, mà hận người mình yêu còn khó hơn, bla bla bla, tóm lại là một bản tình ca rất ư là mùi mẫn =))=)).

[105] Gấu Koala sống ở Australia, là một loài thú khá quý hiếm, rất thích ôm hoặc dùng móng chân cả tứ chi để bầu vào thân cây khuynh diệp, ăn cũng chuyên ăn lá khuynh diệp non. Ở toàn châu Âu cũng chỉ có một công viên bách thú duy nhất ở Pháp có thể nuôi được loài gấu này, hàng năm mất 1/3 số tiền chi phí của công viên để nhập mua ngọn cây khuynh diệp cho chúng ăn.

[106] Hoa cúc và Dưa chuột : nghĩa bóng của nó hơi bị tục, nếu bạn đọc Đam mỹ, nhất là những truyện hiện đại kiểu Cà chớn gặp cà chua thì sẽ biết khái niệm dưa chuột và hoa cúc để chỉ, ờ, hai bộ phận nào đó trên cơ thể...

[107] Astro Boy là nhân vật robot anh hùng nhí trong bộ truyện manga cùng tên của Nhật, tác giả là Osamu Tezuka, xuất bản từ năm 1952 tới năm 1968, rất nổi tiếng ở Nhật, các nước châu Á và cả Mỹ. Bộ truyện này đã được dựng thành anime cũng như phim điện ảnh. Astro Boy mang nhiều thông điệp sâu sắc. Đó là câu chuyện về 1 người cha hết lòng yêu thương con, là câu chuyện về tình bạn cao quý trong lúc hoạn nạn và câu chuyện về một người anh hùng bé nhỏ sẵn sàng hy sinh để cứu lấy những người mà cậu yêu quý nhất. (theo wikipedia).

[108] Nguyên văn là tam điểm nhất tuyến đích sinh hoạt (三点一线的生活): tam điểm là ba địa điểm: chỗ ăn, chỗ ngủ, chỗ đi học/đi làm, nhất tuyến là một đường, chỉ sự liên tục đều đều không ngắt quãng. Ở Paris cũng truyền nhau một câu tương đương: métro-boulot-dodo (đọc là mê trô, bu lô, đô đô), chỉ sự lặp đi lặp lại của cuộc sống ở đây: đi tàu điện ngầm, đi làm, về nhà ngủ. Ba việc này chiếm phần lớn thời gian trong ngày của một người sống ở Paris, trong đó có LV, he he.

[109] Pacific Moon (和平之月) là tên một thương hiệu âm nhạc nổi tiếng pha giữa New Age và World Music của tập đoàn Chapter One, tập hợp khá nhiều thành viên TQ lẫn Nhật Bản chơi các nhạc cụ truyền thống phương Đông cùng cách phối nhạc của phương Tây, chủ yếu là để dung hợp giữa nhạc truyền thống và nhạc quốc tế. Các nhạc cụ thường dùng là : tỷ bà, cổ tranh, nhị hồ (của Trung Quốc) cùng với Shakuhachi (một loại địch của Nhật), đàn tranh Nhật Bản, và các nhạc cụ phương Tây như piano, violon, sáo, thi thoảng có tiếng ngâm xướng của người cùng trống của vùng Đông Dương và vài nhạc cụ của Indonesia, tóm lại là nhạc không lời Á Âu kết hợp. Một ví dụ có thể nghe ở đây : http://play.9sky.com/t_320811/#@

[110] Nguyên văn là Cầm điếc ăn hoàng liên, có đắng mà không nói nổi. Hoàng liên là một vị thuốc bắc rất đắng, người cầm điếc ăn vào thấy đắng mà không có cách nào diễn tả thể hiện được. Chữ đắng trong tiếng Trung là 苦, đọc là khổ, vừa có nghĩa là đắng vừa có nghĩa là

khổ sở. Như câu Khổ tận cam lai, nguyên nghĩa đen là hết đắng tới ngọt, và nghĩa bóng chính là hết thời khổ sở tới ngày hạnh phúc vậy.

[111] Nguyên văn là Lam trù cổ, theo Baidu giải thích, lam trù cổ (cổ phiếu có đầu xanh) chính là cổ phiếu Blue chip chỉ những cổ phiếu ổn định về giá cả, ít khi bị thị trường lũng đoạn lên xuống quá nhiều, và thường thì tăng chậm nhưng tăng đều, chẳng mấy khi xuống giá, nói cách khác là cổ phiếu của các tập đoàn tài chính vững mạnh ! Nguồn gốc tên gọi Blue chip là lấy từ những thẻ (chip) màu xanh (blue) ở casino. Thẻ màu xanh da trời có trị giá trao đổi cao nhất.

[112] Nguyên văn là Ký lai chi tắc an chi (既来之则安之), nghĩa đen là, nếu đã tới thì phải an tâm bình tĩnh mà làm. Có thể dịch là cái gì phải tới thì sẽ tới, hoặc nếu đã làm thì phải yên tâm mà làm.

[113] Lão Ngoan đồng : nhân vật Chu Bá Thông trong Anh hùng xạ điêu của Kim Dung Kim lão gia chắc ai cũng biết/nghe nói phải không ? Ông này già rồi còn ngây thơ như con nít, nên được gọi là Lão Ngoan đồng (lão già trẻ con).